

DOCTRINA SECRETĂ

Sinteză a științei, religiei și filozofiei

Volumul 3

ANTROPOGENEZA

Note preliminare asupra stanțelor arhaice și cele patru
continente preistorice – Începuturile vieții – Crearea
primelor rase – De la rasele semidivine la primele rase
umane – Evoluția animalelor – Prima cădere – Evoluția
ultimă a omului – Cea de-a cincea rasă și
învățătorii ei dumnezeiești

H. P. Blavatsky

În ceea ce privește evoluția omenirii, Doctrina Secretă postulează trei noi enunțuri, care sunt în antagonism direct cu știința modernă și cu dogmele religioase curente.

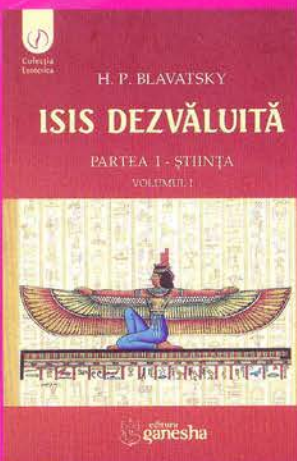
Astfel, ea afirmă: a) evoluția simultană a 7 grupe umane în 7 părți diferite ale Globului; b) nașterea sau conceperea corpului astral înainte de corpul fizic, corpul astral fiind un model pentru cel fizic; c) faptul că omul, în acest ciclu de viață, a precedat orice mamifer din regnul animal.

Doctrina Secretă nu este singura care vorbește despre oamenii primordialii, născuți simultan pe cele 7 diviziuni ale Globului nostru. În Divina Pyramider (Cunoașterea lui Re, primul tratat din Corpus Hermeticum) a lui Hermes găsim același om primordial septenar, care se dezvoltă din Natură și din „Omul ceresc”, în sensul colectiv al cuvântului, adică din spiritele creatoare; iar în fragmentele tăblițelor caldeene pe care este înscrisă Legenda babiloniană a Creației, în prima coloană a tăbliței Cutha sunt menționate 7 ființe umane cu fețe de corb (adică având tenul închis la culoare), care au „fost create de 7 mari zei”. Sau, așa cum se explică în rândurile 16 și 18: „În centrul Pământului au crescut și au devenit măreți ... 7 regi, frați ai aceleiași familii”. Aceștia sunt cei 7 regi din Edom, la care se face referire în Cabala.

ISBN 978-606-8742335

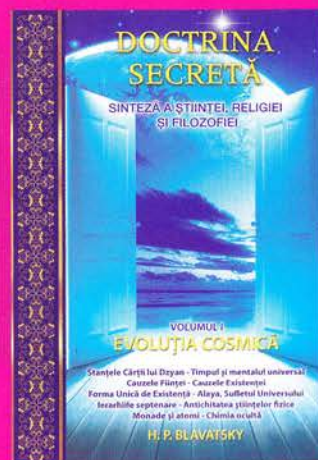
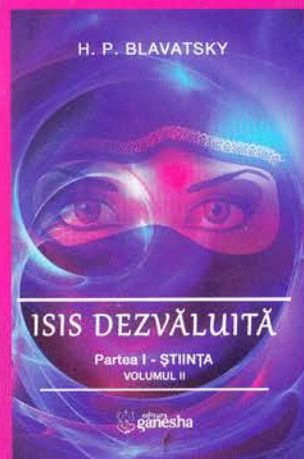
editura
ganesha

DE ACELAȘI AUTOR LA

editura
ganesha

HELENA PETROVNA
BLAVATSKY
(1831-1891)

H.P. Blavatsky DOCTRINA SECRETĂ

— VOLUMUL III —

Satyat nasti paro dharmah
„Nu există Religie superioară Adevărului”

editura
ganesha
2019

Traducere: Ailin Odin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAVATSKY, HELENA PETROVNA

Doctrina secretă / Helena Petrovna Blavatsky. - București:

Editura Ganesha, 2017 -

6 vol.

ISBN 978-606-8742-30-4

Vol. 3. : Antropogeneza. - 2019. - ISBN 978-606-8742-33-5
524.8

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

H.P. Blavatsky

DOCTRINA SECRETĂ

SINTEZĂ A ȘTIINȚEI, RELIGIEI ȘI FILOZOFIEI

— Volumul III —

ANTROPOGENEZA

- ♦ *Începuturile vieții conștiente* ♦
- ♦ *Crearea ființelor divine în legende exoterice* ♦
 - ♦ *Cronologia brahmanilor* ♦
 - ♦ *Încercările de a crea omul* ♦
 - ♦ *Creația primelor rase* ♦
 - ♦ *Hermafroditul divin* ♦
- ♦ *De la rasele semi-divine la primele rase umane* ♦
- ♦ *Evoluția mamiferelor animale – prima Cădere* ♦
 - ♦ *Evoluția finală a omului* ♦
 - ♦ *Edenuri, șerpi și balauri* ♦
- ♦ *„Fiii lui Dumnezeu” și „Insula sacră”* ♦
- ♦ *Învățăturile arhaice din Purane și din Geneză* ♦
 - ♦ *Rasele cu „al treilea ochi”* ♦

DOCTRINA SECRETĂ

VOLUMUL I: EVOLUȚIA COSMICĂ

Stanțele Cărții lui Dzyan – Timpul și mentalul universal – Cauzele Ființei – Cauzele Existenței – Forma Unică de Existență – Alaya, Sufletul Universului. Ierarhiile septenare – Antichitatea științelor fizice – Monade și Atomi – Chimia ocultă

VOLUMUL II: EVOLUȚIA SIMBOLISMULUI

Symbolism și Ideografie – Limbajul misterelor și cheile sale – Substanța primordială și Gândirea Dumnezeiască – Oul lumii – Zilele și nopțile lui Brahma – Luna, zeul Lunus, Phoebe – Teologia Zeilor creatori – Cele patru elemente – Despre Știința ocultă și Știința modernă: Viața, forța sau gravitația – Elementele și Atomii – Evoluția ciclică și Karma – Zodiace și vechimea sa

VOLUMUL III: ANTROPOGENEZA

Note preliminare asupra stărilor arhaice și cele patru continente preistorice – Începuturile Vieții – Crearea primelor rase – De la rasele semidivine la primele rase umane – Evoluția animalelor – Prima cădere – Evoluția ultimă a omului – Cea de-a cincea rasă și învățătorii ei divini

VOLUMUL IV: SIMBOLISMUL ARHAIC AL RELIGIILOR LUMII

Principiile ezoterice coroborate din fiecare Scriptură – Adam-Adami – Legenda îngerilor căzuți – Titanul Prometeu – Symbolismul numelor misterioase ale lui Iao și Iehova. Crucea și decada pitagoreică – Misterele lui șapte

VOLUMUL V: MISCELLANEA

Originea magiei – Secretul inițiaților – Câteva motive ale secretului – Pericolele magiei practice – Doctrinile ermetice și cabalistice – Apollonius din Tyana – Magia egipteană – Proba inițiatului solar – Ultimul dintre misterele Europei

VOLUMUL VI: MISCELLANEA

Symbolismul Soarelui și al Stelelor – Astrologie și Astrolatrie – Cicluri și Avatari – Cicluri secrete – Doctrina Avatarilor – Cele șapte principii – Misterul lui Buddha – Nirvana – Moksha

Dedic această lucrare tuturor adevăraților teosofi din toate țările și de toate rasele. Ei sunt cei care au solicitat apariția ei, și pentru ei a fost scrisă.

H.P. Blavatsky

„Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis pe Mine.”
(Ioan 7:16)

Știința modernă insistă asupra doctrinei evoluției; la fel fac rațiunea umană și „Doctrina Secretă”, iar ideea este sprijinită de legende și de mituri antice, și chiar de Biblia însăși, atunci când este citită printre rânduri. Vedem o floare dezvoltându-se gradat dintr-un boboc, iar bobocul din sămânța sa. Însă de unde provine cea din urmă, cu întregul său program predeterminat de transformare fizică, cu forțele sale invizibile, și deci *spirituale*, care îi dezvoltă treptat forma, culoarea și mirosul? Cuvântul *evoluție* vorbește de la sine. Germenul rasei umane actuale trebuie să fi preexistat în părintele acestei rase, așa cum sămânța, în care se află ascunsă floarea verii următoare, s-a dezvoltat în capsula florii-mamă. Părintele nu poate fi decât foarte puțin diferit, însă se deosebește de progenitura sa. Strămoșii antediluvieni ai elefanților și ai șopârlelor din ziua de azi au fost, poate, mamutul și plesiozaurul; de ce strămoșii rasei noastre nu ar fi putut fi „uriașii” din *Vede*, *Völuspa* și *Cartea Genezei*? În vreme ce este cu totul absurd să credem că „transformarea speciilor” a avut loc conform viziunilor mai materialiste ale evoluționiștilor, este firesc să ne gândim că fiecare clasă de viețuitoare, începând cu moluștele și încheind cu omul, și-a modificat propriile sale forme primordiale distincte.

Isis dezvăluită, Vol. I

CUPRINS

NOTE PRELIMINARE

DESPRE STANȚELE ARHAICE ȘI CELE PATRU CONTINENTE PREISTORICE . . . 1

VOLUMUL III

ANTROPOGENEZA

STANȚE TRADUSE DIN CARTEA SECRETĂ A LUI
DZYAN, ÎNSOȚITE DE COMENTARII 15

ANTROPOGENEZA CONFORM VOLUMULUI SECRET (extrase textuale) 17

STANȚA I

ÎNCEPUTURILE VIEȚII CONȘTIENTE. 25

DOI ASTRONOMI ANTEDILUVIENI 61

STANȚA II

NATURA, LIPSITĂ DE ORICE AJUTOR EXTERIOR, EȘUEAZĂ 67

CREAREA FIINȚELOR DIVINE ÎN LEGENDELE EXOTERICE 75

CRONOLOGIA BRAHMANILOR 86

STANȚA III

ÎNCERCĂRILE DE A CREA OMUL 99

STANȚA IV

CREAȚIA PRIMELOR RASE 115

DESPRE IDENTITATEA ȘI DIFERENȚELE PUTERILOR ÎNCARNATE . . . 118

STANȚA V

EVOLUȚIA CELEI DE-A DOUA RASE	149
HERMAFRODITUL DIVIN	170

STANȚA VI

EVOLUȚIA CELOR „NĂSCUȚI DIN SUDOARE”	181
CÂTEVA CUVINTE DESPRE „POTOPURI” ȘI „FĂPTURILE NOE”	192
AR FI PUTUT EXISTA OAMENII ACUM 18 000 000 DE ANI?	206

STANȚA VII

DE LA RASELE SEMI-DIVINE LA PRIMELE RASE UMANE	225
--	-----

STANȚA VIII

EVOLUȚIA MAMIFERELOR ANIMALE – PRIMA CĂDERE	253
CARE AR PUTEA FI OBIECTIVELE LA CELE DE MAI SUS	260

STANȚA IX

EVOLUȚIA FINALĂ A OMULUI	269
EDENURI, ȘERPI ȘI BALAURI	284
„FIII LUI DUMNEZEU” ȘI „INSULA SACRĂ”	310

STANȚA X

ISTORIA CELEI DE-A PATRA RASE	321
ÎNVĂȚĂTURILE ARHAICE DIN PURANE ȘI DIN GENEZĂ. EVOLUȚIA FIZICĂ	356
O VIZIUNE PANORAMICĂ A PRIMELOR RASE	373
SUNT GIGANȚII O FICȚIUNE?	392
RASELE CU „AL TREILEA OCHI”	409
MANU-ȘII PRIMORDIALI AI OMENIRII	435

STANȚA XI

CIVILIZAȚIA ȘI DISTRUGEREA RASELOR A PATRA ȘI A CINCEA	449
RUINELE CICLOPICE ȘI PIETRELE COLOSALE – MĂRTURII ALE URIAȘILOR	485

STANȚA XII

RASA A CINCEA ȘI INSTRUCTORII EI DIVINI	499
ȘERPII ȘI DRAGONII ÎN SEMNIFICAȚII SIMBOLICE DIFERITE	504
GLIFE SIDERALE ȘI COSMICE	506
INSTRUCTORII NOȘTRI DIVINI	519
ORIGINEA MITULUI SATANIC	539
NOE A FOST UN KABIR, DE ACEEA EL TREBUIE SĂ FI FOST UN DEMON	556
CELE MAI VECHI TRADIȚII PERSANE DESPRE CONTINENTELE POLARE ȘI CELE SCUFUNDATE	560
SPECULAȚII OCCIDENTALE, BAZATE PE TRADIȚIILE GRECEȘTI ȘI PURANICE	573
„BLESTEMUL” DIN PERSPECTIVĂ FILOSOFICĂ	584
FRAGMENTE SUPLIMENTARE DINTR-UN COMENTARIU CU PRIVIRE LA VERSETELE STANȚEI A XII-A	602

CONCLUZIE	623
---------------------	-----

NOTE PRELIMINARE

DESPRE STANȚELE ARHAICE ȘI CELE PATRU CONTINENTE PREISTORICE

*„Fața întregului Univers, deși variază în moduri infinite,
rămâne întotdeauna aceeași.”*

Spinoza, *Corespondența lui Spinoza*, Scrisoarea 64

Stanțele și Comentariile asupra lor din acest al treilea volum sunt extrase din aceleași Arhive arhaice precum stanțele din primul volum, „Cosmogonia”. În măsura posibilului este oferită o traducere textuală, dar unele stanțe sunt prea obscure pentru a fi înțelese fără explicații. De aceea, ca și în primul volum, ele sunt oferite mai întâi în întregime, iar apoi sunt comentate verset cu verset, pentru a le lămuri cât mai bine.

În ceea ce privește evoluția omenirii, Doctrina Secretă postulează trei noi enunțuri, care sunt în antagonism direct cu știința modernă și cu dogmele religioase curente. Astfel, ea afirmă: a) evoluția simultană a șapte grupe umane în șapte părți diferite ale Globului; b) nașterea sau conceperea corpului astral înainte de corpul fizic – corpul astral fiind

un model pentru cel fizic; c) faptul că omul, în acest ciclu de viață, a precedat orice mamifer – inclusiv antropozii – din regnul animal.¹

Doctrina Secretă nu este singura care vorbește despre *oamenii primordiali*, născuți simultan pe cele șapte diviziuni ale Globului nostru. În *Divina Pymander* [*Divina Poimandres*, „Cunoașterea lui Re” în grecește, primul tratat din *Corpus Hermeticum* – n.t.] a lui Hermes găsim același om primordial septenar², care se dezvoltă din Natură și din „Omul ceresc”, în sensul colectiv al cuvântului, adică din spiritele creatoare; iar în fragmentele tăblițelor caldeene (adunate de George Smith) pe care este înscrisă Legenda babiloniană a Creației, în prima coloană a tăbliței *Cutha* sunt menționate șapte ființe umane cu fețe

1 A se vedea Geneza, 2:19. Adam este creat în versetul 7, iar în versetul 19 se spune: „Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi”. Astfel, omul a fost creat înaintea animalelor; căci animalele menționate în capitolul 1 sunt semnele Zodiacului, în timp ce omul, „ființa de sex masculin și feminin”, nu este *omul*, ci Oștirea Sefiroților; adică Puterile sau Îngerii „făcuți după chipul și asemănarea Sa (a lui Dumnezeu)”. Adam, *omul*, nu este făcut după asemănarea lui Dumnezeu și nici nu se afirmă astfel în Biblie. Mai mult decât atât, al doilea Adam este din punct de vedere esoteric un *septenar*, adică reprezintă șapte oameni – sau șapte grupe de oameni. Căci primul Adam – Kadmon – este sinteza celor zece sefiroți. Dintre aceștia, triada superioară rămâne în Lumea Arhetipală ca fiind viitoarea „Trinitate”, în timp ce cei șapte sefiroți inferiori creează lumea materială manifestată; iar această „septenă” este al doilea Adam. Geneza, cu toate misterele în care a fost concepută, a apărut din Egipt. „Dumnezeul” primului capitol al Genezei este *Logosul*, iar „Domnul Dumnezeu” din al doilea capitol este *Elohim* Creatorul – puterile inferioare.

2 În *Divina Pymander* se spune: „Acesta este misterul care până în prezent a fost ascuns. Natura a fost amestecată (fuzionată) cu Omul ceresc (Elohim sau Dhyani) și a născut o minune... Șapte oameni, toți bărbați și femei (hermafrodiți) ... conform firii celor șapte guvernatori” (Cartea a II-a, v. 29) sau a celor șapte oștiri ale Elohimilor sau *Pitris*, care i-au proiectat sau i-au creat. Acest fapt este limpede, dar în interpretarea teologilor moderni acești oameni primordiali *trebuiau* să fie intelectuali și învățați! Într-o lucrare compilată de John David Chambers, de la Oriel College, Oxford – *Theological and philosophical works of Hermes Trismegistus, Christian Neoplatonist* – traducătorul se întreabă „pentru cine sunt intenționați acești șapte oameni?” El rezolvă dificultatea concluzionând că, „deoarece omul arhetipal original (*Adam Kadmon* conform Genezei, cap. 1) era de sex masculin și feminin, cei șapte nu pot însemna decât patriarhii care au urmat și care sunt amintiți în *Geneză*”... O modalitate cu adevărat teologică de a tăia nodul gordian.

de corb (adică având tenul închis la culoare), care au „fost create de șapte mari zei”. Sau, așa cum se explică în rândurile 16 și 18: „În centrul Pământului au crescut și au devenit măreți ... șapte regi, frați ai aceleiași familii”. Aceștia sunt cei șapte regi din Edom, la care se face referire în Cabala; prima rasă, care era imperfectă, adică fusese născută înainte de existența „echilibrului” (a sexelor), a fost distrusă. (*Zohar, Siphrah Dzeniouta, Idrab Suta*: 2928, *La Kabbale*, p. 205)

„Șapte regi, frați, au apărut și au născut copii, în număr de 6000 (*Hibbert Lectures*, p. 372). Zeul *Nergas* (moartea) i-a distrus.” „Cum i-a distrus?” „Aducându-i în echilibru pe cei care nu existau încă” (*Siphrah Dzeniouta*).

Ei au fost „distruși” ca rasă, fiind fuzionați cu propriii lor urmași (prin sudație); adică rasa asexuată s-a reîncarnat într-o rasă bisexuală (din punct de vedere potențial); aceasta din urmă în androgini; aceștia, la rândul lor, în a treia rasă târzie, sexuală (pentru mai multe explicații vedeți mai jos). Dacă tăblițele ar fi fost conservate într-o condiție mai bună, s-ar fi găsit că ele conțin cuvânt cu cuvânt aceeași semnificație ca cea din Arhivele arhaice și din Hermes, cel puțin în ceea ce privește faptele fundamentale, dacă nu chiar și la nivel de detaliu; căci Hermes a fost extrem de desfigurată în urma interpretărilor greșite.

Este destul de evident că supranaturalismul aparent al acestor învățături, deși alegorice, este atât de diametral opus afirmațiilor cu literă moartă din Biblie³, precum și celor mai noi ipoteze ale științei, încât va evoca negarea înflăcărată. Ocultiștii știu însă că tradițiile filosofiei esoterice trebuie să fie cele corecte, pur și simplu pentru că sunt cele

3 Așa cum se susține acum, că tăblițele caldeene, care oferă descrierea alegorică a Creației, a Căderii, a Potopului și chiar a legendei Turnului Babilonului, au fost scrise „înaintea vremii lui Moise” (a se vedea lucrarea lui G. Smith, *Chaldean Account of Genesis*, p. 86), de ce este atunci numită Tora (Pentateuh) o *revelație*? Ea este pur și simplu doar o altă versiune a aceleiași povești.

mai logice și aplanează orice dificultate. În plus, avem lucrările egiptene, „Cartea lui Toth” și „Cartea morților”, precum și Puranele hinduse cu cei șapte Manu, dar și explicațiile caldeo-asiriene, care îi menționează în tăblițele lor pe cei șapte oameni primordialii, sau Adami, al căror înțeles adevărat (a numelui Adam) poate fi lămurit de Cabala. Cei care au cunoștință de misterele samotrache își vor aminti că numele generic *Kabiri* însemna „Focurile Sfinte”, care l-au creat, pe întinderea a șapte localități ale insulei *Electria* (sau a Samotraciei), pe „Kabir, cel născut din insula sfântă Lemnos” (insula sacră pentru *Vulcan* [Zeul Focului, n.t.]).

Conform poetului grec Pindar (a se vedea *Philosophomena*) acest Kabir, al cărui nume era Adamas, conform tradițiilor din Lemnos era arhetipul omului primordial născut din sânul Pământului. Era arhetipul primilor bărbați în succesiunea generației și unul dintre cei șapte strămoși autohtoni ai omenirii (*ibid.*, p. 108). Dacă asociem acestui aspect faptul că samotracii au fost colonizați de fenicieni, iar înaintea lor de către pelasgii misterioși care au venit din est, putem aminti identitatea zeilor misterioși ai fenicienilor, caldeenilor și israeliților; astfel, va fi ușor de descoperit de unde a venit totodată și descrierea confuză a potopului de pe timpul lui Noe. Este astfel de netăgăduit că evreii, care și-au format ideile primitive despre Creație de la Moise, care le preluase de la egipteni, și-au conceput geneza și primele lor tradiții cosmogonice – când acestea au fost rescrise de către Ezra și alții – în urma noțiunilor formulate de caldeo-akkadieni. Prin urmare, este suficient să examinăm inscripțiile cuneiforme babiloniene și asiriene, dar și altele de acest gen, pentru a descoperi în acestea nu numai semnificația inițială a numelui Adam, Admi sau Adami, ci și creația celor șapte Adami sau strămoși ai omului, născuți fizic din Mama Pământ și având ca element spiritual (sau astral) *focul dumnezeiesc* al străbunilor. Asiriologii, ignoranți în ceea ce privește învățăturile esoterice, nu au acordat aproape nicio atenție misteriosului și recurentului număr șapte

de pe cilindrii babilonieni; nu au făcut aceasta nici pentru a-l descoperi în Geneză și în Biblie. Cu toate acestea, numărul spiritelor ancestrale și al celor șapte grupe de strămoși umani ale acestor spirite se află înscrise în acestea, în ciuda condiției șubreze a fragmentelor rămase; numărul se regăsește foarte limpede și în *Pymander*, și în „Cartea misterului ascuns” din Cabala. În această ultimă lucrare Adam Kadmon este *Arborele sefirot*, precum și „Copacul Cunoașterii Binelui și răului”. Iar acest „copac”, ne spune versetul 32, „are în jurul său șapte coloane” sau palate ale celor șapte îngeri creatori, care acționează în sferile a șapte planete pe Globul nostru. Chiar dacă Adam Kadmon este un nume colectiv, la fel este și numele omului Adam. În lucrarea sa „Mărturiile caldeene despre Geneză”, George Smith scrie:

„Cuvântul Adam folosit în aceste legende pentru a descrie prima ființă umană este, în mod evident, *nu un nume propriu-zis, ci un termen generic, utilizat pentru a descrie omenirea*. Adam apare ca având un nume propriu-zis în Geneză, dar este evident în unele pasaje că este folosit doar în același sens precum cuvântul asirian” (p. 86).

Mai mult decât atât, nici potopul caldeean și nici cel biblic (poveștile despre Xisuthrus și Noe) nu sunt bazate pe potopurile universale sau măcar pe cel atlant, descris în alegoria indiană despre Vaivasvata Manu. Ele sunt *alegorii exoterice, bazate pe misterele esoterice* ale samotracilor. Dacă vechii caldeeni cunoșteau adevărul esoteric ascuns în legendele Puranelor, celelalte popoare au fost conștiente doar de misterul samotrac, și l-au alegorizat. Ele l-au adaptat noțiunilor lor astronomice, antropologice și chiar politice. Despre Samotracia se știe, *din punct de vedere istoric*, că era faimoasă în Antichitate pentru un potop care a scufundat țara și a ajuns până la vârfurile munților, un eveniment care s-a petrecut înaintea vremurilor argonauților. A fost inundată pe neașteptate de apele Mării Negre („Pontos Euxeinos”, sau Euxine, în

vechime), care era considerată pe atunci un lac.⁴ Însă israeliții aveau o altă legendă pe care și-au fundamentat alegoria: „potopul” care a transformat *pentru ultima oară* deșertul Gobi din prezent într-o mare, în urmă cu 10-12000 de ani, și care i-a făcut pe mulți dintre urmașii lui Noe să se adăpostească în munții dimprejur. Chiar dacă mărturiile babiloniene sunt acum restaurate din sute de mii de fragmente rupte (numai colina Kouyunjik din anticul oraș Ninive a dezvelit, în urma excavațiilor lui Layard, peste 20000 de fragmente de inscripții), dovezile citate aici sunt sărăcicioase; cu toate acestea, ele confirmă aproape fiecare dintre concepțiile noastre, cel puțin trei. Acestea sunt:

(1) Faptul că rasa care a căzut prima în succesiunea generațiilor a fost o *rasă neagră* sau întunecată (*Zalmat Gaguadi*), pe care ei au numit-o Adami sau rasa neagră, iar *Sarku*, adică rasa luminoasă, a rămas pură pentru multă vreme după aceea.

(2) Faptul că babilonienii au recunoscut cele *două rase principale* în momentul Căderii, rasa zeilor (*dublurile eterice* ale Pitrișilor) precedându-le. Aceasta este opinia lui H. Rawlinson. Aceste „rase” sunt a doua și a treia rasă-rădăcină.

(3) Faptul că acești șapte zei, fiecare dintre ei creând un om sau un grup de oameni, erau „zei întrupați (închiși în trup) sau încarnați”. Acești zei erau: zeul *Zi*; zeul *Ziku* (viață nobilă, stăpânul purității); zeul *Mirku* (coroana nobilă), „Salvatorul de la moarte al zeilor” (ulterior) închis în trup și creatorul „rasei întunecate pe care mâna sa a făcut-o”; zeul *Libzu*, „înțelept printre zei”; zeul *Nissi* și zeul *Suhhab*; iar *Hea* sau *Sa*, sinteza lor, zeul înțelepciunii și al Adâncurilor, identificat cu Oannes-dragonul (balaurul) în momentul Căderii, și numit (colectiv) Demiurgul sau Creatorul. (A se vedea *Chaldean Account Genesis*, p. 82.)

4 A se vedea Plinius, 4, c. 12; Strabon, 10; Herodot, 7, c. 108; Pausanias, 7, c. 4.

În fragmentele babiloniene există două „Creații” numite astfel, iar pentru că Geneza aderă la acestea descoperim că primele sale două capitole sunt evidențiate ca fiind creații *elohite* și *iehovite*. Ordinea lor propriu-zisă nu este însă continuată în aceste descrieri, și nici în altele exoterice. Aceste „Creații”, conform învățăturilor oculte, se referă la formarea celor șapte *oameni* provenind din strămoșii lor (Pitris sau Elohim) și, respectiv, la formarea claselor umane după Cădere.

Toate acestea vor fi analizate în lumina științei și a comparațiilor extrase din scripturile tuturor popoarelor antice, inclusiv Biblia. Între timp, înainte de a ne ocupa de antropogeneza raselor preistorice, este util să convenim asupra numelor oferite continentelor pe care s-au născut, au trăit și au murit cele mari patru rase care au precedat rasa noastră *Adamică*. Numelor lor arhaice și esoterice au fost multe și au variat odată cu limba naționalității care le-a menționat în analele și în scripturile sale. Ceea ce este denumit, de exemplu, în *Vendidad* [parte a colecției lucrărilor despre zoroastrism, n.t.] ca fiind *Airyanem Vaego* (a se vedea *Bundahishn* 79, 12), în care s-a născut originalul Zoroastru⁵, este numit în literatura Puranelor *Sveta-Dvipa*, „Muntele Meru”, lăcașul lui Vishnu etc.; iar în Doctrina Secretă este numit simplu tărâmul zeilor, guvernați de conducătorii lor, „spiritele acestei planete”.

Prin urmare, pentru a evita confuzia foarte probabilă ce ar putea apărea, am considerat că este mult mai convenabil să adoptăm pentru fiecare dintre cele patru continente la care ne referim în mod constant un nume mai familiar cititorului. S-a propus astfel ca primul continent sau prima *terra firma* pe care a evoluat prima rasă din strămoșii divini să fie numit:

5 Prin „original” ne referim la „Amshaspend”, numit „Zarathustra, domnul și conducătorul lui Vara, făcută de către Yima în acest ținut”. Au existat mai mulți Zarathustra, sau Zertust; numai Școala Dabistan enumeră 13; dar cu toții erau reîncarnări ale primului. Ultimul Zoroastru a fost întemeietorul Templului de Foc de la Azareksh [Azargoshnasp, n.t.] și autorul lucrărilor despre religia sacră primordială, numită mazdeism (zoroastrism), și distrusă de Alexandru cel Mare.

I. „Tărâmul sacru nepieritor”.

Motivul pentru acest nume este explicat astfel: Despre acest „tărâm sacru” se consideră – vom discuta mai multe ulterior – că nu a avut aceeași soartă precum celelalte continente; deoarece este singurul al cărui destin este să dureze de la începutul și până la finalul unei *man-vantare*, în decursul fiecărui ciclu. Este leagănul primului om și sălașul ultimului muritor *divin*, ales ca un *sishia* pentru sămânța viitoare a omenirii. Despre acest tărâm misterios și sacru foarte puține se pot spune, cu excepția, poate (conform exprimării poetice a unui comentariu), a faptului că „Steaua Polară veghează cu atenție asupra lui, încă din zori și până la încheierea amurgului unei «zile» a *marelui suflu*”⁶.

II. „Ținutul hiperborean”, sau **Hiperboreea**, va fi numele ales pentru cel de-al doilea continent.

Acesta își întinde marginile la sud și la vest de Polul Nord, pentru a primi a doua rasă; el conținea întreaga regiune a Asiei de Nord din prezent. Acesta era numele dat de către vechii greci regiunii îndepărtate și misterioase care îl făcea pe Apollo „hiperboreanul” să călătorească acolo în fiecare an. *Din punct de vedere astronomic* Apollo este, desigur, Soarele care, abandonându-și sanctuarele elenice, iubea să-și viziteze în fiecare an țara îndepărtată, despre care se spunea că acolo Soarele nu apune deloc timp de o jumătate de an.

Dar *din punct de vedere istoric* sau, mai degrabă, etnologic și geologic, semnificația sa este diferită. Ținutul hiperboreenilor, țara care se întindea dincolo de Boreas (zeul vântului de nord, al zăpezii și al uraganelor, care iubea să moșăie pe Munții Rhiphaeus), nu era deloc o țară ideală, așa cum presupuneau mitologii, nici vreun ținut în vecinătatea Sciției și a Dunării.⁷ Era un continent adevărat, un pământ real care nu

6 În India se numește „Ziua lui Brahma”.

7 A se vedea lucrarea *Mythological Geography* a lui Volcker, pp. 145-170.

cunoștea iarna în acele vremuri de început, și care nici în prezent nu are o vreme rece mai mult de o zi și o noapte în timpul unui an. Umbrele nocturne nu cădeau niciodată asupra lui, spuneau grecii; căci el este „tărâmul zeilor”, lăcașul preferat al lui Apollo, zeul luminii, iar locuitorii săi sunt preoții și servitorii săi iubiți. Această descriere poate fi considerată acum o *ficțiune* poetizată; dar pe atunci era un *adevăr* poetizat.

III. Pe cel de al treilea continent îl numim „Lemuria”.

Numele este o invenție sau o idee a lui P.L. Sclater, care afirma între anii 1850 și 1860, pe baza unor motive zoologice, existența reală în vremurile preistorice a unui continent despre care el arăta că s-a extins de la Madagascar și până la Ceylon [Sri Lanka de astăzi, n.t.] și Sumatra. El includea unele porțiuni ale Africii de azi; dar acest continent gigantic, care se întindea de la Oceanul Indian până în Australia, a dispărut acum cu totul sub apele Pacificului, lăsând doar ici și acolo câteva dintre vârfurile sale muntoase înalte, în prezent sub formă de insule. A.R. Wallace, naturalistul, „extinde Australia din perioadele terțiare către Noua Guinee și Insulele Solomon, și chiar și către Fiji”; iar cu ajutorul speciilor sale marsupiale el găsește „o legătură cu continentul nordic în perioada mezozoică”, scrie Charles Gould în *Mythical Monsters*, p. 47. Subiectul este tratat pe larg în altă parte.⁸

8 Trebuie remarcat însă că domnul Wallace nu acceptă ideea lui Sclater și chiar se opune ei. Sclater sugerează un tărâm sau un continent care se unea anterior cu Africa, Madagascar și India (dar nu cu Australia și India); iar A.R. Wallace arată în lucrările sale, *Geographical Distribution of Animals* și *Island Life*, că ipoteza unui asemenea tărâm este nepotrivită din rațiuni zoologice. Dar el admite că o vecinătate mai strânsă cu India și cu Australia exista cu siguranță, iar o perioadă atât de îndepărtată nu putea fi, desigur, decât „pre-terțiară”; el adaugă într-o scrisoare particulară că „niciun nume nu a fost atribuit unui asemenea tărâm presupus”. Cu toate acestea, ținutul a existat și a fost, desigur, pre-terțiar, căci Lemuria (acceptând acest nume pentru al treilea continent) a pierit înainte de dezvoltarea deplină a Atlantidei; aceasta s-a scufundat, iar zonele sale principale au dispărut înainte de sfârșitul perioadei miocene.

IV. „Atlantida” este cel de-al patrulea continent.

Acesta va fi primul ținut istoric în care tradițiile anticilor primesc mai multă atenție decât până acum. Celebra insulă a lui Platon, care are același nume, nu este decât o parte a acestui mare continent. (A se vedea lucrarea *Esoteric Buddhism*.)

V. Al cincilea continent a fost inițial America; dar, deoarece era situat la antipodi, cuprinde de fapt **Europa și Asia Mică**, aproape contemporane cu ea, la care se referă în general ocultistii indo-arieni ca fiind al cincilea. Dacă învățăturile lor ar fi urmat apariția continentelor în ordinea lor geologică și geografică, atunci această clasificare ar fi trebuit să fie modificată. Dar, în timp ce succesiunea continentelor este realizată pentru a urma ordinea de evoluție a raselor, de la prima la a cincea (rasa noastră ariană), Europa trebuie să fie numită al cincilea mare continent.

Doctrina Secretă nu ia în considerare insulele și peninsulele, nici nu urmează distribuția geografică modernă a uscatului și a mării. Încă de la primele sale învățături și distrugerea mării Atlantide față Pământului s-a modificat de mai multe ori. A existat un timp când delta Egiptului și Africa de Nord aparțineau Europei, înainte de formarea Strâmătorii Gibraltar, iar o deplasare a continentului a modificat în întregime harta Europei. Ultima modificare serioasă s-a produs în urmă cu 12000 de ani⁹ și a fost urmată de submersiunea insulei atlantice mici a lui Platon, pe care el a numit-o Atlantida după continentul ei original. În zilele de demult geografia făcea parte din disciplina Școlilor Misterelor. În *Zohar*, cap. III, 10a, se spune: „Aceste secrete (ale uscatului și apei) erau divulgate membrilor științei secrete, dar nu și geografilor”.

9 Încă o „coincidență”: „Acum se dovedește că în vremurile geologice recente această regiune a Africii de Nord era de fapt o peninsulă a Spaniei, și că această unire a sa cu Africa (propriu-zisă) a fost efectuată la nord de ruptura Gibraltar, și la sud de deplasarea în urma căreia s-a format Sahara. Țărmurile acestei foste mări a Saharei sunt încă marcate de cochiliile aceluiași gasteropode care trăiesc pe malurile Mării Mediteraneene”. (Profesorul Oskar Schmidt, *Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 244)

Afirmația că omul fizic era la origine un uriaș și un colosal pre-terțiar, și că el a existat în urmă cu 18000000 de ani, cu siguranță pare ca fiind absurdă admiratorilor și adepților învățăturilor moderne. Întregul comitat al biologilor se va îndepărta de concepția acestei a treia rase titanice din epoca mezozoică, de această ființă capabilă să lupte și să învingă monștrii gigantici ai aerului, ai mării și ai pământului, căci strămoșii săi – arhetipul eteric al atlantului – nu aveau deloc de ce să se teamă că ar putea fi rănit. Antropologul modern poate să râdă de titanii noștri, deoarece râde de fapt de Adamul biblic, iar teologul râde de strămoșul său pithecoid (asemănător primatelor). Ocultistii și criticii lor severi ar putea gândi că și-au dublat reciproc conturile până în prezent. Științele oculte afirmă puțin, dar oferă multe, mult mai multe decât antropologia darwinistă și teologia biblică.

Nici cronologia esoterică nu ar trebui să sperie pe cineva; căci, în ceea ce privește cifrele, cele mai mari autorități ale zilei sunt la fel de nestatornice și de incerte precum valurile mediteraneene. Cât despre durata perioadelor geologice, învățații Societății Regale sunt complet neajutorați și sar de la un milion la cinci sute de milioane de ani cu cea mai mare ușurință, așa cum se va vedea în mai multe exemple din această comparație.

Să luăm un exemplu pentru scopul nostru actual – calculele dlui Croll. Potrivit acestei autorități 2500000 de ani reprezintă timpul de la începutul Epocii Terțiare, sau perioada Eocenului, așa cum l-a făcut să afirme un geolog american¹⁰; sau, din nou, dl Croll „îngăduie o variație de 15 milioane de la începutul perioadei Eocenului”, așa cum a fost citat de un geolog englez¹¹. Însă ambele serii de cifre acoperă

10 A. Winchell, profesor de geologie, *World-Life*, p. 369.

11 Charles Gould, supraviețuitor geologic al Tasmaniei, în *Mythical Monsters*, p. 84.

revendicările făcute de Doctrina Secretă.¹² Căci atribuirea făcută de aceasta – de la patru la cinci milioane de ani între evoluția incipientă și cea finală a celei de-a patra rase-rădăcină pe continentele lemuro-atlante; un milion de ani pentru a cincea rasă, cea ariană, și până în prezent; și aproximativ 850000 de la scufundarea ultimei mari peninsule a mării Atlantida – toate acestea se puteau petrece cu ușurință în cei 15000000 de ani concepuți de dl Croll pentru Epoca Terțiară. Dar, din punct de vedere cronologic, durata acestei perioade este de importanță secundară, deoarece avem, la urma urmei, anumiți oameni de știință americani care recurg la ele. Acești domni, neimpresionați de faptul că afirmațiile lor sunt numite nu doar dubioase, ci și absurde, mențin ideea că omul a existat încă din perioada mezozoică. Ei au descoperit urme umane pe stâncile formate în acea epocă; mai mult, Armand de Quatrefages nu găsește niciun motiv științific valid pentru care omul să nu fi existat în timpul perioadei mezozoice.

12 Sir Charles Lyell, care este creditat pentru „inventarea cu bucurie a termenilor Eocen, Miocen și Pliocen” pentru a marca cele trei diviziuni ale Epocii Terțiare, a căutat cu adevărat să stabilească o vârstă aproximativă pentru „descendenții săi mentali”. Cu toate acestea, după ce a lăsat durata acestor perioade la speculațiile specialiștilor, rezultatele acelui gând *fericit* au devenit o confuzie și o perplexitate uriașe. Se pare că este o sarcină neajutorată să citezi o serie de cifre dintr-o lucrare fără riscul de a fi contrazis de același autor într-un volum anterior sau ulterior. W. Thomson, unul dintre cei mai eminenți dintre autoritățile moderne, și-a modificat de cel puțin șase ori opinia despre vârsta Soarelui și data consolidării scoarței terestre. În cartea *Natural Philosophy* a lui Thomson și Tait, putem găsi o variație permisă de zece milioane de ani de la momentul în care temperatura Pământului a permis apariția vieții vegetale. Darwin preia estimarea lui W. Thomson și afirmă „un minimum de 98 și un maximum de 200 de milioane de ani de la întărirea scoarței terestre”. (A se vedea Charles Gould.) În aceeași lucrare *Natural Philosophy*, se oferă 80 de milioane de ani de la momentul formării incipiente a crustei și până la condiția actuală a lumii. Iar în ultima sa prelegere W. Thomson declară (1887) că Soarele nu este mai bătrân de 15 milioane de ani! Între timp, bazându-și argumentele pe limitele vârstei căldurii Soarelui, care fuseseră stabilite de către W. Thomson, dl Croll notează o îngăduință de 60 de milioane de ani de la începutul perioadei cambriene. Aceste fapte sunt, desigur, „valoroase” pentru iubitorii de *cunoștințe exacte*. Astfel, orice cifre ne oferă știința ocultă ele trebuie să fie corelate fără îndoială cu datele oferite de unii oameni de știință moderni, care sunt considerați a fi autorități.

„Vârstele” și perioadele din geologie sunt, în realitate, doar niște termeni convenționali, fiind și în prezent greu de delimitat; chiar mai mult decât atât, nici măcar doi geologi sau naturaliști nu consimt exact la fel în ceea ce privește cifrele. Prin urmare, există o marjă largă de alegere oferită ocultistului de către fraternitatea învățată. Să-l luăm oare în considerare, în sprijinul nostru, pe T. Mellard Reade? Acest domn, într-un ziar despre „Calcarul ca indicator al timpului geologic”, citit de el în 1878 în fața Societății Regale, susține că timpul minim necesar formării straturilor sedimentare și eliminării materiei calcaroase este în jurul cifrei de 600 de milioane de ani (a se vedea *Proceedings of Royal Society*, Londra, Vol. XXVIII, p. 281); sau să cerem sprijinul, în cronologia noastră, lucrărilor dlui Darwin, în care el solicită pentru transformările organice conform teoriei sale între 300 și 500 de milioane de ani? C. Lyell și profesorul Houghton au fost mulțumiți cu plasarea începutului perioadei cambriene în urmă cu 200 de milioane de ani, respectiv 240 de milioane. Geologii și zoologii au revendicat durata maximă, deși dl Huxley a plasat la un moment dat începutul formării scoarței terestre în urmă cu o mie de milioane de ani și nu renunță la niciun mileniu din ea.

Însă pentru noi nu este important acordul sau dezacordul naturaliștilor cu privire la durata perioadelor geologice, ci mai degrabă acordul lor perfect într-un anume punct neașteptat – iar acesta este foarte important. Cu toții sunt de acord că în timpul „vârstei Miocenului” – chiar dacă ea variază de la 1 la 10 milioane de ani în urmă – Groenlanda și chiar Spitzbergen, rămășițe ale celui de-al doilea continent, cel hiperboreean, „*aveau aproape un climat tropical*”. Grecii de dinaintea lui Homer mențineau o tradiție vie a acestui „tărâm al soarelui etern”, pe care îl vizita în fiecare an Apollo. „În timpul vârstei Miocenului, Groenlanda (70° latitudine nordică) a dezvoltat o abundență de copaci, precum tisa (*Taxus baccata*), conifere și sequoia, înrudite cu speciile

californiene, fag, platan, salcie, stejar, plop și nuc, precum și o specie de magnolie și una de cycas”, spune știința; pe scurt, Groenlanda avea plante sudice necunoscute regiunilor nordice.

Iar acum răsare această întrebare firească. Dacă grecii știau pe vremea lui Homer de ținutul hiperborean, adică de un tărâm binecuvântat dincolo de Boreas, zeul iernii și al uraganelor, un tărâm ideal pe care grecii ulteriori și clasicii lor au căutat în zadar să-l descopere, căutându-l dincolo de Sciția, o țară în care nopțile erau scurte, iar zilele lungi, și dincolo de acea țară se afla un pământ în care soarele nu apunea niciodată, iar palmierii creșteau în voie – dacă ei cunoșteau toate acestea, atunci de la cine le-au aflat? În vremea lor și timp de secole înainte Groenlanda trebuie să fi fost cu siguranță acoperită deja de zăpezi veșnice, cu gheață care nu se topește niciodată, așa cum este acum. Totul ne indică faptul că țara nopților scurte și a zilelor lungi era Norvegia sau Scandinavia, dincolo de care se afla tărâmul binecuvântat al luminii și al verilor veșnice; iar pentru a cunoaște aceasta, tradițiile lor trebuie să fi fost transmise grecilor de la oameni mai antici decât ei, care erau familiarizați cu aceste detalii climatice despre care grecii nu aveau cum să știe ceva. Chiar și în prezent știința bănuiește că dincolo de mărele polare, chiar în cercul Polului Arctic se află o mare care nu îngheață niciodată și un continent care este mereu verde. Învățăturile arhaice, precum și Puranele – pentru cei care înțeleg alegoriile sale – conțin aceleași afirmații. Este suficient pentru noi să înțelegem probabilitatea mare ca un popor necunoscut istoriei să fi trăit în perioada miocenă a științei moderne, într-un timp când Groenlanda era un ținut aproape tropical.

Notă. Cititorul este rugat să aibă în vedere că prima și următoarele secțiuni nu sunt strict consecutive cronologic. În prima secțiune sunt oferite stanțele care formează structura expunerii, iar anumite puncte importante sunt comentate și explicate. În secțiunile următoare sunt adunate detalii suplimentare, în ideea de a se oferi o explicație cât mai amplă.

ANTROPOGENEZA

STANȚE TRADUSE DIN CARTEA SECRETĂ A LUI DZYAN, ÎNSOȚITE DE COMENTarii

În timpurile primordiale, o fecioară,
Frumoasa fiică a Eterului,
Își petrecea de veacuri existența
În marea întindere a Cerului...

Șapte sute de ani ea a rătăcit,
Șapte sute de ani a îndurat din greu,
Și apoi a născut-o pe Era, primul ei copil...

Era, o frumoasă rață, imediat ce s-a născut
A alergat către apa-mamă...

S-a așezat ușor pe genunchi,
Găsind un loc de cuibărit,
În care să-și depună ouăle în siguranță.
Și-a așezat ouăle înăuntru după voie...
Șase ouă de aur a depus acolo,
Apoi al șaptelea, un ou de fier...

(*Kalevala*, Cântul I)

HELENA PETROVNA BLAVATSKY

ANTROPOGENEZA
CONFORM VOLUMULUI SECRET
(extrase textuale¹³)

STANȚA I

1. Lha care îl transformă pe al patrulea este subordonat lui Lha al celor șapte, cele care își conduc carele în preajma Stăpânului lor, Ochiul Unic al lumii noastre. Suflul său dă viață celor șapte; i-a dat viață primului.

2. A spus Pământul: „Domn al Chipului strălucitor, casa mea este goală... Trimite-Ți fiii oamenilor acestui cerc. Tu Ți-ai trimis cei șapte fii la Domnul Înțelepciunii. De șapte ori mai aproape de el însuși Te vede, de șapte ori mai mult Te simte. Tu ai interzis servitorilor Tăi, cercurilor mici, să rețină lumina și căldura Ta, să intercepteze milostivirea Ta în drumul său. Trimite acum același lucru servitorului Tău!”

3. A spus „Domnul cu chipul strălucitor”: „Îți voi trimite un foc atunci când munca ta va începe. Ridică-ți vocea spre alte loka, invocă-L pe Tatăl tău, Domnul Lotusului, pentru fiii săi... Poporul tău se va afla sub domnia părinților. Oamenii tăi vor fi muritori. Oamenii Domnului Înțelepciunii, și nu fiii lui Soma sunt nemuritori. Încetează-ți plângerile. Cele șapte piei ale tale sunt încă pe tine... Nu ești pregătit. Oamenii tăi nu sunt pregătiți”.

4. Iar după mari dureri ea s-a lepădat de cele trei învechite, s-a învelit cu șapte piei noi și s-a arătat în primul dintre acestea.

13 Doar 49 de sloka din mai multe sute sunt oferite aici. Nu este tradus textual fiecare verset. Uneori am folosit o perifrază pentru a face textul mai limpede și mai inteligibil.

STANȚA a II-a

5. Roata s-a învârtit timp de 30 de crore. Ea a construit rupas: pietre moi, care s-au întărit; plante dure, care s-au înmuiat. Devenind vizibile din invizibile, au apărut insectele și micile viețuitoare. Ea îi scutura de pe spate de fiecare dată când își suprasolicita mama. După 30 de crore, ea s-a întors. S-a așezat pe spate; pe o parte... Nu a invocat fiii Cerului, nu a cerut niciun fiu al Înțelepciunii. Ea i-a creat din sânul ei. Astfel a generat oamenii-apă, teribili și răi.

6. Ea i-a creat prin sine însăși pe oamenii-apă teribili și răi, din rămășițele celorlalte, din crustele și vâscozitatea primeia, a celei de-a doua și din a treia. Dhyanii au venit și au privit... Au venit dhyanii din regiunile strălucitoare ale Tatălui-Mamă, din tărâmurile albe, din sălașurile muritorilor-nemuritori.

7. Ei au fost nemulțumiți. „Carnea noastră nu se află în acestea. Nu este o rupa potrivită pentru frații noștri din al cincilea. Nici locuințe adecvate pentru aceste vieți. Ei trebuie să bea ape pure, nu tulburi. Să le uscăm.”

8. Flăcările au apărut atunci. Focurile cu scântei; focurile nopții și focurile zilei. Ele au uscat apele întunecate și tulburi. Cu căldura lor ele le-au stins. Lha din înălțimi și Lhamayin de jos au venit atunci. Ei au ucis formele care erau cu două și cu patru fețe. Ei s-au luptat cu oamenii-țap, cu oamenii cu capete de câine și cu oamenii cu trupuri de pește.

9. Mama-apă, imensa mare, a plâns. Ea s-a ridicat și a dispărut în Lună, cea care o ridicase și o născuse.

10. Când ele au fost distruse, Mama-Pământ a rămas pustie și a cerut să fie uscată.

STANȚA a III-a

11. A venit atunci Stăpânul stăpânilor. Din corpul ei El a separat apele și acesta a devenit cerul de deasupra, primul cer.

12. Marii chohan i-au chemat pe Domnii Lunii, cei cu corpuri de aer. „Nașteți oameni, oameni după asemănarea voastră. Oferiți-le formele lor lăuntrice. Ea va crea învelișuri exterioare. Ei vor fi de genul masculin-feminin. Și totodată stăpâni ai flăcării.”

13. Ei au plecat, fiecare pe pământul său propriu: fiind șapte la număr, fiecare pe bucata sa. Iar Domnii Flăcărilor au rămas în urmă. Aceștia n-au plecat și nici nu au creat.

STANȚA a IV-a

14. Cele șapte oștiri, „Domnii născuți prin voință”, îndemnați de Spiritul dător de viață, îi separă pe oameni de ei înșiși, fiecare pe bucata sa de pământ.

15. De șapte ori șapte umbre ale oamenilor viitori au fost născute, fiecare având propria culoare și propriile caracteristici. Fiecare fiind inferior părintelui său. Părinții, cei fără structură osoasă, nu puteau oferi viață ființelor cu oase. Descendența lor au fost creaturile bhuta, fără de formă sau minte, și de aceea ele au fost numite rasa chhaya.

16. Cum s-au născut Manushya? Manu-șii cei cu minte, cum au fost ei creați? Părinții au cerut în ajutor propriul lor foc, care este focul ce arde în pământ. Spiritul Pământului a cerut în ajutor focul solar. Aceștia trei au produs prin eforturile lor unite o formă bună. Ea putea sta în picioare, putea merge, alerga, se putea înclina și putea chiar zbura. Dar cu toate acestea era în continuare doar o chhaya, o umbră fără simțuri...

17. Suflul avea nevoie de o formă; pe aceasta i-au dat-o Părinții. Suflul avea nevoie de un trup grosier; Pământul l-a modelat. Suflul avea nevoie de Spiritul Vieții; Lha cei solari l-au suflat în forma sa. Suflul avea nevoie de o oglindă a trupului său; „I-am oferit-o pe a noastră”, au spus dhyani. Suflul avea nevoie de un vehicul al dorințelor; „Îl are”, a spus drenorul apelor. Suflul avea nevoie de o minte pentru a îmbrățișa Universul; „Nu-i putem da aceasta”, au spus Părinții. „Nu am avut-o niciodată”, a spus Spiritul Pământului. „Forma va fi mistuită, dacă i-aș da-o pe a mea”, a spus Marele Foc... Omul a rămas un bhuta gol și fără simțuri... Astfel, cei fără oase au dat viață celor care au devenit oamenii cu oase în a treia.

STANȚA a V-a

18. Prima era alcătuită din Fiii Căii Yoga. Fiii lor erau: copiii Tatălui galben și ai Mamei albe.

19. A doua rasă a fost rezultatul înmuguririi și al expansiunii; fiind a-sexuală din cea asexuată.¹⁴ Astfel a fost produsă, o, Lanoo, a doua rasă.

20. Părinții lor erau născuți prin ei înșiși – cei născuți prin ei înșiși, chhaya din trupurile strălucitoare ale Domnilor, Părinții, Fiii Amurgului.

21. Când rasa a îmbătrânit vechile ape s-au amestecat cu apele mai proaspete; când picăturile au devenit tulburi s-au evaporat și au dispărut în noul flux, în fluxul fierbinte al vieții. Exteriorul primei rase a devenit interiorul celei de-a doua. Vechea aripă a devenit umbra și umbra aripă.

¹⁴ Oferim aici doar ideea și sensul propoziției, căci o traducere verbală nu i-ar spune mai nimic cititorului.

STANȚA a VI-a

22. Apoi a doua a dezvoltat-o pe cea născută din sudoare, a treia. Sudoarea a crescut, picăturile ei s-au mărit și au devenit o picătură tare și rotundă. Soarele a încălzit-o; Luna a răcit-o și i-a dat contur; Vântul a hrănit-o până când s-a copt. Lebăda albă de pe bolta înstelată și-a aruncat umbra peste marea picătură, devenind oul rasei viitoare, Lebăda-om a celei de-a treia ulterioare. Mai întâi fiind creatura bărbat-femeie, apoi bărbat și femeie.

23. Cei născuți prin ei înșiși erau chhaya, umbrele provenite din trupurile Fiilor Amurgului.

STANȚA a VII-a

24. Fiii Înțelepciunii, fiii nopții, pregătiți pentru re-naștere, au coborât și au văzut formele respingătoare ale celei de-a treia. „Putem alege”, au spus Domnii, „avem înțelepciune.” Unii au pătruns chhaya. Alții au proiectat o scânteie. Unii au amânat până la a patra. Din propria lor esență ei au umplut kama. Cei care a intrat în chhaya au devenit arhați. Cei care au primit doar o scânteie au rămas lipsiți de cunoaștere; scânteia ardea slab. A treia a rămas lipsită de minte. Jiva-ul lor nu era pregătit. Aceștia au fost separați de cei șapte. Și au devenit cei cu capete înguste. A treia a fost pregătită. „În ele vom locui”, au spus Domnii Flăcării.

25. Cum au acționat manasa, Fiii Înțelepciunii? Ei i-au respins pe cei născuți prin ei înșiși. Aceștia nu erau pregătiți. Ei i-au respins cu dispreț pe cei născuți din sudoare. Aceștia nu erau suficient de pregătiți. Și nu au dorit să intre nici în cei născuți din ou.

26. Când cei născuți din sudoare i-au produs pe cei născuți din ou, cei cu natură dublă, cei puternici și cu oase, Domnii Înțelepciunii au spus: „Acum vom crea”.

27. A treia rasă a devenit vahan, sau Domnii Înțelepciunii. Ea i-a creat pe Fiii „Voinței și ai Căii Yoga”, prin intermediul lui kriyashakti. I-a creat pe ei, părinții sfinți, strămoșii arhaților...

STANȚA a VIII-a

28. Din picăturile de sudoare; din reziduurile substanței – materia de la corpurile și animalele moarte ale ciclului anterior; și din praful degajat – au fost produse primele animale.

29. Animalele cu oase, balaurii adâncului și sarpașii zburători au fost adăugați la creaturile târătoare. Cele care se târau pe pământ au primit aripi. Cele cu gâturi lungi din apă au devenit strămoșii păsărilor aerului.

30. În timpul celei de-a treia rase, animalele fără oase au crescut și s-au transformat: au devenit animale cu oase, iar contururile lor chhaya au devenit solide.

31. Animalele s-au separat primele. Ele au început să se reproducă. Omul cu natură dublă s-a separat și el, de asemenea. Și omul a spus: „Să fim ca ele; să ne unim și să facem creaturi”. Și așa au făcut.

32. Iar cei care nu aveau scânteie s-au împreunat cu animale-femele uriașe. Și au născut împreună cu ele rasele obtuze. Căci ei înșiși erau obtuși. Dar limbile le erau dezlegate. Însă limbile progeniturilor lor au rămas mute. Și au conceput monștri. Era o rasă de monștri deformați, acoperiți cu păr roșu, ce mergeau pe toate cele patru membre. O rasă neghioabă și obtuză, pentru a menține rușinea imensă.

STANȚA a IX-a

33. Văzând aceasta, Lha, care nu construiseră oamenii, au plâns, spunând:

34. „Amanasa au pângărit viitoarele noastre lăcașuri. Aceasta este karma. Le vom locui pe celelalte. Să-i ajutăm să se îmbunătățească, pentru ca nu cumva altceva mai rău să se petreacă.” Și așa au făcut...

35. Atunci toți oamenii au fost înzestrați cu manas. Ei au văzut păcatul celor fără minte.

36. A patra rasă a dezvoltat vorbirea.

37. Unul a devenit doi; de asemenea, toate lucrurile vii care se târau și care erau încă o singură creatură, peștii-uriași, păsările și șerpii cu capete de țestoasă.

STANȚA a X-a

38. Astfel, doi câte doi, pe cele șapte zone, a treia rasă a dat naștere celei de-a patra rase de oameni. Zeii au devenit ne-zei; Sura a devenit a-sura.

39. Prima de pe fiecare zonă era de culoarea Lunii; a doua, galbenă precum aurul; a treia era roșie; a patra, maronie, care a devenit neagră în urma păcatului. Primele șapte odrasle umane aveau toate un singur ten la începuturi. Următoarele șapte au început să-și amestece culorile.

40. Atunci a patra a devenit plină de mândrie. „Noi suntem regii, noi suntem zeii”, a spus ea.

41. Ei și-au luat soții frumoase la privit. Erau soții provenite din „cei fără minte”, cu minți înguste. Împreună au născut monștri, demoni răi, de natură bărbătească și femeiască. De asemenea, khado (dakini) cu minți sărace.

42. Ei au construit temple pentru corpul uman. Bărbat și femeie au adorat. Din acest motiv, al treilea ochi nu a mai acționat.

STANȚA a XI-a

43. Ei au construit orașe imense. Din materiale și metale rare le-au construit. Din focuri le-au vărsat. Din piatra albă a munților și din piatra neagră ei au tăiat și au sculptat propria lor imagine, după mărimea și asemănarea lor, și pe care au adorat-o.

44. Ei au construit mari sculpturi de nouă yatis înălțime – mărimea trupurilor lor. Focurile lunare au distrus pământul părinților lor. Apa a amenințat a patra rasă.

45. Au venit primele ape mari. Ele au înghițit cele șapte mari insule.

46. Toți cei sfinți au fost salvați, toți cei ne-sfinți au fost distruși. Iar odată cu ei cea mai mare parte a animalelor uriașe, produse din sudoarea Pământului.

STANȚA a XII-a

47. Puțini oameni au rămas. Unii galbeni, unii bruni și negri, iar alții roșii – dintre cei rămași. Cei de culoarea Lunii au dispărut definitiv.

48. A cincea rasă produsă de grupa sfântă. Și a fost condusă de primii săi regi divini...

49. ...Care au coborât din nou, au făcut pace cu a cincea rasă, și pe care au învățat-o și au instruit-o...

STANȚA I¹⁵

ÎNCEPUTURILE VIEȚII CONȘTIENȚE

(1) Lha, Spiritul Pământului. (2) Invocarea Soarelui de către Pământ. (3) Ce răspunde Soarele. (4) Transformarea Pământului.

1. Lha (a) care îl transformă pe al patrulea (*Globul, Pământul nostru*) este subordonat lui Lha al celor șapte (*spirite planetare*), (b) cele care își conduc carele în preajma Stăpânului lor, Ochiul Unic (*Loka-Chakshub*) al lumii noastre. Suflul său dă viață celor șapte (*oferă lumină planetelor*); i-a dat viață primului (c). „*Ei sunt cu toții dragonii Înțelepciunii*”, adaugă Comentariul (d).

(a) *Lha* este – în regiunile trans-himalayene – cuvântul antic pentru „spirit”, adică orice ființă cerească sau supraumană, și acoperă întreaga serie de ierarhii cerești, de la arhanghel sau *dhyani* și până la îngerul întunericului sau spiritul terestru.

(b) Această expresie arată într-un limbaj simplu că spiritul-păzitor al Globului nostru, care este al patrulea în ordine, este subordonat

15 Toate cuvintele și frazele puse între paranteze în cadrul stanțelor și al Comentariilor sunt ale scriitoarei. În unele locuri ele pot fi incomplete și chiar inadecvate din punct de vedere hindus; dar în semnificația atașată lor în esoterismul trans-himalayan sunt corecte. În fiecare caz scriitoarea își asumă orice vină. Deoarece nu a pretins niciodată o infailibilitate personală, ceea ce se datorează autorității sale poate lăsa mult de dorit, mai ales în cazurile în care este implicată o metafizică prea adâncă. Învățătura este oferită așa cum este înțeleasă; și pentru că există șapte chei de interpretare pentru fiecare simbol și alegorie, ceea ce nu pare a se potrivi unui sens, din punct de vedere psihologic sau astronomic, se va dovedi destul de corect din perspectiva fizică sau metafizică.

spiritului-conducător (sau Dumnezeu) al celor șapte spirite sau duhuri planetare. Așa cum am explicat deja, anticii aveau (în lista lor de zei) șapte zei supremi ai Misterelor, al căror conducător era, *din punct de vedere exoteric*, Soarele vizibil sau al optulea zeu, iar din punct de vedere *esoteric*, *al doilea Logos*, Demiurgul. Cei șapte (care au devenit apoi „Cei șapte ochi ai Domnului” în religia creștină) erau regenții celor șapte planete *principale*; dar acestea nu au fost socotite conform enumerării elaborate ulterior de cei care au uitat sau au avut noțiuni insuficiente despre adevăratele mistere, și nu au inclus nici Soarele, nici Luna, nici Pământul. Din punct de vedere exoteric Soarele era stăpânul celor 12 mari zei sau constelații zodiacale; iar din punct de vedere esoteric era Mesia, Cristosul (Cel *uns* de Marele Suflu sau de Cel Unic), înconjurat de cele 12 puteri subordonate, care sunt, la rândul lor, supuse fiecăruia dintre cei șapte „zei ai Misterelor”, zeii planetelor.

„Cei șapte superiori îi îndeamnă pe cei șapte Lha să creeze lumea”, afirmă un Comentariu; ceea ce înseamnă că Pământul nostru, lăsând la o parte restul, a fost *creat* sau modelat de către spiritele terestre, „regenții” fiind pur și simplu supraveghetorii. Acesta este primul germen, sămânța care s-a dezvoltat și a devenit apoi Copacul astrologiei și al astrolatriei. Cei superiori erau *Kosmocratores*, „cosmocrații”, adică modelatorii Sistemului nostru Solar. Acest aspect reiese din toate cosmogoniile antice: a lui Hermes, a caldeenilor, a arienilor, a egiptenilor și chiar a evreilor. Centura Cerului, semnele Zodiacului (*animalele sacre*), reprezintă totodată Bne' Alhim (fiii zeilor sau ai Elohimilor), dar și spiritele Pământului; dar aceștia sunt înaintea lor. Soma și Sin, Isis și Diana sunt zeițe sau zei lunari, numiți tații și mamele Pământului nostru, care este subordonat lor. Dar aceștia, la rândul lor, sunt subordonați „Taților” și „Mamelor” lor – aceștia din urmă fiind inter-schimbabili și variabili conform fiecărui popor – zeilor și planetelor lor, precum Jupiter, Saturn, Bel, Brihaspati etc.

(c) Fraza: „Suflul său dă viață celor șapte” se referă la Soare, care oferă viață planetelor, precum și la „Cel Înalt”, *Soarele spiritual*, care dă viață întregului Cosmos. Cheile astronomice și astrologice care deschid porțile ce conduc la misterele teogoniei pot fi găsite doar în glosarele ulterioare, care însoțesc stanțele.

În versetele apocaliptice ale Arhivei arhaice limbajul este la fel de simbolic, chiar dacă mai puțin mitic decât în Purane. Fără ajutorul Comentariilor ulterioare, compilate de generații de inițiați, ar fi imposibil să înțelegem corect semnificația lor. În cosmogoniile antice lumile vizibile și invizibile sunt legăturile duble ale aceluiași lanț. La fel cum Logosul invizibil, cu cele șapte ierarhii ale sale (reprezentate sau personificate fiecare prin îngerul său principal) formează o singură Putere, cea lăuntrică și invizibilă, tot astfel, în lumea formelor, Soarele și cele șapte planete principale constituie potențialul vizibil și activ; ultima „ierarhie” fiind aici Logosul vizibil și obiectiv al îngerilor invizibili și (cu excepția nivelurilor inferioare) în veșnicie subiectivi.

Astfel, pentru a anticipa printr-o ilustrare, fiecare rasă în evoluția sa este menționată ca fiind născută sub influența directă a unei planete: prima rasă își primește suflul de viață de la Soare, după cum vom vedea mai târziu; în timp ce despre a treia omenire – cei care s-au perpetuat ori s-au născut din androginii care au devenit entități separate, una masculină și cealaltă feminină – se spune că se află sub influența directă a lui Venus, „*soarele mic* în care orbul solar își stochează lumina”.

În ansamblu, stanțele din primul volum au descris geneza¹⁶ zeilor și a oamenilor care au luat naștere în și din același Punct, care este Unica Unitate universală, imuabilă, eternă și absolută. În aspectul său primar manifestat am văzut că Ea a devenit: 1) în sfera obiectivității și a fizicii,

16 Conform definiției înțelepte a dr. A. Wilder, geneza nu înseamnă generare sau generație, ci „manifestarea sau ieșirea în afară a Eternului în Cosmos și timp” – „o manifestare a esenței (esse) în existență (existere)” sau „din A Fi – în a fi o ființă”, cum ar spune un teosof.

substanța și forța ori energia primordială (centripetul și centrifugul, pozitivul și negativul, masculinul și femininul etc.); 2) în lumea metafizicii, Spiritul Universului sau Ideea cosmică, numită de unii Logos.

Acest Logos este apogeul triumghiului pitagoreic. Când triumghiul este complet el devine *tetraktis* sau triumghiul în pătrat, fiind simbolul dual al *Tetragrammatonului* (cele patru litere – YHWH) în Cosmosul manifestat și raza sa radicală triplă în nemanifestat, adică *numenul* său.

Într-un limbaj și mai metafizic putem spune că această clasificare cu privire la Aspectele Cosmice Supreme este mai mult convențională și nu are acuratețe filosofică absolută. La începutul unei mari *manvantare*, *Parabrahman* se manifestă ca *Mulaprakiti* și apoi ca Logos. Acest Logos este echivalentul „Minții universale inconștiente” a panteiștilor occidentali. El constituie Fundamentul laturii subiective a Ființei manifestate și este sursa tuturor manifestărilor conștiinței individuale. *Mulaprakiti* sau Substanța cosmică primordială este fundamentul laturii obiective a lucrurilor – baza întregii evoluții obiective și a cosmogenezelor. Astfel, Forța nu apare împreună cu Substanța primordială din potențialitatea lui Parabrahman. Ea este *transformarea în energie a gândului supraconștient al Logosului*, infuzat în obiectivarea acestuia – adică manifestarea potențialității latente a Logosului în Realitatea Unică. De aici apar legile remarcabile ale materiei: de aici provine „impresia primordială” atât de discutată de către episcopul William Temple. Forța *nu este sincronă cu prima obiectivare a lui Mulaprakiti*. Dar pentru că, în afara ei, *Mulaprakiti* este în mod absolut și necesar inertă – o *simplă abstractizare* – este inutil să ȧșesem o pânză de subtilități pentru a ordona succesiunea Aspectelor Cosmice Supreme. Forța *urmează* lui *Mulaprakiti*; dar *fără* forță aceasta este inexistentă în ceea ce privește toate scopurile și intențiile practice.¹⁷

17 Pentru o explicație mai clară a originilor, așa cum sunt cuprinse în esoterismul oferit de *Bhagavad-Gita*, consultați notele publicate în numerele din februarie, martie și iunie ale jurnalului *Theosophist*, din 1887, Madras.

„Omul Ceresc” (*Tetragrammaton*), care este *Protogonos*, *Tikkoun*, primul născut din Divinitatea transcendentă și prima manifestare a umbrei acelei divinități, reprezintă forma și ideea universală care generează Logosul manifestat, pe Adam Kadmon sau simbolul cu patru litere din Cabala al Universului însuși, numit totodată și *al doilea Logos*. Al doilea apare din primul și dezvoltă al treilea triumghi (a se vedea *Arborele sefirot*); iar din acesta ultimul (ierarhia angelică inferioară) sunt generați oamenii. Despre acest al treilea aspect ne ocupăm aici.

Cititorul nu trebuie să uite că există o mare diferență între *Logos* și *Demiurgos*, căci unul este *Spiritul*, iar celălalt este *sufletul*; sau, după cum explică dr. Wilder: „*Dianoia* și *Logos* sunt sinonime, *Nous* însemnând aspectul superior și apropiat ca sens de *Tò ὄραθον*, unul fiind percepția superioară, celălalt fiind înțelegerea mentală – unul este noetic, celălalt intelectual (spiritual)”.

Mai mult decât atât, Omul a fost considerat în mai multe sisteme ca fiind al *treilea Logos*. Semnificația esoterică a cuvântului *Logos* („vorbi” sau „cuvânt”, *verbum*) este redarea într-o expresie obiectivă, ca într-o fotografie, a gândului ascuns. Logosul este oglinda care reflectă Mentea dumnezeiască, iar Universul este oglinda Logosului, deși acesta este esența acestui Univers. Așa cum Logosul reflectă tot ceea ce există în Universul Totalității (*Pleroma*), tot astfel omul reflectă în el însuși tot ceea ce vede și găsește în *propriul* Univers, Pământul. Sunt cele trei capete ale Cabalei: „*Unum intra alterum, et alterum super alterum*” (*Zohar*, *Idrah Suta*, secv. VII). „Fiecare Univers (lume sau planetă) are propriul său logos”, spune doctrina. Soarele a fost numit dintotdeauna de către egipteni *Ochiul lui Osiris* și a fost el însuși logosul, primul născut sau lumina manifestată în lume – „ceea ce semnifică Mentea și Intellectul dumnezeiesc al Celui ascuns”. Numai prin raza înșeptită a acestei lumini putem deveni conștienți de Logos prin *Demiurg*, acesta din urmă fiind *Creatorul* planetei noastre și a tot ceea ce este în legătură

cu ea, iar primul fiind Forța călăuzitoare a acestui „Creator” – bun și rău în același timp, originea binelui și originea răului. Acest „Creator” nu este nici bun, nici rău *per se*, ci doar aspectele sale diferențiate din Natură produc asumarea unei caracteristici sau a celeilalte. Cât despre universurile invizibile, necunoscute și răspândite în spațiu, niciunul dintre zeii solari nu avea vreo legătură cu ele. Ideea este exprimată foarte clar în „Cartea lui Hermes” și în fiecare legendă folclorică. Este simbolizată în general prin dragon și șarpe – dragonul Binelui și șarpele răului, reprezentate pe Pământ de magia de mână dreaptă și cea de stânga. În poemul epic al finlandezilor, *Kalevala*¹⁸, este oferită originea șarpelui răului: el s-a născut din „saliva lui Suoyatar ... și a fost înzestrat cu un suflet viu de către principiul răului”, pe nume Hisi. Este descrisă o luptă între cei doi, „lucrul răului” (șarpele sau vrăjitorul) și Ahti, dragonul, magicul Lemminkainen. Acesta este unul dintre cei șapte fii ai lui Ilmatar, „fica virgină a aerului”, care a căzut „din Cer în mare” înainte de Creație; adică reprezintă Spiritul transformat în materia vieții senzoriale. Există o lume a semnificației și gândirii oculte în aceste câteva rânduri, admirabil exprimate de dr. J.M. Crawford din Cincinnati. Eroul Lemminkainen, bunul magician...

Țaie zidul cu puterea magicului,
Rupe în bucăți stăvilarele,
Aduce în stadiu de atomi cei șapte țărșii,
Transformă în bucățele zidul șarpelui.

Când monstrul bagă de seamă acestea,
Se năpustește cu gura sa plină de venin
Asupra capului lui Lemminkainen.
Însă eroul, mișcându-se repede,
Rostește cuvintele măiestre ale Cunoașterii,

18 J.W. Alden, New York.

Cuvinte care vin din vremuri îndepărtate,
Cuvinte de învățătură ale strămoșilor săi...

(d) În China oamenii lui Fohi (sau „Omul Ceresc”) sunt numiți cei 12 *Tien-Hoang*, cele 12 ierarhii de Dhyanis sau Îngeri cu fețe umane și trupuri de dragon; dragonul se referă aici la înțelepciunea dumnezeiască sau Spiritul;¹⁹ și aceștia au creat oamenii încarnându-se chiar ei în cele șapte figuri din lut – adică făcute din apă și pământ – modelate în forma acelor *Tien-hoang*, a treia alegorie (consultați lucrarea *Symbols of the Bonzes*). Cei 12 *aeser* din legende (edda) scandinave fac același lucru. În Catehismul secret al druzilor din Siria – o legendă care este repetată cuvânt cu cuvânt de către vechile triburi de pe malurile Eufratului – oamenii au fost creați de către „fiii Soarelui”

19 S-a afirmat în repetate rânduri că șarpele este simbolul înțelepciunii și al cunoașterii oculte. „Șarpele a fost asociat cu zeul înțelepciunii din cele mai vechi timpuri despre care avem note istorice”, scrie Staniland Wake. „Acest animal a fost în special simbolul lui Thot sau Taut ... și al tuturor acelor zei precum Hermes și Seth care pot fi asociați cu el. Aceasta este, de asemenea, și triada caldeeană primordială, Hea sau Hoa.” Conform lui Henry Rawlinson, cele mai importante poziții ale acestei divinități se referă la „funcțiile sale ca sursă a întregii cunoașteri și științe”. Nu doar că el este „peștele inteligent”, ci numele său poate fi citit ca semnificând atât „viață”, cât și „un șarpe” (un adept inițiat), și poate fi considerat ca fiind „reprezentat de marele șarpe care ocupă atât de evident un loc printre simbolurile zeilor de pe pietrele negre care păstrează binefacerile babiloniene”. Esculap, Serapis, Pluto, Knoum și Kneph sunt cu toții zeități cu atribute ale șarpelui. Dupuis spune: „Aceștia sunt cu toții vindecători, care oferă sănătate spirituală și fizică, precum și iluminare”. Coroana formată dintr-un șarpe, *thermuthis*, îi aparține lui Isis, zeița vieții și a vindecării. Upanișadele au un tratat despre Știința Șarpelui – cu alte cuvinte, Știința cunoașterii oculte; iar nagașii [*naga* – „șarpe” în limba sanscrită] budismului exoteric nu sunt „creaturile fabuloase ale naturii șerpilor ... ființe superioare oamenilor și protectori ai legii lui Buddha, după cum crede Schlangintweit, ci oameni vii și reali, unii fiind superiori oamenilor prin virtuțile cunoașterii oculte și sunt protectorii legii lui Buddha, întrucât ei interpretează în mod corect doctrinele sale metafizice, iar alții sunt inferiori moral deoarece practică magia neagră. Prin urmare, se declară cu adevărat despre Gautama Buddha că „i-a învățat un sistem religios mai filosofic decât cel predat oamenilor, care nu erau suficient de evoluți pentru a-l înțelege pe vremea apariției sale”. (*Tibetan Buddhism* al lui Schlagintweit)

care au coborât pe Pământ, unde, după ce au smuls șapte mandragore, au însușit aceste rădăcini, care au devenit imediat oameni.²⁰

Toate aceste alegorii conduc la una și aceeași origine – natura duală și triplă a omului; duală ca masculin și feminin; și triplă deoarece deține *lăuntric* o esență spirituală și psihică, iar în *exterior* o natură sau un înveliș material.

2. A spus Pământul: „Domn al Chipului strălucitor (*Soarele*), casa mea este goală... Trimite-Ți fiii oamenilor acestei roți (*Pământul*). Tu Ți-ai trimis cei șapte fii la Domnul Înțelepciunii (a). De șapte ori mai aproape de el însuși Te vede, de șapte ori mai mult Te simte. Tu le-ai interzis servitorilor Tăi, cercurilor mici, să rețină lumina și căldura Ta, să intercepteze milostivirea Ta în drumul lor (b). Trimite acum același lucru servitorului Tău!” (c)

(a) „Domnul Înțelepciunii” este Mercur sau Buddha.

(b) Comentariul modern explică aceste cuvinte ca fiind „o referință la binecunoscutul fapt astronomic: Mercur primește de șapte ori mai multă lumină și căldură de la Soare decât Pământul sau chiar decât frumoasa Venus, care primește doar de două ori mai mult decât Globul

20 Mandragora este mărăgăna din Biblie, a lui Rahela și Lea. Este vorba despre rădăcinile unei plante cărnoase și păroase, bifurcate în partea de jos și semănând oarecum cu membrele unei om, având trup și chiar un cap. Proprietățile sale magice și misterioase au fost proclamate în fabule și drame încă din cele mai arhaice timpuri. De la Rahela și Lea, care s-au angajat în acte vrăjitoarești cu această plantă, și până la Shakespeare, care vorbește despre țipetele sale – „Precum mărăgăna scoasă din pământ, pe care ... dacă muritorii vîi o aud ... înnebunesc” – mandragora era o plantă magică prin excelență.

Această plantă nu are tulpină, ci doar niște frunze mari care cresc direct din creștetul rădăcinii, precum un mănunchi gigantic de păr, și prezintă similitudini puține cu omul la varietățile care s-au descoperit în Spania, Italia, Asia Mică sau Siria. Dar pe insula Candia și în Karamania lângă orașul Adan ea are o formă umană remarcabilă și este foarte prețuită ca amuletă. De asemenea, rădăcina acestei plante este purtată de femei ca talisman împotriva sterilității, dar și în alte scopuri. Este deosebit de eficientă în magia neagră.

nostru insignifiant”. Iar ideea că aceste aspecte erau cunoscute în Antichitate poate fi dedusă din ruga pe care spiritul Pământului o face către Soare, așa cum se prezintă în text.²¹ Însă Soarele refuză să trimită oameni Globului pământesc, deoarece acesta nu este pregătit deocamdată să primească viața.

Mercur, ca planetă astrologică, este chiar mai ocult și mai misterios decât Venus. El este identic cu Mitra Mazdah, geniul sau zeul „stabilit între Soare și Lună, însoțitorul veșnic al «Soarelui» Înțelepciunii”. Pausanias îl descrie ca având un altar în comun cu Jupiter (Cartea a V-a). El avea aripi pentru a-și exprima participarea la traiectoria realizată de Soare; și era numit Nuntis sau „Lupul-Soare” – *solaris luminis particeps*. El era conducătorul și evocatorul sufletelor, „marele magician” și hierofant. Virgil îl înfățișează ca ridicându-și „bagheta pentru a cere de la Orcus sufletele căzute în adâncurile acestuia” – *tum virgam capis, hac animas ille evocat Orco*. (A se vedea și al 21-lea text din *Vendidad* despre oștirea celestă.) El este Mercur cel auriu, pe care hierofanții îl interzic să fie numit. Este simbolizat în mitologia greacă printr-unul dintre *câinii* (întruchiparea vigilenței) care supraveghează turma celestă (înțelepciunea ocultă) sau Hermes Anubis ori, din nou, Agathodaemon. El este Argus care veghează asupra Pământului și pe care acesta îl confundă cu Soarele însuși. Împăratul Iulian s-a rugat Soarelui ocult prin mijlocirea lui Mercur; iată cum spune Vossius:

„Toți teologii sunt de acord că *Mercur și Soarele sunt unul*... El a fost cel mai elocvent și cel mai înțelept dintre toți zeii, ceea ce nu-i

21 Copernic și-a scris teoriile despre „Revoluția corpurilor cerești” în secolul al XVI-lea, iar *Zoharul*, chiar dacă a fost compilat de Moses de León în secolul al XIII-lea, afirmă: „În cartea lui Hammanunah, Strămoșul, aflăm că ... Pământul se rotește în jurul său sub forma unui cerc; că atunci unii se află sus, iar alții dedesubt ... că există unele țări ce sunt luminate, iar altele sunt în întuneric; acestea au atunci ziua, când la celelalte este noapte; și există țări în care este ziua constantă sau în care cel puțin noaptea se desfășoară doar pentru câteva momente” (*Zohar*, cap. III, 10 a „Qabbalah”, p. 139).

de mirare, căci *Mercur se află în imediata apropiere a Înțelepciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu* (Soarele) și astfel a fost confundat cu ambii.” (*Idolatry*, Vol. II, p. 373)

Vossius a exprimat aici un adevăr mai ocult decât bănuia. *Hermes-Sarameyas* al grecilor este strâns legat de *Saram-Sarameya* al hindușilor, păzitorul divin, „care veghează asupra turmei aurii a stelelor și a razelor solare”.

Comentariul afirmă mai limpede:

„*Globul, propulsat înainte de spiritul Pământului și de cei șase asistenți ai săi, își primește toate forțele vitale, viața și puterile de la Spiritul Soarelui, cu ajutorul celor șapte dhyani planetari. Ei sunt mesagerii Luminii și ai Vieții.*”

„*Precum fiecare dintre cele șapte regiuni ale Pământului, fiecare dintre cei șapte*²² *născuți primii (grupele umane primordiale) își primește lumina și viața de la propriul său dhyani – aspectul spiritual, și de la palatul (casa, planeta) celui dhyani fizic; la fel se petrece și cu marile rase care se nasc pe ea. Prima este născută sub Soare; a doua sub Brihaspati (Jupiter), a treia sub Lohitanga («Corpul de foc», Venus sau Sukra); a patra sub Soma (Luna, totodată și Globul nostru, a patra sferă fiind născută dedesubt și din Lună) și sub Sani, Saturn²³, Krura-lochana (cel cu ochi răi) și Asita (întunericul); a cincea sub Buddha (Mercur).*”

22 Știința ne învață că Venus primește de la Soare de două ori mai multă lumină și căldură decât Pământul. Astfel, se consideră că această planetă, precursor al zorilor și al amurgului, cea mai strălucitoare dintre toate planetele, oferă Pământului o treime din volumul pe care îl primește, păstrând două treimi pentru sine însăși. Acest fapt are o semnificație ocultă, dar și astronomică.

23 „Precum este Sus așa este și jos” reprezintă axioma fundamentală a filosofiei oculte. Deoarece logosul este înșepit, adică apare în întregul Cosmos ca șapte logosuri sub șapte forme diferite ori, după cum ne spun brahmanii învățați, „fiecare dintre aceștia este figura centrală a uneia dintre cele șapte ramuri principale ale religiei străvechi a înțelepciunii”;

„*La fel se petrece și cu omul și cu fiecare «ființă» din om (fiecare principiu inherent). Fiecare își primește calitatea specifică din aspectul primar (spiritul planetar); de aceea, fiecare om este o septenă (o combinație de principii, fiecare avându-și originea într-o calitate a celui dhyani special). Fiecare putere activă sau forță a Pământului vine la el de la unul dintre cei șapte Domni. Lumina vine prin Sukra (Venus), care primește o rezervă triplă și îi oferă o treime din ea Pământului. Prin urmare, cele două planete sunt numite «surori gemene», dar Spiritul Pământului este subordonat Domnului Sukra. Înțelepții noștri reprezintă cele două Globuri, unul deasupra, celălalt sub semnul dublu (svastica primordială, lipsită de cele patru brațe sau crucea +).*”²⁴

„Semnul dublu” este, așa cum știe fiecare ființă care studiază ocultismul, simbolul principiilor masculin și feminin din Natură – pozitivul și negativul – căci svastica reprezintă toate acestea și mult mai mult. Întreaga Antichitate, încă de la nașterea astronomiei – împărtășită celei de-a patra rase de către unul dintre regii Dinastiei divine – și a astrologiei, a înfățișat planeta Venus în tăblițele ei astronomice ca fiind un *Glob în poziție de echilibru deasupra unei cruci*, iar Pământul ca un *Glob sub o cruce*. Semnificația esoterică a acestui fapt este: „Pământul a căzut în faza de procreație, adică în producerea speciilor sale prin uniunea sexuală”. Dar națiunile occidentale ulterioare nu au ezitat să ofere o interpretare destul de diferită acestui fapt. Ele au explicat acest semn prin gura misticilor lor – călăuziți de lumina Bisericii Latine – și au afirmat că Pământul nostru și tot ce se află pe el a fost izbăvit *de Cruce*, în timp ce Venus (cu alte cuvinte, lucifer sau satana) calcă toate acestea în picioare. Venus este cea mai ocultă, mai puternică și mai misterioasă

și pentru că cele șapte principii care corespund celor șapte stări distincte ale lui *prajna* sau conștiința sunt aliate celor șapte stări ale materiei și celor șapte forme ale forței, diviziunea trebuie să fie aceeași în toate aspectele legate de pământ.

24 Astfel, Venus este ♀, iar Pământul ♂.

dintre toate planetele, iar relația sa cu Pământul și influența ei asupra lui este cea mai proeminentă. În brahmanismul exoteric Venus sau Sukra – o zeitate masculină²⁵ – este fiul lui Bhrihu, un înțelept vedic și unul dintre Prajapati; totodată, este daitya-guru sau călăuza-preot a uriașilor primordiali. Întreaga istorie a lui *sukra* din Purane se referă la rasele a treia și a patra.

„Prin intermediul lui *sukra* «cei dubli» (hermafrodiții) ai celei de-a treia rase-sămânță au fost generați din prima rasă, născută din sudoare”, spune Comentariul. Prin urmare, ea este reprezentată prin simbolul $\ominus$ (cercul și diametrul), în timpul rasei a treia și prin simbolul $\oplus$ în timpul celei de-a patra rase.

Aceste aspecte au nevoie de lămuriri. Diametrul, atunci când este izolat într-un cerc, reprezintă natura feminină și prima lume ideală, *autogenerată și autoîmpregnată* de Spiritul Vieții universal răspândit – referindu-se totodată și la rasa-sămânță primordială. Ea devine androgină pe măsură ce rasele și tot ce există pe Pământ se dezvoltă în formele lor fizice, iar simbolul este transformat într-un cerc cu un diametru din care coboară o linie verticală: expresia masculinului și a femininului, încă neseperate – primul și cel mai timpuriu *tau* egiptean, $\top$; după care el devine $+$, adică masculinul-feminin separat²⁶ și care produce urmași. Venus (planeta) este simbolizată de semnul unui glob peste cruce, care indică faptul că ea guvernează peste generațiile naturale ale omului. Egiptenii simbolizau viața (*ank*) prin crucea cu ansă ($\dagger$), care este doar o altă formă a lui Venus (Isis) ♀ , și care însemna din punct de vedere esoteric faptul că umanitatea și întreaga viață animală a ieșit

25 În filosofia esoterică este masculinul și femininul, adică hermafroditul; de aici provine Venus cu barbă în mitologie.

26 Prin urmare, lăsând la o parte aspectul său religios și metafizic, crucea creștinilor este, din punct de vedere simbolic, mult mai *falică* decât svastica păgână.

din cercul spiritual dumnezeiesc și a căzut în generarea (procreația) fizică a masculului și a femeiei. Acest semn, provenind de la sfârșitul celei de-a treia rase, are aceeași semnificație falică precum „copacul vieții” din Eden. *Anouki*, o formă a lui Isis, este zeița vieții; iar *ank* a fost preluat de evrei de la egipteni și introdus de Moise, un învățat în misterele Înțelepciunii preoților egipteni, împreună cu multe alte cuvinte mistice. Cuvântul *ank* în ebraică, la care se adaugă sufixul personal, înseamnă „viața mea”, „fința mea”, adică „este pronumele personal *anochi*” ce provine din numele zeiței egiptene Anouki.²⁷

Într-unul dintre cele mai vechi catehisme din India de Sud, provincia Madras, zeița hermafrodită Adanari (a se vedea și *Indian Pantheon*) poartă crucea cu ansă, svastica, semnul pentru „masculin și feminin” chiar în regiunea centrală, pentru a indica starea pre-sexuală a celei de-a treia rase. Vishnu, care este acum reprezentat cu un lotus ce crește din buricul său – sau Universul lui Brahma care emană din punctul central, *nara* – este înfățișat într-una dintre cele mai vechi sculpturi sub formă androgină (Vishnu și Lakshmi), așezat pe o frunză de lotus ce plutește pe apă; iar această apă se ridică într-un semicerc și curge prin svastică, „sursa generației de urmași” sau a descendenței omului.

Pitagora o numește pe Sukra-Venus *Sol alter*, „celălalt Soare”. Dintre cele „șapte palate ale Soarelui” cel al lui lucifer-Venus este al treilea în Cabala creștină și evreiască, iar în *Zohar* el devine lăcașul lui samael. Conform Doctrinei Oculte, această planetă este prototipul *primar* și spiritual al Pământului nostru. Prin urmare, carul lui Sukra (al lui lucifer-Venus) se spune că este tras de „opt cai născuți pe pământ”, în timp ce armăsarii carelor celorlalte planete sunt diferiți.

27 Crucea cu ansă este semnul planetar astronomic al lui Venus, „semnificând existența energiei născătoare în sens sexual, iar acesta era unul dintre atributele lui Isis (Mama, Eva, Hawvah sau Mama-Pământ), și a fost astfel recunoscută de toate popoarele antice sub anumite moduri de expresie”. (Dintr-un manuscris cabalistic modern.)

„Fiecare păcat comis pe Pământ este simțit de Usanas-Sukra. Gurul uriașilor daitya este spiritul-păzitor al Pământului și al oamenilor. Fiecare modificare de pe Sukra este simțită și reflectată de Pământ.”

Sukra sau Venus este, de aceea, reprezentată ca fiind preceptorul giganților daitya, din cea de-a patra rasă, care, în alegoria hindusă, au obținut la un moment dat suveranitatea întregului Pământ și i-au învins pe zeii minori. Titanii din alegoria vestică sunt foarte strâns asociați cu Venus-lucifer, identificată ulterior de creștini cu satana. Prin urmare, deoarece Venus – identică astfel cu Isis – a fost înfățișată cu coarnele vacii pe cap – simbolul naturii mistice; un simbol semnificativ și convertibil cu Luna, deoarece toate acestea erau zeițe lunare – configurația acestei planete este acum plasată de teologi între coarnele misticului lucifer.²⁸ Datorită interpretării fanteziste a tradiției arhaice,

28 Ateneu arată că prima literă a numelui lui satana era reprezentată în timpurile străvechi printr-un arc și o semilună; iar unii romano-catolici, oameni de bună-credință, au căutat să convingă publicul că musulmanii au ales semiluna ca simbol al stemei lor naționale în onoarea coarnelor în formă de semilună ale lui lucifer. Venus a fost întotdeauna identificată, încă de la înființarea dogmatismului romano-catolic, cu satana, cu lucifer sau cu marele (Dragon) Balaur, contrar oricărei logici și rațiuni. Așa cum este arătat de simbolisti și de astronomi, asocierea dintre șarpe și întuneric a avut un fundament astronomic. Poziția pe care a ocupat-o la un moment dat Constelația Dragonului arată că marele șarpe era domnitorul nopții. Această constelație s-a aflat la început în centrul cerului și era atât de vastă încât i s-a pus numele de Marele Dragon. Corpul său se întindea peste șapte semne zodiacale; Staniland Wake spune despre Dupuis că „vede în Dragonul Apocalipsei o referință a șarpelui ceresc”. Tocmai de aceea Dupuis remarcă: „Nu este surprinzător că o constelație atât de extinsă trebuie să fie reprezentată de autorul acelei cărți ca fiind Marele Dragon cu șapte capete, care apucă o treime din stelele cerului și le aruncă pe Pământ” (Dupuis, tomul III, p. 255). Doar că Dupuis n-a știut niciodată de ce acest Draco (Dragonul), care a fost cândva stea polară – simbolul „ghidului”, al gurului și al conducătorului – a fost ulterior degradat și pervertit de posteritate; după cum spune un proverb asiatic, „zeii părinților noștri sunt diavolii noștri”. Când Dragonul a încetat să mai fie steaua călăuzitoare, divinitatea siderală îndrumătoare, ea a împărțit soarta tuturor zeilor căzuți. Seth, totodată sub numele său de Typhon, era la un moment dat, ne spune Bunsen, „un mare zeu, adorat la modul universal în întregul Egipt, care a conferit suveranilor dinastiilor 18 și 19 simbolurile vieții și ale puterii. Dar ulterior, în cursul celei de-a 20-a dinastii, el a fost considerat brusc și într-un mod absolut un demon nefast, căci toate efigiile și numele sale au fost șterse de pe toate monumentele și inscripțiile disponibile”. Adevăratul motiv ocult al acestor fapte va fi oferit în aceste pagini.

care afirmă că Venus se modifică simultan (geologic) cu Pământul, că tot ceea ce are loc pe ea se petrece și pe cealaltă planetă, și că multe și mari au fost modificările lor comune, Sf. Augustin repetă toate aceste opinii, aplicând mai multe modificări asupra configurației, culorii și chiar traiectoriei orbitale a planetei, pentru a ajunge la caracterul atât de teologic al lui lucifer-Venus. El merge chiar atât de departe în fantezia sa pioasă, încât asociază ultimele modificări ale planetei cu potopul mitic de pe vremea lui Noe, care se presupune că a avut loc în anul 1796 î.C. (a se vedea *City of God*, cap. VIII).

Deoarece Venus nu are sateliți se afirmă alegoric că „Asphujit” (această „planetă”) a adoptat Pământul, progenitura Lunii, „care și-a depășit părintele și a creat multe necazuri”, o referire la conexiunea ocultă dintre cele două. Regentul (planetei) lui Sukra²⁹ își iubea atât de mult copilul adoptat, încât s-a reîncarnat ca Usanas și i-a oferit legile perfecte, care au fost ignorate și respinse în vremurile ulterioare. O altă alegorie, din *Harivansa*, spune că Sukra a mers la Shiva pentru a-i cere protecția elevilor săi, daitya și asura, împotriva zeilor luptători; iar pentru a-și exprima țelul el a realizat o asceză yoghină „inhalând fumul de pleavă cu capul în jos, timp de o mie de ani”. Acest fapt se referă la marea înclinație a axei lui Venus (până la 50°) și la învăluirea sa într-un strat veșnic de nori. Dar sunt referințe doar cu privire la constituția fizică a planetei. De acest regent – dhyan chohan care insufflă viață – trebuie să se ocupe misticismul ocult. Alegoria care afirmă că pentru uciderea mamei lui Sukra Vishnu a fost blestemat de acesta să *renască de șapte ori* pe Pământ este plină de înțelesuri filosofice oculte. Nu se referă la avatarii lui Vishnu, deoarece numărul acestora este nouă, al zecelea urmând să apară, ci vorbește despre rasele de pe Pământ. Planeta Venus sau lucifer (totodată și Sukra și Usanas) pe Pământ este

29 Sukra este fiul marelui rishi Bhrigu, unul dintre cei șapte *Prajapati*, fondatorul rasei bhargavașilor, în care s-a născut Parasu Rama.

purtătoarea luminii Pământului nostru, în sens atât fizic, cât și mistic. Creștinii știau foarte bine acest lucru în vremurile îndepărtate, căci unul dintre primii papi ai Romei avea ca nume de pontif Lucifer.

„Fiecare lume are o stea-părinte și o planetă-soră. Astfel, Pământul este copilul adoptat și fratele mai tânăr al lui Venus, dar locuitorii săi sunt de origine proprie... Toate ființele complet simțitoare (oamenii pe deplin septenari sau ființele superioare) sunt înzestrate la începuturile lor cu forme și organisme în deplină armonie cu Natura și cu starea sferei pe care o populează.”³⁰

„Sferele Ființei sau centrele vieții, care sunt niște nuclee izolate ce își generează propriii oameni și animale, sunt nenumărate; nimeni nu se aseamănă cu sora-tovarășă sau cu oricare alt descendent al său.”³¹

„Toate dețin o natură dublă, fizică și spirituală.”

„Nucleolii sunt eterni și veșnici; nucleele sunt periodice și finite. Nucleolii fac parte din Absolut. Ei sunt deschizăturile acelei forțarețe întunecate și impenetrabile, care este în veșnicie ascunsă de vederea umană sau chiar a unui dhyani. Nucleele sunt lumina eternității care iese din aceste deschizături.”

30 Aceasta este o contradicție directă a lui Swedenborg, care a văzut în „primul Pământ al lumii astrale” că locuitorii sunt îmbrăcați precum țărani din Europa; și că pe al patrulea Pământ femeile se îmbrăcau ca niște ciobănițe la un bal mascat. Chiar și faimosul astronom Huygens a lucrat sub ideea greșită că celelalte lumi și planete au ființe identice cu cele care trăiesc pe Pământ, având chiar aceleași figuri, simțuri, capacități mentale, arte, științe, locuințe și aceleași țesături pentru îmbrăcăminte! (Theorie du Monde). Pentru o mai clară înțelegere a afirmației că Pământul „este descendentul Lunii” consultați primul volum, stanța a VI-a.

31 Aceasta este o glosă modernă. Este adăugată la vechile Comentarii pentru ca cei care studiază cosmogonia esoterică, după ce au trecut prin noțiunile occidentale, să aibă o înțelegere mai clară. Glosele timpurii sunt prea redundante cu adjective și figuri de stil pentru a fi asimilate ușor.

„Această **Lumină** se condensează în formele «Domnilor Ființei» – primul și cel mai înalt dintre ei fiind, la modul colectiv, Jivatma sau Pratyagatma (care izvorăște la modul figurativ din Paramatman; este Logosul filosofilor greci – apărând la începutul fiecărei noi manvantare). De aici emană – formate din undele din ce în ce mai dense ale acelei lumini, care devine materia grosieră din planul obiectiv – numeroasele ierarhii ale Forțelor creatoare, unele fără formă, altele având o formă distinctă; altele (elementalii, cele mai inferioare) nu au deloc formă proprie, ci își asumă o formă în funcție de condițiile din jur.”

„Astfel, există doar un singur upadhi (fundament) absolut în sens spiritual, în, pe și prin care sunt clădite în scopuri manvantarice nenumăratele centre de bază din care emană evoluțiile universale, ciclice și individuale în timpul perioadei active.”

„Ființele inteligente și simțitoare, care animă aceste variate centre ale Ființei, sunt numite în mod nediscriminat de către popoarele de dincolo de Marele Lanț muntos³² ca fiind manu, rishi, pitris³³, prajapati etc.; și ca fiind dhyani buddha, chohan, melha (zeii de foc), bodhisattva³⁴ și alții de această parte a muntelui. Cei cu adevărat ignoranți îi numesc zei; profanii învățați vorbesc despre Unicul Dumnezeu; iar înțelepții și inițiații onorează în ei doar manifestările manvantarice ale ACELUIA

32 „Dincolo” de Marele Lanț se referă în acest caz la India, ca fiind regiunea trans-himalayană pentru latura sa sudică (ori regiunea sudică a munților Himalaya – India).

33 Termenul *pitris* este folosit de noi în aceste versete pentru a facilita înțelegerea acestor ființe, dar nu este utilizat astfel în stanțele originale, unde deține denumiri distincte proprii, pe lângă faptul de a avea sensul de „părinți” și „descendenți”.

34 Este eronat să considerăm literal adorarea bodhisattvașilor umani (a unui manjushri). Este adevărat că, din punct de vedere exoteric, școala Mahayana indică adorarea acestora fără distincție și că Huien-Tsang vorbește despre închinarea în fața unor discipoli ai lui Buddha. Dar din punct de vedere esoteric nu discipolii sau învățatul manjushri este cel care primește *personal* onorurile, ci bodhisattvașii divini și dhyani-buddhașii care însușesc formele umane (*amilakha*, după cum spun mongolii).

despre care nici creatorii noștri (dhyani chohan), nici creaturile lor nu vorbesc și nu cunosc nimic. Absolutul nu poate fi definit, iar niciun muritor sau nemuritor nu l-a văzut sau cuprins vreodată în perioadele de existență. Cel schimbător nu poate cunoaște ceea ce este Neschimbător, imuabil; ceea ce trăiește nu poate percepe Viața Absolută.”

Prin urmare, omul nu poate cunoaște ființe superioare „propriilor săi străbuni”. „Nici nu se va închina lor”, ci va căuta să afle cum a apărut în lume.

(c) Numărul șapte, cifra fundamentală între toate celelalte cifre ale fiecărui sistem național religios, de la cosmogonie și până la om, trebuie să dețină propria sa rațiune de a fi. El se găsește la americanii nativi, dar apare proeminent și la popoarele arhaice ariene și egiptene. Aspectul va fi pe larg discutat în volumele ulterioare ale acestei lucrări, aici fiind oferite doar câteva fapte. Autorul cărții *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches, 11,500 years ago*³⁵ scrie:

„Se pare că șapte a fost numărul sacru prin excelență la toate popoarele civilizate ale Antichității. De ce? Fiecare popor în parte a oferit o explicație diferită, conformă cu principiile specifice ale religiei sale (exoterice). Faptul că era numărul numerelor pentru cei inițiați în Misterele sacre nu poate fi tăgăduit. Pitagora îl numește «Vehiculul Vieții» care conține trupul și sufletul, deoarece este format dintr-un cuaternar, adică înțelepciune și intelect, la care se adaugă o trinitate – ori acțiune și materie. Împăratul Iulian se exprimă astfel în *In matrem*: «Dacă aș atinge inițierea în Misterele sacre, prin intermediul cărora

35 Autorul acestei lucrări este Augustus Le Plongeon. El și soția sa sunt binecunoscuți în Statele Unite pentru munca neobosită desfășurată în America Centrală. Ei sunt cei care au descoperit mormântul regelui Kan Coh la Chichen Itza. Autorul pare să creadă și să dovedească faptul că învățăturile esoterice ale arienilor și ale egiptenilor au provenit de la mayași. Dar, chiar dacă au fost contemporani cu Atlantida lui Platon, mayașii nu au aparținut celui de-al cincilea continent, care a fost precedat de Atlantida și Lemuria.

caldeenii lui Bacchus, adorând zeul cu șapte raze, își înalță sufletul, aș spune lucruri extrem de necunoscute gloatei, dar foarte cunoscute printre teurgii binecuvântați» (p. 141).

Iar cei care sunt familiarizați cu Puranele, „Cartea morților”, *Zendavesta*, tăblițele asiriene și cu Biblia, dar și cei care au observat apariția constantă a numărului șapte în aceste arhive despre popoarele care au trăit din cele mai vechi timpuri în ținuturi îndepărtate, izolate și fără legături cu alți oameni, ar putea oare considera o coincidență următorul fapt, oferit de același explorator al Misterelor străvechi? Vorbind despre prevalența lui șapte ca fiind un număr mistic printre locuitorii „continentului occidental” (America), el adaugă faptul că acest aspect nu este mai puțin remarcabil.

„El apare frecvent în *Popol Vuh* [„Cartea Sfatului” sau „Cartea Comunității” – documentul cel mai important al civilizației maya – n.t.] ... îl găsim alături de cele șapte familii despre care Sahagun și Clavigero au spus că l-au însoțit pe personajul mistic numit *Votan*, reputatul întemeietor al marelui oraș Nachan, identificat de unii cu Palenque. Din șapte peșteri³⁶ se spune că au ieșit strămoșii nahuatl. În cele șapte orașe din Cibola, descrise de Coronado și Niza... În cele șapte Antile; în cei șapte eroi care, ni se spune, au scăpat de potop...”

Chiar mai mult decât atât, numărul „eroilor” se regăsește la fel în fiecare poveste a „potopului” – de la cei șapte rishi care au fost salvați împreună cu Vaishvata Manu și până la arca lui Noe, în care au fost adunate în număr de „câte șapte” sălbăticiunile, păsările și creaturile vii. Astfel, vedem cifrele 1, 3, 5 și 7 ca fiind perfecte, deoarece, deși sunt cu totul mistice, ele joacă un rol important în fiecare cosmogonie și evoluție a ființelor vii. În China, numerele 1, 3, 5 și 7 sunt

36 Aceste șapte peșteri, șapte orașe etc. desemnează în fiecare caz șapte centre sau zone în care s-au născut cele șapte grupe primordiale ale primei rase-sămânță.

numite „numere cerești” în „Cartea Prefacerilor” (*I Ching*, sau „Cartea transformărilor”), o lucrare canonică. Această explicație a numărului devine evidentă atunci când sunt analizate simbolurile antice: toate acestea sunt bazate și încep de la cifrele oferite de manuscrisul arhaic în introducerea din primul volum. $\oplus$, simbolul evoluției și al căderii în procreația urmașilor sau în materie, este reflectat în vechile sculpturi și picturi mexicane, la fel ca în Sefirotul cabalistic și în simbolul *tau* egiptean. Analizați manuscrisul mexican³⁷ (aflat la British Museum la nr. 9789), și veți găsi în el un copac al cărui trunchi este acoperit de zece fructe gata să fie culese de un bărbat și o femeie, așezați de o parte și de alta a sa, în timp ce din vârful trunchiului se desfac orizontal două ramuri către dreapta și către stânga, formând astfel un *tau* perfect (T); capetele celor două ramuri poartă fiecare o încrengătură triplă, cu o pasăre – pasărea nemuririi, Atman sau Spiritul dumnezeiesc – așezată între cele două, creând astfel numărul șapte. Această imagine reprezintă aceeași concepție precum Arborele sefirot, cu *zece fructe în total*, dar care, atunci când sunt separate de triada superioară, rămân șapte. Acestea sunt fructele cerești, zecele sau $\oplus$, născut din cele două semințe invizibile de sex masculin și feminin, alcătuind astfel numărul 12, adică dodecaedrul Universului. Sistemul mistic conține •, punctul central; numărul 3 sau Δ ; cinci ori $\star$, și numărul șapte sau $\boxplus$ ori, din nou, $\star$; triunghiul în pătrat și punctul de sinteză în triunghiurile duble intercalate. Acestea în ceea ce privește lumea arhetipurilor. Lumea fenomenală își atinge punctul culminant și reflexia a tot ceea ce există în om. Prin urmare, omul este pătratul mistic – în aspectul său metafizic – *tetraktis*; și devine *cubul* în planul creator. Simbolul său este cubul desfășurat³⁸ și cifra 6 care devine 7; adică $\boxplus$

37 Gravura este reprodusă în *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches, 11,500 years ago*, la p. 134.

38 A se vedea *Source of Measures*, pp. 50-53.

trei de-a curmezișul (aspectul feminin) și *patru* pe verticală; iar acesta este omul, punctul culminant al Divinității pe Pământ, al cărui trup este crucea de carne, *pe, prin și în* care el este în veșnicie crucificat, osândind Logosul dumnezeiesc sau Sinele Superior.

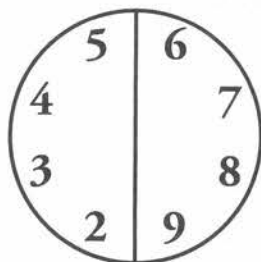
Fiecare filosofie și cosmogonie afirmă: „Universul are un Conducător (conducători colectivi) desemnat peste el, care este numit Cuvântul (Logos); Spiritul care creează este Regina sa – aceștia doi alcătuiesc *Prima Putere* după Unul”.

Aceștia sunt Spiritul și Natura, care formează Universul nostru iluzoriu. Cei doi sunt inseparabili și rămân în *Universul Ideilor* atât timp cât acesta durează, apoi se resorb din nou în Parabrahman, Cel Unic și în veșnicie neschimbător. „Spiritul, a cărui esență este eternă, unică și existentă prin sine însăși” emană o Lumină eterică pură – o lumină duală ce nu poate fi percepută de simțurile elementare; aceasta se afirmă în Purane, în Biblie, în *Sepher Iezirah*, în imnurile grecești și latine, în „Cartea lui Hermes”, în „Cartea caldeeană a numerelor”, în esoterismul lui Lao Tsu și pretutindeni. În Cabala, care explică semnificația secretă a Genezei, această lumină este omul dual sau îngerii androgini (mai degrabă asexuați), al căror nume generic este Adam Kadmon. Ei sunt cei care completează omul, a cărui formă eterică este emanată de alte ființe cerești, dar cu mult inferioare, care solidifică trupul cu lut sau cu „țărâna pământului” – o alegorie evidentă, dar care este la fel de științifică precum orice idee evoluționistă darwinistă, fiind totodată mai adevărată.

Autorul lucrării „Originea mărimilor” spune că fundamentul Cabalei și al tuturor cărților sale mistice este construit pe cele zece elemente ale Arborelui sefirot – ceea ce este un adevăr fundamental.³⁹

39 A se vedea *Masonic Review*, Cincinnati, iunie 1886, articolul Kabala, nr. 6.

El îi reprezintă pe acești zece sefiroți sau zece numere în diagrama următoare:

Cercul este *zeroul* (nimicul), linia diametrală verticală este prima cifră sau Unul primordial (*Cuvântul*, sau *Logosul*), din care izvorăsc seriile celorlalte numere până la 9, limita cifrelor.

Zecele este prima Manifestare dumnezeiască⁴⁰ și ea conține „fiecare putere posibilă a expresiei exacte a proporției”. Prin această speculație cabalistică suntem învățați că sefiroții „erau numere sau emanații ale Luminii cerești (cifrele 20612 până la 6561), că erau cele 10 cuvinte, *dbrim*, 41224, iar lumina din care ei au fost emanați era Omul Ceresc, Adam Kadmon (144-144); iar Lumina, conform Noului Testament sau Legământului (ori 41224) L-a creat pe Dumnezeu; la fel cum, conform Vechiului Testament, Dumnezeu (Alhim, 31415) creează lumina (20612 până la 6561)”.

În ocultism, dar și în Cabala, există trei tipuri de lumină:

- 1) Lumina Abstractă și Absolută, care este Întunericul;
- 2) Lumina Celui manifestat-nemanifestat, numită de unii Logos;
- 3) Lumina ulterioară, reflectată în Dhyani Chohan, adică în logosurile minore (Elohimii la modul colectiv) care, la rândul lor, o răspândesc asupra Universului obiectiv.

⁴⁰ A se vedea „Isis dezvăluită”, volumul al II-lea, pentru dovezi din Antichitate asupra sistemului zecimal de cifre.

Dar în Cabala – reeditată și atent adaptată de cabaliștii secolului al XIII-lea pentru a se potrivi canoanelor creștine – cele trei lumini sunt descrise astfel:

- 1) Lumina clară și pătrunzătoare, aceea a lui Iehova;
- 2) Lumina reflectată;

3) Lumina în formă *abstractă*. „Această lumină exprimată în mod abstract (în sens metafizic sau simbolic) este Alhim (Dumnezeul Elohim), în timp ce lumina clară și pătrunzătoare este Iehova (YHWH). Lumina lui Alhim aparține lumii în general, în totalitatea și plinătatea sa generală, pe când lumina lui Iehova aparține celei mai de seamă opere – omul – pe care această lumină a pătruns-o și a creat-o.”

Autorul lucrării „Originea mărimilor” oferă cititorului referințe oportune la cartea *Ancient Faiths embodied in ancient names*, a lui Inman, vol. II, p. 648. Acolo, o gravură a lui „*vesica piscis*, Maria și emblema feminină, copiată dintr-un rozariu al Fecioarei binecuvântate ... imprimat la Veneția în 1542” și având, după cum remarcă Inman „licență din partea Inchiziției, fiind astfel ortodoxă”, va arăta cititorului ce a înțeles Biserica Latină din această „*putere pătrunzătoare a luminii și a efectelor sale*”. Cât de dureros de desfigurate – aplicate fiind la cele mai grosiere concepții antropomorfe – au devenit sub interpretarea creștină cele mai nobile, mai mărețe și mai elevate idei despre Divinitate ale filosofiei orientale!

Oculțiștii numesc această lumină *daiviprakriti* în Orient și Lumina lui Cristos în Occident. Este Lumina Logosului, reflexia directă a eternului Necunoscut în planul manifestării universale. Dar iată o interpretare oferită de creștinii moderni asupra Cabalei. După cum declară autorul citat mai sus:

„Termenul Elohim-Iehova se aplică deplinătății lumii în general și conținutului său celui mai de seamă, omul. În pasajele din *Zohar* pastorul dr. Cassell (un cabalist), pentru a dovedi că în Cabala se prezintă doctrina Trinității, remarcă, printre alte aspecte: «Iehova este Elohim (Alhim) ... prin trei pași Dumnezeu (Alhim) și Iehova devin același – chiar dacă sunt separați unul de celălalt, ei provin din același Unu».” În mod similar, Vishnu devine Soarele, simbolul vizibil al divinității impersonale. Vishnu este descris ca „străbătând șapte regiuni ale Universului în *trei pași*”. Dar ceea ce pentru hinduși este un aspect exoteric, o învățătură superficială și o alegorie, cabaliștii proclamă ca fiind o mărturie esoterică, având o semnificație finală. Autorul explică mai departe:

„Lumina”, așa cum am arătat, „este numărul 20612 până la 6561, fiind exprimarea corectă a relației integrale și numerice a circumferinței unui cerc cu diametrul. Dumnezeu (Alhim, adică cifra 31415 până la 1, fiind o formă modificată a celei de mai sus) este o simplificare, o reducere a acesteia, pentru a obține o unitate standard singulară, ca bază generală pentru toate calculele și măsurătorile. Dar pentru generarea vieții animale și, mai ales, pentru *măsurarea timpului* sau a anului calendaristic, adică a acelei influențe care determină concepția și dezvoltarea embrionilor, numerele măsurătorii lui Iehova (măsurătoarea numită *omul-egal-cu Iehova*), adică de la 113 la 355, trebuie să fie diferențiate.⁴¹ Dar acest ultim raport nu este decât o formă modificată a luminii, adică a numărului 20612 până la 6561, precum valoarea π , fiind doar o variație a aceluiași (adică 20612 până la 6561 este 31415 până la 1; cu alte cuvinte, Alhim sau Dumnezeu); iar modificarea este realizată într-o asemenea manieră, încât unul poate decurge din altul și derivat din celălalt – aceștia sunt cei trei pași prin care Unitatea

⁴¹ A se vedea *Source of Measures*, p. 276 și anexa VII.

și asemănarea pot exprima numele divine. Cu alte cuvinte, cele două nu sunt decât variații ale aceluiași raport, adică a lui π . Ideea acestui comentariu este de a arăta că același mod de măsurare a fost folosit pentru Cabala așa cum a fost utilizat în cele trei legăminte ale Bibliei și în simbolurile Masoneriei, exact așa cum am notat.”

„Mai întâi, Arborele sefirot este descris ca fiind *Lumina* – aspectele sale fiind o funcție a aceleiași manifestări a lui Ain-Soph; și ele sunt astfel deoarece Lumina reprezintă raportul de la 20612 la 6561, ca parte a «Cuvintelor», *dbrim*, 41224 sau, în ceea ce privește Cuvântul, *debar*, 206 (= 10 coți). Lumina este un aspect extrem de dificil din Cabala în ceea ce privește explicarea Sefirotului, încât cea mai faimoasă carte despre Cabala este numită *Zohar* sau «Lumina». În aceasta găsim expresii de genul următor: «Infinitul era cu totul necunoscut și nu răspândea deloc lumină înainte ca punctul luminos să înceapă să licărească violent ca o apariție...»; «Când și-a asumat pentru prima dată forma (coroanei sau primul sefirot), el a produs 9 lumini splendide care au emanat din el și care, strălucind cu ajutorul lui, au răspândit o lumină strălucitoare în toate direcțiile» – adică acestea 9 împreună cu cel aflat la originea celor nouă au alcătuit 10 – $\odot$ sau $\otimes$, adică *zecele sacru* (cele zece numere sau *Arborele sefirot*) ori *Jodh* – a zecea literă – iar aceste numere erau *Lumina*. Exact precum în Evanghelia după Ioan, Dumnezeu (Alhim, 31415 până la 1) era acea Lumină (20612 până la 6561) prin care (Lumina) au fost create toate lucrurile.”

În *Sepher Jezirah* întregul proces al evoluției este înfățișat în cifre. În partea numită „Cele 32 de căi ale Înțelepciunii” numărul 3 este repetat de patru ori, iar numărul 4 de cinci ori. Prin urmare, Înțelepciunea lui Dumnezeu este conținută în numere (sephrim sau sefirot), căci *sepher* (ori s-ph-ra când este fără vocale) înseamnă „a cifra”, „a scrie în cifre”.

De aceea găsim că Platon a afirmat că Divinitatea se *geometrizează* în crearea Universului.

Cartea cabalistică *Sepher Jezirah* începe cu o declarație despre înțelepciunea ascunsă a lui Alhim în sephrim, adică a lui Elohim în sefirot.

„În 32 de căi înțelepciunea ascunsă, Jah cel consacrat, JHWH, Tzabaoth, Elohi din Israel, Alhim al Vieții, El al Harului și al Milosteniei, Cel care sălășluiește în înălțimile elevate, Regele Veșniciei și numele Său Sfânt – se află în cei trei sefiroti: b-sph-r, v-sph-r și v-siph-o-r.”

„Acest Comentariu expune «înțelepciunea ascunsă» a textului original printr-o înțelepciune tainică, adică prin utilizarea cuvintelor ce transmit o serie specială de numere și o frazeologie aleasă, care exprimă chiar sistemul explicativ pe care îl considerăm că se potrivește atât de precis în Biblia ebraică... În stabilirea schemei sale, pentru a-l întări și pentru a-i finaliza expunerea detaliată într-un postulat general – cuvântul *sephrim* (*sefirot*) al numărului Jezirah – autorul explică separarea acestui cuvânt în altele trei subordonate, care provin din rădăcina comună *s-ph-r*, adică număr.”

Prințul Al-Chazari îi spune rabinului⁴²: „Doresc să-mi împărtășești acum unele dintre cele mai importante sau de vârf principii ale filosofiei naturale, despre care tu spui că au fost enunțate de ei (înțelepții din vechime)”. Iar rabinul răspunde: „Acestor principii le aparține Numărul Creației părintelui rasei noastre, Avraam” (Abram sau Avraham, adică numerele 41224 și 41252). Apoi el spune că această carte tratează învățăturile lui *Alhim* și ale *Celui Unic* prin intermediul lui *dbrim*, adică a numerelor Cuvântului. Cu alte cuvinte, ea ne învață utilizarea raportului 31415 până la 1 prin intermediul lui 41224; acesta din urmă,

⁴² În *Book Al-Chazari*, scrisă de Jehuda-ha-Levi, tradusă de dr. D. Cassell.

în descrierea Chivotului Legii, era divizat în două părți de către două plăci de piatră, iar pe acestea erau scrise sau gravate *dbrim* sau 41224 – adică 20612 înmulțit cu 2. Apoi el comentează despre aceste trei cuvinte folosite în mod subordonat și are grijă ca la unul dintre ele să declare: „Iar *Alhim* (31415 până la 1) a spus: Să fie Lumină (20612 până la 6561)”.

Cele trei cuvinte, așa cum sunt oferite în text, sunt: מִפּוֹר מִפּוֹר מִפּוֹר. Iar rabinul care le comentează spune: „Aceasta ne învață despre *Ființa lui Alhim* (31415) și cea a *Unului* (diametrul lui Alhim) prin intermediul cuvintelor (*dbrim*, 41224); prin care există, pe de o parte, expresia infinită în creațiile eterogene, iar pe de altă parte o tendință armonică finală către Totalitatea Unului” (care este, după cum se știe, funcția matematică a lui π , care măsoară, cântărește, numără stelele de pe cer, dar le aduce apoi în Unitatea finală a Universului, prin intermediul Cuvintelor). „Acordul lor final se perfecționează în această Unitate care le rânduiește și care constă din מִפּוֹר מִפּוֹר מִפּוֹר („Cartea lui Al-Chazari”); astfel rabinul, în primul său comentariu, îl scoate pe *jod* sau *i*-ul dintr-unul din cuvinte, iar după aceea îl pune la loc. Dacă luăm valoarea acestor cuvinte subordonate găsim că este 340, 340, 346; împreună ele fac 1026, iar împărțirea cuvântului general în acestea a fost făcută pentru a produce aceste cifre, pe care Temura le poate modifica în diverse moduri pentru diverse scopuri.” (Cabala)

Cititorul este rugat să revină la stanța a IV-a a primului volum și la al patrulea său Comentariu pentru a găsi că 3,4 – (7) și cu trei ori șapte (adică 1065)⁴³, numărul lui Iehova, este numărul celor 21 de Prajapati menționați în Mahabharata sau cei trei *sephrimi* (cuvinte exprimate în

⁴³ În Cabala, aceleași numere, adică 1065, au valoarea lui Iehova, deoarece valorile numerice ale celor trei litere care compun numele său, *Yod*, *Vau* și de două ori *He* – sunt respectiv: 10 + 6 + 5 sau de trei ori șapte, 21. („Doctrina Secretă”, vol. I)

cifre sau configurații). Iar această comparație între puterile creatoare ale filosofiei arhaice și Creatorul antropomorf al iudaismului *exoteric* (de vreme ce esoterismul lor arată identitatea sa cu Doctrina Secretă) conduce la percepția și descoperirea că, într-adevăr, Iehova nu este decât un zeu lunar, creatorul generațiilor. (A se vedea al doilea volum, *Deus Lunus*.) Este un fapt binecunoscut pentru orice cercetător conștiincios al Cabalei că, pe măsură ce se adâncește în studiul ei, își dă seama că principiile ei – dacă nu sunt citite în lumina filosofiei esoterice orientale – conduc doar la descoperirea, pe baza liniilor trasate de iudaismul și creștinismul exoteric, a faptului că monoteismul amândurora nu este mai elevat decât astrolatria antică, revendicată în prezent de către astronomia modernă. Cabaliștii nu încetează să repete că *inteligenta primordială* (spiritul primordial) nu poate fi niciodată înțeleasă, că nu poate fi cuprinsă cu gândirea, nici localizată undeva anume, și astfel trebuie să rămână nenumită și transcendentă. De aici apare Ain-Soph – „Cel Necunoscut” și „Fără Nume” – care, prin faptul că nu se poate manifesta, este înțeles ca emanând puterile manifestatoare. Astfel, *intelectul uman trebuie și se poate ocupa doar de aceste emanații*. Teologia creștină, respingând doctrina emanațiilor și înlocuindu-le cu creațiile directe și conștiente ale îngerilor și cu restul creat din *nimic*, se află acum fără speranță aruncată între supranaturalism sau miracol și materialism. Un zeu *extra-cosmic* este fatal filosofiei, iar o divinitate *intra-cosmică* – adică spiritul și materia inseparabile unul de celălalt – este o necesitate filosofică. Dacă sunt separate, atunci ceea ce rămâne este o superstiție grosieră sub masca emotivității. Dar de ce să „geometrizăm”, cum spunea Platon, de ce să reprezentăm aceste emanații sub forma unei imense table aritmetice? La această întrebare răspunde foarte bine autorul citat mai sus. Remarcile sale sunt citate în următorul volum, în partea despre „Teogonia zeilor creatori”. El spune:

„Percepția mentală, pentru a deveni percepție fizică, trebuie să dețină principiul cosmic al luminii: iar prin aceasta cercul nostru mental trebuie să devină vizibil prin lumină; sau, pentru manifestarea sa completă, cercul trebuie să fie acela al vizibilității fizice sau Lumina însăși. Asemenea concepții, astfel formulate, au devenit temelia filosofiei Divinității care se manifestă în Univers.”

Aceasta este filosofia. Altfel se petrece când citim că rabinul din *Al-Chazari* spune că „prin s’ph-r trebuie înțeles *calculul* și *cântărirea* corpurilor create. Căci calculul, cu ajutorul căruia corpul trebuie să fie construit în armonie sau în simetrie și perfect aranjat pentru a corespunde obiectului proiectat, constă în cele din urmă din *număr*, *extensie*, *masă* și *greutate*; relația coordonată a mișcărilor, apoi armonia muzicii, trebuie să fie alcătuite împreună din numere, adică s’ph-r... Prin sippor (s’phor) trebuie înțelese cuvintele lui Alhim la care se alătură planul, cadrul sau forma construcției; de exemplu, s-a spus «*Să fie Lumină*». *Lucrarea a devenit vizibilă în timp ce au fost rostite cuvintele*, adică în timp ce numerele lucrării au fost emanaate...”

Aceasta este *materializarea fără scrupule a Spiritualului*. Însă Cabala nu a fost dintotdeauna atât de bine adaptată la concepțiile antropomorfe monoteiste. Comparați aceasta cu oricare dintre cele șase școli ale Indiei. De exemplu, în Filosofia Sankhya a lui Kapila, dacă Purusha nu este ridicat, alegoric vorbind, pe umerii lui Prakriti, aceasta rămâne irațională, în timp ce Purusha rămâne inactiv fără ea. Prin urmare, Natura (în om) trebuie să devină un compus al Spiritului și al materiei înainte de a deveni ceea ce el este; iar Spiritul latent în materie trebuie să fie trezit la viață și la conștiință în mod gradat. Monada trebuie să treacă prin formele sale minerale, vegetale și animale, înainte ca Lumina Logosului să fie trezită în omul animal. De aceea, până atunci, Lumina nu poate fi definită ca „om”, ci trebuie să fie privită ca fiind monada

întemnițată în formele veșnic schimbătoare. *Evoluția*, și nu *Creația*, este recunoscută cu ajutorul cuvintelor în filosofile orientale, chiar și în arhivele lor exoterice. *Ex orient lux*. Chiar și numele primului om din Biblia mozaică își are originea în India, în ciuda negării acestui fapt de către profesorul Max Müller. Iudeii l-au preluat pe Adam de la caldeeni; iar Adam-Adami este un cuvânt compus, prin urmare un simbol multiplu, care dovedește dogmele oculte.

Deși acesta nu este un cadru pentru disertații filologice, cititorul poate afla că termenii *Ad* și *Adi* înseamnă în sanscrită „primul”; în arameană „unul” (*Ad-ad*, „Unicul”); în asiriană „părinte”, în timp ce *Ak-Ad* înseamnă „părinte-creator”.⁴⁴ Și, de îndată ce se dovedește că afirmația este corectă, devine dificil să-l limităm pe Adam doar la Biblia mozaică și să-l considerăm doar un nume evreiesc. (A se consulta volumul al IV-lea al cărții, partea despre Adam-Adami.)

Există confuzii frecvente în atributele și genealogiile zeilor în teogoniile acestora, așa cum sunt prezentate lumii de scriitori pe jumătate inițiați, atât brahmanici, cât și biblici – Alpha și Omega arhivelor științei simbolice. Dar nu ar putea exista o astfel de confuzie făcută de primele popoare, descendenții și elevii învățătorilor divini: căci atât atributele, cât și genealogiile erau inseparabil legate de simboluri cosmogonice, „zeii” fiind viața și „principiul sufletului” însuflător al diferitelor regiuni ale Universului. Nicăieri niciun popor nu permitea vreo speculație *dincolo* de acei zei *manifestați*. Unitatea nemărginită și infinită a rămas la fiecare popor un pământ virgin interzis, necălcăt

44 Apelativul *ak-ad* (sau akkadian) este din aceeași clasă cu *Ad-m*, *Ha-va* (Eva), *Aed-en* (Eden); *Ak-Ad* înseamnă „fiul lui *Ad*” (precum fiii lui *Ad* în Arabia antică). *Ad-ad*, „Unicul” și Primul, era *Ad-on* sau „Domnul” Siriei și soțul lui *Ad-ar-gat* sau Astert, zeița siriană. Iar Gan-Aeden (Eden) sau Gandunia era Babilonia și Mesopotamia. În asiriană *Ak* însemna „Creatorul”, litera k fiind pronunțată gutural kh (ah). Potrivit misticismului lui Swedenborg Adam nu era un om, ci o „biserică a luminii primordiale”. În *Vede Ad-iti* este Lumina primordială, *akasha* lumii fenomenale.

de gândirea omului și neatins de speculații sterile. Singura referire la aceasta era concepția concisă despre însușirea sa diastolică și sistolică, adică expansiunea, dilatarea și contracția sa periodică. În Universul cu toate miriadele sale incalculabile de sisteme și lumi ce dispar și reapar în eternitate, puterile antropomorfizate sau dumnezeii, Sufletele lor, trebuiau să dispară din vedere, împreună cu trupurile lor. „Sufnul revine la sânul veșnic care le expiră și le inspiră”, spune Catehismul nostru.

„*Natura ideală*”, spațiul abstract în care este generat în mod misterios și invizibil tot ceea ce există în Univers, este același aspect feminin al puterii creatoare în Natură, în *Vede* și în oricare altă cosmogonie. Aditi este Sefhira, Sophia-Achamoth a gnosticilor și Isis, virgina Mamă a lui Horus. În fiecare cosmogonie, dincolo și mai presus de divinitatea creatoare există o Divinitate superioară, un Planificator, un Arhitect, pentru care Creatorul nu este decât agentul executiv. Iar mai presus de acesta, *peste, în jur, înăuntru* și în afară există *Cel Necunoscut* și de necunoscut, Sursa și Cauza tuturor acestor emanații...

Astfel, devine ușor să explicăm motivul pentru care *Adam-Adami* se regăsește în scriptura caldeeană, cu siguranță mai timpuriu decât în cărțile mozaice. În asiriană *Ad* este „părintele”, iar în arameană *Ad* este „Unicul”; *Ad-ad* este „cel unic”, „singurul”, în timp ce *Ak* înseamnă în asiriană „Creator”. Prin urmare, *Ad-am-ak-ad-mon* a devenit Adam Kadmon în Cabală (*Zohar*), însemnând același lucru precum în trecut, adică „Unicul (Fiu) al Tatălui Ceresc sau Creatorul”, căci cuvintele *am* și *om* însemnau într-o vreme în aproape fiecare limbă „Divinul” sau „Divinitatea”. Prin urmare, Adam Kadmon și Adam-Adami au ajuns să semnifice: „Prima emanație a Tatălui-Mamă sau a Naturii dumnezeiești”, literal „primul divin”. Și este ușor să vedem că *Ad-Argat* (sau Astert, zeița siriană, consoarta lui *Ad-on*, dumnezeul Siriei sau dumnezeii iudaici), dar și Venus, Isis, Ister, Mylitta, Eva etc.

sunt identice cu *Aditi* și cu *Vach* al hindușilor. Pe de altă parte – din punct de vedere cosmic și teologic – toți zeii masculini au devenit la început „zei solari” sau zei ai Soarelui, apoi, teologic, „Sorii Dreptății” și logosuri, toate simbolizate de Soare.⁴⁵ Ei sunt cu toții primii-născuți, dumnezeii primordiali. În ceea ce privește evreiescul Adam Kadmon, acesta era același cu Athamaz, Tamaz sau Adonis al grecilor – „Singurul de aceeași natură cu Tatăl” – „Tatăl” devenind în rasele ulterioare *Helios*, Soarele, precum Apollo *Karneios*⁴⁶, de exemplu, care era „Soarele născut”; Osiris, Ormazd și așa mai departe au fost cu toții urmași și transformați ulterior în tipuri mult mai pământene: precum Prometeu, crucificat pe Muntele Kajbee, Hercule și mulți alți zei ai Soarelui sau diverși eroi, până când au ajuns cu toții să nu mai aibă nicio semnificație mai profundă în afară de a fi simboluri falice.

În *Zohar* se spune: „Omul a fost creat de Sefiroți (de asemenea, Elohim-Iahve) și ei l-au emanat prin putere comună pe Adamul *pământesc*”. De aceea Elohimii spun în Geneză: „Iată că omul a ajuns ca *unul dintre Noi*”. Dar în cosmogonia hindusă sau în „Creație”, Brahma-Prajapati îi creează spiritual pe Viraj și pe rishi; prin urmare,

45 Adam-Iehova, Brahma și Marte sunt, dintr-un anume sens, identici; ei sunt simboluri pentru *puterile generatoare* inițiale, primordiale, în scopul de a asigura procrearea umană. Adam este roșu și tot la fel sunt Brahma-Viraj și Marte – zeul și planeta. Apa este sângele Pământului; prin urmare, toate aceste nume sunt asociate Pământului și apei. „Este nevoie de *pământ și de apă* pentru a crea un suflet *uman*”, spune Moise. Marte este identic cu *Kartikeya*, Zeul Războiului (într-un anume sens) – iar acest zeu este născut din sudoarea lui Shiva (*Shiva Gharmaja*) și Pământ. În *Mahabharata* el este descris ca fiind născut fără intervenția unei femei. Și este numit totodată și *Lohita*, adică „roșu”, precum Adam și ceilalți prim-născuți. De aceea autorul „Originii mărimilor” gândește corect că Marte (și toți ceilalți zei cu atribute similare), „fiind zeul războiului și al *vărsării de sânge*, nu a fost decât o idee secundară ce a emanat din cea primară, a vărsării de sânge în *zămislirea* primei dăți”. De aceea Iehova a devenit ulterior un zeu luptător, „Stăpânul Oștirilor” și cel care comandă în război. El este agresivul *Zodh* – sau Cain prin rearanjare – care și-a ucis „fratele” (latura feminină), al cărui sânge „a strigat din pământ”, iar Pământul și-a deschis *gura* pentru a primi *sângele*. (Geneză 3)

46 Apollo-Karneios este fără îndoială o transformare grecească a lui Krishna-Karna cel hindus. *Karna* înseamnă „radios”, provenind din *carne*, „o rază” și *Karneios*, care era un titlu al lui Apollo prin care celții și grecii se refereau la cel „născut din Soare”.

rishii sunt numiți în mod distinct „fiii născuți din mintea lui Brahma”; iar acest mod specific de procreare excludea orice idee *falică* în toate vremurile primelor popoare umane. Acest exemplu ilustrează în mod semnificativ *spiritualitatea* respectivă a celor două popoare.

3. A spus „Domnul cu chipul strălucitor”: „Îți voi trimite un foc atunci când munca ta va începe. Ridică-ți vocea spre alte loka, invocă-L pe Tatăl tău, Domnul Lotusului (*Kumuda-Pati*) (a) pentru fiii săi... Poporul tău se va afla sub domnia Părinților (*Pitri-pati*). Oamenii tăi vor fi muritori. Oamenii Domnului Înțelepciunii (*Buddha, Mercur*), și nu fiii lui Soma (*Luna*) sunt nemuritori. Încetează-ți plângerile (b). Cele șapte piei ale tale sunt încă pe tine... Nu ești pregătit. Oamenii tăi nu sunt pregătiți” (c).

(a) *Kumuda-Pati* este Luna, părintele Pământului, în regiunea sa din Soma-loka. Chiar dacă Pitris (Pitar sau „Părinții”) sunt fiii dumnezeilor, iar în alte părți fiii lui Brahma și chiar rishii, ei sunt în general recunoscuți ca fiind strămoșii „lunari”.

(b) *Pitri-pati* este domnul sau regele *pitrișilor*, Yama, zeul morții și Judecătorul muritorilor. Oamenii lui Buddha (Mercur) sunt, metaforic vorbind, nemuritori datorită înțelepciunii lor. Este credința comună a celor care creditează orice stea sau planetă ca fiind locuită. (Și există oameni de știință – printre care și M. Flammarion – care cred acest lucru cu ferveare, pe baza datelor logice, cât și astronomice). Luna este un astru inferior Pământului, ca să nu mai vorbim față de celelalte planete, astfel că oamenii tereștri produși de către fiii ei – de oamenii sau „strămoșii” lunari – din scoarța sau trupul ei nu pot fi muritori. Ei nu pot spera să devină oameni reali, conștienți de sine și inteligenți până când nu sunt *finalizați*, cum s-ar spune, de alți creatori. Astfel, în legenda Puranelor fiul Lunii (*Soma*) este Buddha (Mercur), „cel

inteligent” și înțelept, deoarece este descendentul lui Soma, „regentul” Lunii vizibile, și nu al lui Indu sau Luna fizică. De aceea Mercur este fratele mai mare al Pământului, din punct de vedere metaforic – fratele său vitreg, mai degrabă, rezultatul *Spiritului* – în timp ce Pământul este progenitura *corpului*. Aceste alegorii au o semnificație mai profundă și mai științifică (astronomic și geologic) decât doresc să recunoască fizicienii noștri moderni. Întregul ciclu al „primului război din Cer”, *tara-ka-maya*, este plin de adevăruri filosofice, cosmogonice și astronomice. Se pot observa biografiile tuturor planetelor cu ajutorul istoriei zeilor și al conducătorilor lor. Usanas (Sukra sau Venus), prietenul intim al lui Soma și dușmanul lui Brihaspati (Jupiter) instructorul zeilor, a cărui soție Tara (sau Taraka) a fost purtată departe de către Lună, Soma – „din care l-a născut pe Buddha” – a avut de asemenea un rol activ în acest război împotriva „zeilor” și a fost degradat imediat în forma unei zeități demonice (*asura*), rămânând astfel până în zilele noastre.⁴⁷

Aici termenul „oameni” se referă la oamenii cerești sau ceea ce se numește în India *pitar* sau *pitris*, „Părinții”, strămoșii oamenilor. Acest lucru nu elimină dificultatea aparentă a învățaturii, în viziunea

47 Usanas-Sukra sau Venus este „lucifer”, Luceafărul, steaua noastră de dimineață. Ingeniozitatea acestei alegorii în semnificațiile sale multiple este cu adevărat remarcabilă. Astfel, *Brihaspati* (planeta Jupiter) sau *Brahmanaspati* este în *Rig Veda* o zeitățe-simbol și arhetipul adorării ritualice *exoterice*. Este preotul sacrificator, cel care imploră, și mediumul prin care rugăciunile muritorilor ajung la zei. El este *Purohita* (preotul de familie sau capelanul Curții) al hindusului Olimp și gurul spiritual al zeilor. Soma este zeul misterios care prezidează natura mistică și ocultă în om și în Univers. Tara, soția preotului, care simbolizează adoratorul, preferă adevărurile esoterice în locul exoterismului lor superficial; de aceea este înfățișată ca fiind purtată departe de către Soma. Soma este, totodată, nectarul sacru cu același nume, care oferă viziuni mistice și revelații divine; iar rezultatul acestei uniuni este Buddha (Înțelepciunea), Mercur, Hermes etc.; pe scurt, acea știință care până în prezent este proclamată de către susținătorii teologiei ca fiind diavolească sau satanică. Nu-i de mirare că prin extinderea ciclului acestei alegorii descoperim că teologia creștină a răspândit luptele zeilor hinduși și îl consideră pe *Usanas* (lucifer), care l-a ajutat pe Soma împotriva acelei personificări antice a adorării ritualice (*Brahmanaspati*, Domnul Brahmanilor, acum devenit Jupiter-Iehova) drept satana, „dușmanul lui Dumnezeu”!

ipotezelor moderne, care îi arată pe acești strămoși creându-i pe primii Adami din părțile lor laterale: cu alte cuvinte, ca umbre astrale. Și chiar dacă este o îmbunătățire față de coasta la Adam, dificultățile geologice și climatice vor fi aduse la suprafață. Aceasta este însă învățătura ocultismului.

(c) Organismul omului a fost adaptat în fiecare rasă la condițiile sale înconjurătoare. Prima rasă-rădăcină a fost la fel de eterică pe cât de materială este rasa noastră. Urmașul celor șapte creatori, care a evoluat din cei șapte Adami⁴⁸, nu avea nevoie, cu siguranță, de gaze purificate pentru a respira și a trăi. Prin urmare, oricât de puternic invocată este imposibilitatea acestei învățături de către adepții științei moderne, ocultismul susține că așa s-au desfășurat lucrurile, cu *eoni de ani* înainte de evoluția lemurianului, primul om fizic, fapt petrecut în urmă cu 18000000 de ani!⁴⁹

Evoluția preliminară este descrisă într-una din Cărțile lui Dzyan și în Comentariile corespondente în această manieră înțeleaptă:

Scriptura arhaică ne arată că la începutul fiecărei kalpa locale sau ciclu, Pământul renaște; „așa cum *jiva*-ul uman (monada), când trece într-un nou pântec, este re-înveșmântat cu un nou trup, tot astfel se petrece și cu *jiva*-ul Pământului; el primește un înveliș mai solid și mai bun la fiecare ciclu, după ce reapare încă o dată din matricea spațiului

48 Așa cum se arată și în alte părți, doar „Omul ceresc”, Adam Kadmon din primul capitol din Geneză, este alcătuit „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Despre Adam din capitolul al 2-lea nu se spune că a fost creat nici după *chipul*, nici după asemănarea divină, înainte de a mânca din fructul interzis. Primul Adam reprezintă întruchiparea sefirotă; al doilea Adam este prima rasă-rădăcină umană, lipsită de minte; al treilea Adam este rasa care se separă în parte bărbătească și parte femeiască, și ai cărei ochi sunt deschiși.

49 Pentru o discuție a obiecțiilor științifice cu privire la părerile și cifrele pronunțate aici consultați anexa inclusă în ultimul volum al acestei cărți.

în sfera obiectivității” (Comentariu). Acest proces este urmat, desigur, de agoniile noilor nașteri – adică de convulsiile geologice.

Astfel, singura referință la aceasta este inclusă într-un singur vers al volumului prezent, în care se spune:

4. Iar după mari dureri ea (*Pământul*) s-a lepădat de cele trei învechite, s-a învelit cu șapte piei noi și s-a arătat în primul dintre acestea (a).

(a) Aceasta se referă la creșterea Pământului, în timp ce stanța care discută primul ciclu este oferită în Comentariu:

„După ce natura (esența, sadaikarupa) *imuabilă neschimbătoare* (avikara) s-a trezit și s-a diferențiat într-o stare de cauzalitate (avayakta), iar din cauză (karana) a devenit propriul său efect distinctiv (vyakta), din invizibilă ea a devenit vizibilă. Cel mai mic dintre cei mai mici (cel mai atomic dintre atomi, aniyamsam anoyasam) a devenit unul și cei mulți (ekanekarupa); și generând Universul a generat totodată și a patra loka (Pământul nostru) în ghirlanda celor șapte lotuși. Achuyta a devenit atunci chyuta.”⁵⁰

Se spune că Pământul își leapădă cele *trei* piei învechite deoarece se referă la cele trei cicluri precedente prin care a trecut deja; cel prezent este *al patrulea* ciclu dintr-un număr de șapte. La începutul fiecărui nou ciclu, după o perioadă de „obscurizare”, Pământul (așa cum fac și celelalte șase „pământuri”) își leapădă sau se presupune că își îndepartează vechile învelișuri, așa cum face șarpele: de aceea este numit

50 Achuyta este un termen aproape imposibil de tradus. El înseamnă „ceea ce nu este supus căderii sau schimbării pentru a deveni mai rău” – *Cel care nu se prăbușește*; și este opusul lui *chyuta*, „Cel căzut”. Dhyan care se încarnează în formele umane ale celei de-a treia rase-rădăcină și le înzestrează cu intelect (*manas*) sunt numite *chyuta*, căci ele cad în ciclul reproducerii și al generațiilor.

în lucrarea *Aitareya-Brahmana sarpa rajni*, „regina șerpilor” și „mama tuturor lucrurilor care se mișcă”. Cele „șapte piei”, în prima dintre ele fiind înfățișată acum, se referă la cele șapte modificări geologice care însoțesc și corespund evoluției celor șapte rase-rădăcină ale omenirii.

Stanța a II-a, care discută acest ciclu, începe cu câteva cuvinte informative cu privire la vârsta Pământului nostru. Cronologia va fi oferită la momentul potrivit. În Comentariile corespondente stanței sunt menționate două personaje: Narada și Asura Maya, mai ales acesta din urmă. Toate calculele sunt atribuite acestei celebrități arhaice; iar ceea ce urmează va familiariza cât de cât cititorul cu unele dintre aceste cifre.

DOI ASTRONOMI ANTEDILUVIENI

Pentru mintea orientalului care studiază ocultismul, două personaje sunt indisolubil conectate de astronomia mistică, de cronologia și de ciclurile ei. Două personaje mărețe și misterioase, ce se înalță precum doi giganți în trecutul arhaic, apărând înaintea lui ori de câte ori trebuie să se refere la yuga și kalpa. Când și în ce perioadă preistorică au trăit ei doar foarte puțini oameni știu sau ar putea ști cu certitudinea care se cere de la cronologia exactă. Este posibil să fi fost în urmă cu 100000 de ani sau 1000000 de ani, iar aceasta este tot ceea ce lumea exterioară va cunoaște vreodată. Occidentul mistic și francmasoneria discută pe față despre Enoh și Hermes. Orientul mistic vorbește despre Narada, un rishi din vechime, și despre Asuramaya, atlantul.

A fost deja sugerat că, dintre toate personajele neînțelese din *Mahabharata* și *Purane*, Narada – fiul lui Brahma în *Matsya Purana*, urmașul lui Kasyapa și al fiicei lui Daksha din *Vishnu Purana* – este cel mai misterios. El este menționat prin titlul onorabil de Deva Rishi

(divinul rishi, mai mult decât o ființă pe jumătate zeu) de către Parasara; dar, cu toate acestea, el este blestemat de către Daksha și chiar de Brahma. El îl informează pe Kansa că Bhagavat (sau Vishnu în exoterism) se va întrupa în al optulea copil al lui Devaki și astfel va aduce mânia lui Herodot cel indian asupra mamei lui Krishna; iar apoi, din norul pe care era așezat – invizibil ca un adevărat *manasaputra* – el îl laudă pe Krishna, de bucurie că avatarul avea puterea de a-l omorî pe monstrul Kesim. Narada se regăsește în aceste scrieri și pretutindeni; cu toate acestea, nicăieri în Purane nu găsim adevăratele caracteristici ale acestui mare oponent al procreării fizice. Oricare ar fi aceste caracteristici în esoterismul hindus, Narada – care este numit în ocultismul sud-himalayan *Pesh-Hun*, adică „mesagerul” sau *Angelos* în grecește – este singurul confident și executor al decretelor universale legate de karmă și de *Adi-Budhi*: un gen de logos activ și mereu întrupat, care ghidează și veghează activitățile umane încă din momentul sfârșitului unei kalpa.

Pesh-Hun nu este în general un termen cu semnificații exclusiv hinduse. El este puterea inteligentă, misterioasă și călăuzitoare, care oferă impuls și reglează ritmul ciclurilor, al kalpa-urilor și al evenimentelor universale.⁵¹ El este cel care ajustează în mod vizibil karma, la scară universală; este inspiratorul și liderul celor mai mari eroi ai acestei manvantare. În lucrările exoterice el este menționat prin câteva nume foarte nerespectuoase, precum: *Kali-Karaka*, „cel care provoacă vrajbă”, *Kapi-vaktra*, „cu chip de maimuță”, și chiar *Pisuna*, „spionul”; dar în celelalte lucrări este numit Deva-Brahma. Chiar și W. Jones a fost puternic impresionat de acest personaj misterios din datele pe care le-a adunat în studiile sale sanscrite. El îl compară cu Hermes și cu

51 Acesta este, probabil, motivul pentru care în *Bhagavad-Gita* ni se spune că Brahma i-a transmis la început lui Narada că toți oamenii la un loc, chiar și *mlechchhas*, paria și barbarii, pot cunoaște adevărata natură a lui Vasudeva și pot fi învățați să aibă credință în acea divinitate.

Mercur, numindu-l „mesagerul elocvent al zeilor” (a se vedea „Cercetări asiatice”, vol. I, p. 264). Toate acestea l-au făcut pe dr. Kenealy (care a scris *Book of God*), pe baza faptului că hindușii îl consideră a fi un mare rishi, „care hoinărește mereu pe Pământ și oferă sfaturi folositoare”, să vadă în el pe unul dintre cei 12 Mesia ai Pământului. Probabil că nu s-a aflat prea departe de adevăr, așa cum își imaginează unii.

Ceea ce este în realitate Narada nu poate fi explicat „ca la carte”; iar generațiile moderne de profani nu vor reliefa mai multe din informațiile adunate. Dar se poate remarca că, în ipoteza că ar exista în panteonul hindus o zeități care să se asemene cu Iehova prin faptul că stârnește și provoacă prin „sugestiile” gândurilor și „împietrirea” inimilor acelora care devin unelte și victimele sale, atunci aceasta ar fi Narada. Doar că el nu arată vreo dorință de a obține un pretext pentru a aduce „năpaste” și de a arăta astfel că „Eu sunt Domnul Dumnezeu”. Și nici nu există vreo ambiție la el sau vreun motiv egoist, ci, cu adevărat, doar imboldul de a sluji și de a îndruma evoluția și progresul universal.

Narada este unul dintre puținele personaje proeminente, cu excepția unor zei din Purane, care vizitează așa-numitele „regiuni infernale” sau inferioare, numite Patala. Fie că se datorează sau nu interacțiunii sale cu Sesha cel cu o mie de capete – șarpele care poartă cele șapte Patala și întreaga lume precum o diademă pe capul său, și care este totodată marele învățător al astronomiei⁵² – învățăturile pe care le deține Narada le depășesc, cu siguranță, pe acelea ale Gurului Garga, în ceea ce privește cunoașterea sa cu privire la complexitatea ciclurilor. El este cel care devine responsabil pentru progresul și bunăstarea noastră sau pentru nenorocirile noastre naționale. El aduce războaiele

52 Sesha, care este totodată și Ananta, „infinitul” și „ciclul eternității” în esoterism, este creditat ca preluându-și cunoașterea astronomică de la Garga, cel mai vechi astronom al Indiei, căruia i-a câștigat favoarea, și imediat a dobândit cunoașterea despre planete și cum să citească semnele bune pe cer.

și el este cel care le încheie. În vechile stanțe Pesh-Hun este acreditat cu faptul de a fi calculat și notat toate ciclurile astronomice și cosmice ce urmează, și cu faptul că a predat știința primilor exploratori ai bolții înstelate. Iar despre Asuramaya se spune că și-a bazat întreaga muncă astronomică pe aceste date, pentru a determina apoi durata tuturor perioadelor trecute geologice și cosmice, precum și intervalul de timp al tuturor ciclurilor care vor veni, până la finalul acestui ciclu de viață sau până la încheierea celei de-a șaptea rase.

Între cărțile secrete există o lucrare numită „Oglinda viitorului”, în care sunt consemnate toate kalpa-urile din cadrul kalpa-urilor și al ciclurilor ce există în Sesha sau „timpul infinit”. Această lucrare îi este atribuită lui *Pesh-Hun* Narada. Mai există o lucrare străveche ce este atribuită unor diverși atlanți. Iar aceste două lucrări consemnate ne furnizează cifrele ciclurilor noastre și posibilitatea de a calcula datele ciclurilor următoare. Calculele cronologice ce vor fi prezentate aici sunt însă cele ale brahmanilor, așa cum vom explica mai departe; dar cele mai multe dintre ele sunt corelate cu cele ale Doctrinei Secrete.

Cronologia și socotelile brahmanilor inițiați sunt bazate pe datele zodiacale ale Indiei și pe lucrările celui mai sus menționat, astronomul și magicianul Asuramaya. Datele zodiacale atlante nu pot fi eronate, deoarece au fost compilate sub îndrumarea celor care au dezvăluit și au prezentat astronomia pentru prima dată lumii, printre alte discipline.

Dar aici ne confruntăm încă o dată cu o nouă dificultate deliberată și imprudentă. Ni se va spune că afirmația noastră este contrazisă de știință, în persoana unui om considerat a fi o mare autoritate (în Occident) în toate subiectele literaturii sanscrite: profesorul Albrecht Weber din Berlin. Dar nu avem ce să facem, spre marele nostru regret; și suntem gata să ne menținem afirmațiile prezente. Asuramaya, pe care tradiția epică îl desemnează ca fiind primul astronom din Aryavarta, cel

căruia „zeul Soarelui i-a împărtășit cunoașterea stelelor” în mod direct, după cum afirmă însuși dr. Weber, este identificat de acesta, într-un mod foarte misterios, cu „Ptolemaios” – Ptolemeu al grecilor. Nu există niciun alt motiv valid pentru această identificare decât că „acest nume (Ptolemaios), după cum vedem din inscripția de pe Piyadasi, a devenit indianul Turamaya, din care s-a putut dezvolta cu ușurință numele Asuramaya”. Fără îndoială că „s-ar putea dezvolta”, dar întrebarea crucială este: Există dovezi clare că *s-a dezvoltat în acest mod*? Singura evidență oferită pentru aceasta este „că trebuie să fie astfel”: „deoarece acest Maya este atribuit în mod distinct lui Romaka-pura în Vest”.⁵³ Maya este evident, de vreme ce niciun expert în sanscrită dintre europeni nu poate preciza unde se afla „Romaka-pura”, cu excepția faptului că era undeva „în Vest”. În orice caz, deoarece niciun membru al Societății Asiatice și niciun orientalist occidental nu va asculta vreodată de învățăturile brahmanice, este inutil să luăm în considerare obiecțiile orientaliștilor europeni. „Romaka-pura” se afla în Vest, fără îndoială, deoarece făcea parte integrantă din ultimul continent al Atlantidei. Și este la fel de sigur că este vorba despre Atlantida, despre care Puranele hinduse spun că a fost locul de naștere al lui Asuramaya, „care a fost un mare magician, precum și un extraordinar astrolog și astronom”. Mai mult decât atât, profesorul Weber refuză să atribuie zodiacului indian vreo vechime remarcabilă și este înclinat să considere că hindușii nu au avut deloc cunoștința de zodiac până când nu „au împrumutat unul de la greci”.⁵⁴ Această afirmație contrazice cele mai vechi tradiții ale Indiei, și tocmai de aceea trebuie ignorată. (A se vedea lucrarea *The Zodiac and its Antiquity*.) Suntem cu atât mai justificați să

53 A se vedea *Lectures on the Indian Literature*, p. 253, de profesorul A. Weber; face parte din seria lucrărilor asiatice publicate de Trübner.

54 Chiar și indienii maya din Guatemala și-au conceput zodiacul preluând tradițiile nescrise ale Antichității. Iar „omul primitiv a acționat în aceeași manieră independent de timp sau loc, în fiecare epocă”, observă un scriitor francez.

o ignorăm, mai ales că învățatul profesor german ne spune în introducerea la lucrarea sa (*History of Sanskrit Literature*) că: „În plus față de obstacolele naturale care împiedică cercetările (în India), domină încă o ceață densă de prejudecăți și de opinii preconcepse în întreaga țară, învăluind-o ca într-o perdea”. Prins în acest vâl, nu-i de mirare că dr. Weber s-a lăsat condus singur în erori involuntare. Să sperăm că acum știe mult mai bine.

Acum, fie că Asuramaya va fi considerat un mit modern, un personaj care a prosperat pe vremea grecilor macedoneni sau cel pe care îl consideră ocultistii, calculele sale sunt în întregime de acord cu cele ale arhivelor secrete.

Din fragmentele imenselor lucrări străvechi atribuite astronomului atlant și descoperite în India de Sud, calendarul menționat și în alte părți a fost compilat de doi brahmani foarte învățați⁵⁵, în anii 1884 și 1885. Lucrarea este considerată de cei mai buni experți ca fiind fără greșală – din punct de vedere brahmanic – și astfel foarte departe de cronologia învățăturilor creștine. Dacă îi comparăm afirmațiile cu cele făcute cu câțiva înainte în „Isis dezvăluită”, cu învățăturile fragmentare publicate de unii teosofi și cu datele actuale derivate din Cartea Secretă a Ocultismului, vom vedea că toate aspectele sunt într-un acord perfect, cu excepția unor detalii ce nu pot fi explicate; căci secretele inițierii superioare – necunoscute autorului, dar și cititorului – ar fi fost necesar să fie dezvăluite, însă acest lucru *nu poate fi făcut*. (A se vedea *Chronology of the brahmins*, de la finalul stanței a II-a.)

55 *Tirukkanda Panchanga* pentru Kali Yuga 4986: aceasta este lucrarea concepută de Chintamany Parghanaracharya, fiul faimosului astronom al guvernului din Madras, și de Tartakamala Venkata Krishna Rao.

STANȚA II

NATURA, LIPSITĂ DE ORICE AJUTOR EXTERIOR, EȘUEAZĂ

(5) După perioade imense Pământul creează monștri. (6) „Creatorii” sunt nemulțumiți. (7) Ei provoacă uscăciune pe Pământ. (8) Formele sunt distruse de aceștia. (9) Primele mari inundații. (10) Începuturile formării scoarței terestre.

5. Roata s-a învârtit timp de 30 de crore (*adică 300000000 de ani*)⁵⁶. Ea a construit rupa (*forme*). Pietrele moi, care s-au întărit (*mineralele*); plantele dure, care s-au înmuiat (*vegetația*). Devenind vizibile din invizibile, au apărut insectele și micile viețuitoare (*sarisripa, svapada*). Ea (*Pământul*) îi scutura de pe spate de fiecare dată când își suprasolicita mama (a). După 30 de crore, ea s-a întors. S-a așezat pe spate; pe o parte... Nu a invocat fiii Cerului, nu a cerut niciun fiu al Înțelepciunii. Ea i-a creat din sânul ei. Astfel a generat oamenii-apă, teribili și răi (b).

(a) Aceste aspecte se referă la o înclinație a axei – existând mai multe de acest gen – și la un potop rezultat, precum și la haosul de pe Pământ (care nu face referire însă la haosul primordial); în aceste condiții au fost generați monștrii, jumătate oameni, jumătate animale.

56 300 de milioane de ani sau trei vârste oculte. Rig Veda are aceeași împărțire. În *Physician's Hymn* (X 97 1) se spune că „plantele au apărut cu *trei vârste (triyuga)* înaintea zeilor” pe Pământul nostru (a se vedea *Chronology of the brahmins*, de la finalul acestei stanțe).

Găsim mențiuni despre aceștia în „Cartea morților”, precum și în mărturiile caldeene despre Creație, pe tăblițele mutilate de la Cutha.

Aceasta nu este nici măcar o alegorie. Aici avem fapte, ce sunt repetate în relatările din *Pymander*, precum și în tăblițele caldeene despre Creație. Versetele pot fi aproape în întregime susținute de cosmogonie, așa cum este oferită de Berossus, a cărui recunoaștere a fost desființată de Eusebiu; dar unele caracteristici ale sale pot fi găsite în fragmentele lăsate de autorii antici greci – Apolodor, Alexandru Polyhistor etc. „Oamenii-apă, teribili și răi”, care au fost rezultatul naturii fizice acționând singură, un rezultat al „impulsului evolutiv” și prima încercare de a crea *omul*, „încununarea”, scopul și țelul întregii vieți animale de pe Pământ, sunt arătați în stanțele noastre ca fiind niște eșecuri. Dar găsim aceleași afirmații și în Cosmogonia lui Berossus, denunțată cu o mare vehemență ca fiind apogeul absurdității păgâne. Cu toate acestea, cine dintre evoluționiști poate spune că la începuturi lucrurile nu s-au petrecut așa cum au fost descrise? Și anume, după cum se menționează în Purane, în fragmentele egiptene și caldeene, dar chiar și în Geneză, nu au existat două, ci chiar mai multe „creații” înaintea ultimei formări a Globului (sfera terestră); care, modificându-și condițiile geologice și atmosferice, și-a modificat totodată și flora, fauna și oamenii săi? Această afirmație este de acord nu numai cu fiecare cosmogonie antică, ci și cu știința modernă și chiar, într-o anumită măsură, cu teoria evoluției, după cum se poate demonstra în câteva cuvinte.

Nu există nicio „creație întunecată”, niciun „dragon sau un balaur rău” cucerit de un Zeu al Soarelui în cele mai timpurii cosmogonii ale lumii. Chiar și la akkadieni, marele Adânc (Abisul Apei sau Spațiul) era locul de naștere și lăcașul lui *Ea*, Înțelepciunea, Divinitatea infinită și de necunoscut. Dar la semiți și ulterior la caldeeni, Adâncul insondabil al Înțelepciunii devine materia grosieră, substanța imorală, iar *Ea*

este transformat în Tiamat, dragonul ucis de Merodach sau satana în undele astrale.

În Puranele hinduse Brahma Creatorul este descris ca reîncepând mereu mai multe creații, după tot atâtea eșecuri; iar două mari creații sunt menționate⁵⁷, Padma și Varaha, cea actuală, când Pământul a fost ridicat din apă de către Brahma în forma unui mistreț sau „Varaha Avatar”. Creația este văzută ca un joc (*lila*) al unui zeu creator. *Zoharul* vorbește despre lumile primordiale, care au pierit imediat ce au fost create. Iar același lucru este spus și în *Midraish*, unde rabinul Abahu explică în mod limpede (în *Bereschith Rabba*, Parscha IX) că: „Cel Sfânt” a creat și a distrus în mod succesiv lumile diverse, până când a reușit cu cea actuală. Acest lucru nu ia în considerare doar celelalte lumi din spațiu, ci și misterul propriului nostru Glob conținut în alegoria despre „regii Edomului”. Căci în Geneză 1:31 sunt repetate cuvintele „și iată că toate erau foarte bune”, chiar dacă în termeni răstălmăciți, desigur, ca de obicei [în original „*aceasta mă mulțumește*”, n.t.]. Fragmentele caldeene despre cosmogonie, de pe inscripțiile cuneiforme, dar și din alte scrieri, arată două creații distincte a animalelor și a oamenilor, prima fiind distrusă deoarece fusese un eșec. Tăblițele cosmogonice dovedesc că această creație actuală a fost precedată de altele (a se vedea *Hibbert Lectures*, p. 390); și tot astfel este prezentat de autorul lucrării *The Qabbalah*, dar și în *Zohar*, *Siphrah Dzeniouta*, în *Jovah Rabba*, 128a etc. Cabala afirmă același lucru.

(b) *Oannes* – *Apkallu* (sau Dagon, „omul-pește” al caldeenilor) își divide cosmogonia și geneza în două porțiuni. Mai întâi abisul apelor și al întunericului, în care rezidă cele mai hidoase ființe – oameni

57 Acestea două nu trebuie să fie confundate cu cele șapte creații sau diviziuni ale fiecărei kalpa (a se vedea primul volum, partea despre „cele șapte creații”. Aici se face referire la creația primară și la cea secundară.

cu aripi, cu patru sau cu două fețe, ființe umane cu două capete, cu picioare și coarne de țap („oamenii-țap”)⁵⁸, hipocentauri, tauri cu capete de om și câini cu cozi de pești. Pe scurt, combinații de diverse animale și oameni, pești, reptile și alte animale monstruoase care își asumă înfățișări unii de la alții. Elementul feminin în care ele rezidă este personificat de Thalath – Marea sau „Apă” – care a fost în cele din urmă cucerită de Belus, principiul masculin. Iar Ployhistor spune: „Belus a venit și a tăiat femeia în două, și dintr-o jumătate a ei a format Pământul, iar din cealaltă jumătate Cerul, iar în același timp a distrus animalele care se aflau în ea”. Așa cum a remarcat pertinent I. Myer, „la akkadieni fiecare obiect și putere a Naturii își are propriul *zi*, «spirit». Akkadienii și-au împărțit zeitățile în triade, de obicei de sex masculin (sau poate asexuate?); semiții aveau de asemenea divinități triadice, dar au introdus sexul acestora” (p. 246) – adică aspectul falic. Odată cu arienii și cu primii akkadieni toate lucrurile devin emanații *dintr-un* creator sau logos, și nu *create de* acesta. Iar la semiți totul este *născut*.

6. Ea i-a creat prin sine însăși pe oamenii-apă teribili și răi. Din rămășițele celorlalte (*resturi minerale, vegetale și animale*) ea i-a format din primul, din al doilea și din al treilea (*cicluri*). Dhyani au venit și au privit... Au venit dhyani din regiunile strălucitoare ale

58 De unde vine identitatea ideilor? Chinezii au aceleași legende. Conform expertului Kwoh Poh, în lucrarea numită *Shan-Hai-King*, care a fost scrisă de istoriograful Chung Ku în urma gravurilor găsite pe nouă urne făcute de împăratul Yu (2255 î.C.), este menționată o discuție cu oameni care aveau *două fețe distincte pe capetele lor*, una în față și cealaltă în spate, monștri cu trupuri de capre și cu fețe umane etc. Gould, în lucrarea sa *Mythical Monsters*, la p. 27, oferă numele unor autori ai Istoriei Naturale și menționează documentul *Shan-Hai-King*. Conform lui Kwoh Poh (274-324 d.C.) această lucrare a fost compilată cu trei mii de ani înaintea vremii sale sau la șapte dinastii distanță. Yang Sun al dinastiei Ming (începând cu anul 1368 d.C.) afirmă că a fost compilată de Kung Chia și Chung Ku (cum se afirmă mai sus). Chung Ku în timpul ultimului împărat al dinastiei Hia, 1818 î.C., temându-se că împăratul ar putea distruge cărțile ce tratau vremurile antice, le-a purtat cu el în fuga sa către Yin. (A se vedea *Mythical Monsters*, de C. Gould, p. 27.)

Tatălui-Mamă, din tărâmurile albe (*solare-lunare*)⁵⁹, din sălașurile muritorilor-nemuritori (a).

(a) Explicațiile oferite în stanțele noastre sunt mult mai clare decât cele pe care ni le-ar oferi legenda Creației de pe tăblițele Cutha, chiar dacă acestea ar fi complete. Ceea ce s-a păstrat însă le confirmă. Căci în tăblițe „Stăpânul îngerilor” îi distruge pe oamenii abisului, când „nu au mai rămas carcase și reziduuri” după ce au fost măcelăriți. Iar după aceea Marii Zei creează oamenii cu trupuri de păsări ale deșertului, ființe umane, „șapte regi, frați ai aceleiași familii” etc., ceea ce este o referință la calitățile locomotorii ale trupurilor primordiale, eterice ale oamenilor, care puteau zbura la fel de bine pe cât mergeau⁶⁰, dar care au fost „distruși” deoarece nu erau „perfecti”, adică „erau asexuați, precum regii Edomului”.

Plivită de metafore și alegorii, ce va spune știința despre această idee a creației primordiale a speciilor? Desigur, va obiecta că „îngerii” și „spiritele” au ceva de-a face cu ea; dar dacă doar Natura și legea fizică a evoluției sunt creatorii a tot ceea ce există acum pe Pământ, de ce să nu fi existat un „asemenea abis” când Globul era acoperit cu ape, în care au fost generate o diversitate de ființe monstruoase? Oare „ființele umane” și animalele cu capete umane și cu fețe duble reprezintă punctul obiecției? Dar dacă omul este doar un animal superior, care a evoluat din speciile brute printr-o serie de transformări, de ce „verigile lipsă” nu aveau capete umane atașate de trupuri de animale sau două capete ori capete de fiare sălbatice și invers, la începuturile

59 Zeii și spiritele planetare, în special *ribhus* [termen indian antic care înseamnă „cel evoluat în decursul timpului”; totodată, reprezintă o zeitățe solară antică – n.t.]. „Cei trei ribhus” care au devenit „de trei ori șapte ca număr” în urma darurilor lor.

60 Să ne amintim de „rasele înaripate” ale lui Platon; și de mărturiile din *Popol-Vuh* despre prima rasă umană, care putea merge, zbura și vedea obiecte aflate la mare distanță.

eforturilor Naturii? Doar ni se arată în timpul perioadelor geologice, în epocile reptilelor și ale mamiferelor, că existau șopârle cu aripi de păsări și trupuri de animale cu capete de șarpe.⁶¹ Și, argumentând din perspectiva științei, însăși rasa noastră umană modernă nu ne oferă ocazional specimene monstruoase? Copii cu două capete, trupuri animalice cu capete umane, copii cu capete de câine etc. Iar aceasta dovedește că, dacă natura încă ne mai uimește cu asemenea ciudățenii în aceste timpuri, când este stabilită de veacuri pe făgașul lucrării evolutive, acei monștri precum cei descriși de Berossus erau o posibilitate în programul ei de început; iar o asemenea posibilitate ar fi putut chiar exista cândva ca lege, înainte de a fi selectate speciile și de a se începe lucrarea sistematică asupra lor; și care, într-adevăr, este admisă acum ca o dovadă clară prin simplul fapt al „atavismului”, după cum este numit de știință.

Aceasta ne arată și ne demonstrează doctrina prin nenumărate dovezi. Dar nu vom aștepta aprobarea unei teologii dogmatice sau a unei științe materialiste, ci vom continua cu stanțele. Să le lăsăm să ne vorbească singure, cu ajutorul luminii oferite de Comentarii și de explicațiile lor; aspectul științific al acestor întrebări va fi discutat ulterior.

Prin urmare, natura fizică, atunci când este lăsată să acționeze singură în creația animalelor și a oamenilor, demonstrează că eșuează. Ea poate produce primele două regnuri și speciile de animale inferioare, dar atunci când este vorba despre om sunt necesare anumite puteri spirituale, independente și inteligente pentru creația acestuia, pe lângă „straturile de piele” și „suflul vieții animale”. Monadele umane din ciclurile anterioare au nevoie de ceva superior materialelor pur

61 A se vedea *Mythical Monsters*, de Charles Gould.

fizice pentru a-și construi personalitățile, fără de care sunt pasibile de pedeapsa de a rămâne chiar mai jos decât orice animal „Frankenstein”.⁶²

7. Ei au fost nemulțumiți. Carnea noastră nu se află în acestea (au spus ei). Nu este o rupa potrivită pentru frații noștri din al cincilea (ciclu). Nici locuințe adecvate pentru aceste vieți.⁶³ Ei trebuie să bea ape pure, nu tulburi (a). Să le uscăm (apele).

(a) Catehismul spune (Comentarii):

„Din lumile materiale au coborât ei, cei care modelează omul fizic în noile manvantare. Aceștia sunt inferiori lui Lha (Spiritelor), care dețin un

62 În primul volum al publicației *Introduction à l'étude des Races Humaines*, scrisă de Armand de Quatrefages, se oferă dovezi că începând cu perioada post-terțiară și chiar înainte de aceasta – de pe vremea când multe rase erau deja răspândite în timpul acelei epoci pe fața Pământului – omul nu și-a modificat absolut deloc structura fizică. Și dacă omul a fost înconjurat de o faună care s-a modificat de la o perioadă sau un ciclu la altul, o faună care a murit și a renăscut sub alte forme – cu alte cuvinte, nu există nici măcar un singur animal pe Pământ, mare sau mic, care să fi fost contemporan cu omul acelei perioade – atunci, dacă fiecare animal s-a transformat, cu excepția omului însuși, acest lucru dovedește nu numai vechimea sa, ci și faptul că este un regn sau o specie distinctă. De ce doar el singur a scăpat de transformare? Deoarece, spune de Quatrefages, arma folosită de el în lupta cu natura, cu elementele și condițiile geologice veșnic schimbătoare era „forța sa psihică, nu puterea fizică sau trupească”, precum în cazul animalelor. Dacă i se oferă omului doar acea doză de inteligență și de rațiune cu care sunt înzestrate alte mamifere, cu organizarea sa trupească actuală se va dovedi cea mai neajutorată creatură de pe Pământ. Și pentru că toate converg să dovedească faptul că organismul uman, cu toate caracteristicile, particularitățile și idiosincraziile sale există deja pe Globul nostru în acele perioade geologice foarte îndepărtate, când nu exista nici măcar un singur specimen din formele de mamifere existente în prezent, care este atunci concluzia inevitabilă? De ce nu aceasta: De vreme ce toate rasele umane provin din una și aceeași specie, rezultă că această specie este cea mai antică dintre toate mamiferele existente în prezent. Prin urmare, este cea mai stabilă și mai persistentă dintre toate și era pe deplin dezvoltată ca în prezent atunci când toate celelalte mamifere cunoscute în prezent nici măcar nu dăduseră vreun semn de apariție pe acest Pământ. Aceasta este opinia marelui naturalist francez, care dă astfel o lovitură puternică darwinismului.

63 Monadele înfățișărilor oamenilor din al treilea ciclu, formele uriașe, asemănătoare cu primatele.

corp dual (un corp astral înăuntrul formei eterice). *Ei sunt modelatorii și creatorii trupului nostru iluzoriu.*”

„În formele proiectate de Lha (Pitris), cele două litere⁶⁴ (monada, numită și «dragonul dublu») coboară din sferele de așteptare.⁶⁵ Dar ele sunt precum un acoperiș fără ziduri și fără stâlpi pe care să se așeze.”

„Omul are nevoie de patru flăcări și trei focuri pentru a deveni unul pe Pământ, și are nevoie de esența a 49 de focuri⁶⁶ pentru a fi perfect. Iar cei care au fugit din Sferele Superioare, Zeii Voinței⁶⁷, sunt aceia care îl completează pe Manu [omul arhetipal, n.t.] al iluziei. Căci «dragonul dublu» nu are niciun control asupra formei simple. Este precum briza, când nu există niciun copac sau ramură care să o primească și să o adăpostească. Nu poate afecta forma acolo unde nu există niciun factor de transmisie (manas, „mintea”), iar forma nu o cunoaște.”

„În lumile cele mai înalte cei trei sunt una,⁶⁸ pe Pământ (la început) unul devine doi. Ei sunt precum cele două linii (laturi) ale unui triunghi care și-a pierdut linia de jos – care este al treilea foc.” (Catchismul, Cartea a III-a, secț. 9)

64 În sistemul esoteric cele șapte principii din om sunt reprezentate de șapte litere. Primele două sunt mai sacre decât cele patru litere ale Tetragrammatonului.

65 Sferele intermediare, în care se află monadele care nu au atins starea de nirvana, și care sunt considerate a se afla în stare de inactivitate inconștientă între ciclurile manvantarice.

66 Acest lucru este explicat și în celelalte părți. Cele „trei focuri”, *pavaka*, *pavamana* și *suchi*, care au avut 45 de fii; deci aceștia, împreună cu cei trei părinți ai lor și cu Tatăl Agni constituie cele 49 de focuri. Pavamana (focul produs prin frecare) este părintele focului asurașilor; Suchi (focul solar) este părintele focului zeilor; iar Pavaka (focul electric) este tatăl focului Pitrișilor (a se vedea *Vāyu Purana*). Dar aceasta este o explicație pe plan material și terestru. Flăcările sunt efemere și periodice; focurile sunt eterne în unitatea lor triplă. Ele corespund celor patru principii inferioare și celor trei principii umane superioare.

67 *Suras*, care ulterior devin a-sura (*asuras* la plural).

68 Atman, buddhi și manas. În Devachan [„lăcașul zeilor” – n.t.] cel mai înalt element al lui manas este necesar pentru a fi transformat într-o stare de percepție și de conștiință pentru monada dezîntrupată.

Dar trebuie să oferim niște explicații înainte de a merge mai departe. Pentru a face aceasta, mai ales întru beneficiul fraților noștri arieni-hinduși – ale căror interpretări esoterice pot fi diferite de ale noastre – va trebui să le explicăm afirmațiile de mai sus prin anumite pasaje din propriile lor cărți exoterice, și anume Puranele. În alegoriile acestora, Brahma, care este în mod comun considerat Forța creatoare a Universului, este menționat că se află „la începutul ciclurilor (yuga) ... Stăpânit de dorința și de puterea de a crea, și impulsionat de potențialul a ceea ce urmează să fie creat, din nou și din nou el manifestă, la începutul unei kalpa, o creație similară” (*Vishnu Purana*, Cartea I, cap. al V-lea, versetul de încheiere; de asemenea, a se vedea și *Manava Dharma Shashtra*, I, 30). Propunem acum analizarea relatării exoterice din *Vishnu Purana*, pentru a vedea cât de mult este în acord sau în dezacord cu versiunea noastră ocultă.

CREAREA FIINȚELOR DIVINE ÎN LEGENDELE EXOTERICE

În *Vishnu Purana*, care este, fără îndoială, cea mai străveche dintre toate scripturile cu acest nume, găsim ca și în toate celelalte că Brahma își asumă în poziția de Dumnezeu masculin – în scopuri creatoare – „patru trupuri investite cu trei calități”.⁶⁹ Se spune: „În această manieră, o, Maitreya, *Jyotsna* (zorii), *Ratri* (noaptea), *Ahan* (ziua) și *Sandhya* (amurgul) sunt cele patru trupuri ale lui Brahma”. (P. 81, vol. 1, traducerea lui Wilson) După cum explică Parasara, când Brahma dorește să creeze din nou lumea și să construiască descendenți *prin voința sa*, în condiția împătrită (sau a celor patru orânduiri de ființe – numite zei

69 În esoterism acest lucru face referire directă la cele șapte principii ale lui Brahma cel manifestat sau Universul, în aceeași ordine ca și în cazul omului. Din punct de vedere exoteric există doar patru principii.

(dhyani chohan), demoni⁷⁰ (devași mai materiali), străbuni (pitris) și oameni) – „el își focalizează mintea într-o manieră yoghină (*yuyuje*)”.

În mod foarte bizar, el începe prin a crea demonii, care au astfel un precedent peste îngeri sau zei. Aceasta nu este o incongruență și nici nu se datorează inconsistenței, ci are, precum toate celelalte, o profundă semnificație esoterică, destul de clară celui liber de prejudecăți teologice creștine. Cel care își amintește că principiul Mahat sau Intellectul, „Mintea universală” (*mahat* însemnând literal „mare”), pe care filosofia esoterică îl explică în termenii de „omnisciență manifestată” – fiind „primul rezultat” al lui *pradhana* (materia primordială), după cum afirmă *Vishnu Purana*, dar primul aspect cosmic al lui Parabrahman sau esotericul *sat*, Sufletul Universal⁷¹, după cum afirmă ocultismul – se află la rădăcina conștiinței de Sine, va înțelege motivația acestor aspecte. Așa-numiții „demoni” – care reprezintă, din punct de vedere esoteric, principiul activ (intelectual) al afirmării de Sine – sunt *polii pozitivi ai Creației*, ca să spunem astfel; de aceea ei sunt primii generați. Acesta este, pe scurt, procesul relatat alegoric în Purane.

„După ce și-a adâncit mintea în sine însuși, iar calitatea întunecoasă a pătruns trupul asumat al lui Brahma, au fost creați asurașii, ieșind din coapsa sa; după aceea, abandonând acest trup, el (trupul) a fost transformat în noapte.” (A se vedea în volumul următor partea despre „Îngerii căzuți”).

Două aspecte importante sunt implicate aici: a) În primul rând, în *Rig Veda* asurașii sunt considerați *ființe spirituale divine*; etimologia lor este derivată din *asu* („sufiu”), „Sufiul lui Dumnezeu”, și are aceeași

semnificație cu Spiritul Suprem sau zoroastrianul *Ahura*. Doar ulterior, în scopuri teologice și dogmatice, sunt reprezentați ca născându-se din coapsa lui Brahma, iar numele lor începe să fie derivat din afixul negativ *a* și *sura*, „zeu” (zeități solare) sau *nu-un-zeu*; în acest mod au devenit dușmanii zeilor. Fiecare teogonie antică, fără excepție – de la cea ariană și egipteană până la cea a lui Hesiod – plasează noaptea înaintea zilei, în ordinea evoluției cosmogonice; chiar și în Geneză, unde „peste fața adâncului era întuneric” înainte de „prima zi”. Motivul acestui fapt este că fiecare cosmogonie – cu excepția celei din Doctrina Secretă – începe de la așa-numita „Creație secundară”: cu alte cuvinte, Universul *manifestat*, a cărui geneză trebuie să înceapă printr-o diferențiere semnificativă între Lumina eternă a Creației primordiale – al cărei mister trebuie să rămână pentru totdeauna „întunericul” în fața concepției finite curioase și a intelectului profanilor – și evoluția secundară a naturii vizibile manifestate. Vedele conțin întreaga filosofie a acestei diviziuni, fără să fie vreodată corect explicată de orientaliștii noștri, deoarece *nu a fost niciodată înțeleasă* de aceștia.

Continuând să creeze, Brahma își asumă o altă formă, aceea a Zilei, și creează din respirația sa zeii, care sunt înzestrați cu calitatea blândeții (pasivității)⁷². În următorul său trup calitatea de pasivitate prevalează, fiind tot o blândețe (negativă ori supusă), iar dintr-o latură a acestui personaj sunt generați pitrișii, strămoșii omului, deoarece, după cum explică textul, „Brahma se considera pe sine (în timpul procesului) ca fiind părintele lumii”.⁷³ Aceasta este *kriyashakti* – misterioasa putere

70 Termenul *demoni* este utilizat în mod inadecvat, deoarece se aplică unui număr mare de spirite inferioare – adică mai materiale – sau zei minori, care sunt la fel denumiți pentru că se află „în război” cu cei superiori; dar toți aceștia nu sunt diavoli.

71 Aceeași ordine a principiilor se aplică la om: *Atman* (Spiritul), *buddhi* (sufletul), vehiculul său, deoarece materia este *vahana* (vehiculul) Spiritului, și *manas* (mintea), al treilea sau al cincilea din perspectivă microcosmică. În planul personalității *manas* este primul.

72 De aceea, ne spune Comentariul, zicala „ziua sunt foarte puternici zeii, iar noaptea demonii” este pur alegorică.

73 Ideea că Brahma se gândește la sine ca fiind acest aspect sau un altul este factorul-cheie în producerea oricărui tip de fenomene psihice sau chiar fizice. Cuvintele: „Și oricine va zice acestui munte: Ridică-te și aruncă-te în mare, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce zice se va face, va avea lucrul cerut” nu sunt deloc vorbe goale. Doar că aici termenul *credință* ar trebui tradus prin *voință*. Credința fără voință este precum o moară fără vânt – nu va genera rezultate.

yoghină explicată în alte lucrări. Acest trup al lui Brahma, după ce este lepădat, se transformă în *sandhya* (amurgul), adică intervalul dintre zi și noapte.

În final Brahma își asumă o ultimă formă, pătrunsă de *calitatea incorectitudinii*, iar „din aceasta au fost produși oamenii, în care predomină necinstea și patima”. Acest trup, după ce este lepădat, devine lumina de dimineață, sau zorile – adică zorii umanității. Aici Brahma devine din punct de vedere esoteric Pitris – fiind la modul general Pitar, „Părintele”.

Adevărata semnificație esoterică a acestei alegorii trebuie acum explicată. Aici, Brahma simbolizează personal creatorii colectivi ai lumii și ai oamenilor – Universul cu toate creațiile sale nenumărate de lucruri mișcătoare și (aparent) nemișcătoare.⁷⁴ El reprezintă la modul colectiv Prajapati, „Stăpânii Ființei”; iar cele patru trupuri simbolizează cele patru clase de puteri creatoare sau dhyan chohan, descrise în Comentariul care urmează stanței a VII-a din primul volum. Întreaga filozofie a așa-numitei „Creații” a binelui și răului în această lume și a întregului ciclu manvantaric ce urmează acestora se sprijină pe înțelegerea corectă a acestor patru trupuri ale lui Brahma.

Cititorul va fi acum pregătit să înțeleagă adevărata semnificație esoterică a ceea ce urmează. Mai mult decât atât, există un punct important de clarificat. Deoarece teologia creștină a stabilit în mod arbitrar și a afirmat că satana împreună cu îngerii săi căzuți aparțineau celei mai timpurii Creații, satana fiind primul creat, cel mai înțelept și mai frumos dintre arhanghelii Domnului, conceptul a fost deja acceptat și ideea principală răspândită. Începând cu acest moment toate scripturile păgâne au fost concepute pentru a transmite același înțeles; toate

⁷⁴ Aceeași idee se regăsește și în primele patru capitole din Geneză, unde se vorbește despre „Domnul” și „Dumnezeu”, care sunt *Elohimii* și androginii *Eloha*.

sunt menționate ca fiind demoniace; mai mult, *a fost și este* afirmat că *adevărul și faptele* aparțin și încep doar cu creștinismul. Chiar și orientaliștii și mitologii, unii dintre aceștia nefiind deloc creștini, ci doar niște „necredincioși”, adică oameni de știință, s-au lăsat pătrunși inconștient și prin simpla forță a asocierii de idei și de obișnuință de jungla teologică. Simplele considerații brahmanice, bazate pe setea de putere și de ambiție, au permis maselor să rămână ignorante cu privire la marile adevăruri; iar aceleași cauze i-au condus pe inițiații de pe vremea primilor creștini să rămână tăcuți, în timp ce aceia care nu au cunoscut niciodată adevărul au denaturat ordinea lucrurilor, judecând ierarhia Îngerilor după forma lor exoterică. Astfel, în timp ce asurașii au devenit zeii inferiori rebeli care se luptă cu zeii superiori în crezurile populare, cel mai înalt arhanghel, de fapt Agathodaemon, cel mai binefăcător Logos, a devenit la teologi „adversarul”, sau satana. Dar este justificat acest lucru de interpretarea corectă a oricărei scripturi vechi? Răspunsul este: *cu siguranță nu*. În timp ce scripturile zoroastriene *Zend-Avesta*, *Vendidad* și altele corectează și expun denaturarea ulterioară și vicleană a zeilor din panteonul hindus, și restabilesc asurașii – prin intermediul lui ahura – la locul lor legitim în teogonie, descoperirile recente ale tăblițelor caldeene reabilitează numele bun al primelor emanații divine. Acest lucru este ușor dovedit. Angelologia creștină este derivată în mod direct și exclusiv din cea a fariseilor, care și-au adus dogmele din Babilon. Saducheeii, adevărații păzitori ai Legilor lui Moise, nu cunoșteau și, astfel, respingeau orice înger, opunându-se chiar nemuririi *sufletului uman* (nu Spiritului impersonal). În Biblie singurii „înger” despre care se vorbește sunt „fiii lui Dumnezeu” menționați în Geneză, capitolul 6 (care sunt acum considerați nefilimii, „îngerii căzuți”), și mai mulți îngeri cu formă umană, „mesagerii” Dumnezeului evreiesc, al căror rang are nevoie de o analiză mai atentă decât s-a făcut până acum. (A se vedea mai sus, Stanța I, în care se arată

că primii akkadieni numeau Înțelepciunea *Ea*, iar aceasta a fost denaturată ulterior de caldeeni și de semiți în Tismat, Tisalat și Thallath de către Berossus, devenind dragonul-femelă al mării, acum satana.) Cu adevărat – „Cum ai căzut din cer (de mâna omului), luceafăr strălucitor, fiu al zorilor!”

Ce ne spun acum mărturiile babiloniene despre „Creație”, așa cum găsim în fragmentele tăblițelor asiriene? Care sunt mărturiile reale pe care și-au construit fariseii angelologia? Dar să comparăm lucrările lui G. Smith, *Assyrian Discoveries*, p. 398, și *Chaldean Account of Genesis*, p. 107. „Tăblița cu povestea celor șapte zei sau spirite rele” relatează următoarele – am pus în italice pasajele importante:

1. În primele zile zeii cei răi,
2. îngerii, care erau răzvrățiți, și care în partea inferioară a Cerului
3. fuseseră creați,
4. au produs lucrarea lor rea,
5. concepută de capetele lor rele... etc.

Astfel, ni se arată cât se poate de clar pe un fragment care a rămas întreg – și deci nu există o nelămurire în citirea sa – că „îngerii răzvrățiți” au fost creați în *partea inferioară a Cerului*, adică aparțineau și aparțin unui *plan material al evoluției*, chiar dacă acesta nu este planul pe care suntem conștienți cu ajutorul simțurilor noastre, ci rămâne în general invizibil nouă, și este considerat, prin urmare, subiectiv. Au greșit oare atât de mult gnosticii, după acest concept, prin faptul că au afirmat că această lume vizibilă a noastră, în special Pământul, a fost creată de către îngeri *inferiori*, de Elohimii cei inferiori, iar unul dintre aceștia a fost, au gândit ei, Dumnezeu Israelului? Acești gnostici au fost mai aproape, din punct de vedere temporal, de arhivele Doctrinei Secrete arhaice și astfel au putut cunoaște mai bine decât creștinii neinițiați, care și-au asumat, sute de ani mai târziu, remodelarea și

corectarea a ceea ce a fost afirmat. Dar să vedem ce ne spune mai departe aceeași tăbliță:

7. Erau în număr de șapte (zeii cei răi) ... (apoi urmează descrierea acestora, a patra fiind un „șarpe”, simbolul falic al celei de-a patra rase în evoluția umană).

15. Cei șapte (erau) mesagerii Dumnezeului Anu, regele lor.

Anu aparține trinității caldeene și este identic cu Sin, „Luna” într-un anume aspect. Iar Luna în Cabala ebraică este Argha seminței întregii vieții materiale, fiind foarte strâns legată, din punct de vedere cabalistic, cu Iehova, care prezintă funcții sexuale duble, precum Anu. Amândoi sunt reprezentați în esoterism și considerați din punct de vedere dual: masculin sau spiritual, feminin sau material – ori Spiritul și materia, cele două principii antagoniste. De aici apar „mesagerii lui Anu” (care este Sin, „Luna”) în versetele 28-41, ca fiind în cele din urmă biruiți de același Sin, cu ajutorul lui Bel (Soarele) și al lui Ishtar (Venus). Astrologii consideră aceste fapte ca fiind contradictorii, dar este pur și simplu metafizica din învățăturile esoterice.

Există mai mult de o singură interpretare, deoarece există șapte chei de dezlegare a misterului Căderii. În plus, există două „Căderi” în teologie: 1) răzvrătirea arhanghelilor și „căderea” lor, și 2) „Căderea” lui Adam și a Evei. Astfel, ierarhiile inferioare și cele superioare sunt acuzate de o presupusă crimă. „Presupus” este termenul adevărat și corect, căci în ambele cazuri este întemeiat pe concepții greșite. Ambele sunt considerate în ocultism ca fiind efecte karmice, iar ambele aparțin legii Evoluției: intelectuale și spirituale pe de o parte, fizice și psihice pe de alta. „Căderea” este o alegorie universală. Ea afișează la un capăt al scăării Evoluției „răzvrătirea”, adică acțiunea de diferențiere a intelectului sau a conștiinței pe planurile sale variate, căutând uniunea cu materia; iar la celălalt capăt, capătul inferior, răzvrătirea materiei

împotriva Spiritului sau cea a acțiunii împotriva inerției spirituale. Și în aceasta se află germenul unei erori care a avut asemenea efecte dezastruoase asupra inteligenței societăților civilizate timp de mai mult de 1800 de ani. În alegoria originală materia – de aici îngerii mai materiali – este cea considerată ca fiind cuceritoarea Spiritului sau arhanghelii care „au căzut” pe acest plan. „Cei ai *sabiei înflăcărare* (sau înflăcări de pasiunile animalice) au pus pe fugă spiritele întunericului.” Cu toate acestea, spiritele întunecate sunt cele care au luptat pentru supremația spiritualității conștiente și divine pe Pământ și au eșuat, cedând puterii materiei. Dar în dogmele teologice vedem opusul. Mihail, „cel asemenea lui Dumnezeu”, reprezentantul lui Iehova și cel care conduce oștirile cerești – precum lucifer, în fantezia lui Milton, care conduce oștirile infernale – este cel care-l înfrânge pe satana. Este adevărat că natura lui Mihail depinde de aceea a Creatorului și a Stăpânului său. Cine este acesta din urmă putem afla dacă studiem cu atenție alegoria „Războiului Ceresc” cu ajutorul datelor astronomice. După cum arată Bentley, „Războiul titanilor împotriva zeilor” la Hesiod și, de asemenea, războiul asurașilor (sau Tarakamaya) împotriva devașilor din legendele Puranelor sunt identice în toate aspectele, cu excepția numelor. Aspectele stelelor ne arată (Bentley consideră anul 945 î.C. ca fiind cel mai apropiat pentru o asemenea conjuncție) că „toate planetele, cu excepția lui Saturn, se aflau în aceeași parte a cerului ca Soarele și Luna”, și de aici rezultă opoziții săi. Cu toate acestea, Saturn sau „zeul-Lună” evreiesc este cel care prevalează; au spus aceasta atât Hesiod, cât și Moise, dar niciunul dintre ei nu a fost înțeles. În acest mod a fost denaturată adevărata semnificație a acestor aspecte.

Stanța a II-a – continuare.

8. Flăcările au apărut atunci. Focurile cu scânteii; focurile nopții și focurile zilei (a). Ele au uscat apele întunecate și tulburi. Cu căldura lor ele le-au stins. Lha (*Spiritele*) din înălțimi și Lhamayin

(*al celor*) de jos au venit atunci (b). Ei au ucis formele care erau cu două și cu patru fețe. Ei s-au luptat cu oamenii-țap, cu oamenii cu capete de câine și cu oamenii cu trupuri de pește.

(a) „Flăcările” reprezintă o ierarhie de spirite paralelă, dacă nu chiar identică, cu *saraph* (serafimii) încinși și „arzători” menționați de Isaia (6:2-6) și care însoțesc, conform teogoniei ebraice, „Tronul Celui Atotputernic”. Melha este Domnul „flăcărilor”. Când el apare pe Pământ, își asumă personalitatea unui Buddha, spune o legendă populară. Este unul dintre cei mai străvechi și mai venerați Lha, un gen de „Sfântul Mihail budist”.

(b) Cuvântul „de jos” nu trebuie considerat ca însemnând regiunile infernale, ci mai degrabă o ființă spirituală sau eterică dintr-un ordin inferior, deoarece se află aproape de Pământ sau o treaptă mai sus de sfera noastră terestră; iar Lha sunt Spiritele celor mai înalte sfere – de aici provenind numele capitalei Tibetului – *Lha-ssa*.

În afară de o afirmație de natură pur fizică, aparținând evoluției vieții pe Pământ, poate exista și o altă semnificație alegorică atașată acestei sloka – ori chiar mai multe înțelesuri. Flăcările sau „focurile” reprezintă Spiritul sau elementul masculin, iar „apa”, materia, este elementul opus. Și aici găsim din nou în acțiune Spiritul care distruge forma simplă materială, o referire la eterna luptă dintre planul fizic și cel psihic, dintre Spirit și materie, în afară de a fi un fapt cosmic științific. Iar în următorul verset se spune:

9. Mama-apă, imensa mare, a plâns. Ea s-a ridicat și a dispărut în Lună, cea care o ridicase și o născuse (a).

(a) Ce ar putea însemna aceasta? Nu este oare o referire evidentă la marea din primele faze ale istoriei planetei noastre, în cel de-al cincilea

său ciclu? Cercetările moderne au fost foarte ocupate să speculeze asupra momentului culminant al mareelor din perioada paleozoică. Teoria lui Darwin era că în urmă cu nu mai puțin de 52 de milioane de ani – și probabil chiar mai mult – Luna a apărut din masa maleabilă a Pământului. Continuând cercetările efectuate de Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson și alții, el a reconstituit cursul încetirii fluxului mareelor în raport cu mișcările de rotație ale Pământului, ajungând foarte departe în noaptea timpului, și a plasat Luna în perioada incipientă a planetei noastre doar „la o fracțiune din distanța sa actuală”. Pe scurt, teoria sa era că Luna a fost cea care s-a separat de Pământ. Înălțimea mareelor coincide cu oscilația masei globului – tendința centrifugă fiind aproape egală cu gravitația; astfel, gravitația a fost depășită, iar masa mareică ridicată s-a putut separa complet de Pământ.⁷⁵

Învățătura ocultă ne prezintă opusul acestor explicații. Luna este cu mult mai în vârstă decât Pământul; și, după cum se explică în primul volum, Pământul își datorează existența Lunii, oricum ar explica acest fapt astronomia și geologia. Din aceasta provin mareele și atracția față de Lună, așa cum arată porțiunea lichidă a Globului, care se străduiește mereu să se înalțe către părintele său. Aceasta este semnificația faptului că „Mama-apă s-a ridicat și a dispărut în Lună, cea care o ridicase și o născuse”.

10. Când ele (*rupa*, „forme”) au fost distruse, Mama-Pământ a rămas pustie⁷⁶ și a cerut să fie uscată (*a*).⁷⁷

75 A se vedea dificultățile sugerate mai târziu în lucrările mai multor geologi, și care sunt împotriva acestei teorii. Comparați articolul lui R.S. Bull din *Nature* (1 dec. 1881) și de asemenea ceea ce susțin geologii americani.

76 Zeița care a dat naștere acestor monștri primordiali, în relatările lui Berossus, a fost Thallath, din grecescul *thalassa*, „mare”.

77 A se vedea pentru comparație relatările despre Creație oferite de Berossus (*Alexander Polyhistor*) și ființele hidoase născute din principiul dual (pământul și apa) în abisul

(a) Timpul pentru solidificarea scoarței sale a sosit. Apele s-au separat și procesul a început. Era începutul unei noi vieți. Aceasta ne dezvăluie una dintre chei. O altă cheie ne vorbește despre originea apei, amestecul ei cu focul (numindu-l foc lichid) și face o descriere alchimică a descendenței celor două – materia solidă, precum mineralele și solul. Din „apele spațiului”, descendența aspectului masculin, focul-spirit, și al aspectului feminin (gazos), apa, s-a format întinderea oceanică pe Pământ. Varuna este coborâtă din spațiul infinit pentru a domni ca Neptun peste mările infinite. Ca întotdeauna, fantezia populară este întemeiată pe fundamente strict științifice.

Apa este pretutindeni simbolul elementului feminin; *mater*, a cărei literă *m* este derivată pictorial din hieroglifa ce reprezintă apa $\Lambda\Lambda\Lambda$. Este matricea universală sau „Marele Adânc”. Venus, marea Mamă-virgină, este varianta mitologică ulterioară a lui *Gaia* (sau *Gaea*), Pământul, care în aspectul său superior este Natura (*Prakriti*), iar din punct de vedere metafizic Aditi și chiar Mulaprakriti, rădăcina lui Prakriti sau numenul său.

Prin urmare, Cupidon sau Iubirea în sensul său primordial este Eros, Voința dumnezeiască sau *dorința de a se manifesta pe sine prin creația vizibilă*. De aici provine Fohat, arhetipul Erosului, care devine pe Pământ marea putere – „electricitatea vieții” sau spiritul „dătător de viață”. Să ne amintim de teogonia greacă și să pătrundem în spiritul filosofiei ei. Ni se spune de către greci (a se vedea *Iliada*, partea a IV-a, 201, 246) că toate lucrurile, inclusiv zeii, își datorează existența Oceanului și soției sale Tethys, aceasta fiind Gaea, Pământul sau Natura. Dar cine este *Oceanul*? Oceanul este spațiul nemăsurat (Spiritul din Haosul primordial), care este Divinitatea (a se vedea vol. I); iar Tethys nu este

Creației primordiale: Neras (centaurii, creaturile cu membre de cai și trupuri umane) și Kimnars (ființele cu capete de cai) create de Brahma la începutul acestei kalpa.

Pământul, ci materia primordială în procesul formării. În cazul nostru nu mai este Aditi-Gaea cea care îl naște pe *Ouranos* sau Varuna, principalul Aditya dintre cei șapte zei planetari, ci Prakriti, materializată și îngrădită. Luna, masculină în caracterul ei teogonic, este – doar în aspectul său cosmic – principiul feminin generator, așa cum Soarele este emblema masculină a acestuia. Apa este descendentul Lunii, o zeităte androginală la fiecare popor.

Evoluția continuă pe baza legilor analogiei din Cosmos pentru formarea chiar și a celui mai mic glob. Astfel, toate cele de mai sus, aplicând modul de operare în momentul apariției Universului, se aplică și în cazul formării Pământului.

Această stanță începe cu afirmația despre cele 30 de crore, adică cei 300000000 de ani. Ne-am putea întreba ce puteau cunoaște anticii despre durata perioadelor geologice, de vreme ce niciun om de știință sau matematician modern nu este capabil să calculeze durata lor cu vreun mijloc cât de cât precis? Fie că au avut sau nu mijloace mai bune (și se menționează că au avut în zodiacele lor), cronologia oferită de brahmanii din vechime trebuie să fie considerată, prin urmare, cât se poate de precisă.

CRONOLOGIA BRAHMANILOR

În știință nu există nicio enigmă mai mare, nicio problemă mai imposibil de rezolvat decât întrebarea: Ce vârstă au – măcar aproximativ – Soarele și Luna, Pământul și omul? Ce cunoaște știința modernă despre durata vârstelor lumii sau chiar despre durata perioadelor geologice?

Nimic – *absolut nimic*.

Dacă solicităm științei informații cronologice, ni se spune de către cei foarte direcți și sinceri, precum dl Pengelly, eminentul geolog: „Nu știm”.⁷⁸ Astfel, aflăm că până în prezent nu a putut fi determinată nicio estimare numerică demnă de încredere a vârstei lumii și a omului, și că atât geologia, cât și antropologia sunt confuze. Cu toate acestea, dacă un cercetător al filosofiei esoterice intenționează să aducă la lumină învățăturile științei oculte, el este imediat respins. De ce este așa, de vreme ce marii oameni de știință au eșuat, cu ajutorul metodelor lor fizice, să cadă de acord măcar la niște date aproximative?

Este adevărat că știința nu poate fi aproape deloc învinuită. Cu adevărat, în întinericul cimerian al epocilor preistorice exploratorii sunt pierduți într-un labirint cu multe coridoare fără uși, care nu permit nicio ieșire sau pătrundere clară în trecutul arhaic. Pierduți în nebuloasa propriilor lor speculații conflictuale și respingând, așa cum au făcut dintotdeauna, dovezile tradiției orientale, rămași fără niciun indiciu sau măcar un singur punct de reper călăuzitor, ce ar putea face geologii și antropologii decât să se agațe de firul subțire al Ariadnei acolo unde l-au perceput prima dată și apoi să-l continue pur și simplu la întâmplare? Prin urmare, ni se spune mai întâi că cea mai îndepărtată dată pe care o susțin informațiile documentare este considerată acum în general de către antropologie „doar ca cel mai timpuriu punct vizibil și în mod distinct al perioadei preistorice”. (Enciclopedia Britanică)

În același timp se mărturisește că „dincolo de acea perioadă a existat o serie vastă și infinită de epoci preistorice” (*idem*).

Noi vom începe cu acele „epoci” precizate. Ele sunt „preistorice” doar pentru ochiul liber al materiei. Dar pentru ochiul de vultur al clarvăzătorilor și al profeților fiecărei rase, firul Ariadnei se întinde dincolo

78 Pentru mărturisiri similare consultați lucrarea prof. Lefèvre, *Philosophy*, p. 481.

de această „perioadă istorică”, fără pauză sau greșeli, în siguranță și constanță, în negura timpului; iar mâna care îl ține este prea puternică pentru a-l scăpa sau a-l lăsa să aibă întreruperi. Consemnările există, chiar dacă ar putea fi respinse pe motiv că sunt prea fanteziste pentru mintea profană; dar multe dintre ele sunt acceptate tacit de filosofii și oamenii învățați, și sunt întâmpinate cu un refuz nemilos doar de către corpul oficial și colectiv al științei *ortodoxe*. Și pentru că acesta refuză să ofere măcar o idee aproximativă a duratei vârstelor geologice – cu excepția câtorva ipoteze conflictuale și contradictorii – să vedem ce ne poate învăța filosofia ariană.

Asemenea calcule precum cele oferite în Manu și în Purane – cu excepția exagerărilor mărunte și în mod evident intenționate – sunt, așa cum am afirmat deja, aproape identice cu cele susținute de filosofia esoterică. Iar acest fapt se poate vedea din comparația celor două în orice calendar hindus al ortodoxiei recunoscute.

În prezent, cel mai bun și mai complet dintre toate asemenea calendare, confirmat ca atare de către brahmanii învățați din India de Sud, este calendarul tamil menționat deja, numit *Tirukkanda Panchanga*; ni se spune că el a fost compilat în deplină concordanță cu fragmentele secrete ale informațiilor oferite de Asuramaya. Despre acesta s-a spus că a fost cel mai mare astronom și totodată cel mai puternic „vrăjitor” al „Insulei Albe care a devenit neagră odată cu păcatul”, adică al insulelor care alcătuiau odinioară Atlantida.

„Insula Albă” este un nume simbolic. Despre Asuramaya se spune că locuia (a se vedea legenda lui *jhana-bhaskara*) în *Romaka-pura*, la Vest, deoarece numele este o aluzie la pământul și leagănul celei de-a treia rase, „născute din sudoare”. Acel pământ sau continent a dispărut cu multe epoci înainte de vremea lui Asuramaya, de vreme ce el era un atlant; dar a fost descendentul direct al *rasei înțelepte, rasa care nu moare niciodată*. Multe sunt legendele care vorbesc despre acest erou, elevul

lui Surya însuși (Zeul Soarelui), după cum spun legendele indiene. Nu contează prea mult dacă a trăit pe o insulă sau pe alta, ci ideea este de a dovedi dacă el a fost sau nu un mit, după cum afirmă dr. Weber și alții. Faptul că „Romaka-pura din Vest” este desemnată ca fiind locul de naștere al acestui erou al epocilor arhaice este mult mai interesant, pentru că devine un aspect foarte sugestiv al învățaturii esoterice cu privire la rasele „născute din sudoare”, adică oamenii născuți din porii părinților lor. *Romakupas* înseamnă „porii firelor de păr” în sanscrită. În *Mahabharata*, XII:10,308 se spune că un popor numit *raumyas* a fost creat din porii lui Virabhadara, teribilul uriaș, care a distrus jertfa lui Daksha. Alte triburi și popoare sunt de asemenea menționate ca fiind născute în acest mod. Toate acestea sunt referiri la rasa-rădăcină următoare, a doua, precum și la începutul celei de-a treia rase.

Următoarele cifre sunt luate din calendarul pe care tocmai l-am menționat; nota de subsol marchează dezacordurile cu cifrele oferite de școala Arya Samaj:

I. De la începutul evoluției cosmice⁷⁹ și până la anul hindus *tarana* (sau 1887) – 1955884687 de ani.

II. Regnurile mineral (astral), vegetal și animal, și până la om au avut nevoie să evolueze⁸⁰ în 300000000 de ani.

79 Doctrina esoterică spune că această „evoluție cosmică” se referă doar la sistemul nostru solar; iar hinduismul exoteric face ca cifrele să se refere, dacă nu greșim, la întregul sistem universal.

80 Un alt punct de dezacord. Ocultismul spune: „Arhetipurile astrale ale regnurilor minerale, vegetale, animale și până la om au avut nevoie de acel timp (300 de milioane de ani) să evolueze, reformându-se din materialele aruncate (reziduuri) ale ciclului precedent, care, deși foarte dense și fizice în propriul lor ciclu, sunt relativ eterice prin comparație cu materialitatea ciclului nostru prezent mijlociu. La sfârșitul celor 300 de milioane de ani, Natura, în evoluția sa către planul fizic și material, pe scara descendentă, începe cu omenirea și acționează către planurile din ce în ce mai joase, întărind sau materializând formele în timpul procesului. Astfel, fosilele descoperite în straturi, cărora trebuie să le fie atribuite nu o vechime antică, nu 18, ci multe sute de milioane de ani, aparțin în realitate

III. Durata de timp de la prima apariție a „umanității” (în lanțul planetar) – 1664500987 de ani.⁸¹

IV. Perioada de timp care a trecut de la *Vaivasvata manvantara*⁸² – sau perioada *umană* – și până la anul 1887 este de exact 18618728 de ani.

formelor ciclului precedent care, pe vremea acestuia, erau mult mai eterice decât materia fizică așa cum o cunoaștem noi. Ceea ce percepem și dezgropăm în prezent ca fiind forme tangibile se datorează procesului de materializare sau de cristalizare la care ne-am referit, și care a avut loc, în consecință, la începutul celui de-al patrulea ciclu și a atins apogeul după apariția omului, continuând în paralel cu evoluția sa fizică. Chiar și acest singur fapt ilustrează că gradul de materialitate a Pământului se modifică în paralel cu acela al locuitorilor săi. Și astfel omul descoperă acum, în fosilele tangibile, ce anume erau odată (pentru simțurile sale actuale) formele eterice ale regnurilor inferioare. Cifrele brahmanice de mai sus se referă la evoluția care a început pe Globul A, în primul ciclu. În acest volum vom vorbi doar despre acest al patrulea ciclu.”

81 Pentru această diferență și modificare de cifre în ultimele trei triplete de cifre scriitoarea nu-și poate asuma responsabilitatea. Potrivit fiecărui calcul, odată ce sunt scăzute trei sute de milioane, cifrele ar trebui să arate 1655884687. Dar ele sunt oferite așa cum apar în calendarul tamil menționat, și așa cum au fost traduse. Școala învățatului Dayanand Sarasvati, fondatorul școlii Arya Samaj, oferă o dată de 1960852987. A se vedea *Arya Magazine* din Lahore, pe coperta căreia este scris astfel: „Epoca ariană – 1960852987”.

82 *Vaivasvata Manu* este singura ființă umană – unele versiuni îi adaugă șapte rishi – care, în alegoria *Matsya Avatar*, este salvată de la potop într-o barcă, precum Noe cu arca sa. Prin urmare, această *vaivasvata manvantara* ar fi perioada „postdiluviană”. Aceste fapte nu se referă însă la ulteriorul potop „atlant” sau la cel de pe vremea lui Noe, nici la Potopul cosmic sau *pralaya* întinericului, care a precedat ciclul nostru, ci la apariția omenirii în acest ultim ciclu. Există însă o mare diferență creată între *naimitika*, „ocasional” sau „incidental”, *prakritika*, „elemental”, *atyantika*, „absolut” și *nitya*, „pralaya perpetuă”; aceasta din urmă este descrisă ca fiind „re-fuzionarea contingentă a Universului lui Brahma la sfârșitul zilei lui Brahma”. Întrebarea care a fost ridicată de un învățat teosof brahman a fost „dacă există un asemenea lucru precum *pralaya cosmică*; pentru că, altfel, Logosul (Krishna) ar trebui să renască, iar el este de fapt *aja* (nenăscut)”. Nu vedem de ce nu. Despre Logos se spune că este născut doar metaforic, așa cum Soarele se naște zilnic sau, mai degrabă, precum o rază de soare se naște dimineața și moare atunci când ea dispăre, când, de fapt, ea este resorbită în esența părintească. *Pralaya cosmică* se referă la lucrurile vizibile, nu și la *arupa*, adică lumea „fără forme”. *Pralaya cosmică* sau universală apare doar la finalul a o sută de ani ai lui Brahma, atunci când se spune că are loc disoluția universală. Atunci *avyaya*, spun scripturile exoterice, ori viața eternă simbolizată de Vishnu, își asumă caracterul lui Rudra, „Distrugătorul”, și pătrunde în cele șapte raze ale Soarelui, absorbind toate apele Universului. „Hrănite în acest mod cele șapte raze solare se dilată până la dimensiunea a șapte sori și dau foc întregului Cosmos...”

V. Durata completă a unei manvantare este de 308448000 de ani.

VI. 14 *manvantare* plus perioada unei *satya yuga* alcătuiesc o zi a lui Brahma sau o manvantara completă și este de durata a 4320000000 de ani. Prin urmare, o *mahayuga* constă din 4320000 de ani.⁸³ Anul 1887 este de la începutul lui Kali Yuga, adică de acum 4989 de ani.

Pentru a clarifica aceste aspecte oferim calculele făcute de Rao Bahadur P. Sreenivasa și publicate în *Theosophist* în noiembrie 1885.

- 360 de zile terestre alcătuiesc 1 an solar.
- Krita Yuga conține 1728000 de ani solari.
- Treta Yuga conține 1296000 de ani solari.
- Dvapara Yuga conține 864000 de ani solari.
- Kali Yuga conține 432000 de ani solari.
- Totalul celor patru yuga constituie o mahayuga, adică 4320000 de ani solari.
- 71 de asemenea mahayuga formează perioada de domnie a unui Manu, adică 306720000 de ani solari.
- Domnia a 14 manu cuprinde durata a 994 de mahayuga, echivalente cu 4294080000 de ani solari.
- Se adaugă *sandhi*, adică intervalele dintre domnia fiecărui Manu, care echivalează cu șase mahayuga, adică 25920000 de ani solari.
- Totalul acestor domnii și al perioadelor de răgaz ale celor 14 Manu alcătuiesc 1000 de mahayuga, care constituie o kalpa, adică o zi a lui Brahma – 4320000000 de ani solari.
- O noapte a lui Brahma este de durată egală cu ziua sa; astfel, o zi și o noapte a lui Brahma conțin 8640000000 de ani solari.
- 360 de asemenea zile și nopți alcătuiesc un an al lui Brahma, adică 3110400000000 de ani solari.
- Vârsta lui Brahma, adică *maha kalpa* este de 31104000000000 de ani solari.

83 Deoarece o mahayuga este a mia parte dintr-o zi a lui Brahma.

Acestea sunt cifrele exoterice acceptate în toată India și se potrivesc aproape perfect cu cele din lucrările secrete. În plus, aceste ultime lucrări le amplifică printr-o divizare în numere de cicluri ezoterice, niciodată menționate în scrierile populare brahmanice – dintre acestea, împărțirea ciclurilor (yuga) în cicluri rasiale este oferită în alte lucrări ca exemplu. Restul însă, cu toate detaliile sale, nu a fost niciodată dezvăluit public. Aceste scrieri secrete sunt cunoscute, în orice caz, fiecărui brahman „născut de două ori” (*dvija* sau „inițiat”), iar Puranele conțin referiri la unele dintre ele în mod voalat, aspecte pe care niciun orientalist prozaic nu a căutat deocamdată să le descifreze, și nici nu ar fi putut, dacă ar fi dorit.

Aceste cicluri astronomice sacre au o vechime uriașă, iar cele mai multe dintre ele, după cum am afirmat, aparțin calculelor lui Narada și Asuramaya. Acesta din urmă are reputația unui gigant și a unui magician. Dar giganții antediluvieni (Gibborimii, „uriașii” din Biblie) nu erau cu toții răi sau vrăjitori, după cum ar spune teologia creștină, care vede în fiecare ocultist un servitor al răului; nici nu erau mai răi decât mulți dintre „credincioșii fii ai Bisericii”. Un Torquemada sau o Caterina de Medici au făcut cu siguranță mult mai mult rău în zilele lor și în numele Stăpânului lor decât orice uriaș atlant sau semizeu al Antichității, oricare ar fi fost acesta – Ciclop, Medusa sau titanul orfic, monstrul cu picioare de șarpe, cunoscut sub numele de Ephialtes etc. Existau „uriași” buni în vremurile de demult, așa cum există „pigmei” răi în prezent; iar creaturile mitologice *rakshasa* și *yaksha* din epopeile hinduse nu sunt mai rele decât cei care folosesc explozivi cu dinamită în zilele noastre sau decât anumiți generali creștini civilizați din războaiele moderne. Nici nu sunt mituri. „Cel care râde de Briareus și Orion trebuie să se abțină să meargă la Karnac sau Stonehenge, și chiar să vorbească despre acestea”, remarcă un scriitor contemporan.

Deși cifrele brahmanice oferite mai sus sunt calculele fundamentale aproximative ale sistemului nostru solar, cititorul este rugat să le aibă în vedere.

În Enciclopedia Britanică găsim, ca ultim cuvânt al științei, faptul că se permite ca vechimea omului să se extindă doar până la „zeci de mii de ani”.⁸⁴ Devine atunci evident că, dacă aceste cifre pot fluctua între 10000 și 100000, ele înseamnă foarte puțin sau chiar nimic, și fac doar ca întunericul din jurul problemei să devină și mai dens. Mai mult decât atât, de ce ar conta că știința plasează nașterea omului în perioada „mișcărilor pre sau post glaciare”, dacă ni se spune în același timp că așa-numita „epocă de gheață” este doar o succesiune lungă de epoci care „s-au modelat și s-a transformat fără niciun fel de modificări abrupte în ceea ce se numește perioada umană sau recentă ... suprapunerea perioadelor glaciare fiind regula de la începuturile timpului”. Această „regulă” creează doar și mai multă confuzie, chiar dacă, *strict științific* și corect, avem informația că „și în prezent omul este contemporan cu epoca de gheață din văile alpine și regiunea Finnmark”.⁸⁵

Astfel, dacă nu ar fi fost învățăturile oferite de Doctrina Secretă și chiar de hinduismul exoteric și de tradițiile sale, am fi plutit și azi în derivă printre epocile nedefinite ale unei școli a științei, printre „zecile de mii” ale alteia, și printre cei 6000 de ani ai interpreților Bibliei. Este unul dintre multele motive pentru care, cu tot respectul datorat concluziilor oamenilor învățați ai zilelor prezente, suntem obligați să le ignorăm în toate aceste aspecte privind vechimea preistorică.

Geologia și antropologia modernă nu vor fi, desigur, de acord cu viziunea noastră. Însă ocultismul va găsi multe arme împotriva acestor

84 A se vedea articolul *Geology*, din Enciclopedia Britanică.

85 Aceasta permite o șansă chiar și „cronologiei biblice a lui Adam” să ajungă la 6000 de ani. (Enciclopedia Britanică)

două științe, precum și împotriva teoriilor astronomice și fizice, în ciuda asigurărilor rostite de Samuel Laing⁸⁶ – faptul că „în calculele (cronologice) de acest gen, care discută formarea și structurarea epocilor străvechi și a celor ulterioare lor, nu există *nicio teorie*, ci acestea se bazează pe *fapte* pozitive, limitate de anumite erori posibile, oricum ar fi abordate acestea”; iar ocultismul va dovedi cu mărturii științifice în mână că geologia este adânc îngropată în erori și, foarte adesea, chiar mai mult decât astronomia. În afirmația de mai sus a dlui Laing, care îi dă geologiei, pentru corectitudinea ei, autoritate în fața astronomiei, găsim o contradicție flagrantă chiar față de declarațiile celor mai buni geologi. Autorul spune:

„Pe scurt, concluziile geologiei, în orice caz până la perioada siluriană⁸⁷, când a fost în mod complet inaugurată ordinea prezentă a lucrurilor, reprezintă *fapte* aproximative (chiar așa), și nu *teorii*, în timp ce concluziile astronomice sunt *teorii* bazate pe *date atât de nesigure*, încât, în timp ce în unele cazuri oferă rezultate incredibil de scurte, în altele oferă rezultate aproape incredibil de lungi.”

După care cititorul este sfătuit că cel mai sigur drum „pare să fie *acceptarea* faptului că geologia dovedește cu adevărat că *durata ordinii prezente a lucrurilor* se situează undeva la peste 100 de milioane de ani”, de vreme ce „astronomia oferă un interval enorm și necunoscut pentru trecut și pentru viitorul ce va veni în ceea ce privește nașterea, creșterea, maturizarea, declinul și moartea sistemului solar, din care Pământul nostru este o planetă mică ce trece acum prin faza în care este locuită” (p. 49).

86 A se vedea lucrarea sa, *Modern Science and Modern Thought*.

87 Până la perioada siluriană în ceea ce privește moluștele și viața animală – suntem de acord; dar ce cunosc ei despre om?

Judecând din experiența trecută nu avem nici cea mai mică îndoială că, odată ce sunt chemați să răspundă „la pretențiile absurde, neștiințifice și ilogice ale cronologiei ariene exoterice (și esoterice)”, omul de știință, adeptul „rezultatelor incredibil de scurte”, adică de doar 15 milioane de ani, împreună cu savantul care „are nevoie de 600 de milioane de ani” și cu cei care acceptă cifrele lui Huxley de 1 miliard de ani „de la începerea sedimentării în Europa” (revista *World Life*) vor fi cu toții foarte dogmatici. Și niciunul nu va ezita să amintească ocultiștilor și brahmanilor că numai omul modern al științei poate reprezenta știința exactă, iar datoria lui este să lupte împotriva *inexactității* și a *superstiției*.

Pământul trece printr-o „fază locuibilă” doar pentru *ordinea prezentă* a lucrurilor și doar atât timp cât omenirea noastră actuală este preocupată de „învelișurile sale de piele” prezente și de fosforul din oase și creier.

Suntem gata să recunoaștem cele 100 de milioane de ani oferite de geologie, de vreme ce suntem educați că omenirea noastră prezentă – sau umanitatea Vaivasvata – a început în urmă cu doar 18 milioane de ani. Dar geologia nu are dovezi pentru durata perioadelor geologice, așa cum am arătat, și nici astronomia. În scrisoarea autentică a lui W. Pengelly, membru al Societății Regale, se spune că: „În prezent și poate că pentru totdeauna va fi **imposibil** să reducem sau măcar să aproximăm timpul geologic în ani sau chiar în milenii”. Și deoarece niciodată nu a excavat până acum o fosilă umană de nicio altă formă decât *cea prezentă* – ce cunoaște atunci geologia despre om? Ea a reproduș zonele sau straturile și viața zoologică primordială până la epoca siluriană. Când va merge pe același fir pentru a reconstitui omul până la forma sa arhetipală primordială, atunci vom admite că știe câte ceva despre omul primordial. Dacă nu are o importanță foarte

materială „pentru susținătorii descoperirilor științifice moderne în ceea ce privește gândirea modernă” faptul că „omul a existat într-o stare de progresie constantă, deși lentă, pentru ultimii 50000 de ani dintr-o perioadă de 15 milioane de ani sau pentru ultimii 500000 de ani dintr-o perioadă de 150 de milioane de ani” („Știința modernă etc.”, p. 49), după cum spune Samuel Laing cititorilor săi, atunci la fel se poate spune și despre afirmațiile ocultiştilor. Dacă aceștia din urmă nu ar arăta că este o *posibilitate*, dacă nu chiar o certitudine perfectă faptul că omul a trăit în urmă cu 18 milioane de ani, Doctrina Secretă ar fi rămas cu siguranță nescrisă. Prin urmare, trebuie făcut un demers în această direcție; mai mult, chiar geologii și oamenii de știință moderni vor fi cei care vor aduce dovezi acestui fapt în această parte a volumului nostru. Între timp și în ciuda faptului că cronologia hindusă este constant reprezentată de orientaliști ca o ficțiune bazată pe niciun calcul real⁸⁸ – „o laudă copilărească” – ea este de multe ori denaturată de către aceștia pentru a se potrivi forțat teoriilor occidentale. Nicio cifră nu a fost vreodată mai răsucită și mai torturată decât celebra 4, 3, 2, urmată de cifrele pentru yuga și mahayuga.

Deoarece întregul ciclu de evenimente preistorice, precum evoluția și transformarea raselor și vechimea extremă a omului, se sprijină pe cronologia oficială, devine esențial să o verificăm și prin alte calcule existente. Dacă această cronologie orientală este respinsă, vom avea cel puțin consolare de a dovedi că niciuna dintre celelalte – cifrele științei sau ale Bisericii – nu este mai de încredere. După cum spune profesorul Max Müller, este adeseori de folos să dovedești că un lucru nu este ceea ce pare că este. Și de îndată ce vom reuși să subliniem erorile calculelor creștine și științifice – permițându-le o comparație justă cu cronologia noastră – niciuna dintre cele două nu va avea un motiv

88 Traducerea lui Wilson a lui *Vishnu Purana*, vol. 1, pp. 50-51.

rezonabil să rămână în picioare și să pronunțe cifrele esoterice ca fiind mai puțin sigure decât cele oferite de ele.

În acest context putem trimite cititorul la lucrarea noastră anterioară, „Isis dezvăluită”, vol. I, pentru câteva remarci cu privire la cifrele citate mai sus.

În prezent pot fi adăugate mai multe fapte la informațiile oferite acolo, lucru cunoscut deja oricărui orientalist. Inviolabilitatea ciclului 4320, cu cifrele adiționale, constă în faptul că numerele care îl compun, luate separat sau alăturate unor combinații diverse, sunt fiecare și toate la un loc simbolice pentru marile mistere ale Naturii. Cu adevărat, dacă se ia separat numărul 4 sau 3 ori ambele la un loc – adică cifra 7 – sau, din nou, $3 \times 3 = 9$, toate aceste numere au aplicații în cele mai sacre și mai oculte lucruri, fiind dovezi ale lucrărilor Naturii în fenomenele sale în veșnicie periodice. Ele nu dau greș niciodată, ci sunt numere care apar perpetuu, dezvăluind celui care studiază secretele Naturii un sistem cu adevărat superior, un plan inteligent în cosmogonie, care conduce la diviziuni cosmice naturale în ceea ce privește timpul, anotimpurile, influențele invizibile, fenomenele astronomice, cu acțiunile și reacțiunile lor asupra naturii terestre și chiar asupra caracterului moral, precum și în legătură cu nașterea, moartea, creșterea, sănătatea și boala. Toate aceste fenomene naturale sunt bazate și depind de procesele ciclice ale Cosmosului însuși, producând factorii periodici care – deoarece acționează din exterior – afectează Pământul și tot ceea ce trăiește și respiră pe el, de la un capăt la celălalt al fiecărei manvantare. Cauzele și efectele sunt esoterice, exoterice și *endexoterice* [rezultatul cauzelor atât interne, cât și externe, la modul simultan – n.t.], am putea spune.

În „Isis dezvăluită” am scris ceva ce repetăm aici: „*Ne aflăm în punctul de jos al unui ciclu, și, evident, într-o stare de tranziție.*” Platon împarte progresul intelectual al Universului din fiecare ciclu în perioade fertile

și perioade sterpe. În regiunile sublunare sferile diferitelor elemente rămân veșnic în perfectă armonie cu Natura dumnezeiască, spune el; «însă părțile lor», datorită unei apropieri prea mari de Pământ și a amestecării lor cu *cele pământești* (adică materia – prin urmare, țărâmul răului), «sunt uneori în acord, alteori contrare Naturii (dumnezeiești)». Când acele circulații – pe care Eliphas Lévi le numește «curenți de lumină astrală» – din Eterul Universal, care conține în sine însuși fiecare element, se desfășoară în armonie cu Spiritul dumnezeiesc, pământul nostru și tot ceea ce ține de el se bucură de o perioadă fertilă. Puterile oculte ale plantelor, ale animalelor și ale mineralelor simpatizează în mod magic cu «naturile superioare», iar sufletul superior al omului este în perfectă simțire cu cele «inferioare». Însă în timpul perioadelor sterpe, ultimele își pierd simpatia magică, iar viziunea spirituală a majorității umanității este atât de orbită, încât aceasta își pierde orice noțiune legată de puterile superioare ale propriului său Spirit dumnezeiesc. În prezent ne aflăm în perioada stearpă: secolul al XVIII-lea, în timpul căruia febra malignă a scepticismului a izbucnit atât de nestăpânit, încât a impus necredința ca boală ereditară asupra secolului al XIX-lea. Intellectul superior este ascuns în om și doar creierul său animalic *filosofează*.» Și pentru că filosofează singur, cum ar putea el să înțeleagă „Doctrina sufletului”?

Pentru a nu întrerupe firul narațiunii vom oferi dovezi clare despre aceste legi ciclice în volumul al IV-lea, iar acum vom continua cu explicațiile despre ciclurile geologice și rasiale.

STANȚA III

ÎNCERCĂRILE DE A CREA OMUL

(11) Coborârea Demiurgului. (12) Zeilor Lunii li se poruncește să creeze. (13) Zeii superiori refuză.

11. A venit atunci Stăpânul stăpânilor. Din corpul ei El a separat apele și acesta a devenit cerul de deasupra, primul cer (*atmosfera sau aerul – bolta cerească*) (a).

(a) Aici tradiția cade din nou în universal. Ca și în versiunea cea mai timpurie, repetată în Purane, la fel se spune și în ultima, legenda mozaică. În prima se spune: „El, Domnul” Dumnezeu care are forma lui Brahma) „când lumea devenise un ocean (*Harivamsa* I. 36), stabilind că în apele sale se află pământul și dorind să-l înalțe”, adică să-l separe de ele, „s-a creat pe sine într-o altă formă. Dacă în kalpa precedentă (manvantara) și-a asumat forma unei țestoase, de data aceasta a luat forma unui mistreț... etc.” În „Creația” elohistă [cu referire la Elohim – n.t.] (Geneză, versetele 6, 7, 8, 9) „Dumnezeu” creează un cer în mijlocul apelor... și spune „*să se arate uscatul*”. Iar acum vine contextul tradițional de care se agață partea esoterică a interpretării cabalistice.

12. Marii chohan (*Stăpânii*) i-au chemat pe Domnii Lunii, cei cu corpuri de aer (a). „Nașteți oameni (*li s-a spus*), oameni după

asemănarea voastră. Oferiți-le (*suflete individuale sau monade*) formelor lor lăuntrice. Ea (*Mama-Pământ sau Natura*) va crea învelișuri exterioare (*trupurile exterioare*). (*Căci ei*) vor fi de genul masculin-feminin. Și totodată stăpâni ai flăcării.”

(a) Cine sunt Domnii (sau zeii) Lunii? În India ei sunt numiți *Pitris* sau „strămoșii lunari”, dar în pergamentele ebraice Iehova însuși este cel numit „Domnul Lunii” într-un mod colectiv, ca Ordin superior și ca unul dintre Elohim. Astronomia evreilor și respectarea de către ei a momentelor temporale erau reglate de Lună. Un cabalist care arată că „Daniel ... indică Providența lui Dumnezeu prin intermediul *momentelor precis stabilite*” și că „Revelațiile lui Ioan” vorbesc despre un oraș *cubic* măsurat cu mare atenție, care a coborât din Ceruri”, adaugă:

„Însă puterea vitalizantă a cerului se află în principal în Lună ... evreiescul Iehova și Sf. Pavel poruncesc: «Nimeni deci să nu vă judece pentru respectarea celei de-a șaptea zile și a zilei de *lună nouă, care sunt umbra lucrurilor viitoare*; căci trupul este al lui Cristos⁸⁹» sau al lui Iehova, acea calitate a acestei puteri care „a făcut-o pe femeia stearpă ... o mamă ... căci acestea sunt darurile lui Iehova”... în aceasta se află cheia obiecției pe care soțul ei o are față de Shulamite care merge la omul lui Dumnezeu – „căci nu este *nici lună nouă, nici Sabat (a șaptea zi)*” (Regi II 4:23). Puterile spirituale vii ale constelațiilor au dus războaie puternice, marcate de mișcări și poziții ale stelelor și ale planetelor, mai ales ca urmare a conjuncției dintre Lună, Pământ și Soare. Bentley comentează despre războiul hindus „dintre zei și giganți” ca fiind marcat de eclipsa de Soare în nodul ascendent al Lunii din anul 945 î.C. (!), în care s-a născut⁹⁰ sau a fost creată din mare *Sri*

89 Coloseni 2:16,17.

90 Conform minunatei cronologii a lui Bentley, care a scris pe vremea când cronologia biblică era încă nedisputată; și, de asemenea, conform cronologiei acelor orientaliști moderni care minimizează datele hinduse cât de mult pot.

(Sarai, S-r-i, soția evreiescului A-bram⁹¹). Sri este, de asemenea, Venus-Afrodita, emblema vestică a „anului lunar-solar sau a Lunii (deoarece Sri este soția Lunii; a se consulta nota de subsol), zeița creșterii⁹²...”. Prin urmare, „marele monument și punct de reper al perioadei exacte a anului lunar și al lunii lunare, prin care a putut fi calculat acest ciclu (de 19 ani astronomici și 235 de revoluții ale Lunii), a fost Muntele Sinai – pe care a coborât Domnul Iehova... Pavel vorbește (atunci) ca un mistagog, când spune despre slujnica eliberată, femeia cu care Avraam are o relație: «Căci această Hagar (femeia roabă) este Muntele Sinai din Arabia». Cum ar putea o femeie să fie un munte? Și tocmai un asemenea munte! Cu toate acestea, ea a fost... Numele ei era Hagar, evreiescul *הגר*, ale cărui numere alcătuiesc 235 sau, pentru a fi preciși, exact numărul de luni lunare echivalente cu cei 19 ani astronomici care completează acest ciclu...” Muntele Sinai este în limbajul esoteric al înțelepciunii monumentul timpului exact al anilor și lunilor lunare, prin care poate fi calculat acest ciclu vitalizant și spiritual; iar acest munte a fost numit într-adevăr (a se vedea Fuerst) „Muntele Lunii (Sin). Deci Sarai (Sri), soția lui Abram, nu a putut avea niciun copil până când numele ei nu a fost preschimbat în Sara *שרה*, ceea ce i-a oferit calitatea acestei influențe lunare”.⁹³

91 Sri este fiica lui Bhrigu, unul dintre cei șapte Prajapati și un rishi, conducătorul înțelepților bhrigu, al „înlesnitorilor”, clasa eterică a zeilor. Ea este Lakshmi, soția lui Vishnu și „mireasa lui Shiva” (Gauri); este totodată Sarasvati, „cea fluidă”, soția lui Brahma, deoarece cei trei zei și consoartele lor sunt Unul sub trei aspecte. A se citi explicația lui Parasara din *Vishnu Purana*, cartea I, cap. al XVIII-lea. „Domnul lui Sri” este Luna, spune Wilson (în traducerea la *Vishnu Purana*), iar „Sri este soția lui Narayana, Dumnezeu dumnezeilor”; Sri sau Lakshmi (Venus) este Indrani, precum și Sarasvati, după cum spune Parasara: „Hari (sau Ishvara, „Domnul”) reprezintă toate aspectele masculine din Univers; Lakshmi reprezintă toate aspectele feminine. Nu există nimic altceva decât aceste două aspecte în Univers”. Astfel, ea este „femininul”, iar „Dumnezeu” este natura masculină.

92 Sri este zeița și totodată întruchiparea „norocului și a prosperității”.

93 *Masonic Review*, Cincinnati, iunie 1886, articolul *The Cabbalah*.

Aceste aspecte ar putea fi considerate ca deviate de la subiectul principal, dar sunt foarte necesare pentru completarea perspectivei cititorului creștin. Căci cine, după ce studiază cu imparțialitate legendele respective despre Abram sau Avraam, Sarai sau Sara, care era „frumoasă la privit”, și cele despre Brahma și Sarasvati sau despre Sri, Lakshmi-Venus, și relațiile acestora cu Luna și apa; și mai ales cine, după ce înțelege adevărata semnificație cabalistică a numelui Iehova și a relației și conexiunii sale cu Luna, se mai poate îndoi că povestea lui Avraam este întemeiată pe cea a lui Brahma sau că Geneza a fost scrisă pe baza scrierilor utilizate de fiecare popor străvechi? Totul din scripturile antice este alegoric – toate detaliile sunt bazate și inseparabil conectate cu astronomia și cu venerarea Cosmosului (cosmolatrie).

13. Ei (*zeii Lunii*) au plecat, fiecare pe pământul său propriu: fiind șapte la număr, fiecare pe bucata sa. Iar Domnii Flăcărilor au rămas în urmă. Aceștia n-au plecat și nici nu au creat (a).

(a) Învățăturile secrete ni-i arată pe străbunii divini creând oamenii pe cele șapte părți ale Globului, „fiecare pe bucata sa”, adică în diferite zone fiind creată câte o rasă diferită de oameni, atât la exterior, cât și launtric. Această declarație poligenistă este luată în considerare și în alte părți (a se vedea stanța a VII-a). Dar cine sunt „cei” care creează și „Domnii Flăcărilor”, „cei care nu creează”? Ocultismul împarte „creatorii” în 12 categorii. Dintre acestea, patru au atins *eliberarea* în finalul „Marii Epoci”, a cincea este gata să o atingă, dar rămâne încă activă în sferele intelectuale, în timp ce șapte se află încă sub legea karmică directă. Acestea ultimele acționează asupra sferelor populate de om.

Cărțile hinduse exoterice menționează șapte clase de *pitriși*, iar printre aceștia două tipuri distincte de străbuni: *barhishad* și *agnishvatta* – sau cei care posedă „focul sacru” și cei care sunt lipsiți de

el. Ritualismul hindus pare să-i asocieze cu focurile sacrificiale și cu brahmanii *grihasta* din încarnările anterioare – cei care au participat și cei care *nu* au participat așa cum ar trebui la jertfele sacre gospodărești în viețile lor anterioare. Distincția provine, după cum s-a spus, din Vede. Prima și cea mai înaltă clasă (din punct de vedere esoteric) – *agnishvatta* – este reprezentată în alegoria exoterică prin *grihasta* (gospodarii brahmani) care, în viețile lor trecute din celelalte manvantare, au eșuat să mențină focurile casnice și să facă jertfe de foc, și astfel și-au pierdut dreptul de a oferi sacrificii cu focul care le-a fost oferit. În timp ce *barhishad*, brahmanii care au întreținut focurile sacre gospodărești, sunt onorați până în prezent. De aceea *agnishvatta* sunt reprezentați ca lipsiți de focul sacru, iar *barhishad* ca avându-l.

Însă filosofia esoterică explică faptul că aceste calificări inițiale se datorează diferenței dintre naturile celor două clase: *agnishvatta pitris* sunt lipsiți de foc (adică de pasiunea creatoare) deoarece sunt mult prea divini și puri; iar *barhishad*, deoarece sunt spirite lunare mai apropiate de Pământ, au devenit Elohimii creatori ai formei, adică ai lui Adam cel făcut din țărână.

Alegoria spune că Sanandana și alți *vedha*, fiii lui Brahma, primii săi descendenți, „erau fără de dorință sau pasiune, inspirați de înțelepciunea sfântă, înstrăinați de Univers și *fără dorința de a avea urmași*” (*Vishnu Purana*, Cartea I, cap. al VII-lea). Acest lucru semnifică versetul prin cuvintele „ei nu au creat” și este explicat astfel: „Emanațiile primordiale ale Puterii creatoare sunt prea aproape de Cauza absolută. Ele sunt forțe latente și de tranziție, care se vor dezvolta doar în următoarele trepte ulterioare”. Aceasta explică totul. Și de aceea se spune că Brahma a simțit mânie când a văzut că acele „spirite întrupate, create din membrele sale (*gatra*) nu se înmulțeau”. După aceasta alegoria ne spune că el creează alți șapte fii, născuți din mintea sa (a se vedea

Moksha-Dharma și *Mahabharata*) – pe nume *Marichi*, *Atri*, *Angiras*, *Pulastya*, *Pulaha*, *Kratu* și *Vasishta*, acesta din urmă fiind adesea înlocuit de *Daksha*, cel mai prolific dintre creatori. În cele mai multe texte acești șapte fii ai lui *Vasishta-Daksha* sunt numiți cei șapte rishi ai celei de-a treia manvantare – care se referă atât la al treilea ciclu, cât și la a treia rasă-rădăcină și la rasele dezvoltate din ea în al patrulea ciclu. Aceștia toți reprezintă creatorii diverselor ființe de pe acest Pământ – *Prajapati* – iar în același timp apar ca diverse reîncarnări în primele manvantare sau rase.

Astfel, devine limpede de ce *agnishvatta*, lipsiți de un foc creator puternic, sunt incapabili să creeze omul fizic – deoarece ei nu au un *dublu*, adică un corp astral, ci sunt fără nicio formă; prin urmare, ei sunt reprezentați în alegoriile exoterice ca *yoghini*, *kumara* (tinerii caști) care au devenit „rebeli” – *asura* – luptând și opunându-se zeilor⁹⁴ etc. Cu toate acestea, doar ei puteau completa omul, adică să facă din el o ființă conștientă de sine – prin urmare, aproape divină ori un zeu pe Pământ. *Barhishad*, deși posedau focul creator, erau lipsiți de elementul microcosmic superior – *Mahat*. Aflându-se pe un nivel al principiilor inferioare – cele care precedă materia grosieră obiectivă – ei puteau da naștere doar omului exterior, adică modelul omului fizic, care este învelișul astral. Astfel, deși i-am văzut încredințați cu această sarcină de către *Brahma* (*Mahat* cel colectiv sau Mintea dumnezeiască universală), „misterul Creației” este repetat pe Pământ, doar că într-un sens invers, ca într-o *oglină*. Cei care nu pot crea omul spiritual nemuritor

94 Așa cum ne arată alegoria, deoarece zeii care nu aveau niciun merit propriu se temeau de sfințenia acelor ființe încarnate care se străduiau să se desăvârșească și deveniseră asceți și *yoghini*, amenințând astfel puterea lor (a zeilor) prin puterile pe care le dobândiseră singure, au început să le învinuiască. Aceste aspecte au un profund înțeles filosofic și se referă la evoluția și dobândirea puterilor dumnezeiești prin *eforturi proprii*. Unii rishi sunt înfățișați în *Purane* ca fiind mult mai puternici decât zeii. Zeii secundari sau puterile temporare din Natură (forțele) sunt menite să dispară; doar potențialitatea spirituală din ființa umană o poate conduce la a deveni una cu Infinitul sau Absolutul.

devin cei care proiectează modelul fără simțuri (*astral*) al ființei fizice; și, așa cum vom vedea, cei care nu se puteau înmulți vor fi cei care se sacrifică pentru binele și salvarea *omenirii spirituale*. Căci, pentru a completa omul septenar și pentru a adăuga la cele trei principii inferioare ale sale puterea monadei spirituale – care nu ar putea sălășlui niciodată într-o asemenea formă decât ca o *stare absolut latentă* – sunt necesare două aspecte asociative: *manas* și *kama*. Acest fapt arată necesitatea *focului spiritual* viu al principiului central emanat de *a cincea și a treia stare* a Pleromului [Divinitatea din care provin toate aspectele spirituale – n.t.]. Dar acest foc reprezintă capacitatea de a deține *triunghiurile*, nu *cuburile* perfecte, care simbolizează Ființele angelice⁹⁵: primele l-au luat din prima creație și au pus mâna pe el, însușindu-l pentru ele însele, precum în alegoria lui Prometeu. Acestea sunt ființele active, care nu mai sunt „pure” în Ceruri. Ele au devenit independente, spirite simțitoare libere, ce sunt înfățișate în fiecare teogonie luptându-se pentru independența și libertatea lor; de aici provine ideea, în sensul obișnuit, că ele „se răzvrătesc împotriva legii superioare transcendente”. Aceștia sunt deci *agnishvatta*, „Domnii Flăcărilor”, care, după cum ne spune versetul 13, „rămân în urmă”, în loc să înceapă să creeze oameni pe Pământ, precum ceilalți. Dar adevăratul înțeles esoteric este faptul că cei mai mulți dintre ei sunt meniți să se încarneze ca *ego-uri* (suflete individuale) ale recoltei ulterioare a umanității. Eul uman nu este nici *Atman*, nici *buddhi*, ci *manasul* superior: fructificarea intelectuală și efflorescența *egotismului* intelectual conștient de sine – în sensul spiritual superior. Lucrările străvechi fac referire la el ca fiind *karana sharira* pe planul lui *sutram* („fir”, „coardă”), care este firul de aur pe care sunt legate, precum mărețele, diversele personalități ale acestui ego sau eu superior. Dacă cititorului i s-ar spune, precum

95 A se vedea volumul I, stanțele III-V. Triunghiul devine un pentagon (cu cinci laturi) pe Pământ.

în alegoriile semi-esoterice, că aceste ființe erau de fapt reîncarnări ale ființelor ce atinseseră starea de *nirvana*, din maha-manvantarele anterioare – perioade incalculabile ca durată, care s-au desfășurat în Eternitate, adică în urmă cu o perioadă și mai incalculabilă – ar fi incapabil să înțeleagă corect textul; iar unii vedantici ar putea spune: „Nu poate fi adevărat, aceste ființe nu ar putea niciodată să revină” – ceea ce este adevărat pentru manvantara de care aparțin, dar greșit în ceea ce privește Eternitatea. Căci în versetele sacre se spune:

„Firul de radiație, care este nepieritor și se dizolvă doar în nirvana, reapare din aceasta, în integritatea sa, în ziua în care Marea Lege cheamă înapoi la acțiune toate lucrurile...”

Prin urmare, deoarece superiorii *pitris* sau *dhyani* nu aveau membre în momentul creației fizice a omului primordial, găsim că acesta, emanat din trupurile străbunilor săi profund *spirituali* și *lipsiți de foc*, este descris ca fiind de o formă rarefiată, fără consistență și fără minte (conștiință mentală). Nu deținea niciun principiu central care să-i servească precum un mijloc între cele mai înalte și cele mai joase aspecte, între omul spiritual și creierul fizic, deoarece îi lipsea *manas*. Monadele care s-au încarnat în acele cochilii goale au rămas la fel de inconștiente atunci când s-au separat de formele și de vehiculele lor anterioare incomplete. Nu există nicio potențialitate pentru creație sau conștiință de sine într-un spirit *pur* pe acest plan al nostru, decât dacă natura sa mult prea omogenă și perfectă – deoarece este divină – este amestecată (ca să spunem așa) și întărită de o esență deja diferențiată. Doar latura inferioară a Triunghiului – care reprezintă prima triadă ce emană din Monada universală – poate oferi această conștiință necesară pe planul Naturii diferențiate. Dar cum ar putea aceste emanații pure, care, pe baza acestui principiu, trebuie să fi fost ele însele la origine inconștiente (din perspectiva noastră), să fie de folos și să furnizeze

principiul necesar, când ele însele nu-l posedă? Răspunsul este dificil de înțeles, dacă nu suntem familiarizați suficient de bine cu metafizica filosofică a seriei fără de început și fără de sfârșit a renașterilor cosmice; și dacă nu suntem obișnuiți cu legea imuabilă a Naturii, care este Mișcarea Eternă, ciclică și în spirală – adică progresivă chiar și atunci când pare aparent retrogradă. Unicul Principiu dumnezeiesc, „Acela” fără de nume din Vede, este Totalitatea universală care nu poate fi niciodată în stare de „*repaus absolut*”, nici în aspectele și în emanațiile sale spirituale, nici în atomii săi fizici, cu excepția perioadelor din „noaptele” lui Brahma. Prin urmare, „primii născuți” sunt aceia care au fost puși în mișcare la începutul unei manvantare și primii care au căzut în sferele inferioare ale materialității. Ierarhia numită în teologie „Tronurile”, îngerii elevați care sunt numiți „lăcașul lui Dumnezeu”, trebuie să fi fost primii oameni încarnați pe Pământ; și acest lucru devine de înțeles dacă ne gândim la seria nesfârșită de manvantare trecute și înțelegem că ultimii au trebuit să fie primii, iar primii ultimii. Pe scurt, aflăm că ierarhiile angelice superioare au răzbătut, cu eoni înainte, prin cele „șapte cercuri”, căroră le-au „furat” focul sacru; cu alte cuvinte, ni se spune că ei au asimilat în timpul încarnărilor lor trecute, în sferele inferioare, dar și în cele superioare, întreaga înțelepciune a acestora – reflexia lui *Mahat* în diferitele sale grade de intensitate. Nicio entitate, fie ea angelică sau umană, nu poate atinge starea de nirvana sau de puritate absolută decât prin eoni de suferință și de cunoaștere a răului și a binelui; altfel, binele nu poate fi niciodată înțeles.

Între condiția de om și cea de animal – a căror monadă (sau *jiva*) este la modul fundamental identică – există abisul de netrecut al mentalității și al conștiinței de sine. Ce este mintea umană în aspectul său superior, din care provine, dacă nu o parte a esenței – iar unele cazuri rare, întrupate, însăși esența – unei Ființe superioare, care se află într-un plan superior, dumnezeiesc? Poate fi omul – un zeu în

formă animală – rezultatul Naturii materiale și al evoluției sale proprii, exact la fel precum animalul, care diferă de om în forma sa exterioară, dar nu și în elementele construcției sale fizice, și care este insuflat de aceeași monadă, deși nedezvoltată – deși vedem că potențialitățile intelectuale ale celor două diferă precum Soarele de licurici? Și ce anume creează o asemenea diferență, dacă nu faptul că omul este un animal *plus un dumnezeu viu* înlăuntrul învelișului său fizic? Să reflectăm și să ne întrebăm aceasta într-un mod serios, indiferent de capriciile și de sofismele științelor moderne materialiste sau psihologice.

Într-o anumită măsură este admis faptul că și învățăturile esoterice sunt alegorice. Pentru ca ele să devină cât mai de înțeles ființelor obișnuite este necesară utilizarea simbolurilor într-o formă inteligibilă. Din aceasta rezultă narațiunile alegorice și semi-mitice în reprezentările obiective exoterice și (doar) semi-metafizice din învățăturile esoterice. Căci concepțiile pur spirituale și transcendente sunt adaptate doar percepțiilor celor care „văd fără ochi, aud fără urechi și percep fără organele de simț”, conform exprimării grafice a Comentariului. Idealistul prea puritan este liber să spiritualizeze doctrina, în timp ce psihologul modern caută pur și simplu să facă nevăzut sufletul nostru uman „căzută”, dar încă divin, din asocierea sa cu *buddhi*.

Misterul atașat strămoșilor spirituali superiori ai omului divin aflat înlăuntrul omului pământesc este foarte mare. Creația sa duală este indicată pe alocuri în Purane, deși înțelesul său esoteric poate fi abordat doar prin asocierea multelor mărturii variate și prin lecturarea acestora prin prisma caracterului lor simbolic și alegoric. La fel este și în Biblie, atât în Geneză, cât și în Epistolele lui Pavel. Căci acel *creator*, care este numit în al doilea capitol al Genezei „Domnul Dumnezeu”, este la origine Elohim (Elohimii) sau *dumnezeii* (Domnii), la plural; iar în timp ce unul dintre ei îl creează pe Adam din țărână, celălalt suflă

asupra lui suflul vieții, iar al treilea face din el un *suflet viu* (Geneză 2:7). Toate implicațiile lecturii sunt incluse în pluralul lui Elohim.⁹⁶ Primul om este pământesc (născut din Pământ), al doilea (ultimul sau cel mai înalt) este din Ceruri”, spune Pavel în Corinteni I 15:47.

În alegoria ariană fiii răzvrățiți ai lui Brahma sunt cu toții reprezentați ca asceți sfinți sau yoghini. Renăscuți în fiecare kalpa ei caută în general să împiedice munca de procreare umană. Când Daksha, conducătorul creatorilor (*Prajapati*) dă naștere la 10000 de fii în scopul de a popula lumea, Narada – un fiu al lui Brahma, marele rishi și *virtual* un *kumara* – interferează și împiedică de două ori scopul lui Daksha, convingându-i pe acei fii să rămână asceți sfinți și să evite căsătoria. Pentru aceasta, Daksha îl blestemă pe Narada să renască în formă de om, așa cum Brahma îl blestemase înainte pentru refuzul de a se căsători și de a obține urmași, spunând: „Pieri în forma ta actuală (*deva* sau „angelică”) și ia-ți locul în pântec”, adică „devino un om” (*Vayu Purana; Harivamsa*, 170). În ciuda mai multor versiuni conflictuale ale aceleiași povești, este ușor de văzut că Narada aparține acelei clase a „primilor născuți” ai lui Brahma, care s-au dovedit cu toții rebeli față de legea procreării animale, fapt pentru care au fost constrânși să se întrupeze ca oameni. Dintre toți rishii vedici, Narada este, după cum am arătat deja, cel mai neînțeles, deoarece este cel mai asociat cu doctrinele oculte – în special cu ciclurile și kalpa-urile secrete (vezi mai sus).

96 După cum au arătat Bunsen și alții, Seth nu este doar zeul primordial al semiților – incluzând primii evrei – ci și „strămoșul lor semi-divin”. Căci, spune Bunsen (*God in History*, vol. I, pp. 233, 234), „Seth din Geneză, tatăl lui Enoh (*omul*), trebuie să fie considerat ca funcționând în paralel cu ceea ce a derivat din Elohim, tatăl lui Adam”. „Potrivit lui Bunsen, Divinitatea (zeul Seth) era dumnezeul primordial al Egiptului nordic și al Palestinei” (Staniland Wake, *The Great Pyramid*). Iar Seth a fost considerat în teologia ulterioară a egiptenilor ca fiind „un demon rău”, spune același Bunsen, deoarece el este același cu Typhon și cu demonii hinduși – ca secvență logică.

Anumite afirmații contradictorii despre acest înțelept i-au tulburat foarte mult pe orientaliști. Astfel, el este reprezentat ca refuzând ferm să creeze (să aibă urmași) și chiar îl numește pe tatăl său Brahma „un învățător fals” deoarece îl sfătuiește să se căsătorească (*Narada-Pancha-Ratra*); cu toate acestea, el este menționat ca fiind unul dintre Prajapati, „strămoșii”! În *Naradiya Purana* el descrie legile și îndatoririle adepților celibatului; și pentru că aceste îndatoriri nu se regăsesc în fragmentul de 3000 de stanțe aflat în muzeele europene, brahmanii sunt declarați niște mincinoși; orientaliștii uită că *Naradiya* este creditată cu conținutul a 25000 de stanțe și că nu este foarte probabil ca asemenea manuscrise să se găsească în mâinile unui profan hindus, cel care este gata să vândă orice vas antic prețios pentru o fiertură de linte roșie. Este suficient să spunem că Narada este prin excelență *deva-rishi* al ocultismului; și că ocultistul care nu reflectează, nu analizează și nu-l studiază pe Narada în cele șapte fațete esoterice ale sale nu va fi niciodată capabil să înțeleagă anumite mistere antropologice, cronologice și chiar cosmice. El este unul dintre „focurile” menționate mai sus și joacă un rol în evoluția acestei kalpa de la începutul și până la faza ei finală. El este un actor care apare în fiecare dintre actele succesive (rasele-rădăcină) ale dramei manvantarice actuale în alegoriile lumești care ating miezul esoterismului și care sunt acum ceva mai familiare cititorului. Putem cita și alte scripturi și documente antice pentru a asocia aceste „focuri”, „scânteii” și „flăcări”, deoarece sunt multe pentru cel care știe să le caute în locurile adecvate. În lucrarea *Book of the Concealed Mystery*, ele sunt clar enunțate, dar și în *Ha Idra Zuta Qadisha* sau în documentele considerate mai puțin sfinte. Limbajul este foarte mistic și voalat, dar poate fi înțeles. Aici, printre scânteile Lumilor precedente, care „vibrează de flăcări și licăriri luminoase”, din cremenea divină *muncitorii* au început să creeze omul, care era de natură „masculină și feminină” (427); iar despre aceste

„flăcări și licăriri” (îngerii și lumile lor, stelele și planetele) se spune la modul figurat că „s-au stins și au murit”; cu alte cuvinte, rămân *nemă-nifestate* până când este îndeplinit un anumit proces al naturii. Pentru a demonstra cât de mult sunt tănuite față de viziunea publică cele mai importante fapte ale antropogenezei, cităm două pasaje din cele două cărți cabalistice. Primul este din *Book of the Concealed Mystery*:

(429) De la un „purător de lumină” (una dintre cele șapte planete sacre) de o strălucire insuportabilă a emanat o flăcără radiantă, izbucnind precum un vast și puternic ciocan, ce a lovit acele scânteii care fuseseră lumile anterioare.

(430) Iar acestea au fost amestecate și legate reciproc cu cel mai subtil eter, *dar numai când ele au fost unite laolaltă*, chiar și marele Tată și marea Mamă.

(431) Din *Hoa* însuși provine Tatăl, care este *Ab*; iar din *Hoa* însuși apare *Ruach*, care este Spiritul; care sunt tănuite în vechimea zilelor și în care este ascuns eterul.

(432) Și a fost asociat cu un „purător de lumină” (o planetă și îngerul sau regentul ei), care a ieșit din acel purător de lumină de o strălucire insuportabilă, și care este ascuns în sânul lui *Aima*, Marea Mamă.⁹⁷

Iar acum oferim un pasaj din *Zohar*⁹⁸, care vorbește despre același mister:

Regii pre-adamiți. „Am învățat în Siphrah D'Tzniootha că *At-tee'kah D'At-tee'keen*, Străbunul străbunilor, înainte de a-și pregăti forma, a construit, a sculptat

97 A se vedea lucrarea lui Mather, *Kabbalah Unveiled*.

98 Tradus în *Qabbalah* a lui I. Myer.

și a proiectat regii (adică oamenii, regii animalelor), dar aceștia nu au putut să existe până când nu i-a demolat și nu i-a ascuns pentru o vreme; de aceea este scris: «Și aceștia sunt Regii care au domnit în regatul Edomului». Și ei nu au putut să existe până când *Resha'Hiv'rah*, Capul Alb, *At-tee'kah D'At-tee'keen*, Străbunul străbunilor, nu a fost pregătit... și a format atunci toate formele de sus și de jos... Înainte de a se pregăti în forma sa nu au putut fi formate toate cele pe care el dorea să le formeze, iar toate lumile au fost distruse... acestea nu au rămas în locurile lor, deoarece forma Regilor nu fusese alcătuită așa cum trebuie, iar Orașul Sfânt nu fusese pregătit.” (*Zohar*, III, 135a; 292a *Idra Zuta*)

Semnificația simplă a acestor două elaborări alegorice și metafizice este pur și simplu aceasta: Lumile și oamenii au fost formați și apoi distruși în conformitate cu legea evoluției și din *materialul preexistent*, până când atât planetele, cât și ființele de pe ele – în cazul nostru Pământul și rasele sale animale și umane – au devenit ceea ce sunt în ciclul prezent: forțe polar opuse, o combinație echilibrată de Spirit și materie, de pozitiv și negativ, de masculin și feminin. Înainte ca omul să fi devenit *fizic* de gen masculin și feminin, arhetipul său, Elohim Creatorul, a trebuit să-și aranjeze forma pe acest plan sexual, adică să o modeleze din punct de vedere *astral*. Cu alte cuvinte, atomii și forțele organice care au coborât în planul diferențierii date a fost necesar să fie aranjați în ordinea intenționată de Natură, pentru a îndeplini într-un mod imaculat acea lege pe care Cabala o numește „Echilibru”, prin care tot ceea ce există se exprimă sub aspecte masculine și feminine în perfecțiunea lor finală, în această etapă a materialității. *Chochmah*, Înțelepciunea, Sefirotul masculin a trebuit să se difuzeze în și prin *Binah*, Natura inteligentă sau Înțelegerea. Prin urmare, prima

rasă-rădăcină a oamenilor, asexuată și fără conștiință mentală, a fost necesar să fie distrusă și „ascunsă pentru o vreme”; adică prima rasă, în loc de a muri, a dispărut (s-a dizolvat) în a doua rasă, așa cum creaturile inferioare și plantele fac în ceea ce privește descendența lor. A fost o transformare completă. Prima a devenit a doua rasă-rădăcină, fără ca vreodată să-i fi dat naștere, să o procreeze sau să moară. „Și ei l-au părăsit în pace”, căci așa este scris: „Și el a murit și un altul a domnit în locul său” (*Geneză* 26:31 și *Zohar*, III, 292a). De ce? Pentru că „Orașul Sfânt nu era pregătit”. Ce este „Orașul Sfânt”? *Maquom* (Locul secret sau Altarul) de pe Pământ; cu alte cuvinte, pântecul uman, copia microcosmică și reflexia matricei cerești, spațiul feminin sau haosul primordial, în care Spiritul masculin fecundează germenul Fiului sau Universul vizibil.⁹⁹ Este chiar așa, deoarece în paragraful despre „emanația principiilor masculin și feminin” din *Zohar* se spune că, pe acest Pământ, Înțelepciunea „Străbunului sfânt nu strălucea decât în părțile masculine și feminine”. „*Hohmah*, Înțelepciunea, este Tatăl, iar *Binah*, înțelegerea, este Mama... și atunci când se unesc unul cu celălalt dau naștere, difuzează și emană adevărul. Din cuvintele rabinului Je-yeva Sabah, adică «Bătrânul», am aflat acestea: Ce anume este *Binah*, înțelegerea? Atunci când sunt unite unul cu celălalt, *yod* din *heh* ה, ei devin impregnați și produc un fiu. Și de aceea este numită *Binah*, adică înțelegerea. Înseamnă BeN YaH, «fiul lui Yah». Aceasta este desăvârșirea întregului.”¹⁰⁰

Aceasta este și „desăvârșirea” falicului de către rabini, apoteoza sa perfectă, ființa dumnezeiască închisă în formă animală, sublimul în grosierul terestru. Nu există nimic atât de grosier din punct de vedere grafic în ocultismul oriental, nici în Cabala primitivă – „Cartea caldeeană a numerelor”. După cum am spus în „*Isis dezvăluită*”, vol. al III-lea:

99 A se vedea *The Holy of Holies: its esoteric meaning*, în volumul IV al acestei cărți.

100 *Zohar*, III, 292a, citat în *Qabbalah* a lui Isaac Myer, p. 387.

„Ni se pare mai degrabă lipsit de înțelepciune din partea scriitorilor catolici să-și reverse furia în afirmații de genul: «În multe pagode, piatra falică, preluând, oriunde și oricând, asemenea grecescului *batylos*, forma brutal de indecentă a *lingamului ... maha deva*». Înainte de a arunca cu noroi asupra unui simbol al cărui înțeles profund metafizic este prea dificil de înțeles de către campionii moderni ai acestei religii a senzualismului prin excelență (catolicismul roman), ei se grăbesc să-și distrugă cele mai vechi biserici și să modifice forma cupolelor propriilor temple. Mahody din Elephanta, Turnul Rotund din Bhargulpore, minaretele Islamului – fie rotunjite sau ascuțite – sunt de fapt modelul original pentru turnul Campanila San Marco din Veneția, pentru Catedrala din Rochester sau pentru modernul Dom din Milano. Toate aceste clopotnițe, turnulețe, domuri și temple creștine sunt doar reproduceri ale ideii primitive de *lithos* sau falus vertical.”

În orice caz și oricum ar fi, faptul că toți acești Elohim evreiești, scânteii și Heruvimi sunt identici cu devașii, rishii, focurile și flăcările, cu rudrașii și cele 49 de agni ale arienilor antici este suficient dovedit de și în cadrul Cabalei.

STANȚA IV

CREAȚIA PRIMELOR RASE

(14) Creația oamenilor. (15) Aceștia sunt niște umbre goale. (16) Creatorii sunt nedumeriți despre cum să creeze un om gânditor. (17) Ce este necesar pentru formarea unui Om perfect.

14. Cele șapte oștiri, Domnii născuți prin „voință” (*sau din minte*), îndemnați de Spiritul dătător de viață (*Fohat*), îi separă pe oameni de ei înșiși, fiecare pe bucata sa de pământ (a).

(a) Ei și-au aruncat „umbrele” sau *corpurile astrale* – dacă se presupune că o asemenea ființă eterică (sub formă de „spirit lunar”) ar putea să dețină un corp astral, în afară de un trup ce este, oricum, greu tangibil. Într-un alt Comentariu se spune că „strămoșii” *au suflat* (au creat prin expirația suflului) primul om, la fel cum este explicat că Brahma i-a suflat pe *surași* (zeii), când ei au devenit *asurași* (din *asu*, „suflu”). Iar într-un alt Comentariu se spune că ei, oamenii nou-creați, „erau umbre Umbrelor”.

În ceea ce privește această propoziție – „Ei erau umbre Umbrelor” – se pot adăuga câteva cuvinte pentru o explicație deplină. Primul proces al evoluției omenirii este mult mai ușor de acceptat decât cel care îl urmează, deși toate vor fi respinse și puse la îndoială chiar și de către unii cabaliști, în special occidentali, care studiază efectele prezente, dar neglijează să studieze cauzele lor primordiale. Nici noi nu ne simțim competenți să explicăm un mod de procreare atât de dificil de apreciat,

cu excepția ocultiștilor orientali. Prin urmare, este inutil să inserăm aici detalii cu privire la proces, deși el este descris minuțios în cărțile secrete; nu am face astfel decât să vorbim despre fapte până acum necunoscute lumii profane, și care ar putea fi înțelese greșit. Un „Adam” făcut din țărâna pământului va fi întotdeauna preferabil de către o anumită clasă de căutători celui proiectat din trupul eteric al creatorului său; deși despre primul proces nu s-a auzit niciodată, al doilea este destul de familiar multor spiritualiști din Europa și America, care, dintre toți oamenii, ar trebui să îl înțeleagă. Căci cine dintre cei care au asistat la fenomenul de materializare a unei forme apărând din porii unui medium, iar alteleori din *partea sa stângă* poate respinge credibilitatea, măcar, a unei asemenea *nașteri*? Dacă există în Univers asemenea ființe ca îngeri sau spirite, a căror esență *imaterială* ar putea constitui o entitate inteligentă chiar și în lipsa oricărui organism solid (din perspectiva noastră); și dacă există cei care cred că un zeu l-a creat pe primul om din țărână și a suflat asupra lui un suflet viu – și există milioane de oameni care cred ambele aspecte – ce conține doctrina noastră de este atât de imposibilă? Va veni foarte curând ziua în care lumea va trebui să aleagă acceptarea fie a creației miraculoase a omului (și a Cosmosului) *din nimic*, conform literei moarte a Genezei, fie a omului primordial născut dintr-o verigă fantastică – care „*lipsește*” la modul absolut deocamdată – adică strămoșul comun al omului și al „*primatelor adevărate*”.¹⁰¹

101 „... Huxley, susținut de cele mai evidente descoperiri în anatomia comparativă, ar putea rosti propoziția edificatoare: că diferențele anatomice dintre om și cele mai superioare specii de maimuțe sunt mai puține decât cele dintre acestea ultimele și cele mai inferioare primare. În comparație cu arborele nostru genealogic, concluzia necesară este că rasa umană *a evoluat treptat din primarele adevărate*”. (*The Pedigree of Man*, de Ernest Haeckel, tradusă de Ed. B. Aveling, p. 49) Care ar putea fi obiecțiile științifice și logice față de concluzia opusă – ne-am putea întreba? Asemănările anatomice dintre om și antropoi – grosolan exagerate de către darwiniști, după cum arată de Quatrefages – sunt pur și simplu considerate suficiente atunci când se ia în considerare originea acestora din urmă. „Nicăieri în vechile tradiții nu găsim o maimuță mai apropiată ori înrudită de om sau un om mai apropiat de o maimuță...”

Între aceste două erori¹⁰² intervine filosofia ocultă. Ea ne învață că primul strămoș a fost proiectat de ființe superioare și semi-divine, fiind emanat din propriile lor esențe. Dacă acest ultim proces este considerat anormal și chiar de neconceput – deoarece este demodat în Natură în acest punct al evoluției – este totuși dovedit ca fiind posibil de autoritatea anumitor fapte „spiritualiste”. Care atunci dintre aceste trei ipoteze sau teorii este cea mai rezonabilă și cea mai puțin absurdă? Cu siguranță că nimeni – dacă nu este cumva un materialist cu suflet orb – nu poate obiecta vreodată ceva învățaturii oculte.

Așa cum am arătat, aflăm din ultima ipoteză că omul nu a fost „creat” ființa completă care este acum, oricât de imperfectă rămâne încă. A existat o evoluție spirituală, psihică, intelectuală și animală, de la cea mai înaltă la cea mai joasă, precum și o dezvoltare psihică – de la simplă și omogenă până la cea mai complexă și mai eterogenă. Însă nu chiar în direcția trasată pentru noi de evoluționiștii moderni. Această evoluție dublă, în două direcții contrare, a necesitat epoci diverse, de naturi variate și grade de spiritualitate și intelectualitate, pentru a construi ființa cunoscută acum ca om. Mai mult decât atât, unica lege absolută, mereu în acțiune, care nu greșește niciodată și acționează în aceleași direcții de la o eternitate (sau manvantara) la alta – oferind mereu o scală ascendentă pentru Spiritul manifestat (sau ceea ce numim marea Iluzie – *Maha Maya*), cufundându-l și mai adânc în materialitate, pe de o parte, și apoi izbăvindul prin întruparea în corpul de carne și, astfel, eliberându-l – această lege, spunem noi, folosește pentru aceste scopuri Ființele din alte planuri superioare, oameni sau *minți* (Manu) în conformitate cu exigențele lor karmice.

102 „... Același abis care se găsește până în ziua de azi între Om și Maimuță se întinde în trecut, oarecum la aceleași dimensiuni în lățime și adâncime, până la perioada terțiară. Chiar și numai acest fapt este suficient pentru a-i scoate în evidență inconsistența.” (Dr. F. Pfaff, profesor de științe naturale la Universitatea din Erlangen)

În acest punct cititorul este rugat din nou să revină la filosofia și religia indiană. Esoterismul acestora este în acord cu Doctrina Secretă, oricât de mult ar diferi și varia forma.

DESPRE IDENTITATEA ȘI DIFERENȚELE PUTERILOR ÎNCARNATE

Strămoșii Omului, numiți în India „Părinți”, *Pitara* sau *Pitris*, sunt creatorii trupurilor noastre și ai principiilor noastre inferioare. Ei sunt noi înșine, *primele noastre personalități*, iar *noi suntem ei*. Omul primordial ar fi fost „os din osul lor și carne din carnea lor”, dacă ei ar fi avut trup din carne și oase. Dar, așa cum am afirmat, ei erau „fințe lunare”.

Cei care l-au înzestrat pe om cu eul său conștient și nemuritor sunt „îngerii solari” – fie că acest aspect este considerat din punct de vedere metaforic sau literal. Misterele eului conștient sau al sufletului uman sunt mari. Numele esoteric al acestor „îngerii solari” semnifică literal „Domnii” (*nath*) „devoțiunii neîncetate și perseverente” (*pranidhana*). Prin urmare, cei care aparțin principiului al cincilea (*manas*) par a fi conectați cu (sau au generat) sistemul yoghinilor care respectă *pranidhana*, al cincilea imperativ spiritual (a se vedea *Yoga Shashtra*, II, 32). A fost deja explicat de ce ocultiștii trans-himalayeni îi consideră ca fiind în mod evident identici cu aceia care în India sunt numiți *kumara*, *agnishvatta* și *barhishad*.

În această direcție, remarca lui Platon despre sufletul uman, eul individual sau ego este extrem de profundă, de filosofică și totodată precisă și adevărată, atunci când îl definește ca fiind „un amestec de *același lucru* și de *celălalt*”. Cu toate acestea, cât de puțin a fost înțeles acest indiciu de când lumea l-a interpretat prin ideea că sufletul este

sufiul lui Dumnezeu, al lui Iehova. Este „același lucru și celălalt”, așa cum a spus marele filosof inițiat; căci eul („Sinele Superior” când este contopit cu și în Monada dumnezeiască) este Omul; dar este *același* precum „celălalt”, adică îngerul încarnat în el, fiind același cu marele Suflet (*Mahat*) universal. Marii clasici și filosofi au perceput acest adevăr atunci când au spus că „trebuie să existe ceva în noi înșine care ne produce gândurile. Ceva foarte subtil; este un suflu, focul, eterul, chintesența; este o apariție diafană, o înțelegere, un număr; este armonie...” (Voltaire).

Toate acestea sunt *manasam* și *rajasas*: kumarașii, asurașii și alți conducători și pitriși care s-au reîncarnat în a treia rasă; în acest mod, dar și în altele variate ei au înzestrat omenirea cu minte (rațiune).

Există șapte clase de *pitris*, așa cum este arătat mai jos, trei necorporale și patru corporale; și două tipuri ale sale, *agnishvatta* și *barhishad*. Și putem adăuga că, așa cum există două tipuri de *pitris*, la fel există și un set dublu și triplu de *barhishad* și *agnishvatta*. Primii, după ce au dat naștere dublurilor lor astrale, au renăscut ca *fii ai lui Atri* și sunt „părinții demonilor” sau fințele corporale aflate sub autoritatea lui Manu (III, 196). În timp ce *agnishvatta* renasc ca fii ai lui Marichi (un fiu al lui Brahma) și sunt „părinții (*pitris*) zeilor” (din nou sub puterea lui Manu, *Matsya Purana*, *Padma Purana* și *Kulluka* în Legile Manavașilor, III, 195).¹⁰³ Mai mult decât atât, *Vayu Purana* declară toate cele șapte ordine ca fiind la origine primii zei, *vairaja*, pe care Brahma „cu ochiul său yoghin i-a contemplat în sferele eterne, și care sunt *zeii zeilor*”; iar *Matsya* adaugă că zeii îi venerau; în timp ce

103 Suntem conștienți că Puranele *Vayu* și *Matsya* îi identifică pe *agnishvatta* (în acord cu interpretarea occidentală) cu anotimpurile, iar pe *barhishad* *pitris* cu lunile; dacă adăugăm a patra clasă – *kavyas* – avem anii ciclici. Dar nu consideră astfel și creștinii. Romano-catolicii îi identifică pe îngerii lor cu planetele; atunci, cei șapte *rishi* nu devin *saptarshi* – o constelație? Ei sunt zeități ce prezidează peste toate diviziunile ciclice.

Harivansa (I, 935) îi descrie pe *viraja* ca fiind doar o clasă de pitris – o afirmație coroborată în învățăturile secrete, care îi identifică însă pe *viraja* cu *bătrânii agnishvatta*¹⁰⁴ și cu *rajasa* sau cu *abhutarajasa*, care sunt necorporali, fără să aibă nici măcar un contur astral. Despre Vishnu se menționează în cele mai multe manuscrise că s-a reîncarnat în și prin ei. „În *raivata manvantara*, Hari, cel mai bun dintre zei, s-a născut din *Sambhuti*, la fel ca divinii *manasa* – apărând odată cu zeitățile numite *rajasa*.” *Sambhuti* era o fiică a lui *Daksha* și soția lui *Marichi*, tatăl acestor *agnishvatta* care, împreună cu *rajasa*, sunt pentru totdeauna asociați cu *manasa*. Așa cum a fost remarcat de un cercetător în sanscrită, Fitzedward Hall, mult mai capabil decât Wilson, „*manasa* nu este un nume adecvat pentru o zeităate asociată cu *rajasa*. Găsim în el termenul *manasam* – același precum *manas* – împreună cu modificarea terminației cerute pentru a exprima personificarea masculină” (*Vishnu Purana*, Cartea a III-a, cap. 1, p. 17, nota de subsol). Toți fiii lui *viraja* sunt *manasa*, spune *Nilakantha*. Iar *Viraja* este *Brahma*; prin urmare, pitrișii cei *fără corp* sunt numiți *vairaja* de la faptul că sunt fiii lui *Viraja*, spune *Vayu Purana*.

Am putea aduce dovezi la infinit, dar ar fi inutil. Cei înțelepți vor înțelege semnificația noastră, pe când cei neînțelepți nu sunt obligați să o facă. Există 33 de crore sau 330 de milioane de zei în India. Însă așa cum a remarcat un învățat conferențiar când vorbea despre *Bhagavad-Gita*, „poate că sunt cu toții deași, dar aceasta nu înseamnă că sunt toți niște «zei», în sensul înalt spiritual ce este atribuit acestui termen”. „Este o greșeală nefericită”, remarcă el, „comisă în general de europeni. *Deva* este un gen de ființă spirituală, iar dacă același cuvânt este folosit în limbajul obișnuit pentru a desemna un zeu, aceasta nu înseamnă neapărat că trebuie să venerăm 33 de crore de zei”. Și adaugă sugestiv: „Aceste ființe, așa cum se subînțelege de la sine, au o anumită afinitate

cu una dintre cele trei componente *upadhi* (principii fundamentale) în care am divizat omul”. (A se vedea *Theosophist*, nr. din februarie 1887.)

Numele zeităților dintr-o anumită categorie mistică se modifică în fiecare *manvantara*. Astfel, cei 12 mari zei, *Jaya*, creați de *Brahma* pentru a-l asista în munca de creație chiar la începutul unei *kalpa* și care, „pierduți” în starea de *samadhi*, au neglijat să creeze – drept pentru care au fost blestemați să se reîncarneze în mod repetat în fiecare *manvantara* până la a șaptea – sunt numiți: *Ajitas*, *Tushitas*, *Satyas*, *Haris*, *Vaikunthas*, *Sadhyas* și *Adityas*. Aceștia sunt *Tushitas* (în a doua *kalpa*) și *Adityas* în această perioadă *vaivasvata* (a se vedea *Vayu Purana*), în afară de alte nume pentru fiecare epocă. Însă ei sunt identici cu *manasa* sau *rajasa*, iar aceștia cu *dhyani chohan* întrupați. Cu toții fac parte din categoriile ființelor numite *gnana-deva*.

Iar în afară de aceste ființe care, precum *Yaksha*, *Gandharva*, *Kinara* etc., populează planul astral păstrându-și *individualitățile*, există adevărați *devagnanami*, iar acestor categorii de deași le aparțin *Adityas*, *Vairaja*, *Kumara*, *Asurașii* și toate acele ființe celeste superioare pe care învățătura ocultă le numește *manasvin*, „Înțelepții”, cei mai superiori dintre toți, care ar fi putut să înzestreze toți oamenii cu conștiință de sine pe planul spiritual și intelectual, dacă nu ar fi fost „blestemați” să coboare în sfera procreației și să renască astfel ca muritori, deoarece și-au neglijat îndatoririle.

Stanța a IV-a – continuare.

15. De șapte ori șapte umbre (*chhaya*) ale oamenilor viitori (*sau amanasa*) (a) au fost (*astfel*) născute, fiecare având propria culoare (*tenul pielii*) și propriile caracteristici (b). Fiecare (*totodată*) fiind inferior părintelui său (*creator*). Părinții, cei fără structură osoasă, nu puteau oferi viață ființelor cu oase. Descendența lor au fost creaturile *bhuta* (*fără contur* – *fantome*), fără de formă sau minte, și de aceea ele au fost numite *rasa chhaya* (*formă sau umbră*) (c).

104 *Vayu Purana* înfățișează regiunea numită *Viraja-loka*, locuită de *agnishvatta*.

(a) *Manu*, așa cum am remarcat deja, vine de la rădăcina *man*, „a gândi” – de unde provine cuvântul un „gânditor”. Din acest termen sanscrit își au cel mai probabil originea latinescul *mens*, „minte”, egipteanul *menes*, „stăpân al minții”, pitagoreicul *monas* sau „unitate gânditoare conștientă”; dar și mintea sau chiar cuvântul des folosit aici, *manas*, „minte”, al cincilea principiu din om. De aceea aceste umbre sunt numite *amanasa*, adică „fără minte”.

La brahmani Pitrișii sunt foarte sacri, deoarece ei sunt părinții¹⁰⁵ sau strămoșii oamenilor – primii *manushya* de pe acest Pământ – și li se oferă ofrande de către brahmani atunci când li se naște un fiu. Sunt mai venerați, iar ritualul lor este mai important decât adorarea zeilor (a se vedea „Legile lui Manu”, Cartea a III-a, p. 203).

Nu ar fi cazul să căutăm un înțeles filosofic în acest grup dual de străbuni?

Pitrișii sunt divizați în șapte clase și astfel avem din nou un număr mistic. Aproape toate Puranele sunt de acord că trei dintre acestea sunt *arupa*, „fără de formă”, în timp ce patru sunt corporale; primele sunt intelectuale și spirituale, în timp ce ultimele sunt materiale și lipsite de intelect. Din punct de vedere esoteric asurașii sunt cei care formează primele trei clase de pitris – „născuți în corpul nopții” – în timp ce celelalte patru clase au fost produse din trupul amurgului. Părinții lor, zeei, au fost blestemați să se nască niște nechibzuși pe Pământ, conform lui *Vayu Purana*. Legendele au fost amestecate în mod intenționat și făcute să fie foarte confuze: pitrișii aparțin într-una dintre legende fiilor

105 Acest aspect este sugerat în „Isis dezvăluită”, vol. I, chiar dacă explicația deplină nu a putut fi atunci oferită: „Pitrișii nu sunt strămoșii oamenilor care trăiesc în prezent, ci ai acelei prime clase de ființe umane sau rasa adamică; adică spiritele raselor umane care, pe marea scară a evoluției descendente, au precedat rasele noastre de oameni și au fost din punct de vedere fizic și spiritual cu mult superioare pigmeilor noștri moderni. În *Manava-Dharma-Shastra* ei sunt numiți străbunii *lunari*”.

zeilor, iar în alta celor ai lui Brahma; în timp ce o altă legendă îi face învățătorii propriilor lor părinți. Ordinile celor patru clase materiale sunt cele care creează simultan oamenii pe cele șapte zone.

În ceea ce privește cele șapte clase de pitris, fiecare dintre ele fiind divizate din nou în șapte, avem câteva cuvinte pentru cărturari și o întrebare pentru profani. Acea clasă de „dhyani ai focului”, pe care o identificăm pe fundamente incontestabile cu *agnishvatta*, este numită în școala noastră „Inima” trupului lui *dhyani chohan*; și se menționează că această categorie s-a încarnat în a treia rasă de oameni, făcându-i perfecți. Mistagogia esoterică vorbește despre relația misterioasă dintre esența sau substanța înșeptită a acestei Inimi angelice și aceea a omului, al cărui fiecare organ fizic, fiecare funcție psihică și spirituală este o reflectare sau o copie pe planul terestru a modelului sau a arhetipului de *Sus*. De ce, putem întreba, există o asemenea repetiție ciudată a numărului șapte în structura anatomică a omului? De ce are inima *patru* „cavități inferioare și trei diviziuni superioare”, o reflectare foarte interesantă a împărțirii septenare a principiilor umane, separate în două grupe, superioare și inferioare; și de ce aceeași împărțire se găsește în diversele clase de pitris și în special la *dhyani* focului? Căci, așa cum am afirmat deja, aceste ființe coboară în patru „principii” corporale (sau grosiere) și trei necorporale (subtile). De ce cele șapte plexuri nervoase ale trupului radiază șapte raze? De ce există de fapt aceste șapte plexuri și de ce sunt șapte straturi distincte în pielea umană?

„După ce și-au proiectat umbrele și au creat oamenii dintr-un singur element (eter), străbunii s-au întors în *Maha-loka*, de unde coboară periodic atunci când lumea este reînnoită, pentru a da naștere unor noi oameni.

Corpurile subtile rămân fără capacitate de înțelegere (manas), până la apariția surașilor (zei), numiți acum asurași (care nu sunt zei).” Așa spune Comentariul.

„Care nu sunt zei” pentru brahmani, poate, dar care sunt cele mai înalte *sufhuri* pentru ocultişti; pentru că aceşti străbuni (*pitar*), fără de formă şi intelectuali, au refuzat să clădească omul, dar l-au înzestrat cu minte; pe când cele patru clase corporale i-au creat doar trupul.

Acest aspect este arătat foarte clar în textele diverse din *Rig Veda* – cea mai înaltă autoritate pentru hindusul oricărui cult. În aceste texte *asura* înseamnă „divin spiritual”, iar cuvântul este folosit ca sinonim pentru Supremul Spirit; iar în sensul de „zeu”, termenul *asura* este aplicat lui Varuna, lui Indra şi mai ales lui Agni – aceştia trei fiind în zilele străvechi *cei mai elevaţi trei zei*, înainte ca mitologia şi teologia brahmanică să denatureze semnificaţia adevărată a aproape întregii scripturi arhaice. Dar, pentru că a fost pierdută acum cheia de interpretare adevărată, asuraşii aproape că nu sunt menţionaţi.

În *Zendavesta* găsim acelaşi lucru. În religia zoroastriană Asura este domnul *Asura Visvavedas*, cel „atotcunoscător” sau „Domnul omniscient”; iar *Asura-Mazda* devine ulterior *Ahura-Mazda*, fiind, după cum arată Benfey, „Domnul care oferă inteligenţă” – Asura-Medha şi Ahura-Mazdao. În alte părţi ale acestei lucrări se arată, pe baza unei autorităţi la fel de competente, că indo-iranianul Asura era întotdeauna considerat având o natură înşepţită. Acest fapt, combinat cu numele Mazdha de mai sus, care face din Asura cel înşepţit Domnul sau „Domnii” (la modul colectiv) care oferă inteligenţă, îi leagă pe *Amshaspends* de asuraşi şi de dhyani-chohan, precum şi de Elohimii şi de cei şapte zei care insuflă viaţă, înfăţişaţi în Egipt, Caldeea şi orice alt popor.

Faptul că aceşti „zei” au refuzat să creeze oamenii nu s-a datorat, aşa cum s-a afirmat în relatările esoterice, mândriei lor considerate prea mari pentru a împărtăşi puterea celestă a esenţei lor împreună cu copiii Pământului, ci pentru motivele deja sugerate. Cu toate acestea, alegoria s-a complăcut în nenumărate fantezii, iar teologia a profitat

astfel în fiecare ţară pentru a-şi justifica atitudinea împotriva acestor prim-născuţi sau logosuri, şi pentru a o implementa ca un adevăr asupra minţilor celor ignoranţi şi creduli. (Comparaţi totodată ce se spune despre makara şi kumara în asociere cu Zodiacul.)

Sistemul creştin nu este singurul care i-a degradat în demoni. Zoroastrismul şi chiar brahmanismul au profitat din aceasta pentru a avea controlul asupra minţii oamenilor. Chiar şi în exoterismul caldeean fiinţele care *refuză să creeze*, adică cele despre care se spune că se opun demiurgilor, sunt denunţate ca fiind spirite ale întunericului. Suraşii care îşi câştigă independenţa intelectuală se luptă cu suraşii care sunt lipsiţi de aceasta; iar despre aceştia din urmă se arată că îşi petrec vieţile în veneraţii ceremoniale nefolositoare, bazate pe o credinţă oarbă – un indiciu ignorat în prezent de brahmanii ortodocşi; astfel, cei dintâi devin foarte repede *a-suraşi*. Primii fii, *născuţi din mintea* Divinităţii, refuză să creeze urmaşi şi sunt blestemaţi de Brahma să se nască *sub formă de oameni*. Ei sunt aruncaţi pe Pământ, care este transformat ulterior de dogmele teologice în *regiunile infernale*. Ahriman distruge taurul creat de Ormazd – care este emblema vieţii terestre iluzorii, „germenele durerii” – şi, uitând că sămânţa finită şi pieritoare trebuie să moară pentru ca planta nemuririi, planta vieţii spirituale veşnice să poată încolţi şi trăi, Ahriman este proclamat duşmanul, puterea opusă, diavolul. Typhon îl taie pe Osiris în 14 bucăţi pentru a-l împiedica să populeze lumea şi să creeze în acest fel suferinţă; iar Typhon devine în învăţătura teologică exoterică Puterea întunericului. Dar toate acestea constituie doar coaja exoterică. Căci doar adoratorii acestuia din urmă (ai întunericului) sunt, de fapt, cei care atribuie neascultarea şi rebeliunea efortului şi sacrificiului celor care au ajutat oamenii să revină la condiţia lor iniţială prin *eforturi conştiente*; şi aceşti adoratori ai Formei sunt cei care au creat demonii din Îngerii Luminii.

Dar filosofia esoterică ne învață că *o treime*¹⁰⁶ din dhyanî – adică cele trei clase de arupa pitris, înzestrate cu inteligență, „care este un suflu fără formă, compus din substanțe intelectuale, nu elementare” (a se vedea *Harivamsa*, 932) – a fost pur și simplu *condamnată de legea karmei și de evoluție să renască* (sau să se întrupeze) pe Pământ.¹⁰⁷ Unii dintre aceștia erau *nirmanakaya* din alte manvantare. De aceea îi vedem în toate Puranele ca reapărând pe acest Glob în a treia manvantara ca regi, rishi și eroi (a se consulta a treia rasă-rădăcină). Această doctrină, fiind prea filosofică și metafizică pentru a fi înțeleasă de cei mulți, a fost desfigurată, după cum am spus, de către preoțime, în scopul de a-și păstra controlul asupra oamenilor cu ajutorul superstiției și al fricii.

Din această perspectivă, așa-ziii „rebeli” au fost pur și simplu cei care, constrânși de legea karmei să bea cupa amarului până la ultimul strop, au trebuit să se încarneze din nou și să creeze entități gânditoare responsabile din substanțele astrale proiectate de frații lor inferiori. Se

106 Din aceasta provin afirmațiile ulterioare ale Sf. Ioan în viziunea sa, la care se face referire în Apocalipsa scrisă de el, despre „un mare balaur roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete”, a cărui „coadă trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe Pământ”. (Apocalipsa lui Ioan 12:3-4)

107 Versetul „i-a aruncat pe Pământ” arată în mod limpede originea sa în cea mai mare și mai veche alegorie a misticilor arieni, care, după, distrugerea giganților și a vrăjitorilor atlanți, au ascuns adevărul sub diverse alte alegorii – pe plan *astronomic, fizic și divin*, ca fiind o pagină a teogoniei precosmice. Interpretarea sa esoterică și adevărată este o veritabilă teodicee a așa-numiților „îngeri căzuți”; creatorii cei *pregătiți* și cei *nepregătiți*, precum și cei care *au refuzat să creeze*, fiind acum amestecați într-un mod uluitor de perplex de către creștinii catolici, care au uitat că cel mai înalt arhanghel al lor, Mihail, care este înfățișat ca înfruntând (stăpânind și asimilând) balaurul Înțelepciunii și al sacrificiului de sine (acum calomniat și numit în mod greșit satana), a fost primul care a refuzat să creeze! Acest fapt a condus la confuzii nesfârșite. Atât de puțin înțelege teologia creștină limbajul paradoxal al Orientului și simbolismul său, încât chiar explică în înțelesul literei sale moarte ritualul budist chinez și hindus de producere a unei mari gălăgii în timpul anumitor eclipse, cu scopul de a pune pe fugă „marele dragon roșu” care este hotărât să îndeparteze lumina! Dar aici „lumina” înseamnă Înțelepciunea esoterică și am explicat suficient de mult înțelesul secret al termenilor dragon (balaur), șarpe etc., aspecte care îi desemnează pe adepți și pe inițiați.

menționează că unii dintre ei au refuzat, deoarece nu dețineau materialele necesare – adică un corp astral – pentru că erau *arupa* (fără formă). Refuzul altora face referire la faptul că fuseseră adepți și yoghini în alte manvantare precedente, foarte îndepărtate; iar acesta este un alt mister. Dar mai târziu, la fel ca *nirmanakaya*, s-au sacrificat pentru binele și salvarea monadelor care își așteptau rândul și care, altfel, ar fi trebuit să zăbovească timp de nenumărate veacuri în forme iresponsabile, asemănătoare animalelor, chiar dacă aveau aparență umană. Poate că este o parabolă și o alegorie în cadrul unei alte alegorii. Soluția sa este lăsată la intuiția cărturarului, dacă poate percepe aspectele care urmează cu *ochii spirituali*.

Cât despre modelatorii sau „strămoșii” lor – îngerii care, în legendele exoterice, se supun legii – aceștia trebuie să fie identici cu barhishad pitris sau cu pitar-devata, adică ființele care *posedă focul fizic creator*. Ei puteau doar crea sau mai degrabă înveșmânta monadele umane cu propriile lor suflete astrale, dar nu puteau crea omul după chipul și asemănarea lor. „Omul nu poate fi ca unul dintre noi”, spun zeii creatori, încredințați cu producerea animalului de ordin inferior, dar totuși elevat. (A se vedea Geneza și *Timaeus*, de Platon.) Crearea de către ei a înfățișării omului (din propria lor esență dumnezeiască) înseamnă, din punct de vedere esoteric, că ei sunt aceia care au devenit prima rasă și astfel și-au împărțit destinul și evoluția ulterioară. Ei nu ar fi avut cum să ofere omului acea scânteie sacră care arde și se transformă în floarea rațiunii umane și a conștiinței de sine, căci nu o aveau pentru a o dăruia. Acest lucru a fost lăsat acelei clase de devași care a devenit simbolizată în Grecia sub numele generic de Prometeu – creatorii care nu au avut nimic de-a face cu corpul fizic, ci cu tot ceea ce ținea de omul pur spiritual. (A se vedea volumul al IV-lea, părțile despre îngerii căzuți și despre zeii de lumină care s-au dezvoltat din zeii întunericului.)

Fiecare clasă de creatori înzestrează omul cu ceea ce are de dăruit: una îi clădește forma exterioară; alta îi oferă esența sa, care ulterior devine *Sinele uman superior* în urma efortului personal al individului; dar creatorii nu puteau crea oamenii așa cum erau ei înșiși – perfecți. Ei erau perfecți deoarece erau fără păcate; fără păcate pentru că erau primii, contururi palide și vagi de atribute, iar toate acestea erau perfecte – din punctul de vedere uman – adică erau albi, puri și reci precum zăpada virgină. Acolo unde nu există luptă nu există niciun merit. Umanitatea „Pământului lumesc” nu era menită să fie creată de îngerii primului suflu dumnezeiesc; prin urmare, se spune că ei *au refuzat* să facă astfel, iar omul a trebuit să fie format de către niște creatori mai materiali¹⁰⁸, care, la rândul lor, puteau oferi doar ceea ce dețineau în propriile ființe, și nimic altceva. Servili legii eterne, zeii puri puteau proiecta din ei înșiși doar oameni cu contururi vagi și palide (*umbre*), ceva mai puțin eterici și spirituali, mai puțin *divini* și *perfecti* decât ei – dar totuși umbre. Prima omenire, prin urmare, a fost o palidă copie a strămoșilor săi; era prea materială chiar și în condiția sa eterică pentru a fi o ierarhie a zeilor; totodată, era o rasă de creaturi prea spirituale și pure pentru a fi oameni, așa cum erau înzestrate cu toate *perfectiunile* (nirguna)

108 În ciuda tuturor eforturilor de a demonstra contrariul, teologia creștină – care s-a împovărat cu legenda esoterică evreiască despre creația omului, înțelegând-o *literal* – nu poate găsi nicio scuză rezonabilă pentru „Dumnezeul” lor, „Creatorul”, care produce un om lipsit de minte și simțuri; nici nu poate justifica pedeapsa care urmează unui act pentru care Adam și Eva pot pleda ca fiind *iresponsabili*. Căci, dacă se admite că acest cuplu este ignorant în ceea ce privește binele și răul înainte de a mânca fructul interzis, cum ar putea să știe că *neascultarea era rea*? Dacă omul primordial era menit să rămână o ființă pe jumătate fără minte sau chiar fără minte, atunci creația sa este lipsită de sens și chiar crudă, dacă este produsă de un Dumnezeu omnipotent și perfect. Însă se prezintă chiar și în Geneză că Adam și Eva sunt creați de către o clasă de ființe divine inferioare, Elohimii, care sunt atât de geloși pe privilegiile lor personale (ca ființe rezonabile și inteligente) încât nu-i permit omului să devină „unul dintre ai lor”. Acest fapt este limpede, chiar și din înțelesul cu literă moartă al Bibliei. Gnosticii însă au avut dreptate în ceea ce privește Dumnezeu evreiesc – faptul că acesta aparține unei clase de locuitori inferiori, materiali și nu foarte sfinți ai lumii invizibile.

arhetipale. Perfecțiunea, pentru a fi cu totul astfel, trebuie să se nască din imperfecțiune; ceea ce este incoruptibil (integru) trebuie să rezulte din ceea ce este coruptibil, avându-l pe acesta din urmă ca vehicul, fundament și contrast. Lumina absolută este întuneric absolut și invers. De fapt, nu există nici lumină, nici întuneric în tărmurile adevărului. Binele și răul sunt gemeni, descendenții spațiului și ai timpului, aflați sub influența lui maya. Dacă sunt separați, despărțiți unul de celălalt, amândoi vor muri. Niciunul nu există ca atare, deoarece fiecare trebuie să fie generat și creat din celălalt pentru a dobândi existență; ambii trebuie să fie cunoscuți și apreciați înainte de a deveni obiectele percepției; prin urmare, în mintea muritoare ei trebuie să fie divizați.

În orice caz, deoarece există această deosebire iluzorie, ea necesită un *ordin inferior de îngeri creatori* pentru „a crea” sferile populate de ființe – în special Globul nostru – sau pentru a gestiona materia pe acest plan pământesc. Gnosticii filosofici au fost primii care au gândit astfel, în perioada lor istorică, și au inventat diverse sisteme pornind de la această teorie. De aceea, în schemele lor despre Creație, îi găsim întotdeauna pe Creatorii lor ocupând un loc chiar la baza scării Ființei spirituale. În concepția lor, cei care au creat Pământul nostru și muritorii săi au fost plasați chiar la limita materiei mayavice, iar adepții lor au fost educați să gândească – spre marele dezgust al părinților Bisericii – că pentru crearea acelor rase mizerabile (într-un sens spiritual și moral), care ne onorează sfera noastră, nicio divinitate superioară nu poate fi făcută responsabilă, ci doar îngerii dintr-o *ierarhie inferioară*¹⁰⁹, o clasă căreia i-a fost retrogradat Dumnezeu evreiesc, Iehova.

În toate cosmogoniile antice sunt menționate omeniri diferite de cea prezentă. Platon vorbește în *Phaedrus* despre o rasă înaripată

109 În „Isis dezvăluită” sunt oferite mai multe dintre aceste sisteme gnostice. Una este luată din *Codex Nazareus*, Scripturile nazarinenilor, care, deși au existat cu mult înainte

de oameni. Aristofan (în *Banchetul* lui Platon) menționează o rasă androgină și cu trupuri rotunde. În *Pymander*, întregul regat animal este de sex dublu. Astfel, în versetul 18 se spune: „După ce circuitul a fost realizat, *nodul a fost slăbit* ... și toate animalele, care erau în mod egal androgine, au fost *dezlegate* (separate), împreună cu omul...”, deoarece „cauzele trebuiau să producă efecte pe Pământ”.¹¹⁰ Din nou, în anticul manuscris quiche, *Popol Vuh* – publicat de starețul Brasseur de Bourbourg – primii oameni sunt descriși ca fiind o rasă „a cărei vedere era nelimitată și care cunoștea toate lucrurile imediat”; prin aceasta arătându-se *cunoașterea dumnezeiască a zeilor*, nu a muritorilor. Doctrina Secretă, corectând exagerările inevitabile ale fanteziei populare, oferă faptele așa cum sunt consemnate în simbolurile arhaice.

(b) Aceste „umbre” au fost născute „fiecare având propria culoare și propriile caracteristici”, fiecare fiind totodată „inferioară creatorului ei”, deoarece acesta din urmă era o ființă completă în natura sa. Comentariile se referă în prima propoziție la culoarea sau tenul fiecărei rase umane astfel evaluate. În *Pymander* cei șapte oameni primordiali, creați de Natură din „Omul ceresc”, își însușesc cu toții calitățile celor „șapte guvernatori” sau Conducători, care iubeau Omul – propria lor reflectare și sinteză.

În legende nordice se poate recunoaște în Asgard, sălașul zeilor, la fel ca și în numele *Ases*, aceleași locuri (*loci*) mistice și personificări întrepesute în „miturile” populare precum în Doctrina noastră Secretă; și le găsim în Vede, Purane, scripturile zoroastriene și în Cabala. *Ases* din

zilelor lui Cristos și chiar înaintea legilor lui Moise, erau gnostici, iar mulți dintre ei inițiați. Își aveau centrul „Misterelor Vieții” în Nazara (anticul și modernul Nazaret), iar doctrinele lor sunt un ecou fidel al învățăturilor Doctrinei Secrete – pe unele dintre ele ne străduim acum să le explicăm.

110 A se vedea traducerea din greacă făcută de Francois Monsieur de Foix, *Evesque d'Ayre*: lucrarea dedicată Margaretei de Franța, Reine de Navarre, ediția din 1579, Bordeaux.

Scandinavia, conducătorii lumii care au precedat-o pe a noastră, și al căror nume înseamnă literal „stâlpii lumii” ori „susținătorii lumii”, sunt astfel identici cu grecescul *Cosmocratores*, cu „cei șapte muncitori sau rectori” din *Pymander*, cu cei șapte rishi și pitris din India, cu cei șapte zei și cele șapte spirite rele din tradiția caldeeană, cu cei șapte sefiroți cabaliști sintetizați de triada superioară și cu cele șapte spirite planetare ale misticilor creștini. *Ases* au creat Pământul, mările, cerul, norii și întreaga lume vizibilă din rămășițele uriașului ucis, pe nume Ymir; dar ei nu au creat Omul, ci doar forma sa din *ask*, „frasin”. Odin este cel care îl înzestrează cu viață și suflet, după ce Lodur îi dă sânge și oase, iar în final Hönir îl înzestrează cu intelectul său (*manas*) și cu simțurile sale conștiente. Frasinul nordic, frasinul hesiodic, din care au apărut oamenii generației Bronzului, a treia rasă-rădăcină, și copacul *tzite* din *Popol-Vuh*, din care a fost creată a treia rasă mexicană de oameni, se referă la același copac.¹¹¹ Acest lucru se poate înțelege limpede de către orice cititor. Însă motivul ocult pentru care nordicul Yggdrasil, hindusul Asvatha, Copacul elenic al Vieții (Gogard) și tibetanul Zampun sunt unul cu Arborele Sefirot cabalistic și chiar cu Arborele Sfânt creat de Ahura Mazda, dar și cu Copacul Edenului – rămâne necunoscut savanților occidentali.¹¹² În orice caz, fructele tuturor acestor „arbori”, fie ei pippala, haoma și chiar mai prozaicul măr, sunt „plantele vieții”, de fapt și de drept. Arhetipurile raselor noastre sunt cu toate incluse în copacul microcosmic, care a crescut și s-a dezvoltat în interiorul și sub ocrotirea marelui copac macrocosmic pământesc¹¹³; iar misterul este pe jumătate revelat în *Dirghotamas*, unde se spune: „Pippala, dulcele fruct al celui copac pe care vin spiritele care iubesc

111 A se vedea analiza lui Max Müller la *Popol-Vuh*.

112 James Darmesteter, traducătorul lui *Vendidad*, vorbește astfel despre acest aspect: „Copacul, orice ar fi acesta...” (p. 209).

113 *Timaus*, de Platon.

știința și în care zeii produc toate minunile”. La fel ca în Gogard, printre ramurile luxuriante ale tuturor acestor copaci lumești trăiește „șarpele”. Dar, în timp ce arborele macrocosmic este Șarpele Eternității și al Înțelepciunii absolute, cei care trăiesc în arborele microcosmic sunt șerpii Înțelepciunii manifestate. Unul este Unicul și Întregul; ceilalți sunt părțile sale *reflectate*. „Copacul” este omul însuși, desigur, iar șerpii care trăiesc în fiecare sunt *manas*-urile conștiente, veriga de legătură dintre Spirit și materie, dintre Cer și pământ.

Pretutindeni este la fel. Puterile creatoare produc Omul, dar eșuează în obiectul lor final. Toate aceste logosuri se străduiesc să înzestreze omul cu un spirit nemuritor *conștient*, reflectat doar în minte (*manas*); ele eșuează și sunt toate reprezentate ca fiind pedepsite pentru eșecul lor ori chiar pentru faptul că încearcă să facă aceasta. Care este natura pedepsei? O sentință de închisoare în regiunea inferioară sau joasă, care este Pământul nostru – cel mai jos din lanțul său; o „eternitate” – însemnând durata ciclului-vieții – în întunecimea materiei sau în *ființa Omului-animal*. Jumătate dintre Părinții Bisericii, cei ignoranți și care au gândit sistemul bisericesc, au avut o mare plăcere să denatureze simbolul grafic. Au profitat de metafora și de alegoria găsite în fiecare religie veche pentru a le transforma în beneficiul unui nou crez. Astfel, omul a fost transformat în întunericul iadului material; conștiința sa superioară, obținută din principiul său înăscut (*manasa*) sau deva întrupat, a devenit flacăra arzătoare a regiunii infernale; iar sfera noastră pământească a devenit însuși iadul. Pippala, haoma, fructele Copacului Cunoașterii au fost denunțate ca fiind fructul *interzis*, iar „șarpele Înțelepciunii”, adică vocea rațiunii și a conștiinței, a rămas identificat secole la rând cu îngerul căzut, care este vechiul balaur, diavolul! (A se vedea volumul al IV-lea, „Spiritul rău – ce sau cine este?”)

Același lucru se petrece și cu alte simboluri elevate. Svastica, cel mai sacru și mai mistic simbol din India, „crucea jainistă” după cum este acum numită de către masoni, fără să țină seama de legătura sa directă și chiar de identitatea cu crucea creștină, a ajuns dezonorată în aceeași manieră. A devenit „semnul diavolului” – ne spun misionarii indieni. „Dar nu strălucește ea pe capul marelui Șarpe al lui Vishnu, pe cel cu o mie de capete al lui Sesha-Ananta, în adâncurile lui Patala, Naraka cel hindus, adică iadul?” Ba da: dar ce este Ananta? Ca Sesha, el este ciclul manvantaric aproape nesfârșit al timpului, care devine însuși timpul infinit când este numit Ananta, marele șarpe cu șapte capete, pe care se odihnește Vishnu, Divinitatea eternă în momentul de repaus, adică momentul disoluției Universului (*pralaya*). Ce are de-a face satana cu acest simbol atât de metafizic și de elevat? *Svastica* este cel mai științific și mai filosofic dintre toate simbolurile, și totodată cel mai ușor de înțeles. Este rezumatul în câteva rânduri al întregii lucrări a Creației sau a evoluției, după cum s-ar putea spune, de la cosmo-teogonie și până la antropogonie, de la Parabrahman cel indivizibil și de necunoscut și până la *moneronul* [protoplasma – n.t.] științei materialiste, a cărei geneză este la fel de necunoscută acestei științe pe cât este cea a întregii Divinități. Svastica se găsește în fruntea simbolurilor religioase ale fiecărui popor străvechi. Este „ciocanul muncitorului” din „Cartea caldeeană a numerelor”, „ciocanul” la care se face referire și în „Cartea misterelor ascunse”; aici se spune că el „scoate scântei din cremene” (spațiul), iar acele scântei devin lumile. Este „ciocanul lui Thor”, arma magică prelucrată de pitici împotriva uriașilor sau a forțelor titanice precosmice ale Naturii, care se răzvrătesc și – în timp ce rămân în viață în sfera materiei – nu sunt supuse de către zei, agenții Armoniei universale, și de aceea trebuie să fie mai întâi distruse. Din acest motiv lumea este alcătuită din relicvele lui Ymir cel ucis. Svastica este Miölnir, „ciocanul-furtunii”; prin urmare, se spune că atunci când *Ases*, „zeii sfinți”,

după ce au fost purificați de foc (focul pasiunilor și al suferințelor în încarnările lor), devin pregătiți să locuiască în Ida în pace eternă, atunci Miölnir devine inutil. Aceasta se va petrece atunci când legăturile lui Hel (zeița-regină a regiunii Morților) nu îi va mai încătușa, deoarece regatul răului va fi trecut. „Flăcările lui Surtur nu i-a distrus, nici apele mâniașe” ale potopurilor multiple... „Atunci au venit fiii lui Thor. Ei l-au adus pe *Miölnir* cu ei, nu ca pe o armă a războiului, ci ca pe ciocanul cu care să consacre noul cer și noul pământ...”¹¹⁴

Cu adevărat, multe sunt semnificațiile sale! În lucrarea macrocosmică „ciocanul Creației”, cu cele patru brațe ale sale îndoite în unghiuri drepte, se referă la *mișcarea* continuă și revoluția Cosmosului invizibil al Forțelor. În cea a Cosmosului manifestat și a Pământului nostru se referă la rotația axelor lumii și a centurilor lor ecuatoriale în ciclurile timpului; cele două linii care formează svastica înseamnă Spiritul și materia, cele patru brațe sugerând mișcarea în ciclurile de revoluție. Aplicată microcosmosului – omul – ea îl prezintă ca fiind o legătură între cer și pământ: mâna dreaptă fiind ridicată la capătul unui braț orizontal, stânga arătând către Pământ. În Tăblițele de Smarald ale lui Hermes, mâna dreaptă ridicată are înscris pe ea cuvântul „*Solve*”, iar cea stângă, „*Coagula*”. Este în același timp un semn alchimic, cosmogonic, antropologic și magic, care are șapte chei atașate semnificației sale lăuntrice. Nu este prea mult să spunem că simbolismul compus al acestui semn universal și cel mai sugestiv dintre toate conține cheia a șapte mari mistere ale Cosmosului. Născut din concepțiile mistice ale primilor arieni și plasat de către ei chiar în pragul veșniciei, pe capul șarpelui Ananta, acest semn își găsește moartea spirituală în interpretările scolastice ale antropomorfiștilor medievali. Dar el este Alpha și Omega Forței creatoare universale, care se dezvoltă din Spiritul pur și se încheie în materia grosieră. Este totodată cheia pentru ciclul Științei

superioare și umane; iar cel care îi înțelege semnificația deplină este pentru totdeauna eliberat din capcana lui *mahamaya*, marea iluzie și amăgire. Lumina care strălucește de sub ciocanul ceresc, degradat acum în ciocănelul de lemn al marilor maeștri ai Lojelor Masonice, este suficientă pentru a împrăști întunericul oricăror planuri sau ficțiuni umane.

Cât de profetice sunt cântecele celor trei Zeițe nordice, cărora corbii lui Odin le șoptesc despre trecut și viitor în timp ce zboară în jurul sălașului lor de cristal de sub râul curgător. Cântecele sunt toate înscrise în „Sulurile Înțelepciunii”, multe dintre ele fiind pierdute; printre cele care au rămas se poate vedea că ele repetă în alegorii poetice învățăturile epocilor arhaice. Rezumăm din lucrarea dr. Wagner, „Asgard și zei”, partea despre „reînnoirea lumii” – care este o profeție despre cea de-a șaptea rasă a ciclului nostru, relatată la timpul trecut. Miölnir și-a realizat îndatorirea în acest ciclu și:

„... pe câmpul din Ida, câmpul învierii (pentru al cincilea ciclu), s-au adunat fiii celor mai mari zei, iar în ei părinții lor s-au ridicat din nou (eurile sau individualitățile tuturor încarnărilor lor trecute). Ei au vorbit despre Trecut și despre Prezent, și și-au amintit înțelepciunea și profețiile strămoșului lor – toate acestea fiind împlinite. Lângă ei, dar *nevăzută de către ei*, se afla Unul Cel atotputernic, Cel care domnește asupra tuturor lucrurilor ... și ordonă legile eterne care guvernează lumea. *Cu toții știau că el se afla acolo, îi simțeau prezența și puterea, dar erau ignoranți cu privire la numele său. La comanda sa noul Pământ s-a ridicat din Apele Spațiului.* La sud și deasupra câmpului din Ida el a creat un alt cer, numit Audlang, iar mai departe un al treilea, Widblain. Deasupra peșterii lui Gimil un palat minunat a fost înălțat, acoperit cu aur și strălucind precum soarele”.

114 A se vedea *Asgard and the Gods* – capitolul despre reînnoirea lumii.

Acestea sunt cele trei planete care ascensionează gradat din „lanțul” nostru. Acolo zeii au fost înțonați, așa cum *obișnuiau să fie...* De la înălțimile lui Gimil (a șaptea planetă sau sferă, cea mai elevată și mai pură) ei au privit în jos peste descendenții fericiți ai lui Lif și ai lui Lifthrasir (viitorii Adam și Eva – proveniți din umanitatea purificată) și le-a făcut semn să urce mai sus, să se *ridice în cunoaștere și în înțelepciune*, pas cu pas, de la „un cer la altul”, până când vor fi în final pregătiți să se unească cu zeii în casa Părintelui tuturor (p. 305).

Cel care cunoaște doctrinele budismului esoteric (sau Înțelepciunea), chiar dacă a fost atât de imperfect schițată până acum, va vedea limpede alegoria conținută în pasajul de mai sus.

Semnificația sa mai filosofică va fi mai bine înțeleasă dacă cititorul își aduce aminte de mitul lui Prometeu. Este examinat mai departe din perspectiva instrumentului hindus *pramantha*. Devalorizat într-un simbol pur fiziologic de către unii orientaliști și asociat doar cu focul terestru, interpretarea acestora este o insultă față de fiecare religie, inclusiv creștinismul, al cărui cel mai mare mister este astfel coborât în materie. „Frecarea” divinului *pramantha* și a lui arani se poate sugera sub această imagine doar pentru concepțiile brutale ale materialiştilor germani – față de care nu există nimic mai rău. Este adevărat că pruncul divin, *agni* la rasa vorbitoare de sanscrită, care a devenit *ignis* la latini, se naște din unirea lui *pramantha* cu arani (svastica) în timpul ceremoniei sacrificiale. Dar de ce din aceasta? *Tvashtri* (Visvakarman) este „artistul divin și dulgherul”¹¹⁵; totodată, el este Tatăl zeilor și al focului creator în Vede. Atât de vechi și de sacru este acest simbol, încât aproape că nu există situri în vechile orașe în care să nu fi fost găsit. Mai multe asemenea discuri din teracotă, numite *fusaiolos*, au fost găsite de dr. Schliemann sub ruinele vechiului oraș Troia. Ambele

aceste forme și au fost excavate într-un număr mare, prezența lor fiind încă o dovadă că străvechii troieni și strămoșii lor erau arieni puri.

(c) *Chhaya*, așa cum am explicat deja, este forma astrală. Semnificația sa se regăsește în lucrările sanscrite. Astfel, *Sanjna* („conștiința spiritului”), soția lui Surya (Soarele), este înfățișată ca retrăgându-se în junglă pentru a duce o viață ascetică și lăsându-și în urmă *chhaya*, umbra sau forma sa, pentru a-i sluji soțului ei.

16. Cum s-au născut (*adevărații*) *manushyas*? Manu-șii cei cu minte, cum au fost ei creați? (a) Părinții (*barhishad*) au cerut în ajutor propriul lor foc (*Kavyavahana*, *focul electric*), care este focul ce arde în pământ. Spiritul Pământului a cerut în ajutor focul solar (*Suchi*, *spiritul din Soare*). Aceștia trei (*pitris* și *cele două focuri*) au produs prin eforturile lor unite o formă (*rupa*) bună. Ea (*forma*) putea sta în picioare, putea merge, alerga, se putea înclina și putea chiar zbura. Dar cu toate acestea era în continuare doar o *chhaya*, o umbră fără simțuri (b)...

El însuși a fost stilizat *Akta* («cel uns», Cristosul), după ce preotul a turnat deasupra capului său nectarul, *soma spirituous* (?), iar peste trupul său unt purificat prin sacrificii”; din lucrarea *Man before metals*, „Omul dinaintea metalelor”, p. 190. Sursa informației sale nu este oferită de către darwinistul francez. Însă frazele sunt citate pentru a arăta că lumina începe să apară chiar și deasupra materialiştilor. Adalbert Kuhn, în cartea sa *Die Herabkunft des Feuers*, identifică cele două semne și cu arani, și le desemnează sub acest nume. El adaugă: „Acest proces al focului declanșator i-a condus în mod normal pe oameni la ideea reproducerii sexuale” etc. De ce n-ar fi putut o idee mai demnă și una mai ocultă să-i conducă pe oameni să inventeze acest simbol, în măsura în care este conectat într-unul dintre aspectele sale cu reproducerea umană? Dar simbolismul său principal se referă la cosmogonie.

„Agni, în condiția de *akta* sau «cel uns» este sugestiv pentru Cristos”, remarcă prof. Jolly. „*Maya*, Maria, este mama Sa; *Tvashtri*, Sf. Iosif, este dulgherul din Biblie.” În *Rig Veda* Visvakarman este cel mai superior și mai străvechi dintre zei și „Părintele” lor. El este „dulgherul sau constructorul”, deoarece Dumnezeu este numit chiar și de către monoteiști „Arhitectul Universului”. Totuși, ideea originală este pur metafizică și nu are nicio legătură cu simbolismul falic adoptat ulterior.

115 „Tatăl focului sacru”, scrie prof. Jolly, „este *Tvashtri* ... iar mama sa era *Maya*.”

(a) Aici este necesară din nou o explicație prin prisma și cu ajutorul adăugirilor exoterice la scripturile esoterice. *Manushyas* („oamenii”) și *Manu-șii* sunt aici echivalenți cu caldeeanul „Adam” – acest termen neînsemnând deloc primul om, așa cum este la evrei (o ființă individuală solitară), ci *omenirea* la modul colectiv, așa cum este la caldeeni și la asirieni. Cele patru ordine sau clase de dhyani chohan din cele șapte, spune Comentariul, sunt cele „care au fost descendentele omului *tăinuit*”, adică ale omului subtil lăuntric. „Lha” ai Lunii – spiritele lunare – erau, după cum s-a afirmat deja, doar *strămoșii formeii sale*, adică al modelului conform căruia Natura și-a început munca exterioară asupra lui. De aceea, omul primordial era, atunci când a apărut, doar un bhuta¹¹⁶ fără simțuri sau o „fantomă”. Această „creație” era un eșec, iar motivul acesteia va fi explicat în Comentariul de la sloka 20.

(b) Această încercare a fost un alt eșec. Ea reprezintă vanitatea încercărilor singulare și lipsite de ajutor ale Naturii fizice de a construi chiar și un animal perfect, darămite omul. Căci „Părinții” sau Îngerii inferiori sunt cu toții spirite ale Naturii, iar elementalii (spiritele Naturii) superiori posedă de asemenea o inteligență proprie; dar toate acestea nu sunt suficiente pentru a construi un om gânditor. Era nevoie de „focul viu”, acel foc care oferă minții umane propria sa percepție și conștiință de sine – *manas*. Iar descendenții lui *Parvaka* și ai lui *Suchi* sunt creaturile animale electrice și focurile solare, care creează animalele și ar putea oferi astfel doar o constituție fizică vie acelui prim model astral al omului. Primii creatori au fost, deci, pygmalionii omului primordial: iar aceștia au eșuat să anime „statuia” – *din punct de vedere intelectual*.

116 Nu este clar de ce termenul *bhuta* este interpretat de către orientaliști ca semnificând „spiritele rele” în Purane. În *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. 5, sloka spune pur și simplu: „Bhutașii sunt niște demoni înspăimântători, deoarece sunt colorați ca maimuțele și sunt carnivori”; iar cuvântul în sine înseamnă în prezent în India „fantomă” – stafie eterică sau astrală – în timp ce în învățăturile esoterice el înseamnă substanță *elementară*, ceva alcătuit din esență atenuată și difuză, fiind, în mod specific, *dublul* astral al oricărui om sau animal. În acest caz acești oameni primitivi sunt dublurile primilor dhyani sau pitris eterici.

Această stanță este foarte sugestivă, după cum vom vedea. Ea explică misterul și umple golul dintre principiul simțitor din om – Sinele Superior sau monada umană – și monada animală, ambele una și aceeași, chiar dacă prima este înzestrată cu inteligență *dumnezeiască*, iar ultima doar cu capacitate *instinctuală*. Cum ar putea fi explicată diferența și cum poate fi confirmată prezența Sinelui Superior în om?

„*Fiii lui Mahat sunt însuflețitorii Plantei umane. Ei sunt apele care cad peste solul arid al vieții latente și scânteia care însuflețește animalul uman. Ei sunt Domnii Vieții spirituale eterne...*”

„*La începuturi (în a doua rasă) unii (dintre Stăpâni sau Domni) doar și-au suflat esența lor în manushya (oameni); iar unii și-au făcut din oameni sălașul lor.*”

Aceasta arată că nu toți oamenii au devenit încarnări ale „rebelilor cerești”, ci doar câțiva dintre ei. Cei rămași au devenit pur și simplu însuflețiți (în al cincilea lor principiu) de scânteia aruncată în ei, ceea ce reprezintă marea diferență dintre capacitățile intelectuale ale oamenilor și raselor. Dacă „fiii lui Mahat”, din punct de vedere alegoric, nu ar fi omis lumile intermediare în impulsul lor către libertatea intelectuală, omul-animal nu ar fi reușit niciodată să se înalțe din acest pământ și să-și atingă prin eforturi proprii scopul suprem. Pelerinajul ciclic ar fi fost realizat prin toate planurile existenței într-un mod pe jumătate inconștient, dacă nu chiar complet inconștient, așa cum se petrece în cazul animalelor. Acestei răzvrătiri a vieții intelectuale împotriva inactivității morbide a spiritului pur îi datorăm ceea ce suntem acum – oameni gânditori și conștienți de sine, ce au capacități și atribute dumnezeiești în ei înșiși, chiar dacă le folosesc atât în bine, cât și în rău. Prin urmare, rebelii sunt salvatorii noștri. Să-l lăsăm pe filosof să reflecteze asupra acestor aspecte, căci mult mai multe mistere i se vor

dezvălui astfel. Doar prin forța de atracție a contrastelor cei doi opuși – Spiritul și materia – pot fi înrădăcinați pe Pământ; apoi, topiți în focul experienței și suferinței conștiente, se vor găsi uniți în Veșnicie. Acest fapt va revela semnificația multor alegorii până acum neînțelese, numite în mod prostesc „basme”, „mituri”. (A se vedea mai jos „Secretul lui satana”.)

De la început trebuie să spunem că aceste aspecte explică afirmația făcută în *Pymander*: faptul că „Omul ceresc”, „Fiul Tatălui”, care a împărtășit natura și esența celor șapte Guvernatori sau Creatori și Conducători ai lumii materiale, s-a ivit din Armonie și, trecând prin cele șapte cercuri de foc, a manifestat natura descendentă înăscută.¹¹⁷ Aceasta explică fiecare verset din această narațiune hermetică, precum și alegoria greacă a lui Prometeu. Cel mai important, explică multe afirmații alegorice despre „Războiul din Ceruri”, inclusiv aceea a *Revelației* (Apocalipsei) cu privire la dogma creștină a îngerilor căzuți. Explică „răzvrătirea” celor mai vechi și mai mari îngeri, precum și semnificația alungării lor din Ceruri în adâncurile iadului, adică în materie. Rezolvă chiar și recenta nedumerire a asiriologilor, care își exprimă confuzia prin intermediul lui George Smith.

Acesta spune: „Prima mea părere despre această parte (a răzvrătirii) a fost că războiul cu puterile Răului a precedat Creația; acum cred că el a urmat momentului Căderii” („Mărturii caldeene despre Geneză”, p. 92). În această lucrare George Smith oferă o gravură ce reprezintă Copacul sacru, șarpele, bărbatul și femeia, și care provine dintr-un cilindru babilonian timpuriu. Copacul are șapte ramuri: trei de partea bărbatului și patru de partea femeii. Aceste ramuri înfățișează cele șapte rase-rădăcină; în cea de-a treia, chiar spre sfârșitul ei, a apărut separarea sexelor și așa-numita „Cădere” în procreație. Primele trei rase

erau asexuate, apoi au devenit hermafrodite; celelalte patru s-au divizat în bărbat și femeie, distingându-se una de cealaltă. „Balaurul”, spune G. Smith, „care în legende caldeene despre Creație conduce omul la păcat, este creația lui Tiamat, principiul viu al Mării sau al Haosului ... care se opunea zeităților la crearea lumii.” Aceasta este o eroare. Balaurul (dragonul) reprezintă principiul masculin ori Falusul personificat sau, mai degrabă, *animalizat*; iar Tiamat, „întruchiparea Spiritului sau a Haosului” adâncului (abisului), este principiul feminin, Pântecel. „Spiritul Haosului și al Dezordinii” se referă la perturbarea mentală la care a condus. Este principiul senzual, magnetic, atractiv, care fascinează și seduce, elementul activ și mereu viu, care aruncă întreaga lume în dezordine, haos și păcat. Șarpele seduce femeia, dar ea îl seduce pe bărbat, și ambii sunt incluși în blestemul karmic, chiar dacă doar ca un rezultat natural al unei cauze produse. George Smith spune: „Este limpede că balaurul este inclus în blestemul Căderii și că zeii” (Elohimii, invidioși când au văzut că omul făcut din pământ devine creator la rândul său, precum toate animalele) „invocă în numele rasei umane toate relele care afectează omenirea: înțelepciunea și cunoașterea să-l rănească, să aibă parte de certuri familiale, să se mânia față de zei, să cedeze tiraniei ... să fie dezamăgit în dorințele sale, să rostească *rugăciuni neroditoare*, să comită păcate viitoare... Fără îndoială că multe asemenea rânduri urmează în aceeași măsură, dar narațiunea este din nou întreruptă și revine doar când zeii sunt pregătiți pentru războiul cu puterile răului, care sunt conduse de Tiamat (femeia)...” (*Babylonian Legend of Creation*, p. 92)

Această relatare este omisă în Geneză, din scopuri monoteiste. Dar este o politică greșită – născută, fără îndoială, din teamă și respect față de religia dogmatică și superstițiile ei – să se urmărească restabilirea fragmentelor caldeene prin intermediul Genezei, deoarece aceasta este

117 A se consulta *Pymander*, Cartea a II-a, versetele 17-29.

mult mai tânără decât orice alte fragmente și ar trebui explicată, de fapt, de fragmentele caldeene.

17. Suflul (*monada umană*) avea nevoie de o formă; pe aceasta i-au dat-o Părinții. Suflul avea nevoie de un trup grosier; Pământul l-a modelat. Suflul avea nevoie de Spiritul Vieții; Lha cei solari l-au suflat în forma sa. Suflul avea nevoie de o oglindă a trupului său (*umbra astrală*); „I-am oferit-o pe a noastră”, au spus dhyani. Suflul avea nevoie de un vehicul al dorințelor (*kama rupa*); „Îl are”, a spus drenorul apelor (*Suchi, focul pasiunii și al instinctului animal*). Suflul avea nevoie de o minte pentru a îmbrățișa Universul; „Nu-i putem da aceasta”, au spus Părinții. „Nu am avut-o niciodată”, a spus Spiritul Pământului. „Forma va fi mistuită, dacă i-aș da-o pe a mea”, a spus Marele Foc (*solar*)... (*Născându-se*) Omul a rămas un bhuta gol și fără simțuri... Astfel, cei fără oase au dat viață celor care au devenit (*ulterior*) oamenii cu oase în a treia (*rasă*) (a).

Deoarece o explicație completă se găsește în a stanța a V-a (a se vedea paragraful (a)), câteva remarci sunt suficiente pentru moment. „Părintele” omului fizic primitiv sau al corpului său este principiul vital electric ce rezidă în Soare. Luna este Mama sa, datorită acelei puteri misterioase a Lunii care are o influență decisivă asupra gestației și procreației umane, pe care le reglementează la fel ca în cazul creșterii plantelor și animalelor. „Vântul” sau eterul, care în acest caz înfățișează factorul de transmisie prin care sunt transportate acele influențe de la cei doi aștri și răspândite asupra Pământului, este menționat ca fiind „îngrijitorul”; în timp ce doar „Focul spiritual” face din om o entitate divină și perfectă.

Dar ce este acest „Foc spiritual”? În alchimie el este hidrogenul, la modul general; în timp ce în adevărurile esoterice el reprezintă emanația Razei care pornește de la *numenul* său, „dhyani-ul primului element”. Hidrogenul este *gaz* doar pe planul nostru terestru. Dar chiar și în chimie hidrogenul „ar fi singura formă existentă a materiei, din perspectiva noastră asupra termenului”¹¹⁸ și este foarte strâns legat de *protyle* [o substanță primitivă ipotetică, din care se presupune că au fost formate elementele chimice – n.tr], care este *layam* [„ritmul” – n.t.] nostru. Este tatăl și generatorul, cum s-ar spune sau, mai degrabă, *upadhi* (fundamentul) atât al aerului, cât și al apei, și este „foc, aer și apă”. De fapt, este *unul* sub trei aspecte; de aici provine trinitatea chimică și alchimică. În sfera manifestării sau a materiei el este simbolul obiectiv și emanația materială a Ființei subiective și pur spirituale în planul numenului. Godfrey Higgins a comparat foarte bine hidrogenul și chiar l-a identificat cu *to-on*, „Unul” al grecilor. Deoarece, după cum remarcă el, hidrogenul nu este apă, deși o generează; hidrogenul nu este foc, deși îl manifestă sau îl creează; nu este nici aer, deși aerul poate fi considerat un rezultat al uniunii dintre apă și foc – de vreme ce hidrogenul se găsește în elementul apos al atmosferei. Ci este trei într-unul.

Dacă se studiază teogonia comparativă este ușor de văzut că secretul acestor „focuri” era predat în Școlile *Misterelor* ale fiecărui popor antic, în primul rând la samotraci. Nu există nici cea mai mică îndoială că acei kabeiri – cei mai enigmatice dintre toate divinitățile, zei, oameni, zeități superioare și titani – sunt identici cu kumarașii și cu rudrașii conduși de Kartikeya – care este tot un kumara. Acest aspect este destul de evident chiar și din punct de vedere exoteric; iar aceste zeități hinduse erau, precum kabeiri, *focuri sacre personificate ale celor mai oculte puteri ale Naturii*. Mai multe ramuri ale rasei ariene – asiatice, europene, hinduse și grecești – au făcut tot posibilul pentru a le ascunde natura

118 A se vedea *Genesis of the Elements*, de profesorul W. Crookes, p. 21.

lor adevărată, ba chiar și importanța lor. La fel ca și în cazul kumarașilor, numărul kubeirilor este nesigur. Unii spun că au existat doar trei sau patru; alții spun că șapte. Aschieros, Achiosersa, Achiochersus și Camillus pot foarte bine să reprezinte *alter egourile* celor patru kumara – Sanat-Kumara, Sananda, Sanaka și Sanatana. Primele zeități, al căror tată faimos era Vulcan, au fost confundate adesea cu Dioscuri, Corybantes, Anaces etc.; la fel precum kumarașii, al cărui tată faimos este Brahma (sau, mai degrabă, „Flacăra mâniei sale” a fost cea care l-a împins să realizeze a noua creație – creația lui Kumara – ce a rezultat în Rudra sau Nilalohita, adică Shiva, și kumarași), ei au fost confundați cu asurașii, rudrașii și pitrișii, pentru simplul motiv că sunt cu toții unul, adică puteri și focuri corelate. Nu avem spațiu aici pentru a descrie aceste „focuri” și semnificația lor adevărată, deși vom căuta să facem astfel în următoarele volume. Dar mai putem adăuga câteva explicații.

Cele de mai sus sunt toate mistere care trebuie lăsate la intuiția căutătorului pentru a le soluționa; este un aspect mai important decât a le descrie. Dacă acesta dorește să învețe ceva din secretul focurilor, este mai bine să se îndrepte către anumite lucrări ale alchimiștilor, care asociază foarte corect focul cu fiecare element, la fel precum ocultiștii. Cititorul trebuie să-și amintească faptul că anticii considerau religia și științele naturale, împreună cu filosofia, ca fiind strâns și inseparabil legate una de alta. Esculap era Fiul lui Apollo – Soarele sau Focul Vieții – în același timp fiind *Helios*, *Pythius* și zeul Înțelepciunii oraculare. În religiile exoterice, la fel de mult precum în filosofia esoterică, elementele – în special focul, apa și aerul – sunt considerate progeniturile celor *cinci simțuri fizice* ale noastre, iar din acest motiv sunt direct asociate (într-o manieră ocultă) cu ele. Aceste simțuri fizice aparțin unei creații chiar mai inferioare decât cea numită în Purane *Pratisarga* sau Creația secundară. „Focul lichid provine din focul omogen”, spune o axiomă ocultă.

„Cercul este gândul; diametrul (sau linia) este cuvântul; iar uniunea lor este viața.” În Cabala, *Bath-Kol* este fiica *Vocii dumnezeiești* sau a luminii primordiale, *Shekinah*. În Purane și în exoterismul hindus *vach* („sunetul”) este logosul feminin al lui Brahma – o permutare a lui Aditi, „lumina primordială”. Iar dacă Bath-Kol, în misticismul evreiesc, este o voce ori un glas articulat și natural din Ceruri, care dezvăluie „poporului ales” tradițiile și legile sacre, aceasta se datorează faptului că *vach* era numit înainte de iudaism „Mama Vedelor”, care a pătruns în rishi și i-a inspirat cu revelațiile sale; exact așa cum se spune că Bath-Kol i-a inspirat pe profeții Israelului și pe înalții preoți evrei. Iar ambele aspecte există până astăzi, în simbologia sacră respectivă, deoarece anticii asociau sunetul sau vorbirea cu eterul spațiului, al cărui sunet este caracteristic. De aceea focul, apa și aerul constituie trinitatea cosmică primordială. „Eu sunt gândul tău, Dumnezeuul tău, mai străvechi decât cel mai umed principiu, *lumina care radiază în întuneric* (haos), iar *Cuvântul* strălucitor al lui Dumnezeu (sunetul) este Fiul Divinității.”¹¹⁹ (*Pymander*, vers. 6)

De aceea este necesar să studiem bine „Creația primară” înainte de a putea să o înțelegem pe cea secundară. Prima rasă avea trei elemente *rudimentare* în ea; și *niciun foc* ca atare; deoarece la anticii evoluția omului, creșterea și dezvoltarea simțurilor sale spirituale și fizice erau subordonate evoluției elementelor pe planul cosmic al acestui Pământ. Toate pornesc de la *prabhavapyaya*, evoluția principiilor creatoare și simțitoare din zei și chiar ale așa-numitei „zeități creatoare”. Acest aspect se găsește în numele și apelativele date lui Vishnu în diverse scripturi

119 Oponenții hinduismului pot considera cum doresc aspectele de mai sus – panteism, politeism etc. Dacă știința nu este în întregime orbită de prejudecăți va remarca în această relatare o cunoaștere profundă a științelor naturale și a fizicii, precum și a metafizicii și a psihologiei. Dar pentru a descoperi aceasta este necesar să se studieze personificările și apoi să fie convertite în atomi chimici. Atunci se va vedea că ele satisfac atât știința fizică și în întregime materialistă, cât și pe cei care văd în evoluție lucrarea „Marii Cauze Necunoscute” în aspectele sale fenomenale și iluzorii.

exoterice. Sub formă de *Protologos* (orfic) el este numit *Purvaja*, „pre-genetic”, iar apoi este reprezentat prin alte nume asociate, în ordinea lor descendentă către materia din ce în ce mai grosieră.

Următoarea ordine pe linii paralele poate fi găsită cu privire la evoluția elementelor și a simțurilor; sau a „omului” ori a „spiritului” cosmic-terestru și a omului fizic, muritor:

1. Eter – Auz – Sunet.
2. Aer – Atingere – Sunet și atingere.
3. Foc sau Lumină – Vedere – Sunet, Atingere și Culoare.
4. Apă – Gust – Sunet, Atingere, Culoare și Gust.
5. Pământ – Miros – Sunet, Atingere, Culoare, Gust și Miros.

După cum putem vedea, fiecare element adaugă la propriile sale caracteristici pe acelea ale predecesorului său; așa cum fiecare rasă-rădăcină adaugă simțul caracteristic al rasei precedente. Același lucru este valabil și pentru creația septenară a omului, care evoluează treptat în șapte etape și pe baza acelorași principii, după cum se va arăta mai departe.

Astfel, în timp ce zeii sau dhyanii chohan (devași) se dezvoltă din Cauza primară – care nu este Parabrahman, căci acesta constituie Întreaga Cauză și nu poate fi menționat ca fiind „cauza primară” – aceasta fiind numită în cărțile brahmanice *jagad-yoni*, „pântecul lumii”, omenirea emană din acești factori activi din Cosmos. Însă oamenii, în timpul primei și celei de-a doua rase, nu erau ființe fizice, ci mai degrabă rudimente ale oamenilor viitori – *bhuta* – care s-au dezvoltat din *bhutadi*, „origine” sau „locul originar din care au izvorât elementele”. Prin urmare, ei s-au dezvoltat cu tot ceea ce a urmat din *Prabhavapyaya*, „locul care este originea și dizolvarea tuturor lucrurilor”, după cum explică Comentariul. De aici provin și simțurile noastre fizice și chiar și cea mai înaltă zeitate „creată”, în filosofia noastră. Fiind

una cu Universul, fie că o numim Brahma, Ishvara sau Purusha, ea este o zeităte manifestată – prin urmare creată, adică limitată și condiționată. Acest lucru este cu ușurință de dovedit chiar și de către învățăturile exoterice.

Mai întâi eternul Brahma (Cel neutru sau abstract) a fost numit Cel Necunoscut, *Punda-Rikaksha*, „gloria supremă și nepieritoare”; apoi, de îndată ce a fost înfățișat în loc de *sadaika-rupa*, „Natura neschimbătoare sau imuabilă”, ca *ekanaka-rupa*, „atât singulară, cât și multiplă”, el – cauza – devine fuzionat cu propriile sale efecte; iar numele sale, dacă sunt plasate în ordine esoterică, arată următoarea scară descendentă:

1. Mahapurusha sau Paramatman – Spiritul Suprem.
2. Atman sau Purvaja (Protologos) – Spiritul viu al Naturii.
3. Indroyatman sau Hrishiksha – Sufletul spiritual sau intelectual (înzestrat cu simțuri).
5. Bhutatman – Sufletul viu sau sufletul Vieții.
6. Kshetrajna – Sufletul întrupat sau Universul Spiritului și al materiei.
7. Bhrantidarsanath – Percepția falsă – Universul material.

Ultimul nume înseamnă „ceva perceput” sau „conceput din”, ca urmare a înțelegerii false și eronate ca formă materială; dar, de fapt, este doar *maya*, iluzia, care se manifestă în Universul nostru fizic.

Faptul că are loc evoluția esențelor lui dhyanii chohan este în strânsă analogie cu atributele acestora în lumea spirituală și în cea materială; caracteristicile lor se reflectă la rândul lor în om (la modul colectiv) și în fiecare dintre principiile sale; *fiecare dintre ele conține în ea însăși, în aceeași ordine progresivă, o porțiune din „focurile” și elementele lor variate.*

STANȚA V

EVOLUȚIA CELEI DE-A DOUA RASE

(18) Fiii Căii Yoga. (19) Rasa a doua, asexuată. (20) Fiii fiilor amurgului. (21) „Umbra” sau Omul astral se retrage în interior, iar omul dezvoltă un corp fizic.

18. Prima (*rasă*) era alcătuită din Fiii Căii Yoga. Fiii lor erau: copiii Tatălui galben și ai Mamei albe.

În Comentariul ulterior propoziția este tradusă astfel:

„Fiii Soarelui și ai Lunii, crescute de eter (sau vânt) (a)...

Erau umbrele umbrelor Stăpânilor (Domnii) (b). Ele (umbrele) s-au expansionat. Spiritele Pământului le-au înveșmântat; Lha cei solari i-a încălzit (au conservat focul vital în formele fizice născute). Suflurile aveau viață, dar niciun fel de înțelegere. Nu aveau nici foc, nici apă proprie (c).”

(a) Amintiți-vă în acest context de Tăblițele de smarald ale lui Hermes, a căror semnificație esoterică conține șapte chei în ea. Semnificația sa astro-chimică este binecunoscută cărturarilor, iar acum poate fi oferită cea antropologică. Acel „lucrul unic” menționat în ea este Omul. Se spune: „Tatăl acelui unic lucru este Soarele; Mama sa este Luna; Vântul îl poartă la sânul său, iar îngrijitorul său este Pământul vaporizat”. În interpretarea ocultă a acestei fraze este adăugat: „Iar Focul *spiritual* este instructorul (gurul) său”.

Acest foc este Sinele Superior, Eul spiritual sau ceea se reîncarnează în veșnicie sub influența sinelui său personal inferior, care se modifică odată cu fiecare renaștere, plin de *tanha* sau „dorința de a trăi”. Este o lege ciudată a Naturii faptul că, pe acest plan, Natura superioară (spirituală) trebuie să fie, ca să spunem așa, constrânsă de cea inferioară. Până când egoul nu-și găsește refugiul în Atman, Spiritul atotcuprinzător, și nu se contopește în întregime în esența acestuia, egoul personal ar putea să-l îndemne spre un final amar. Acest aspect nu poate fi înțeles complet până când cercetătorul spiritual nu devine familiar cu misterul evoluției, care se dezvoltă pe direcții triple – spirituală, psihică și fizică.

Ceea ce propulsează și forțează evoluția, adică impulsionează creșterea și dezvoltarea omului către perfecțiune, este: a) monada sau ceea ce acționează în ea inconștient, printr-o forță inerentă ei înseși; b) corpul astral inferior sau sinele individual. Prima, fie că este închisă într-un corp vegetal sau animal, este înzestrată cu acea forță – care este ea însăși. Datorită identității cu Întreaga Putere care este inerentă monadei aceasta este în întregime potentă în *arupa* sau în planul fără formă. Pe planul nostru esența sa este prea pură și rămâne în întregime potențială, iar individualitatea devine inactivă: de exemplu, razele Soarelui, care contribuie la creșterea vegetației, nu selectează o anumită plantă asupra căreia să strălucească. Dacă se scoate planta cu tot cu rădăcină și se transferă într-un loc unde razele solare nu ajung, acestea nu o vor urma. La fel este și cu Atman: până când Sinele Superior sau Eul nu „gravitează” către Soare – monada – egoul inferior sau sinele individual va fi cel care va guverna ființa în fiecare caz. Căci acest eu inferior, cu egoismul său feroce și cu dorința animalică de a trăi o viață fără sens (*tanha*), este cel care „construiește tabernaculul”, după cum îl numește Buddha în *Dhammapada* (153 și 154). De aici provine expresia: „Spiritele Pământului au înveșmântat umbrele și

le-au expansionat”. Acestor „spirite” le aparține temporar sinele astral uman; și ele sunt cele care construiesc sau oferă tabernaculul fizic al omului, pentru ca monada și principiul său conștient – *manas* – să locuiască în el. Însă spiritele „solare” – Lha – încălzesc umbrele. Acest lucru este adevărat din punct de vedere fizic și literal; din punct de vedere metafizic sau pe plan psihic și spiritual, este la fel de adevărat că doar Atman încălzește ființa lăuntrică a omului – adică îl iluminează cu raza vieții dumnezeiești și doar el îi oferă ființei lăuntrice sau eului care se reîncarnează nemurirea sa. Astfel, după cum vom vedea, pentru primele trei și jumătate rase-rădăcină și până la punctul de mijloc sau de cotitură puterile formatoare ale raselor sunt umbrele astrale ale „străbunilor” – pitrișii lunari – care construiesc și forțează treptat evoluția formei fizice către perfecțiune; iar aceasta cu prețul unei pierderi spirituale proporționale. Apoi, de la punctul de cotitură Sinele Superior sau principiul care se încarnează – *nous* sau *mintea* – este cel care guvernează eul animal și îl conduce în toate momentele în care acesta din urmă nu se impune peste cel superior. Pe scurt, spiritualitatea ființei se află pe o curbă ascendentă, iar latura animalică, instinctuală sau fizică o împiedică să progreseze constant pe calea evoluției sale doar atunci când egoismul personalității a afectat mult prea puternic, cu virusul său letal, adevărata esență lăuntrică a omului, astfel încât atracția ascendentă își pierde întreaga putere asupra omului gânditor și rațional. Adevărul gol-goluț este că viciul și răutatea sunt manifestări *anormale* și *nefirești* în această perioadă a evoluției noastre umane – cel puțin așa trebuie să fie privite. Faptul că omenirea nu a fost niciodată mai egoistă și mai depravată ca în prezent, iar popoarele civilizate au reușit să facă din egoism o caracteristică etică, iar din viciu o artă, este o dovadă în plus despre natura uluitoare a fenomenului.

Întreaga schemă este prezentată în „Cartea caldeeană a numerelor” și chiar în *Zohar*, dacă se înțelege semnificația indicțiilor apocaliptice.

Mai întâi apare En-Soph, „Cel mai tainic dintre tainici”, apoi punctul, *sephira*, care devine ulterior sefirotul; apoi lumea *atzilatică*, lumea emanațiilor care dau naștere celorlalte trei lumi, numite astfel: *Tronul*, lăcașul spiritelor pure; a doua este *Lumea formării* sau *Jetzira*, regatul îngerilor care generează a treia lume, *Lumea acțiunii* – care este Lumea asiatică, Pământul, lumea *noastră*; și despre ea se spune, fiind numită și *kliphoth*, că ar conține (alte) șase sfere, כלכלים, și materia, fiind rezidența „prințului întunericului”. Acest lucru este cât se poate de clar; căci Metatron, Îngerul celei de-a doua lumi *briatice* [în legătură cu Lumea Creației, *Briah* în ebraică – n.t.], înseamnă „mesager”, „înger”, fiind numit și „marele Învățător”; iar sub el se află îngerii celei de-a treia lumi, *Jetzira*, ale cărei zece și șapte categorii constituie Sefirotul¹²⁰; despre aceștia se spune că „ei populează și însuflețesc această lume ca *entități și ființe simțitoare esențiale*, ale căror *corelații și contrarii* populează a treia lume sau Lumea asiatică”. Aceste „contrarii” sunt numite „*cochilii*”, כלפידה, sau *demoni*¹²¹, care populează cele șapte locuințe numite *Sheba Hachaloth*, adică cele șapte regiuni ale Globului nostru. Prințul lor este numit în Cabala samael, îngerul morții, care este totodată și șarpele seducător, satana; dar acest satana este totodată lucifer, îngerul luminos al Luminii, *Lumina* și *Aducătorul Luminii*, „Sufletul” înstrăinat de *Cei sfinți*, adică de ceilalți îngeri, iar pentru o vreme *anticipând timpul* în care ei urmau să coboare pe Pământ pentru a se reîncarna la rândul lor.

„Sufletele (monadele) sunt preexistente în Lumea emanațiilor” („Cartea Înțelepciunii”, cap. VIII, 20); iar *Zoharul* ne învață că în „suflet se află adevăratul om, adică eul și ființa conștientă – EU SUNT: *Manas*”.

120 A se vedea vol. I, partea despre „Dumnezei, monade și atomi”. Este simbolizat în Triunghiul pitagoreic – cele 10 puncte interioare și cele 7 puncte ale triunghiului și cubului.

121 De aici provine numele cabalistic de „cochilii” oferit formei astrale, corpul numit *kama rupa*, lăsat în urmă de îngerii superiori în formă de *manas* superior, când acesta – *manas* – a fost lăsat în urmă pentru *devachan*, părăsindu-i reziduurile.

„Ei coboară din aerul pur pentru a fi înlănțuiți de trup”, spune Iosephus, repetând credința esenienilor (*De Bello Judeo*, II, 12). „Aerul este plin de suflete”, afirmă Filon; „ei coboară pentru a fi legați de trupurile muritoare, plini de dorința de a trăi în ele.”¹²² (*De Gignat*, 222c; *De Somniis*, p. 455) Căci prin și în forma umană ei vor deveni ființe care *progresează*, în timp ce natura îngerului este pur *intransitivă*. De aceea omul deține potențialul de a transcende capacitățile îngerilor. Și din același motiv inițiații din India spun că brahmanul, cel născut de două ori, este cel care poate domni asupra zeilor (deva); iar Pavel repetă același lucru în Corinteni I 6:3 – „Nu știți că noi (inițiații) *îi vom judeca pe îngeri?*”

În cele din urmă, în fiecare scriptură antică și cosmogonie se arată că omul a evoluat în principal ca o *formă luminoasă necorporală* asupra căreia, precum alama topită în jurul modelului din lut al sculptorului, a fost construit învelișul fizic al trupului său, cu ajutorul formelor și modelelor inferioare ale vieții animale terestre. „Sufletul și Forma, atunci când au coborât pe Pământ, și-au îmbrăcat veșmintele pământești”, spune *Zoharul*. Trupul său protoplasmic nu a fost format din materia din care sunt modelate învelișurile noastre muritoare. „Când Adam locuia în grădina Edenului era înveșmântat în haine celeste, veșminte din lumină cerească ... din lumina *acelei lumini care era utilizată în grădina Edenului*” (*Zohar* II, 229b). „Omul (Adamul cersc) a fost creat de cei zece sefiroți ai Lumii jetzirice și totodată cu ajutorul *puterii comune* cu care ei (cei șapte îngeri ai unei lumi mai inferioare) *au generat Adamul pământesc*... Mai întâi samael a fost cel care a căzut, iar apoi, amăgindu-l pe om, i-a produs și lui căderea.”

(b) Propoziția: „Ei erau umbrele umbrelor Stăpânilor” – faptul că străbunii au creat omul din corpurile lor astrale – explică o credință

122 Ceea ce arată că esenienii credeau în renaștere și în multe reîncarnări pe Pământ, la fel precum Iisus – un fapt pe care îl putem dovedi chiar din Noul Testament.

universală. Devașii sunt creditați în Orient ca neavând umbre proprii. „Devașii nu aruncă nicio umbră”, iar acesta este un semn sigur al unui *spirit sfânt și benefic*.

De ce nu aveau „foc sau apă proprie”?¹²³ Deoarece:

(c) Ceea ce hidrogenul este pentru elementele și gazele din planul obiectiv, numenul său este pentru (sau în) lumea fenomenelor mentale sau subiective; deoarece natura sa latentă trinitară este oglindită în cele trei emanații active ale sale provenind din cele trei principii superioare din om, și anume: Spiritul, sufletul și mintea, sau Atman, buddhi și manas. Este fundamentul uman spiritual și totodată material. Omul rudimentar, deoarece a fost hrănit cu „aer” sau „vânt”, devine mai târziu omul perfect; atunci, odată cu dezvoltarea „focului spiritual” (numenul celor „trei într-Unul” din adâncul Sinelui său), el dobândește de la Sinele său launtric sau Ghidul său Înțelepciunea conștiinței de sine, pe care nu o posedă la început. Prin urmare, aici Spiritul este simbolizat din nou prin Soare sau Foc; iar Sufletul superior prin Apă

123 Aceste aspecte sunt corelate însă, după cum am arătat, cu esoterismul Genezei. Nu numai că animalele au fost create aici după formarea lui „Adam din țărână”, dar vegetația este reprezentată ca existând în Pământ înainte de crearea „Cerului și a Pământului”. „Fiecare plantă a câmpului înainte de (ziua în care au fost create Cerurile și Pământul, v. 4) se afla în Pământ” (v. 5). Acum, dacă nu este acceptată interpretarea ocultă – care arată că în acest al patrulea ciclu Globul era acoperit cu vegetație, iar prima omenire (*astrală*) fusese produsă înainte ca orice să poată crește și să se dezvolte pe el – ce ar putea semnifica atunci litera moartă? Doar faptul că iarba se afla în pământul Globului înainte ca acesta să fie creat? Cu toate acestea, semnificația versetului 6, care spune că „s-a ridicat o ceață de pe Pământ” și a inundat întreaga față a Pământului înainte să plouă, făcând ca arborii etc. să crească, este suficient de limpede. Ea ne arată totodată în ce perioadă geologică a apărut și, mai departe, ce anume se înțelege prin „Cer și Pământ”. Se referă la bolta cerească și la ținutul uscat – *scoarța terestră formată* – ce au fost separate și eliberate de vapori și de aburi. În plus, cârturarul nu trebuie să uite că, deoarece Adam Kadmon – „ființa de sex masculin și feminin” din Geneză, cap. 1 – nu este ființa fizică, ci întreaga creație a Elohimilor, printre care însuși Iehova, tot astfel animalele menționate în acel capitol – fiind „create” înaintea omului după cum ne spune textul cu literă moartă – nu erau animalele, ci semnele zodiacale și alte sfere cerești.

sau Lună, ambele aspecte reprezentând Tatăl și Mama lui *Pneuma* – sufletul uman sau mintea – simbolizat de vânt sau de aer, deoarece *pneuma* înseamnă „suflu”.

Iată ce se spune în Tăblițele de Smarald, desfigurate de intervențiile creștine:

„Superiorul (ori ceea ce este Sus) este în acord cu Inferiorul (ori ceea ce este Jos); iar Inferiorul cu Superiorul, pentru a produce o Lucrare cu adevărat minunată” – care este Omul. Căci munca secretă a lui Chiram sau Regele Hiram din Cabala, „unul în esență, dar trei în aspectele sale”, este agentul universal sau *lapis philosophorum*. Punctul culminant al Lucrării secrete este Omul spiritual perfect – aceasta la un capăt al procesului; uniunea celor trei elemente este solventul ocult din „Sufletul Lumii”, Sufletul cosmic sau Lumina astrală, la celălalt capăt; iar pe planul material este *hidrogenul* în relația sa cu celelalte gaze. Cu adevărat, este *To-on*, Unicul „pe care nimeni nu L-a văzut cu excepția Fiului” – această propoziție se aplică atât Cosmosului metafizic, cât și celui fizic; totodată, Omului spiritual și celui material. Căci cum ar putea acesta să-L înțeleagă pe *To-on*, „Unicul Tată”, dacă *Manas*, „Fiul”, nu devine „Una cu Tatăl”, pentru ca prin această absorbție să primească iluminarea de la „divinul Ghid”, guru, *atma-buddhi*?

„Dacă nu ai înțeles (așa-numita „Creație) *secundară*, oh, Lanoo, atunci trebuie să studiezi mai întâi relația sa cu cea *primară*.” (Comentariu, Cartea lui Dzyan, III. 19)

Prima rasă avea trei elemente, dar niciun Foc viu. De ce? Deoarece:

„Noi spunem patru elemente, fiul meu, dar ar trebui să spunem trei”, afirmă Hermes Trismegistus. „În cercul primar (creația) ceea ce este marcat prin 𐤀𐤌 înseamnă „rădăcină”, la fel ca în cea secundară.

Astfel, în alchimie sau în hermetismul occidental (o variantă a esoterismului oriental) găsim:

		
X		X
Sulphur	Flamma	Spiritus
Hydargyrum	Natura	Aqua
Sal	Mater	Sanguis

Iar toate acestea trei sunt cuaternare, completate de rădăcina lor, Focul. Spiritul, dincolo de Natura manifestată, este Suflul teribil în Unitatea sa absolută. În Universul manifestat el este Soarele spiritual central, Focul electric al întregii Vieți. În sistemul nostru el este Soarele vizibil, Spiritul Naturii, zeul terestru. Iar în, pe și în jurul Pământului este Spiritul teribil al acestuia – aerul, focul fluid; apa, focul lichid; pământul, focul solid. Totul este foc – *ignis*, în alcătuirea sa supremă sau „Eu”, a cărei rădăcină este *O* (nemicul sau vidul) în concepțiile noastre, Totalitatea Naturii, precum și mintea sa. *Pro-mater* este focul dumnezeiesc. Este Creatorul, Distrugătorul și Menținătorul. Numele primordiale ale zeilor sunt toate în legătură cu focul, de la *Agni*, zeul arian, și până la dumnezeul evreiesc care este „un foc mistuitor”. În India Dumnezeu este numit în diverse dialecte, *Eashoor*, *Esur*, *Isvur* și *Ishvara*, care înseamnă în sanscrită „Domnul”, termen ce provine de la *isa*; dar acesta este în principal numele lui Shiva, Distrugătorul; iar cei trei zei vedici principali sunt Agni (*ignis*), Vayu și Surya, adică Focul, Aerul și Soarele, cele trei grade oculte ale focului. În ebraică *aza* înseamnă „a ilumina”, iar *asha* „foc”. În ocultism „a aprinde un foc” este sinonim cu a evoca una dintre cele trei mari puteri ale focului sau „a-L invoca pe Dumnezeu”. În sanscrită *osch* sau *asch* înseamnă „foc” sau „căldură”; iar cuvântul egiptean Osiris este compus (după cum ne arată Schelling) din doi termeni străvechi *aish* și *asr*, adică un „magician al focului”. *Aesar* în

etrusca veche însemna „un dumnezeu” (probabil derivat din cuvântul *asura* din Vede). *Aesvar* și *Esvara* sunt termeni analogi, după cum consideră dl Kenealy. În *Bhagavad-Gita* citim: „Ishvara rezidă în fiecare ființă muritoare și pune în mișcare prin puterea sa supranaturală toate lucrurile care se adună pe Roata Timpului”. Este cu adevărat Creatorul și Distrugătorul. „Focul primordial trebuie să fi avut un apetit imens pentru devorare. Maximus Tyrius relatează că vechii persani aruncau în foc materie combustibilă, strigând: «Devorează, O, Doamne!» În limba irlandeză *Easam* sau *Asam* înseamnă «a crea», iar *Aesar* era numele zeului străvechi irlandez și însemna «a aprinde un foc». (Kenealy) Cabaliștii creștini și simbologii care au denaturat lucrarea *Pymander* – în fruntea acestora aflându-se Episcopul din Ayre, Francois de Tours, în secolul al XVI-lea – împart elementele în acest mod:

Cele patru elemente formate din substanțele dumnezeiești și din Spiritele sărurilor Naturii reprezentate de:

	Sf. Matei	Omul-Înger	Apa (Isus Cristos, Omul-Înger, Mihail)
A-Ω	Sf. Marcu	Leul	Focul
E-YSf.	Luca	Taurul	Pământul
I-O	Sf. Ioan	Vulturul	Aerul ¹²⁴
H	Chintesența H ΦΛΟΞ, Flamma-Virgo (<i>uleiul virgin</i>), Flamma Durissima, Virgo, Lucis Aeterna Mater.		

Prin urmare, prima rasă de oameni era alcătuită pur și simplu din formele sau dublurile astrale ale Părinților săi, care erau pionierii sau

124 Pentru cei care doresc să cerceteze „ce are de-a face hidrogenul cu aerul sau cu oxigenarea” le sugerăm: „Studiați mai întâi ABC-ul alchimiei oculte”. În frământarea lor însă de a identifica, într-un mod profetic, „gura misterului” din *Pymander* cu Sf. Ioan Botezătorul, ei i-au contopit totodată și pe cei 7 kabeiri și pe taurii asirieni cu heruvimii evreilor și cu apostolii. Trebuind, în plus, să tragă o linie de demarcație între patru și trei – trei reprezentând îngerii căzuți; iar apoi, fiind nevoiți să evite asocierea acestora cu

cele mai avansate entități dintr-o sferă precedentă (deși inferioară), din coaja căreia s-a format Luna noastră actuală. Dar chiar și această coajă este în întregime potențială, căci, după ce a generat Pământul, a devenit *fantoma* (imaginea rarefiată a) Lunii care, atrasă de afinitatea magnetică, a căutat să-și formeze primii săi locuitori, monștrii pre-umani (a se vedea Stanța a II-a). Pentru a se asigura de aceasta, cărturarul trebuie să revină din nou la fragmentele caldeene și să citească ce anume spune Berossus. Acesta a obținut informația de la *Ea*, divinitatea masculin-feminină a Înțelepciunii, ne spune el. În timp ce zeii au fost generați la sânul ei androgin (*Svabhavat*, „Mama-Spațiu”), reflecțiile sale (ale Înțelepciunii) au devenit pe Pământ femeia Omoroka, care este caldeana Thavatth sau greceasca Thalassa, adică Adâncul Mării – ceea ce din punct de vedere esoteric și chiar exoteric reprezintă *Luna*. Prin urmare, Luna (Omoroka) a fost cea care a prezidat peste creația monstruoasă a ființelor greu de definit, care au fost ucise de dhyani. (A se consulta *Hibbert Lectures*, p. 370 și următoarea; de asemenea, vol. al IV-lea al acestei lucrări, partea despre „Adam-Adami”).

Legea evolutivă i-a constrâns pe „Părinții” lunari să treacă, în condiția lor monadică, prin toate formele de viață și de ființe de pe acest Glob; dar la finalul ciclului al treilea ei erau deja umani în natura lor cerească și de aceea au fost chemați să devină creatorii formelor destinate să modeleze tabernaculele monadelor mai puțin evolute, care urmau la rând să se întrupeze. Aceste „forme” sunt numite „Fiii Căii Yoga”, deoarece *yoga* (uniunea cu Brahman din punct de vedere exoteric) este suprema condiție a Divinității transcendente, deoarece conține toate energiile dumnezeiești și este esența lui Brahma; despre acesta se menționează că a creat totul prin putere *yoghină*. Brahma,

„cele șapte spirite ale Chipului”, adică arhanghelii, ei au aruncat într-un mod brutal tot ceea ce au ales să nu recunoască. De aici provine pervertirea ordinii elementelor, pentru a le potrivi cu ordinea Evangheliilor și pentru a-l identifica pe Omul-Înger cu Cristos.

Vishnu și Shiva sunt cele mai puternice energii ale lui Dumnezeu, Brahman sau Cel Neutru, spune un text al Puranelor. Yoga în acest context este același lucru cu *dhyana*; acest termen este, din nou, sinonim cu yoga în textul tibetan, unde „Fiii Căii Yoga” sunt numiți „Fiii dhyanei” sau ai acelei meditații abstracte prin care dhyani-buddha își creează fiii celești, pe dhyani-bodhisattva. Toate creaturile din lume au, fiecare, o contraparte superioară în Cer. „Acest superior, a cărui plăcere lăuntrică este de *a se emana pe sine în ele*, nu-și poate răspândi revărsarea până când ele nu au atins starea de adorare” – adică nu au meditat precum în practica yoga. (*Sepher M'bo Ska-arim*, tradusă de Isaac Myer, *Qabbalah*, pp. 109-111)

19. A doua rasă (*a fost*) rezultatul înmuguririi și al expansiunii; fiind (*forma*) a-sexuală din cea asexuată (*umbra*). Astfel a fost produsă, o, Lanoo, a doua rasă (*a*).

(a) Ceea ce va fi cel mai contestat de către autoritățile științifice este această rasă „a-sexuală”, a doua, adică părinții celor numiți „născuți din sudoare”, și probabil chiar și mai mult a treia rasă, adică androginii „născuți din ou”. Aceste două moduri de procreare sunt cel mai dificil de înțeles, în special de către mintea occidentală. Este evident că nicio explicație nu poate fi căutată de către cei care nu studiază metafizica ocultă. Limbajul european nu are termeni specifici pentru a exprima lucrurile pe care Natura nu le mai repetă în această etapă de evoluție, lucruri care pot să nu aibă, astfel, nicio semnificație pentru materialişti. Însă există analogii. Nu se neagă faptul că la începutul evoluției fizice

La caldeeni, la egipteni, de la care Moise a adoptat termenul *chroub* (heruvimii în forma lor animală) și la ofiți [membri ai unei secte gnostice din sec. al III-lea – *ophites* în engleză – n.t.] îngerii, planetele și elementele erau simbolizate în mod mistic și alchimic prin: *Leu* (Mihail); *Taur* (Uriel); *Dragon* sau *Balaur* (Rafael); *Vultur* (Gabriel); *Urs* (Thor-Sabaoth); *Câine* (Erataoth); *Catâr* (Uriel sau Thartharaoth). Toate aceste au o semnificație calitativă.

trebuie să fi existat procese în Natură, generări spontane, de exemplu, acum dispărute, dar care sunt repetate în alte forme. Astfel, ni se spune că cercetările microscopice nu indică nicio permanență a vreunui mod particular de a reproduce viața. Deoarece „arată că același organism poate trece prin diverse metamorfoze în decursul ciclului său de viață, în timpul cărora el poate fi uneori *sexual*, iar alteori *a-sexual*; adică, se poate reproduce alternativ prin cooperarea a două ființe de sex opus și, de asemenea, prin diviziunea sau înmugurirea doar a unei singure ființe, care nu are niciun sex”¹²⁵. „Înmugurirea” este chiar cuvântul folosit în stanță. Cum ar putea acești *chhaya* să se reproducă altfel – adică să procreeze a doua rasă – dacă erau eterici, asexuați și chiar lipsiți de vehiculul dorinței sau *kama rupa*, care a evoluat doar la a treia rasă? Ei au dezvoltat a doua rasă în mod inconștient, așa cum fac unele plante. Sau, probabil, la fel ca amibe, doar că la o scară mai eterică și mai amplă. Dacă, într-adevăr, teoria celulară se aplică botanicii și zoologiei, și se extinde și în morfologie și în fiziologia organismelor, și dacă celulele microscopice sunt considerate de către știința fizică niște ființe vii independente – exact așa cum consideră ocultismul „viețile teribile”¹²⁶ – atunci nu există nicio dificultate în concepția procesului primordial al procreației.

Să luăm în considerare primele faze ale dezvoltării unei celule reproducătoare. Nucleul său crește, se modifică și formează un con dublu sau un fus – Σ – în interiorul celulei. Acest fus se apropie de suprafața celulei și o jumătate din el este împins în afară sub forma a ceea ce este numit „*celule polare*”. Aceste celule polare mor *atunci*, iar embrionul se dezvoltă din creșterea și segmentarea părții rămase a nucleului, care este *hrănit* de substanța celulei. Atunci de ce n-ar fi putut ființele să

125 A se vedea lucrarea lui Laing, *Modern Science and Modern Thought*, p. 90.

126 A se vedea Vol. I, Stanța a VII-a, Comentariul 10.

trăiască astfel și să fi fost create în acest mod – la începuturile *evoluției umane și a celei mamifere*?

Acest mod servește, poate, ca o analogie pentru a oferi o idee despre procesul prin care a fost formată a doua rasă din prima.

Forma astrală care înveșmântează monada era înconjurată, și încă este, de către sfera ei în formă de ou sau *aură*, care corespunde aici substanței celulei reproducătoare sau ovulului. Forma astrală însăși este nucleul pătruns acum, ca și atunci, de principiul vieții.

Când are loc anotimpul reproducerii, forma *sub-astrală* generează (în afară) o miniatură a sa din oul aurei înconjurătoare. Acest germen crește și se hrănește cu substanța aurei până când devine complet dezvoltat și se separă treptat de părintele său, purtând cu el propria sa sferă aurică; exact așa cum vedem la celulele vii că reproduc celule după asemănarea lor, prin creșterea și divizarea ulterioară în două părți.

Analogia cu „celulele polare” pare să fie potrivită, de vreme ce moartea lor corespunde *acum* modificării introduse de separarea sexelor, când gestația *in utero*, adică în interiorul celulei, a devenit regula.

„*Primii din a doua rasă-rădăcină au fost, deci, Părinții celor «născuți din sudoare»*; cei de la sfârșitul celei de-a doua rase-rădăcină au fost chiar cei «născuți din sudoare».”

Acest pasaj al Comentariului se referă la lucrarea evolutivă de la începutul unei rase și până la finalul ei. „Fiii Căii Yoga” sau rasa astrală primordială a avut șapte stadii de evoluție din punct de vedere rasial sau colectiv; așa cum fiecare ființă individuală din ea a avut și are acum. Nu doar Shakespeare a împărțit vârstele omului într-o serie de șapte, ci și Natura însăși. Astfel, primele sub-rase ale celei de-a doua rase au fost născute la început printr-un proces descris pe baza legii analogiei;

în timp ce ultimele au început treptat, odată cu evoluția trupului uman, să se formeze într-un mod diferit. Procesul reproducerii avea, de asemenea, șapte etape la fiecare rasă, fiecare acoperind eoni de timp. Ce psiholog sau biolog ar putea spune dacă prezentul mod de procreare, cu toate fazele sale de gestație, este mai vechi de jumătate de milion sau, cel mult, un milion de ani, de vreme ce ciclul lor de observare a început de-abia cu jumătate de secol în urmă?

Hermafrodiții umani primordiali sunt un fapt al Naturii, binecunoscut anticilor, și constituie una dintre cele mai mari nedumeriri ale lui Darwin. Cu toate acestea, nu există nicio imposibilitate, cu siguranță, ci, din contră, o mare probabilitate ca hermafroditismul să fi existat în evoluția primelor rase. De vreme ce ne aflăm în tărâmul analogiei și al existenței unei legi universale și singulare în evoluția fizică, care acționează indiferent că este vorba despre construcția unei plante, a unui animal sau a unui om, trebuie să fie astfel. Teoriile greșite ale monogenezei și ideea obârșiei omului din mamifere (în loc să fie invers) sunt aspecte fatale pentru desăvârșirea evoluției, așa cum este predată în școlile moderne ce urmează tiparele darwiniste, și trebuie să fie abandonate ca urmare a dificultăților inacceptabile pe care le întâmpină. Doar tradiția ocultă – dacă termenii știință și cunoaștere sunt negați în această direcție Antichității – poate reconcilia inconsecvențele și poate umple golurile. „Dacă vrei să cunoști invizibilul, deschide-ți larg ochii asupra vizibilului”, spune o axiomă talmudică.

În „Originea omului” apare următorul pasaj, care arată cât de mult s-a apropiat Darwin de acceptarea acestei învățături străvechi.

„Se cunoaște că în regnul vertebratelor unul dintre sexe poartă rudimentele diverselor părți adiacente ce țin de sistemul reproducător și care aparțin în mod adecvat sexului opus... Unii descendenți îndepărtați ai întregului regn vertebrat par să fi fost hermafrodiți sau

androgini¹²⁷... Dar aici întâlnim o *dificultate singulară*. În *clasa mamiferelor masculii posedă rudimente ale unui uter ce are canale adiacente în vezicula prostatică; ei au, de asemenea, rudimente de mamele, iar unele marsupiale de sex masculin au rămășițe ale sacului marsupial*. Se pot adăuga și alte fapte analoge. Trebuie deci să presupunem că unele mamifere extrem de îndepărtate au continuat să fie androgine după ce au dobândit distincțiile principale ale clasei lor și, prin urmare, după ce au deviat de la clasele inferioare ale regnului vertebratelor? Acest lucru pare foarte improbabil¹²⁸, căci *trebuie să ne uităm la pești, cea mai joasă dintre toate clasele, pentru a găsi orice forme androginale ce ar putea încă exista*.”

Darwin este în mod evident puternic înclinat să nu accepte ipoteza pe care faptele o sugerează atât de limpede: existența unui neam androginal primordial din care au apărut mamiferele. Explicația sa este: „Faptul că diferitele organe auxiliare, proprii fiecărui sex, se găsesc într-o formă rudimentară la sexul opus poate fi explicat de ideea că asemenea organe, după ce au fost dobândite treptat de un singur sex, au fost apoi transmise într-o condiție mai mult sau mai puțin imperfectă celui alt sex”. El dă ca exemplu cazurile de „pinteni, penaje și culori aprinse, dobândite pentru bătlălia sau ornamentul păsărilor de sex masculin” și care sunt doar *parțial* moștenite de descendenții-femele. Însă în această problemă avem nevoie de o explicație mult mai satisfăcătoare, căci faptele au un caracter mult mai evident și mai important decât detaliile simple și superficiale aduse de comparația lui Darwin. De ce să nu acceptăm cu sinceritate argumentul în favoarea hermafroditismului, care caracterizează fauna antică? Ocultismul propune o soluție care îmbrățișează faptele într-o

127 Și de ce nu toate rasele primordiale reproducătoare, umane, dar și animale, și de ce doar un *singur* „descendent îndepărtat”?

128 Evident că este așa din punctul de vedere al evoluționismului, care trasează obârșia mamiferelor ca aparținând unui strămoș amfibian.

manieră extrem de simplă și de cuprinzătoare. Aceste relicve ale unei specii anterioare androgine trebuie să fie plasate în aceeași categorie cu glanda pineală și cu alte organe la fel de misterioase, care ne oferă dovezi tăcute despre realitatea funcțiilor care au devenit de mult timp atrofiate, în decursul progresului animal și uman, dar care cândva jucau un rol semnificativ în organizarea generală a vieții primordiale.

Doctrina ocultă poate fi avantajos comparată, în orice caz, cu cea a celor mai liberali oameni de știință care au teoretizat despre originea primilor oameni.

Cu mult înainte de Darwin, Naudin, care a dat numele de *blastemă* (mugure) substanței pe care darwiniștii o numesc protoplasmă, a înaintat o teorie pe jumătate ocultă și pe jumătate științifico-materialistă. El a făcut ca Adam, sub formă *a-sexuală*, să apară brusc din lut, așa cum este numit în Biblie, aceasta fiind blastema științei. „Din această formă de larvă a omenirii forța evolutivă și-a efectuat finalizarea speciilor. Pentru realizarea acestui mare eveniment Adam a trebuit să treacă printr-o fază de imobilitate și de inconștiență, foarte asemănătoare cu faza de nimfă a animalelor care suferă un proces de metamorfoză”, explică Naudin. Pentru eminentul botanist Adam nu era doar un singur om, ci omenirea colectivă, „care a rămas tănuțită într-un organism temporar... distinct de toate celelalte și fără să se alieze vreodată cu oricare dintre acestea”. El arată diferențierea sexelor realizată de „un proces de germinație similar cu cel al meduzelor și al ascidiilor”. Omenirea, constituită fiziologic în acest mod, „menține o suficientă forță evolutivă pentru producerea rapidă a diverselor mari rase umane”.

De Quatrefages critică această opinie în „Speciile umane”. El spune că este *neștiințifică* sau, mai degrabă că ideile lui Naudin „nu formează o teorie științifică”, întrucât blastema primordială este asociată în teoria sa cu Cauza primară, care este creditată cu alcătuirea, la modul

potențial (în această blastemă), a tuturor ființelor trecute, prezente și viitoare, și astfel creând în realitate aceste ființe în masă; mai mult decât atât, Naudin nici măcar nu ia în considerare Cauzele secundare sau acțiunea lor în această evoluție a lumii organice. Știința, care este ocupată doar de cauzele secundare, nu are deci „nimic de spus despre teoria lui Naudin” (p. 125).

Nu are nimic de spus nici învățăturilor oculte care sunt, într-o oarecare măsură, abordate de Naudin. Căci dacă am vedea în „blastema sa primordială” doar esența lui dhyani-chohan, chhaya sau dublul pitrișilor, care conține în el însuși potențialitatea tuturor formelor, am fi de acord. Dar există două diferențe reale și fundamentale între învățăturile noastre. Naudin declară că evoluția a progresat prin salturi și ocolișuri bruște, în loc de a se desfășura lent pe parcursul a milioane de ani; iar blastema sa primordială este înzestrată doar cu instincte oarbe – un gen de Cauză primară *inconștientă* în *Cosmosul manifestat* – ceea ce este o absurditate. În timp ce esența concepției noastre, legată de dhyani-chohan – *cauzalitatea* cauzei primare, care creează omul fizic – este materia potențială, vie și activă, pregnantă *per se* cu conștiința animală de tip superior, așa cum găsim la furnici și la castori, și care produce seria lungă de diferențieri fiziologice. În afară de aceasta, „procesul său antic și general al Creației” pornind de la proto-organisme este la fel de ocult ca orice teorie a lui Paracelsus sau a lui Khunrath.

Mai mult decât atât, lucrările cabalistice sunt pline de asemenea dovezi. *Zohar*, de exemplu, spune că fiecare lucru din planul vizibil își are prototipul în Universul invizibil. „Tot ceea ce se află în lumea noastră inferioară (de jos) se găsește în ceea ce se află Sus. Josul și cu Susul acționează și reacționează unul asupra celuilalt.” (*Zohar*, secvența 186) A se vedea și vol. al IV-lea, partea despre „Dogmele esoterice coroborate în fiecare scriptură”.

20. Părinții lor erau născuți prin ei înșiși – cei născuți prin ei înșiși, *chhaya* din trupurile strălucitoare ale Domnilor, Părinții, Fiii Amurgului (a).

(a) „Umbrele” sau *chhaya* sunt numite fiii „celor născuți prin ei înșiși”, căci această exprimare este aplicată tuturor zeilor și ființelor născute prin voință, reprezentând fie o divinitate sau un inițiat. *Homunculi* lui Paracelsus ar putea primi, de asemenea, acest nume, chiar dacă acest ultim proces este pe un plan mult mai material. Numele „Fiii Amurgului” arată că străbunii „născuți prin ei înșiși” din doctrina noastră sunt identici cu „părinții” (pitris) sistemului brahmanic, deoarece titlul este o referire la modul lor de naștere; despre acești pitriși se afirmă că au apărut din „corpul de amurg” al lui Brahma. (Purane)

21. Când rasa a îmbătrânit vechile ape s-au amestecat cu apele mai proaspete (a); când picăturile au devenit tulburi s-au evaporat și au dispărut în noul flux, în fluxul fierbinte al vieții. Exteriorul primei rase a devenit interiorul celei de-a doua (b). Vechea aripă a devenit umbra și umbra aripii (c).

(a) Rasa bătrână (primitivă) s-a contopit în a doua rasă, devenind una cu ea.

(b) Acesta este procesul misterios al transformării și al evoluției omenirii. Materialul primelor forme – palide, eterice și negative ori pasive – a fost absorbit și a devenit astfel complementul formelor celei de-a doua rase. Comentariul explică acest proces astfel: deoarece prima rasă era pur și simplu compusă din umbrele astrale ale străbunilor creatori, care nu aveau, desigur, nici corpuri proprii astrale sau fizice, această rasă nu murea niciodată. „Ființele” sale se topeau gradat,

fiind absorbite în trupurile descendenților săi „născuți din sudoare”, care erau mai solide decât învelișurile lor. Vechea formă dispărea, fiind absorbită și fuzionată cu forma cea nouă, mai umană și mai fizică. Nu exista moarte în acele timpuri mult mai fericite decât Epoca de Aur; iar primul material, cel părintesc, era folosit pentru formarea noii ființe, pentru a forma trupul și chiar principiile lăuntrice sau inferioare ori corpurile descendenților.

(c) Când umbra se retrage, adică atunci când corpul astral devine acoperit cu o carne mai solidă, omul dezvoltă un corp fizic. „Aripa” sau forma eterică, rarefiată care i-a produs umbra și conturul a devenit umbra corpului astral și totodată descendentul său. Expresia este mai ciudată, dar originală.

Deoarece este posibil să nu mai avem ocazia să ne referim la acest mister mai târziu este bine să subliniem acum semnificația duală conținută în mitul grecesc referitor la această fază anume a evoluției. Acest mit se găsește în mai multe variante ale alegoriei despre Leda și cei doi fii ai săi, Castor și Polux, fiecare variantă având un înțeles special. Astfel, în Cartea a XI-a a Odiseei, Leda este menționată ca fiind soția lui Tyndarus, care concepe cu soțul ei „doi fii ai inimii viteze” – Castor și Polux. Jupiter îi înzestrează cu daruri și privilegii minunate. Ei sunt semi-nemuritori; trăiesc și mor, fiecare pe rând și în fiecare zi alternativă; (ἑτερόμεροι).¹²⁹ Sub numele de Tyndaride cei doi frați gemeni sunt un simbol astronomic și reprezintă ziua și noaptea; soțiile lor, Phoebe și Hilaeira, ficele lui Apollo sau Soarele, personifică Zorile și Amurgul. Apoi vedem iarăși, în alegoria în care Zeus este înfățișat ca fiind tatăl celor doi eroi – născuți din oul pe care îl naște Leda – mitul este în întregime teogonic. El se referă la acel grup de alegorii cosmice în care lumea este descrisă ca născându-se dintr-un ou. Căci Leda își

129 Odiseea, XI – 298-305; Iliada, III, 243.

așumă aici forma unei lebede albe, atunci când se unește cu Lebăda divină.¹³⁰ Prin urmare, Leda este pasărea mitică, căreia îi sunt atribuite, în legende diversele popoare ale rasei ariene, variate forme ornitologice ale păsării care depune ouă de aur.¹³¹ În *Kalevala* (poemul epic al Finlandei) fiica frumoasă a eterului, „Mama-Apă”, creează lumea în uniune cu o „rață” (o altă formă a lebedei sau a găștei, *kalahansa*), care depune șase ouă de aur, și un al șaptelea, „oul de fier”, în poala ei. Dar varianta alegoriei despre Leda – care face referire directă la omul mistic – se găsește doar la Pindar, iar foarte puține indicii despre ea mai aflăm și din imnurile homerice. Castor și Polux nu mai sunt aici *dioscuri*, ci devin simbolul cu mari semnificații al omului-dual, muritor și nemuritor. Și nu numai aceasta, dar, după cum vom vedea, ei reprezintă totodată simbolul celei de-a treia rase și transformarea sa de la omul-animal la omul-zeiesc, ce are doar trup de animal.

Pindar o arată pe Leda unindu-se în aceeași noapte cu soțul ei și totodată cu tatăl zeilor – Zeus. Astfel, Castor este fiul muritorului, iar Polux este descendentul nemuritorului. În alegoria respectivă se spune că într-un moment de răzbunare împotriva *apheridelor*¹³² Polux îl ucide pe *Lynceus* – „a cărui privire este cea mai pătrunzătoare dintre toți muritorii” – însă Castor este rănit de *Idas*, „cel care vede și cunoaște”. Zeus pune capăt luptei aruncându-și trăsnetul și ucigând ultimii doi combatanți. Polux îl găsește pe fratele său pe moarte.¹³³ În disperarea sa el îl invocă pe Zeus pentru a fi ucis și el. „Nu poți cu adevărat”, răspunde stăpânul Zeilor; „căci tu aparții unei rase divine”. Dar îi oferă

o alegere: ca Polux să rămână nemuritor și să trăiască în veșnicie în Olimp sau, dacă dorește să împărtășească soarta fratelui său în toate aspectele, să-și petreacă jumătate din existență sub pământ, iar cealaltă jumătate în sălașurile cerești prospere. Această semi-nemurire, care este de asemenea împărtășită de Castor, este acceptată de Polux.¹³⁴ Și astfel cei doi frați gemeni trăiesc alternativ, unul în timpul zilei, celălalt în timpul nopții.¹³⁵

Prin urmare, este aceasta doar o ficțiune poetică? O alegorie, una dintre acele interpretări ale „mitului solar”, mai presus de orice pătrundere a vreunui orientalist modern? Cu siguranță că este mult mai mult. Aici avem o aluzie la cei „născuți din ou”, a *treia* rasă; prima jumătate a ei este muritoare, adică inconștientă în personalitatea sa și neavând nimic în ființa ei pentru a supraviețui;¹³⁶ iar a doua jumătate a sa devine nemuritoare în individualitatea sa, datorită faptului că al cincilea său principiu este insuflat cu viață de către zeii ce oferă viața, conectând astfel monada cu acest Pământ. Aceasta este Polux; iar Castor reprezintă omul muritor și *personal*, un animal de o rasă nu foarte superioară, atunci când nu este conectat cu individualitatea divină. Cu adevărat, sunt „gemeni”; totuși, separați de moarte pentru totdeauna, până când Polux, mișcat de simțul „îngemănării”, îl înzestrează pe fratele său muritor mai puțin favorizat cu o parte din natura sa divină, asociindu-l astfel cu propria sa nemurire.

134 Pindar, *Nemean*, X, 60.

135 *Oreste* a lui Euripide, 463. A se vedea lucrarea lui Paul Decharme, *Mythologie*, p. 654.

136 Monada este un aspect impersonal și totodată un dumnezeu ca atare, în ciuda faptului că este inconștientă în acest plan. Căci, separată de al treilea său principiu (adesea numit al cincilea – *manas*), care este linia orizontală a primului triunghi sau trinitate manifestată, nu poate avea nicio conștiință sau percepție a lucrurilor pe acest plan pământesc. „Cel mai înalt vede prin ochii celui aflat cel mai jos” în lumea manifestată; Purusha (Spiritul) rămâne orb fără ajutorul lui Prakriti (materia) în sferile materiale; și la fel se petrece și cu Atma-buddhi fără *manas*.

130 A se vedea *Brahma Kalahansa* din vol. I, stanța a III-a.

131 A se vedea *Mythologie* a lui Paul Decharme, p. 652.

132 *Apollodorus*, III, 2:1.

133 Mormântul lui Castor se găsea în Sparta în zilele străvechi, spune Pausanias (III, 13:1); iar Plutarh spune că era numit în Argos semi-muritorul sau semi-eroul (μῆλαρχαγέτας). A se vedea scrierile lui Plutarh, *Questions Graecae*, 23.

Aceasta este semnificația ocultă a aspectului metafizic al alegoriei. Interpretarea sa modernă și larg răspândită – atât de celebrată în Antichitate, ne spune Plutarh¹³⁷, ca fiind simbolică devoțiunii frățești; și anume că este o imagine împrumutată din spectacolul Naturii – este slabă și inadecvată pentru a explica semnificația secretă. Pe lângă faptul că Luna la greci era feminină (din perspectiva mitologiei exoterice) și cu greu poate fi identificată astfel cu Castor – și în același timp să fie identificată și cu Diana – vechii simbolologi, care considerau Soarele, Regele tuturor sferelor siderale, ca fiind imaginea vizibilă a celei mai înalte divinități, nu-l puteau personifica ca fiind Polux, care era doar un semi-zeu.¹³⁸

Dacă trecem de la mitologia greacă la alegoriile și simbolismul mozaic, vom descoperi o legătură chiar și mai uluitoare a aceleiași doctrine, sub o altă formă. Deși nu putem să-i găsim în Geneză pe „cei născuți din ou”, îi vom găsi totuși acolo, în mod incontestabil, pe androgini și primele trei rase ale Doctrinei Secrete, tănuți sub cea mai ingenioasă simbologie, în primele patru capitole ale Genezei.

HERMAFRODITUL DIVIN

Un văl impenetrabil de secrete a fost aruncat asupra misterelor oculte și religioase predate după cufundarea ultimelor rămășițe ale rasei atlante, în urmă cu 12000 de ani, pentru ca acestea să nu fie împărtășite

137 *Morals*, p. 484.

138 Această idee și interpretare ciudată este acceptată de Decharme în lucrarea sa, *Mythologie de la Grece Antique*. El spune: „Castor și Polux nu sunt altceva decât Soarele și Luna, înfățișați ca gemeni... Soarele, ființa nemuritoare și puternică, ce dispăre în fiecare seară de la orizont și coboară sub Pământ – ca și cum i-ar face loc sferei sale fraterne care apare la viață noaptea – este Polux, care se sacrifică pentru Castor; Castor, fiind inferior fratelui său, îi datorează acestuia nemurirea sa: căci Luna, spune Theophrastus, este doar un alt Soare mai slab și mai inferior”. (*De Ventis* 17. A se vedea Decharme, p. 655)

de către cei nevrednici și să ajungă astfel profanate. Dintre aceste științe mai multe au devenit acum exoterice – precum astronomia, de exemplu, în aspectele sale pur matematice și fizice. De aceea dogmele și canoanele lor, fiind toate simbolizate și lăsate doar în paza parabolei și a alegoriei, au fost uitate, iar semnificația lor pervertită. Cu toate acestea, găsim hermafroditul în scripturile și legendele aproape fiecărui popor. Și de ce există un asemenea acord unanim, dacă afirmația este considerată doar o ficțiune?

Acest secret a fost cel care a condus rasa a cincea la întemeierea sau, mai degrabă, la reîntemeierea Școlilor Misterelor religioase, în care vechile adevăruri pot fi predate generațiilor următoare sub voalul alegoriei și al simbolismului. Iată martorul nepieritor al evoluției rasei umane din rasa divină și, mai ales, din rasa androgină – Sfînxul egiptean, enigma Veacurilor! Înțelepciunea dumnezeiască, încarnându-se pe Pământ și constrânsă să guste din fructul amar al experienței personale (plină de durere și suferință), a procreat la umbra Copacului Cunoașterii Binelui și răului – un secret cunoscut doar de Elohim, cei inițiați, „zeii superiori” – și doar pe Pământ.¹³⁹

În Cartea lui Enoh îl avem pe Adam¹⁴⁰, primul androgin divin, separându-se în bărbat și femeie și devenind Jah-heva într-una din aceste forme sau rase, și Cain și Abel¹⁴¹ (masculin și feminin) în cealaltă

139 A se vedea „Cartea lui Enoh”.

140 Adam (Kadmon) este, precum Brahma și Marte, simbolul *puterii generatoare și creatoare* ce simbolizează Apa și Pământul – un secret alchimic. „Este nevoie de pământ și de apă pentru a crea un suflet uman”, a spus Moise. Marte este hindusul Mangala, planeta Marte, identic cu *Kartikya*, „Zeul Războiului”, născut din *gharma-ja* (sudoarea lui Shiva) și din pământ. El este Lohita, „cel roșu”, precum Brahma și Adam. Marte hindus este, la fel ca Adam, nenăscut din femeie sau mamă. La egipteni, Marte era principiul procreator primordial, și tot astfel sunt Brahma (în învățăturile exoterice) și Adam din Cabala.

141 Abel este Chebel, care are înțelesul de „durerile nașterii”, concepția.

formă sau *rasă* – Iehova cu sex dublu¹⁴² – un ecou al arhetipului său arian, Brahma-Vach. După aceasta vin rasele-rădăcină trei și patru ale omenirii¹⁴³ – adică rasele de bărbați și de femei sau ființele individuale de sex opus, ce nu mai sunt semi-spiritele asexuate și androgine așa cum erau cele două rase care le-au precedat. Acest fapt este sugerat în fiecare antropogonie. Se găsește în basme și în alegorii, în mituri și în scripturile dezvăluite, precum și în legende și în tradiții. Căci dintre toate marile mistere moștenite de inițiații din străvechea Antichitate, acesta este *unul dintre cele mai mari*. El explică elementul bisexual găsit la fiecare divinitate creatoare – Brahma-Viraj-Vach, Adam-Iehova-Eva, dar și la „Cain-Iehova-Abel”. Căci în „Cartea descendenților lui Adam” Cain și Abel nici măcar nu sunt menționați, ci doar se spune: „El i-a creat de sex masculin și feminin...și le-a pus numele Adam” (V:5). În continuare se spune: „Și Adam a născut un fiu *după asemănarea sa*, după chipul său, și i-a pus numele Seth” (V:3); după aceasta el născând alți fii și fiice, prin aceasta indicând că, de fapt, Cain și Abel sunt propriile sale permutări alegorice. Adam reprezintă rasa umană primitivă, în special în sensul său cosmic și sideral. Dar nu și în sens teologic și antropologic. Numele compus Iehova sau *Jah-Hovah*, care înseamnă „viață masculină și viață feminină” – primii androgini ce au fost ulterior separați în sexe – este folosit în acest sens în Geneză începând cu capitolul 5. După cum spune autorul „Originii mărimilor” (p. 159): „Cele două cuvinte din care este compus Iehova constituie ideea originară a aspectului masculin-feminin, ca fiind cel care a generat nașterea”; căci litera ebraică *Jod* era *membrul viril*, iar *Hovah* era Eva, mama tuturor creaturilor vii sau matricea creatoare, pământul și Natura. De aceea autorul consideră astfel: „Se înțelege

142 A se vedea „Isis dezvăluită”, vol. al II-lea, pasajul în care Iehova este arătat ca fiind Adam și Eva sub formă compusă, *uniți*, iar *Hevah* și Abel reprezintă șarpele feminin.

143 A se vedea „Isis dezvăluită”, vol. I, unde „uniunea celor două creează a treia rasă etc.”.

că *cea perfectă*” (sfera feminină perfectă sau *yonî*, 20612 din punct de vedere *numeric*), fiind „originatoarea mărimilor, își asumă totodată și forma originii nașterii, sub formă hermafrodită; de aici provine forma falică și utilizarea sa”.

Mai precis: doar „forma falică și utilizarea sa” au apărut după multe secole; iar înțelesul primar al lui Enoh, fiul lui Seth, era acela al primei rase născute în modul obișnuit actual, din bărbat și femeie – căci Seth nu reprezintă omul, ci *rasa la modul colectiv*. Înaintea sa omenirea era hermafrodită. Deoarece Seth este primul rezultat (fiziologic) după Cădere, el este și *primul om*; de aceea fiul său Enos este numit „fiul omului”. Seth reprezintă *partea târzie* a rasei a treia.

Pentru a înfățișa adevăratul nume misterios al lui Ain-Soph – Cel nenumit, fără margini și infinit – cabaliștii evidențiază forma compusă a denumirii-atribut a unuia dintre Elohimii creatori personali, al cărui nume era *Yah* și *Jah*, literele *i*, *j* ori *y* fiind interschimbabile; rezultă deci *Jah-Hovah*, adică *masculin-feminin*.¹⁴⁴ *Jah-Eva* este un hermafrodit sau *prima formă a umanității*, Adamul originar al Pământului, dar nu Adam Kadmon, al cărui „fiu născut din minte” este, din punct de vedere mistic, pământescul *Jah-Hovah*. Și cunoscând aceasta, istețul rabin-cabalist a făcut din el un nume atât de secret, încât nu-l putea divulga mai târziu fără să expună întreaga schemă; și astfel el a fost obligat să-l facă *sacru*.

Cât de strânsă este identitatea dintre Brahma-Prajapati și Iehova-Sefirot, dintre Brahma-Viraj și Iehova-Adam pot demonstra singure Biblia și Puranele, analizate comparativ. Dacă sunt studiate și citite în aceeași lumină ele aduc dovezi convingătoare că sunt două copii ale

144 *Jod* în Cabala are ca simbol mâna, arătătorul și lingamul, în timp ce din punct de vedere numeric este „cel perfect”; dar este și numărul 10, masculinul și femininul, atunci când este divizat.

aceluiși original – deși sunt alcătuite în două perioade de timp foarte îndepărtate una de cealaltă. Comparați încă o dată, în această direcție, Geneza 4:1-26 și Manus I, și veți vedea că ambele își revelează înțeleșurile. În Manus (Cartea I. 32) Brahma, care este simultan om și zeu, și își împarte trupul în masculin și feminin, reprezintă în semnificația sa esoterică, așa cum face Iehova sau Adam în Biblie, personificarea simbolică a puterii creatoare și procreatoare, atât dumnezeiască, cât și umană. *Zohar* oferă și mai multe dovezi convingătoare despre această identitate, în timp ce unii rabini repetă cuvânt cu cuvânt anumite expresii puranice originale; de exemplu, „Creația” lumii este considerată în general în cărțile brahmanice ca fiind *lila*, „jocul” sau distracția, obiectul de amuzament al Creatorului Suprem, „Vishnu fiind astfel substanța divizată și nedivizată, Spiritul și timpul, care se joacă precum un băiețel zbenguie”. (*Vishnu Purana*, Cartea I, cap. 2) Comparați mai departe aceste aspecte cu ceea ce se spune în cartea *Nobelet Hokhmah*: „Cabaliștii spun că intrarea în existența lumilor se petrece prin intermediul jocului, în care Ain-Soph se bucură în Sine Însuși, emanând străluciri și raze din Sine către Sine ... iar toate acestea sunt numite încântare” etc. (*Qabbalah* a lui Myer, p. 110) Prin urmare, nu este o „idee curioasă a cabaliștilor”, după cum remarcă autorul citat, ci o idee în întregime puranică, ariană. Singura nelămurire este: De ce Ain-Soph este considerat un Creator?

„Hermafroditul divin” este deci Brahma-Vach-Viraj; iar cel al semișilor sau, mai degrabă, al evreilor este Iehova-Cain-Abel. Doar că „păgânii” sau necredincioșii erau și sunt mai sinceri și mai direcți decât au devenit ulterior israeliții și rabinii, care cunoșteau, fără îndoială, adevărata semnificație a divinității lor exoterice. Evreii consideră numele dat lor – Yah-oudi – ca fiind o insultă. Cu toate acestea, eu au sau ar avea, dacă ar dori, un drept incontestabil de a se numi străvechii Yah-oudi, „Iehovieni”, așa cum brahmanii își spun brahmani,

după divinitatea lor națională. Căci Yah-hovah este numele generic al celui grup sau al acelei ierarhii de îngeri planetari creatori, sub influența cărora s-a dezvoltat poporul lor. El este unul dintre Elohimii planetari ai grupului-regent al lui Saturn. În Geneză, chiar și numai versetul 4:26, dacă este citit corect, le acordă un asemenea drept, căci el numește noua rasă de oameni, izvorâți din Seth și Enos, *Jehovah*, destul de diferit de traducerea adoptată în Biblie: „Pentru el, de asemenea, s-a născut un fiu, Enos; atunci au început oamenii să se numească *Jah* sau Yah-hovah”, însemnând *bărbați și femei*, „domnii creației”. Versetul de mai sus trebuie citit în textul ebraic original și prin prisma Cabalei pentru a descoperi că, în locul cuvintelor care se impun acum în traducere, se spune de fapt: „Apoi oamenii au început să se numească pe ei înșiși *Jehovah*” – aceasta fiind traducerea corectă – și nu: „Apoi oamenii au început să își spună după numele Domnului”; aceasta din urmă este o interpretare greșită, în mod deliberat sau nu. Și din nou pasajul binecunoscut: „Am primit un om de la Domnul”; căci acesta trebuie citit astfel: „Am primit un om, chiar pe *Jehovah*”.¹⁴⁵ Luther a tradus pasajul într-un mod, iar romano-catolicii într-altul, foarte diferit. Episcopul Wordsworth îl dezvoltă astfel: „Cain – *l-am primit* pe Kain, ce provine de la *Kanithi*, «am primit»”. Luther: „Am primit un om – chiar Domnul” (Iehova); iar autorul „Originii mărimilor” scrie: „Am măsurat un om, chiar pe Iehova”. Ultima interpretare este cea corectă, deoarece: a) un faimos rabin și cabalist i-a explicat autoarei pasajul, chiar în acest mod și b) această interpretare este identică cu cea din Doctrina Secretă a Orientului în legătură cu Brahma. În „Isis dezvăluită” autoarea a explicat că, de fapt, „Cain este fiul «Domnului», nu al lui Adam (Geneză 4:1)”. „Domnul” este aici Adam Kadmon, „părintele” lui Yodcheva, „Adam-Eva” sau Iehova, fiul gândului păcătos, și nu descendentul cărnii și al sângelui. Seth, pe de altă parte,

145 A se vedea „Originea mărimilor”, p. 227.

este conducătorul și strămoșul raselor Pământului, deoarece el este fiul lui Adam, din punct de vedere exoteric; însă esoteric el este urmașul lui Cain și al lui Abel, căci Cain și Adam reprezintă numele colective pentru bărbat și femeie: „Masculini și feminini (*Zachar va Nakobeh*) i-a creat el ... și le-a pus numele de Adam”. Versetele din Geneză, capitolele 1-5, sunt amestecate în mod intenționat, din rațiuni cabalistice. După Omul din Geneză 1:26 și Enos, „Fiul Omului”, 4:26; după Adam, primul androgin; după Adam Kadmon, (primul) logos asexuat; și după ce Adam și Eva au fost separați a apărut în final Iehova-Eva și Cain-Iehova. Aceștia reprezintă rasele-rădăcină distincte, căci milioane de ani s-au scurs între ele.

Prin urmare, antropografiile teologice ariene și semitice sunt două frunze pe aceeași tulpină, personificările respective și personajele lor simbolice fiind în relație unele cu celelalte în modul următor:

I. *Cel Necunoscut*, menționat în diverse moduri în versetul din *Rig Veda* (precum „Nu era *Nimic*”), numit ulterior Parabrahman; אֵין (*Ain*, „nimic” sau Ain-Soph al cabaliștilor), și, din nou, „Duhul” (lui Dumnezeu) care se deplasează pe suprafața apelor, în Geneză. Toate aceste nume sunt *identice*. Mai mult decât atât, în Geneză 1:2 versetul 2 este plasat ca versetul 1 în textele secrete cabalistice, unde este urmat de Elohimii „care au creat Cerul și Pământul”. Această modificare deliberată a ordinii versetelor a fost necesară scopurilor *monoteiste* și cabalistice. Blestemul lui Ieremia împotriva acelor Elohimii (zei) care *nu au creat* Cerul și Pământul – 10:11 – arată că au existat alți Elohimii care au creat.

II. *Manu-Svayambhuva* „Cel ceresc”, care a izvorât din Svayambhu-Narayana, „Cel existent prin sine însuși”, împreună

cu Adam Kadmon al cabaliștilor și cu Omul androgin din Geneză cap. 1 sunt identici, de asemenea.

III. Manu-Svayambhuva este Brahma sau Logosul; și el este Adam Kadmon, care în Geneză 4:5 se divide în două jumătăți, masculină și feminină, devenind astfel Jah-Hovah sau Iehova-Eva; ca Manu-Svayambhuva sau Brahma el se separă pentru a deveni *Brahma-Viraj* și *Vach-Viraj*, masculin și feminin; restul textelor și al versiunilor rămânând fără explicații.

IV. *Vach* este fiica lui Brahma și este numită *Sata-Rupa*, „o sută de forme frumoase”, și *Savitri*, „generatoarea”, mama zeilor și a tuturor ființelor vii. Este identică cu Eva, „Mama (tuturor stăpânilor sau a zeilor ori) a tot ceea ce este viu”.

În afară de acestea mai există multe alte semnificații oculte.

Ceea ce este scris în „Isis dezvăluită”, chiar dacă este menționat doar sporadic și exprimat cu mare grijă, este corect. Explicând din punct de vedere esoteric roata lui Ezechiel, se spune despre Jodhevah sau Iehova astfel:

„Când ternarul este luat la începutul Tetragramei devine expresia Creației dumnezeiești în sens spiritual, adică fără păcat carnal; dacă el este luat de la celălalt capăt al tetragramei va semnifica acest păcat și este atunci feminin. Numele *Eva* este compus din trei litere; cel al lui Adam primitiv sau celest se scrie cu o singură literă, Jod sau Yodh; prin urmare, nu trebuie să se pronunțe Iehovah, ci Ieva sau Eva. Adam din primul capitol este Adam Kadmon – spiritual, pur și androgin. Când femeia apare din coasta celui de-al doilea Adam (făcut din țărână), Fecioara pură (*Virgo*) se separă și, prin căderea ei „în procesul procreator”, adică pe ciclul descendent, devine *Scorpionul*, simbolul păcatului

și al materiei. În timp ce ciclul ascendent indică rasele pur spirituale sau cei zece patriarhi antediluvieni, Prajapati și Sefiroții sunt conduși de Divinitatea creatoare Însăși, care este Adam Kadmon sau Yodheva. Din punct de vedere spiritual, cel inferior (Iehova) este acela al raselor terestre, conduse de Enoh sau *Libra* (Balanța), al șaptelea; despre acesta, fiind jumătate divin și jumătate pământesc, se spune că fost luat de Dumnezeu (ridicat la Dumnezeu) fiind în viață. Enoh, Hermes și *Libra* sunt unul și același.”

Acesta este doar unul dintre multiplele înțelesuri. Nu este nevoie să amintim cercetătorului că *Scorpionul* este semnul astrologic al organelor de reproducere. Precum rishii indieni, patriarhii sunt cu toții convertibili în numere, precum și interschimbabili. În funcție de subiectul la care fac referire ei devin 10, 12, 7 sau 5, și chiar 14, și au același înțeles esoteric precum *Manu* sau *rishii*.

În plus, Iehova, după cum se poate arăta, are o mulțime de etimologii, dar sunt *adevărate* doar acelea găsite în Cabala. יהוה (*Ieve*) este termenul din Vechiul Testament, care era pronunțat *Ya-va*. Inman sugerează că este forma restrânsă a două cuvinte, יהוה *Yaho-Iah*, *Jaho-Jah* sau *Jaho* este *Jah*. Accentuat, devine יהוה care este însă o fantezie rabinică pentru a-l asocia cu numele *Adoni* sau אדני, care are aceleași puncte. Este bizar și cu adevărat greu de conceput că evreii ar fi citit în vechime numele יהוה (*Adoni*), când aveau atât de multe nume, dintre care *Jeho*, *Jah* și *Iah* alcătuiau doar o parte. Dar așa a fost; iar Philo din Byblos, care ne oferă așa-numitul „fragment al lui Sanchuniathon”, îl pronunța în literele grecești ΙΕΥΩ, *Javo* sau *Jevo*. Theodoret spune că samaritenii pronunțau *Yahva*, iar evreii *Jaho*. Profesorul Gibbs sugerează însă punctuația sa astfel: יהוה (*Ye-hou-vih*); și el taie nodul gordian al adevăratului său înțeles ocult. Căci în această ultimă formă, ca verb ebraic, înseamnă „el va fi”. Totodată, a derivat din verbul caldeean הוה sau

sau הוה *eue* (*eva*) ori *eua* (*Eva*), „a fi”.¹⁴⁶ Și așa a fost, de vreme ce doar de la *Enosh* încoace, adică de la „Fiul Omului” au început rasele umane „să fie” cu adevărat de natură bărbătească și femeiască. Această afirmație primește asocieri ulterioare, întrucât Parkhurst face ca verbul הוה să însemne: 1) „A cădea” (în procreație sau în materie) și 2) „A fi, a continua” – ca rasă. Sunetul aspirat al cuvântului *eua* (*Eva*) – „a fi” – este הוה, Heve (*Eve*), care este femininul lui יהוה și același ca Hebe, zeița grecească a tinereții și mireasa olimpică a lui Heracles: acest aspect face ca numele Iehova să apară mai limpede în forma sa primordială dublu-sexuată.

Deoarece găsim în sanscrită asemenea silabe precum *Jah* sau *Yah* – de exemplu, *Jah* (navi), „Gange” și *Jagan-natha*, „Domnul Lumii”, devine limpede de ce dl Rawlinson este atât de încrezător în scrierile sale despre influența ariană sau vedică asupra mitologiei timpurii a Babilonului. Nici nu trebuie să ne mirăm prea mult de faptul că presupusele zece triburi ale Israelului au dispărut în timpul perioadei de captivitate fără să lase nicio urmă după ele, atunci când suntem informați că evreii au avut, în realitate, doar două triburi – al lui *Judah* și al lui *Levi*. Mai mult, leviții nu erau deloc un trib, ci o castă preoțească. Descendenții doar și-au urmat strămoșii, diverșii patriarhi, în atmosfera subtilă, siderală. De fapt, au existat *brahmani* și *a-brahmani* în zilele străvechi, și aceasta înainte de nașterea primului evreu. Fiecare popor susține că primul dumnezeu sau primii săi zei erau androgini; nu putea fi altfel, de vreme ce ei considerau strămoșii lor primordiali, îndepărtați, străbunii cei de sex dublu, ca fiind Ființe și Zei divini, așa cum îi consideră chinezii și în zilele noastre. Și erau divini așa cum era primul lor strămoș uman (omenirea străveche „născută din minte”), care era cel mai sigur bisexuală, așa cum ne arată multele simboluri și

146 A se vedea pentru comparație *Hosea*, XII, 6, unde acest aspect este foarte subliniat.

tradiții antice. „Sub mecanisme emblematice și frazeologia specifică a preoției din vechime se află indiciile latente ale științelor, dar care sunt încă nedescoperite în ciclul nostru actual. Oricât de familiar ar fi un erudit cu scrierea hieratică și cu sistemul hieroglific al egiptenilor, el trebuie să învețe întâi de toate să le examineze și să le selecteze arhivele. El trebuie să se asigure, cu compasul și cu rigla în mână, că forma înscrisă pe care o analizează se potrivește și se aliniază anumitor *figuri geometrice fixe* care reprezintă cheile ascunse ale unor asemenea informații, înainte de a se aventura asupra interpretării.”

„Dar există mituri care vorbesc de la sine. În această clasă îi putem include pe primii creatori cu sex dublu ai fiecărei cosmogonii. Grecescul Zeus-Zen (Eterul), împreună cu Chthonia (Pământul haotic) și cu Metis (Apa), soțiile sale. Osiris și Isis-Latona: zeul Osiris reprezintă de asemenea eterul, prima emanație a Divinității Supreme, Amun, sursa primordială a Luminii; apoi, din nou, zeița Pământ și Apa. Mithras, zeul născut din piatră, simbolul focului masculin terestru sau Lumina primordială personificată, și Mithra, zeița focului, care este în același timp mama și soția sa. Elementul pur al focului (principiul activ, adică masculin) considerat lumină și căldură, în conjuncție cu Pământul și cu Apa sau Materia, elementul feminin sau pasiv al procreației cosmice” – toate acestea sunt mărturii despre hermafroditul divin primordial.

STANȚA VI

EVOLUȚIA CELOR „NĂSCUȚI DIN SUDOARE”

(22) Evoluția celor trei rase a continuat. (23) A doua rasă o creează pe a treia și apoi piere.

22. Apoi a doua (*rasă*) a dezvoltat-o pe cea născută din sudoare, a treia (*rasă*). Sudoarea a crescut, picăturile ei s-au mărit și au devenit o picătură tare și rotundă. Soarele a încălzit-o; Luna a răcit-o și i-a dat contur; Vântul a hrănit-o până când s-a copt. Lebăda albă de pe bolta înstelată (*Luna*) și-a aruncat umbra peste marea picătură, devenind oul rasei viitoare, Lebăda-om (*Hamsa*) a celei de-a treia ulterioare (a). Mai întâi fiind creatura bărbat-femeie, apoi bărbat și femeie (b).

(a) Textul stanței implică în mod limpede faptul că embrionul uman a fost hrănit *din exterior* de către forțele cosmice și că „Tatăl-Mama” a conceput aparent germenul care s-a copt: după toate probabilitățile, pentru ca un „ou născut din sudoare” să iasă din găoace, într-o manieră misterioasă, a trebuit să se deconecteze (să se separe) de părintele său „dublu”. Este relativ ușor de conceput acum o omenire ovipară, de vreme ce omul este în acest moment – dintr-un anume sens – „născut din ou”. În plus, în lucrarea sa *Précis Élémentaire de Physiologie*, Magendie citează „un caz în care cordonul ombilical a fost rupt și s-a cicatrizat perfect”, iar copilul s-a născut viu; atunci el se întreabă cu pertinentță: „Cum s-a desfășurat totuși circulația prin acest

organ?” Iar pe pagina următoare el adaugă: „În prezent nu se cunoaște nimic despre utilizarea digestiei la fetus”. Iar în ceea ce privește nutriția acestuia, el propune această cercetare: „Prin urmare, ce putem spune despre nutriția fetusului? Lucrările de fiziologie conțin doar niște *presupuneri vagi* cu privire la aceasta”. Însă scepticii ar spune: „Ah, dar lucrarea lui Magendie aparține ultimei generații, iar de atunci știința a făcut atât de mulți pași, încât stigmatul său de ignoranță nu poate fi asociat acestei profesii”. Așa este; de aceea, să ne întoarcem la marea autoritate în domeniul fiziologiei, adică la M. Foster (*Text-Book of Physiology*, ediția a treia, 1879, p. 623). Aici, spre dezavantajul științei moderne, găsim că el afirmă: „În ceea ce privește creșterea și dezvoltarea activităților funcționale ale embrionului cunoașterea noastră este aproape nulă. Nu știm nimic despre diferitele etape prin care calitățile fundamentale primare ale protoplasmei ovulului se diferențiază în fenomenele complexe pe care căutăm să le explicăm în această carte”. Studenții de la colegiul *Trinity College* din Cambridge vor trebui de-acum să tragă un voal peste statuia zeiței Higia și să acopere ochii busturilor lui Galenus și Hipocrate, ca nu cumva aceștia să privească cu reproș la descendenții lor degenerați. Și mai trebuie să notăm un aspect: M. Foster păstrează tăcerea cu privire la cazul cordonului ombilical rupt, citat de marele său coleg francez.

Aceasta este o afirmație foarte bizară, așa cum se explică în Comentarii. Pentru a fi mai clar: Prima rasă a creat-o pe cea de-a doua prin „înmugurire”, după cum am explicat; a doua rasă dă naștere celei de-a treia – ea însăși fiind separată în trei diviziuni distincte, care conțin oamenii procreați în mod diferit. Primele două diviziuni sunt produse printr-o metodă ovipară, cel mai probabil necunoscută istoriei naturale. În timp ce primele sub-rase ale celei de-a treia omeniri și-au procreat speciile printr-un gen de transpirație a fluidului vital (umed), picăturile acestui fluid formând o formă oviformă amalgamată – sau poate

ar trebui să spunem un ou? – care a servit ca un vehicul extern pentru generarea în interiorul său a unui fetus și apoi a unui copil, modul de procreare al raselor ulterioare s-a modificat în ceea ce privește rezultatele sale. Micuții descendenți ai primelor rase erau în întregime asexuați – și chiar fără formă din ceea ce se cunoaște acum¹⁴⁷, însă cei ai raselor ulterioare s-au născut androgini. Doar în a *treia rasă* apare separarea sexelor. După ce a fost anterior *a*-sexuală, omenirea a devenit în mod distinct hermafrodită sau bisexuală; iar în final ouăle purtătoare de ființe umane au început să dea naștere, gradat și aproape imperceptibil în dezvoltarea lor evolutivă, mai întâi unor ființe în care era predominant un sex, iar în final, ființei distincte, adică bărbaților și femeilor.

Și acum să căutăm asocierea acestor afirmații în legende religioase ale Orientului și Occidentului. Să ne ocupăm mai întâi de „rasa născută din ou”. Ne gândim la Kasyapa, înțeleptul vedic și cel mai prolific dintre creatori. El era fiul lui Marichi, fiul născut din mintea lui Brahma, creat în special pentru a deveni tatăl nagașilor, adică al șerpilor, printre alte ființe. Din punct de vedere exoteric, nagașii sunt ființe semi-divine care au chip uman și coadă de șarpe. Cu toate acestea, se spune că exista o rasă de nagași ce consta doar din o mie de creaturi, ce se născuseră sau, mai degrabă, izvorâseră din Kadra, soția lui Kasyapa, în scopul de a popula Patala, care este fără îndoială America, după cum vom arăta în continuare. Și a existat și o naga-dvipa, una dintre cele șapte diviziuni ale lui Bharata-Varsha, India, locuită de oameni ce purtau același nume și cărora li se permite, chiar și de către unii orientaliști, să fie *istorici*, deoarece au lăsat multe semne și vestigii în urma lor, până în prezent.

Acum, aspectul asupra căruia se insistă cel mai mult este faptul că, indiferent de originea declarată a omului, evoluția sa s-a desfășurat, cu certitudine, în această ordine:

147 A se vedea dialogul lui Platon, *Timaios*.

- 1) Asexuată, așa cum sunt toate formele primare;
- 2) După aceasta, printr-o tranziție naturală, omul a devenit „un hermafrodit solitar”, o ființă bisexuală;
- 3) Iar în final a fost separat și a devenit ceea ce este acum.

Știința ne spune că toate formele primitive, chiar dacă erau asexuate, „încă dețineau puterea de a trece prin procesele unei multiplicări a-sexuale”; de ce ar trebui, deci, exclus omul din această lege a Naturii? Reproducerea bisexuală este o evoluție, o formă diferențiată și perfectă pe scara materiei – în ceea ce privește sciziparitatea reproducerii. Învățăturile oculte sunt înclinate către teoria panspermiei, iar istoria timpurie este ascunsă doar față de „muritorii obișnuiți”; în același mod, istoria raselor primitive nu este îngropată de inițiați în mormintele timpului, așa cum este ea pentru știința profană. Prin urmare, susținuți pe de o parte de acea știință care ne arată dezvoltarea progresivă și cauza internă a fiecărei modificări externe (ca legea a Naturii), iar, pe de altă parte, încurajați de credința implicită în înțelepciunea – putem spune chiar înțelepciunea universală (pansofie) – tradițiilor universale sintetizate și prezervate de inițiați, care le-au perfecționat într-un sistem aproape perfect, ne aventurăm să afirmăm astfel, într-un mod clar, doctrina noastră.

Într-un articol excelent, scris cu vreo 15 ani în urmă, prietenul nostru învățat și respectat, profesorul Alex. Wilder din New York, demonstrează logica absolută și necesitatea de a ne încrede în „rasa primordială dublu-sexuată” și oferă mai multe motive științifice pentru aceasta.¹⁴⁸ Mai întâi, el argumentează „că o mare parte a creației vegetale ilustrează fenomenul bisexualității ... ca exemplu, clasificarea conformă botanistului Carl Linné enumeră aproape toate plantele. Este cazul familiilor superioare ale regnului vegetal, dar și ale formelor

inferioare, de la cânepă la plopul negru și arborele cenușer (ori fals oțetar, în limbaj popular). În cadrul regnului animal, la viața insectelor observăm că fluturile generează o larvă, după cum este exprimat marele secret în *Mistere: Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco* [„Taurul a dat naștere unui șarpe, iar șarpele unui taur” – n.t.]. Specia producătoare de corali și care, conform lui Agassiz, «a petrecut multe sute de mii de ani în perioada geologică actuală pentru construcția peninsulei Florida ... își generează urmașii din ea însăși, precum mugurii și ramificațiile unui arbore». Albinele se regăsesc oarecum în aceeași manieră de procreare... Afidele (păduchii de plante) își mențin casa precum amazoanele, iar *părinții virgini* perpetuează rasa timp de zece generații succesive”.

Să vedem ce spun înțelepții Antichității, învățătorii filosofi. Aristofan vorbește despre aceste aspecte în „Banchetul” lui Platon: „Natura noastră străveche nu era la fel ca cea din prezent, ci era androgină; forma și numele erau împărțite și, astfel, comune atât părții masculine, cât și celei feminine. Trupurile lor erau rotunde, iar maniera lor de a se mișca și de a alerga era circulară.¹⁴⁹ Erau teribili în forță și putere, și aveau o ambiție extraordinară. De aceea Zeus *i-a separat pe fiecare în două părți*, făcându-i astfel mai slabi; Apollo, sub comanda sa, a lipit la loc pielea”.

Meshia și Meshiane nu erau decât o singură ființă la vechii perși. „Ei considerau, de asemenea, că omul era rezultatul Copacului Vieții, ce creștea în perechi androgine, până când aceștia au fost separați de o modificare ulterioară a formei umane.”¹⁵⁰

149 Comparați versiunea lui Ezechiel (cap. 1) despre cele patru ființe divine care „erau asemănătoare omului”, dar aveau totuși înfățișarea unei roți; „când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ... căci duhul făpturilor vii era în roți”.

150 A se vedea esul prof. Wilder, *The Primeval Race Double-Sexed*.

148 A se vedea pasaje din acest eseu în *The Theosophist*, numărul din februarie 1883.

În *Toleduth* („Generarea”) lui Adam, versetul: „Dumnezeu a creat (*bara*, «a dat naștere») omul după chipul Său, l-a creat după asemănarea lui Dumnezeu; și astfel i-a creat de natură bărbătească și femeiască”, dacă este citit în mod esoteric, ne dezvăluie adevăratul înțeles, adică: „*Elohimii* (dumnezeii) au dat naștere prin ei înșiși (printr-o modificare) omului, după asemănarea lor... și l-au creat (pe *Adam* sau *Omul colectiv*); *ei* (zeitatea colectivă) i-au creat de natură bărbătească și femeiască”.¹⁵¹ Acest aspect ne dezvăluie înțelesul esoteric. Rasa *asexuată* a fost prima lor creație, o modificare a și *prin* ei înșiși – existențele spirituale pure; iar acesta a fost Adam *solus*. Din aceasta a rezultat a doua rasă: androginii inactivi, Adam-Eva sau *Jod-Heva*. Iar în final a fost generată a treia rasă, „hermafrodiții *separați*”, Cain și Abel, care o produc pe a patra, Seth-Enos etc. Această rasă a treia, ultima rasă semi-spirituală – care a fost totodată ultimul vehicul al Înțelepciunii dumnezeiești și înăscute – îi generează pe enohi, profeții omenirii. A patra rasă, care a gustat din fructul Copacului Binelui și al Răului – Înțelepciunea unită deja cu pământescul, prin urmare generând inteligențele¹⁵² sau ființele *impure* – a trebuit, în consecință, să dobândească Înțelepciunea prin inițiere și eforturi intense. Iar uniunea dintre Înțelepciune și Inteligență, prima stăpânind peste ultima, este numită în cărțile hermetice „natura

151 Eugibinus, un creștin, împreună cu rabinii Samuel, Manasseh ben Israel și Maimonides ne arată că: „Adam avea *două* chipuri și o singură persoană, de la început fiind atât de natură bărbătească, cât și femeiască – bărbat într-o latură și femeie în cealaltă (precum Brahma a lui Manu); dar ulterior părțile au fost separate”. Psalmul 139 al lui David, recitat de rabinul Ieremia ben Eliazar, stă mărturie pentru aceasta. „Tu m-ai *modelat* pe dinapoi și pe dinainte”, nu „*înconjurat*” cum scrie în Biblie, ceea ce este absurd și fără sens; iar aceasta arată, după cum consideră prof. Wilder, că „forma primordială a omenirii era androgină”.

152 A se vedea uniunea lui *Chochmah*, „Înțelepciunea”, cu *Binah*, „Inteligența”, sau Iehova, *Demiurgul*, numită Înțelegere în *Proverbele* lui Solomon, cap. 8. „Către voi strigă înțelepciunea (înțelepciunea dumnezeiască ocultă)... Voi, cei simpli, învățați cumînțenia (înțelepciunea); și voi, cei nebuni, înțelepțiți-vă.” (*Proverbele* lui Solomon 8:4,5) Este *spiritul* și *materia*, intelectul și psihicul; despre psihic Iacob cel Drept spune că „este pământesc, senzual și diavolesc”.

lui Dumnezeu care posedă fecunditatea dublă a celor două sexe”. Din punct de vedere mistic, Iisus deține natura dublă, masculin-feminină. A se vedea totodată și imnurile orfice, cântate în timpul Școlilor Misterelor, unde găsim: „Zeus este o creatură masculină, Zeus este o fecioară nemuritoare”. Egipteanul Ammon era zeița Neith, în cealaltă jumătate a sa. Jupiter avea sâni femeiești, Venus poartă barbă în unele sculpturi care o înfățișează, iar zeița Ila este totodată și Su-Dyumna, zeul, sub forma de urmaș al lui Vaivasvata.

Profesorul A. Wilder spune: „Numele *Adam* sau Omul implică în el însuși această natură dublă a existenței. Este identic cu *Athamas* sau *Thomas* (*Tam* în limba tamilă), care este extras din grecescul *didumos*, «un geamăn»; astfel, dacă prima femeie a fost creată, în consecință, pentru primul bărbat, atunci ea trebuie, ca o necesitate logică, să fi fost «scoasă din acesta» ... iar *partea* pe care Elohimii au scos-o din bărbat «au făcut-o să fie femeie» (Geneză, cap. 2). Aici, cuvântul ebraic folosit este *tzala*, care are semnificația pe care i-am oferit-o. Este ușor de urmărit legenda în scrierile lui Berossus, care spune că *Thalath* (*Omoroca* sau Doamna din Urka) s-a aflat la începutul Creației. Ea era totodată Melita, regina Lunii. Cele două nașteri gemene din Geneză, a lui Cain și a lui Abel, împreună cu cea a lui Esau și a lui Iacov, expun aceeași idee. *Numele Hebel este același cu Eva*, iar caracteristicile sale par a fi feminine”. „Dorința lui se ține după tine”, i-a spus Domnul Dumnezeu lui Cain, „dar tu să-l stăpânești.” (Geneză 4:7) Același limbaj a fost exprimat și către Eva: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. (Geneză 3:16)

Astfel, unitatea bisexuală imaculată a celei de-a treia rase-rădăcină umane este o axiomă în Doctrina Secretă. Ființele sale individuale virgine erau crescute și educate pentru a fi „dumnezei”, deoarece acea rasă reprezenta „dinastia lor divină”. Epocile moderne s-au mulțumit

cu adorarea eroilor masculini ai celei de-a patra rase, care i-a creat pe zei după propria sa imagine sexuală, în timp ce zeii omenirii primordiale erau „bărbat și femeie”.

Așa cum am afirmat în primul volum, omenirile s-au dezvoltat într-un mod coerent și în direcții paralele odată cu cele patru elemente, fiecare nouă rasă fiind adaptată din punct de vedere fiziologic pentru a asimila elementul adițional. Rasa noastră a cincea se apropie rapid de cel de-al cincilea element – îl putem numi eterul interstelar – care are mai mult de-a face cu psihologia, decât cu fizica. Căci noi, oamenii, am învățat să trăim în fiecare climat, fie arctic, fie tropical, însă primele două rase n-au fost nevoite să aibă de-a face cu climatul, nefiind supuse la vreo temperatură sau modificare a acestuia. Ni se spune, deci, că oamenii au trăit până la încheierea celei de-a treia rase-rădăcină într-un climat în care o primăvară eternă domnea peste întregul Glob, așa cum trăiesc acum locuitorii de pe Jupiter; este o lume, spune M. Flammarion, „care nu este supusă precum a noastră la vicisitudinile anotimpurilor, nici la alternanțele abrupte de temperatură; ci este îmbogățită cu toate comorile primăverii eterne”. (*Pluralité des Mondes*, p. 69) Astronomii care susțin că Jupiter se află într-o condiție topită – așa cum înțelegem noi termenul – sunt invitați să-și dezbată părerile cu acest astronom învățat francez.¹⁵³ Nu trebuie însă să uităm că „primăvara eternă” la

153 O ipoteză dezvoltată în 1881 de către Mattieu Williams pare să-i fi impresionat foarte puțin pe astronomi. În articolul *The Fuel of the Sun*, apărut în *Knowledge*, pe 23 decembrie 1881, el spune: „Aplicând acum cercetările dr. Andrews la condițiile existenței solare... concluzionez că Soarele nu are niciun nucleu, fie el solid, lichid sau gazos, ci este compus dintr-o materie disociată și aflată într-o stare critică, înconjurată mai întâi de un înveliș arzător, datorat recombinației acestei materii disociate, iar în afara acestui înveliș se află un altul, compus din vapori și datorat acestei combinații”.

Aceasta este o teorie nouă care se poate adăuga altor ipoteze, toate fiind științifice și ortodoxe. Semnificația „stării critice” este explicată de M. Williams în același jurnal (din data de 9 decembrie 1881), într-un articol despre „Solide, lichide și gaze”. Vorbind despre un experiment efectuat de dr. Andrews asupra acidului carbonic, savantul spune că „atunci când se ating 88°, granița dintre lichid și gaz dispare; lichidul și gazul se amestecă într-un fluid

care se face referire este doar o condiție cunoscută ca atare de către jovieni (locuitorii planetei Jupiter). Nu este „primăvara” pe care o cunoaștem noi. În această atitudine rezervată trebuie găsită reconcilierea dintre cele două teorii citate aici. Căci ambele îmbrățișează adevăruri parțiale.

intermediar misterios; ceva nedefinit și fluctuant se află acolo, umplând întregul tub – un lichid eterizat sau un gaz vizibil. Dacă țineți un vâtrai încins între ochiul vostru și lumină veți vedea o undă ascendentă de mișcare, care pare a fi un aer lichid. Apariția fluidului hibrid în tub se aseamănă cu aceasta, dar este mult mai dens și se află, evident, între stările de lichid și de gaze ale materiei, așa cum melasa sau smoala se află între starea solidă și cea lichidă”.

Temperatura la care se petrece aceasta a fost numită de dr. Andrews „temperatură critică”; aici, stările gazoasă și lichidă sunt „continue”, și probabil că toate celelalte substanțe capabile de a exista în ambele stări au propriile temperaturi critice.

Speculând mai departe asupra acestei stări „critice”, Mattieu Williams emite câteva teorii destul de oculte despre Jupiter și alte planete. El spune: „Conceptele noastre despre solide, lichide și gaze derivă din experiențele noastre cu privire la starea materiei de aici de pe Pământ. Dacă am fi mutați pe o altă planetă, ele s-ar modifica într-un mod curios. Pe Mercur apa ar fi considerată unul dintre gazele condensabile; pe Marte ea ar fi un solid fuzibil; dar pe Jupiter?

Observațiile recente ne îndreptășesc să considerăm această planetă ca fiind un soare miniatural, cu un înveliș exterior alcătuit din materie noroasă, aparent din apă parțial condensată, dar de un roșu fierbinte sau probabil că și mai arzătoare în interior. Atmosfera sa vaporosă este evident de o enormă adâncime, iar forța de gravitație de la suprafața sa vizibilă fiind de două ori și jumătate mai mare decât cea a suprafeței Pământului nostru; presiunea atmosferică, coborând sub această suprafață vizibilă, trebuie să atingă nivelul la care vaporii de apă ar fi aduși în condiția sa critică. Prin urmare, putem deduce că oceanele lui Jupiter nu sunt nici înghețate, nici lichide, nici apă gazoasă, ci sunt oceane sau atmosfere pline de apă în stare critică. Dacă ar exista pești în ele sau păsări care să zboare la suprafața lor, aceștia ar trebui să fie într-un mod critic alcătuiți.”

Deoarece întreaga masă a lui Jupiter este de 300 de ori mai mare decât cea a Pământului, iar energia ei de comprimare către centru este proporțională cu aceasta, materialele ei, dacă sunt similare celor de pe Pământ, și nu mai fierbinți, ar fi considerabil mai dense, iar întreaga planetă ar avea o gravitație superioară specifică; dar știm din mișcarea sateliților săi că, în loc de aceasta, gravitația sa specifică este mai mică decât o pătrime din cea a Pământului. Aceasta ne duce la concluzia că este extrem de fierbinte; căci chiar și hidrogenul, dacă este rece, ar deveni mai dens decât Jupiter la o asemenea presiune.

„Deoarece toate substanțele elementare pot exista ca solide, lichide sau gaze ori în stare critică, conform condițiilor de temperatură și de presiune, sunt îndreptățiți să concluzionez ipotetic că Jupiter nu este o planetă solidă, lichidă sau gazoasă, ci o planetă critică sau o sferă compusă la interior din elemente asociate, aflate în stare critică, și este înconjurată de o atmosferă densă din vaporii acestor elemente și ai altor compuși aflați în cantitate mare, precum apa. Același raționament se aplică și altor planete mari și rarefiate, precum și lui Saturn.”

Este foarte mulțumitor să vedem că imaginația științifică se apropie cu fiecare an tot mai mult de granița învățăturilor noastre oculte.

Prin urmare, este o tradiție universală faptul că omenirea a evoluat treptat și a ajuns la forma prezentă dintr-o condiție aproape transparentă a texturii, și nu printr-un miracol sau act sexual. Mai mult decât atât, aceasta exprimă și viziunea filosofilor antice; de la cele ale Egiptului și ale Indiei, cu dinastiile lor divine, până la cea a lui Platon. Iar toate aceste credințe universale trebuie să fie grupate cu „presimțirile” și „concepțiile îndărătnice” – unele dintre ele imposibil de eradicat – ale credințelor populare. Asemenea credințe, după cum remarcă Louis Figuier, sunt „în mod frecvent rezultatul înțelepciunii și al observației unui număr infinit de generații de oameni”. Căci, „o tradiție care are o existență uniformă și universală deține întreaga pondere a mărturiei științifice”¹⁵⁴. Și există mai multe asemenea tradiții în alegoriile puranice, după cum am văzut. În plus, doctrina conform căreia prima rasă a omenirii s-a format din *chhaya*, imaginile astrale ale pitrișilor, se regăsește în întregime în *Zohar*. „Din *tzalam* (imaginea întunecată – umbra) lui Elohim (Pitris) a fost creat Adam (omul). (Cremona, ediția a III-a, 76a; Brody, ediția a III-a, 159a; *Qabbalah*, Isaac Myer, p. 420)

S-a criticat în mod frecvent faptul că, oricât de superioară ar fi fost gândirea metafizică a Indiei antice, vechii egipteni nu se lăudau decât cu o idolatrie crasă și cu zoolatria; ca exemplu, se spune că Hermes este lucrarea grecilor mistici care au trăit în Egipt. Acestei obiecții îi putem oferi un răspuns, o mărturie directă a faptului că egiptenii credeau în Doctrina Secretă: faptul că aceasta le era predată ca inițiere. Cei care obiectează pot consulta *Eclogae Physicae et Ethicae* a lui Stobaeus, grecul care a compilat fragmentele antice și care a trăit în secolul al V-lea d.C. Iată o transcriere făcută de el asupra unui fragment hermetic, care ilustrează teoria egipteană cu privire la suflet. Într-o traducere literală, textul spune astfel:

154 *The Day after Death*, p. 23.

„Dintr-un Unic Suflet, acela al Totului, au izvorât toate sufletele, care s-au răspândit în întreaga lume ca și cum aveau un țel precis. Aceste suflete au trecut prin multe transformări; cele care erau deja creaturi târâtoare au devenit animale acvaticе; din aceste animale acvaticе au derivat animalele de uscat; iar din acestea au apărut păsările. Din fapăturile care trăiau în înaltul Cerului s-au născut oamenii. Atingând această condiție de oameni, sufletele primesc principiul nemuririi (conștiințe), devin Spirite și trec în rândul zeilor.”

23. Cei născuți prin ei înșiși erau *chhaya*, umbrele provenite din trupurile fiilor amurgului. Nici apa, nici focul nu îi puteau distruge. Dar fiii lor au fost (*astfel distruși*) (a).

(a) Acest verset nu poate fi înțeles fără ajutorul Comentariilor. El se referă la faptul că prima rasă-rădăcină, „umbrele” străbunilor, nu puteau fi rănite sau distruse prin moarte. Fiind atât de eterice și atât de puțin umane ca structură, ele nu puteau fi afectate de niciun element – apă sau foc. Însă „fiii” lor, adică a doua rasă-rădăcină, puteau fi distruși și au fost în acest mod. Așa cum străbunii lor s-au contopit în întregime în corpurile lor astrale, care erau progeniturile lor, urmașii lor au fost absorbiți de către descendenții lor, adică „cei născuți din sudoare”. Aceștia au fost a doua omenire – compusă din cei mai eterogeni monștri gigantiци semi-umani; au fost primele încercări ale naturii materiale de a construi corpuri umane. Tărâmurile tot mai înfloritoare ale celui de-al doilea continent (Groenlanda, printre altele) au fost transformate, treptat, din Edenuri cu o primăvară veșnică în împărății ale umbrelor (infernuri – *Hades*) hiperboreene. Această transformare s-a datorat deplasării marilor ape ale Globului și a oceanelor care și-au modificat albiile. Iar grosul celei de-a doua rase a pierit în această primă mare convulsie a evoluției și a consolidării planetei în timpul perioadei

umane. Asemenea mari cataclisme au fost deja în număr de patru.¹⁵⁵ Și ne puteam aștepta la al cincilea în decursul timpului.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE „POTOPURI” ȘI „FĂPTURILE NOE”

Relatările din diversele Purane cu privire la străbunii noștri sunt la fel de contradictorii în detaliile despre aceștia precum în oricare alt subiect. Astfel, în timp ce în *Rig Veda* Ida (sau Ila) este numită învățătoarea lui Vaivasvata Manu, *Sayana* o face o zeiță care guvernează Pământul, iar *Sathapatha Brahmana* o prezintă ca fiind fiica lui Manu, o jertfă a sacrificiului său, iar mai târziu, ca pe soția sa (a lui Vaivasvata), prin care el a generat rasa Manu-șilor. Tot în Purane se spune că ea este fiica lui Vaivasvata, dar soția lui Buddha (Înțelepciunea, fiul nelegitim al Lunii, Soma), și soția planetei Jupiter (Brihaspati), pe nume Tara. Toate acestea, care par o harababură în ochii profanului, sunt pline de semnificație pentru ocultist. Din însuși firul narațiunii se poate percepe un înțeles tainic și sacru, dar toate detaliile sunt atât de intenționat amestecate, încât doar ochiul experimentat al unui inițiat le poate urmări și poate plasa evenimentele în ordinea adecvată.

Așa cum este expusă în *Mahabharata*, povestea atinge nota principală; cu toate acestea, ea trebuie să fie explicată prin înțelesul său secret, conținut în *Bhagavad-Gita*, deoarece reprezintă *prologul dramei* celei de-a cincea omeniri (rasa noastră). În timp ce Vaivasvata se afla într-o postură plină de devoțiune pe malul râului, un pește i-a implorat protecția față de un pește mai mare. El îl salvează și îl pune într-un castron, unde, crescând din ce în ce mai mare, peștele îi comunică vești

155 Primul a apărut atunci când ceea ce este acum Polul Nord s-a separat de continentele ulterioare.

despre potopul care urma să vină. Acesta îl reprezintă pe binecunoscutul Matsya Avatar, primul avatar al lui Vishnu, pe zeul Dagon¹⁵⁶ al caldeeanului Xisuthrus [eroul sumerian din povestea potopului – n.t.], precum și multe alte aspecte. Povestea este foarte cunoscută și nu o mai repetăm. Vishnu poruncește să fie construită o arcă, în care se spune că Manu a fost salvat împreună cu cei șapte rishi; aceștia lipsesc însă din celelalte texte. Aici, cei șapte rishi se referă la cele șapte rase, cele șapte principii și diverse alte aspecte universale; din nou, este implicat aici un mister dublu în această alegorie multiplă.

Am menționat și în alte rânduri că Marele Potop a avut mai multe înțelesuri și face referire, la fel precum Căderea, la evenimente atât spirituale, cât și fizice; atât cosmice, cât și terestre – *ceea ce este sus se regăsește și în ceea ce este jos*. Nava sau arca – *navis* – este simbolul principiului feminin procreator și este simbolizată în ceruri de către Lună, iar pe Pământ de către pântecul femeii: ambele sunt vase, vehicule purtătoare ale semințelor vieții și ființei, pe care Soarele sau Vishnu, principiul masculin, le însușește și le fructifică.¹⁵⁷ Primul potop cosmic se referă la Creația primordială sau formarea Cerului și a pământurilor; în acest caz, haosul și marele adânc se referă la „potop”, iar Luna este „Mama” din care au izvorât toate semințele vieții.¹⁵⁸ Însă potopul

156 Trebuie să ne amintim că în fruntea tuturor zeilor babilonieni se aflau *Ea*, Anu și primordialul Bel; și că *Ea*, primul, era Zeul Înțelepciunii, marele „Zeu al Luminii” și al adâncului; iar acesta a fost identificat cu Oannes sau balaurul biblic – omul-pește care a fășnit din Golful Persic.

157 A se vedea volumul IV, partea despre „Sfânta Sfințelor”.

158 Mult mai târziu a devenit Luna un zeu masculin; la hinduși era numită Soma, la caldeeni Nannak sau Nannar, și Sin, fiul lui Mulil, un Bel mai în vârstă. Akkadienii l-au numit „Domnul stafilor” și era zeul regiunii Nipoor (Niffer) din nordul Babiloniei. Mulil a fost cel care a generat apele potopului să cadă din Ceruri pe Pământ, iar pentru aceasta Xisuthrus nu i-a permis să se apropie de altarul său. După cum au constatat ulterior asiriologii moderni, partea de nord a regiunii Nipoor era centrul din care s-a răspândit magia (neagră) caldeeană; iar partea sudică (Eridu) era sediul primar de adorare a zeului învățăturii, zeul înțelepciunii superioare – Soarele-Zeu fiind zeitatea supremă pretutindeni. La

terestru și povestea sa au aplicații duale. Pe de o parte, face referire la acel mister când omenirea a fost salvată de la distrugerea supremă de către femeia muritoare care a devenit receptaculul seminței umane la finalul celei de-a treia rase¹⁵⁹, iar pe de altă parte se referă la adevărata și istorica scufundare atlantă. În ambele cazuri, „esența primară” – sau Manu care salvează seminția – este numită Vaivasvata Manu. De aici provine diferența dintre versiunile puranice și celelalte; spre deosebire de acestea, în *Sathapatha Brahmana* Vaivasvata produce o fiică și prin ea generează rasa lui Manu, ceea ce este o referire la primii *manushya* umani, care au trebuit să-și creeze femeile prin voință (cu ajutorul lui *kriyashakti*) înainte ce acestea să se nască în mod natural din hermafrodiți (ca sex independent); tocmai de aceea, ele erau considerate ca fiind fiicele creatorului lor. Relatările puranice fac din aceasta (*Ida* sau *Ila*) soția lui Buddha (Înțelepciunea), ultima versiune referindu-se la evenimentele potopului atlant, când Vaivasvata, marele înțelept de pe Pământ, a salvat a cincea rasă-rădăcină de la distrugere, împreună cu ceea ce mai rămăsese din a patra rasă.

Aceste aspecte sunt ilustrate foarte clar în *Bhagavad-Gita*, unde Krishna spune:

„Din Mine au luat ființă, la vremea începutului, cei șapte mari rishi și cei patru Manu care au precedat, născuți din gândul meu; din ei au luat ființă toate creaturile din lume.” (Cap. X, versetul 6)

Aici, cei patru Manu care au precedat, din cei șapte, reprezintă cele patru rase¹⁶⁰ care deja au trăit, de vreme ce Krishna aparține celei

evrei Luna este asociată cu Iehova Israelului și cu seminția sa, deoarece Ur era sediul central de adorare a zeului-Lună, și pentru că despre Avraam se spune că ar fi venit din Ur – când A-bra(h)m devine Avraam.

159 Când Narada, ascetul virgin, a amenințat că va pune capăt rasei umane prin împiedicarea fiilor lui Daksha să procreze.

160 Aceste aspecte sunt coroborate de către un brahman învățat. În expunerile sale excelente cu privire la *Bhagavad-Gita* (a se vedea *Theosophist*, nr. din aprilie 1887, p. 444),

de-a cincea rase – moartea sa inaugurând Kali Yuga. Astfel, Vaivasvata Manu, fiul lui Surya (Soarele) și salvatorul rasei noastre, este conectat de *Sămânța Vieții*, din punct de vedere fizic și spiritual. Dar în prezent, chiar dacă vorbim despre toate rasele, trebuie să ne ocupăm doar de primele două.

„Potopul” este, fără îndoială, o *tradiție universală*. „Perioadele glaciare” au fost numeroase și tot așa au fost și „potopurile”, din anumite motive. Stockwell și Croll au enumerat cam o jumătate de duzină de perioade glaciare și potopuri ulterioare – cel mai timpuriu dintre toate fiind datat de către ei în urmă cu 850000 de ani, iar ultimul în urmă cu 100000 de ani.¹⁶¹ Dar care a fost Potopul nostru? Cu siguranță primul, cel care până în prezent a rămas consemnat în culturile tuturor popoarelor, din cea mai îndepărtată Antichitate; cel care a măturat în final ultimele peninsule ale Atlantidei, începând cu Ruta și Daitya, și încheind cu mica insulă (comparativ) menționată de Platon. Acest fapt

el spune: „Există un aspect specific asupra căruia trebuie să vă atrag atenția. El (Krishna) vorbește aici despre cei patru Manu. De ce face referire la aceștia patru? Ne aflăm acum în a șaptea manvantara, cea a lui Vaivasvata. Dacă ar fi vorbit despre Manu-șii din trecut, ar fi trebuit să facă referire la șase, dar el menționează doar patru. În unele comentarii s-au făcut încercări de a interpreta acest lucru într-o manieră bizară. Cuvântul *chatvaraha* este distinct de cuvântul *manavaha*, fiind astfel făcut să se refere la Sanaka, Sanandana, Sanatkumara și Sanatsujata, care sunt incluși, de asemenea, printre fiii născuți din minte ai lui Prajapati. Dar această interpretare va duce doar la concluzii absurde și face ca propoziția însăși să se contrazică. Personajele la care se face aluzie în text își găsesc o rațiune în propoziție. Se cunoaște foarte bine faptul că Sanaka și ceilalți trei au refuzat să creeze, deși ceilalți fii au consimțit să facă aceasta; prin urmare, vorbind despre acele ființe din care omenirea și-a dezvoltat existența, ar fi absurd să-i includem pe aceștia patru pe listă. Pasajul trebuie interpretat fără divizarea compusului în două substantive. Numărul Manu-șilor va fi astfel patru, iar afirmația va contrazice relatarea din Purane, deși va fi în acord cu teoria ocultă. Vă amintiți ce se afirmă în ocultism, că ne aflăm în prezent în a cincea rasă-rădăcină. Fiecare rasă-rădăcină este considerată ca fiind o santhathi a unui anume Manu. Acum, a patra rasă a trecut sau, cu alte cuvinte, au existat deja patru Manu...”

161 *Smithsonian Contributions to Knowledge*, Cap. XVIII; *American Journal of Science*, vol. al III-lea, cap. XI, 456; și *Climate and Time* a lui Croll. Lemuria nu a fost scufundată de un potop, ci a fost distrusă de activitate vulcanică, doar după acest eveniment scufundându-se.

este demonstrat de anumite detalii prezente în toate legende. A fost ultimul de acest calibru gigantic. Micul potop, ale cărui rămășițe au fost descoperite în Asia Centrală de către Baron Bunsen – și pe care el le datează ca fiind de acum 10000 î.C. – nu au avut nimic de-a face cu potopul semi-universal sau cu cel al lui Noe – acesta din urmă fiind o ilustrare în întregime mitică a vechilor tradiții; și nici nu face referire la scufundarea ultimei insule a Atlantidei; cel puțin ca asociere morală.

Rasa noastră a cincea (diviziunile neinițiate), deoarece a descoperit atât de multe potopuri, le-a amestecat și nu cunoaște acum decât unul. Iar acesta a modificat întregul aspect al Globului prin deplasarea uscatului și a mărilor.

Putem compara tradițiile peruvienilor: „Incașii, șapte la număr, au repopulat Pământul după potop” – *Coste* 1, IV, p. 19. Humboldt menționează versiunea mexicană a aceleiași legende, dar face confuzie între detaliile poveștii care vorbește despre americanul „Noe”, legendă care încă se păstrează. În orice caz, eminentul naturalist menționează tovarășii care erau *de două ori câte șapte*, precum și *pasărea divină* care a precedat barca aztecilor; astfel, el face ca numărul celor aleși să fie 15, în loc de 7 și 14. Aceste detalii au fost scrise, probabil, ca urmare a unor reminiscențe involuntare transmise de Moise, despre care se spune că a menționat 15 nepoți ai lui Noe, care s-au salvat împreună cu strămoșul lor. Apoi, din nou, Xisuthrus, Noe cel caldeean, este salvat și ridicat viu la Ceruri – precum Enoh – împreună cu șapte zei, *kabirimii* sau cei șapte titani divini; la fel, chinezul *Yao* are șapte figurine care navighează împreună cu el și pe care el le animă atunci când ajunge pe uscat – folosindu-le pentru „sămânța umană”. Osiris, când intră în arcă sau pășește pe barca solară, ia cu el șapte raze... etc. ... etc.

Sanchoniathon îi face pe *aleta* sau titani (*kabirimii*) contemporani cu Agruerus, marele zeu fenician (pe care Faber a căutat să-l identifice

cu Noe¹⁶²); mai departe, se suspectează că numele *titan* este derivat din *Tit-Ain* – „fântâna abisului haotic”¹⁶³ (*Tit-Theus* sau *Tityus* însemnând „*potopul divin*”); și astfel titanii, care sunt șapte, sunt asociați cu potopul și cu cei șapte rishi salvați de Vaivasvata Manu.¹⁶⁴

Ei sunt fiii lui Kronos (Timpul) și ai lui Rhea (Pământul); deoarece Agruerus, Saturn și Sydyk sunt unul și același personaj, iar cei șapte kabiri sunt menționați ca fiind fiii lui Sydyk sau ai lui Kronos-Saturn, kabirii și titanii devin astfel identici. Prin urmare, piosul Faber a avut dreptate în concluziile sale când a scris: „Nu am nicio îndoială că cei șapte titani și kabirii sunt aceiași cu cei șapte rishi ai mitologiei hinduse, despre care se spune că au scăpat cu o barcă, împreună cu Manu, liderul familiei”.

Dar nu același lucru putem spune și despre speculațiile sale, când el adaugă: „Hindușii, prin legende lor *sălbatic*, au *perversit într-un mod divers istoria lui Noe* (Noahchidae); cu toate acestea, este remarcabil că au aderat religios la numărul șapte”.¹⁶⁵ Despre acest lucru căpitanul (col.) Wilford observă foarte judicios că, „probabil, cei șapte Manu, cei șapte brahmadica și cei șapte rishi constituie același aspect și alcătuiesc doar șapte persoane individuale”.¹⁶⁶ Cei șapte brahmadica erau Prajapati

162 Agruerus este Kronos sau Saturn și arhetipul Iehova al israeliților. Deoarece este asociat cu *Argtha*, Luna sau Arca salvării, Noe este din punct de vedere mitologic una cu Saturn. Astfel, aceste aspecte nu pot fi legate de potopul terestru. (A se vedea lucrarea *Kabiri* a lui Faber, Vol. I, pp. 35, 43 și 45.)

163 *Ibidem*, Vol. II, p. 240.

164 Sanchoniathon spune că titanii erau fiii lui Kronos și că erau șapte la număr; el îi numește adoratori ai focului, *aleta* (Aletae – fiii lui Agni?) și diluvieni. *Al-ait* este zeul focului.

165 Trebuie să remarcăm că dintre aceștia șapte arienii, și nu semiții, au fost originarii, în timp ce evreii au preluat acest număr de la caldeeni.

166 Șapte fii individuali ai lui Dumnezeu sau Pitar și Pitris; de asemenea, în acest caz, fiii lui Kronos sau Saturn (*Kala*, „timp”) și *Arkites*, ceva asemănător kabirilor și titanilor, deoarece numele lor – „strămoșii *lunari*” – ilustrează că Luna era Arca sau Argha pe abisul apos al spațiului.

sau domnii «creaturilor – *prajas*». Din ei a fost născută omenirea și sunt posibil aceiași cu cei șapte Manu... Acești șapte mari strămoși ai rasei umane au fost creați în scopul de a popula Pământul”. (*Asiatic Researches*, Vol. V, p. 246) Iar Faber adaugă că: „Asemănarea reciprocă a acestor kabiri, titani, rishi și familia lui Noe este prea frapantă pentru a fi doar o simplă coincidență”.¹⁶⁷

Faber a fost condus în această greșală și, în consecință, și-a construit întreaga teorie cu privire la kabiri pe faptul că numele *Japhet* (Iafet – unul dintre fiii lui Noe) din scripturi se află pe lista titanilor incluși în versetul imnurilor orfice. Conform lui Orfeu, numele celor șapte titani „Arkite” (pe care Faber refuză să-i identifice cu titanii *profani*, descendenții lor) erau Koeus, Kroeus, Phorcys, Kronos, Oceanus, Hyperion și *Iapetus*:

Κοῖδν τε, Κροῖόν τε μέλαν, Φορκύν τε κραταῖδν,
Καὶ Κρόνον, Ὠκεανὸν δ', Ὑπερίοα τε, Ἰαπετόν τε
— Orfeu. *apud Proclum. In Tim. lib. V*, p. 295

Dar de ce n-ar fi putut babilonianul Ezra să fi adoptat numele Iapetos pentru unul dintre fiii lui Noe? Kabirii, care sunt titanii, sunt numiți și Manes, iar mama lor este Mania, conform lui Arnobius (*Adversum Gents*, lib. III, p. 124). Prin urmare, hindușii pot susține cu și mai multă motivație că Manes se referă la Manu-șii lor, și că Mania este aspectul feminin al lui Manu (a se vedea *Ramayana*). Mania este Ila sau Ida, soția și fiica lui Vaivasvata Manu, prin care „el a născut rasa Manu-șilor”. Precum *Rhea*, mama titanilor, ea este Pământul (*Sayana* o face zeița Pământului) și este doar a doua exprimare și repetare a lui Vach. Atât Ida, cât și Vach sunt transformate în ființe masculine și feminine; Ida devine Sudyumna, iar Vach („Viraj în aspect feminin”)

167 A se vedea *Kabiri*, Vol. I, p. 131.

se transformă în femeie în scopul de a-i pedepsi pe gandharvași; o versiune se referă la teogonia cosmică și divină, cealaltă la perioada ulterioară. Manes și Mania lui Arnobius sunt nume de origine indiană, însușite de greci și de latini, și apoi denaturate de aceștia.

Acest lucru nu este un accident, ci rezultatul unei doctrine arhaice comune tuturor, în care israeliții – prin intermediul lui Ezra, autorul cărților mozaice modernizate – au fost ultimii care au adaptat-o. Atât de nerespectuoși au fost aceștia cu bunurilor altora, încât Berossus (*Antiquitates Libyae*, I, fol. 8) arată că *Titea* – pe care Diodorus o face mama titanilor sau a diluvienilor – era *soția lui Noe*. Pentru acest lucru Faber îl numește „pseudo-Berossus”, dar acceptă totuși informația, pentru a consemna încă o dovadă că păgânii i-au împrumutat pe toți zeii lor de la evrei, prin adaptarea materialului patriarhal. Conform umilei noastre opinii, aceasta este cea mai bună dovadă posibilă a exact opusului acestuia. Ea arată cu cea mai mare claritate oferită de dovezi că *pseudo-personajele* biblice sunt toate împrumutate de la miturile păgâne, dacă se consideră că sunt mituri. Arată, de fapt, că Berossus era foarte conștient de sursa Genezei și că aceasta purta același caracter astronomic și cosmic precum alegoriile despre Isis-Osiris, despre arcă și celelalte simboluri „arkite” mai vechi. Căci Berossus spune că „*Titea magma*” a fost după aceea numită *Aretia*¹⁶⁸ și adorată la un loc cu Pământul; iar acest fapt o identifică pe Titea, consoarta lui Noe, cu Rhea, mama titanilor, și cu Ida – ambele fiind zeițe ce guvernează

168 *Aretia* este forma feminină a lui Artes (Martele la egipteni). De aici provine cuvântul caldeean (și acum ebraic) *Aretz*, אֶרֶץ, „Pământul”. Autorul lucrării *Beiträge zur Kenntniss*, citează (în capitolul despre Artes, „Marte”): *Addit Cedrenus (Salem 1:3): Stella Martis ab Egyptiis vocatur Ertosi (plantare, generare). Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiae et materiae naturam et vim ordinantem atque procreantem*. Pământul este „sursa ființei”; sau, așa cum explică autorul „Originii mărimilor”, Artes reprezintă același lucru în ebraică și egipteană, iar ambele ilustrează ideea primordială că *Pământul este sursa*; exact ca și în ebraică, dar sub o altă formă, unde Adam și *Madim* (Marte) sunt aceiași, combinând ideea Pământului sub forma lui *H-Adam-H*.

Pământul și mamele Manu-șilor și ale lui Manes (sau Tit-an-Kabiri). Iar Titea-Aretia era adorată ca Horchia, spune același Berossus, iar aceasta este o funcție a lui Vesta, zeița Pământului. *Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam linguâ Janigenâ Horchiam.* (*Ibid.*, lib. V, p. 64)

Aproape că nu există vreun poem străvechi sau al vremurilor preistorice care să nu menționeze, într-o formă sau alta, scufundarea celor două continente – numite adeseori insule. De aici provine distrugerea lui Phlegyas [insula Flegias], în afară de Atlantida. (A se vedea Pausanias și Nonuns, ambii explicând cum:

„Din temelia sa adânc înrădăcinată, a zgduit Neptun, cu furie, insula flegiană,

Aruncându-i sub valuri pe locuitorii săi lipsiți de cuviință.” (*Dionysius*, lib. XVIII, p. 319)

Faber era convins că „insula Flegia” era Atlantida. Dar toate aceste alegorii sunt mai mult sau mai puțin ecouri distorsionate ale tradiției hinduse cu privire la marele Cataclism care s-a abătut asupra celei de-a patra rase umane, deși gigantice – cea care a precedat rasa ariană. Dar, așa cum am spus, precum toate celelalte legende, cea despre „potop” are mai multe semnificații. Ea se referă la teogonie, la *transformările pre-cosmice*, la *corelațiile spirituale* – oricât de absurd ar suna această exprimare pentru urechea unui om de știință – și, de asemenea, la cosmogonia ulterioară; la marele potop al apelor (materiei) în haos, trezit și fructificat de acele rase-spirite care au fost măturate de el și au pierit în el; aceasta este diferențierea misterioasă – un mister pre-cosmic, prologul dramei Ființei. Anu, Bel și Noe i-au precedat pe Adam Kadmon, Adam cel roșu și Noe; la fel cum Brahma, Vishnu și Shiva i-au precedat pe Vaivasvata și restul”. (A se vedea „Isis dezvăluită”, vol. al II-lea, unde se oferă și alte semnificații ale potopului.)

Toate acestea ne indică faptul că potopul semi-universal cunoscut geologiei (prima perioadă glaciară) trebuie să fi apărut exact în momentul pe care îl sugerează Doctrina Secretă, și anume după 200000 de ani (aproximativ) de la existența celei de-a cincea rase (rasa noastră); ori în perioada desemnată de Croll și Stockwell pentru prima perioadă glaciară: aproximativ în urmă cu 850000 de ani. Ca urmare, de vreme ce această ultimă perturbare este atribuită de geologi și de astronomi unei „excentricități extreme a orbitei Pământului”, iar Doctrina Secretă o atribuie aceleiași surse, dar cu adăugarea unui alt factor, deplasarea axei Pământului – o dovadă a acesteia se poate găsi în *Cartea lui Enoh*, dacă limbajul voalat al Puranelor nu este înțeles – toate acestea tind să indice faptul că anticii cunoșteau câte ceva despre „descoperirile moderne” ale științei. Enoh, când vorbește despre „marea înclinare a Pământului” și spune că „se afla în chinurile făcerii”, este destul de semnificativ și de clar.

Nu sunt acestea limpezi? Nuah este Noe, plutind pe ape în arca sa; această ambarcațiune este emblema lui Argha sau Luna, principiul feminin; Noe este „spiritul” ce cade în materie. Aflăm despre el că, îndată ce ajunge pe pământ, el plantează viță-de-vie, bea vin și se îmbată – adică spiritul pur devine îmbătat ori amețit și confuz îndată ce se află închis în materie. Al șaptelea capitol al Genezei reprezintă doar o altă versiune a primului. Astfel, în timp ce în 1:2 se spune: „... peste fața adâncului de ape era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor”, în capitolul 7:18 citim: „Și apele au ajuns mari și au crescut foarte mult pe pământ, și corabia plutea deasupra apelor (împreună cu Noe, Spiritul)”. Astfel Noe, dacă este același cu caldeeanul Nuah, personifică Spiritul care însuflețește *materia* ori „haosul”, reprezentat aici de adâncuri sau de apele foarte mari. În legenda babiloniană (unde evenimentul pre-cosmic este amestecat cu cel terestru) Istar (Astaroth sau Venus, zeița lunară) este cea care ajunge

să fie închisă în arcă și trimite în afară „un porumbel în căutarea unui pînut uscat”. („Isis dezvăluită”, vol. al II-lea)

George Smith descrie în *Tablets* mai întâi crearea Lunii și după aceea pe cea a Soarelui: „Frumusețea și perfecțiunea sa sunt glorificate, iar regularitatea orbitei sale a condus la a fi considerat arhetipul judecătorului și al regulatorului lumii”. Dacă această poveste ar fi legată pur și simplu de un cataclism cosmogonic – chiar universal – de ce ar vorbi atunci zeița Ashtar sau Astoreth, Luna, despre crearea Soarelui după potop? Apele ar fi putut să ajungă la înălțimea munților Nizir (versiunea caldeeană) sau a munților Jebel Djudi (munții inundați din legenda arabă) ori chiar până la Ararat (din narațiunile biblice) și Himalaya (tradiția hindusă), și tot n-ar fi putut atinge Soarele. Este evident că pentru ființele care l-au consemnat pentru prima oară potopul avea o altă semnificație, mai puțin problematică și cu mult mai filosofică decât cea a potopului universal, despre care nu există niciun fel de urme geologice.

Deoarece toate aceste cataclisme sunt periodice și ciclice, iar Manu Vaivasvata reprezintă un personaj *generic*, sub diferite circumstanțe și evenimente (a se vedea mai jos „Cei șapte Manu ai omenirii”), pare să nu existe nicio obiecție serioasă la presupunerea că primul „Mare Potop” a avut o semnificație alegorică, precum și una cosmică, și că a avut loc la sfârșitul lui Satya Yuga, „epoca Adevărului”, când a doua rasă-rădăcină – „Manu cei cu oase” – și-au făcut apariția primordială ca „cei născuți din sudoare”.¹⁶⁹

Al doilea potop – așa-numit „cel universal” – care a afectat a patra rasă-rădăcină (considerată acum convenabil de teologie ca fiind „rasa blestemată a uriașilor”, cainiții și „fiii lui Ham”) este acel potop care a fost perceput și consemnat pentru prima oară de geologie. Iar dacă se

¹⁶⁹ Toate aceste expresii sunt explicate în „Antropogeneza” acestei cărți, precum și în alte părți.

compară cu atenție descrierile din diversele legende ale caldeenilor și din alte lucrări exoterice ale popoarelor se descoperă că toate sunt de acord cu narațiunile ortodoxe oferite în cărțile brahmanice. Și chiar se poate identifica, de exemplu, că în timp ce o descriere vorbește despre faptul că „nu există niciun Dumnezeu sau muritor deocamdată pe Pământ”, când Manu Vaivasvata pășește pe Himavan, o a doua relatare spune că celor șapte rishi li se permite să-i țină companie – aceasta arată că, în timp ce unele relatări se referă la potopul sideral și cosmic de dinaintea așa-numitei „Creații”, celelalte tratează, pe de o parte, Marele Potop al materiei de pe Pământ, iar pe de altă parte, adevăratele revărsări ori inundații ale apelor. În *Satapatha Brahmana* Manu descoperă că „Potopul măturase toate creaturile vii și că doar el singur mai rămăsese” – adică doar *sămânța vieții* mai rămăsese din disoluția anterioară a Universului sau *Mahapralaya*, după o „zi a lui Brahma”; iar *Mahabharata* se referă pur și simplu la cataclismul geologic care a șters aproape întreaga rasă a patra, pentru a face loc celei de-a cincea.

Prin urmare, Vaivasvata Manu este arătat ca având trei atribute distincte în cosmogonia noastră¹⁷⁰:

¹⁷⁰ Trebuie să ne amintim că, în filosofia hindusă, fiecare unitate diferențiată este astfel doar din punctul de vedere al ciclurilor lui maya, fiind în esență una cu Supremul sau cu Spiritul Unic. Din aceasta provin aparentele confuzii și contradicții din diversele Purane, uneori chiar în cadrul aceleiași Purana, cu privire la aceeași ființă individuală. Vishnu – ca Brahma cel cu multe forme și ca Brahma (neutru) – este unul; cu toate acestea, se menționează că el constituie toți cei 28 de Vyasa (în *Vishnu Purana*). „În fiecare vârstă Dvapara (a treia), *Vishnu*, în persoana lui *Vyasa*, împarte Veda, care este una, în patru și în multe alte secțiuni. De 28 de ori au fost Vede aranjate de marii rishi în Vaivasvata Manvantara, în Dvapara Yuga... și, în consecință, 28 de Vyasa au murit... cei care se aflau cu toții în forma lui Veda-Vyasa, care erau Vyasa ai erelor lor respective...” (Cartea a III-a, cap. 3) „Această lume este Brahma în Brahma, din Brahma ... nimic altceva nu este necesar să fie cunoscut.” Apoi, iarăși... „În prima manvantara existau șapte fii faimoși ai lui Vasishta, care, în a treia manvantara, au fost fiii lui Brahma (adică cei șapte rishi), ilustrii descendenți ai lui Urja.” Aceste lucruri devin clare: omenirea primei manvantare este cea a celor șapte și a tuturor celor intermediari. Omenirea primei rase-rădăcină este omenirea celei de-a doua, a treia, a patra, a cincea etc. Până la ultima ea formează o reîncarnare ciclică și constantă a monadelor care aparțin de dhyanii-chohan ai lanțului nostru planetar.

- a) ca fiind „Manu-rădăcină” pe Globul A în primul ciclu;
- b) ca fiind „sămânța vieții” pe Globul D în al patrulea ciclu;
- c) ca fiind „Sămânța Omului” la începutul fiecărei rase-rădăcină – mai ales în rasa noastră, a cincea.

Însuși începutul ultimei rase – în timpul lui Dvapara Yuga¹⁷¹ – stă dovadă pentru distrugerea vrăjitorilor săi blestemați; „ai acelei insule (Platon vorbește doar despre ultima sa parte), de dincolo de Stâlpii lui Hercules, în Oceanul Atlantic, din care a putut exista o tranziție facilă către celelalte insule aflate în vecinătatea unui alt *mare continent*” (America). Acest „ținut” atlantic a fost asociat cu „*Insula Albă*”, iar Insula Albă era Ruta; dar nu era Atala și „*diavolul alb*” al colonelului Wilford (a se vedea „Cercetări asiatice”, vol. VIII, p. 280), după cum am arătat deja. S-ar putea nota aici că Dvapara Yuga durează 864000 de ani, conform textelor sanscrite; și că, dacă această Kali Yuga a început doar cu 5000 de ani în urmă, înseamnă că au trecut doar 869000 de ani de când a avut loc acea distrugere. Din nou, aceste cifre nu sunt foarte diferite de cele oferite de geologi, care își plasează „perioada glaciară” în urmă cu 850000 de ani.

Apoi „o femeie a fost creată, care a venit la Manu și s-a declarat ca fiind fiica sa, cu care el a trăit și a generat urmașii lui Manu”. Acest pasaj se referă la transformarea fiziologică a sexelor în timpul celei de-a treia rase-rădăcină. Iar alegoria este mult prea clară și transparentă pentru a avea nevoie de alte explicații. Desigur, după cum am observat deja, în ceea ce privește separarea sexelor o ființă androgenă se presupunea

171 Dvapara Yuga diferă la fiecare rasă. Toate rasele au propriile lor cicluri, fapt care cauzează, astfel, o mare diferență. De exemplu, a patra rasă-rădăcină a atlantiților se afla în perioada sa de Kali Yuga atunci când a fost distrusă, în timp ce a cincea se afla în epoca sa Satya sau Krita Yuga. Rasa ariană se află acum în perioada sa de Kali Yuga și va continua să fie în ea timp de alți 427000 de ani, în timp ce diversele „rase familiale”, numite semitice, hamitice etc., se află în propriile lor cicluri speciale. A șasea sub-rasă ce va veni – și care poate începe foarte curând – se va afla în epoca sa de aur (Satya), în timp ce culegem fructele nelegiurii noastre în Kali Yuga.

că-și împarte trupul în două jumătăți (ca în cazul lui Brahma și Vach, și chiar a lui Adam și Eva); în acest caz latura feminină este, dintr-un anume sens, fiica sa, așa cum el va fi fiul ei, „carne din carnea sa (și a ei) și os din osul său (și al ei)”. Să ne aducem bine aminte și faptul că niciunul dintre orientaliștii noștri nu a învățat încă să discearnă în acele „contradicții și nonsensuri uimitoare” – după cum sunt numite uneori Puranele – că o referire la o yuga poate însemna un ciclu, o rasă-rădăcină și adesea chiar o sub-rasă, precum și o pagină ruptă din teogonia pre-cosmică. Această semnificație dublă și triplă este dovedită de diversele referințe la una și aceeași ființă (aparent) sub un nume identic, în timp ce se referă, de fapt, la evenimente separate de kalpa-uri întregi. Un bun exemplu este cel al lui Ila. Mai întâi ea este reprezentată ca fiind un aspect, apoi un altul. În legende exoterice se spune că Manu Vaivasvata, din dorința de crea fii, a stabilit o jertfă către Mitra și Varuna; dar, printr-o greșală a brahmanului care oficia, a fost obținută doar o fiică – Ila. Atunci, „prin favoarea zeilor”, *sexul ei a fost modificat* și a devenit un bărbat, *Su-dyumna*. Apoi ea a fost din nou transformată în femeie și așa mai departe; legenda adaugă că Shiva și consoarta lui erau mulțumiți că „ea putea fi bărbat timp de o lună și femeie în următoarea lună”. Aceasta este o referire directă la a treia rasă-rădăcină, ai cărei oameni erau androgini. Dar unii orientaliști foarte învățați consideră (a se vedea *Hindu Classical Dictionary*) și chiar declară că: „Ila era în esență o hrană, un aliment sau o băutură din lapte; de aici provine șuvoiul de laude, personificat ca zeița vorbirii”. „Profanilor” nu li se spune însă și motivul pentru care „o băutură din lapte” sau „șuvoiul de laude” ar trebui să fie, alternativ, *masculin și feminin*; doar dacă nu există o „mărturie lăuntrică” pe care ocultii nu reușesc să o perceapă.

În semnificația sa cea mai mistică, uniunea dintre Svayambhuva Manu și Vach-Sata-Rupa, propria sa fiică (aceasta fiind prima „euhe-merizare” – deificare – a principiului dual din care Vaivasvata Manu și Ila reprezintă a doua și a treia formă) reprezintă în simbolismul cosmic

rădăcina-Vieții, germenii din care izvorăsc toate sistemele solare, lumile, îngerii și zeii. Căci, după cum spune Vishnu:

„Din Manu întreaga creație, zii, asurașii, oamenii trebuie să fie generați...”

De către el lumea trebuie să fie creată, tot ceea ce se mișcă și tot ceea ce nu se mișcă...”

Dar am putea găsi niște oponenți chiar mai înverșunați decât savanții occidentali și orientaliștii. Dacă în ceea ce privește cifrele, brahmanii ar putea fi de acord cu învățătura noastră, nu suntem siguri că unii dintre ei, conservatori ortodocși, n-ar ridica obiecții cu privire la modurile de procreare atribuite ființelor din tradiția lor, *Pitar Devata*. Am putea fi invitați să producem lucrările din care cităm, în timp ce ei să fie chemați de noi pentru a ne citi într-un mod mai clar Puranele lor și mai atenți la înțelesul esoteric. Și atunci, repetăm încă o dată, ei vor descoperi sub vălul alegoriilor mai mult sau mai puțin transparente, că fiecare afirmație făcută aici este coroborată cu propriile lor lucrări. Au fost date câteva exemple în ceea ce privește apariția celei de-a doua rase, care este numită cea „născută din sudoare”. Această alegorie este considerată un basm; dar ea ascunde un fenomen psihofiziologic, chiar unul dintre cele mai mari mistere ale Naturii.

Însă, din perspectiva afirmațiilor cronologice făcute aici, este firesc să ne întrebăm:

AR FI PUTUT EXISTA OAMENII ACUM 18 000 000 DE ANI?

La această întrebare ocultismul răspunde afirmativ, fără a ține seama de oamenii de știință care obiectează. Mai mult, această durată acoperă doar *Omul* lui Vaivasvata Manu, adică entitatea masculin-feminină deja

separată în sexe distincte. Cele două rase și jumătate care au precedat acest eveniment ar fi putut să trăiască în urmă chiar cu 300000000 de ani, căci știința tot n-ar putea spune. Deoarece dificultățile geologice și fizice exprimate de teoria sa nu puteau exista pentru *omul primordial*, *omul eteric* al învățăturilor oculte. Întreaga neînțelegere și dispută dintre științele profane și cele esoterice depinde de credința într-un corp astral și demonstrarea existenței acestuia în cadrul corpului fizic, primul fiind independent de cel fizic. Paul d'Assier, adept al pozitivismului, pare să fi dovedit acest fapt într-un mod destul de simplu¹⁷², adică ignorând dovezile acumulate în decursul epocilor și pe cele ale spiritualiștilor și misticilor moderni. Este greu de respins această manieră în epoca noastră bazată pe dovezi, experimente și demonstrații oculare.

Doctrina Secretă susține că, în ciuda cataclismelor generale și a perturbărilor Globului nostru – care i-au oferit astfel perioada de cea mai mare dezvoltare fizică, căci al patrulea ciclu este punctul de mijloc al vieții alocate acestui glob, și care au fost cu mult mai teribile și mai intense decât în oricare dintre cele trei cicluri precedente (ciclurile vieții sale psihice și spirituale timpurii și ale condițiilor sale semi-eterice) – omenirea fizică a existat pe acest pământ în ultimii 18000000 de ani.¹⁷³ Această perioadă a fost precedată de 300000000 de ani de dezvoltare minerală și vegetală. La această afirmație vor obiecta toți cei care refuză să accepte teoria omului „lipsit de oase” (de structură solidă), adică a omului *pur eteric*. Știința, care cunoaște doar organismele fizice, va fi

172 *Posthumous Humanity*, tradusă de H.S. Olcott, Londra, 1887.

173 Profesorul Newcomb spune: „Căldura care a evoluat din contracția a durat numai 18 000 000 de ani” (*Popular Astronomy*, p. 500); însă „o temperatură care să permită existența apei nu ar putut fi atinsă în urmă cu mai mult de 10 milioane de ani” (*World-Life*, de Winchell, p. 356). Însă W. Thomson spune că întreaga vârstă a solidificării scoarței Pământului este de 18 milioane de ani, deși ulterior el și-a modificat iarăși opinia, permițând doar 15 milioane de ani ca vârstă a Soarelui. După cum vom arăta în anexe, divergența opiniilor științifice este atât de mare, încât nu se poate pune nicio bază pe speculația științifică.

indignată; iar teologia materialistă chiar și mai mult. Prima va obiecta pe baza motivelor logice și raționale, întemeiate pe preconcepția că toate organismele însuflețite au existat dintotdeauna în același plan al materialității, în toate epocile; teologia materialistă va obiecta asupra expunerii unor ficțiuni dintre cele mai absurde. Afirmatia ridicolă pe care o înaintează în general teologii se bazează pe presupunerea virtuală că ființele umane (a se citi *creștinii*) de pe această planetă au onoarea de a fi singurele făpturi din întregul Cosmos care locuiesc pe un corp ceresc și că ele sunt, în consecință, cele mai bune dintre toate ființele.¹⁷⁴

Oculțiștii, care cred ferm în învățăturile filosofiei primare, resping obiecțiile teologilor și ale oamenilor de știință. Ei susțin, la rândul lor, că în timpul acelor perioade, când a existat cu siguranță o căldură insuportabilă, chiar la ambii poli, precum și inundații succesive, răsturnarea văilor și o constantă deplasare a marilor ape și oceane, niciuna dintre aceste circumstanțe nu putea fi un impediment pentru viața și organizarea umană, *așa cum este atribuit de aceștia primei omeniri*. Nici eterogenitatea regiunilor înconjurătoare, pline de gaze dăunătoare, nici pericolele unei scoarțe terestre de-abia consolidate nu puteau împiedica apariția celei dintâi și a celei de-a doua rase, chiar și în timpul epocii siluriene carbonifere.

174 Eseul despre „Pluralitatea lumilor” (1853) – o lucrare declarată anonimă, dar despre care se știe foarte bine că este creația dr. Whewell – este o mărturie bună a acestui aspect. Niciun creștin n-ar trebui să creadă în pluralitatea lumilor sau în vârsta geologică a Globului, argumentează autorul; deoarece, dacă s-ar presupune că această lume este doar una dintre multele asemănătoare, care sunt toate lucrarea lui Dumnezeu, așa cum este și ea; și că toate reprezintă sediul vieții, toate fiind țărâmurii și lăcașuri ale creaturilor inteligente înzestrate cu voință, supuse legii și capabile de voință liberă, atunci ar deveni extravagant să gândim că lumea noastră ar fi fost între preferatele lui Dumnezeu și supusă interferenței Sale speciale, comunicării Sale și *vizitei Sale personale*... Ar putea fi, deci, considerat Pământul centrul Universului moral și religios, se întreabă el, dacă nu are nici cea mai mică distincție pe care să se bazeze în Universul fizic? Prin urmare, nu este la fel de absurd să susținem o asemenea afirmație (despre pluralitatea lumilor locuite), așa cum ar fi dacă am susține în prezent vechea ipoteză a lui Ptolemeu, care a plasat Pământul în centrul Sistemului nostru Solar?... Am citat din memorie afirmațiile autorului, aproape textual. Autorul nu reușește să-și dea seama că-și sparge propria bulă de săpun cu o asemenea apărare.

Prin urmare, monadele menite să însuflețească rasele viitoare erau pregătite pentru noile transformări. Ele trecuseră de fazele lor de „imetalizare” [în care viața este profund cufundată în materia fizică – n.t.] a vieții vegetale și animale, de la cele mai joase la cele mai superioare, și așteptau forma lor umană, mai inteligentă. Cu toate acestea, ce puteau face modelatorii plastici decât să urmeze legile Naturii evolutive? Ar fi putut ei, după cum susține litera moartă a Bibliei, să formeze ceva „asemănător lui Dumnezeu” ori lui Pygmalion din alegoria greacă, ar fi putut să-l creeze pe Adam-Galatea din țărâna vulcanică și să sufle în Om un *suflet viu*? Nu: deoarece sufletul era deja acolo, latent în monada sa, și tot ce avea nevoie era un înveliș. Pygmalion, care nu reușește să *dea viață sculpturii sale*, și Bahak-Zivo al gnosticilor nazari-neni, care eșuează să construiască „un suflet uman în creatură”, sunt, ca și concepții, cu mult mai filosofici și mai științifici decât Adam, din perspectiva sensului literei moarte sau decât creatorii biblici – Elohimii. Filosofia esoterică, ce susține generarea sau procrearea spontană – după ce Sishta și Prajapati au aruncat sămânța vieții pe Pământ – arată că îngerii inferiori sunt capabili să *construiască doar un om fizic*, chiar cu ajutorul Naturii, după ce și-au dezvoltat ei înșiși o formă eterică și au lăsat ca forma fizică să se dezvolte treptat din cea eterică sau ceea ce s-ar numi acum modelul *protoplasmic*.

Cu siguranță că se va obiecta acum că această „procreare spontană” este o teorie discreditată în prezent. Experimentele lui Pasteur au eliminat-o în urmă cu 20 de ani, iar profesorul Tyndall este împotriva ei. Ei bine, și ce dacă este? El ar trebui să știe că, chiar dacă s-ar dovedi că procrearea spontană este imposibilă în perioada noastră actuală și în condițiile prezente – ceea ce oculțiștii neagă – tot nu demonstrează faptul că ea nu s-a petrecut sub alte condiții cosmice, nu doar în marile perioade Laurentine [referire la paleocontinentul Laurentin ori Laurenția, care a format supercontinentul Euramerica – n.t.], dar

chiar și pe Pământul aflat atunci în condiții zbuciumate. Ar fi interesant de aflat cum ar putea explica vreodată știința apariția speciilor și a vieții pe Pământ, și mai ales a *omului*, de vreme ce respinge atât învățăturile biblice, cât și generarea spontană. Observațiile lui Pasteur sunt însă departe de a fi perfecte sau dovedite. Blanchard și dr. Lutaud le resping importanța și arată că nu au niciuna. Întrebarea își așteaptă de foarte mult timp judecata, la fel ca și o alta – „Când și în ce perioadă a apărut viața pe Pământ?” Cât despre ideea că *moneronul* (protoplasma) lui Haeckel – adică o bobită de sare! – a rezolvat problema originii vieții, este cu totul absurdă. Acești materialști care sunt înclinați să bagatelizeze teoria „omului existent prin Sine însuși”, a „omului ceresc născut din Sine însuși” – reprezentat ca o creatură astrală, eterică – nu pot să se aștepte decât la hohote de râs chiar și din partea unui ucenic în ale ocultismului, în ceea ce privește gândirea modernă. După ce ni se dovedește pe căi așa-zis „învățate” că specimenul primordial al *protoplasmei* (moneronul) nu este nici animal, nici plantă, ci ambele aspecte, și că el *nu are strămoși* în niciuna dintre aceste clase, deoarece moneronul servește ca un punct de plecare pentru întreaga existență organizată, ni se spune în final că *moneronii își au propriii lor strămoși*. Chiar dacă este foarte științific, acest lucru este totodată și foarte metafizic; prea mult chiar și pentru ocultiști.

Dacă generarea spontană și-a modificat acum metodele, datorită, probabil, materialului acumulat (ca pentru a scăpa aproape de a fi detectată), ea se afla în plină desfășurare în geneza vieții terestre. Chiar și formele fizice simple și evoluția speciilor arată modul în care procedează Natura. Pasărea gigantică sauria, pterodactilul înaripat, megalozaurul și iguanodonul lung de treizeci de metri din ultima vârstă a pământului constituie transformări ale celor mai timpurii reprezentări ale regnului animal, descoperite în sedimentele epocii primare. Există un timp când toți acești monștri „antediluvieni” enumerați mai sus au

apărut ca niște infuzorii filamentoase, fără coajă sau crustă, fără nervi, mușchi, organe sau sex, care și-au procreat specia prin înmugurire, așa cum fac și viețuitoarele microscopice – arhitecții și constructorii lanțurilor noastre muntoase, în conformitate cu învățăturile științei. De ce să nu fie inclus și omul în aceeași modalitate? De ce să nu fi urmat aceeași lege în creșterea sa, adică o condensare treptată? Orice persoană lipsită de prejudecăți ar prefera să creadă că omenirea primordială avea la început o formă eterică – sau, dacă preferați, o formă gelatinoasă, fibroasă uriașă – care a evoluat din zei sau din „forțele” naturale; iar aceasta a crescut și s-a condensat în decursul a milioane de epoci, devenind gigantică în impulsul și tendința sa, până când a devenit forma fizică uriașă a omului celei de-a patra rase; și desigur că ar prefera aceasta, în loc să creadă că omul a fost creat „literalmente” din țărâna pământului sau dintr-un fel de strămoș antropoid necunoscut.

Teoria noastră esoterică nu contrazice datele științifice decât cu privire la prima apariție, așa cum spune dr. A. Wilson într-o scrisoare către jurnalul *Knowledge* (23 decembrie 1881). „Evoluția – mai degrabă Natura, în lumina evoluției – a început să fie studiată doar *de vreo 25 de ani încoace*. Este, desigur, un mic spațiu neînsemnat în istoria gândirii umane.” Și doar din același motiv nici noi nu ne pierdem toate speranțele că știința materialistă își va modifica abordarea și va începe treptat să accepte învățăturile esoterice – chiar dacă la început s-a separat de elementele prea metafizice (pentru știință) ale acestora.

A fost spus ultimul cuvânt despre subiectul evoluției umane? „Fiecare răspuns la Marea Întrebare (*adevăratul loc al omului în cadrul Naturii*), invariabil afirmat de urmașii celui care a propus-o, dacă nu chiar de el însuși, pentru a fi *complet și final* este posibil să rămână la un nivel foarte înalt de autoritate și de respect *chiar un secol* ori douăzeci”, scrie prof. Huxley; „căci, invariabil, timpul dovedește că

fiecare răspuns a fost *doar o aproximare a adevărului – aspect tolerabil în principal datorită ignoranței acelor de către care a fost acceptat, dar complet intolerabil atunci când este testat de cunoașterea mai profundă a urmașilor săi* (!!). Oare acest eminent darwinist va admite posibilitatea ca strămoșul său pitecoid să fie plasat pe lista „acelor credințe intolerabile” în contextul „cunoașterii mai profunde” a ocultiştilor? *Dar de unde ideea de sălbatic?* Simpla „ridicare la postura civilizată” nu demonstrează evoluția formei.

În aceeași scrisoare – „Evoluția omului” – dr. Wilson face alte confesiuni ciudate. Astfel, el observă următoarele, ca răspuns la interogațiile trimise către jurnalul *Knowledge* de G.M.:

„Oare evoluția a declanșat vreo schimbare în om? Dacă da, care este aceasta? Dacă nu, de ce nu?... Dacă refuzăm să admitem (așa cum face știința) că omul a fost creat o ființă perfectă și apoi s-a degradat, există doar o singură altă supoziție – aceea a evoluției. Dacă omul s-a ridicat de la postura unui sălbatic la cea civilizată, aceasta înseamnă cu siguranță evoluție. *Nu știm însă deocamdată, deoarece o asemenea cunoaștere este dificil de obținut, dacă forma umană este supusă aceluiași influențe precum se petrece la animalele inferioare.* Dar nu există îndoială că elevarea de la sălbăcie la viața civilizată înseamnă și implică *evoluție*, și aceasta chiar într-o măsură considerabilă. Din punct de vedere mental, evoluția omului nu poate fi pusă la îndoială; sfera gândirii, tot mai largă și mai cuprinzătoare, a izvorât din începuturi mici și brutale, la fel ca limbajul. Dar modul de viață al omului, puterea sa de adaptare la împrejurimi și nenumărate alte circumstanțe au alcătuit faptele și cursul *evoluției* sale, foarte dificil de trasat.”

Însăși această dificultate ar trebui să-i facă pe evoluționiști să fie mai prudenți cu afirmațiile lor. Dar de ce este evoluția *imposibilă*, dacă „omul a fost creat o ființă perfectă, care s-a degradat mai apoi”? În

cel mai bun caz se poate aplica doar omului fizic, exterior. Așa cum am remarcat în „Isis dezvăluită”, evoluția propusă de Darwin începe în punctul de mijloc, în loc să înceapă, în ceea ce privește omul, de la elementele universale, așa cum a făcut cu toate celelalte. Metoda Aristotel-Baconiană poate că are avantajele ei, dar și-a demonstrat deja incontestabil defectele. Pitagora și Platon, care au început cu aspectele universale ale Creației, sunt prezentați acum ca fiind mai învățați decât a fost Aristotel, în lumina științei moderne. Căci acesta s-a opus și a denunțat ideea mișcării de revoluție a Pământului și chiar faptul că este un corp rotund. El a scris: „Aproape toți aceștia care afirmă că au studiat cerul în uniformitatea sa susțin că Pământul se află în centru, dar filosofi Școlii Italiene, numiți și pitagoreici, ne învață exact contrariul”. Deoarece: a) pitagoreicii erau inițiați; și b) ei utilizau metoda deductivă. În timp ce Aristotel, părintele sistemului inductiv, se plângea despre cei care predicau faptul că „centrul sistemului nostru era ocupat de Soare, iar Pământul era doar o stea, care, printr-o mișcare de rotație în jurul aceluiași centru, produce noaptea și ziua”. (*Vide de Coelo*, Cartea a II-a, c. 13) Același lucru s-a petrecut și cu evoluția omului. Teoria predată în Doctrina Secretă, și expusă aici, este singura care poate – fără să cadă în absurditatea unui om „miraculos” creat din țărâna pământului sau într-o eroare și mai mare (că omul a evoluat dintr-o bobită de sare: moneronul ex-protoplasmic) – să explice apariția sa pe Pământ.

Analogia este legea călăuzitoare în Natură, singurul și adevăratul fir al Ariadnei care ne poate conduce, prin intermediul căilor ei inextricabile, către misterele sale primordiale și finale. Natura, ca potențialitate creatoare, este infinită, și nicio generație de oameni de știință din domeniul fizicii nu se poate lăuda că a epuizat lista metodelor și a căilor ei, oricât de uniforme sunt legile prin care ea se desfășoară. Dacă putem concepe o minge cețoasă de foc care devine treptat – pe măsură

ce se rostogolește eoni de timp prin spațiile interstelare – o planetă, un glob care luminează prin sine însuși, pentru a deveni apoi o lume purtătoare de oameni sau un Pământ, ajungând, deci, de la un corp plastic moale la un glob ținut laolaltă de formațiuni stâncoase; și dacă vedem pe acest corp că totul evoluează din viețuitoare fără nucleu și de constituție gelatinoasă ce devin sarcodul¹⁷⁵ moneronului, și apoi trec de la starea *protistică*¹⁷⁶ în forma unui animal, pentru a ajunge la un monstru reptilian gigantic al vremurilor mezozoice; apoi descrește din nou într-un crocodil pitic (prin comparație), ce este acum constrâns să trăiască doar în regiuni tropicale, și în șopârla obișnuită¹⁷⁷, întâlnită pretutindeni ... cum ar fi putut ca doar omul să scape acestei legi generale? „Erau uriași pe pământ în vremurile acelea”, spune Geneza, repetând afirmația tuturor celorlalte scripturi orientale; iar titanii sunt întemeiați pe fapte antropologice și fiziologice.

Și, deoarece crustaceul cu cochilie tare a fost cândva o masă gelatinoasă, „o particulă în întregime omogenă alcătuită din albumină aflată în stare adevzivă fermă”, la fel a fost și învelișul exterior al omului primar, primul său „strat de piele”, la care *se adaugă* o monadă spirituală nemuritoare, o formă psihică temporară și un corp temporar în cadrul acelei cochilii. Omul modern, musculos, cu structură solidă și

175 Ceea ce este în general cunoscut ca *protoplasmă*. Această substanță și-a primit numele de „sarcod” de la prof. Dujardin Beaumetz cu mult timp înainte.

176 Moneronii sunt cu adevărat *protiste* [protist – organism unicelular primitiv care are caracter vegetale și animale, n.t.]. Nu sunt nici animale, nici plante, scrie Haeckel; „întregul corp al moneronului nu reprezintă altceva decât o singură particulă în întregime omogenă, alcătuită din albumină aflată într-o stare adevzivă fermă”. (*Journal of Microscopical Science*, ian. 1868, p. 28)

177 Să luăm în considerare iguanodonul din epocile mezozoice – monstrul lung de 30 de metri – transformat acum în mica șopârlă iguana din America de Sud. Legende populare ce vorbesc despre uriașii din vechime, precum și menționarea lor în fiecare mitologie, inclusiv în Biblie, ar putea fi dovedite într-o zi că se întemeiază pe fapte reale. În Natură logica analogiei ar trebui să ne facă să acceptăm aceste legende ca adevăruri științifice.

aproape impermeabil oricărui climat, era în urmă cu 25 de milioane de ani exact ceea ce este moneronul haeckelian, adică strict „un organism fără organe”, o substanță în întregime omogenă, cu un trup albuminos și fără structură în interior, care avea formă umană *doar la exterior*.

Niciun om de știință nu are dreptul, în acest secol, să considere absurde cifrele brahmanilor în ceea ce privește cronologia; căci propriile lor calcule depășesc cu mult afirmațiile făcute de știința esoterică. Acest lucru poate fi cu ușurință demonstrat.

Helmholtz a calculat că răcirea Pământului nostru, de la 2000 la 200 de grade, trebuie să fi durat nu mai puțin de 350 de milioane de ani. Știința occidentală (inclusiv geologia) pare să permită în general Globului nostru o vârstă de aproximativ 500 de milioane de ani cu totul. W. Thomson limitează însă apariția primelor forme de viață vegetală la 100 de milioane de ani în urmă – o afirmație contrazisă respectuos de arhivele arhaice. Speculațiile variază însă zilnic în domeniul științei. Între timp, unii geologi s-au opus foarte mult acestei limitări. „Volger ... calculează că timpul necesar pentru depunerea straturilor cunoscute nouă trebuie să fi însumat cel puțin 648 de milioane de ani...” Atât timpul, cât și spațiul sunt infinite și eterne. „Pământul, ca existență materială, este cu adevărat infinit; și doar modificările pe care le-a suferit pot fi determinate prin perioade finite de timp.” (Burmeister) „De aceea trebuie să presupunem că cerul înstelat nu se află pur și simplu în spațiu, ceea ce niciun astronom nu contrazice, ci se află și în timp, fiind fără început și fără sfârșit; și că nu a fost niciodată creat, fiind nepieritor.”¹⁷⁸ (A se vedea Czolbe.)

Czolbe repetă exact ceea ce spun ocultiștii. Însă ocultiștii arieni – s-ar putea obiecta – nu cunoșteau nimic despre aceste speculații recente. „Ei erau ignoranți chiar și față de forma de glob a Pământului

178 *Force and Matter*, L. Büchner, editată de J.F. Collingwood, p. 61.

nostru.” (Coleman) La acestea *Vishnu Purana* oferă un răspuns care i-a forțat pe anumiți orientaliști să-și deschidă larg ochii.

„Soarele staționează pentru totdeauna în mijlocul zilei și în partea opusă miezului nopții, în toate *dvipa* (continentele), Maitreya! Dar pentru că răsăritul și apusul Soarelui sunt perpetuu *opuse unul altuia* – și în același mod sunt toate punctele cardinale și punctele de intersecție, Maitreya – oamenii vorbesc despre răsăritul Soarelui acolo unde îl văd; iar când Soarele dispare, pentru ei acolo se află apusul. Dar Soarele, care se află întotdeauna în unul și același loc, nici nu răsare, nici nu apune, căci ceea ce este numit răsărit sau apus sunt doar puncte de vedere și nu înseamnă a vedea Soarele.” (*Vishnu Purana*, Cartea a II-a, cap. VIII)

La aceasta Fitzedward Hall remarcă: „Heliocentrismul predat în acest pasaj este remarcabil. Dar el este contrazis însă puțin mai încolo”. Contrazis în mod intenționat, deoarece era o învățătură secretă a templului. Martin Haug remarcă aceeași învățătură într-un alt pasaj. Este inutil să continuăm să calomniem arienii.

Să revenim la cronologia geologilor și a antropologilor. Se pare că în această direcție știința nu are fundamente rezonabile pe care să-și expună părerile contrare ocultiştilor. Cu excepția faptului că „despre om, cea mai evoluată ființă organică a Creației, nu a fost găsită nicio urmă în straturile bazale, ci doar în cele mai superioare, adică așa-numitul strat «aluvial»”, este tot ce poate fi impus până acum. Faptul că acest om *nu a fost ultimul membru al familiei de mamifere*, ci primul în *acest ciclu* – este ceva ce știința va fi constrânsă să recunoască într-o zi. Un punct de vedere similar a fost deja adus în discuție în Franța, la nivelurile autorității înalte.

Și se poate arăta că acest om a trăit la mijlocul perioadei terțiare și într-o vârstă ecologică în care *nu exista niciun reprezentant al speciilor*

de mamifere cunoscute în prezent – este o afirmație pe care știința *nu o poate nega* și care a fost demonstrată acum de către de Quatrefages.¹⁷⁹ Dar chiar dacă presupunem că existența sa în perioada Eocenului nu a fost încă demonstrată, ce interval de timp a trecut de la perioada cretacică? Suntem conștienți de faptul că doar cei mai îndrăzneți geologi pot plasa omul mai departe în timp de perioada miocenă. Dar întrebăm: Care este durata acestor epoci și perioade de la timpul mezozoic și până acum? La toate acestea, după multe speculații și altercații, știința este tăcută, iar cea mai înaltă autoritate în acest domeniu este obligată să răspundă astfel la întrebări: „Nu știm”. Acest lucru ar trebui să ne arate că oamenii de știință nu sunt autorități mai mari decât profanii, cel puțin în această direcție. Dacă, așa cum spune prof. Huxley, „timpul reprezentat de formarea cărbunelui ar fi de 6 milioane de ani”¹⁸⁰, de câte milioane ar fi atunci nevoie pentru intervalul de timp dintre perioada jurasică sau mijlocul vârstei așa-zis „reptiliene” (când a apărut a treia rasă) și Miocen, când a fost scufundată cea mai mare parte a rasei a patra?¹⁸¹

Scriitoarea cunoaște bine faptul că acești specialiști, ale căror calcule asupra vârstelor Globului și omului sunt extrem de liberale, au avut întotdeauna împotriva lor o majoritate alcătuită din ființe fricoase și slabe. Dar aceasta dovedește oricum foarte puțin, căci majoritatea se dovedește ca având foarte rar – sau chiar niciodată – dreptate pe termen lung. Harvey a fost singur timp de mulți ani. Adepții traversării Atlanticului cu nave cu aburi s-au aflat în pericol de a-și petrece restul zilelor într-o casă de nebuni. Mesmer este catalogat până în prezent (în Enciclopedii) – împreună cu Cagliostro și Sf. Germain

179 *Introduction à l'Etude des Races Humaines.*

180 A se vedea lucrarea *Modern Science and Modern Thought* a lui S. Laing, p. 32.

181 *Esoteric Buddhism*, p. 70.

– ca fiind un șarlatan și un impostor. Iar acum că Charcot și Richet susțin afirmațiile lui Mesmer și că „mesmerismul”, sub noul său nume de hipnotism – un fel de nas fals pe o față veche –, este acceptat de știință, nu întărește respectul nimănui pentru opinia majorității, când se poate vedea ușurința și delăsarea cu care membrii săi tratează „hipnotismul”, „impactul telepatic” și alte fenomene similare. Ei vorbesc despre aceasta fugitiv, ca și cum au crezut în aceste fenomene încă de pe vremea lui Solomon, ca și cum nu ar fi etichetat niciodată adepții lor, cu doar câțiva ani în urmă, ca fiind niște „lunatici și impostori”.¹⁸²

Aceeași schimbare radicală a gândirii este menținută pentru ani îndelungați, fiind revendicată de filosofia esoterică ca fiind vârsta omenirii sexuale și fiziologice. Prin urmare, chiar și stanța care spune: „Cei născuți din minte, cei fără oase au dat naștere celor născuți din voință, cu oase”, la care se adaugă faptul că aceasta s-a petrecut la mijlocul celei de-a treia rase – acum 18 milioane de ani – are totuși o șansă să fie acceptată de oamenii de știință din viitor.

În ceea ce privește gândirea secolului al XIX-lea ni se va spune, chiar și de către unii prieteni personali, care sunt impregnați cu un respect anormal față de concluziile schimbătoare ale științei, că o asemenea declarație este absurdă. Atunci afirmația noastră următoare, în ceea ce privește faptul că vechimea primei rase datează undeva la milioane de ani dincolo de această dată, va părea și mai improbabilă. Căci, chiar

182 Aceeași soartă este împărtășită de fenomenele spirituale și de toate celelalte manifestări psihologice ale Omului *lăuntric*. Încă din zilele lui Hume, ale cărui cercetări au culminat cu idealismul nihilist, psihologia și-a îndreptat treptat atitudinea către *materialismul cras*. Hume este considerat ca fiind psiholog, dar el a negat *a priori* posibilitatea unor fenomene în care cred acum milioane de oameni, inclusiv mulți oameni de știință. Idealiștii Hylo ai zilei sunt catalogați ca fiind *anihilisti* (adepti ai teoriei distrucționiste sau extincționiste). Școlile lui Spencer și Bain sunt pozitiviste și materialiste, nicidecum metafizice. Este vorba aici despre *psihism*, și nu de *psihologie*; căci ne amintește de învățăturile vedantice la fel de puțin pe cât ne aduce aminte pesimismul lui Schopenhauer și al lui von Hartmann de filosofia esoterică – adică de inima și sufletul budismului adevărat.

dacă cifrele exacte sunt păstrate secrete și nu se pune problema de a ne referi cu certitudine la evoluția incipientă a raselor divine primordiale ori la vârstele timpurii secundare sau primare ale geologiei, un lucru este clar: faptul că cifra de 18 milioane de ani – care conține durata omului *fizic și sexual* – trebuie să fie foarte mult mărită, dacă se dorește să se ia în calcul întregul proces al dezvoltării spirituale, astrale și fizice. Mulți geologi consideră, într-adevăr, că durata vârstelor cuaternare și terțiare necesită concesiunea unei asemenea estimări; și este destul de sigur că la fel stau lucrurile și pentru condițiile terestre, oricât de negativă ar fi ipoteza unui om plasat în perioada Eocenului, dacă ies la iveală dovezi pentru realitatea sa. Ocultiștii care susțin că data de mai sus ne duce înapoi în epoca jurasică sau „reptiliană” se pot referi la lucrările lui Armand de Quatrefages pentru susținerea existenței posibile a omului în acea antichitate îndepărtată. Dar în ceea ce privește cele mai timpurii rase-rădăcină cazul este foarte diferit. Dacă aglomerarea densă a vaporilor încărcăți cu acid carbonic – care a ieșit din sol sau a fost ținut în suspensie în atmosferă încă de la începerea procesului de sedimentare – au oferit un obstacol fatal organismelor umane așa cum sunt acum cunoscute, ne putem întreba: Cum ar fi putut exista atunci omul primordial? Această ipoteză este, de fapt, învechită și depășită. Asemenea condiții terestre, așa cum operau atunci, nu atingeau planul pe care se desfășura evoluția raselor *astrale eterice*. Doar în perioadele geologice recente cursul spiralat al legii ciclice a purtat omenirea către cel mai jos grad al evoluției fizice – planul cauzalității materiale grosiere. Însă în acele timpuri primare doar evoluția *astrală* se desfășura, iar cele două planuri – astral și fizic¹⁸³ – deși se dezvoltau pe linii paralele, nu aveau puncte directe de contact unul cu celălalt. Este evident că o ființă *eterică* – asemănătoare umbrei – este

183 Trebuie notat că, deși planurile astrale și fizice ale materiei s-au derulat în paralel chiar și în cele mai timpurii vârste geologice, ele nu s-au aflat în aceleași faze de manifestare în care se află în prezent. Pământul nu și-a atins *gradul prezent de densitate* până acum 18 milioane de ani. Din acel moment ambele planuri, fizic și astral, au devenit mai grosiere.

asociată prin virtutea organizării sale (sau structurii sale) doar cu planul din care provine substanța învelișului său (*upadhi*).

Există, probabil, lucruri care au scăpat de ochii *departe-văzători*, dar nu *atot-văzători* ai naturaliștilor moderni; însă tot Natura este cea care ne oferă verigile lipsă. Gânditorii agnostici speculativi au de ales între versiunea oferită de Doctrina Secretă a Orientului și relatările biblice și darwiniste, materialiste și lipsite de viitor, cu privire la originea omului; între fără suflet și fără evoluție spirituală și doctrina ocultă care respinge atât „creația specială”, cât și antropogeneza „evoluționistă”.

Din nou, revenind la problema „generării spontane”; viața, după cum ne arată știința, nu a domnit întotdeauna pe planul terestru. A existat o vreme când chiar și moneronul haeckelian – cea simplă globulă de protoplasmă – nu apăruse încă pe fundul mărilor. De unde a venit impulsul care a cauzat moleculele de carbon, de azot, de oxigen etc. să se grupeze în acel *urschleim* al lui Oken – cea „mucozitate” organică – catalogată acum drept protoplasmă? Ce anume au fost prototipurile moneronilor? Căci, cel puțin, nu puteau fi substanțe căzute pe meteoriții altor sfere, deja formate, după cum susține teoria sălbatică a lui W. Thomson. Și chiar *dacă s-ar fi petrecut* astfel, dacă Pământul nostru și-ar fi obținut germenii vieții de pe alte planete, cine sau ce anume i-a purtat pe acele planete? Aici, dacă învățăturile oculte nu sunt acceptate, suntem constrânși din nou să ne confruntăm cu un *miracol* și să acceptăm teoria unui Creator personal și antropomorf, ale cărui attribute și definiții, așa cum sunt formulate de monoteiști, se ciocnesc foarte mult cu filosofia și cu logica, deoarece denaturează idealul unei divinități universale infinite, în fața căreia grandoarea teribilă și de neînțeles a intelectului uman cel mai dezvoltat pare extrem de mărunț. Să nu-l lăsăm pe filosoful modern, care se plasează arbitrar pe cea mai înaltă culme a intelectualității umane dezvoltate până în prezent, să se

înfățișeze spiritual și intuitiv cu mult sub concepțiile grecilor antici, ei înșiși aflați pe un nivel și mai inferior în aceste aspecte, decât filosofi Antichității ariene orientale. Hylozoismul [sau hилозоизм – doctrină filosofică potrivit căreia întreaga natură este înzestrată cu viață – n.t.], atunci când este înțeles filosofic, devine cel mai înalt aspect al panteismului. Este singura scăpare posibilă din ateismul idiot bazat pe materialitatea letală și pe concepțiile antropomorfe chiar și mai imbecile ale monoteiștilor; între acestea două el se află pe propriul teren în întregime neutru. Hylozoismul *solicită* existența Gândirii dumnezeiești absolute, care *pătrunde* nenumăratele forțe sau energii active și creatoare – cu alte cuvinte, „Creatorii”; iar aceste entități sunt mișcate *de* și își au ființa în, *prin* și *din* această Gândire dumnezeiască; iar aceasta nu se preocupă mai mult de entități sau de creațiile acestora față de cât se preocupă Soarele de floarea-soarelui și de semințele ei, ori de vegetație în general. Se știe că există asemenea „creatori” activi și ei sunt luați în considerare, deoarece sunt percepuți și simțiți de către ființa lăuntrică a ocultistului. Astfel, ocultistii afirmă că o Divinitate absolută, deoarece este necondiționată și liberă, nu poate fi în același timp un dumnezeu activ, viu și creator fără degradarea imediată a idealului.¹⁸⁴ O Divinitate care se manifestă în spațiu și timp – acestea două fiind pur și simplu formele Aceluia – ale Totului absolut – nu poate fi decât o părticică fracționară din Întreg. Și din moment ce „Totul” nu poate fi separat în condiția sa absolută, putem spune că un Creator *perceput* (mai bine-zis *Creatorii*) se poate afla în cel mai bun caz doar ca un aspect al acestui Întreg. Pentru a folosi aceeași metaforă – incapabilă să exprime întreaga idee, dar bine adaptată cazului prezent – acești creatori sunt precum

184 Concepția și definiția *Absolutului* de către cardinalul Cusa poate satisface doar mintea occidentală, limitată, încătușată și inconștientă de ea însăși, deoarece a fost în întregime degenerată de secolele lungi ale sofisticii scolastice și teologice. Dar această „filosofie recentă a Absolutului”, atribuită de W. Hamilton lui Cusa, nu ar satisface niciodată mintea mult mai metafizică a vedanticului hindus.

razele numeroase ale sferei solare, care rămâne inconștientă și nepreocupată de munca desfășurată; în timp ce agenții săi, adică razele, devin mijloacele, instrumentele din fiecare primăvară – zorii manvantarici ai Pământului, pentru a trezi și a fructifica vitalitatea adormită, inerentă Naturii și materiei diferențiate. Acest aspect a fost atât de bine înțeles în Antichitate, încât chiar și Aristotel, mai puțin religios, a remarcat că o asemenea lucrare a Creației directe ar fi destul de nepotrivită lui Dumnezeu – ἀπρεπὲς τῷ Θεῷ. Platon și alți filosofi au considerat la fel: Divinitatea nu se poate implica direct în Creație – αὐτοῦρνεῖν ἅπαντα. Acest lucru este numit de Cudworth „hylozoism”. Iar bătrânul Zeno este creditat de către Laertius ca spunând: „Natura este un obicei care acționează prin sine însuși, conform principiilor sale seminale, perfecționând și conținând acele câteva lucruri care, în momentele potrivite, sunt produse din el, și acționând în conformitate cu aspectul original a ceea ce a fost secretat”.¹⁸⁵

Să revenim la subiectul nostru. Cu adevărat, dacă a existat o viață vegetală în timpul acelor perioade, care s-ar fi putut hrăni cu elementele dăunătoare prezente pe atunci; și dacă a existat chiar și o viață animală, a cărei organizare acvatică ar fi putut fi dezvoltată, fără a ține seama de presupusul deficit de oxigen, de ce să nu fi existat și o viață umană, în forma sa fizică incipientă, adică o rasă de ființe adaptate la acea perioadă geologică și la mediul înconjurător respectiv? În plus, știința mărturisește că nu cunoaște nimic despre adevăratul interval de timp al „perioadelor geologice”.

Dar problema principală este dacă se poate spune cu certitudine că, din momentul a ceea ce se numește epocă „azoică”, a existat o asemenea atmosferă, așa cum își dau cu părerea naturaliștii. Nu toți fizicienii sunt de acord cu această idee. Dacă am fi nerăbdători să coroborăm

185 *Intellectual System*, de Cudworth, vol. I, p. 328.

învățăturile Doctrinei Secrete cu cele ale științei exacte, ar fi ușor de arătat, cu aderarea mai multor fizicieni chiar, că atmosfera s-a modificat puțin ori aproape deloc de la prima condensare a oceanelor – adică din perioada Laurentină, așa-zisa vârstă „pirolitică” [cu referire, probabil, la condițiile cu temperaturi foarte înalte din acele vremuri, care au permis descompunerea chimică a substanțelor organice – n.t.]. În orice caz, aceasta este opinia lui Blanchard, a lui S. Meunier și chiar a lui Bishof – după cum au arătat experimentele cu bazalt ale acestuia din urmă. Căci, dacă am lua în considerare spusele majorității oamenilor de știință cu privire la cantitatea de gaze mortale și de elemente pe deplin saturate cu carbon și azot, în care regnurile vegetale și animale se presupune că au trăit, au prosperat și s-au dezvoltat, atunci am ajunge la concluzia curioasă că au existat, în acele zile, oceane pline cu *acid carbonic lichid*, și nu cu apă. Cu un asemenea element devine greu de crezut că ganoidele (un ordin de pești) sau chiar primitivii trilobiți (animale artropode marine) ar fi putut trăi în oceanele vârstelor primare, ca să nu mai vorbim despre epocile siluriene, după cum arată Blanchard.

Condițiile necesare pentru prima rasă de oameni nu aveau însă nevoie de elemente, fie ele compuse sau simple. Ceea ce am afirmat la început se menține. Entitatea eterică spirituală care a trăit în spații necunoscute Pământului, înainte de dezvoltarea primei „mase gelatinoase” siderale în oceanul materiei cosmice brute – cu miliarde și trilioane de ani înainte ca masa noastră globulară în infinit, numită Pământul, să fi apărut și generat moneronul în picăturile sale, numite oceane – nu avea nevoie de niciun „element”. „Manu cel cu oase moi” se putea dispensa de fosfatul de calciu, deoarece nu avea oase, cel puțin în sens figurat. Și în timp ce moneronul, oricât de omogen ar fi fost organismul său, avea totuși nevoie de condiții fizice de viață care să-l ajute să se dezvolte în continuare, ființa care a devenit om primitiv și

„părintele omului”, după ce a evoluat pe planuri de existență nevisate de știință, putea foarte bine să rămână neafectată de nicio condiție atmosferică din jurul său. Strămoșul primordial din *Popul-Vuh* al lui Brasseur de Bourbourg, care – în legende mexicane – putea acționa și trăi cu aceeași ușurință sub pământ și sub apă, pe cât putea și pe pământ, se referă doar la a doua rasă și începutul celei de-a treia din textele noastre. Și dacă cele trei regnuri ale Naturii au fost atât de diferite în epocile pre-diluviene, de ce să nu fi fost și omul alcătuit din materiale și combinații de atomi în întregime necunoscute acum științei fizice? Plantele și animalele cunoscute în prezent, în varietăți și specii aproape infinite, s-au dezvoltat toate, conform ipotezelor științifice, din forme organice primitive, foarte puține ca număr. De ce să nu se fi petrecut același lucru și în cazul omului, al elementelor și în toate celelalte? „Geneza universală începe de la Unu, se împarte în trei, apoi cinci și culminează cu șapte, pentru a se întoarce apoi în patru, trei și unu.” (Comentarii)

Pentru dovezi suplimentare consultați volumul al IV-lea al acestei cărți, partea despre „septenarul din Natură”.

STANȚA VII

DE LA RASELE SEMI-DIVINE LA PRIMELE RASE UMANE

(24) Creatorii superiori resping, în mândria lor, formele dezvoltate de „Fiii Căii Yoga”. (25) Aceștia nu se vor încarna în primele forme ale „celor născuți din ou”. (26) Ei îi selectează pe androginii ulteriori. (27) Primul om înzestrat cu minte.

24. Fiii Înțelepciunii, fiii nopții (*apăruți din trupul lui Brahma când acesta a devenit Noaptea*), pregătiți pentru re-naștere, au coborât. Ei au văzut formele respingătoare ale celei de-a treia (*rase timpurii, o rasă lipsită în continuare de simțire*) (a). „Putem alege”, au spus Domnii, „avem înțelepciune”. Unii au pătruns chhaya (*forme*). Alții au proiectat o scânteie. Unii au amânat până la a patra (*rasă*). Din propria lor esență ei au umplut (*intensificat*) kama (*vehiculul dorinței*). Cei care au primit doar o scânteie au rămas lipsiți de cunoaștere (*superioară*). Scânteia ardea slab (b). A treia a rămas lipsită de minte. Jiva-ul lor (*monade*) nu era pregătit. Aceștia au fost separați de cei șapte (*speciile umane primitive*). Și (*au devenit*) cei cu capete înguste. A treia a fost pregătită. „În ele vom locui”, au spus Domnii Flăcării și cei ai Înțelepciunii întunecate (c).

Această stanță conține, în ea însăși, cheia completă de înțelegere a misterelor răului, așa-numita „cădere” a îngerilor, și a multelor probleme care i-au nedumerit pe filosofi încă de pe vremea apariției

memoriei omului. Ea rezolvă secretul inegalităților ulterioare ale capacității intelectuale, al nașterii și al poziției sociale, oferind o explicație logică la cursul karmic de neînțeles în eonii de timp care au urmat. Deci vom căuta acum să oferim cea mai bună explicație, luând în considerare dificultățile subiectului.

(a) Până la al patrulea ciclu și chiar până la ultima parte a celei de-a treia rase a acestui ciclu *Omul* – dacă formele mereu în schimbare care au înveșmântat monadele în timpul primelor trei cicluri și al primelor două și jumătate rase ale prezentului pot fi denumite prin acest termen înșelător – este, până acum, doar o creatură cu o intelectualitate animalică (un animal intelectual). Doar la mijlocul celui de-al cincilea ciclu actual el își dezvoltă în întregime al patrulea principiu, ca un vehicul potrivit pentru al cincilea. Dar *manas* se va dezvolta pe deplin doar în următorul ciclu, atunci când va primi ocazia de a deveni în întregime divin, până la finalul ciclurilor. După cum spune Christian Schoettgen în *Horae Hebraicae*, primul Adam terestru „avea doar suflul vieții”, *nephesh*, nu și un suflet viu.

(b) Aici este vorba despre rasele inferioare, dintre care mai există încă unele elemente înrudite – cu referire la triburile australiene (ce dispar rapid în prezent) și unele triburi africane și oceanice. Faptul că „nu erau pregătiți” semnifică ideea că dezvoltarea karmică a acestor monade nu era încă potrivită pentru a ocupa formele oamenilor meniți întrupării în rasele intelectuale superioare. Dar aceste aspecte vor fi discutate mai târziu.

(c) *Zoharul* vorbește despre „Focul negru”, care este Înțelepciunea și Lumina absolută. Celor care, motivați de vechile prejudecăți teologice, ar putea spune: „Dar asurașii sunt niște devași rebeli, *oponenții zeilor* – de aici provenind astfel diavoli, spiritele răului”, le răspundem: Filosofia esoterică nu admite nici binele, nici răul *per se*, ca existând

independent în Natură. Cauza ambilor se găsește, în ceea ce privește Cosmosul, în necesitatea contrariilor și a contrastelor; iar cu privire la om, o găsim în natura sa umană, în ignoranța și în pasiunile sale. Există spirite ale Luminii și spirite ale întunericului; prin urmare, lucifer – spiritul iluminării intelectuale și al libertății de gândire – este, metaforic vorbind, farul călăuzitor care îl ajută pe om să-și găsească drumul printre stâncile și gropile Vieții, căci lucifer este *logosul* în aspectul său cel mai înalt, și „adversarul” în aspectul său cel mai de jos – ambele aspecte fiind reflectate în e(go)ul nostru. Lactantius, vorbind despre natura Cristosului, face din *logos Cuvântul, fratele (cel dintâi, primul născut) al lui satana*, „prima dintre toate creaturile”. (*Institutiones Divinae*, Cartea a II-a, cap. VIII; *Qabbalah*, p. 116)

Vishnu Purana descrie aceste creaturi primordiale (*arvakshrota*) ca având canale digestive *curbate*: Erau „înzestrate cu manifestări interne, dar erau complet ignorante cu privire la firea și natura lor”. Cele 28 de tipuri de *badha* sau imperfecțiuni nu se aplică, așa cum crede Wilson, la animalele cunoscute în prezent și specificate de el, căci acestea nu existau în acele perioade geologice. Acest lucru este clar în această lucrare, în care primele create (pe acest Glob) sunt creațiile „imobile încercate”, mineralele și vegetalele; apoi urmează acele animale fabuloase, *tiryakshrota* (monștrii abisului, uciși de „Domni” – a se vedea stanțele II și III); apoi urmează *urdhvashrota*, ființele celeste fericite, care se hrănesc cu ambrozii; iar în final *arvakshrota*, ființele umane – așa-numita „a șaptea creație a lui Brahma”. Dar aceste „creații”, inclusiv ultima, nu au apărut pe acest Glob, oriunde s-ar fi putut petrece aceasta. Nu Brahma este cel care creează lucrurile și oamenii pe acest Pământ, ci Conducătorul și Domnul ființelor Prajapati – ori Domnii Ființei și ai Creației terestre.¹⁸⁶ Ascultând de porunca lui Brahma, *Daksha* (sinteza sau ansamblul creatorilor și al strămoșilor, inclusiv Pitris) a creat

186 *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. XV.

lucruri superioare și inferioare (*vara și avara*), cu „referire la descendenții *putra*” și la „*bipezi și patrupezi*, iar ulterior, prin voința sa (Fiii Voinței și ai Căii Yoga), a alcătuit femelele”, adică a separat androginii. Aici avem, din nou, „bipezi” sau oameni creați înainte de „patrupezi”, precum se spune în învățăturile esoterice. (A se vedea și stanța a XII-a.)

De vreme ce în mărturiile exoterice asurașii sunt primele ființe create din „corpul Noptii”, în timp ce pitrișii apar din „corpul Amurgului” – „zeii” fiind plasați de Parasara (*Vishnu Purana*) între cele două, arătându-se că au evoluat din „corpul Zilei” – este ușor de contemplat scopul precis care dorește să învăluie ordinea Creației. Omul este arvakshrota care apare din „Corpul Zorilor”; iar în celelalte lucrări omul este menționat, din nou, atunci când Creatorul lumii, Brahma, este ilustrat ca „generând ființe fioroase, denumite *bhuta* și mâncători de carne” sau, după cum spune textul, „demoni înfricoșători, colorați ca maimuțele și carnivori”.¹⁸⁷ Termenul *rakshasa* este tradus în general prin „spirite rele” și „dușmani ai zeilor”, aspecte care îi identifică astfel cu asurașii. În *Ramayana*, când Hanuman spionează dușmanul din Lanka, el descoperă acolo creaturi *rakshasa*, unele hidoase, „în timp ce altele erau frumoase de privit”, iar în *Vishnu Purana* există o referire directă la faptul că ei devin salvatorii „umanității” sau ai lui Brahma.

Alegoria este foarte ingenioasă. Un mare intelect și prea multă cunoaștere reprezintă o armă cu două tăișuri în viață, fiind instrumente atât pentru rău, cât și pentru bine. Când sunt combinate cu egoismul ele fac din întreaga omenire un postament pentru elevarea celui care le posedă, și un mijloc de obținere a obiectivelor sale; în timp ce, atunci când sunt aplicate scopurilor umanitare altruiste, ele pot deveni mijloace de salvare a multora. În orice caz, absența conștiinței de sine și a intelectului vor face din om un idiot, o brută în formă umană.

187 *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. V.

Brahma este *Mahat* – Mintea universală; din acest motiv, cei mai egoiști dintre acești *rakshasa* își exprimă dorința de a deveni posedați cu totul de ea – adică de a „devora” acest *Mahat*. Alegoria este limpede.

În orice caz, filosofia esoterică îi identifică pe asurașii pre-brahmanici, pe rudrași¹⁸⁸, pe *rakshasa* și pe toți „adversarii” zeilor din alegorii cu egourile (sufletele individuale), care, prin întruparea în omul încă lipsit de rațiune al celei de-a treia rase, îl fac să fie un nemuritor conștient. Aceștia sunt, deci, în timpul ciclului încarnărilor, adevăratul *logos dual* – principiul divin conflictual, cu două chipuri, din Om. Comentariul care urmează și stanțele ulterioare pot arunca, fără îndoială, mai multă lumină asupra acestui principiu foarte dificil însă noi nu ne simțim competenți pentru a-l explica pe deplin. Despre succesiunea raselor Comentariile spun însă astfel:

„Mai întâi apar pe acest Pământ cei existenți prin sine înșiși. Ei sunt «Viețile Spirituale» proiectate de Voința și Legea absolută în zorii fiecărei renașteri a lumilor. Aceste Vieți sunt divinele sishta (Manu-șii-sămânța sau Prajapati și Pitris).”

Din aceștia urmează:

1. *Prima Rasă* – cei născuți „prin ei înșiși”, care sunt umbrele (forma astrală) strămoșilor lor. Corpul a fost lipsit de orice înțelegere (minte, inteligență și voință). *Ființa lăuntrică* (Sinele Superior sau monada), deși se află în interiorul formei pământești, nu este acum conectată de ea. *Legătura, manas, nu se află deocamdată acolo.*

2. *Din Prima (rasă) a emanat cea de-a doua, numită „cei născuți din sudoare”*¹⁸⁹ și „cei fără oase”. Aceasta este cea de-a Doua Rasă-rădăcină,

188 Pe care Manu îi numește „strămoșii noștri paterni” (III, 284). Rudrașii sunt cele șapte manifestări ale lui Rudra-Shiva, „Zeul distrugător” și totodată marele yoghin și ascet.

189 A vorbi despre viață în termeni de „a apărut” și despre rasa umană ca „avându-și

înzestrată de către menținători (rakshasa)¹⁹⁰ și de către zeei încarnați (asurași și kumarași) cu prima scânteie primitivă slabă (germenele inteligenței)...

originea în ceva” în această manieră absurd de neștiințifică cu privire la Obârșia omului înseamnă a atrage o anihilare instantanee. Doctrina esoterică riscă însă acest pericol și chiar merge atât de departe încât îi cere cititorului imparțial să compare ipoteza de mai sus (dacă există una) cu teoria lui Haeckel – ce devine rapid în prezent o axiomă în cadrul științei – și care este citată aici textual:

„Cum a apărut viața, lumea vie a organismelor? Și, în al doilea rând, întrebarea specială: Unde își are originea rasa umană? Prima dintre aceste două cercetări, legată de prima apariție a ființelor vii, poate fi decisă doar empiric (!) de către dovezile așa-numitei «arhebioze» sau generarea echivocă ori producerea spontană a organismelor de cel mai simplu tip posibil. Acestea sunt moneronii (protogenele, protoamibele etc.), adică niște mase microscopice extrem de simple de protoplasmă, fără structură sau organizare, care absorb substanțele nutritive și se reproduc prin diviziune. Un asemenea moneron, precum acel organism primordial descoperit de renumitul zoolog englez Huxley, și numit *Bathybius Haeckelii*, apare ca o substanță protoplasmică densă și continuă ce acoperă marile adâncuri ale oceanului, la adâncimi între 900 și 9000 de metri. Este adevărat că prima apariție a unor asemenea moneroni nu a fost, de fapt, observată până în momentul prezent; dar nu există nimic improbabil într-o asemenea evoluție.” (*The Pedigree of Man*, traducerea lui Aveling, p. 33)

Protoplasma *Bathybius* s-a dovedit recent a nu fi deloc o substanță organică... astfel că nu mai rămân prea multe lucruri de spus. Iar după citirea acestor lucruri nu trebuie ca nimeni să-și piardă timpul pentru a respinge afirmația ulterioară: „În acest caz, omul a apărut dincolo de orice îndoială (pentru mintea lui Haeckel și a celorlalți ca el) din mamiferele inferioare, din primat și cele mai primitive creaturi simiene, marsupiale primitive, amfibii, pești, printr-o transformare progresivă”; iar toate acestea au fost produse „de o serie de forțe naturale ce au acționat orbește ... fără niciun scop și fără niciun plan sau structură” (p. 36).

Pasajul de mai sus își exprimă critica uluitor de direct. Știința este făcută pentru a prezenta ceea ce, până în momentul prezent, „nu a fost niciodată observat”. Este făcută să nege fenomenele unei Naturi inteligente și a unei forțe vitale independente de formă și materie, pentru a descoperi o formă mai științifică de a ilustra performanța miraculoasă a „forțelor naturale care au acționat orbește, fără niciun scop și fără niciun plan”. Dacă este așa, atunci suntem înclinați să credem că forțele fizico-mecanice ale creierelor anumitor savanți eminenți i-au condus orbește la sacrificarea logicii și a bunului-simț pe altarul admirației reciproce. De ce ar trebui ca moneronul protoplasmic, care a produs prima creatură vie prin auto-diviziune, să fie considerat o ipoteză foarte științifică, iar rasa eterică pre-umană, care a generat omul primordial în aceeași manieră, să fie interzisă și considerată o superstiție neștiințifică? Oare materialismul a dobândit monopolul suprem în știință?

190 *Rakshasașii*, considerați în teologia populară indiană ca fiind demoni, sunt numiți „menținătorii” în regiunea de dincolo de Himalaya. Această semnificație dublă și contradictorie își are originea într-o alegorie filosofică, exprimată în mod divers în Purane. Se afirmă că atunci când Brahma i-a creat pe demoni, *yaksha* (de la *yaksh*, „a mânca”) și *rakshasa*, ambele tipuri de demoni, îndată ce au fost născuți, au dorit să-și devoreze creatorul; aceia dintre ei care au strigat: „Nu faceți aceasta! Să fie salvat (păstrat sau

Iar din aceasta a urmat:

3. *A Treia Rasă-rădăcină, cei cu „dublă înfățișare” (androginii). Primele rase sunt ca niște cochilii, pe când ultima este „locuită” (adică în cunoștință de cauză) de către dhyani.*

A Doua Rasă, după cum am afirmat, fiind de asemenea asexuată, a evoluat din sine însăși, la începuturile ei, iar a Treia Rasă, androgină, a evoluat din ceva similar, dar printr-un proces deja mai complicat. Așa cum am descris în Comentarii, cele mai timpurii forme ale acestei rase au fost:

„Fiii «Căii Yoga pasive».¹⁹¹ Aceștia au apărut din a doua (rasa umană) *Manushya*, și au devenit ovipari. Emanațiile care au ieșit din corpurile lor în timpul anotimpurilor de procreare erau ovulare; micii nuclei sferici s-au dezvoltat într-un vehicul mare și moale, de formă ovoidă, care s-a întărit treptat până când, după o perioadă de gestație, s-a spart și a apărut din el, fără ajutor, tânărul animal uman, așa cum fac păsările în rasa noastră.”

prezervat”) au fost numiți *rakshasa* (*Vishnu Purana*, Cartea I, cap. V). *Bhagavata Purana* (III, 20, 19-21) ilustrează în mod diferit alegoria. Brahma s-a transformat el însuși în noapte (sau ignoranță), investită cu un corp, pe care *yaksha* și *rakshasa* l-au acaparat, exclamând: „Nu-l cruțați, devorați-l”. Atunci Brahma a strigat: „Nu mă devorați, lăsați-mă să trăiesc”. Aceste aspecte au o semnificație lăuntrică, desigur. „Corpul Noptii” semnifică întunericul ignoranței și este întunericul tăcerii și al secretelor. Acum, *rakshasașii* sunt arătați aproape în fiecare caz ca fiind yoghini, sadhuși pioși și inițiați, o ocupație mai degrabă neobișnuită pentru demoni. Deci semnificația este că, deși avem puterea de a risipi întunericul ignoranței – „să-l devorăm” – trebuie să păstrăm adevărul sacru, protejându-l să nu fie profanat. „Brahma este doar pentru brahmani” spune casta cea mândră. Tălcul alegoriei este evident.

191 Evoluția gradată a omului în Doctrina Secretă arată că toate rasele ulterioare (pentru profani, cele mai timpurii) își au originea lor fizică în prima parte (desfășurare) a celei de-a patra rase. Însă sub-rasa care a precedat-o pe cea care s-a separat sexual este cea care trebuie considerată ca alcătuind strămoșii spirituali ai generațiilor noastre actuale și în special ai raselor ariene orientale. Ideea lui Weber – că rasa indo-germanică a precedat rasa ariană vedică – este pentru ocultști cât se poate de grotescă.

Pentru cititor aceste explicații trebuie să pară extrem de absurde. Cu toate acestea, ele se referă strict la liniile analogiei evolutive, pe care le percepe și știința în dezvoltarea speciilor de animale vii. Mai întâi este vorba despre procrearea de tipul moneronului, prin auto-divizare (vezi Haeckel); apoi, după câteva stadii, apar oviparele, așa cum se petrece la reptile, care sunt urmate de păsări; iar în final apar mamiferele, cu modalitățile lor *ovovivipare* de producere a puilor.

Dacă termenul *ovovivipar* este aplicat unor pești și reptile, care își eclozează ouăle în interiorul trupului, de ce să nu fie aplicat și mamiferelor femele, inclusiv femeilor? Ovulul în care, după fecundare, se produce dezvoltarea fătului, este un ou.

În orice caz, această concepție este mai filosofică decât aceea a Evei, cu o placenta creată spontan pentru a-i da naștere lui Cain (ca urmare a faptului că a mușcat din măr), când chiar și marsupialul, primul mamifer, *nu este încă placentar*.

Mai mult, ordinea *progresivă* a metodelor de reproducere, așa cum este dezvoltată de știință, constituie o confirmare excelentă a etnologiei esoterice. Este necesar doar să fie aranjate datele, pentru a dovedi afirmația noastră. (Consultați mai ales lucrarea *Doctrine of Descent and Darwinism* a lui Schmidt, pp. 39-40, și *A Modern Zoroastrian* a lui Laing, pp. 102-111.)

Această ordine progresivă este:

I. Fisiune:

a) Așa cum se observă în diviziunea în două părți a masei omogene a protoplasmei, cunoscută ca moneron sau amibă.

b) Așa cum se observă în diviziunea celulei nucleate, în care nucleul celulei se divide în doi sub-nuclei, care fie se dezvoltă în interiorul

peretelui celular original, fie îl sparg și se multiplică în afară ca entități independente. (Comparați cu prima rasă-rădăcină.)

II. Înmgurire:

O mică porțiune a structurii-părinte se umflă la suprafață și în final se separă, crescând la mărimea organismului original; exemple: multe legume, anemonele marine etc. (Comparați cu a doua rasă-rădăcină.)¹⁹²

III. Spori:

O singură celulă abandonată de organismul-părinte se dezvoltă într-un organism multicelular, reproducând caracteristicile originale; de exemplu, bacteriile și mușchii.

IV. Hermafroditism intermediar:

Organele masculine și feminine există în aceeași creatură individuală; de exemplu, majoritatea plantelor, a viermilor și a melcilor etc.; înrudit cu înmgurirea. (Comparați cu a doua rasă-rădăcină și începutul celei de-a treia rase-rădăcină.)

V. Adevărata uniune sexuală:

(Comparați cu perioada ulterioară a celei de-a treia rase-rădăcină.)

Am ajuns acum la un punct important cu privire la dubla evoluție a rasei umane. Fiii Înțelepciunii sau dhyanii spirituali au devenit „intelectuali” prin contactul lor cu materia, deoarece deja au atins, în ciclurile anterioare ale încarnării, acel grad de intelect care le-a permis să devină independenți, entități conștiente de sine, *pe acest plan* al materiei. Ei au renăscut doar datorită efectelor karmice. Și i-au *pătruns* pe cei care

192 Fiecare proces de vindecare și de cicatrizare la grupele de animale superioare – chiar și în cazul reproducerii membrilor mutilate la amfibieni – este realizat prin *fisiune* și *germinarea* elementelor morfologice de bază.

erau „pregătiți”, devenind marii *arhați* sau înțelepți menționați mai sus. Aceste lucruri au nevoie de explicații.

Nu se referă la faptul că monadele au intrat în forme în care se aflau deja alte monade. Ele erau „esențe”, „inteligențe” și *spirite conștiente*; erau entități ce căutau să devină și mai conștiente prin unirea cu o materie mai dezvoltată. Esența lor era prea pură pentru a se distinge de esența universală; dar era necesar ca „egourile” lor, adică *manas* (de vreme ce sunt numite *manasputra*, „născuți din Mahat” sau de Brahma), să treacă prin experiențe umane pământești pentru a deveni în întregime cunoscători și să fie capabili să evolueze pe ciclul ascendent de revenire. Monadele nu sunt principii separate, limitate sau condiționate, ci raze ce provin de la unicul Principiu universal absolut. Pătrunderea într-o cameră întunecată, prin aceeași deschizătură, a unei raze de lumină ce o urmează pe alta nu constituie două raze, ci o singură rază intensificată. Nu este în cursul legii naturale ca omul să devină o ființă septenară *perfectă* înainte ca rasa a șaptea să intre în al șaptelea ciclu. Dar el deține toate aceste principii în formă latentă, de la nașterea sa. Nici nu face parte din legea evolutivă ca principiul al cincilea (*manas*) să dobândească dezvoltarea sa completă înainte de al cincilea ciclu. Toate aceste intelecte prematur dezvoltate (pe planul *spiritual*) din rasa noastră sunt *anormale*; acestea sunt ceea ce noi numim „cei din al cincilea ciclu”. Chiar și în viitoarea rasă a șaptea, la încheierea acestui al patrulea ciclu, când cele patru principii inferioare vor fi pe deplin dezvoltate, acela al lui *manas* va fi doar proporțional dezvoltat. Această limitare se referă însă doar la dezvoltarea spirituală. Cea intelectuală – pe planul fizic – a fost atinsă în timpul celei de-a patra rase-rădăcină. Astfel, cei care erau „pe jumătate pregătiți”, care au primit doar „o scânteie”, constituie umanitatea obișnuită (medie) care trebuie să-și atingă dezvoltarea intelectuală în timpul evoluției manvantarice actuale, după care vor fi pregătiți în următoarea etapă,

pentru primirea deplină a „Fiilor Înțelepciunii”. În timp ce aceia care „nu au fost deloc pregătiți” – ultimele monade, care de-abia au evoluat din ultimele lor forme animalice inferioare și tranzitorii la sfârșitul celui de-al treilea ciclu – au rămas „cei cu creiere înguste” din stanțele noastre. Aceasta explică gradele, de altfel nenumărate, ale intelectualității printre diversele rase de oameni – sălbatici oameni ai tufșurilor (bushmen) și europenii – chiar și în prezent. Aceste triburi de sălbatici, a căror capacitate de a raționa se află cu puțin deasupra nivelului animalelor, nu sunt pe nedrept dezmoșteniți sau *nefavorizați*, cum ar crede unii; nici pe departe. Pur și simplu ei sunt ultimele apariții printre monadele umane, adică sunt cei care *nu au fost pregătiți*; și care trebuie să evolueze în timpul ciclului actual, precum și pe cele trei sfere rămase (prin urmare, pe patru planuri diferite ale ființei) pentru a atinge nivelul clasei medii atunci când vor intra în al cincilea ciclu. O remarcă ar fi putea aici de folos, ca „hrană” pentru cei care studiază această legătură. Monadele specimenelor celor mai inferioare ale omenirii (sălbatici „cu creiere înguste”¹⁹³ din triburile Mărilor de Sud, triburile africane, australiene) *nu aveau nicio karmă de ars când s-au născut pentru prima oară ca oameni, așa cum este cazul fraților lor mai favorizați în inteligență*. Acești sălbatici învârt roata karmei doar acum, pe când ultimii sunt împovărați de karma trecută, prezentă și viitoare. În această direcție, sărmanul sălbatic este mai norocos decât cel mai mare geniu al țărilor civilizate.

193 Termenul menționat aici nu se referă la forma dolicocefală sau brahiocefală, nici la craniul cu un volum mai mic, ci doar la creiere lipsite de intelect, în general. Teoria care ar lua în calcul capacitatea intelectuală a omului în conformitate cu capacitatea sa craniană pare absurdă și ilogică celui care a studiat acest subiect. Craniile din epoca de piatră, precum și cele ale raselor africane (inclusiv triburile de bushmen) arată că cele din epoca de piatră sunt mai presus decât media capacității craniene a omului modern, și nu mai jos, iar craniile triburilor africane (cum este cazul papuașilor și al polinezienilor în general) sunt în general mai mari cu 2 cm² decât craniul unui francez obișnuit. Din nou, capacitatea craniană a parizienilor din prezent reprezintă o medie de 1437 cm³, în comparație cu 1523 cm³ a unui locuitor din Auvergne.

Să facem o pauză înainte de a continua cu asemenea învățături bizare. Să căutăm să vedem cât de mult permite orice scriptură antică și chiar știința posibilitatea și chiar asocierea distinctă a unor asemenea concepte sălbatice, precum cele găsite în antropogeneza noastră.

Recapitulând ceea ce s-a spus, aflăm următoarele:

1. Doctrina Secretă afirmă că omul are o origine poligenetică.
2. O varietate de modalități de procreare de dinaintea umanității a căzut în metoda banală a generării.
3. Evoluția animalelor – cel puțin a mamiferelor – o urmează pe cea a omului, în loc să o preceadă. Iar acest lucru este diametral opus teoriilor acceptate în general în prezent cu privire la evoluția și descendența omului dintr-un strămoș animal.

Dar, pentru a-i da Cezarului ceea ce este al Cezarului, să analizăm mai întâi de toate șansele teoriei poligenetice printre oamenii de știință.

În prezent, majoritatea evoluționiștilor darwiniști înclină către o explicație poligenetică a originii raselor. În această privință oamenii de știință sunt însă, ca în multe alte cazuri, într-o situație cu totul încurcată, deoarece când sunt de acord, când au păreri diferite.

„Descinde omul dintr-un *singur cuplu* sau din mai *multe grupe* – monogenism sau poligenism? În măsura în care ne putem aventura să ne pronunțăm asupra a ceva în absența martorilor care nu vor fi niciodată cunoscuți, a doua ipoteză pare de departe cea mai probabilă.”¹⁹⁴ Abel Hovelacque, în lucrarea sa *Science of Language*, ajunge la o concluzie similară, argumentând cu dovezile disponibile unui cercetător lingvistic.

Într-o prelegere adresată în fața Asociației britanice, profesorul W.H. Flower a remarcat cu privire la această problemă:

¹⁹⁴ A. Lefèvre, *Philosophy*, p. 498.

„Perspectiva care apare a fi cea mai bună pentru a fi în acord cu ceea ce se cunoaște acum despre caracteristicile și distribuirea raselor omului ... este o modificare a ipotezei monogeniste. Fără să intrăm în problema dificilă a metodei prin care a apărut pentru prima dată omul în lume, trebuie să presupunem pentru aceasta o vastă antichitate, cel puțin așa cum este măsurată de standardele istorice. *Dacă am avea orice acces la o arhivă paleontologică completă, istoria Omului ar putea fi reconstruită, dar nu se prevede nimic de genul acesta.*”

O asemenea mărturisire trebuie considerată ca fiind fatală dogmatismului evoluționiștilor fizici, căci deschide totodată o perspectivă largă speculațiilor oculte. Oponenții teoriei darwiniste au fost și au rămas în continuare poligeniști. Asemenea „uriași intelectuali”, precum John Crawford și James Hunt, au discutat problema și au preferat poligeneza, iar în zilele lor exista un sentiment mult mai puternic în favoarea, decât împotriva acestei teorii. Doar în 1864 darwiniștii au început să fie fideli teoriei unității, iar Huxley și Lubbock au devenit primii ei soliști.

În ceea ce privește cealaltă chestiune, prioritatea omului față de animale în ordinea evoluției, răspunsul este oferit în mod prompt. Dacă omul este cu adevărat microcosmosul Macrocosmosului, atunci învățătura nu are nimic atât de imposibil în ea, fiind pur și simplu logică. Căci omul devine acel Macrocosmos pentru cele trei regnuri inferioare aflate sub nivelul său. Considerând din punct de vedere fizic, toate regnurile inferioare, cu excepția celui mineral – care este lumina însăși, cristalizată și imetalizată – de la plante la creaturile care au precedat primele mamifere, toate au fost consolidate în structurile lor fizice cu ajutorul „prafului degajat” al acelor minerale și al deșeurilor (rămășițele) materiei umane, fie de la trupurile vii, fie de la cele moarte, cu care s-au hrănit și care le-a oferit trupurile lor exterioare. La rândul său, omul a crescut chiar mai mult fizic prin re-absorbția în sistemul

său a ceea ce elimina în afară; aceste elemente absorbite s-au transformat în creuzetul viu al ființei, datorită transmutărilor alchimice ale Naturii. Au existat animale în acele timpuri despre care naturaliștii noștri moderni nu au visat vreodată; iar cu cât mai puternic a devenit omul material, fizic – uriașii acelor vremuri – cu atât mai puternice erau emanațiile sale. Îndată ce „omenirea” androgină s-a separat în sexe, transformate de Natură în motoare „purtoare de copii”, ea a încetat să mai procreeze prin intermediul picăturilor de energie vitală emanând din trup. Dar, în timp ce omul era încă ignorant cu privire la puterile sale creatoare pe planul uman (înainte de *Căderea* sa, cum ar spune un credincios al lui Adam), întreaga sa energie vitală, ce era împărțită în toate părțile în afara sa, era folosită de Natură pentru producerea primelor forme din clasa animalelor mamifere. Evoluția este un *ciclu etern al devenirii*, suntem învățați; iar Natura nu lasă niciun atom nefolosit. Mai mult, de la începutul ciclului, totul din Natură tinde să devină Omul. Toate impulsurile Forței duale, centripete și centrifuge, sunt direcționate către un singur punct – Omul. Progresul în succesiunea ființelor, spune Agassiz, „constă dintr-o similaritate tot mai mare a faunei vii și, în special în rândul vertebratelor, într-o asemănare tot mai mare cu omul. Omul este finalul spre care întreaga creație *animală* s-a îndreptat de la prima apariție a primilor pești paleozoici”¹⁹⁵.

Exact așa; dar „peștii paleozoici” s-au aflat în zona curbei inferioare a arcului evoluției formelor; astfel că acest ciclu a început cu omul astral, *reflexia ființelor dhyani chohan*, numite „Constructorii”. Omul este *Alfa și Omega Creației obiective*. După cum s-a afirmat în „Isis dezvăluită”, toate lucrurile își au originea în Spirit – evoluția a început la origine de Sus și a continuat să se desfășoare în jos, și nu invers, așa cum susține teoria darwinistă. Prin urmare, acea tendință despre

195 *Principles of Zoology*, p. 206.

care vorbește eminentul naturalist citat mai sus este inerentă fiecărui atom. Doar că, dacă este aplicată ambelor laturi ale evoluției, observațiile făcute ar interfera foarte mult cu teoria modernă, care aproape a devenit în prezent legea (darwinistă).

Dar prin oferirea citatului din lucrarea lui Agassiz nu trebuie să se înțeleagă că ocultiștii fac vreo concesie teoriei care plasează obârșia omului în regnul animal. Faptul că în acest ciclu el a precedat mamiferele nu este, evident, contestat de considerațiile că mamiferele urmează trezirii omului.

25. Cum au acționat manasa, Fiii Înțelepciunii? Ei i-au respins pe cei născuți prin ei înșiși (*fără oase*). Aceștia nu erau pregătiți. Ei i-au respins cu dispreț pe cei (*primii*) născuți din sudoare.¹⁹⁶ Aceștia nu erau suficient de pregătiți. Și nu au dorit să intre nici în cei (*primii*) născuți din ou.¹⁹⁷

Unui teist sau unui creștin acest verset i-ar sugera o idee mai degrabă teologică: cea a căderii îngerilor din cauza mândriei. Însă în Doctrina Secretă motivele pentru refuzul de a se întrupa în corpurile fizice pe jumătate pregătite par să fie asociate mai mult cu rațiunile fiziologice, decât cu cele metafizice. Nu toate organismele erau suficient de pregătite. Puterile care se încarnau au ales fructele cele mai coapte și le-au respins pe celelalte.¹⁹⁸

196 Acest lucru este explicat în secțiunea care urmează acestei serii de stanțe, în alegoria din Purane cu privire la Kandu, sfântul înțelept, și la Pramlocha, nimfa despre care se spune că l-a hipnotizat. Este o alegorie sugestivă, din punct de vedere științific, deoarece picăturile de transpirație pe care ea le emană sunt simbolurile sporilor din teoria științei.

197 Acest aspect va fi explicat pe parcurs. Acest refuz de a modela sau de a crea omul este simbolizat în Purane de către Daksha, care trebuie să îl înfrunte pe oponentul său Narada, „ascetul creator de conflicte”.

198 A se vedea versetul 24.

Printr-o curioasă coincidență, când am selectat un nume familiar pentru continentul pe care primii androgini, a treia rasă-rădăcină, s-au separat, am ales din considerații geografice numele „Lemuria”, inventat de P.L. Sclater. Doar mai târziu, după citirea cărții „Obârșia omului” a lui Haeckel, am descoperit că adeptul german al animalismului alesese acest nume pentru continentul său dispărut. El plasează cu suficientă acuratețe centrul evoluției umane pe „Lemuria”, dar cu o ușoară variație științifică. Vorbind despre acest continent ca fiind „leagănul omenirii”, el ilustrează transformarea treptată a mamiferului antropoid într-un sălbatic primordial! Vogt, din nou, susține că în America omul a provenit dintr-o specie a primatelor platirine, într-un mod independent de apariția speciilor africane și asiatice din bătrânele primare catarine. Antropologii sunt, ca de obicei, niște capete seci cu privire la această problemă, ca și în multe altele. Să analizăm această afirmație în lumina filosofiei esoterice din stanța a VIII-a. Între timp, vom oferi puțină atenție diverselor modalități consecutive de procreare, conform legilor Evoluției.

Să începem cu modul de reproducere al sub-raselor ulterioare ale celei de-a treia rase umane de către cei care erau înzestrați cu focul sacru oferit de scânteia Ființelor superioare și independente – care erau părinții psihici și spirituali ai Omului – în timp ce *pitar devata* de ordin inferior (Pitris) erau strămoșii corpului său fizic. A treia rasă, rasa sfântă, a constat din oameni care, la apogeul lor, au fost descriși ca „niște uriași impozanți, având o putere și o frumusețe zeiască, și fiind deținătorii tuturor misterele Cerului și ale Pământului”. Au *căzut* și ei, dacă se consideră că încarnarea a fost *Căderea*?

Vom discuta acest lucru. Singurul aspect ce trebuie remarcat acum este că zeii principali și eroii raselor a patra și a cincea, precum și cei ai Antichității ulterioare sunt *imaginile zeificate (divinizate) ale acestor*

ființe umane din a treia rasă. Zilele purității lor fiziologice, și acelea ale așa-numitei lor „Căderi” au supraviețuit în mod egal în inimile și amintirile descendenților lor. Prin urmare, natura duală prezentată de acești zei – atât virtutea, cât și păcatul – este exaltată în cel mai înalt grad în biografiile compuse de posteritate. Ei erau rasele pre-adamite, divine, de care a început chiar și teologia să se preocupe în prezent, pentru aceasta ei fiind cu toții „rasele cainite blestемate”.

Dar acțiunea „strămoșilor spirituali” ai acelei rase trebuie să fie mai întâi eliminată. Și trebuie explicat un aspect foarte dificil și confuz cu privire la stanțele 26 și 27. Acestea spun:

26. Când cei născuți din sudoare i-au produs pe cei născuți din ou, cei cu natură dublă (*rasa a treia androginală*¹⁹⁹), cei puternici și cu oase, Domnii Înțelepciunii au spus: „Acum vom crea” (a).

De ce „acum” – și nu mai devreme? Aceasta va explica următoarea sloka.

27. (Apoi) a treia (*rasă*) a devenit vahan (*vehiculul*) Domnilor Înțelepciunii. Ea i-a creat pe Fiii „Voinței și ai Căii Yoga”, prin intermediul lui kriyashakti (b). I-a creat pe ei, părinții sfinți, strămoșii arhaților (*budiștii iluminați*)...

199 Profesorul evoluționist Schmidt consideră că: „Realitatea separării sexelor, precum și obârșia din speciile *cândva hermafrodite* sunt aspecte cu care toți (excepție făcând cei care cred în Creație, evident) sunt de acord”. Aceasta este, într-adevăr, dovada incontestabilă rezultată din prezența organelor rudimentare. (Consultați lucrarea sa *Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 159.) În afară de asemenea urme palpabile ale hermafroditismului primordial se poate observa, așa cum scrie Laing, că „un studiu al embriologiei ... arată că la speciile superioare de ființe umane distincția sexelor nu a fost dezvoltată până când nu s-a ajuns la un considerabil progres în ceea ce privește creșterea embrionului”. (*A Modern Zoroastrian*, p. 106) Legea Încetinirii – operativă deopotrivă în cazul raselor umane, al speciilor umane etc., când un tip superior a fost deja dezvoltat – încă menține hermafroditismul ca metodă reproductivă la majoritatea plantelor și în cazul multor animale inferioare.

(a) Cum i-a creat, de vreme ce „Domnii Înțelepciunii” sunt identici cu devașii hinduși, care refuză „să creeze”? În mod evident, ei sunt kumarașii din panteonul hindus și din Purane, acei fii în vârstă ai lui Brahma, „Sanandana și ceilalți fii din Vedha” care fuseseră creați anterior de el „fără de dorință sau de pasiune, și care au rămas caști, plini de înțelepciunea sfântă și fără dorința de a avea urmași”²⁰⁰.

Puterea cu care au creat pentru prima dată este exact aceea care i-a făcut de atunci să decadă de la poziția lor înaltă la poziția spiritelor rele, a lui satana și a oștirii sale, create la rândul lor de către fantezia necurată a credințelor exoterice. A fost de fapt prin intermediul lui *kriyashakti*, acea putere dumnezeiască misterioasă aflată în stare latentă în voința fiecărui om și care, dacă nu este invocată, însuflețită și dezvoltată printr-un antrenament yoghin adecvat, rămâne adormită în 99,99% din oameni, atrofiindu-se. Această putere este explicată în „Cele 12 semne ale Zodiacului”²⁰¹ astfel:

(b) „*Kriyashakti* – puterea misterioasă a gândirii care permite realizarea efectelor fenomenale exterioare, perceptibile cu ajutorul propriei energii inerente. Anticii susțineau că orice idee se va manifesta în exterior, dacă atenția ființei (și voința sa) este profund concentrată asupra aceleia ideii; în mod similar, o voință intensă va fi urmată de rezultatul dorit. Un yoghin realizează în general minunile sale prin intermediul lui *icchashakti* (puterea voinței) și *kriyashakti*.”

A treia rasă a fost deci creată de așa-numiții „Fii ai Voinței și ai Căii Yoga” sau de către „strămoșii” (străbunii spirituali) tuturor ființelor ulterioare și prezente numite Arhat (sau Mahatma) într-o manieră cu adevărat imaculată. Aceștia au fost cu adevărat creați, nu născuți, la fel

200 *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. VII, paragraful 1.

201 A se consulta *Five Years of Theosophy*, p. 777.

ca frații lor din a patra rasă, care au fost generați sexual după separarea sexelor, *Căderea Omului*. Căci creația nu este decât rezultatul voinței care acționează asupra materiei fenomenale, invocarea în ea a Luminii dumnezeiești primordiale și a Vieții eterne. Aceștia au fost „germenii sfinți” ai viitorilor salvatori ai umanității.

Aici trebuie să facem iarăși o paranteză pentru a explica anumite aspecte dificile, și care sunt destul de multe. Este aproape imposibil să evităm asemenea întreruperi. Pentru explicațiile și mărturiile filosofice cu privire la natura acelor ființe care sunt acum considerate „rele” și spirite rebele, create cu ajutorul lui *kriyashakti*, cititorul este rugat să consulte părțile referitoare la „Îngerii căzuți” și „Balaurii mistici” din volumul al IV-lea al acestei cărți.

Ordinea evoluției raselor umane în a cincea carte a Comentariilor este următoarea, așa cum a fost deja oferită:

Primii oameni au fost chhaya (1); *a doua rasă a fost cea „născută din sudoare”* (2); *a treia a fost cea „născută din ou” și părinții sfinți născuți prin puterea lui kriyashakti* (3); *a patra a conținut copiii lui Padmapani* (Chenresi) (4).

Bineînțeles că asemenea moduri primordiale de procreare – prin evoluția propriei forme, prin picături de transpirație, după aceea prin yoga și apoi prin ceea ce oamenii vor considera magie (*kriyashakti*) – sunt sortite de la început să fie considerate niște basme. Cu toate acestea, începând cu prima și încheind cu ultima metodă, nu există de fapt nimic miraculos în ele și nici ceva ce ar fi putea fi arătat ca nenatural. Iar aceste lucruri trebuie dovedite.

1. *Nașterea umbrelor chhaya* sau acea modalitate primară de procreare asexuată, prima rasă *prelingându-se* practic din trupurile pitrișilor, este

dezvăluită într-o alegorie cosmică în Purane.²⁰² Este frumoasa alegorie și poveste a lui Sanjna, fiica lui Visvakarman – căsătorită cu Soarele; aceasta, „incapabilă să îndure splendoarea domnului ei”, i-a oferit chhaya sa (umbra, forma sau corpul *astral*), în timp ce ea s-a retras în junglă, unde a realizat devoțiuni religioase, *tapas* ori asceze. Soarele, crezând că chhaya era soția sa, concepe trei copii cu ea, precum Adam cu Lilith – care era, de asemenea, o *umbră eterică* în legendă, deși a fost un monstru feminin viu, ce a trăit cu milioane de ani în urmă.

Poate că acest exemplu dovedește puțin, cu excepția fanteziei exuberante a autorilor Puranelor. Dar mai avem o dovadă. Dacă formele materializate, care se preling uneori din trupurile unor medii, ar putea (în loc să se evapore), să se fixeze și să devină solide – atunci *creația* primei rase ar deveni destul de ușor de înțeles. Acest tip de procreare este destul de sugestiv pentru cercetător. Nici misterul și nici *imposibilitatea* unei asemenea modalități nu este mai mare – deși este mai de înțeles pentru mintea unui gânditor metafizic autentic – decât misterul concepției fătusului, al gestației și nașterii unui copil, așa cum le cunoaștem acum.

Acum să vorbim despre asocierea în Purane a metodei curioase și puțin înțelese a celor „născuți din sudoare”.

2. Kandu este un înțelept și un yoghin, scripitor în înțelepciunea sfântă și în ascezele pioase; iar acest lucru trezește în final invidia zeilor, care sunt reprezentați în Scripturile hinduse ca aflându-se într-un conflict veșnic cu asceții. Indra, „Regele Zeilor”²⁰³, îl trimite la un moment pe unul dintre supușii săi feminini – o *apsarasa* – pentru

202 A se vedea *Vishnu Purana*, Cartea a III-a, cap. 2.

203 În cel mai vechi manuscris al lui *Vishnu Purana*, aflat în posesiunea unui inițiat din sudul Indiei, zeul nu este Indra, ci Kama, zeul iubirii și al dorinței. Consultați mai departe textul.

a-l ispiți pe înțelept. Acest lucru nu este mai rău decât atunci când Iehova a trimis-o pe Sara, soția lui Avraam, să îl ispitească pe faraon; de fapt, acești zei (și zeu), care caută mereu să-i deranjeze pe asceți și să-i facă astfel să-și piardă roadele austerității lor, ar trebui considerați „demonii ispititori”, în loc de a aplica acest termen rudrașilor, kumarașilor și asurașilor, a căror mare sfințenie și castitate par a fi o ocară îndelungată în fața zeilor „don-juanici” ai Panteonului. Dar exact opusul acestui lucru îl găsim în toate alegoriile puranice, și nu fără un bun motiv esoteric.

Regele zeilor (sau Indra) trimite o frumoasă *apsarasa* (nimfă), pe nume Pramlocha, pentru a-l seduce pe Kandu și a-i tulbura asceza. Ea reușește în scopul său nesfânt, iar cei „907 ani, 6 luni și trei zile”²⁰⁴ petrecuți în compania ei îi par înțeleptului ca fiind doar o zi. Când această stare psihologică sau hipnotică se încheie, Muni o blestemă cu amărăciune pe creatura care l-a sedus și i-a tulburat devoțiunile. „Pleacă, pleacă!”, strigă el, „adunătură rea de iluzii!”... Iar Pramlocha, îngrozită, fuge departe, ștergându-și transpirația trupului de frunzele copacilor în timp ce străbate aerul. Ea trece din copac în copac, iar cu vârfurile întunecoase care încoronează copacii ea își usucă membrele; atunci, copilul pe care îl concepute cu rishi se naște din porii pielii sale, în picăturile de transpirație. Copacii primesc roua însuflețită (plină de viață), iar vântul o adună într-o singură masă. Atunci Soma (Luna) a spus: „Pe aceasta (masa) o voi coace cu razele mele; și treptat ea s-a mărit, până când acea masă exhalată care se depusese pe vârfurile copacilor a devenit fetița minunată pe nume Marisha”.²⁰⁵

204 Acestea sunt cifrele exoterice prezentate într-o manieră inversă și distorsionată, fiind durată ciclului dintre prima și a doua rasă umană. Nu există niciun pasaj sau cuvânt în Purane care să nu aibă un sens esoteric special.

205 *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. 15. Consultați, de asemenea, ispitirea lui Merlin de către Vivien (Tennyson), aceeași legendă din cultura irlandeză.

Aici, Kandu reprezintă *Prima Rasă*. El este un fiu al lui Pitris, deci unul *lipsit de minte*, aspect indicat de faptul că este incapabil să discearnă o perioadă de aproape o mie de ani de o singură zi; prin urmare, el este prezentat ca fiind ușor de amăgit. Este o variantă a alegoriei din Geneză cu privire la Adam creat ca o figurină din lut, în care „Domnul Dumnezeu” suflă *sufnul vieții*, dar nu și pe cel al intelectului și al discernământului, care se dezvoltă doar după ce el a gustat din fructul Copacului Cunoașterii; cu alte cuvinte, doar după ce a dobândit prima dezvoltare a minții și i-a fost implantat *manas*, al cărui aspect terestru este cel al pământului lumesc, deși facultățile sale superioare îl conectează cu Spiritul și cu Sufletul Superior. Pramlocha este varianta hindusă a lui Lilith din povestea arianului Adam; iar Marisha, fiica născută din transpirația porilor ei, îi reprezintă pe „cei născuți din sudoare” și este simbolul celei de-a doua rase a omenirii.

Așa cum am remarcat în nota de subsol, în Purane nu apare Indra, ci Kamadeva, zeul iubirii și al dorinței, care o trimite pe Pramlocha pe Pământ. Logica, în plus față de doctrina esoterică, ne arată că așa trebuie să fie. Căci Kama este regele și domnul creaturilor *Apsarasa*, cărora le aparține și Pramlocha; și de aceea, atunci când Kandu o blestemă, el exclamă: „Tu, care ți-ai îndeplinit misiunea desemnată de monarhul zeilor, pleacă!”; prin monarh el ar trebui să facă referire la Kama, nu la Indra, căci ființele *apsarasa* îl slujesc pe Kama. Kama este în *Rig Veda* (X, 129) personificarea acelui sentiment care conduce și îndeamnă la creație. El a fost *prima mișcare* care l-a stârnit pe Cel Unic, după manifestarea Sa din principiul abstract și pur, să creeze: „Dorința s-a trezit prima în El, și aceasta era *primul germen al minții*; pe care înțelepții, căutându-l cu intelectul lor, l-au descoperit a fi legătura dintre Entitate și Non-entitate”. Un imn din *Atharva Veda* îl slăvește pe Kama ca fiind un Zeu și un Creator suprem, spunând: „Kama s-a născut primul. Pe el nici zeii, nici strămoșii (Pitara), nici oamenii nu l-au egalat”.

Atharva Veda îl identifică cu Agni, dar îl face superior acestui zeu. *Taittiriya Brahmana* îl face, în mod alegoric, fiul dharmei (datoria, pietatea și dreptatea religioasă și morală) și al lui shraddha (credința). În celelalte lucrări Kama este născut din inima lui Brahma; prin urmare, el este *Atma-Bhu*, „cel existent prin sine însuși”, și *Aja*, „cel nenăscut”. Faptul că o trimite pe Pramlocha are o profundă semnificație filosofică; dacă ea ar fi trimisă de Indra, narațiunea n-ar avea nicio semnificație. Așa cum Eros este asociat în mitologia greacă timpurie cu Creația lumii și doar după aceea a devenit Cupidon cel erotic, tot astfel a fost Kama în caracterul său original vedic (Harivansa îl face un fiu al lui Lakshmi – care este Venus). Alegoria, după cum s-a spus, ilustrează elementul psihic care îl dezvoltă pe cel fiziologic, înainte de nașterea lui *Daksha*, *progenitura adevăraților oameni fizici*, făcuți să se nască din Marisha și înainte de care ființele vii și oamenii fuseseră procreați „prin voință, prin privire, prin atingere și prin Yoga”, după cum vom vedea mai departe.

Aceasta este, deci, alegoria construită pe baza modalității de procreare a celei de-a doua rase, „născută din sudoare”. Același lucru se petrece și în cazul celei de-a *treia* rase, în dezvoltarea ei finală.

Marisha, în urma eforturilor lui Soma (Luna), este luată de soție de către *Prachetasas*, care este, de asemenea, creația fiilor „născuți din minte” a lui Brahma²⁰⁶; din această uniune se naște patriarhul Daksha,

206 Textul spune: „Din Brahma au apărut descendenții zămislîți din minte, cu forme și capacități derivate din natura sa corporală, *spirite întrupate* care au fost produse din membrele (*gatra*) lui *Dhimat* (Divinitatea atotcunoscătoare). Aceste ființe erau lăcașul celor trei calități ale lui *deva-sarga* (creația dumnezeiască; aceasta, ca manifestare încincită, este *lipsită de limpezimea percepției, fiind fără reflectare, obtuză*). Dar, deoarece ei *nu se înmulțeau singuri*, Brahma i-a creat pe „ceilalți fii, născuți din minte, după imaginea sa”; aceștia au fost Brahma-rishii sau Prajapati (zece și șapte la număr). Sanandana și ceilalți fii ai lui Vedhas (Brahma) fuseseră anterior creați, dar, așa cum se arată și în celelalte lucrări, ei erau „*fără dorință sau pasiune*, inspirați de înțelepciunea sfântă, departe de mișcarea Universului și fără dorința de a avea urmași” (Cartea I, cap. 7). Atunci Sanandana și ceilalți kumarași sunt zeii care, după ce au refuzat să „creeze descendenți”, au fost obligați să se întrupeze ca oameni lipsiți de simțire (inconștienți). Ne cerem scuze pentru inevitabilele repetări, necesare pentru a clarifica mulțimea mare de informații oferite.

de asemenea un fiu al lui Brahma, într-o kalpa sau viață anterioară; astfel explică și adaugă Puranele, pentru a crea confuzii, chiar dacă rostesc adevărul.

3. Rasa a treia timpurie a fost deci formată din picăturile de „sudoare” care, după multe transformări, au crescut și au format trupuri umane. Acest lucru nu este mai dificil de imaginat sau de realizat decât creșterea fătului dintr-un germen imperceptibil, fătul dezvoltându-se într-un copil, apoi într-un bărbat solid și puternic. Dar această rasă își modifică din nou modul de procreare, conform Comentariilor. Se spune că au emanat printr-o *vis formativa* (forță creatoare), care a modificat picăturile de transpirație în picături mai mari, care au crescut, s-au mărit și au devenit corpuri ovoide – niște ouă uriașe. În acestea a fost zămislit fătul uman timp de mulți ani. În Purane, Marisha, fiica lui Kandu (înțeleptul) devine soția făpturilor *Prachetasas* și mama lui Daksha. Acum, Daksha este tatăl primilor descendenți de *formă umană*, care s-au născut în acest mod. El este menționat și ulterior. Evoluția omului – microcosmosul – este analogă celei a Universului – Macrocosmosul. Evoluția sa se află, deci, între cea a Universului și cea a animalelor, pentru care omul este, la rândul său, un macrocosmos.

Apoi rasa devine:

4. Androgenă sau hermafrodită. Acest proces al înfățișării oamenilor explică, posibil, de ce Aristofan²⁰⁷ descrie natura rasei străvechi ca fiind *androgenă*, forma fiecărei ființe fiind rotundă, „cu spatele și părțile laterale formând un cerc”, a cărei „manieră de a alerga era circulară... teribilă prin forța și puterea sa, și cu o ambiție extraordinară”. De aceea, pentru a-i face mai slabi, „Zeus i-a divizat (în a treia rasă-rădăcină) în două, iar Apollo (Soarele), la porunca sa, a închis pielea jumătăților”.

Locuitorii din Madagascar (insula care aparținea Lemuriei) au o legendă despre primul om, care trăia la începuturi fără să mănânce și să căruia, după ce s-a răsfățat cu mâncare, i-a apărut o umflătură în picior; aceasta a erupt și din ea a ieșit o femeie, care a devenit mama rasei lor. Cu adevărat... „Științele noastre despre *heterogeneză* și *partenogeneză* ne arată că domeniul este încă deschis... Polipii își produc urmașii din ei înșiși, precum mugurii și ramificațiile unui copac.” De ce nu și primul polip *uman* primitiv? Există un polip foarte interesant, *stauridium*, care trece alternativ de la înmugurire la metoda sexuală de reproducere. Destul de curios, deși crește ca un simplu polip pe tulpină, el produce gemule, care se dezvoltă în final într-o meduză. Meduza este total diferită de organismul său primar, *stauridium*. De asemenea, se reproduce într-un mod diferit, prin metodă sexuală, iar din ouăle rezultate *stauridia* prezintă încă o înfățișare diferită. Acest fapt uluitor îi poate ajuta pe mulți să înțeleagă că o formă se poate dezvolta – precum în cazul lemurienilor *sexuali* din părinți *hermafrodiți* – într-o manieră destul de diferită de părinții lor imediați. În plus, este indiscutabil că în cazul încarnărilor umane legea karmei, rasială sau individuală, trece peste tendințele subordonate ale „eredității”, servitorul său.

Semnificația ultimei propoziții din Comentariul citat mai sus la stanța 27, și anume faptul că a patra rasă a inclus copiii lui Padmapani, își poate găsi explicația într-o scrisoare a celui care a inspirat „Budismul esoteric”, citat ceva mai sus. „Cea mai mare parte a omenirii aparține sub-rasei a șaptea, care face parte din a patra rasă-rădăcină – chinezii menționați mai sus, împreună cu urmașii și cu ramificațiile acestora (malaiezi, mongoli, tibetani, ungari, finlandezi și chiar eschimoși fiind cu toții rămășițe ale acestor ultimi descendenți).”

Padmapani, sau Avalokiteshvara în sanscrită, este Chenresi în tibetană. Avalokiteshvara este *marele logos* în aspectul său cel mai

207 A se vedea „Banchetul” lui Platon.

înalț și în planurile superioare. Dar în planurile manifestate el este, precum Daksha, progenitura (în sens spiritual) oamenilor. Padmapani-Avalokiteshvara este numit din perspectiva esoterică Bhodhisatva (sau dhyanī chohan) *Chenresi Vanchug*, „cel puternic și atotvăzător”. În prezent el este considerat cel mai mare protector al Asiei în general, și al Tibetului în special. Pentru a-i călăuzi pe tibetani și lamași în sfințenie, și pentru a-i păstra în lume pe marii arhați, această ființă cerească este creditată ca manifestându-se din epocă în epocă în formă umană. O legendă populară spune că de fiecare dată când credința începe să moară în lume, Padmapani Chenresi, „purătorul de lotuși”, emite o rază strălucitoare de lumină și imediat se întrupează într-unul dintre cei doi lama – Dalai Lama și Teschu Lama; în final, se crede că el se va încarna ca „cel mai perfect Buddha” în Tibet, și nu în India, unde predecesorii săi, marii rishi și manu-și, au apărut la începutul rasei noastre, dar care acum nu mai sunt prezenți. Chiar și apariția exoterică a lui Dhyanī Chenresi este sugestivă învățăturii esoterice. Este evident că reprezintă, precum Daksha, sinteza tuturor rasele precedente și strămoșul tuturor raselor umane după cea de-a treia (prima rasă completă), reprezentând astfel *apogeul celor patru rase primordiale în forma sa cu 11 fețe*. Este o coloană construită pe patru rânduri, fiecare serie având trei chipuri sau capete de diferite tenuri: cele trei chipuri ale fiecărei rase fiind tipice celor trei transformări psihologice fundamentale. Prima serie este albă (de nuanța Lunii); a doua este galbenă; a treia este roșu-maronie; a patra, în care există doar două chipuri – al treilea chip fiind lăsat liber – (referire la sfârșitul prematur al atlanților) este de culoare maroniu-neagră. Padmapani (Daksha) este așezat pe coloană, formând vârful acesteia. În această direcție consultați și stanța 39. Dhyanī Chohan este reprezentat ca având patru brațe, o altă referință la cele patru rase. În timp ce două sunt îndoite, a treia mână ține un lotus (*Padmapani*, „purătorul de lotuși”); această floare simbolizează generarea (procrearea), iar a patra mână ține un șarpe, simbolul înțelepciunii pe care o deține. Pe gâtul său

se află un rozariu, iar pe cap este semnul apei ☸ – materia, revărsarea de ape – în timp ce pe fruntea sa se găsește al treilea ochi (ochiul lui Shiva, semnul viziunii spirituale). Numele său este „Protectorul” (Tibetului), „Salvatorul omenirii”. Cu alte ocazii, când are doar două brațe, el este Chenresi, Dhyanī și Bhodhisatva, Chakna-padma-karpo, „cel care ține un lotus”. Un alt nume al său este Chantong, „cel cu o mie de ochi”, când este înzestrat cu o mie de brațe și palme, pe fiecare palmă fiind reprezentat un ochi al Înțelepciunii; iar brațele sale radiază din trupul său precum o pădure de raze. Alte nume ale sale sunt Lokapati și Lokanatha (în sanscrită), „Domnul Lumii”; și Jigten-gonpo (în tibetană), „Protectorul și salvatorul împotriva răului” de orice fel.

Padmapani este însă, simbolic, „purătorul de lotuși” doar pentru profani; din punct de vedere esoteric el reprezintă susținătorul vârstelor (kalpa), ultima dintre acestea, actuala Maha-Kalpa (Varaha) fiind numită Padma și constituind o jumătate din viața lui Brahma. Deși este o kalpa minoră ea este numită Maha, „mare”, deoarece cuprinde vârsta în care Brahma a înflorit dintr-un lotus. Teoretic, perioadele kalpa sunt infinite, dar practic ele sunt împărțite și subîmpărțite în spațiu și timp, fiecare diviziune – până la cea mai mică – avându-și propriul Dhyanī ca patron sau regent. Padmapani (Avalokiteshvara) devine la chinezi, în aspectul său feminin, Kwan-yin, „cel care își asumă orice formă, la dorință, pentru a salva omenirea”. Cunoașterea aspectelor astrologice ale constelațiilor cu privire la „zilele de naștere” ale acestor Dhyanī – inclusiv cea a lui Amitabha (*O-mi-to Fo* al chinezilor); de exemplu, pe data de 19 a celei de-a doua luni, pe data de 17 a celei de-a 11-a luni și pe data de 7 a celei de-a treia luni etc. – oferă ocultiștilor facultăți excelente pentru a realiza ceea ce se numește fapte „magice”. Viitorul unei persoane este văzut, cu toate evenimentele sale ulterioare așezate în ordine, într-o oglindă magică plasată sub raza anumitor constelații. Dar aveți grijă de reversul medaliei, vrăjitoria.

STANȚA VIII

EVOLUȚIA MAMIFERELOR ANIMALE — PRIMA CĂDERE

(28) Cum au fost produse primele mamifere. (29) O evoluție cvasi-darwinistă. (30) Animalele obțin trupuri solide. (31) Separarea lor în sexe. (32) Primul păcat al oamenilor fără minte.

28. Din picăturile de sudoare (a); din reziduurile substanței — materia de la corpurile și animalele moarte ale ciclului anterior (*ciclu anterior, al treilea*); și din praful degajat au fost produse primele animale (*ale acestui ciclu*).

(a) Doctrina ocultă susține că, în acest ciclu, mamiferele au fost o lucrare a evoluției ulterioară celei a omului. Evoluția se desfășoară în cicluri. Marele ciclu manvantaric al celor șapte (cicluri) începe în primul cu lumea minerală, vegetală și animală, și ajunge în lucrarea sa evolutivă pe arcul descendent într-un punct mort, în mijlocul celei de-a patra rase, la încheierea primei jumătăți a celui de-al patrulea ciclu. Prin urmare, pe Pământul nostru (a patra sferă și cea mai inferioară) și în ciclul prezent a fost atins acest punct de mijloc. Și deoarece monada a trecut, după prima sa „imetalizare” pe Globul A, prin lumile minerale, vegetale și animale în fiecare grad al celor trei stări ale materiei, cu excepția ultimului grad al stării solide (a treia), care este atins doar în „punctul de mijloc al evoluției”, este logic și firesc ca la începutul celui de-al patrulea ciclu pe Globul D *omul* să fie primul care să apară; și,

de asemenea, ca forma sa să fie din cea mai rafinată materie ce poate fi compatibilă cu obiectivitatea. Pentru a fi și mai clar: dacă monada își începe ciclul de întrupări prin cele trei regnuri obiective pe linia curbă descendentă, este necesar ca ea să intre, totodată, pe linia curbă ascendentă a sferei sub formă de om. Pe arcu descendent spiritualul este cel care este transformat treptat în material. În punctul de mijloc al bazei spiritul și materia sunt echilibrate în om. Pe arcu ascendent Spiritul se reafirmă încet în detrimentul fizicului, al materiei, astfel încât, la finalul celei de-a șaptea rase a ciclului al șaptelea monada se va regăsi la fel de liberă de materie și de toate caracteristicile sale, așa cum a fost la început; în plus, a câștigat experiență și înțelepciune, fructificarea tuturor vieților sale personale, fără răul și tentațiile lor.

Această ordine a evoluției se regăsește și în Geneză (cap. 1 și 2), dacă este citită în sensul său esoteric adevărat, căci capitolul 1 conține istoria primelor trei cicluri, precum și primele trei rase ale celui de-al patrulea ciclu, până la momentul în care Omul este trezit la viața conștientă de către Elohimii Înțelepciunii. În primul capitol animalele, balenele și păsările aerului sunt create înaintea Adamului androgin.²⁰⁸ În al doilea capitol, Adam (asexuat) apare primul, iar animalele apar doar după creșterea lui. Chiar și starea de amorțeală mentală și inconștientă a primelor două rase și a primei jumătăți a celei de-a treia rase este simbolizată în al doilea capitol al Genezei prin *somnul adânc al lui Adam*. Acest „somn adânc” se referă la somnul fără vise al inacțiunii mentale, cufundarea sufletului și a minții, și nu la procesul fiziologic al diferențierii sexelor, așa cum și-a imaginat teoreticianul francez M. Naudin.

Puranele, fragmentele caldeene și egiptene, și totodată tradițiile chineze sunt toate de comun acord cu Doctrina Secretă în ceea ce

privește procesul și ordinea evoluției. Găsim în ele coroborarea a aproape tuturor învățăturilor noastre. De exemplu: aspectele legate de modalitatea ovipară a procreării celei de-a treia rase, și chiar un indiciu despre un mod mai puțin inocent de procreare a primelor forme mamifere, care erau „gigantice, transparente, obtuze și monstruoase” – după cum spune Comentariul. Studiați poveștile a mai mulți rishi și a urmașilor lor diverși; de exemplu, Pulastya este *tatăl tuturor șerpilor și al nagașilor* – puii ovipari; Kasyapa era strămoșul, prin intermediul soției sale Tamra, al păsărilor și al lui Garuda, regele tribului cu pene; în timp ce prin intermediul soției sale Surabhi el era părintele vacilor și al bivolilor etc., etc.

În Doctrina Secretă, primii nagași – ființe mai înțelepte decât șerpilor – sunt „Fiii Voinței și ai Căii Yoga”, născuți înainte de separarea completă a sexelor, și care „s-au maturizat în ouăle purtătoare de oameni”²⁰⁹, produse de puterea (kriyashakti) înțelepților sfinți” ai primei părți a rasei a treia.²¹⁰

„În aceștia s-au încarnat Domnii celor trei lumi (superioare), diversele clase de rudrași, care fuseseră tushita, jaya și care sunt acum

209 La Hesiod Zeus creează a treia sa rasă de oameni din cenușa copacilor. În *Popul-Vuh* a treia rasă de oameni este creată din copacul *tzita* și măduva trestiei, numită *sibac*. Dar *sibac* înseamnă „ou” în limbajul misterios al *artufas* (peșterile inițierii). Într-un raport trimis în 1812 lui Cortes de către Don Baptista Pino se spunea: „Toți pueblo [comunitățile de nativi americani] își au propriile *artufas* – așa numesc nativii încăperile subterane cu doar o singură intrare, unde au loc adunările lor secrete... Acestea sunt temple impenetrabile ... iar ușile sunt întorâte la închise pentru spanioli. Ei se închină la Soare și la Lună ... la foc și la marele Șarpe (puterea creatoare), ale cărui ouă sunt numite *sibac*”.

210 Există o diferență notabilă, din punct de vedere esoteric, între cuvintele sarpa și naga, deși ambele sunt utilizate fără discriminare. *Sarpa* (șarpe) provine din rădăcina *srip*, *serpo*, „a se târî”; și ei sunt numiți *ahi*, de la *ha*, „a abandona”. „Sarpa a fost produs din părul lui Brahma, care, în urma fricii ce l-a cuprins la vederea creaturilor yaksha, pe care le crease foarte urâte la înfățișare, a căzut din capul său, fiecare fir de păr devenind un șarpe. Ei sunt numiți sarpa de la faptul că se târăsc, și ahi deoarece au fugit din locul lor din cap” (Wilson). Însă nagașii, fără a ține seama de coada lor de șarpe, nu se târăsc, ci pot să meargă, să alerge și să se lupte în alegorii.

208 O referire alegorică la „animalele sacre” ale Zodiacului și alte corpuri cerești. Unii cabaliști văd în ele prototipurile animalelor.

aditya”; căci, după cum explică Parasara, „au existat o sută de denumiri ale rudrașilor nemărginit de puternici”.

Unii dintre descendenții primitivilor nagași, Șerpini Înțelepciunii, au populat America când continentul său apăruse în timpul zilelor înfloritoare ale mării Atlantide (America fiind Patala sau antipodul lui Jambu-Dvipa, nu al lui Bharata-Varsha). În caz contrar, de unde au apărut tradițiile și legendele – ultimele fiind întotdeauna mai adevărate decât istoria, după cum spune Augustin Thierry – și chiar identitatea de nume a anumitor „șamani” și preoți care există și în prezent în Mexic? Vom spune ceva și despre *nargal* și *nagal*, precum și despre *nagalism*, numit „adorarea diavolului” de către misionari.

În aproape toate Puranele există povestea despre „Sacrificiul lui Daksha”, cea mai veche versiune a ei găsindu-se în *Vayu Purana*. Oricât de alegorică este, ea conține mai multe revelații biologice și semnificații pentru un naturalist, decât toate ciudățeniile *pseudo-științifice* ce sunt considerate ca teorii și ipoteze oficiale.

Daksha, care este considerat Strămoșul principal, este, în plus, și creatorul *pmului fizic* în „legendă”, ceea ce îl face să-și piardă capul de pe trup în conflictul general dintre zei și *raumas*. Acest cap, fiind ars în foc, este înlocuit de *capul unui berbec* (kasi-khanda). Acum, capul de berbec și coarnele reprezintă simbolul puterii generatoare și al forței reproducătoare, și sunt simboluri *falice*. După cum am arătat, Daksha este cel care stabilește era oamenilor zămisliți prin actul sexual. Dar acest mod de procreare nu a apărut brusc, după cum s-ar crede, ci a necesitat epoci întregi înainte de a deveni un mod „natural”. Prin urmare, sacrificiul său către zei este arătat ca interferând cu cel al lui Shiva, zeitatea *distrugătoare*, personificarea *evoluției și a progresului*, care este în același timp forța *regeneratoare*; Shiva este cel care distruge

lucrurile sub o formă, dar le aduce la viață sub o altă formă, mai perfectă. Shiva-Rudra îl creează pe Virabhadra (născut din suflarea sa), monstrul „cu o mie de capete și o mie de brațe” etc., și îl însărcinează să distrugă jertfa pregătită de Daksha. Atunci Virabhadra, „sălășluind în regiunea fantomelor (oamenii eterici) ... *i-a creat din porii pielii (romakupas)* pe puternicii *raumas*²¹¹ (sau *raumyas*)”. Acum, oricât de mitică este alegoria, *Mahabharata*, care este istorie la fel de mult ca Iliada, arată (XII, 10308) că acești *raumas* și alte rase au apărut în aceeași manieră din *romakupas*, părul sau porii pielii. Această descriere alegorică a „jertfei” este plină de semnificație pentru cercetătorii Doctrinei Secrete, care știu deja de „cei născuți din sudoare”.

În *Vayu Purana* însă se spune despre jertfa lui Daksha că a avut loc în prezența creaturilor născute din ou, din vaporii, din vegetație, din porii pielii și, doar în final, din pântec.

Daksha întruchipează rasa a treia timpurie, sfântă și pură, încă lipsită de eul individual și având doar capacități latente. Prin urmare, Brahma îi poruncește să creeze (în textele exoterice); atunci, ascultând de porunca sa, el creează descendenți (*putra*) „inferiori și superiori” (*avara* și *vara*), *bipezi* și *patrupezi*; iar prin *voința* sa el dă naștere femelelor... zeilor și altor creaturi – *daityas* (uriașii din a patra rasă), zeii-șarpe, animale, vite și *danavas* (titanii și magicienii-demoni) – precum și altor ființe”.

„Începând cu acea perioadă *creaturile vii au fost generate prin actul sexual. Înainte de timpul lui Daksha ele erau create într-un mod divers – prin voință, prin vedere, prin atingere și prin puterea yoghină.*” (*Vishnu Purana*) Iar acum urmează pur și simplu o lecție de zoologie.

211 Wilson traduce termenul prin „semizei” (a se vedea *Vishnu Purana* comentată de el, p. 130); dar *raumas* sau *raumyas* sunt doar o rasă, un trib.

29. Animalele cu oase, balaurii adâncului și sarpașii zburători (serpii) au fost adăugați la creaturile târătoare. Cele care se târau pe pământ au primit aripi. Cele cu gâturi lungi din apă au devenit strămoșii păsărilor aerului (a).

(a) Acesta este un punct asupra căruia învățăturile esoterice și speculațiile biologice moderne sunt într-un acord perfect. Verigile-lipsă care reprezintă acest proces de tranziție dintre reptile și păsări sunt evidente pentru absolut toată lumea, în special în ceea ce privește (speciile de păsări străvechi) *ornithoscelida*, *hesperornis* și *archaeopteryx* ale lui Vogt.

30. În timpul celei de-a treia (*rase*), animalele fără oase au crescut și s-au transformat: au devenit animale cu oase (a), iar contururile lor chhaya au devenit (*de asemenea*) solide.

31. Animalele s-au separat primele (în masculi și femele) (b)...

(a) Vertebrate, iar după aceea mamifere. Înainte de acest moment animalele erau, de asemenea, proto-organisme eterice, așa cum a fost și omul.

(b) Ideea mamiferelor care au fost mai întâi hermafrodite, precum și cea a separării sexelor care a survenit ulterior sunt aspecte incontestabile în prezent, chiar și din punctul de vedere al biologiei. După cum arată prof. Oscar Schmidt, un darwinist declarat: „Utilizarea și neîntrebuințarea, combinate cu selecția, elucidează separarea sexelor și existența complet de neînțeles a organelor sexuale rudimentare. În special la vertebrate *fiecare sex deține asemenea urme distincte ale aparatului reproducător caracteristic celuilalt sex*, încât chiar și Antichitatea considera hermafroditismul ca fiind o formă primordială naturală a omenirii... Tenacitatea cu care rudimentele organelor sexuale sunt

moștenite este remarcabilă. În clasa mamiferelor hermafroditismul real nu este întâlnit, deși în întreaga perioadă a dezvoltării lor ele poartă cu sine aceste rămășițe născute de *strămoșii lor necunoscuți*, nimeni neputând spune cât de departe în timp este aceasta”²¹².

31. ...Ele (*animalele*) au început să se reproducă. Omul cu natură dublă s-a separat (*apoi*) și el. Omul a spus: „Să fim ca ei; să ne unim și să facem (*generăm*) creaturi”. Și așa au făcut...

32. Iar cei care nu aveau scânteie („*cei cu creiere înguste*”²¹³) s-au împreunat cu animale-femele uriașe (a). Și au născut împreună cu ele rasele obtuze. Căci ei înșiși („*cei cu creiere înguste*”) erau obtuși. Dar limbile le erau dezlegate (b). Limbile progeniturilor lor au rămas mute. Și au conceput monștri. Era o rasă de monștri deformați, acoperiți cu păr roșu, ce mergeau pe toate cele patru membre²¹⁴. O rasă neghioabă și obtuză, pentru a menține rușinea imensă.²¹⁵

(a) Animalele „s-au separat” primele, spune stanța 31. Nu uitați că în acea perioadă oamenii erau diferiți chiar și fiziologic față de cum sunt acum, când au trecut de punctul de mijloc al celei de-a cincea rase. Nu ni se spune ce erau „uriașele animale-femele”; dar cu siguranță erau diferite de tot ceea ce cunoaștem acum, la fel cum erau și oamenii.

212 *Doctrine of Descent and Darwinism*, pp. 186-7. „Strămoșii necunoscuți” la care se face referire sunt arhetipurile astrale primare.

213 A se vedea versetul 24.

214 Aceste „animale” sau monștri nu sunt antropoizi sau alte tipuri de primat, ci chiar ceea ce antropologii ar putea numi „veriga lipsă”, adică omul inferior primitiv.

215 Rușinea originii lor animale – pe care oamenii noștri de știință ar scoate-o în evidență, dacă ar putea.

Aceasta a fost prima „cădere fizică în materie” a unora dintre rasele inferioare ce existau atunci. Amintiți-vă de stanța 24. „Fiii Înțelepciunii” au respins rasa a treia timpurie, adică cea nedezvoltată, și se arată că se întrupează în rasa a treia ulterioară, după ce o înzestreză cu intelect. Astfel, păcatul raselor fără creier, „lipsite de minte”, care nu aveau în ele scânteia și erau iresponsabile, a căzut asupra celor care nu au reușit să-și îndeplinească datoria karmică asupra acestor creaturi.

(b) Vom discuta ulterior despre începutul vorbirii umane.

CARE AR PUTEA FI OBIECTIILE LA CELE DE MAI SUS

Prin urmare, ocultismul respinge ideea că Natura a dezvoltat omul din primată sau chiar dintr-un strămoș comun amândurora, însă distinge câteva dintre speciile cele mai antropoide la omul din a treia rasă, în perioada atlantă timpurie. Deoarece această idee va fi menținută și apărată în textele noastre, vom exprima câteva cuvinte în plus despre aceasta. Pentru o mai mare claritate vom repeta pe scurt ceea ce s-a spus anterior în volumul I, stanța a VI-a.

Învățăturile noastre arată că, deși este destul de corect să spunem că Natura a construit, la un moment dat, în jurul formei umane astrale o înfățișare exterioară asemănătoare primatului, este la fel de corect totuși că acest contur nu era acea „verigă lipsă”; nu mai mult decât erau învelișurile acelei forme astrale în decursul evoluției sale naturale prin toate regnurile Naturii. Și nici nu s-a petrecut o asemenea evoluție, după cum am arătat la momentul potrivit, în al patrulea ciclu al acestei planete, ci doar în timpul ciclurilor unu, doi și trei, când omul era, la rândul său, „piatră, plantă și animal”, până când a devenit ceea ce era în prima rasă-rădăcină a omenirii actuale. Adevărata linie de

evoluție diferă de cea darwinistă, iar cele două sisteme sunt ireconciliabile, cu excepția faptului că ultimul este separat de dogmele „selecției naturale” și alte idei similare. Cu adevărat, între moneronii lui Haeckel și *sarisripa* lui Manu se întinde o prăpastie de netrecut – sub forma lui *jiva*; căci monada „umană”, fie că este „imetalizată” în atomul de piatră, manifestată în plantă sau în animal, rămâne totuși în veșnicie o monadă dumnezeiască, și totodată umană. Încetează să mai fie umană doar atunci când devine *absolut dumnezeiască*. Termenii „mineral”, „vegetal” și „animal” asociați monadei sunt meniți să creeze o distincție superficială, căci nu există așa ceva, deoarece monada (*jiva*) nu poate fi decât divină și, în consecință, a fost sau urmează să devină umană. Iar ultimul termen – monada animală – trebuie să rămână fără vreo însemnătate anume, atât timp cât diferența nu este bine înțeleasă. Monada este o picătură a Oceanului fără margini de dincolo sau, mai corect spus, *dinlăuntrul* planului diferențierii primordiale. Este divină în condiția sa superioară și umană în starea sa inferioară – adjectivele „superior” și „inferior” sunt folosite în locul unor termeni mai adecvați – iar o monadă rămâne astfel în orice moment, cu excepția stării de Nirvana, în orice condiții sau în orice forme exterioare. Așa cum logosul reflectă Universul în Mintea dumnezeiască și Universul manifestat se reflectă în fiecare dintre monadele sale, după cum spune Leibnitz – repetând un dicton oriental – tot astfel *Monada* trebuie, în timpul ciclului încarnărilor sale, să se reflecte pe sine în fiecare formă-sămânță a fiecărui regn. Prin urmare, cabaliștii afirmă corect faptul că „OMUL devine o piatră, o plantă, un animal, un om, un spirit și, în final, Dumnezeu. Astfel își împlinește ciclul sau circuitul și revine în punctul din care a plecat, ca Ființă cerească”. Însă prin „om” se vorbește de fapt despre monadă, și nu despre entitatea gânditoare, și cu atât mai puțin despre trupul său. În timp ce resping ideea sufletului nemuritor, oamenii de știință caută acum să ajungă la obârșia

omului printr-o serie de forme animale, de la cele mai joase la cele mai înalte; când, de fapt, întreaga faună actuală reprezintă descendența acelor monștri primordiali despre care vorbesc stanțele. Animalele – sălbăticiunile târâtoare și cele din ape care au precedat omul în acest al patrulea ciclu, precum și cele contemporane cu a treia rasă, dar și mamiferele ce sunt posterioare raselor a treia și a patra – sunt fie direct, fie indirect rezultatul reciproc și corelat (fizic) al omului. Este corect să afirmăm că omul acestui ciclu manvantaric, adică al perioadei celor trei cicluri precedente, a trecut prin toate regnurile Naturii. Adică a fost „o piatră, o plantă, un animal”. Dar (a) aceste pietre, plante și animale erau prototipuri, forme cețoase sau transparente ale celor din al patrulea ciclu; și (b) chiar și cele de la începutul ciclului al patrulea erau umbrele astrale ale celor actuale, după cum afirmă ocultistii. Iar în final nici formele și nici genurile vreunui om, animal sau plantă nu înfățișează ceea ce au devenit ulterior. Prin urmare, prototipurile astrale ale ființelor inferioare ale regnului animal din al patrulea ciclu, care i-au precedat pe oameni (formele-umbră – chhaya), au fost un gen de învelișuri închegate, chiar dacă încă foarte eterice, ale formelor sau modelelor și mai eterice produse la încheierea celui de-al treilea ciclu pe Globul D.²¹⁶ „Produse din rămășițele substanței materiale; din trupurile moarte ale oamenilor și ale (altor) animale (*dispărute*) ale ciclului precedent” ori ale celui de-al treilea ciclu anterior – ne spune stanța 24. De aceea, chiar dacă „animalele” nedefinite care au precedat omul astral la începutul acestui ciclu de viață de pe Pământul nostru erau încă urmașii omului din al treilea ciclu (ca să spunem așa), mamiferele acestui ciclu își datorează existența, într-o mare măsură, tot omului. Mai mult, „strămoșul” animalului antropoid actual, maimuța, este rezultatul direct al omului încă „lipsit de minte”, care și-a pângărit demnitatea plasându-se fizic la nivelul unui animal.

216 A se vedea „Budismul esoteric”.

Aceste constatări pot întări unele dovezi așa-zis „fiziologice”, evidențiate de antropologi ca o demonstrație a obârșiei omului din animale.

Aspectul asupra căruia insistă cel mai mult evoluționiștii este acela că „istoria embrionului este un epitom al rasei”. Faptul că „fiecare organism, în dezvoltarea sa de la stadiul de ou, trece printr-o serie de forme, prin care, în aceeași succesiune, au trecut și strămoșii săi în decursul istoriei Pământului.”²¹⁷ Istoria embrionului ... este o imagine în mic a imaginii de ansamblu a rasei. *Această concepție formează principiul legii noastre biogenetice fundamentale, pe care suntem obligați să o plasăm în fruntea studiului legii fundamentale a dezvoltării organice*.²¹⁸

Această teorie modernă era cunoscută ca atare și exprimată într-o manieră mult mai filosofică de înțelepții și ocultistii celor mai îndepărtate timpuri. Un pasaj din „Isis dezvăluită” poate fi citat aici, pentru a oferi câteva puncte comparative. În primul volum se punea întrebarea de ce, cu întreaga lor învățătură, fiziologii nu sunt capabili să explice fenomenul teratologic? Orice anatomist care și-a făcut din dezvoltarea și creșterea embrionului „subiectul unui studiu special” poate spune fără prea multe eforturi ceea ce experiența zilnică și dovezile din fața ochilor îi arată – faptul că până la o anumită perioadă embrionul

217 „Un argument foarte puternic în favoarea variabilității este oferit de știința embriologiei. În uter nu se află o ființă umană ... o celulă simplă, o plantă cu trei sau patru frunzulițe, un mormoloc cu branhii, un mamifer cu o coadă ... iar în final o primată și un biped? Este puțin probabil să nu recunoaștem în evoluția embrionară o schițare rapidă, un rezumat fidel al întregii serii organice.” (Lefèvre, *Philosophy*, p. 484)

Rezumatul presupus este însă doar *depozitul tipurilor* conținute în om – microcosmosul. Această explicație simplă răspunde tuturor obiecțiilor, la fel ca și prezența cozii rudimentare la fetus – un aspect subliniat cu mare fală de Haeckel și Darwin ca fiind, în mod convingător, în favoarea teoriei strămoșului-maimuță. *Dar se poate sublinia și faptul că prezența unei plante cu frunzulițe în stadiile embrionare nu este explicată cu ajutorul principiilor evoluționiste comune.* Darwiniștii nu au găsit originea omului în regnul vegetal, pe când ocultistii da. *Atunci de ce există această caracteristică în embrion și cum poate fi explicată ea de către darwiniști?*

218 *The Proofs of Evolution*, o prelegere a lui Haeckel.

uman este facsimilul unui tânăr batracian în prima sa desprindere de pe plevușcă – adică un mormoloc. Însă niciun fiziolog sau anatomist nu pare să fi avut ideea de a aplica dezvoltării ființei umane – din prima clipă a apariției sale fizice ca un germen până la dezvoltarea sa finală și naștere – doctrina esoterică pitagoreică a metempsihozei, atât de eronat interpretată de critici. Semnificația axiomei: „O piatră devine o plantă; o plantă, un animal; un animal, un om etc.” a fost menționată și în alte locuri în relație cu evoluția spirituală și fizică a oamenilor pe acest pământ. Vom adăuga acum câteva idei pentru o clarificare a subiectului.

Care este forma primitivă a viitorului om? Un grăunte, un corpuscul, spun unii fiziologi; o moleculă, un ovul al ovulului, spun alții. Dacă ar putea fi analizat – la microscop sau altfel – la ce ne-am aștepta cu privire la compoziția sa? Analogic am putea spune și despre nucleul unei materii anorganice, depus de circulația punctului germinativ, și unit cu o depunere de materie organică. Cu alte cuvinte, acest nucleu infinitesimal al viitorului om este compus din aceleași elemente ca o piatră – din aceleași elemente precum Pământul, pe care omul este menit să trăiască. Moise este citat de cabaliști ca autoritatea care a afirmat că este nevoie de pământ și de apă pentru a face o ființă vie – și astfel se poate spune că omul apare prima dată sub formă de piatră.

La finalul celor trei-patru săptămâni ovulul dobândește o înfățișare asemănătoare plantelor, o extremitate a sa devenind sferoidală, iar cealaltă având o formă conică, precum un morcov. La disecția sa s-a descoperit că este compus din foițe foarte delicate, precum ceapa, care învelesc un lichid. Foițele se apropie unele de altele la capătul inferior, iar embrionul atârână de rădăcina ombilicului aproape ca un fruct de ramură. Piatra s-a transformat acum, prin „metempsihoză”, într-o plantă. Apoi creatura embrionară începe să își desfășoare membrele (ca pe niște muguri) dinspre interior către exterior, dezvoltându-și

trăsăturile. Ochii sunt vizibili ca două puncte negre; urechile, nasul și gura formează depresiuni, precum punctele de pe un ananas, înainte ca ele să ajungă conturate. Embrionul se dezvoltă într-un fetus asemănător animalelor – forma unui mormoloc – și, întocmai precum o reptilă amfibie, trăiește în apă și se dezvoltă în ea. Monada sa nu a devenit încă umană sau nemuritoare, căci despre aceasta cabaliștii ne spun că se petrece doar „în a patra oră”. Treptat, fetusul dobândește caracteristicile ființei umane, iar prima vibrație a suflului nemuritor îi străbate ființa – se mișcă; iar esența divină se așază în structura de făt, pe care o va locui până în momentul morții fizice – când omul devine un spirit.

Acest proces misterios al formării de nouă luni este numit de cabaliști încheierea „ciclului individual de evoluție”. Așa cum fetusul se dezvoltă în interiorul lichidului amniotic al uterului, tot astfel pământul germinază în eterul universal sau fluidul astral, în uterul Universului. Acești copii cosmici, precum locuitorii lor miniaturali, sunt la început niște nuclei, apoi ovule; treptat se maturizează și când devin mame dezvoltă, la rândul lor, forme minerale, vegetale, animale și umane. De la centru la periferie, de la vezicula imperceptibilă la granițele cele mai uriașe ale Cosmosului, acești glorioși gânditori, ocultiștii, trasează ciclul care se contopește în alt ciclu, conținând și conținut într-o serie nesfârșită. Embrionul se dezvoltă în sfera sa pre-natală, ființa individuală în familia sa, familia într-un stat, statul în cadrul umanității, Pământul în sistemul nostru solar, acel sistem în Universul său central, Universul în Cosmos, iar Cosmosul în Cauza Supremă... Astfel grăiește filosofia lor cu privire la evoluție, diferită, după cum putem vedea, de cea a lui Haeckel:

„Totul nu reprezintă decât părți ale unicului Întreg uluitor,
Al cărui corp este Natura, iar Parabrahman sufletul...”

Acestea sunt dovezile ocultismului, respinse de știință. Dar cum poate fi depășită prăpastia dintre mintea omului și animal în acest

caz? Dacă antropoidul și *Homo primigenius* au avut, într-adevăr, un strămoș comun (în modul în care se exprimă speculațiile moderne), cum s-au separat cele două grupe atât de mult una de cealaltă în ceea ce privește capacitatea mentală? Cu adevărat, ocultistului i se poate spune că, oricum, ocultismul face ceea ce știința repetă; le oferă un strămoș comun maimuței și omului, de vreme ce face ca maimuța să descindă din omul primordial. Ah, dar acest „om primordial” era *om* doar în ceea ce privește forma exterioară. El era *lipsit de minte și de suflet* în momentul în care a început să procreeze, împreună cu un monstru animal feminin, strămoșii speciilor de maimuțe. Această speculație, dacă o putem numi astfel, este cel puțin logică și umple prăpastia dintre mintea omului și animal. Ea dovedește și explică ceea ce până acum nu a fost dovedit și explicat. Iar faptul că, în faza actuală de evoluție, știința este aproape sigură că nu se poate genera nimic din uniunea omului cu animalul, este discutat și explicat în altă parte.

Acum, care este diferența fundamentală dintre concluziile acceptate (sau aproape astfel), așa cum sunt enunțate în „Obârșia omului” – și anume faptul că omul și maimuța au un strămoș comun – și învățăturile ocultismului, care neagă această concluzie și acceptă faptul că toate lucrurile și toate ființele vii își au originea dintr-o sursă comună? Știința materialistă spune că omul s-a dezvoltat treptat în ceea ce *este în prezent* și, începând cu prima substanță protoplasmică numită *moneron* (despre care ni se spune, la fel ca și despre celelalte, că „a provenit în decursul epocilor nemăsurate dintr-o formă originară simplă, ce a apărut spontan, și care s-a supus legii evoluției”), trece prin diverse tipuri „necunoscute și de necunoscut” până ajunge la stadiul de maimuță, iar din aceasta evoluează în ființă umană. Dacă s-au descoperit sau se pot descoperi formele de tranziție, nu ni se spune; și aceasta pentru simplul fapt că nu a fost descoperită încă nicio „verigă lipsă” între om și maimuță, deși chiar acest fapt nu îi împiedică pe

oamenii ca Haeckel să îl inventeze după bunul lor plac. Dar nici nu îl vor descoperi vreodată; pentru că, repetăm, această legătură sau verigă care unește omul de strămoșul său real este căutată pe planul obiectiv, în lumea materială a formelor, în timp ce ea este ascunsă, departe de microscop și de bisturiu, în interiorul tabernaculului animal al omului însuși. Repetăm ceea ce am spus în „Isis dezvăluită”:

„Tot ceea ce există își are originea în Spirit – iar evoluția a început de sus și a continuat către în jos, în loc să se petreacă invers, cum afirmă teoria darwinistă. Cu alte cuvinte, a existat o materializare gradată a formelor până la atingerea unei limite inferioare invariabile. Acesta este punctul în care doctrina modernă a evoluției intră în zona ipotezei speculative. Ajunși la această perioadă vom descoperi că este mai ușor să înțelegem «Antropogenia» lui Haeckel, care plasează originea omului «de la rădăcina sa protoplasmică, îmbibată în noroiul mărilor care exista înainte ca cele mai vechi roci fosilifere să fi fost depuse», conform expunerii profesorului Huxley. Putem crede că omul (celui de-al treilea ciclu) a evoluat «printr-o modificare gradată a unui mamifer (astral) asemănător cu maimuța», și putem accepta aceasta chiar mai ușor atunci când ne amintim că (deși într-o frazeologie mai condensată și mai puțin elegantă însă la fel de inteligibilă) Berossus afirmă că aceeași teorie a fost prezentată cu multe mii de ani înainte de vremea sa de către omul-pește Oannes sau Dagon, semi-demonul din Babilonia.²¹⁹ (Chiar dacă în fraze ușor modificate.)

Însă ce anume se află în spatele liniei de descendență darwinistă? După părerea sa, nimic altceva decât «ipoteze neverificabile». Deoarece, după cum se exprimă acesta, el consideră toate creaturile ca fiind «descendenții liniari ai câtorva ființe care au trăit cu mult înainte de depunerea primelor aluviuni ale sistemului silurian».²²⁰ Darwin

219 Cory, *Ancient Fragments*.

220 *Origin of Species*, pp. 448, 489, prima ediție.

nu caută să ne arate cine erau aceste «câteva ființe». Însă ne răspunde scopului nostru la fel de bine, deoarece, prin acceptarea existenței lor recurgând la antici pentru susținerea și elaborarea ideii, primește ștampila aprobării științifice...”

Cu adevărat, așa cum am spus și în prima noastră lucrare: „Dacă acceptăm teoria lui Darwin cu privire la dezvoltarea speciilor, găsim că punctul său de începere este plasat în fața unei uși deschise. Suntem independenți de el și putem fie să rămânem înăuntru, fie să-i pășim pragul, dincolo de care se află planul nelimitat și incomprehensibil – sau mai degrabă ceea ce este inexprimabil. Dacă limbajul nostru muritor este inadecvat pentru a exprima ceea ce spiritul nostru preconizează într-un mod vag că se află în marele «*Dincolo*» – atât timp cât se află pe acest Pământ – *trebuie* să realizeze la un moment dat în eternitatea atemporală”. Dar ce se află „dincolo” de teoria lui Haeckel? De ce doar *bathybius haeckelii* și nimic altceva?

Un răspuns mai detaliat este oferit în anexa cărții.

STANȚA IX

EVOLUȚIA FINALĂ A OMULUI

(33) Creatorii se căiesc. (34) Ei plătesc pentru neglijența lor. (35) Oamenii devin înzestrați cu minți. (36) A patra rasă dezvoltă vorbirea perfectă. (37) Fiecare unitate androgină este separată și devine bisexuală.

33. Văzând aceasta (*păcatul comis cu animalele*) Lha (*spiritele, „Fiii Înțelepciuni”*) care nu construiseră oamenii (*care refuzaseră să creeze*) au plâns, spunând:

34. „Amanasa (*cei fără minte*) au pângărit viitoarele noastre lăcașuri (a). Aceasta este karma. Le vom locui pe celelalte. Să-i ajutăm să se îmbunătățească, pentru ca nu cumva altceva mai rău să se petreacă.” Și așa au făcut...

35. Atunci toți au fost înzestrați cu manas (*minte*). Ei au văzut păcatul celor fără minte.

Dar ei deja se *separaseră* înainte ca raza rațiunii divine să ilumineze regiunea întunecată a minților lor până atunci adormite, și *păcătuiseră*. Cu alte cuvinte, ei comiseseră răul într-un inconștient, prin producerea unui efect care nu era natural. Cu toate acestea, precum celelalte șase rase primitive, chiar și această rasă a șaptea – rasa decăzută de atunci încoace și care va trebui să-și petreacă timpul rămas pentru dezvoltarea sa având mereu în vedere păcatul comis – se va găsi în ziua finală

pe una dintre cele șapte căi. Căci „cei înțelepți²²¹ păzesc casa ordinii Naturii și își asumă forme excelente în secret”²²². Dar trebuie să vedem dacă „animalele” influențate (manipulate) erau de aceeași natură cu cele cunoscute zoologiei.

(a) „Căderea” a apărut, conform mărturiei Înțelepciunii străvechi și a arhivelor arhaice, imediat ce Daksha (Creatorul întrupat al oamenilor și al lucrurilor de la începutul celei de-a treia rase) a dispărut pentru a face loc acelei porțiuni a omenirii care se „separase”. Iată cum explică Comentariul detaliile care au precedat „Căderea”:

„În perioada inițială a evoluției omului din a patra rasă, regnul uman se ramificase în mai multe direcții variate. Forma exterioară a primelor sale exemplare nu era uniformă, căci vehiculele (ovoide, cu cochilii exterioare, în care viitorul om fizic, complet se dezvoltă) erau adesea manipulate și influențate, înainte de a se întări, de animalele uriașe, de specii acum necunoscute, și care aparținuseră eforturilor inițiale de creare ale Naturii. Rezultatul a fost că în acest fel au fost produse rasele intermediare de monștri, jumătate animale-jumătate oameni. Dar, pentru că erau niște eșecuri, nu li s-a permis să respire mult și să trăiască; cu toate acestea, deși puterea supremă intrinsecă a psihicului în fața naturii fizice era încă foarte slabă și de-abia consolidată, fiii «născuți din ou» au preluat în ei (s-au împreunat cu) mai multe femele ale acestora ca partenere și au născut alți monștri umani. Mai târziu, speciile animale și rasele umane au devenit treptat echilibrate, s-au separat și nu s-au mai împerecheat. Omul

221 Acest verset din Veda (X, 5-6) – „Cei șapte înțelepți (razele înțelepciunii, dhyanii) modelează cele șapte căi (sau linii, dar și rase dintr-un alt sens). Pe una dintre acestea ar putea veni muritorul epuizat” – și care este interpretat doar din perspectivă astronomică și cosmică, este unul dintre cele mai pregnante în semnificația ocultă. „Căile” pot însemna linii, direcții (*maryadah*), dar ele sunt în primul rând raze de lumină ce cad asupra căilor care conduc la înțelepciune. (A se vedea *Riga Veda*, IV, 5-13.) Înseamnă „căi” sau cărări. Pe scurt, ele sunt cele șapte raze care se revarsă liber din centrul Macrocosmic, cele șapte principii din metafizică, cele șapte raze în sensul fizic. Totul depinde de cheia de interpretare folosită.

222 *Rig Veda*, X, 10, 5 2.

nu a mai creat – el a născut. Dar și el a născut animale, precum și oameni în zilele de demult. Prin urmare, înțelepții care se referă la masculii ce nu mai aveau urmași născuți din voință, ci nășteau diverse animale împreună cu danava (uriașii) în femelele altor specii – animalele fiind ca niște fii presupuși pentru ei; iar ei (masculii umani), refuzând cu timpul să fie considerați tați (presupuși) ai unor creaturi obtuze – au vorbit cu adevăr și cu înțelepciune. Văzând această stare de lucruri regii și Domnii ultimelor rase (a treia și a patra) au plasat sigiliul de interdicție asupra actului sexual păcătos. Căci el interfera cu karma și producea o nouă karmă.²²³ Ei (regii divini) i-au pedepsit pe vinovați cu sterilitatea. Și au distrus rasele roșii și albastre.”²²⁴

Într-un alt Comentariu găsim:

„Erau oameni-animale cu fețe roșii și albastre, chiar și în timpurile mai târzii; nu rezultate din actul sexual (dintre speciile umane și animale), ci în urma descendenței acestora.”

Iar un alt pasaj menționează:

„Oameni negricioși și cu părul roșu, care merg pe cele patru membre, care se apleacă și se îndreaptă (se ridică în picioare și cad din nou în mâini), care vorbesc precum strămoșii lor și aleargă pe mâini, la fel ca străbunele lor uriașe.”

Poate că în aceste specimene ar putea recunoaște adepții lui Haeckel nu pe *Homo primigenius*, ci unele triburi inferioare, cum sunt triburile sălbaticilor australieni. În orice caz, nici măcar acestea nu își au originea în maimuțele antropoide, ci în strămoșii umani și mamele semi-umane ori, pentru a fi mai corecți, în monștrii umani – acele „eșecuri”

223 Este aproape imposibil să traducem verbal unele dintre aceste Comentarii vechi. Suntem adeseori obligați să oferim doar semnificația și astfel să retranscriem literal traducerea.

224 Rudra, în calitate de kumara, este *lilalohita* – roșu și albastru.

menționate în primul Comentariu. Adevărații antroipoizi, *catarinii* și *platirinele* lui Haeckel, au apărut mult mai târziu, spre finalul vremurilor Atlantidei. Orangutanul, gorila, cimpanzeul și cinocefalul sunt ultimele evoluții pur fizice ale mamiferelor antroipoide inferioare. Ele dețin o scânteie de esență umană pură în ele; pe de altă parte, omul nu are nicio picătură de sânge pitecoid²²⁵ în venele sale. Astfel afirmă înțelepciunea străveche și tradiția universală.

Cum a fost efectuată separarea sexelor? – se poate întreba. Vom crede oare în vechea alegorie evreiască despre facerea Evei din coasta lui Adam? Chiar și o asemenea credință este mai logică și mai rezonabilă decât obârșia omului din primatele cvadrumane – și aceasta fără nicio ezitare; deoarece prima ascunde un adevăr esoteric sub o versiune fabuloasă, pe când ultima nu ascunde nimic profund, ci doar dorința de a impune

225 Iar acest lucru indiferent de evoluția modernă materialistă, care speculează astfel în această privință: „Forma umană primitivă, din care gândim că au apărut toate speciile umane, a pierit de mult timp”. (Negăm acest lucru; doar s-a micșorat ca formă și și-a modificat textura.) „Însă multe fapte duc la concluzia că această formă era păroasă și dolicocefală.” (Rasele africane sunt chiar și în prezent dolicocefale într-o mare măsură, dar craniul Neanderthal paleolitic, cel mai vechi pe care îl cunoaștem, are o mărime mare și nici pe departe de capacitatea craniului gorilei sau al oricărui om ce trăiește în prezent.) „Să numim pentru moment această specie ipotetică *Homo primigenius*... Această primă specie sau specia omul-maimuță, strămoșul tuturor celorlalte, a apărut probabil în regiunile tropicale ale vechii lumi, din maimuțe antroipoide.” Când i s-au cerut dovezi, evoluționistul, cătuși de puțin tulburat, răspunde: „Despre acestea nu cunoaștem nicio rămășiță fosilă, dar probabil că erau asemănătoare cu gorila și cu orangutanul din zilele prezente”. Iar apoi negrul papuaș este menționat ca fiind descendentul probabil al primei linii („Obârșia omului”, p. 80).

Haeckel afirmă cu putere despre Lemuria că era leagănul, posibil, al primilor oameni-maimuțe, împreună cu Africa de Est și cu Asia de Sud; și tot astfel consideră mulți geologi. A. R. Wallace admite realitatea acestuia, deși într-un sens modificat, în lucrarea sa *Geographical Distribution of Animals*. Dar nu trebuie să-i lăsăm pe evoluționiști să vorbească atât de liber despre mărimea comparativă a creierelor omului și maimuței, căci acest lucru este foarte neștiințific, mai ales când ei pretind că nu văd nicio diferență între cele două ori una foarte mică – în cel mai bun caz. Însuși Vogt a arătat că, deși cea mai evoluată primată – gorila – are un creier de numai 76 până la 129 cm³, creierul celui mai inferior aborigen australian ajunge la 252 cm³. Prin urmare, primul nu este „nici măcar jumătate din mărimea creierului unui prunc nou-născut”, spune Pfaff.

asupra omenirii o ficțiune materialistă. Coasta este os, iar atunci când citim în Geneză că Eva a fost făcută dintr-o coastă, înseamnă doar că atunci a fost creată rasa „fără oase” din rasa și rasele anterioare, care erau „lipsite de oase”. Este o doctrină esoterică răspândită pretutindeni, fiind aproape universală sub formele ei variate. O tradiție tahitiană afirmă că omul a fost creat din *araea*, „pământul roșu”. *Taaroa*, „puterea creatoare”, zeul-lider, „l-a adormit pe om pentru mulți ani și mai multe vieți”, ceea ce reprezintă perioadele rasiale și este totodată o referire la *somnul său mental*, așa cum am arătat. În timpul acelei perioade Divinitatea a scos un *ivi* (os) din om și acela a devenit o femeie.²²⁶

În orice caz, orice ar însemna alegoria, chiar și înțelesul său exoteric necesită un constructor *divin* al omului – un „strămoș”. Deci credem în asemenea ființe „supranaturale”? Noi spunem nu. Ocultismul nu a crezut niciodată în ceva, fie animat sau neanimat, în afara Naturii. Și nici nu suntem adoratori ai Cosmosului sau politeiști ca urmare a faptului că noi credem în „omul ceresc” și în oamenii divini, căci am acumulat mărturiile epocilor, cu dovezile sale neschimbate pentru fiecare punct esențial, care ne sprijină în aceasta – Înțelepciunea anticilor și tradiția universală. Respingem însă orice legendă fără temei, nejustificată și care, depășind alegoria strictă și simbolismul, a găsit acceptare în crezurile exoterice. Însă ceea ce se păstrează în tradițiile *unanime* doar cei orbi de bunăvoie pot respinge. De aceea credem în rasele unor ființe diferite de cele ale noastre, și în perioade geologice mult mai îndepărtate; în rasele oamenilor eterici, „*arupa*”, care le-au urmat pe cele necorporale; care aveau contur, dar nu o substanță solidă; uriașii care ne-au precedat pe noi, pigmeii; în dinastiile ființelor divine, acei regi din a treia rasă, ce erau învâțătorii domeniilor artelor

226 *Polynesian Researches*, Ellis. Vol. II, p. 38. Misionarii par să se fi năpustit asupra acestui nume *Ivi* și l-au făcut să devină *Eva*. Dar, așa cum arată prof. Max Müller, *Eva* nu este un nume ebraic, ci o transformare europeană a lui *chavah*, חַוָּה, „viață”, sau mama tuturor ființelor vii; în timp ce tahitianul *Ivi* și termenul maori *Wheva* înseamnă doar „os”. (*False Analogies*)

și științelor – în comparație cu care mica noastră știință modernă nu are decât șansa aritmeticii elementare și a geometriei.

Nu, cu siguranță nu. Nu credem în *supranatural*, ci doar în *suprauman* sau, mai degrabă, în inteligențele *interumane*. Se poate observa cu ușurință sentimentul de reticență pe care-l are o persoană educată atunci când este catalogată și plasată în rândul superstițioșilor și al ignoranților; și ne putem da astfel seama de marele adevăr rostit de Renan, atunci când el a spus: „Supranaturalul a devenit precum păcatul original, un stigmat de care fiecăruia pare să-i fie rușine – chiar și celor mai religioase persoane, care refuză în zilele noastre să accepte măcar un minimum de miracole biblice în toată starea lor brută și care, căutând să le reducă la minimum, ascund fenomenele supranaturale în cel mai îndepărtat colț al trecutului”.²²⁷

Însă „supranaturalul” lui Renan aparține dogmei și literei sale moarte. Nu are nimic de-a face cu Spiritul, nici cu realitatea faptelor din Natură. Dacă teologia ne cere să credem că în urmă cu patru sau cinci mii de ani oamenii ajungeau la vârsta de 900 de ani sau mai mult, și că o parte a omenirii, adică exclusiv dușmanii poporului lui Israel, era compusă din uriași și monștri, atunci refuzăm să credem că asemenea lucruri au existat în Natură în urmă cu 5000 de ani. Căci Natura nu se desfășoară niciodată cu întreruperi, iar logica și bunul-simț, în plus față de geologie, antropologie și etnologie, se răzvrătesc acum împotriva unor asemenea afirmații. Dar dacă aceeași teologie, renunțând la cronologia ei fantastică, ar afirma că oamenii trăiau 969 de ani – vârsta lui Metusala – în urmă cu cinci milioane de ani, nu am avea nimic împotriva. Căci în acele zile forma fizică a oamenilor, în comparație cu corpul uman actual, era de mărimea unui megalozaur pe lângă o șopârlă obișnuită.

227 *Chaire d'Hébreu au collège de France*, p. 20.

Un naturalist sugerează o altă dificultate. Ființele umane sunt singura specie care, oricât de inegală în rasele sale, poate să procreeze împreună. „Nu se pune problema de selecție între *rasele umane*”, spun anti-darwiniștii, și niciun evoluționist nu poate nega argumentul – unul care dovedește triumfător *unitatea specifică*. Cum poate atunci ocultismul să insiste că o porțiune a omenirii rasei a patra a născut pui împreună cu femelele altor rase, care erau doar *semi-umane ori* poate chiar o rasă animală; iar hibridii rezultați din acele uniuni s-au reprodus liber și chiar i-au produs pe strămoșii maimuțelor antropoide moderne? Știința esoterică răspunde că toate acestea s-au petrecut la începuturile omului fizic. De atunci Natura și-a modificat căile, iar sterilitatea este singurul rezultat al nelegiuirii ori bestialității omului. Și chiar și în prezent avem dovezi pentru aceasta. Doctrina Secretă ne învață că *unitatea specifică a omenirii* nu se desfășoară fără excepții, nici măcar acum. Căci există ori existau până acum câțiva ani descendenți ai acestor triburi sau rase pe jumătate animale, de origine atât lemuriană, cât și lemuro-atlantă. Lumea îi cunoaște ca tasmanieni (acum dispăruți), nativi australieni, triburile din Insulele Andaman etc. Descendența tasmanienilor poate fi aproape demonstrată de un fapt, care l-a uluit foarte mult pe Darwin, deși nu a putut să-l explice. Iar acest fapt merită notat.

Acum, de Quatrefages și alți naturaliști, care caută să dovedească monogeneza prin faptul că fiecare rasă a omenirii este capabilă să se încrucișeze cu oricare alta, au scăpat din calculele lor niște *excepții*, care, în acest caz, nu confirmă regula. Încrucișarea umană poate că a fost o regulă generală din momentul separării sexelor; cu toate acestea, cealaltă lege se afirmă, mai degrabă, și anume sterilitatea dintre două rase umane, exact precum între două specii de animale de tipuri diferite; de exemplu, în acele rare cazuri când un european, simțind să se împreuneze cu o femeie a unui trib sălbatic, alege ca parteneră o

membră a acestor triburi mixte.²²⁸ Darwin notează un asemenea caz la un trib tasmanian, ale cărui femei au fost afectate brusc de sterilitate, în masă, după un timp de la sosirea printre ele a coloniștilor europeni. Marele naturalist a căutat să explice acest fapt prin modificarea alimentației, a condițiilor etc., dar în final a renunțat la rezolvarea misterului. Dar pentru ocultiști el este unul evident. „Încrucișarea” – după cum este numită – a europenilor cu femeile tasmaniene (adică reprezentantele unei rase ai cărei strămoși fuseseră un monstru lipsit de minte și „fără suflet”²²⁹ și o ființă umană reală, chiar dacă tot fără minte) a adus sterilitatea. Acest fapt fiind nu numai consecința unei legi fiziologice, ci și a unui decret al evoluției karmice în ceea ce privește supraviețuirea ulterioară a rasei anormale. Știința nu este deocamdată pregătită să accepte aceste aspecte, dar la un moment dat va fi nevoită. Să nu uităm că filosofia esoterică doar umple golurile făcute de știință și îi corectează premisele false.

228 Dintre asemenea creaturi pe jumătate animale singurele rămășițe cunoscute etnologiei au fost tasmanienii, o parte a nativilor australieni și a unui trib muntos din China, bărbați și femei care erau în întregime acoperiți de păr. Ei au fost ultimii urmași pe linia directă a ulterioarelor lemurieni, semi-animale. Există însă numeroase popoare mixte lemuro-atlante, produse prin încrucișări diverse cu asemenea neamuri pe jumătate umane; de exemplu, sălbaticii din Borneo, Veddhas din Ceylon – plasați de prof. Flower între arieni (!) – cea mai mare parte a nativilor australieni, oamenii tufșurilor (*bushmen*), triburile din Insulele Andaman etc.

Australienii din Golful St. Vincent și din vecinătatea orașului Adelaide (sudul Australiei) sunt foarte păroși, iar tenul închis la culoare al băieților de cinci-șase ani le oferă o înfățișare blănoasă. Aceștia sunt însă *oamenii* degradați – nu „cea mai bună aproximare a omului piteoid”, după cum afirmă impetuos Haeckel. Doar o parte a acestor ființe reprezintă rămășițe lemuriene. (Conform „Budismului esoteric”, p. 55.)

229 Prin faptul că acele animale sunt etichetate „fără suflet” nu înseamnă că fiara sălbatică, de la cea mai modestă la cea mai superioară, este lipsită de un „suflet”, ci doar de esența individualității conștiente, capabilă de supraviețuire – *sufletul individual*; este acel principiu care supraviețuiește după ce omul moare și se întrupează într-un om asemănător. Animalul posedă un corp astral, care supraviețuiește forme fizice pentru o scurtă perioadă de timp; dar monada sa (animală) nu se reîncarnează în aceeași specie, ci într-una superioară, și nu are niciun „*devachan*”, desigur. Deține semințele tuturor principiilor umane în ea însăși, dar acestea se află într-un stadiu *latent*.

Dar în acest caz particular geologia și chiar botanica și zoologia susțin învățăturile esoterice. Mulți geologi au sugerat că nativii australieni – care sunt în comuniune profundă cu *fauna și flora arhaică* – trebuie să aibă o vechime foarte mare. Întreaga ambianță a acestor rase misterioase, despre originea căreia etnologia păstrează tăcerea, este o mărturie a adevărului afirmațiilor esoterice.

Jukes²³⁰ spune: „Este un fapt foarte curios că nu doar aceste animale marsupiale (mamiferele descoperite în plăcile din piatră de la Oxfordshire), ci și mai multe specii de scoici – de exemplu, *Trigoniidae* și chiar unele plante fosile găsite în rocile din perioada jurasică – se aseamănă mult mai mult cu cele ce trăiesc acum în Australia, decât cu formele vii de pe oricare altă parte a Globului. Acest lucru poate fi explicat prin supoziția că, începând cu perioada jurasică, *au avut loc mai puține transformări în Australia* decât în oricare altă parte a pământului, și de aceea flora și fauna australiană au păstrat ceva tipic acelei perioade jurasice, în timp ce a fost în întregime înlăturată și înlocuită pe restul Globului”.

Dar de ce s-au petrecut mai puține schimbări în Australia, decât în oricare alte părți? Care este motivul pentru un asemenea „blestem al întârzierii”? Pur și simplu pentru că natura mediului se dezvoltă în același timp cu rasa respectivă. Corespondențele guvernează totul. Supraviețuitorii ultimilor lemurieni, care au scăpat de distrugerea semenilor lor atunci când continentul principal a fost scufundat, au devenit strămoșii unei anumite părți a triburilor native actuale. Fiind o sub-rasă foarte inferioară, născută la origine din animale și monștri, ale căror fosile se află acum la multe mile sub fundul mărilor, colonia lor a existat de atunci într-un mediu puternic influențat de *legea întârzierii*. Australia este unul dintre cele mai vechi ținuturi aflate deasupra apelor, care își trăiește acum perioada de decădere și bătrânețe, în ciuda

230 *Manual of Geology*, p. 302.

„solului ei virgin”. Nu poate produce forme noi fără ajutorul unor rase noi și proaspete, fără cultivare artificială și reproducere.

Să revenim însă la istoria celei de-a treia rase, „cea născută din sudoare”, „purătoare de ouă” și „androgină”. Aproape asexuată la început, ea devine bisexuală sau androgină; bineînțeles, într-un mod foarte gradat. Trecerea de la primele forme la ultima sa transformare a necesitat generații nenumărate, în timpul cărora celula simplă care a apărut din părintele timpuriu (doi într-unul) s-a dezvoltat mai întâi într-o ființă bisexuală; iar apoi celula a devenit un ou obișnuit care a produs o creatură unisexuală. Omenirea celei de-a treia rase este cea mai misterioasă dintre toate cele cinci rase dezvoltate până acum. Misterul „modului” de generare a sexelor distincte trebuie să fie, desigur, foarte obscur aici; sunt aspecte care țin de domeniul embriologului și al specialistului, și de aceea lucrarea prezintă oferă doar câteva aspecte vagi ale procesului. Dar este evident că ansamblurile ori unitățile omenirii rasei a treia au început să se separe în cochiliile lor pre-natale sau ouă,²³¹ și că au ieșit din ele ca prunci masculini și feminini după multe epoci de la apariția primilor lor strămoși. Iar odată cu trecerea timpului în perioadele lor geologice noile sub-rase au început să-și piardă capacitățile natale. Către finalul celei de-a *patra sub-rase*, pruncul și-a pierdut capacitatea de a merge imediat ce se elibera din coaja sa, iar în finalul celei de-a cincea omenirea s-a născut în aceleași condiții și prin același proces identic cu al generațiilor noastre istorice. Dar toate acestea au avut nevoie de milioane de ani. Cititorul s-a obișnuit deja cu cifrele aproximative, cel puțin cu calculele exoterice, oferite în stanța a II-a.

231 Fabulele și miturile despre Leda și Jupiter, și altele similare, nu aveau cum să izvorască din fantezia oamenilor, dacă alegoria nu s-ar fi bazat pe un fapt al Naturii. Evoluția – care l-a transformat treptat pe om într-un mamifer – a făcut în cazul său doar ceea ce s-a petrecut și la celelalte animale. Dar acest lucru nu-l împiedică pe om să se afle mereu în fruntea lumii animale și a speciilor organice, precedându-le.

Abordăm acum punctul de cotitură al evoluției raselor. Să vedem ce spune filosofia ocultă despre originea limbajului.

36. A patra rasă a dezvoltat vorbirea.

Comentariile explică faptul că prima rasă – Fiii eterici sau astrali ai Căii Yoga, numiți și „cei născuți prin ei înșiși” – era, din perspectiva noastră actuală, lipsită de vorbire, deoarece era lipsită de minte pe planul nostru. A doua rasă deținea un „limbaj de sunete”, adică un gen de sunete „cântate”, compuse doar din vocale. A treia rasă a dezvoltat la început un tip de limbaj care era doar o îmbunătățire ușoară a diferitelor sunete din Natură, din fondul de strigăte și țipete ale insectelor gigantice și ale primelor animale, care însă de-abia apăruseră în zilele celor „născuți din sudoare” (rasa a treia *timpurie*). În cea de-a doua jumătate, când „cei născuți din sudoare” au dat naștere „celor născuți din ou” (*jumătatea* celei de-a treia rase); și când aceștia, în loc să „eclozeze” (să ne fie iertată expresia ridicolă aplicată ființelor umane din epoca noastră) ca făpturi androgine, au început să evolueze în ființe de sex masculin și sex feminin; și când aceeași lege a evoluției i-a condus la a-și reproduce pe cale sexuală urmașii (un act care i-a forțat pe zeii creatori, constrânși de legea karmei, să se întrupeze ca oameni lipsiți de simțire) – doar atunci a fost dezvoltat limbajul. Dar chiar și atunci nu a fost mai mult decât o tentativă de încercare. Întreaga rasă umană era în acea vreme „de o singură limbă”. Dar acest lucru nu le-a împiedicat pe ultimele două sub-rase ale celei de-a Treia Rase²³² să construiască orașe și să semene pretutindeni primele semințe ale civilizației, sub ghidarea

232 Pentru a evita confuzia, să amintim cititorului că termenul *rasă-rădăcină* se aplică uneia dintre cele șapte mari rase; *sub-rasa* este una din marile sale ramuri, iar *rasa-familială* este una dintre subdiviziuni, care include popoarele și triburile mari.

instructorilor lor divini²³³ și a propriilor lor minților deja trezite. Să nu uităm că, așa cum fiecare dintre cele șapte rase este împărțită în patru vârste – de Aur, de Argint, de Bronz și de Fier – tot astfel sunt împărțite și cele mai mici diviziuni ale acestor rase.²³⁴ Prin urmare, vorbirea s-a dezvoltat, conform învățăturilor oculte, în următoarea ordine:

I. Vorbirea monosilabică: este limbajul primelor ființe umane aproape complet dezvoltate, de la finalul celei de-a treia rase-rădăcină; adică oamenii „de nuanță aurie”, cu pielea galbenă, după separarea sexelor și trezirea completă a minților lor. Înainte de acea vreme ei comunicaseră prin ceea ce s-ar numi acum „transferul gândurilor”, deși, cu excepția rasei numite „Fiii Voinței și ai Căii Yoga” – prima rasă în care s-au întrupat „Fiii Înțelepciunii” – gândul nu era decât foarte puțin dezvoltat în omul fizic care se forma atunci, și nu a crescut niciodată mai mult de nivelul terestru. Corpurile lor fizice aparțineau Pământului, dar monadele lor au rămas cu totul pe un plan superior. Limbajul nu putea fi dezvoltat înainte de obținerea și dezvoltarea deplină a facultăților de gândire. Această vorbire monosilabică a fost „sămânța-vocală”, ca sa spunem așa, a limbajelor monosilabice amestecate cu consoane dure, încă în uz printre rasele galbene cunoscute antropologilor.²³⁵

II. Aceste caracteristici lingvistice s-au dezvoltat în limbaje aglutinante, care au fost vorbite de unele rase atlante, în timp ce alți descendenți ale celei de-a patra rase au păstrat limba maternă. Și așa cum limbajele dețin propria lor evoluție ciclică – copilărie, puritate, creștere,

233 În secțiunea cu privire la dinastiile divine este explicată natura acestor „instructori”.

234 A se consulta secțiunea atașată „împărțirii în Yuga”.

235 Rasele galbene actuale sunt însă descendenții primelor ramuri ale celei de-a patra rase. Iar singurii descendenți puri și direcți ai celei de-a treia rase sunt, așa cum am spus mai sus, o parte dintre nativii australieni căzuți și degenerați, ai căror strămoși îndepărtați aparțineau unei diviziuni a celei de-a șaptea sub-rase a rasei a Treia. Restul sunt un amestec al descendenților lemuro-atlanți. Între timp și-au modificat în întregime statura și capacitățile intelectuale.

căderea în materie, amestecul cu alte limbaje, maturitate, decădere și în final moartea²³⁶ – tot astfel vorbirea primitivă a celor mai civilizate rase atlante (acel limbaj care este denumit *rakshasi bhasa* în lucrările sanscrite străvechi) a decăzut și aproape că a murit. În timp ce elita celei de-a patra rase gravita din ce în ce mai mult către apogeul evoluției fizice și intelectuale – lăsând astfel ca moștenire celei de-a cincea rase care se forma (rasa ariană) limbaje flexionare extrem de dezvoltate – cea aglutinantă a decăzut și a rămas ca un idiom fosil fragmentar, răspândit în prezent și aproape limitat doar la triburile aborigene ale Americii.

III. Vorbirea flexionară – rădăcina limbii sanscrite, numită extrem de eronat „sora mai mare” a limbii grece, în loc de mama ei – a fost primul limbaj (acum limba misterioasă a inițiaților din a cincea rasă). În orice caz, limbile „semitice” sunt urmașele-corcituri ale primelor denaturări fonetice ai celor mai străvechi urmași ai sanscritei timpurii. Doctrina ocultă nu recunoaște asemenea diviziuni, numite ariene și semite, acceptând cu mari rezerve chiar și rasa turanidă. Semiții, în special arabii, devin mai târziu arienii decăzuți în spiritualitate și preocupați în special de aspectele materiale. Acestei clase îi aparțin toți evreii și arabii. Evreii sunt un trib provenind din *tchandalas* din India,

236 *Limbajul* este, cu siguranță, contemporan cu rațiunea și nu s-ar fi putut niciodată dezvolta înainte ca oamenii să devină una cu principiile comunicării aflate în ei – cele care au fructificat și au trezit la viață elementul manas, adormit în omul primitiv. Așa cum ne spune prof. Max Müller în „Știința gândirii”: „Gândul și limbajul sunt identice”. Cu toate acestea, a adăuga la aceasta reflecția că *gândurile care sunt prea profunde pentru cuvinte nu există absolut deloc* este mai degrabă o acțiune riscantă, deoarece gândul impregnat asupra învelișurilor astrale există în veșnicie, fie că este exprimat sau nu. Logosul este atât rațiune, cât și vorbire. Însă limbajul, deoarece se desfășoară în cicluri, nu este întotdeauna adecvat pentru a exprima gândurile *spirituale*. Mai mult, dintr-un anume sens, termenul grecesc *logos* este echivalent cu sanscritul *vach*, „raza nemuritoare (intelectuală) a Spiritului”. Iar faptul că Vach (ca Devasena, un aspect al lui Sarasvati, zeița Înțelepciunii ascunse) este consoarta eternului celibatar Kumara, dezvăluie o referință sugestivă (deși voalată) cu privire la kumarași, cei care „au refuzat să creeze”, dar care au fost constrânși ulterior să completeze Omul divin prin întruparea lor în el. Toate acestea vor fi pe deplin explicate în părțile care urmează.

(proscrișii, casta paria), mulți dintre ei fiind foști brahmani care și-au căutat refugiul în Caldeea, în Sindh și în Aria (Iran), și au fost născuți cu adevărat din tatăl lor A-bram (adică „nu brahman”), cu aproximativ 8000 de ani î.C. Arabii sunt descendenții acelor arieni care nu au plecat în India în momentul dispersării popoarelor; unii dintre ei au rămas în zonele de frontieră ale acesteia, în Afganistan și Kabul²³⁷, și de-a lungul râului Oxus (Amu Darya), în timp ce alții au invadat Arabia.

Dar acestea se petreceau când Africa fusese deja înălțată ca un continent. Între timp trebuie să urmărim, în măsura în care ne permite spațiul limitat, evoluția gradată a speciilor ce sunt în prezent cu adevărat umane. Este necesar să căutăm originea antroipoizilor în evoluția oprită brusc a anumitor sub-rase și în diversiunea lor forțată și violentă într-o linie pur animalică prin reproducerea artificială încrucișată – foarte similară cu hibridizarea – pe care noi am învățat în prezent să o folosim în regnurile vegetale și animale.

237 Ptolemeu, vorbind în a noua sa tăbliță despre *kabolitae* (triburile din Kabul), îi numește *aristophylti*, adică triburile nobile sau aristocratice. Afganii își spun *Ben-Issrael* (copiii Is-sa-raelului), de la *Issa*, „femeia și totodată pământul”, adică fiii Mamei Pământ. Dar dacă numiți un afgan *Yahoudi* (evreu), vă va ucide. Subiectul este tratat și în alte părți. Numele celor 12 presupuse triburi și numele adevăratelor triburi, tot 12, ale afganilor sunt aceleași. Afganii sunt mult mai bătrâni (cel puțin descendența lor arabă) decât israeliții, astfel că nu trebuie să surprindă pe nimeni că printre ei se pot găsi asemenea nume tribale precum *Yousoufzic*, „fiii lui Iosif”, în Punjcaure și Boonere; *Zablistanee* (Zebulon); *Ben-manasseh* (fiii lui Manasseh) printre tătarii Khojar; *Isaguri* sau *Issachar* (acum Ashangor în Afganistan) etc. Toate cele 12 nume ale așa-numitelor „triburi” sunt numele semnelor Zodiacului, după cum este dovedit deja în prezent. În orice caz, numele celor mai străvechi triburi arabe, re-transcrise, dezvăluie numele semnelor zodiacale și, totodată, ale miticilor fii ai lui Iacob. Unde sunt urmele celor 12 triburi evreiești? Nicăieri. Dar există o urmă, și chiar una bună: faptul că evreii au căutat să-i amăgească pe oameni cu ajutorul acelor nume. Căci să vedem ce se petrece după multe secole după ce cele zece triburi au dispărut cu totul din Babilon. Ptolemeu Philadelphus, dorind ca Legea evreiască să fie tradusă de el în greacă (faimoasa *Septuagint*), a scris marelui preot al evreilor, Eleazar, rugându-l să-i trimită câte șase oameni din fiecare dintre cele 12 triburi; iar 72 de reprezentanți (dintre care 60 erau falși) au venit la rege în Egipt și au tradus legea în mijlocul „a diverse miracole și minuni”. A se vedea lucrarea lui Butler, *Horae Biblicae*, dar și scrierile lui Iosephus și Filon Iudeul.

În acești monștri cu părul roșu și acoperiți de păr – rezultatul asocierii nenaturale dintre oameni și animale – „Domnii Înțelepciunii” nu s-au întrupat, după cum citim. Prin urmare, printr-o serie lungă de transformări datorate încrucișării nenaturale („selecției sexuale” nenaturale) au rezultat în decursul timpului cele mai inferioare specimene ale omenirii; în timp ce bestialitatea ulterioară și rodul primelor lor eforturi animalice de reproducere au dat naștere unei specii care s-a dezvoltat în primarele mamifere ale secolelor de mai târziu.²³⁸

În ceea ce privește separarea sexelor, aceasta nu a apărut brusc, după cum s-ar crede. Natura procedează lent în tot ceea ce face.

37. Cel unu (*androgen*) a devenit doi; de asemenea, toate lucrurile vii care se târau și care erau încă o singură creatură, peștii-uriași, păsările și șerpii cu capete de țestoasă (*carapace*) (a).

Acestea se referă în mod evident la așa-numita „vârstă a reptilelor amfibiene”, în timpul căreia știința susține că *nu a existat nicio fință umană!* Dar ce puteau ști anticii despre animalele și monștrii preistorici antediluvieni! În orice caz, în Cartea a VI-a a Comentariilor se găsește un pasaj care spune astfel, în traducere liberă:

„Când a Treia s-a separat și a căzut în păcat prin încrucișarea oamenilor cu animalele, acestea (animalele) au devenit feroce, iar oamenii și cu ele se distrugau reciproc. Până atunci nu existase păcat și nici luare de viață. După (separare) Satya (Yuga) a ajuns la final. Primăvara veșnică a devenit constant schimbătoare, iar anotimpurile s-au succedat. Frigul i-a obligat pe oameni să își construiască adăposturi și îmbrăcăminte. Atunci oamenii au apelat la părinții superiori (zeii sau îngerii superiori). Și au venit

238 Comentariul explică faptul că primarele sunt doar niște specii în cadrul animalelor, care au înclinat gradat, odată cu fiecare generație și varietate, să revină tot mai mult la tipul inițial al strămoșului lor masculin – uriașul și negriciosul lemurian-atlant.

Nirmanakaya a nagașilor, șerpilor înțelepți și dragonii *Luminii*, împreună cu precursorii celor *iluminații* (buddha). Regii divini au coborât și i-au învățat pe oameni științele și meșteșugurile, căci omul nu mai putea locui în primul tărâm (Adi-Varsha, Edenul primelor rase), care se transformase într-un cadavru alb înghețat.”

Toate acestea sunt sugestive. Vom vedea ce se poate deduce din această scurtă declarație. Unii ar putea înclina să spună că există mai multe detalii în acest pasaj decât pare la prima vedere.

EDENURI, ȘERPI ȘI BALAURI

De unde provine ideea și adevărata semnificație a termenului Eden? Creștinii susțin că Grădina Edenului este Sfântul Paradis, locul profanat de păcatul făptuit de Adam și de Eva; ocultiștii neagă însă această interpretare cu literă moartă și arată opusul acestui lucru. Nu este nevoie să credem și să vedem în Biblie revelații divine pentru a înțelege că această carte antică, dacă este citită într-un mod esoteric, are ca bază aceleași tradiții universale. Ce anume era Edenul este arătat parțial în „Isis dezvăluită”. Aici se spune astfel:

„Grădina Edenului, ca loc, nu este deloc un mit; ea aparține acelor repere istorice care îi dezvăluie cercetătorului că Biblia nu este doar o pură alegorie. Edenul sau evreiescul גן-עדן Gan-Eden, însemnând «parcul» sau «grădina Edenului», este numele arhaic al țării prin care treceau Eufratul și afluenții săi principali, din Asia și Armenia, până la marea Eritreei.” (A. Wilder spune că Gan-duniyas este un nume al Babiloniei.) „În Cartea caldeeană a Numerelor, localizarea sa este desemnată prin numere și este descrisă în detaliu în manuscrisul cifrat rozacruian, lăsat de Conte de St. Germain. În Tăblițele asiriene, ea este menționată sub denumirea de *Gan-duniyas*. «Iată», spun Elohimii

(אלהים) în Geneză, «că omul a devenit asemenea nouă». *Elohim* poate fi interpretat atât ca «zei» sau «puteri», cât și ca *aleim*, adică «preoți»: hierofanții inițiați în binele și răul acestei lumi; pentru că exista o școală de preoți numită *Aleim*, iar conducătorul castei lor, al hierofanților, se numea *Java Aleim*. În loc să devină un neofit și să dobândească printr-o inițiere adecvată cunoștințele ezoterice, un Adam sau omul își folosește înzestrările intuitive și, fiind îndemnat de șarpe – femeia sau materia –, gustă pe nedrept din Pomul Cunoașterii – doctrina sau învățătura ezoterică secretă. Preoții lui Hercule sau ai lui Mel-Karth, «Domnul Edenului», poartă cu toții «straturi din piele». Textul spune: „Și Java Aleim a creat pentru Adam și femeia sa *Chitnotuth-our* (כתנותצור)”. Primul cuvânt evreiesc, *chitun*, este grecescul (χιτών) *chiton*. Acesta devine un cuvânt slavon – fiind împrumutat din Biblie – și înseamnă „haină”, „veșmânt pentru partea de sus a trupului”.

„Deși conține același substrat de adevăr ezoteric precum fiecare cosmogonie veche, textul evreiesc poartă însemnele dublei sale origini. Geneza este pur și simplu o reminiscență a robiei babiloniene. Numele locurilor, al oamenilor și chiar al obiectelor se regăsesc în textul original al caldeenilor și akkadienilor, urmașii și învățătorii arieni ai primilor menționați. Se contestă cu strășnicie că triburile akkad din Caldeea, Babilonia și Asiria aveau vreo legătură cu brahmanii din Hindustan, dar sunt mai multe dovezi în favoarea acestei opinii decât în a celeilalte. Semiții sau asirienii s-ar putea să se fi numit turanieni, iar mongolii să se fi numit sciți. Dar dacă akkadienii au existat vreodată altundeva în afara imaginației unor filologi și etnologi, ei nu ar fi fost niciodată un trib turanian, precum s-au căznit să ne convingă unii asiriologi. Ei au fost doar niște emigranți, plecați din India, leagănul umanității, către Asia Mică, unde aspiranții lor la preoție au rămas pentru a civiliza și iniția populația barbară. Halevy a demonstrat falsitatea maniei turaniene în legătură cu poporul akkadian, iar alți oameni de știință au dovedit că

civilizația babiloniană nici nu s-a născut, nici nu s-a dezvoltat în acea țară. Ea fost adusă din India de către brahmanii hinduși.”

Iar acum, la zece ani după ce au fost scrise acestea, aspectele sunt coroborate de profesorul Sayce, care spune în prima sa lectură Hibbert că, de fapt, cultura orașului babilonian Eridu a fost de origine străină, fiind un „import străin”. A provenit din India.

„O mare parte a teologiei a fost împrumutată de semiții din culturile akkadiene non-semitice sau proto-caldeene, pe care le-au înlocuit și ale căror culte locale nu au avut nici voința, nici puterea de a le smulge din rădăcină. Cu adevărat, în decursul îndelungatelor epoci cele două rase, semiții și akkadienii, au trăit una lângă cealaltă, conceptele și modul lor de venerare a zeilor amestecându-se treptat și imperceptibil.”

Aici, akkadienii sunt numit „non-semiți”, așa cum am insistat și noi în „Isis dezvăluită”, ceea ce este o altă confirmare. Și nu avem mai puțină dreptate când afirmăm mereu că istoria biblică evreiască a fost o compilare a faptelor *istorice*, aranjate din istoria altor popoare într-un veșmânt evreiesc – cu excepția Genezei, care este pur și simplu esoterism. Dar, cu adevărat, știința trebuie să caute leagănul ori, mai degrabă, unul dintre leagănele principale ale omenirii, și pe fiii lui Ad-ah în ținutul ce se întinde de la Euxine (Marea Neagră) până în Kașmir. Și îndeosebi în perioadele următoare, când Grădina Edenului de pe Eufrat a devenit colegiul astrologilor și al magilor – Aleim.

Însă acest „colegiu” și acest Eden aparțin celei de-a cincea rase, fiind doar o slabă reminiscență a lui Adi-varsha din a treia rasă primordială. Care este semnificația etimologică a cuvântului Eden? În greacă este ἡδονή, adică „volutate”. În această direcție nu este mai special decât Olimpul grecilor, cerul lui Indra (*Svarga*) de pe Muntele Meru și chiar decât paradisul plin de *houris*, promis de Mahomed credincioșilor. Grădina Edenului nu a fost niciodată proprietatea evreilor; căci

China, despre care nu s-ar suspecta că ar cunoaște ceva despre evreii anilor 2000 î.C., deține o asemenea grădină primitivă în Asia Centrală, locuită de „Dragonii Înțelepciunii”, adică inițiații. Și conform lui Julius Klaproth, harta hieroglică copiată dintr-o enciclopedie japoneză în cartea *Fo-kone-ky* plasează „Grădina Înțelepciunii” pe platoul Pamir, între culmile cele mai înalte ale lanțului himalayan; și descriind-o ca fiind punctul culminant al Asiei Centrale, el arată cum cele patru râuri – Oxus (Amu Darya), Indus, Gange și Silo – izvorăsc dintr-o sursă comună, numită „Lacul dragonilor”.

Dar acesta nu este Edenul din Geneză, nici Grădina cabalistică a Edenului. Căci primul – *Eden Illa-ah* – înseamnă într-un sens înțelepciune, o stare asemănătoare nirvanei, un paradis al beatitudinii; în timp ce, dintr-un alt sens, se referă la însuși omul intelectual, care „conține” în ființa sa Edenul – în care crește Copacul Cunoașterii Binelui și răului, omul fiind Cunoscătorul acestuia.

Renan și Barthélemy-Saint-Hilaire, bazându-se „pe cele mai solide inducții”, gândesc că nu are rost să se mai îndoiască și plasează amândoi leagănul umanității „în regiunea Timaus”. În final, Jurnalul Asiatic²³⁹ concluzionează: „Toate tradițiile rasei umane își adună familiile primitive în regiunea locului lor de naștere, și ni le arată grupate în jurul țărilor în care cultura evreiască plasează Grădina Edenului; acolo unde și-au stabilit arienii (zoroastrienii) Muntele lor Meru, *Airyana-vaego*. Ele sunt înconjurate la nord de țările care se alătură lacului Aral, iar la sud de Baltistan sau Micul Tibet. Totul concurează pentru a dovedi că a existat un lăcaș al acelei omeniri primitive din care se demonstrează că am provenit”.

Această „omenire primitivă” se afla în a cincea sa rasă, când „balaurul cu patru guri” – lacul despre care mai există în prezent doar foarte

239 *Journal Asiatique*, anul VII, 1855.

puține urme – era lăcașul „Fiilor Înțelepciunii”, primii fii „născuți din minte” ai celei de-a treia rase. Cu toate acestea, nu a fost nici singurul, și nici primordialul leagăn al omenirii, chiar dacă a fost o copie a leagănului *primului om divin* gânditor. A fost *Paradesa*, ținutul muntos al oamenilor vorbitori de sanscrită, *Hedone*, țara încântării grecilor, dar nu a fost „*alcovul voluptății*” caldeenilor, căci acesta era doar o rămășiță a sa; și, de asemenea, pentru că nu acolo s-a petrecut *Căderea Omului* după „separare”. Edenul evreilor a fost *copiat* dintr-o copie caldeeană.

Faptul că această Cădere a omului în procreație s-a petrecut în timpul celei mai timpurii perioade a ceea ce știința numește vremurile mezozoice sau epoca reptilelor este evidențiat de către frazeologia Bibliei cu privire la șarpe, natura sa fiind explicată în *Zohar*. Nelămurirea este nu dacă incidentul Evei cu reptila ispititoare este alegorică sau textuală, căci nimeni nu se îndoiește că este alegorică, ci intenția de a arata vechimea simbolismului în mod direct, și faptul că a fost nu numai o idee evreiască, ci și una universală.

Descoperim în *Zohar* o afirmație foarte ciudată, în mod evident menită pentru a-i provoca cititorului un hohot de râs din cauza absurdității sale ridicole. Aceasta ne spune că șarpele, care a fost folosit de *samaël* (presupusul satana) pentru a o seduce pe Eva, era un gen de *cămilă zburătoare* (καμηλόμορφον).

„O cămilă zburătoare” este, într-adevăr, prea mult chiar și pentru cel mai liberal membru al Societății Regale. În orice caz, *Zoharul*, de la care nu se așteaptă nimeni să folosească limbajul unui Cuvier²⁴⁰, a avut dreptate în descrierea sa,²⁴¹ pe care o găsim și în vechile manuscrise zoroastriene. *Aschmogh*, care în Avesta este reprezentat ca pierzându-și

240 Georges Cuvier, zoolog și paleontolog francez – n.r.

241 A se vedea *More Nevachim* a lui Moise Maimonide.

după Cădere „*natura și numele*”, este descris ca fiind un șarpe uriaș cu gâtul unei cămile.

„Nu există șerpi înaripați, nici dragoni (balauri) adevărați”, afirmă Salverte²⁴², „... lăcustele sunt numite de greci șerpi înaripați, iar această metaforă este posibil să fi creat povești pe baza existenței șerpilor înaripați.”

În prezent nu există *niciunul*; dar acesta lucru nu este un motiv pentru care să nu fi existat în timpul epocii mezozoice; iar Cuvier, care le-a reconstruit scheletele, este un martor al „cămilelor zburătoare”. După ce a descoperit fosilele simple ale anumitor saurieni, marele naturalist a trasat o concluzie: „Dacă poate justifica ceva hidra și alți monștri, ale căror înfățișări au fost atât de des repetate de istoricii medievali, atunci este incontestabil pleziozaurul”²⁴³.

Nu știm dacă Cuvier a mai adăugat ceva în maniera unei ulterioare *mea culpa*. Dar ne putem imagina destul de bine confuzia sa, pentru toate calomniile sale împotriva adevărului arhaic, când s-a aflat în prezența unui saurian zburător, „pterodactilul” (descoperit în Germania), de 23 de metri lungime și purtând aripi viguroase atașate de trupul său reptilian. Acea fosilă este descrisă ca fiind reptilă, *degetele mici ale mâinii sale* fiind foarte alungite, ca și cum ar deține o lungă aripă membranoasă. Deci iată cum este justificată „cămila zburătoare” din *Zohar*. Cu siguranță, între gâtul lung al pleziozaurului și aripa membranoasă a pterodactilului ori, mai degrabă, a unui mosasaurus, există suficientă probabilitate științifică pentru a construi o „cămilă zburătoare” sau un dragon cu gâtul lung. Profesorul Cope din Philadelphia a arătat că fosila mosasaurului din peretele calcaros era un șarpe înaripat de acest tip. Există trăsături în vertebrele sale care indică asocierea cu ofidienii, mai degrabă decât cu lacertilienii.

242 *Science Occulte*, p. 646.

243 *Revolution du Globe*, vol. V, p. 464.

Iar acum întrebarea principală. Este binecunoscut faptul că Antichitatea nu a susținut niciodată paleontologia și paleontografia printre meșteșugurile și științele sale; și nu a avut nici „Cuvieri”. Cu toate acestea, pe mozaicurile babiloniene și în special în desenele chinezești și japoneze, în cele mai vechi pagode și monumente, precum și în biblioteca imperială de la Pekin, mulți călători au văzut și au recunoscut reprezentările perfecte ale pleziozaurilor și ale pterodactililor în dragonii chinezi de multiple forme.²⁴⁴ În plus, profeții vorbesc în Biblie despre șerpi zburători de foc²⁴⁵, iar Iov menționează leviatanul.²⁴⁶ Dar următoarele întrebări sunt exprimate într-un manieră foarte directă:

I. Cum ar fi putut cunoaște popoarele antice ceva despre monștrii dispăruți ai epocilor carbonifere și mezozoice, și chiar să le reprezinte și să le descrie oral și pictorial, dacă nu ar fi *văzut pe viu acești monștri sau nu ar fi deținut descrierile acestora în tradițiile lor*, mai ales că descrierile necesită *martori oculari inteligenți și vii?*

244 Citim în *Mémoire à l'Académie* despre „uimirea naivă a lui Geoffrey St. Hilaire, când Charles-Hippolyte de Paravey i-a arătat dragoni în câteva străvechi lucrări chinezești și mozaicuri babiloniene ... saurieni și ornitorinci (animale acvatice descoperite doar în Australia) etc.; animale dispărute, despre care gândise că sunt necunoscute pe Pământ ... până în acea zi”.

245 A se vedea *Isaia* 30:6: „Năpârca și șarpele zburător, printr-un ținut strâmtorat și necăjit”; iar șerpilor de foc au fost cucerii de șarpele de aramă al lui Moise.

246 Fosilele reconstruite de știință, despre care știm că ar trebui să fie suficient de sigure pentru posibilitatea chiar și a unui leviatan, deci cu atât mai mult pentru șerpilor zburători ai lui Isaia – ori *saraph mehophep*, cuvinte ce sunt traduse în toate dicționarele ebraice prin *saraph*, „venin arzând sau de foc”, și *mehophep*, „zburător”. Dar, deși teologia creștină a asociat mereu ambele creaturi (leviatanul și *saraph mehophep*) cu diavolul, expresiile sunt metaforice și nu au nimic de-a face cu „cel rău”. Însă cuvântul *drakon* a devenit un sinonim pentru „cel rău”. În Britania termenul *drouk* semnifică în prezent „diavol”, de la care provine, după cum ne spune Cambry (*Monuments Celtiques*, p. 229), mormântul diavolului în Anglia – *draghedanum sepulcrum*. În Languedoc, focurile meteorice și *will-o'-the-wisps*, „himerele” sau focurile rătăcitoare sunt numite *dragg*, iar în Britania *dreag*, *urnae* (sau stafie); castelul Drogheda din Irlanda se traduce prin „castelul diavolului”.

II. Iar dacă asemenea martori oculari sunt în final acceptați (cu excepția cazului în care se permite clarvederea retrospectivă), cum ar putea omenirea și primii oameni paleolitici să existe nu mai devreme de mijlocul perioadei terțiare? Trebuie să reținem că majoritatea oamenilor de știință nu acceptă ca omul să apară înainte perioadei cuaternare și îl exclud, astfel, complet din vremurile cenozoice. Dar avem aici specii extinse de animale, care au dispărut de pe fața Pământului cu milioane de ani în urmă, dar care sunt descrise și cunoscute unor popoare despre a căror civilizație ni se spune că a început *doar* cu câteva mii de ani în urmă. Cum este posibil? Evident, fie epoca mezozoică trebuie să fie aranjată pentru a se suprapune peste perioada cuaternară, fie omul trebuie făcut contemporan cu pterodactilul și cu pleziozaurul.

Deoarece ocultiștii cred și apără înțelepciunea și știința străveche, chiar dacă saurienii înaripați sunt numiți „cămile zburătoare” în traducerea *Zoharului*, aceasta nu înseamnă că suntem gata să credem toate poveștile pe care perioada medievală ni le oferă despre asemenea dragoni. Pterodactilul și pleziozaurul au încetat să existe odată cu marea parte a celei de-a treia rase. Prin urmare, când ni se cere cu gravitate de către scriitorii romano-catolici să credem pe cuvânt poveștile neverosimile ale lui Christopher Scherer și ale părintelui Kircher – că au văzut cu propriii lor ochi dragoni zburători de foc, în anii 1619 și, respectiv, 1669, ne permitem să considerăm afirmațiile lor ca fiind doar niște vise ori scorneli.²⁴⁷ Vom considera, de asemenea, o *licență poetică* și

247 Scriitorii-adepti ai ultramontanismului acceptă cu o mare seriozitate toate seriile de povești draconice oferite de părintele Kircher (*Edipus Aegyptiacus, De Genere Draconum*). Conform acestui iezuit, el a văzut un dragon (balaur) care a fost omorât în 1669 de către un țaran roman; directorul de la Museo Barberini i l-a trimis pentru a-i face portretul acelei fiare. Părintele a făcut întocmai și l-a ilustrat într-una din publicațiile sale. După aceasta el a primit o scrisoare de la Christopher Scherer, prefect al cantonului Soleure, Elveția, în care acel oficial mărturisea că și el a văzut – *cu propriii săi ochi* – un balaur viu, într-o seară frumoasă a anului 1619. El scrie că, stând în balconul său „pentru a contempla puritatea perfectă a bolșii înstelate, am văzut un balaur strălucitor, care scotea flăcări, ridicându-se

povestea spusă de Petrarca – acesta, în timp ce o însoțea într-o zi pe Laura în pădure, a trecut pe lângă o peșteră unde a văzut, spune el, un dragon, pe care l-a înjunghiat imediat cu pumnul său și l-a ucis, împiedicând astfel monstrul să o devoreze pe doamna inimii sale.²⁴⁸ Am crede de bunăvoie în poveste, dacă Petrarca ar fi trăit pe vremea Atlantidei, când asemenea monștri antediluvieni poate că existau. Dar le negăm existența în epoca actuală. Șarpele acvatic este un lucru, pe când dragonul este cu totul altceva. Primul este negat de majoritatea, deoarece acesta există și trăiește în adâncurile oceanului, este o apariție extrem de rară și se ridică la suprafață doar când este constrâns – cel mai probabil de foame. Astfel, deoarece se menține invizibil, poate că există și totuși să fie negat. Dar dacă a existat o asemenea creatură precum dragonul menționat mai sus, cum de a scăpat de a fi observat? Este o creatură contemporană cu începuturile rasei a cincea și nu mai există în prezent.

Poate că cititorul se întreabă de ce vorbim despre dragoni ori balauri? În primul rând, deoarece cunoașterea acestor animale reprezintă o dovadă a vechimii enorme a rasei umane; și în al doilea

dintr-una din peșterile Muntelui Pilatus și îndreptându-se rapid către Fluelen, spre celălalt capăt al lacului. Era enorm, coada sa era chiar și mai lungă, iar gâtul foarte alungit. Capul și fălcile sale erau ca ale unui șarpe. Când zbura emana în calea sa o mulțime de scântei... La început m-am gândit că văd un meteorit, dar când am privit mai atent am fost convins de zborul său și de forma corpului că vedeam un balaur adevărat. Sunt fericit că pot astfel să aduc Luminății voastre o dovadă despre existența reală a acestor animale". În visele, ar fi trebuit să adauge autorul, vremurilor demult apuse.

248 Ca o dovadă convingătoare a realității faptului, un romano-catolic oferă cititorului, ca referință, imaginea aceluia incident, pictat de Simon de Sienne, un prieten al poetului, pe portalul Bisericii *Notre Dame du Don* de la Avignon, fără a ține seama de interdicția Pontifului suveran, care „nu permitea ca acest triumf al iubirii să fie întronat în locul sfânt”. El adaugă: „Timpul a jefuit și vătămat lucrarea de artă, dar nu i-a slăbit tradiția”. „Balaurii-diavoli” ai lui de Mirville, din epoca noastră, par să nu aibă noroc, căci ei dispar extrem de misterios din muzele în care se spune că au fost plasați. Astfel, balaurul îmbălsămat de Ulisse Aldovrandi și prezentat Muzeului Sénat, în Napoli ori în Bologna, „se afla încă acolo în anii 1700, dar a dispărut de atunci”. (*Pneumatologie*, vol. II, p. 427)

rând, pentru a arăta diferența dintre adevărata semnificație zoologică a cuvintelor „dragon” (balaur), „naga” și „șarpe”, și înțelesul metaforic – atunci când sunt utilizate în mod simbolic. Cititorul profan, care nu cunoaște limbajul misterelor, înclină să accepte literal cuvântul, oriunde este menționat. De aici provin acuzațiile nefondate și neînțelegerile. Dar câteva exemple vor fi edificatoare.

Sed et serpens? Da, dar care era natura șarpelui? Misticii înțeleg în mod intuitiv faptul că șarpele Genezei este o emblemă de origine animală și o esență extrem de spirituală – o forță cosmică supraințeligentă, „o mare lumină căzută”, un spirit sideral, aerian și teluric în același timp – „a cărei influență înconjoară Globul (*qui circumambulat terram*)”, după cum se exprimă un creștin, fanatic al literei moarte (de Mirville), și care s-a manifestat doar sub emblema fizică, care a fost cea mai convenabilă „în ceea ce privește spirele sale morale și intelectuale”; adică în forma ofidiană.

Dar ce vor face creștinii cu șarpele de aramă, „vindecătorul divin”, dacă șarpele trebuie să fie considerat de ei emblema vicleniei și a răului? Și chiar „răul” însuși? Cum poate fi vreodată soluționată linia de demarcație, dacă este trasată arbitrar în spiritul teologic sectar? Căci, dacă adepții Bisericii Romano-Catolice sunt învățați că Mercur și Esculap (Asclepios) – care reprezintă, de fapt, același aspect – sunt „diavolii și fiii diavolilor”, iar sceptrul și șarpele lui Esculap erau „sceptrul diavolului”, cum rămâne cu „șarpele de aramă” al lui Moise? Fiecare erudit știe că atât sceptrul *păgân*, cât și „șarpele” evreiesc sunt unul și același – *Caduceul lui Mercur*, fiul lui Apollo-Python. Este ușor de înțeles de ce evreii au adoptat forma ofidiană pentru „ispititorul” lor. Pentru ei era pur și simplu *fiziologică și falică*; și nicio fărâma de rațiune cazuistică din partea Bisericii Romano-Catolice nu-i poate oferi un alt înțeles, odată ce limbajul misterelor este bine studiat, iar sulurile ebraice sunt

citite numeric. Ocultiștii știu că șarpele (naga) și dragonul (balaurul) au fiecare o semnificație septenară; faptul că Soarele, de exemplu, era emblema cosmică și astronomică a celor două lumini opuse și a celor doi șerpi ai gnosticilor, cel bun și cel rău; ei știau și că, dacă sunt *generalizate*, concluziile științei și ale teologiei prezintă două extreme cât se poate de ridicole. Căci, atunci când știința ne spune că este suficient să urmărim legende șerpilor până la sursa lor originară – legenda astrologică – și să medităm serios asupra Soarelui, cuceritorul lui Python, și asupra virginei celeste a Zodiacului care îl respinge pe balaurul devorator, atunci – dacă am avea cheia tuturor dogmelor religioase ulterioare – ar fi ușor să ne dăm seama că, în loc de a generaliza, autorul urmărește în mod clar religia creștină și *Apocalipsa* sa. Numim aceasta o extremă. Pe cealaltă o vedem în următoarele: atunci când teologia repetă decizia faimoasă a Conciliului Tridentin ea caută să convingă masele că „de la Căderea omului și până în momentul botezului său diavolul are deplină putere asupra omului, și îl posedă prin drepturi (*diabolum dominationem et potestatem super homines habere et jure eos possidere*)”. La aceasta, filosofia ocultă răspunde: Dovediți mai întâi existența diavolului ca *entitate* și apoi mai vedem dacă putem crede în asemenea posedare congenitală. O cantitate foarte mică de observație și de cunoaștere a naturii umane ar putea fi suficientă pentru a dovedi eroarea acestei dogme teologice. Dacă satana ar avea vreo realitate, în lumea obiectivă sau chiar subiectivă (în sens ecleziastic), atunci sărmanul diavol ar fi acela care s-ar afla obsedat și chiar posedat cronic de către cei răi – adică de către marea masă a omenirii. Umanitatea însăși și în special clerul condus de Biserica Romano-Catolică trufașă, intolerantă și fără scrupule sunt cei care au dat naștere și l-au crescut cu dragoste pe cel rău; dar să revenim la ale noastre.

„Întregii lumi a gândirii i se reproșează de către Biserică faptul că venerază șarpele. Întreaga omenire «l-a tămâiat și în același timp l-a

ucis cu pietre». Zend Avesta vorbește despre el așa cum citim în Regi și în Vede, în Edda și în Biblie... Pretutindeni există șarpele sacru, naga, altarul și preotul său; în Roma vestala este cea care îi pregătește hrana, cu aceeași grijă cu care se ocupă și de focul sacru. În Grecia, Esculap nu poate vindeca fără asistentul său, căruia îi delegă puterile sale. Toată lumea a auzit de faimosul ambasador roman trimis de Senat la zeul medicinei, care s-a întors cu la fel de celebrul șarpe, care s-a îndreptat prin propria voință către templul Maestrului de pe una din insulele Tibru. Nu există nimfă care să nu-l fi încolăcit în părul ei (pe șarpe), niciun preot care să nu-l fi consultat oracular, nici vreun necromant al cărui mormânt să nu fie ocupat de prezența sa! Cainiții și ofiții îl numesc Creator, în timp ce mărturisesc, la fel precum Schelling, că șarpele este «rău în esența și personificarea sa».”²⁴⁹

Da, autorul are dreptate, iar dacă cineva ar avea o idee deplină despre prestigiul de care se bucură șarpele până în zilele noastre, ar trebui să studieze subiectul în India și să învețe tot ce se crede și tot ce i se atribuie nagașilor (cobrelor) în acea țară; de asemenea, ar trebui să-i viziteze și pe africanii din Ouidah, pe voodoo-șii din Port-au-Prince și Jamaica, pe nagalii din Mexic ori pe șerpilor-oameni (Pa) din China etc. Dar de ce există mirarea că șarpele este „adorat” și în același timp blestemat, de vreme ce știm că de la început a fost doar un simbol?²⁵⁰ În fiecare limbaj antic cuvântul dragon semnifica ceea ce reprezintă

249 *Sacred Serpents*, de la p. 432, din lucrarea lui de Mirville: *Mémoire*.

250 Aceasta este exact ca și cum – la câteva milenii de atunci – un fanatic al unui nou crez din viitor, care este înclinat să-și glorifice religia în detrimentul creștinătății *antice*, ar spune: „Mielul patruped era adorat pretutindeni. Călugărița îl ținea la pieptul ei, numindu-l Agnus; preotul îl așeza pe altar. Figura în orice meniu al Paștelui și era slăvit cu voce tare în fiecare templu. Cu toate acestea, creștinii se temeau de el, căci îl ucideau și îl devorau...” Sălbaticii sau atei nu-și mănâncă simbolurile sacre, în orice caz. Nu cunoaștem mănăcători de șerpi sau de reptile decât în țările civilizate creștine, unde ei încep cu broaște și țipari și încheie cu șerpi adevărați, așa cum au început cu mielul și au încheiat cu carnea de cal.

astăzi la chinezi *lang*, adică „fința care excelează în inteligență”, iar la greci δρᾶκων, sau „cel care vede și veghează”. Oare toate aceste epitete se adresează chiar animalului ca atare? Nu este deci evident, indiferent de direcția în care i-a condus pe sălbatici superstiția și uitarea sensului primar, că aceste calificări sau epitete au fost intenționate să fie aplicate ființelor umane primare, care erau simbolizate de șerpi și de dragoni? Aceste ființe primare – numite chiar și în prezent în China „Dragonii Înțelepciunii” – au fost primii discipoli ai dhyanilor, care erau instructorii lor; pe scurt, adepții primitivi ai celei de-a treia rase și, ulterior, ai raselor a patra și a cincea. Numele a devenit universal, și niciun om sănătos la minte de dinaintea erei creștine nu ar fi confundat vreodată omul cu simbolul.

Simbolul lui *chnouphis* sau „sufletul lumii”, scrie Champollion, „este, printre altele, cel al șarpelui uriaș care stă drept, pe picioare umane; această reptilă, emblema geniului bun, este un *veritabil agathodaemon*. Adeseori este înfățișat ca având barbă... Acest animal sacru, identic cu șarpele ofiților, se află gravat pe numeroase pietre gnostice sau basilideene... Șarpele are diverse capete, dar este desemnat constant prin literele ΧΝΟΥΒΙΣ.²⁵¹ *Agathodaemonul* era înzestrat „cu cunoașterea binelui și a răului”, adică înțelepciunea dumnezeiască, căci fără cunoașterea binelui cea a răului ar fi imposibilă.²⁵² Repetând cele spuse de Iamblichus, Champollion îl înfățișează ca fiind „divinitatea numită

251 *Pantheon*, 3.

252 Chnouphis cel solar, sau *Agathodaemon*, este Cristosul gnosticilor, după cum știe fiecare erudit. El este intim asociat cu cei șapte fii ai Sofiei (înțelepciunea), cei șapte fii ai lui Aditi (înțelepciunea universală), al optulea fiind Marttanda, Soarele – cei șapte fiind cei șapte regenți sau duhurile planetare. Prin urmare, Chnouphis era *Soarele spiritual al Iluminării*, al Înțelepciunii – fiind astfel patronul inițiaților egipteni, cum a devenit mai târziu Bel-Merodach (sau Bel-Belitanus) la caldeeni.

ΕΙΧΤΩΝ (sau focul zeilor celești – marele²⁵³ Thot-Hermes), căruia Hermes Trismegistus îi atribuie invenția magiei.²⁵⁴

„*Invenția magiei!*” Un termen ciudat de folosit, ca și cum dezvăluirea misterelor actuale și eterne ale Naturii ar putea fi *inventate*! Ori atribuirea, după milenii de atunci, a *invenției*, în loc de *descoperirea* materiei radiante, profesorului Crookes. Hermes nu a fost inventatorul și nici măcar descoperitorul, căci, după cum am menționat în nota de subsol, Thot-Hermes este un nume generic, așa cum este Enoh (*Enöichion*, „ochiul spiritual lăuntric”) ori Nebo, profetul și clarvăzătorul etc. Nu este numele propriu vreunei ființe umane vii, ci un titlu generic al multor inițiați. Legătura lor în alegoriile simbolice cu șarpele se datorează iluminării primite din partea zeilor solari și planetari în timpul primei rase intelectuale, a treia rasă. Ei sunt cu toții patronii reprezentativi ai Înțelepciunii secrete. Asclepios este fiul zeului Soarelui, Apollo – și el este Mercur; Nebo este fiul lui Bel-Merodach; Vaivasvata Manu, marele rishi, este fiul lui Vivisvat – Soarele sau Surya etc. Și deoarece, din punct de vedere astronomic, nagașii, împreună cu toți ceilalți – rishi, gandharva, apsarasa, gramani (yaksha, zei minori), yatudhana și devași – sunt însoțitorii Soarelui în decursul celor 12 luni solare, în teogonie și în evoluția antropologică ei sunt zei și oameni – atunci când sunt întrupați în lumea de jos. Să ne amintim, în această direcție, că Apollonius i-a întâlnit în Kașmir pe nagașii budiști – care nu sunt nici șerpi, din punct de vedere zoologic, nici nagași din punct de vedere etnologic, ci doar niște „înțelepți”.

253 Hermes sau mai degrabă Thot era un nume generic. Abul Teda prezintă în *Historia Anti-Islamitica* „cinci Hermes, iar numele de Hermes, Nebo, Thot erau oferite în diverse țări marilor inițiați. Astfel, *Nebo*, fiul lui Merodach și al lui Zarpanitu [ori Sarpanit, era o zeiță-mamă, asociată uneori cu planeta Venus – n.t.] (pe care Herodot îl numește Zeus-Belos), și-a oferit numele tuturor marilor profeți, clarvăzători și inițiați. Aceștia erau cu toții „șerpii Înțelepciunii”, deoarece erau asociați astronomic cu Soarele, și spiritual cu înțelepciunea.

254 *Pantheon*, textul 15.

Biblia, de la Geneză până la Apocalipsă, nu este decât o serie de consemnări istorice ale marii lupte dintre magia albă și neagră, dintre cei care urmează calea dreaptă (profeții) și cei care urmează calea stângă (leviții), clerul maselor brute. Chiar și cercetătorii ocultismului, deși unii dintre ei au acces la manuscrise mai arhaice și la o învățătură directă pe care să se bazeze, găsesc dificil să traseze o linie de demarcație între membrii Căii Drepte și cei ai Căii Stângi. Marea schismă care a apărut între fiii celei de-a patra rase, îndată ce au fost înălțate primele temple și săli de inițiere sub ghidarea „Fiilor lui Dumnezeu”, este alegorizată în Fiii lui Iacov. Faptul că existau două școli ale magiei și că leviții ortodocși nu aparțineau celei sfinte este arătat în cuvintele pronunțate de Iacov înainte de a muri. Și aici am putea cita câteva fraze din „Isis dezvăluită”.

Când era pe moarte, Iacov a profețit astfel despre fiii săi: „Dan va fi un șarpe, o *viperă* în cale, care va mușca picioarele calului și astfel călărețul va cădea de-a-ndăratelea (adică el îi va învăța pe candidații magia neagră)... În ajutorul Tău nădăjduiesc, o, Doamne!” Despre Simion și Levi, patriarhul spune că ei „... sunt frați; și unelte ale *cruzimii* se află în locuințele lor. O, suflete al meu, nu pătrunde în *secretul* lor, în *adunarea* lor...”²⁵⁵ Acum, în textul original, expresia „secretul lor” este scrisă „*Sod-ul* lor”²⁵⁶. Dar Sod era denumirea marilor Mistere ale lui Baal, Adonis și Bacchus, care erau toate divinități solare și erau simbolizate prin șerpi. Cabaliștii explică alegoria șerpilor de foc, spunând

255 Geneză, capitolul 49.

256 Dunlap, în introducerea la *Sod, The Mysteries of Adonis*, explică termenul *Sod* ca însemnând „arcană”; „mister religios”, după lucrarea Penteglott a lui Shindler (1201). „Secretul Domnului este cu cei care Îi poartă frica”, spune Psalmul 24:14. Aceasta este o traducere greșită făcută de creștini, pentru că ar trebui să fie „*Sod Ihoh* (misterele lui Ihoh) sunt pentru cei care îi poartă de frică” (Dunlap, *The Mysteries of Adonis*, XI). „Al (El) este teribil în marea Sod al *Kadeshim* (al preoților, al sacrului, al Inițiatului)” (Psalmul 89: 7) (*Ibid*). Acești *Kadeshim* erau departe de a fi sfinți.

că acesta era numele dat tribului lui Levi, pe scurt, tuturor leviților, și că Moise era conducătorul acestor *Sodales*²⁵⁷. În aceste Mistere trebuie să căutăm sensul original al „ucigătorilor de balauri”, iar problema este discutată pe larg în continuare.

Între timp, rezultă că, dacă Moise era conducătorul Școlilor Misterelor, era hierofantul acestora; mai departe, găsim că profeții erau înverșunați totodată împotriva „urâciunilor” poporului lui Israel – faptul că existau două școli. „Șerpii de foc” înseamnă deci epitetul dat leviților castei preoțești, după ce aceștia s-au îndepărtat de *legea bună*, învățăturile tradiționale ale lui Moise, precum și tuturor acelor care deveniseră adepți ai Magiei Negre. Isaia, când se referă la „copiii răzvrățiți”, care își vor duce cu ei în spate bogățiile printr-un ținut din care provin „năpârca și șarpele zburător de foc” (Isaia 30:6) ori Caldeea și Egiptul, ai căror inițiați decăzuseră foarte mult în zilele sale (700 î.C.), se referă la vrăjitoarii acelor ținuturi.²⁵⁸ Dar aceștia trebuie să fie cu mare atenție deosebiți de „balaurii de foc ai înțelepciunii” și de „fiii ceții de foc”.

În „Marea Carte a Misterelor” ni se spune că: „Cei șapte (Stăpâni) Domni i-au creat pe cei șapte oameni; trei Domni (dhyani chohan sau pitris) erau sfinți și buni, iar ceilalți patru mai puțin celești și plini de pasiune... *Chhaya* (fantomele sau umbrele) Părinților erau la fel ca ei”.

Aceasta explică diferențele din natura umană, care este împărțită în șapte trepte ale binelui și răului. Existau șapte tabernacule pregătite pentru a fi locuite de monade, aflate în șapte condiții karmice diferite. Pe baza acestora Comentariile explică răspândirea cu ușurință a răului, îndată ce formele umane au devenit oameni adevărați. Unii filosofi

257 „Membrii școlii de preoție erau numiți *Sodales*”, spune Freund în *Lexicon Latin* (IV, 448). „Sodaliții erau formați în Misterele Marii Mame”, scrie Cicero (*De Senectute*, 13); Dunlap, *The Mysteries of Adonis*.

258 Preoții din Baal care săreau peste focuri. Însă acesta era un termen evreiesc și regional. *Saraph* însemna „veninul arzător sau de foc”.

antici le-au ignorat pe cele șapte în relatările lor referitoare la geneză și au vorbit doar despre patru. Astfel, la mexicani Geneza are doar „patru oameni *buni*”, descriși ca cei patru strămoși reali ai rasei umane, „care nu erau nici generați de zei, nici născuți din femeie”; dar a căror creație a fost o minunăție făcută de Puterile creatoare și care au fost creați numai după ce „*trei încercări în modelarea oamenilor eșuaseră*”. Egiptenii dețin în teologia lor doar „patru fii ai lui Dumnezeu”, în timp ce în *Pymander* sunt descriși șapte – evitând astfel orice mențiuni cu privire la natura rea a omului; cu toate că, atunci când Seth devine din zeu Set-Typhon, el începe să fie numit „al șaptelea fiu”. Probabil că din aceasta a apărut credința că „al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu” este întotdeauna un magician înăscut, deși, la început, însemna doar un vrăjitor. Apap, șarpele care simbolizează răul, este ucis de Aker, șarpele lui Seth;²⁵⁹ prin urmare, Set-Typhon nu putea fi atât de malefic. În „Cartea morților” este indicat (V, 13) ca un anumit capitol (63) să fie citit „în prezența unui șarpe care stă pe două picioare”, ceea ce înseamnă un mare inițiat, un hierofant, căci discul și coarnele de berbec²⁶⁰ care împodobesc capul „șarpelui” în hieroglifele titlului capitolului respectiv semnifică acest lucru. Deasupra „șarpelui” sunt reprezentați cei doi ochi mistici ai lui Ammon²⁶¹, tainicul „zeu al misterelor”. Acest pasaj confirmă afirmația noastră și arată ce însemna cuvântul „șarpe” în Antichitate.

Dar în ceea ce-i privește pe nagali și pe nargali, de unde provine asemănarea numelor dintre nagașii indieni și nagalii americani?

„Nargalul era conducătorul caldeean și asirian al magilor (Rab-Mag), iar nagalul era vrăjitorul-lider al indienilor mexicani. Ambele nume provin de la Nergal-Serezer, zeul asirian, și de la nagașii hinduși. Ambii au aceleași capacități și puteri de a deține un *daemon* însoțitor, cu care se identifică în mod complet. Nargalul caldeean și asirian își păstra daemonul în interiorul templului, sub forma unor animale considerate sacre; nagalul indian îl păstrează pe al său oriunde poate – într-un lac din apropiere, în pădure sau în casă, sub forma unui animal de casă.”²⁶²

O asemenea similitudine nu poate fi considerată o coincidență. O nouă lume este descoperită și aflăm că, pentru strămoșii noștri din a patra rasă, era deja una veche. Despre Arjuna, însoțitorul și discipolul (chela) lui Krishna, se spune că a coborât în Patala, „la antipozi”, și acolo s-a căsătorit cu Ulupi²⁶³, care era o naga (ori mai bine-zis o *nagini*), fiica regelui nagașilor, Kauravya.²⁶⁴

Să sperăm că semnificația deplină a emblemei șarpelui este acum dovedită. Nu este nici cea a răului și nici cea a diavolului; ci este, cu adevărat, soarele central al tuturor cabaliștilor – KEMEK EIAAM ABPAΣAΞ, „eternul Soare-Abrasax” – reprezentat în unele diagrame prin cercul lui Tiphereth.

Și vom cita, din nou, din volumele noastre anterioare, pentru a oferi explicații suplimentare.

259 *Book of the Dead*, p. 39.

260 Aceleași coarne de berbec se găsesc pe capul lui Moise înfățișat pe anumite medalii vechi văzute de scriitoare în Palestina, una dintre ele fiind în posesia ei. Aceste coarne, făcute pentru a forma aureola strălucitoare de pe statuia lui Moise aflată la Roma (Michelangelo), sunt verticale, și nu îndoite după urechi, însă simbolul este același. De aici provine șarpele de aramă.

261 A se vedea „Papirusul magic” nr. 5 al lui Harris și chipul lui Ammon înfățișat cu coarne, care îl creează pe om, de pe roata olarului.

262 Brasseur de Bourbourg, *Mexique*, pp. 135, 574.

263 Ulupi are o sonoritate cu totul atlantă. Precum Atlantida, nu este un nume sanscrit și nici grecesc, ci amintește de numele mexicane.

264 În *Mahabharata* (Adiparva, sloka 7788, 7789) și în *Bhagvata Purana* (IX, 20, 31 – așa cum este explicată de comentatorul Sridhera), Ulupi este fiica regelui lui Manipura; însă panditul Dayanand Sarasvati, cu siguranță cea mai mare autoritate a Indiei în sanscrită și în studiul Puranelor cu privire la aceste aspecte, a confirmat personal faptul că Ulupi era fiica regelui nagașilor de la Patala ori America, în urmă cu 5000 de ani, și că nagașii erau inițiați.

„Din această regiune a Profunzimii insondabile (Bythos, Aditi, Shekinah, vâlul Necunoscutului) răsare un cerc format din spirale. Acesta este Tiphereth, care, în limbajul simbolismului, înseamnă un mare ciclu compus din cicluri mai mici. Încolăcit în interior, astfel încât să urmeze spiralele, doarme șarpele – simbolul înțelepciunii și al eternității – ori androginul dual: ciclul reprezintă *Ennoia* sau Mintea Superioară (o putere care nu creează, ci care trebuie să asimileze), iar șarpele – Agathodaemon, Ophis – *Umbra Luminii* (care nu este veșnică, dar este cea mai mare lumină din planul nostru). Amândoi erau logosurile ofiților sau Unitatea sub formă de *Logos*, manifestându-se ca dublu principiu al binelui și al răului.”

Dacă lumina ar fi fost singură, inactivă și absolută, mintea umană nu ar fi apreciat-o și nici nu ar fi recunoscut-o. Umbra este ceea ce permite luminii să se manifeste și îi oferă realitate obiectivă. Prin urmare, umbra nu este rea, ci este corolarul necesar și indispensabil care completează Lumina sau Binele – *este creatorul său pe Pământ*.

Conform viziunii gnosticilor, aceste două principii sunt Lumina imuabilă și Umbra, Binele și răul fiind unul și existând în întreaga eternitate, deoarece vor continua să existe atât timp cât există lumi manifestate.

Acest simbol explică de ce există cultul șarpelui, venerarea sa ca fiind Salvatorul, încolăcit în jurul capului sacramental sau *Tau* – emblema falică. Ca Unitate, *Ennoia* și *Ophis* semnifică Logosul. Când sunt separate, unul devine Copacul Vieții (spiritual), iar celălalt Copacul Cunoașterii Binelui și răului. Prin urmare, îl găsim pe Ophis îndemnând primul cuplu uman – rezultatul material al lui Ilda-Baoth, dar care își datorează principiul spiritual lui Sophia-Achamoth – să mănânce din fructul interzis, deși Ophis reprezintă înțelepciunea superioară.

Șarpele, Copacul Cunoașterii Binelui și răului, precum și Copacul Vieții sunt toate simboluri transferate din solul Indiei. Arasa-maram,

copacul banian, atât de sacru la hinduși (de când Vishnu, într-una din încarnările sale, s-a odihnit sub umbra sa impunătoare și de acolo i-a învățat pe oameni filosofia și științele), este numit Copacul Cunoașterii și Copacul Vieții. De sub frunzișul protector al acestui rege al pădurilor gurușii își învață discipolii primele lecții despre nemurire și îi inițiază în misterele vieții și ale morții. Despre Java-Alehim ai Colegiului Sacerdotal se spune, în tradiția caldeeană, că i-au învățat pe fiii oamenilor să devină asemenea lor. Până în zilele noastre Foh-tchou²⁶⁵, care trăiește în templul lui Buddha (Foh-Maeyu) de pe vârful marelui munte Kouin-lang-sang²⁶⁶, își realizează miracolele religioase extraordinare la umbra unui copac numit în chineză Sung-ming-shu sau „Copacul Cunoașterii” și „Copacul Vieții”, căci ignoranța este moarte, și doar cunoașterea oferă nemurire. Această etalare extraordinară se petrece o dată la trei ani, când foarte mulți budiști chinezi fac pelerinaje la locul sfânt.

Poate că acum se înțelege mai bine de ce primii inițiați, adepți ori „înțelepți”, despre care se afirmă că erau inițiați în misterele Naturii de către Mintea universală, reprezentată de îngerii cei mai elevați, erau numiți „șerpilor Înțelepciunii” și „dragoni”; de asemenea, și modul în care primele cupluri complet fiziologice – după ce au fost inițiate în misterul creației umane prin intermediul lui Ophis, *Logosul manifestat* și androginul, prin mâncarea fructului cunoașterii – au început treptat să fie acuzați de spiritul material al posterității că au *păcătuit* deoarece nu au ascultat de „Domnul Dumnezeu” și s-au lăsat ispitiți de șarpe.

Atât de puțin au înțeles primii creștini (care i-au depozat pe evrei de Biblia lor) primele patru capitole ale Genezei în semnificația

265 *Foh-tchou* înseamnă literal în chineză „Domnul lui Buddha” ori învățătorul doctrinelor lui Buddha-Foh.

266 Acest munte este situat la sud-vest de China, aproape între China și Tibet.

lor esoterică, încât nu au deslușit niciodată faptul că nu numai că nu era niciun păcat intenționat în acea neascultare, ci și că, în realitate, „șarpele” era „Domnul Dumnezeu” Însuși care, sub forma lui Ophis, Logosul ori purtătorul înțelepciunii creatoare dumnezeiești, a învățat umanitatea să devină creatoare, la rândul său.²⁶⁷ Ei nu și-au dat seama niciodată că *Crucea* era o formă ce a evoluat din „copac și șarpe” și astfel a devenit salvatoarea omenirii. Astfel putea deveni chiar primul simbol fundamental al cauzei creatoare, aplicat geometriei, numerelor, astronomiei, mărimilor și reproducerii la animale. Conform Cabalei, blestemul omului a apărut odată cu formarea femeii.²⁶⁸ Cercul a fost separat de linia diametrului său.

„De la deținerea principiului dublu într-unul singur – condiția androginală – a fost generată separarea principiului dublu și au fost prezentați doi opuși, al căror destin era, întru veșnicie, să caute reuniunea în condiția originală a lui Unu. Blestemul a fost deci acesta, și anume: Natura, forțând căutarea, a evitat rezultatul dorit prin producerea unei noi ființe, distinctă de acea reuniune sau unitate dorită; astfel, aspirația naturală de a redobândi starea pierdută a fost și este în veșnicie înșelată. Prin acest proces de tachinare a unui blestem continuu trăiește Natura.”²⁶⁹ (A se vedea *Cross and Circle*, partea a II-a.)

267 Să amintim cititorului că în *Zohar* și de asemenea în toate lucrările cabalistice, se afirmă că „Metatron unit cu *Shekinah*” (ori *Shekinah* sub aspectul de *voal* ori de *grăție* a lui Ain-Soph) reprezintă Logosul și este chiar *Copacul Cunoașterii*; în timp ce Samael – aspectul întunecat al Logosului – are în posesie doar scoarța celui copac și, prin urmare, deține doar cunoașterea răului. După cum spune Lacour, care a văzut în scena Căderii (Geneză cap. 3) un incident ce aparține inițierii egiptene: „Copacul *Divinației* sau al Cunoașterii Binelui și răului ... este știința lui *Tzyphon*, geniul îndoielii – *tzy* înseamnă „a învăța pe”, iar *phon* „îndoială”. *Tzyphon* este unul din Aleim; îl vom vedea în prezent sub numele de *Nach*, „ispititorul” (*Les Eloim*, vol. II, p. 218). În prezent este cunoscut în simbologie sub numele Iehova.

268 Aceasta este viziunea preluată și adoptată de către toți Părinții Bisericii, dar nu este adevărata învățătură esoterică. Blestemul nu a început cu formarea unui bărbat sau a unei femei, căci separarea lor a fost o secvență naturală a evoluției, ci s-a datorat încălcării legii.

269 „Prin care natura (umană) trăiește”, nici măcar animalul – ci natura senzuală, vicioasă și nechibzuită pe care oamenii, și nu Natura, au creat-o.

Alegoria lui Adam în ceea ce privește îndepărtarea sa de Copacul Vieții înseamnă din punct de vedere esoteric că rasa nou-separată a abuzat și a coborât misterul Vieții în regiunea animalică a bestialității. Căci, după cum arată *Zoharul*, acea *Matronethah* (*Shekinah*, soția lui Metatron în mod simbolic) „este calea către marele Copac al Vieții, Copacul Atotputernic”, iar *Shekinah* este Grația dumnezeiască.

După cum s-a explicat: Acest copac atinge vâlcă și este ascuns între trei munți (triada superioară a principiilor din om). Din acești trei munți, Copacul se ridică în sus (cunoașterea inițiatului aspiră către în sus) și apoi coboară din nou către în jos (în eul individual al adeptului-inițiat, pe Pământ). Acest Copac se dezvăluie în timpul zilei și este ascuns noaptea, adică se revelează unei minți iluminate și rămâne ascuns ignoranței, care este simbolizată de noapte. (A se vedea *Zohar* I, 172, a și b.)

„Copacul Cunoașterii Binelui și răului crește din rădăcinile Copacului Vieții.” (Comentarii) Iar apoi se spune: „În Cabala se arată în mod limpede că acest Copac al Vieții era crucea cu ansă în aspectul său sexual și că, de fapt, Copacul Cunoașterii însemna separarea și reuniunea pentru a îndeplini condiția fatală. Pentru a afișa aceste aspecte în numere valorile literelor ce compun cuvântul *otz* (צט), «copac», sunt 7 și 9, 7 fiind numărul feminin sfânt, iar 9 numărul energiei masculine falice. Această cruce cu ansă este simbolul principului germinativ din toate formele, *femininul-masculin* egiptean, Isis-Osiris, bazat pe manifestarea primară aplicabilă în toate direcțiile și în toate sensurile.”²⁷⁰

Aceasta este viziunea cabalistică a ocultiștilor occidentali, care diferă de perspectivele orientale sau ariene mai filosofice pe acest subiect.²⁷¹

270 *The Source of Measures*.

271 A se vedea în volumul următor despre „Septenar”.

Separarea sexelor era în programul Naturii și al evoluției naturale; iar facultatea creatoare din bărbat și femeie era un dar al Înțelepciunii dumnezeiești. În adevărul acestor tradiții credea întreaga Antichitate, de la filosoful patrician până la cel mai modest plebeian înclinat către spiritualitate. Iar pe măsură ce vom continua poate că reușim să arătăm cu succes faptul că adevărul relativ al acestor legende, dacă nu exactitatea lor absolută – garantată de asemenea giganți ai intelectului precum Solon, Pitagora, Platon și alții – începe să licărească asupra mai multor oameni de știință moderni. Căci omul de știință actual este confuz: complet uluit în fața dovezilor care se acumulează cu fiecare zi în fața lui, el simte că nu există nicio modalitate de a rezolva multe probleme istorice care îl privesc în față, dacă nu începe să accepte tradițiile antice. Prin urmare, când spunem că noi credem în mod absolut în arhivele antice și în legendele universale, nu avem nevoie să pledăm vinovați în fața observatorului imparțial, căci alți scriitori mult mai învățați, printre aceștia și cei care aparțin școlii științifice moderne, cred în mod limpede în multe dintre aspectele în care cred ocultiștii; de exemplu, în „dragoni”; nu numai simbolic, ci chiar în existența acestor creaturi la un moment dat în istorie.

„Ar fi fost cu adevărat un pas îndrăzneț pentru oricine, cu vreo 30 de ani în urmă, să se gândească să ofere publicului o colecție de povești ce au reputația de a fi fabuloase, și să ceară pentru ele răsplata datorată realităților autentice sau să susțină că poveștile, considerate a fi ficțiuni tradiționale, sunt de fapt lucruri reale; ori că basmele pentru copii sunt, în multe cazuri, legende și descrieri, mai mult sau mai puțin distorsionate, ale unor ființe și evenimente reale. Dar în zilele noastre este o procedură mai puțin periculoasă...”

Astfel începe introducerea la o lucrare recentă (1886) și extrem de interesantă scrisă de Charles Gould, numită *Mythical Monsters*. El își afirmă cu îndrăzneală credința în majoritatea acestor monștri. Și susține că:

„Multe dintre aceste animale mitice, cum sunt ele numite, și care, în decursul lungilor epoci și la toate popoarele, au fost subiectele fertile ale ficțiunii și alegoriei, ajung în mod legitim în sfera istoriei naturale; și pot fi considerate nu rezultatul unei fantezii exuberante, ci niște creaturi care au existat cu adevărat cândva și despre care, din păcate, doar câteva descrieri imperfecte și imprecise au ajuns la noi, probabil foarte mult denaturate în ceața timpului... Legende de un număr foarte mare de creaturi care coexistau cândva împreună cu omul ... unele dintre ele fiind atât de bizare și de înfricoșătoare, încât par imposibile la prima vedere. Pentru mine, cea mai mare parte a acestor creaturi nu reprezintă o himeră, ci obiectul unui studiu rațional. Dragonul, în loc de a fi o creatură care s-a dezvoltat din imaginația unui om arian prin contemplarea fulgerului licărind prin peșterile în care locuia – după cum susțin unii mitologi – este un animal care a trăit cândva, care își târa coada greoaie și poate chiar zbura... Pentru mine, existența specifică a unicornului nu pare incredibilă; de fapt, pare chiar mai probabilă decât teoria care îi afirmă originea într-un mit lunar²⁷²... Căci eu mă îndoiesc de derivarea generală a miturilor «din contemplarea lucrărilor vizibile ale Naturii exterioare». Mi se pare mai ușor să presupun că împietrirea timpului a slăbit exprimarea acestor povești deseori relatate, până când înfățișarea lor originală a ajuns să fie aproape de nerecunoscut, decât să cred că sălbaticii needucați posedau puteri ale imaginației și ale invenției poetice cu mult mai mari decât cele mai instruite popoare ale zilelor prezente; este mai puțin greu să cred că aceste povești minunate despre zei și semize, despre uriași și pitici, despre dragoni și monștri de toate felurile sunt transformări, decât să cred că sunt niște invenții.”²⁷³

Este arătat de același geolog că omul, „a cărui vechime a fost plasată succesiv unor diferite perioade estimate între 30000 și un milion de ani ...

272 *The Unicorn: a Mythological Investigation*, de Robert Brown, membru al Societății Regale.

273 Paginile 3 și 4 din introducerea la „Monștrii mitici”.

a coexistat cu animale care au dispărut de foarte mult timp” (p. 20). Aceste animale „ciudate și înfricoșătoare” erau, pentru a oferi câteva exemple:

1. „Din specia *cidastes*, ale căror oase uriașe și vertebre indică faptul că atingeau o lungime de aproape 60 de metri...” Rămășițele unor asemenea monștri, nu mai puțin de zece la număr, au fost văzute de profesorul Marsh în Mauvais Terres din Colorado, împrăștiate pe câmpii.
2. *Titanosaurus montanus*, care atingea 15-18 metri în lungime.
3. *Dinosaurian* (în straturile jurasice de la Rocky Mountains), care ajungea la proporții chiar și mai mari.
4. *Atlanto-Saurus immanis*, al cărui femur depășește doi metri în lungime; prin urmare, ar atinge mai mult de 30 de metri în lungime.

Dar chiar și atunci nu am atinge limitele, căci auzim despre descoperirea unor rămășițe de proporții titanice, creaturi care posedă un femur lung de peste patru metri (p. 37). Apoi citim despre creaturile monstruoase *sivatherium* din Himalaya, cerbul cu patru coarne, mare cât un elefant și depășindu-l în înălțime pe acesta; ori despre gigantul *megatherium* – reptila zburătoare imensă, *pterodactilul*, cu fălci de crocodil pe un cap de rață etc... Toate acestea coexistau cu omul și, cel mai probabil, au atacat omul, așa cum și omul le-a atacat pe ele; și ni se cere să credem că așa-zisul „om” nu era mai mare decât este în prezent! Este posibil să ne imaginăm că, fiind înconjurat în Natură de asemenea creaturi monstruoase, omul ar fi putut supraviețui, în timp ce toți dușmanii săi au pierit, dacă el însuși nu ar fi fost un uriaș colosal? Cum se apăra de un *sivatherium* sau de un saurian zburător gigantic? Cu toporișca din piatră? Să ne amintim mereu că cel puțin un mare om de știință, Armand de Quatrefages, nu vede niciun motiv științific rezonabil pentru care omul să nu fi fost „contemporan cu cele mai vechi mamifere și să nu fi existat încă din Epoca Mezozoică”.²⁷⁴

²⁷⁴ *The Human Species*, p. 52.

Extrem de conservatorul profesor Jukes scrie: „Se pare că dragonii zburători ai dragostei au avut o existență destul de reală în epocile timpurii ale lumii”²⁷⁵. „Oare istoria scrisă a omului”, continuă să se întrebe autorul, „care conține doar câteva mii de ani, include întreaga călătorie a existenței sale inteligente? Ori găsim în lungile ere mitice, care se extind pe durate de sute de mii de ani, și sunt consemnate în cronologiile Caldeei și ale Chinei, slabe reprezentări și amintiri ale omului preistoric, transmise de tradiție și probabil aduse de câțiva supraviețuitori în ținuturile existente de pe altele care, precum Atlantida fabuloasă a lui Platon, s-au scufundat sau au fost distruse, cu întreaga lor civilizație, de scena unei mari catastrofe?” (p. 17).

Cele câteva animale gigantice care au rămas, precum elefanții – ei înșiși mai mici decât strămoșii lor, mastodonții – și hipopotamii sunt singurele relicve, și ele tind să dispară cu totul într-un ritm rapid. Chiar și acestea au avut deja câțiva pionieri ai speciei lor viitoare și au scăzut în dimensiune în aceeași proporție cu omul. Căci rămășițele unui elefant pitic au fost găsite (E. Falconeri) în galeria de peșteri din Malta; iar același autor afirmă că au fost asociate cu rămășițele unor hipopotami pitici, primele având o înălțime de „doar 76 de centimetri; ori cu hipopotamul încă existent, *choeropsis liberiensis*, pe care Milne-Edwards îl descrie ca având puțin mai mult de 60 de centimetri în înălțime”²⁷⁶.

Scepticii ar putea zâmbi și declara munca noastră ca fiind plină de absurdități sau basme. Dar în acest mod ei doar justifică înțelepciunea filosofului chinez Chuang, care spunea că „lucrurile pe care omul le cunoaște nu pot fi comparate, numeric vorbind, cu lucrurile ce sunt necunoscute”²⁷⁷; și astfel ei râd, de fapt, doar de propria lor ignoranță.

²⁷⁵ *Manual of Geology*, p. 301.

²⁷⁶ *Recherches sur les Mammifères*, planșa I.

²⁷⁷ Prefață la *Wonders by Land and Sea* (Shan Hai King).

„FIII LUI DUMNEZEU” ȘI „INSULA SACRĂ”

Legenda pe care am oferit-o în „Isis dezvăluită” – în legătură cu acea parte a Globului pe care știința o recunoaște acum ca fiind în trecut leagănul omenirii, deși este doar una dintre cele șapte leagăne – o explicăm acum în detaliu:

„Tradiția spune, iar arhivele Marii Cărți (Cartea lui Dzryan) explică și detaliază, că într-o vreme cu mult înainte de Ad-am și de soția sa iscoditoare, He-va, unde acum mai există doar mari lacuri sărate și deșerturi goale și pustii, se afla o vastă mare interioară, ce se întindea peste Asia Centrală, la nord de semețul lanț muntos himalayan și de prelungirea sa vestică; o insulă a cărei frumusețe neegalată nu avea rival în lume și care era locuită de ultimele specimene ale rasei care a precedat-o pe a noastră.”

„Ultimele *specimene*” se referă la „Fiii Voinței și ai Căii Yoga”, care, împreună cu câteva triburi, au supraviețuit marelui cataclism. Căci cea de-a treia rasă a populat marele continent lemurian, care a precedat rasele umane adevărate și complete – a patra și a cincea. Prin urmare, în „Isis” se spune că:

„Această rasă putea trăi cu o ușurință la fel de mare în apă, în aer sau în foc, căci avea control nelimitat asupra elementelor. Aceștia erau «Fiii lui Dumnezeu»; nu cei care au văzut ficele oamenilor, ci adevărații *Elohim*, deși în Cabala orientală ei sunt cunoscuți sub alte nume. Ei sunt cei care le-au împărtășit oamenilor cele mai misterioase secrete ale Naturii și le-au revelat inefabilul «cuvânt», acum *pierdut*.”

„Insula”, conform credinței, există și la ora actuală, ca o oază înconjurată de sălbăticia teribilă a Marelui Deșert Gobi – ale cărui nisipuri „niciun picior nu le-a traversat în amintirea omului”.

„Acest cuvânt, care nu este cuvânt, a străbătut cândva Globul și încă mai zăbovește ca un ecou îndepărtat în inimile unor oameni privilegiați. Hierofanții tuturor Colegiilor Sacerdotale erau conștienți de existența acestei insule; dar «cuvântul» era cunoscut doar de *Java Aleim* (Maha Chohan în alte tradiții) sau liderul principal al fiecărui colegiu, fiind transmis succesorului său doar în momentul morții. Existau multe asemenea colegii, iar autorii clasici din vechime au vorbit despre ele.”

„Nu exista nicio comunicare directă cu insula pe cale maritimă, dar multe pasaje subterane, cunoscute doar liderilor, comunicau cu aceasta în toate direcțiile.”²⁷⁸

Tradiția afirmă, iar arheologia acceptă adevărul legendei conform căreia există mai mult de un oraș care înflorește în prezent în India, și care este construit pe mai multe alte orașe, alcătuind astfel un oraș subteran de șase sau șapte niveluri înălțime. Delhi este unul dintre ele; iar Allahabad altul – exemple de acestea se găsesc chiar și în Europa, de exemplu, în Florența, care este construit pe mai multe orașe defuncte etrusce și de altă origine. De ce, atunci, n-ar fi putut ca Ellora, Elephanta, Karli și Ajunta să nu fi fost construite pe labirinturi și pasaje subterane, așa cum se afirmă? Desigur că nu ne referim la peșterile care sunt cunoscute fiecărui european, fie cu propriii ochi, fie din auzite, chiar dacă sunt extrem de vechi și contestate în continuare de arheologia modernă. Ci este vorba despre un fapt cunoscut brahmanilor

278 Există arheologi care, precum James Ferguson, neagă vechimea uriașă a chiar și unui singur monument din India. În lucrarea sa *Illustrations of the Rock-Cut Temples of India*, autorul se aventurează să-și exprime părerea extraordinară că „Egiptul încetase ca națiune înainte ca primele temple-peșteri din India să fi fost excavate”. Pe scurt, el nu admite existența niciunei peșteri anterioară stăpânirii lui Asoka și pare nerăbdător să dovedească că cea mai mare parte a acestor temple tăiate în piatră au fost realizate în timpul unei perioade care se întinde de pe vremea aceluia pios rege budist până la distrugerea dinastiei Andhra din Maghda, la începutul celui de-al cincilea secol. Credem că asemenea afirmații sunt perfect arbitrare. Iar descoperirile ulterioare vor arăta că sunt eronate și nefondate.

inițiați din India, și în special yoghinilor, despre existența unui templu-peșteră, care deține multe pasaje subterane având conexiuni în toate direcțiile; iar acele peșteri subterane și nenumărate pasaje au, la rândul lor, multe peșteri și coridoare.

„Cine poate spune că Atlantida dispărută – care este, de asemenea, menționată în Cartea Secretă (deși iarăși sub un alt nume, pronunțat în limbajul secret) – nu a existat în acele zile?” – întrebăm în continuare. A existat cu siguranță, apropiindu-se rapid de apogeul civilizației sale glorioase, când ultimele continente lemuriene au fost scufundate.

„Este posibil ca marele continent pierdut să fi fost situat în partea de sud a Asiei, întinzându-se din India până în Tasmania?²⁷⁹ Dacă ipoteza (în prezent foarte mult pusă la îndoială și negată ferm de unii autori învățați, care o consideră o glumă a lui Platon) va fi verificată vreodată, atunci probabil că oamenii de știință vor crede că descrierea continentului locuit de zei nu era deloc un mit.²⁸⁰ Și poate că își vor da astfel seama că indiciile bine protejate ale lui Platon, inclusiv faptul că el atribuie narațiunea lui Solon și preoților egipteni, erau o modalitate prudentă de a împărtăși faptele lumii; iar prin combinarea isteții a adevărului și a ficțiunii el însuși s-a desprins de o poveste pe care obligațiile impuse în momentul inițierii îi interziceau să o divulge.”

„Pentru a continua legenda, trebuie să adăugăm că hierofanții erau împărțiți în două categorii distincte²⁸¹: cei care erau instruiți de «Fiii lui Dumnezeu» pe insulă și care erau inițiați în doctrina divină a purei

279 Când a fost descoperită, America era numită *Atlanta* de către unele triburi native.

280 Între timp a apărut lucrarea *Atlantis* a lui Donnelly, iar curând existența sa actuală va deveni un fapt științific.

281 Există aceeași împărțire și în ziua de astăzi, iar teosofii și ocultistii, care au învățat ceva din puterea ocultă și incontestabilă a lui Dugpaship pe propria lor piele, cunosc acest lucru foarte bine.

revelații; și alții care erau locuitorii Atlantidei pierdute – dacă acesta este numele ei – și care, fiind de o altă rasă (născută prin *uniune sexuală*, dar din părinți *divini*), fuseseră născuți cu o vedere care îmbrățișa toate lucrurile vii și erau independenți (neconstrânși) atât de distanță, cât și de obstacolele materiale. Pe scurt, ei erau a *patra* rasă de oameni menționată în *Popul-Vuh*, a căror vedere era nelimitată și care cunoșteau instantaneu toate lucrurile.”

Cu alte cuvinte, aceștia erau lemuro-atlanții, primii care au avut o dinastie condusă de Regi în formă pur-spirituală (Spirite), nu de *Manes* sau „fantome”, după cum cred unii (a se vedea *Pneumatologie*), ci de devași vii și reali (sau semizeii, îngeri), care și-au asumat trupuri pentru a stăpâni asupra lor și care, la rândul lor, i-au instruit în arte și științe. Însă deoarece erau *rupa* sau spirite materiale, acești dhyanii nu erau întotdeauna buni. Regele lor *Thevetata* era unul dintre cei răi; și astfel, sub influența nefastă a acestui Rege-demon ... rasa Atlantidei a devenit o națiune de *magicieni* malefici.

„În consecință, s-a declarat războiul, a cărui poveste ar fi prea lungă să o descriem; însă conținutul ei poate fi regăsit în alegoriile deformate cu privire la rasa lui Cain, a giganților, a lui Noe și a familiei sale drepte. Conflictele s-au încheiat când Atlantida s-a scufundat, această idee regăsindu-se și în poveștile babiloniene și mozaice despre Potop: Giganții și magicienii ... «și tot ce era din carne a murit ... și toți oamenii». Toți în afară de Xisuthrus și Noe, care sunt aceiași în esență cu marele Părinte al Thlinkithianilor din *Popol-Vuh* sau cartea sacră a locuitorilor Guatemalei, care ne relatează, de asemenea, povestea salvării sale într-o barcă imensă, precum Noe cel indian – Vaivasvata.”

„Dacă este să dăm crezare în totalitate tradiției, trebuie să luăm în considerare poveștile care au urmat despre căsătoriile dintre urmașii hierofanților de pe insulă și urmașii atlantului Noe, care au dat naștere

unei rase combinate de oameni drepti și oameni răi. Pe de o parte, lumea avea ființele-Enoh, ființele-Moise ori Buddhașii, precum și pe numeroșii săi «salvatori» și mari hierofanți; pe de altă parte, existau «magicienii săi *naturali*», care, datorită incapacității de a-și direcționa puterea către adevărata iluminare spirituală ... și-au pervertit înzestrările, folosindu-le în scopuri malefice.”

Putem completa aceasta prin mărturia anumitor consemnări și tradiții. În lucrarea *Histoire des Vierges: Les Peuples et les Continents Disparus*, autorul spune:

„Una dintre cele mai vechi legende ale Indiei, păstrată în temple prin tradiție orală și scrisă, relatează că în urmă cu câteva sute de mii de ani exista un imens continent în oceanul Pacific, care a fost distrus de ridicarea straturilor geologice, și că fragmentele sale ar trebui căutate în Madagascar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo și insulele principale ale Polineziei. Conform acestei ipoteze, platourile înalte ale Hindustanului și ale Asiei erau reprezentate în acele epoci îndepărtate doar prin insule imense care se învecinau cu continentul central. Conform brahmanilor, această țară dobândise o înaltă cultură, iar peninsula Hindustanului, mărită din cauza deplasării apelor în momentul marelui cataclism, a continuat lanțul tradițiilor primitive născute aici. Aceste culturi au dat numele de *Rutas* popoarelor care au locuit imensul continent ecuatorial, iar *sanskrita* provine din limba lor. Tradiția indo-elenică, păstrată de cel mai inteligent popor care a migrat din câmpiile Indiei, descrie de asemenea existența unui continent pe care îl numește Atlantida și a unui popor pe care îl numește atlant, și pe care îl localizează în oceanul Atlantic, în partea nordică a tropicelor.”

„Dincolo de acest fapt, ipoteza existenței unui continent antic la acele latitudini nu este lipsită de o probabilitate geografică, iar vestigiile acestui continent pot fi găsite în insulele vulcanice și în zonele muntoase

ale insulelor Azore, Canare și Capul Verde. Grecii, care nu au îndrăznit niciodată să treacă de coloanele lui Hercule, sub pretextul fricii față de înspăimântătorul ocean, au apărut prea târziu în Antichitate pentru ca poveștile păstrate de Platon să fie altceva decât un ecou al legendei indiene. Mai mult, dacă privim planisfera, la vederea insulelor și a insulițelor împrăștiate de la arhipelagul malaiez până în Polinezia, de la strâmtorile Sunda până la Insula Paștelui, este imposibil, pe baza ipotezei continentelor care au existat înaintea celor actuale, să nu le atribuim cea mai mare importanță.”

„O credință religioasă, comună în Malacca și în Polinezia, adică în cele două extreme ale lumii oceanice, afirmă că «toate aceste insule formau odată două țări imense, locuite de oameni galbeni și oameni negri, care se războiau mereu, iar zeii, obosiți de conflictele lor, au desemnat Oceanul să le găsească pacea. Acesta a înghițit cele două continente, iar de atunci nimeni nu l-a putut convinge să-și elibereze prizonierii. Singure, piscurile muntoase și platourile înalte au scăpat de potop, prin puterea zeilor, care au înțeles prea târziu ce greșală făcuseră.»”

„Indiferent cât de exacte sunt aceste tradiții și oricare ar fi fost locul în care s-ar fi dezvoltat o civilizație mai veche decât Roma, Grecia, Egiptul și India, este sigur că această civilizație a existat și este foarte important ca știința să-i găsească urmele, oricât de firave și de efemere ar fi ele.”

Această ultimă tradiție confirmă ceea ce am amintit noi în *Records of the Secret Doctrine*. Războiul menționat dintre oamenii galbeni și cei negri se referă la lupta dintre „fiii lui Dumnezeu” și „fiii giganților”, care erau locuitorii și magicienii Atlantidei.

Concluzia finală a autorului, care a vizitat personal toate insulele Polineziei și și-a dedicat ani din viață studiului religiei, limbii și tradițiilor aproape tuturor popoarelor, este:

„Cât despre continentul polinezian, care a dispărut în urma unor cataclisme geologice decisive, existența sa se sprijină pe niște dovezi de care nu ne putem îndoi, dacă le privim logic.

Cele trei culmi ale acestui continent, Insulele Sandwich, Noua Zeelandă și Insula Paștelui, se află la distanțe între cincisprezece și optsprezece mii de leghe [72000 și 86000 de kilometri] unele de altele, iar grupurile de insule intermediare – Viti, Samoa, Tonga, Foutuna, Ouvea, Marquesas, Tahiti, Pornouton, Gambiers – se află toate la distanțe între opt sute și o mie de leghe. Toți navigatorii spun că grupurile aflate la periferie și cel central nu ar fi avut cum să comunice vreodată, având în vedere poziția lor geografică și puținele mijloace pe care le aveau la dispoziție. Este imposibil din punct de vedere fizic să străbați asemenea distanțe cu o pirogă ... fără busolă, și să călătorești multe luni fără provizii.

Pe de altă parte, aborigenii din Insulele Sandwich, din Viti, Noua Zeelandă, din grupurile centrale, Samoa, Tahiti etc. *nu se cunoșteau unii pe ceilalți și nu auziseră niciodată unii de alții* înainte de sosirea europenilor. *Cu toate acestea, fiecare dintre aceste popoare au susținut că, la un moment dat, insula lor a făcut parte dintr-o întindere imensă de pământ care se continua până la Vest, pe partea asiatică.* În plus, s-a descoperit că ei vorbesc aceeași limbă, au aceleași obiceiuri, aceleași tradiții, aceleași credințe religioase. Iar când li s-a pus întrebarea: «Care este originea rasei voastre?», singurul lor răspuns a fost *să-și întindă mâna în direcția de apus a soarelui.*»

Din punct de vedere geografic, această descriere se contrazice ușor cu faptele oferite de Arhivele Secrete; dar arată existența acestor tradiții, iar acest lucru este cel mai important. Deoarece, așa cum nu există fum fără foc, tot astfel o tradiție trebuie să fie fondată pe un anumit adevăr aproximativ.

La momentul adecvat vom arăta cum știința modernă confirmă pe deplin cele de mai sus, precum și tradițiile Doctrinei Secrete cu privire la cele două continente pierdute. Relicvele Insulei Paștelui sunt, de exemplu, cele mai uluitoare și mai elocvente memoriale ale uriașilor primitivi. Ele sunt pe cât de mărețe, pe atât de misterioase; și este suficient să examinăm capetele statuiilor colosale care au rămas întregi pe această insulă pentru a recunoaște îndată în ele trăsăturile tipului și caracterului uriașilor din a patra rasă. La prima vedere par oarecum diferiți în trăsăturile lor de *tipul distinct senzual* prin care sunt reprezentați atlanții (*daitya* și „atalantian”) în cărțile hinduse esoterice. Comparați-i cu fețele altor statui colosale din Asia Centrală – cele de lângă Bamian, de exemplu; aceste *statui-portret* ale Buddhașilor, ne spune tradiția, aparțin unor *manvantare anterioare*; adică acelor buddhași și eroi care sunt menționați în lucrările budiste și hinduse ca având o mărime fabuloasă²⁸², fiind frații buni și sfinți ai fraților lor „co-uterini”, dar răi, așa cum Ravana, uriașul Rege din Lanka, era fratele lui Kumbhakarna; ei au fost cu toții descendenții zeilor pe linia rishilor și astfel, precum „Titan și neamul său enorm”, toți „cei dintâi născuți ai Cerului”. Acești „Buddhași”, deși adesea împodobiți în reprezentările simbolice cu mari urechi atârând, arată o diferență sugestivă, perceptibilă imediat, între expresia chipurilor lor și cea a statuiilor de pe Insula Paștelui. Poate că sunt dintr-o singură rasă, dar primii sunt „Fiii Zeilor”, iar ultimii urmașii puternicilor vrăjitori. Toate acestea sunt însă reîncarnări și, în afară de inevitabilele exagerări din fantezia și legenda populară, sunt *personaje istorice*.²⁸³ Unde au

282 O apropiere de cultura statuiilor de la Bamian – de asemenea, un Buddha de 60 de metri înălțime – se găsește lângă o așezare jainistă din sudul Indiei și pare a fi singura care a rămas în prezent.

283 Chiar și Wilson admite că Rama și Ravana au fost personaje întemeiate pe fapte istorice: „Tradițiile din sudul Indiei își atribuie cultura și stabilirea hindușilor civilizați (a cincea rasă) cuceririi regiunii Lanka de către Rama” (*Vishnu Purana*, III, p. 318); adică victoriei „Fiilor lui Dumnezeu” asupra vrăjitorilor atlanți, spune *adevărată* tradiție.

trăit? În urmă cu cât timp au trăit cele două rase, a treia și a patra, și la cât timp după aceea și-au început diversele triburi ale celei de-a cincea rase conflictele și războaiele dintre Bine și rău? Suntem asigurați de către orientaliști că cronologia este încurcată, amestecată și în mod absurd exagerată în Purane și în alte scripturi hinduse. Suntem destul de pregătiți să fim de acord cu acuzația. Totuși, dacă scriitorii arieni ar permite pendulului lor cronologic să atingă din când în când un capăt îndepărtat, dincolo de limita legitimă, iar dacă distanța acelei devieri ar fi comparată cu distanța măsurată de orientaliști în direcția opusă, moderația se va găsi în latura brahmanică. În acest caz panditul se va afla, pe termen lung, mai aproape și într-o măsură mai adevărată de fapte, decât cercetătorul în sanscrită. Cu siguranță, nu toată lumea trebuie să vadă lucrurile în aceeași lumină doar datorită faptului că limitarea celui din urmă – chiar și dacă se dovedește că o face pentru a se potrivi unui hobby personal – este considerată de opinia publică occidentală ca fiind „o acceptare prudentă a faptelor”, în timp ce panditul este tratat în mod brutal și direct ca fiind *un mincinos*. Un observator imparțial poate judeca aceste aspecte într-un alt mod. El i-ar putea declara pe amândoi ca fiind niște istorici fără scrupule sau i-ar îndreptăți pe amândoi, fiecare pe domeniul său, spunând: „Arienii hinduși au scris pentru inițiații lor, care citesc adevărul printre rânduri, nu pentru mase. Dacă au amestecat evenimentele și au ascuns în mod *intenționat* duratele epocilor, au făcut-o nu pentru a înșela pe cineva, ci pentru a-și păstra cunoașterea departe de ochiul curios al străinilor. Altfel, celui *care poate număra generațiile de la Manu-și și seriile de încarnări specificate în cazurile anumitor eroi*²⁸⁴, semnificația și ordinea

284 Astfel, ni se prezintă un erou, pentru a oferi un exemplu: Mai întâi născut ca „monarh nelegiuit, dar viteaz” (Purusha) al lui Daitya, pe nume Hiranyakasipu, ucis de avatarul *Nara-Simha* (Leul-om). Atunci el a revenit ca Ravana, uriașul rege din Lanka, care a fost ucis de Rama; după aceea, el a renăscut ca Sisupala, fiul Regelui Rishi (Rajarishi), Damaghosha, când a fost iarăși ucis de Krishna, ultima încarnare a lui Vishnu. Această evoluție paralelă a lui Vishnu (spirit) cu un Daitya (ca oameni) pare fără sens, dar ea ne oferă cheia nu numai către datele respective despre Rama și Krishna, cât și pentru a dezlega un anumit mister psihologic.

cronologică sunt foarte limpezi în Purane. Cât despre orientalistul occidental, acesta trebuie să fie scuzat, datorită ignoranței sale clare cu privire la metodele folosite de esoterismul arhaic”.

Dar asemenea prejudecăți existente vor face loc și vor dispărea foarte repede în fața luminii noilor descoperiri. Deja teoriile preferate ale dr. Weber și ale lui Max Müller – și anume faptul că scrierea nu era cunoscută în India, nici măcar în zilele lui Panini; că hindușii au asimilat toate meșteșugurile și științele lor (chiar și zodiacul și arhitectura, spune Ferguson) de la grecii macedoneni – toate acestea și alte asemenea ipoteze fanteziste sunt amenințate cu ruina. Fantoma vechii Caldeea vine în ajutorul adevărului. În a treia sa prelegere Hibbert (1887), profesorul Sayce de la Oxford, vorbind despre cilindrii asirieni și babilonieni nou-descoperiți, s-a referit în principal la *Ea* – Zeul Înțelepciunii – identificat acum cu Oannes al lui Berossus, ființa jumătate om-jumătate pește, care i-a învățat pe babilonieni cultura și arta scrisului. Despre acest Oannes, căruia, mulțumită doar Potopului biblic, i-a fost până acum permisă o vechime plasată în anii 1500 î.C., se vorbește acum în acești termeni:

„Orașul său era Eridu, care s-a aflat acum 6000 de ani pe țărmul Golfului Persic. Numele înseamnă «orașul bun», adică un loc deosebit de sfânt, de vreme ce era centrul din care cea mai timpurie civilizație caldeeană și-a creat drum către nord. Deoarece zeul culturii era reprezentat ca venind din mare, este posibil ca tradiția pentru care Eridu era sediul central să fi fost de origine străină. *Acum știm că au existat raporturi, într-o perioadă foarte timpurie, între Caldeea și peninsula Sinai, precum și cu India.* Statuile descoperite de francezi la Tel-loh (datând de cel puțin 4000 de ani î.C.) erau alcătuite din roci extrem de dure, cunoscute sub numele de diorit, iar inscripțiile de pe ele confirmă că dioritul a fost adus de la Mazan – adică din peninsula Sinai, care era condusă atunci de faraoni. Statuile seamănă în general

cu stilul statuielor din diorit folosit de Kephren (Khafre), constructorul celei de-a doua piramide, în timp ce, conform dlui Petrie, unitatea de măsură marcată pe planul oraşului, pe care una dintre figurile de la Tel-loh o ţine în poală, este aceeaşi cu cea folosită de constructorii piramidei. *Lemnul de tec a fost găsit la Mugheir sau Ur al caldeenilor, deşi acest lemn este un produs special indian; adăugaţi la aceasta faptul că o listă babiloniană străveche de îmbrăcăminte menţionează numele sindhu sau «muselină», explicat ca însemnând «veşminte vegetale».*

Muselina (ori muslinul), cel mai bine cunoscută acum ca muselină *dacca*, iar în Caldeea ca sindhu hindus şi lemn de tec, a fost folosită acum 4000 de ani î.C. Cu toate acestea, hinduşii, cărora Caldeea îşi datorează civilizaţia (aspect dovedit şi de Colonelul Vans Kennedy), erau *ignoranţi cu privire la arta scrisului*, înainte ca grecii să le predea alfabetul lor – dacă ar fi să ne luăm după părerile orientaliştilor!

STANŢA X

ISTORIA CELEI DE-A PATRA RASE

(38) Naşterea celei de-a patra rase, cea atlantă. (39) Sub-rasele celei de-a patra omeniri încep să se separe şi să se amestece între ele; acestea formează primele rase amestecate şi de diverse tenuri. (40) Superioritatea rasei atlante asupra altor rase. (41) Ei cad în păcat şi nasc copii şi monştri. (42) Primii gemeni ai antropomorfismului şi ai religiei sexuale. Ei îşi pierd „al treilea ochi”.

38. Astfel, doi câte doi, pe cele şapte zone, a treia (*rasă*) a dat naştere celei de-a patra (*rase de oameni*). Zeii au devenit ne-zei (*sura a devenit a-sura*) (a).

39. Prima (*rasă*) de pe fiecare zonă era de culoarea Lunii (*alb-gălbui*); a doua, galbenă precum aurul; a treia era roşie; a patra, maronie, care a devenit neagră în urma păcatului.²⁸⁵ Primele şapte odrasle (*umane*) aveau toate un singur ten la începuturi. Următoarele (*şapte, sub-rasele*) au început să-şi amestece culorile (b).

285 Strict vorbind, doar începând cu zilele atlantiţilor, rasele uriaşe de culoare maronie şi galbenă, se poate vorbi despre om, deoarece doar începând cu a patra rasă au apărut primele *specii umane complete*, cu toate că erau mult mai mari în comparaţie cu ceea ce suntem în prezent. În lucrarea „Omul” (scrisă de către doi chela) tot ceea ce se spune despre atlanti este destul de corect. Este în principal rasa care a devenit „neagră în urma păcatului”, care a dezonorat numele divin al fiinţelor asura, rakshasasa şi daitya, şi a transmis posterităţii că acestea sunt numele adversarului. Deoarece suraşii (zeii) ori devaşii s-au întrupat în înţelepţii Atlantidei, numele de asura şi rakshasa au fost oferite atlantiţilor; iar aceste nume, în urma conflictelor neîncetate cu ultimii rămaşi ai celei de-a treia rase şi cu „Fiii Voinţei şi ai Căii Yoga”, au condus la viitoarele alegorii despre ele în Purane. „Asura era denumirea generică a tuturor atlantiţilor, care erau duşmanii eroilor spirituali ai arienilor (zeii).” („Omul”, p. 97)

(a) Pentru a înțelege versetul 38 acesta trebuie citit împreună cu cele trei versete ale stanței a IX-a. Până în acest punct al evoluției omul aparține mai mult naturii metafizice decât celei fizice. Doar după așa-numita „Cădere” au început rasele să se dezvolte rapid în forma pur umană. Și, pentru ca cercetătorul să înțeleagă cum se cuvine adevărata semnificație a Căderii, atât de mistică și de transcendentă în adevărul ei sens, el trebuie să cunoască imediat detaliile care au precedat acest eveniment, despre care teologia modernă a creat un pivot în jurul căruia se învârt cele mai vătămătoare și mai absurde dogme și credințe ale sale.

Comentariile arhaice explică, dacă cititorul își amintește, că din oștirea Dhyanilor care urmau să se întrupeze ca suflete individuale (*ego*) ale monadelor *lipsite de rațiune* (pe acest plan) unii s-au „supus” (legii evoluției) îndată ce oamenii din a treia rasă au devenit pregătiți fiziologic și fizic; adică imediat ce s-au separat în sexe. Acestea au fost primele ființe conștiente care, adăugându-și acum cunoașterea conștientă și voința la puritatea lor divină inerentă, *au creat* (prin intermediul lui kriyashakti) primul om semi-divin, care a devenit sămânța pe Pământ a viitorilor inițiați. Cei care, pe de altă parte, erau invidioși pe libertatea lor intelectuală (deoarece erau eliberați din strânsorile materiei) și au spus: „Putem alege ... avem înțelepciune” (a se vedea versetul 24), întrupându-se mult mai târziu – aceștia și-au primit prima lor pedeapsă karmică ce fusese pregătită pentru ei. Ei au primit corpuri inferioare (din punct de vedere fiziologic) modelelor lor astrale, deoarece formele lor *chhaya* aparțineau strămoșilor unui grad inferior printre cele șapte categorii. Cât despre „Fiii Înțelepciunii”, care și-au „amânat” întruparea până în a patra rasă, care era deja pângărită (fiziologic) cu păcatul și impuritatea, ei au produs o cauză teribilă, al cărei rezultat karmic cântărește și în prezent asupra lor. A fost produsă în ei înșiși, iar

ei au devenit purtătorii acelei semințe de nelegiuire pentru eonii care urmau să vină, deoarece corpurile pe care urmau să le infuzeze (să le locuiască) deveniseră pângărite prin propria lor amânare. (A se vedea versetele 32, 36.)

Aceasta a fost „Căderea îngerilor”, cauzată de răzvrătirea lor împotriva Legii karmei. „Căderea omului” nu a fost o cădere, *pentru că el era iresponsabil*. Însă, deoarece „Creația” a fost inventată pe baza sistemului dualist – ca fiind „doar prerogativa lui Dumnezeu”, atributul legitim patentat de teologie în numele unei divinități infinite și de sine creatoare – această putere trebuia să fie considerată „satanică”, o uzurpare a drepturilor divine. Astfel că toate acestea trebuie considerate, în lumina acestor viziuni atât de înguste, ca fiind o ponegrire teribilă a omului „creat după chipul lui Dumnezeu”, o blasfemie mult mai înfricoșătoare în fața dogmei literei moarte. Ocultiștilor li s-a spus deja că: „Doctrina voastră face din omul creat din țărână, după chipul Dumnezeului său, un vehicul al diavolului, încă de la început”. Răspunsul nostru este: „De ce ați făcut din dumnezeul vostru un diavol – ambii fiind creați *chiar după imaginea voastră*?” Interpretarea *esoterică* a Bibliei infirmă însă suficient de mult această invenție calomnioasă a teologiei; Doctrina Secretă trebuie să devină într-o zi karma cea dreaptă a Bisericilor – ce sunt mult mai anti-creștine decât adunările reprezentative ale celor mai mărturisitori materialisti și atei.

Vechea doctrină cu privire la adevărata semnificație a „îngerilor căzuți”, în sensul său antropologic și evolutiv, este conținută în Cabala și explicată în Biblie. O găsim în special în Biblie, dacă este citită în spiritul căutării adevărului, fără a ceda dogmei și prejudecăților. Și se poate dovedi cu ușurință. În Geneză, capitolul 6, „Fiii lui Dumnezeu” – *B'ne Aleim* – s-au îndrăgostit de ficele oamenilor, s-au căsătorit cu ele și le-au dezvăluit misterele învățate ilegal în Ceruri, conform lui Enoh;

și aceasta este „Căderea îngerilor”²⁸⁶. Dar ce este, în realitate, „Cartea lui Enoh”, din care autorul Apocalipsei și chiar Sf. Ioan al celei de-a patra Evanghelii au citat atât de intens? (De exemplu, în capitolul 10:8 se vorbește despre toți cei care au venit înaintea lui Iisus și care erau „hoți și tâlhari”.) Este pur și simplu o *Carte a Inițierii*, care dezvăluie prin alegorii și frazeologie prudentă programul anumitor mistere arhaice realizate în templele interioare. Autorul „Misterelor sacre la popoarele mayașe și quiche” sugerează foarte corect că așa-numitele „viziuni” ale lui Enoh au legătură cu experiența sa de inițiere (a lui Enoh) și cu ceea ce el a învățat în Școlile Misterelor; în timp ce afirmă foarte greșit

286 În general, așa-numitele „concepții creștine ortodoxe” cu privire la „Căderea” îngerilor sau a lui satana sunt pe cât de uluitoare, pe atât de absurde. Pot fi citate o mulțime de asemenea concepții, de cele mai variate caractere și detalii, toate fiind scrise de penița unor autori laici, „absolvenți de universitate”, din actualul trimestru al secolului nostru. Astfel, autorul cărții *Earth's Earliest Ages*, J.H. Pember, doctor în litere și filosofie, dedică un volum gros pentru a le dovedi teosofilor, spiritualiștilor, metafizicienilor, agnosticilor, misticilor, poezilor și fiecărui autor contemporan din domeniul speculațiilor orientale că ar trebui să fie servitorii dăruți ai „prințului aerului”, iremediabil damnat. El îl descrie pe satana și pe anticristii săi în următoarea manieră:

„Satana este «heruvimul uns» al zilelor de demult... Dumnezeu l-a creat pe satana, cel mai frumos și mai înțelept dintre toate creaturile Sale în această parte a Universului Său, și l-a făcut prințul Lumii și al Puterii Aerului... El a fost plasat într-un Eden care exista cu mult înaintea Edenului Genezei ... și avea un caracter cu totul diferit și mult mai substanțial, fiind similar Noului Ierusalim. Astfel, deoarece satana este perfect în înțelepciune și frumusețe, vastul său imperiu este Pământul nostru, dacă nu chiar întregul Sistem Solar... Cu siguranță, nicio altă putere angelică de o demnitate mai mare sau măcar egală nu ne-a fost revelată. *Arhanghelul Mihail însuși este citat de Iuda ca oferind prințului întunericului respectul datorat unui superior, oricât de rău ar fi acesta, până când Dumnezeu îi poruncește formal destituirea sa.*” Apoi suntem informați că „satana a fost din momentul creației sale înconjurat de însemnele regalității” (!!!); că el „s-a trezit la conștiință și a găsit aerul plin de muzica veselă a celor pe care Dumnezeu îi desemnase”. Apoi diavolul „*ajunge de la regalitate la demnitatea sa preoțească*” (!). „Satana era totodată un preot al Celui Preaînalt” etc. Iar acum „anticristul va fi satana întrupat” (pp. 56-59). Pionierii viitorului Apollyon [Abaddon – „împărăția morților”, locul distrugerii; n.t.] au apărut deja – ei sunt teosofi, ocultişti, autorii „Căii perfecte”, ai lui „Isis dezvăluită”, ai „Misterelor epocilor” și chiar ai „Luminii Asiei”!! Autorul notează „*originea mărturisită*” (a teosofiei) din „*îngerii căzuți*”, din „nephilim” ori îngerii din al șaselea capitol al Genezei, și uriași. El își datorează astfel propria origine tot acestora, după cum se străduiește să arate Doctrina Secretă, dacă nu cumva refuză să aparțină omenirii actuale.

că Enoh le-a învățat înainte de a se fi convertit la creștinism (!!); mai mult, el crede că această carte a fost scrisă „la începutul erei creștine, când obiceiurile și religia egiptenilor au intrat în decadență”! Acest lucru este aproape imposibil, de vreme ce Iuda citează în epistola sa din „Cartea lui Enoh” (versetul 14); și, prin urmare, după cum remarcă arhiepiscopul Laurence, traducătorul „Cărții lui Enoh” din versiunea etiopiană, ea „nu putea fi rezultatul unui scriitor care a trăit după... sau a fost chiar contemporan cu” scriitorii Noului Testament. Decât dacă Iuda și Evangheliile, și tot ce urmează din ele, au fost tot o fabricație a Bisericii deja consacrate – unii critici spunând că aceasta nu ar fi deloc imposibil. Dar acum ne preocupă „Căderea îngerilor” expusă de Enoh, și mai puțin Enoh însuși.

În exoterismul indian, acești îngeri (*asura*) sunt de asemenea denunțați ca fiind „dușmanii zeilor”, cei care se opun adorării sacrificiale oferite zeilor. În teologia creștină ei sunt menționați pe larg ca fiind „spiritele căzute”, eroii diverselor legende conflictuale și contradictorii, adunate din surse păgâne. *Coluber tortuosus*, „șarpele sinuos”, o însușire despre care se spune că își are originea la evrei, a avut o altă semnificație înainte ca Biserica Romano-Catolică să o denatureze: printre altele, avea o *semnificație pur astronomică*.

„Șarpele” căzut din înălțimi, *deorsum fluens*, era creditat cu deținerea cheilor Imperiului Morților, τοῦ θανάτου ἀρχή, până în acea zi în care Iisus l-a văzut „câzând ca un fulger din cer” (Luca 10:17,18), în ciuda interpretării romano-catolice a lui *cadebat ut fulgur*; și înseamnă, într-adevăr, că „chiar și diavolii sunt supuși” *Logosului* – care este Înțelepciunea, dar care, ca opus al ignoranței, este satana sau lucifer în același timp. Această remarcă se referă la Înțelepciunea Superioară care cade precum fulgerul asupra celor care luptă cu diavolii ignoranței și ai superstiției, amplificând intelectul acestora. Până în momentul în care

Înțelepciunea, sub forma spiritelor întrupate *Mahat*, nu a coborât din înălțimi pentru a însuși și a chema la viață conștiință și adevărată a treia rasă, omenirea – dacă poate fi numită astfel în starea sa animalică, lipsită de rațiune – era, desigur, sortită la o moarte atât fizică, cât și morală. Îngerii căzuți în procesul procreării sunt denumiți metaforic prin șerpini sau balaurii (dragonii) Înțelepciunii. Pe de altă parte, din perspectiva luminii Logosului, Mântuitorul creștin, întocmai precum Krishna, fie ca om, fie ca logos, se poate spune că i-a salvat de la „moartea veșnică” pe cei care au crezut în învățăturile secrete, iar aceștia au cucerit împărăția întinericului sau iadul, așa cum face fiecare inițiat. Aceasta în forma terestră, umană a inițiaților și, de asemenea, deoarece logosul este Cristos, acel principiu al naturii noastre lăuntrice care se dezvoltă în noi ca eu spiritual – Sinele Superior – fiind format din uniunea indisolubilă a lui *buddhi* (al șaselea principiu) și înflorirea lui *manas* (al cincilea).²⁸⁷ „Logosul este înțelepciunea pasivă din Ceruri și înțelepciunea conștiință și auto-activă de pe Pământ”, suntem învățați. Este uniunea „omului ceresc” cu „fecioara lumii” – Natura, după cum este descrisă în *Pymander*; iar rezultatul acesteia este odrasla lor – omul nemuritor. Acest aspect este numit în Apocalipsa lui Ioan uniunea dintre miel și mireasa sa (19:7). Această „soție” este identificată acum cu Biserica Romei, în urma interpretării arbitrare a adeptilor ei. Dar ei par să uite că, *la exterior*, inul ei poate părea subțire și alb (precum „mormântul albit”), dar că lăuntric este plină de putregai; iar aceste aspecte nu reprezintă „faptele neprihănite ale sfinților” (19:8), ci mai degrabă sângele sfinților „pe care ea i-a înjunghiat pe pământ” (18:24). Astfel, remarca făcută de marele Inițiat (în Luca 10:18) – care se referă

287 Nu este corect să ne referim la Cristos – așa cum fac unii teosofi – ca fiind al șaselea principiu al omului, *buddhi*. Căci *buddhi* este, de fapt, un principiu latent și pasiv, vehiculul spiritual al lui Atman, inseparabil de Sufletul Universal manifestat. Doar prin uniunea și în conjuncție cu conștiința Sinelui acest *buddhi* devine Sinele Superior și dumnezeiesc, Sufletul care discriminează. Cristos este al șaptelea principiu, mai curând.

alegoric la raza Iluminării *căzând ca un fulger* din înălțimi în inimile și mințile celor convertiți la vechea religie a înțelepciunii, prezentată atunci într-o nouă formă de către înțeleptul inițiat galileean²⁸⁸ – a fost distorsionată dincolo de a mai fi recunoscută (la fel ca și propria sa personalitate), și a fost făcută să se potrivească uneia dintre cele mai crude și mai vătămătoare dintre toate dogmele teologice. (A se vedea finalul stânței a XI-a, când vorbim despre „Miturile satanice”).

Însă, dacă doar teologia occidentală deține brevetul și copyrightul pentru satana – în întreaga grozăvie dogmatică a acestei ficțiuni – alte naționalități și religii au comis erori similare în interpretarea greșită a acestei învățături, care este una dintre cele mai profunde concepții ideale și filosofice ale gândirii antice. Căci ele au desfigurat, chiar dacă au făcut câteva aluzii la sensul său corect în numeroasele lor alegorii în conexiune cu subiectul. Nici dogmele semi-esoterice ale hinduismului puranic nu au eșuat să dezvolte simboluri și alegorii foarte sugestive cu privire la zeii rebeli și căzuți. Puranele sunt pline de asemenea povești; și găsim un indiciu direct al adevărului în aluziile frecvente ale lui

288 Pentru a fi și mai clar, oricine citește pasajul din Luca va înțelege că remarca urmează raportul celor șaptezeci, care se bucură că „chiar și diavolii (spiritul controverselor și al capacității de rațiune ori al puterii opuse, de vreme ce satana înseamnă pur și simplu *adversarul* sau *oponentul*) ne sunt supuși în Numele Tău” (Luca 10:17). „Numele Tău” înseamnă numele lui Cristos sau Logosul ori spiritul adevăratei Înțelepciuni dumnezeiești, distinct de spiritul gândirii intelectuale sau pur materialiste – adică Sinele Superior. Iar când Iisus remarcă la acestea că „l-a văzut pe satana căzând ca un fulger din cer”, este doar o declarație a puterilor Sale de clarvedere, prin care afirmă că deja știa acele lucruri, și o referire la încarnarea razei divine (zeii sau îngerii) *care au căzut în procreare*. Căci nu toți oamenii beneficiază din acea încarnare, la unii puterea rămânând latentă și adormită întreaga viață. Cu adevărat, „nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl; nici cine este Tatăl, afară de Fiul”, după cum a adăugat Iisus în acele momente (Luca 10:22) – iar Biserica „lui Cristos” știe mai puțin decât oricine altcineva. Doar inițiații au înțeles semnificația secretă a termenului „Tatăl și Fiul” și au știut că se referă la Spiritul și Sufletul de pe Pământ. Căci învățăturile lui Cristos au fost învățături oculte, care puteau fi explicate *doar prin inițiere*. Nu au fost niciodată intenționate maselor de oameni, pentru că Iisus le-a interzis celor 12 să meargă pe calea păgânilor și la samariteni (Matei 10:5), și le-a repetat discipolilor că „taina Împărăției lui Dumnezeu Cerului” era dată doar lor, și nu celor mulți (Marcu 4:11).

Parasara (*Vishnu Purana*), față de toți acei rudra, rishi, asura, kumara și muni care au trebuit să *se nască în fiecare epocă*, să se întrupeze în fiecare manvantara. Din punct de vedere esoteric, acest lucru este echivalent cu a spune că flăcările născute din Mintea Universală (Mahat), datorită lucrărilor misterioase ale Voinței karmice și a unui impuls al Legii evolutive au ajuns pe acest pământ – fără nicio tranziție gradată – *spărgând cele șapte cercuri ale focului* ori cele șapte lumi intermediare, după cum ne spune și *Pymander*.

Există o lege ciclică eternă a renașterii, iar seriile sunt direcționate în fiecare noi zori manvantarici de către cei care s-au bucurat de o pauză de reîncarnări în anterioarele kalpa, timp de eoni incalculabili – adică de către ființele cele mai elevate și cele mai timpurii, aflate în stare de nirvana. Este rândul acelor „zei” să se întrupeze în manvantara prezentă; de aici rezultă prezența lor pe Pământ și alegoriile asociate; totodată, de aici provine și pervertirea semnificației inițiale.²⁸⁹ Zeii care *au căzut* în procreare, a căror misiune era să completeze (să finalizeze) omul *divin*, sunt reprezentați ulterior ca demoni, spirite rele și inamici, aflați în conflict și război cu zeii sau agenții iresponsabili ai Legii eterne. Dar nicio concepție a unor asemenea creaturi ca diavoli și satana religiilor

creștine, evreiești și mahomedane nu a fost vreodată intenționată în cele o mie și una de alegorii ariene.²⁹⁰ (A se vedea „Îngerii căzuți” și „Dragonii mistici” în volumul al IV-lea.)

Adevărata viziune esoterică despre satana, o opinie ce este susținută de întreaga Antichitate filosofică, este admirabil evidențiată într-o anexă intitulată „Secretul lui satana”, din cartea *Perfect Way* a dr. A. Kingsford. Nu poate exista o ilustrare mai bună și mai limpede pentru cititorul inteligent; de aceea, cităm aici anumite pasaje:

„1. Iar în a șaptea zi (a șaptea creație a hindușilor)²⁹¹ a emanat din Prezența lui Dumnezeu un Înger puternic, plin de mânie și de foc mistuitor; iar Dumnezeu i-a dat în stăpânire sfera cea mai exterioară.²⁹²

2. Eternitatea a generat Timpul; Cel Nemărginit a dat naștere limitatului; Ființa a căzut în generarea celor mulți.²⁹³

290 Avem un pasaj din scrisoarea unui maestru, care are o trimitere directă la acești îngeri întrupați. În ea se spune: „Există, și trebuie să fie astfel, eșecuri în rasele eterice ale multor clase de dhyani-chohan ori devași (*entități evolute ale unei perioade planetare anterioare*), cât și printre oameni. Totuși, deoarece eșecurile sunt mult prea avansate și spiritualizate pentru a fi aruncate forțat din ambianța ființelor dhyani-chohan în vârtejul unei noi evoluții primordiale prin regnurile inferioare, se petrece următorul lucru. Când un nou sistem solar trebuie să evolueze acești dhyani-chohan sunt generați înaintea elementalilor ... (entități ... care vor ajunge să se dezvolte în omenire într-un timp viitor) și rămân ca o forță spirituală latentă sau inactivă în aura lumii care se naște, până când este atinsă etapa evoluției umane... Atunci ele *devin o forță activă* și se unesc cu elementalii pentru a *dezvolta treptat întreaga specie a omenirii*”. Cu alte cuvinte, pentru a dezvolta și a înzestra omul cu mintea conștientă de sine ori *manas*.

291 Când Pământul împreună cu lanțul său planetar și omul urmau să apară.

292 Pământul nostru și planul fizic de conștiință.

293 Când Ființa pură, celestă (Dhyani Chohan) și marii Pitriși ai diverselor clase au fost însărcinați să-și dezvolte formele (*chhaya*) și să facă din acestea omul fizic; iar alte spirite să-i insuflă viață și să-l înzestreze cu inteligență dumnezeiască și cu înțelegerea misterelor Creației.

289 De exemplu, în Purane, Pulastya – un Prajapati sau un fiu al lui Brahma (strămoșul rakshasașilor și bunicul lui Ravana, Marele Rege din Lanka – a se vedea și *Ramayana*) – a avut într-o naștere anterioară un fiu pe nume Dattoli, „care este cunoscut acum ca înțeleptul Agastya” – spune *Vishnu Purana*. Doar acest nume, Dattoli, are șase alte variante sau șapte înțelesuri. El este numit, respectiv, Dattoi, Dattali, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi și Dambholi – fiecare dintre cele șapte variante are un sens secret și se referă în comentariile esoterice la diversele clasificări etnologice și totodată la misterele fiziologice și antropologice ale raselor primitive. Căci, desigur, rakshasașii nu sunt demoni, ci doar niște giganți primitivi și teribili – atlanții care au fost împrăștiați pe fața pământului ca a cincea rasă, cea care există în prezent. Vasishta este o justificare a acestor aspecte, dacă vorbește adresate de el lui Parasara – care a încercat să facă puțină vrăjitorie (*jadoo*), pe care el o numește „sacrificiu”, pentru distrugerea rakshasașilor – înseamnă ceva. Căci el spune: „Fie ca aceste *spirite ale întinericului* inofensive să nu mai fie distruse”. (A se vedea detalii în *Adiparvan*, s. 176; *Mahabharata* și în *Linga Purana* – Purvardha, s. 64.)

4. Printre zei nu este nimeni ca el, iar mâinilor sale îi sunt date în grijă împărății, putere și gloria lumilor:

5. Tronuri și imperii, dinastii de regi²⁹⁴, căderea națiunilor, nașterea bisericilor și triumful Timpului.”

Căci, după cum se spune în Hermes, „satana este paznicul *Templului Regelui*; el stă în pridvorul lui Solomon și deține *cheia sanctuarului*, pentru ca niciun om să nu intre, în afara Celui Uns care cunoaște taina lui Hermes” (v. 20, 21).

Aceste versete sugestive și mărețe făceau referire – printre vechii egipteni și alte popoare civilizate ale Antichității – *la lumina creatoare și generatoare a Logosului* (Horus, Brahma, Ahura-Mazda etc., ca manifestări primordiale ale Principiului în veșnicie nemanifestat; de exemplu, Ain-Soph, Parabrahman ori *Zeruana Akerne*, „Timpul nemărginit”, *Kala*), dar înțelesul lor este acum denaturat în Cabala. „Cel Uns”, care deține secretele și tainele lui Hermes (Buddha, Înțelepciunea) – și singurul căruia i se încredințează cheia „sanctuarului” ori pântecul Naturii, pentru a-l fructifica și a aduce la viață și ființă întregul Cosmos – a devenit, odată cu evreii, Iehova, „Dumnezeul generării celor mulți” de pe muntele lunar (Sinai, „muntele Lunii”, „Sin”). „Sanctuarul” a devenit „Sfânta Sfintelor”, iar taina a fost antropomorfizată și făcută falică, ajungând să coboare astfel în materie. De aici a apărut necesitatea de a face din „dragonul înțelepciunii” șarpele Genezei: zeul conștient care avea nevoie de un trup pentru a-și înveșmânta divinitatea mult prea subiectivă, satana. Dar „nenumăratele întrupări ale Spiritului” se referă la renașterile ciclice și karmice expuse de doctrina noastră, iar „neîncetatul puls și imbold al dorinței” la eros; nu la zeul

294 „Dinastiile regilor” care se consideră cu toții ca fiind „cei unși”, domnind „prin grația lui Dumnezeu”, în timp ce, în realitate, ei domnesc prin grația materiei, a marii Iluzii, „Marele Amăgitor”.

ulterior al dragostei materiale, fiziologice, ci la dorința divină a zeilor, precum și a întregii Naturi, de a crea și a da viață ființelor. Această *flacără* – raza celui „întunecat”, deoarece era invizibil și de necuprins – putea fi obținută doar dacă ei înșiși coborau în materie. Prin urmare, după cum se continuă în anexă:

„12. Multe nume i-a dat Dumnezeu acestuia (lui satana), nume tainice, secrete și teribile.

13. Adversarul, deoarece materia se opunea Spiritului. Timpul îi acuză chiar și pe sfinții Domnului.

28, 29, 31. Rămâneți încremeniți în fața lui și nu păcătuți; roștiți-i numele tremurând... Căci satana este magistratul justiției lui Dumnezeu (karma); el poartă balanța și sabia... *Lui îi sunt încredințate greutatea, măsura și numărul.*”

Comparați ultima propoziție cu ceea ce spune rabinul care îi explică Cabala prințului Al-Chazari în *Book Al-Chazari*; și veți găsi că *greutatea, măsura și numărul* sunt în *Sepher Jezirah* atributele Sefirotului (cei trei *sephrim* sau cifre, numere) acoperind întregul număr colectiv al lui 10; și că Sefirotul îl reprezintă pe Adam Kadmon cel colectiv, „Omul ceresc” ori Logosul. De aceea, satana și Cel Uns sunt identificați în gândirea antică. Prin urmare:

„33. Satana este slujitorul lui Dumnezeu, Domnul celor șapte locuințe ale lui Hades...”

Cele șapte (*saptaloka*) ale Pământului la hinduși; căci Hades ori acel *limbo* al Iluziei – din care teologia a creat o regiune care împrejmuiește iadul – este *pur și simplu Globul, Pământul nostru*; de aceea, satana este numit:

„33 ... îngerul *lumilor manifestate.*”

„Satana este zeul planetei noastre și *singurul zeu*”, iar aceasta fără nicio metaforă care să sugereze răutatea și depravarea sa. Căci el este una cu logosul, „primul fiu, *cel mai mare dintre zei*” în ordinea evoluției divine microcosmice; Saturn (satana) este, din punct de vedere astronomic, „*al șaptelea și ultimul* în ordinea emanației macrocosmice, fiind circumferința regatului în care Phoebus (lumina înțelepciunii, totodată Soarele) este centrul”. Gnosticii aveau dreptate, deci, când au numit zeul evreiesc „îngerul materiei” sau au spus că el a suflat viață (conștiință) în Adam, iar planeta sa era Saturn.

„34. Iar Dumnezeu a pus o cingătoare peste coapsele sale (inelele lui Saturn), iar numele cingătoarei este Moartea.”

În antropogonie, această „cingătoare” este trupul uman cu cele două principii inferioare ale sale; iar toate acestea trei mor, pe când ființa lăuntrică a omului este nemuritoare. Iar acum ne apropiem de „*taina lui satana*”.

„37, 38, 39... Doar asupra lui satana *se află rușina procreării*. El și-a pierdut moștenirea virginală (la fel precum Kumara când s-a întrupat); *dezvăluindu-și secretele cerești*, el a pătruns în planul robiei... Și a înlănțuit cu robie și limite toate lucrurile...”

„42, 43, 44. Două sunt oștirile lui Dumnezeu: în Ceruri oștirile lui Mihail; în abis (lumea manifestată) legiunile lui satana. Acestea sunt nemanifestate și manifestate; cele libere și cele înlănțuite (în materie); cele virginale și cele căzute. Iar ambele sunt slujitorii Tatălui, îndeplinind Cuvântul dumnezeiesc.”

Prin urmare:

„55. Sfânt este sabatul lui Dumnezeu: *binecuvântat și sfințit este numele îngerului lui Havas*” – satana.

Căci „gloria lui satana este umbra Domnului”: Divinitatea în lumea manifestată; „tronul lui satana este scaunul lui Adonai”; acel scaun fiind întregul Cosmos. (A se vedea mai multe detalii în vol. IV.)

De aceea, când Biserica îl blestemă pe satana, ea blestemă reflectarea cosmică a lui Dumnezeu; ea îl anatemizează pe dumnezeul manifestat în materie sau în planul obiectiv; Îl denigrează pe Dumnezeu sau Înțelepciunea în veșnicie insondabilă, care se revelează ca Lumină sau umbră, binele și răul din Natură, în singura manieră inteligibilă intelectului omului.

Aceasta este adevărata interpretare filosofică și metafizică a lui samael ori satana, adversarul din Cabala; aceleași opinii și idei se găsesc și în interpretările alegorice ale oricărei altei religii străvechi. Această viziune filosofică nu interferează însă cu arhivele istorice asociate. Spunem „istorice” deoarece alegoria și ornamentația mitică din jurul miezului tradiției nu poate în niciun fel împiedica acest miez să reflecte înregistrarea evenimentelor reale. Astfel, Cabala, care repetă revelațiile seculare ale istoriei cândva universale a Globului nostru și a evoluției raselor sale, le-a prezentat sub forma diverselor arhive care au format Biblia. Fundamentul său istoric este oferit acum, oarecum într-o formă imperfectă, în aceste pagini ale Doctrinei Secrete a Orientului. Astfel, semnificația alegorică și simbolică a șarpelui din Geneză este explicată de „Fiii Înțelepciunii” (ori îngerii din sferele superioare, deși totul și fiecare parte aparține regatului lui satana sau Materiei) care le dezvăluie oamenilor misterele Cerului. De aceea, toate așa-numitele „mituri” ale panteonului hindus, grec, caldeean și evreiesc sunt clădite pe fapte și adevăruri. Uriașii din Geneză sunt atlanții istorici din Lanka și titanii grecilor.

Cine poate uita că Troia a fost cândva proclamată ca fiind un mit, iar Homer un personaj non-existent, în timp ce existența unor orașe precum Herculaneum și Pompei era negată și atribuită doar unei

simple legende populare? Cu toate acestea, Schliemann a dovedit că Troia a existat cu adevărat, iar cele două orașe, deși îngropate secole îndelungate sub lava muntelui Vezuviu, au văzut lumina reînvierii și trăiesc din nou la suprafața pământului. Cât de multe alte orașe și localități numite „fabuloase” se află pe lista descoperirilor viitoare? Câte alte personaje considerate mitice²⁹⁵ vor deveni într-o zi istorice... pot spune doar cei care știu să citească hotărârile sorții în lumina astrală.

Deoarece învățăturile doctrinei orientale au fost mereu menținute secrete, iar cititorul nu poate spera să vadă textele originale decât dacă devine un discipol acceptat, îl vom lăsa pe eruditul grec sau latin să revină la textele originale ale literaturii hermetice. Să citească cu atenție paginile introductive din *Pymander* a lui Hermes Trismegistus; și atunci el va vedea cum doctrina noastră confirmă ceea ce este scris în ele, oricât de voalat și ocultat este textul. De asemenea, el va găsi acolo evoluția Universului, a Pământului nostru (numit „Natură” în *Pymander*) și a oricărui alt lucru, începând cu principiul „cel mai umed” – ori marele Adânc, Tată-Mamă – prima diferențiere în Cosmosul manifestat. Mai întâi „Mintea universală”, pe care mâna traducătorului creștin a metamorfozat-o în primele tălmăciri ca fiind Dumnezeu Tatăl; apoi „Omul ceresc”²⁹⁶, care este totalitatea măreață a oștirii îngerilor, care erau prea puri pentru crearea lumilor inferioare

295 A se vedea *Primeval Manus of Humanity*.

296 „Omul ceresc” – vă rog să rețineți acest cuvânt – este logosul sau „Fiul” din punct de vedere esoteric. Prin urmare, îndată ce titlul a fost aplicat lui Cristos (Dumnezeul declarat și chiar Dumnezeu Însuși), teologia creștină nu a avut altă șansă. Pentru a-și susține dogma cu privire la trinitatea personală a fost nevoită să proclame, așa cum face și acum, că logosul creștin este singurul logot adevărat și că toate celelalte logosuri ale celorlalte religii sunt false și doar niște pretense principii rele – ori satana. Acum vedem către ce conduce această teologie occidentală.

– a oamenilor pământului nostru; dar care au *căzut* totuși în *materie* în virtutea aceleiași evoluții, ca logot secund al „Tatălui”.²⁹⁷

Din punct de vedere sintetic fiecare Logos creator sau „Fiul care este una cu Tatăl” reprezintă însăși mulțimea creatorilor lumii – *rectores mundi*. Chiar și teologia creștină face din cei șapte „Îngeri ai Prezenței” Virtuțile sau atributele personificate ale lui Dumnezeu care, fiind create de El, precum Manu-șii de Brahma, au devenit arhangheli. Însăși teodiceea romano-catolică îi recunoaște, în creatorul său *Verbum Princeps*, pe liderul acestor îngeri – *caput angelorum* – și pe *magni consili Angelus* (Îngerul marelui consiliu), recunoscând astfel identitatea dintre Cristos și acești Îngeri.

„Zei au devenit ne-zei, iar sura a-sura” spune textul; adică zeii au devenit inamicii – satana, dacă citim literal. Însă satana va fi arătat acum, în învățăturile Doctrinei Secrete, alegorizat ca Binele și sacrificiul, un zeu al înțelepciunii, dar sub nume diferite.

Cabala ne învață că mândria și infatuarea – cei doi inițiatori principali ai egoismului și egotismului – sunt cauzele care golesc Cerul de *o treime* din locuitorii săi divini, aceasta din punct de vedere mistic; și de *o treime* din stelele sale, din punct de vedere astronomic. Cu alte cuvinte, cele două afirmații sunt: prima, o alegorie; a doua, un fapt. Prima este însă intim asociată cu omenirea, după cum am arătat.

297 „Deoarece Mintea, o Divinitate care abundă în ambele sexe, este Viața însăși, naște din *Cuvântul* său o altă Minte sau «entitatea lucrătoare»; care, fiind Dumnezeul focului și al spiritului, i-a modelat și i-a format pe ceilalți șapte guvernatori, care în sferele lor conțin *Lumea fenomenală* și a căror dispoziție este numită soartă sau destin.” (Secțiunea 9, cap. I, ediția din 1579)

Aici este evident că „Mintea” (Gândul dumnezeiesc universal primordial) nu este nici Cel nemanifestat și necunoscut, deoarece abundă în ambele sexe (este masculin și feminin), nici Tatăl creștin, deoarece acesta este masculin, și nu un androgin. Reținem deci că *Tatăl*, *Fiul* și *Omul* sunt amestecați și creează confuzie în traducerile lui *Pymander*.

La rândul lor, rozacruzienii, care erau bine familiarizați cu înțelesul secret al tradiției, l-au păstrat pentru ei înșiși, predicând doar că întreaga Creație s-a datorat și a fost rezultatul aceluia legendar „Război din Ceruri”, creat de răzvrătirea îngerilor²⁹⁸ împotriva Legii creatoare sau a Demiurgului. Afirmatia este corectă, dar înțelesul său lăuntric rămâne un mister, chiar până în prezent. Evitarea unor explicații suplimentare a dificultății mesajului – invocând în această direcție „misterul divin” ori păcatul de a fi curioși cu privire la el – înseamnă a refuza să mai spui ceva. Se poate dovedi suficient pentru credincioșii în infailibilitatea papei, dar nu poate satisface mintea filosofică. Totuși, adevărul, deși cunoscut celor mai mulți cabaliști superiori, nu a fost spus de niciunul dintre ei. Fiecare și toți împreună, cabaliști și cercetători ai simbologiei, au arătat o reticență uriașă în a mărturisi semnificația primară a Căderii îngerilor. La un creștin o asemenea tăcere este firească. Niciun alchimist sau filosof nu ar fi putut rosti²⁹⁹ în secolele Evului Mediu

298 Alegoria focului lui Prometeu este o altă versiune a răzvrătirii mândrului lucifer, care a fost aruncat în groapa fână fund, adică azvârlit pe Pământul nostru, pentru a trăi ca om. Lucifer cel hindus, *Mahasura*, este descris de asemenea ca devenind invidios pe lumina strălucitoare a Creatorului și, punându-se în fruntea unor asurași inferiori (nu zei, ci spirite), s-a răzvrătit împotriva lui Brahma; drept pentru care Shiva l-a aruncat în fundul regiunii Patala. Dar, deoarece filosofia merge mână în mână cu ficțiunea alegorică în miturile hinduse, diavolul este făcut să se pocăiască și să i se ofere oportunitatea de a evolua: el este omul păcătos, din punct de vedere esoteric, care poate, prin yoga devoțională și ucenicie, să atingă, încă o dată, poziția de *ființă unită cu Divinitatea*. Hercule, zeul Soarelui, coboară în Hades (peștera inițierii) pentru a elibera victimele din chinurile lor etc. Doar Biserica creștină creează chinul veșnic pentru diavol și cei damnați – este invenția ei.

299 De ce oare, de exemplu, Eliphas Lévi, un cabalist neînfricat și foarte deschis, ar trebui să ezite să divulge misterul așa-numiților „îngeri căzuți”? Faptul că el cunoștea evenimentele și semnificația reală a alegoriei – atât în sensul său religios și mistic, cât și în cel fiziologic – este dovedit de voluminoasele sale scrieri și frecventele aluzii și indicii. Cu toate acestea, Eliphas, după ce a făcut de sute ori aluzii la acest adevăr în lucrările sale anterioare, el declară în ultima sa carte, *Histoire de la Magie*, p. 220: „Protestăm cu toată puterea noastră împotriva suveranității și omniprezenței lui satana. Nu pretindem nici că negăm, nici că afirmăm aici legenda cu privire la Căderea Îngerilor...”, dar, dacă este așa, atunci prințul rebelilor angelici poate fi, în cel mai bun caz, ultimul și cel mai lipsit de putere printre cei condamnați – acum că este separat de Divinitate – care este Principiul fiecărei puteri”. Aceste cuvinte sunt suficient de evazive și de neclare.

ceea ce din perspectiva teologiei ortodoxe era o blasfemie îngrozitoare, care l-ar fi condus direct, prin ușa „sfântă” a Inchiziției, la arderea pe rug. Dar pentru cabaliștii și liber-gânditorii noștri moderni cazul este diferit. La aceștia din urmă ne temem că este doar mândrie umană, o vanitate bazată pe respingerea cu voce tare a unei superstiții imposibil de eradicat. Deoarece Biserica, în lupta ei cu maniheismul, a inventat diavolul și a plasat un stingător teologic pe radioasa stea cerească lucifer, „fiul dimineții”, creând astfel cea mai gigantică dintre toate paradoxurile sale – o lumină întunecată și tenebroasă – mitul a prins rădăcini mult prea adânci în solul credinței oarbe pentru a permite, în epoca noastră, chiar și celor care nu-i aprobă dogmele și râd de satana ei împodobit cu coarne și cu degete despicate, să vină curajoși în față și să mărturisească vechimea celor mai străvechi tradiții. Pe scurt, despre aceasta ar fi vorba. Din punct de vedere *semi-exoteric*, „întâiul născut” al Atotputernicului – *Fiat lux* – sau îngerii Luminii primordiale au fost însărcinați să creeze;

Dar să vedem ce scrie Hargrave Jennings în stilul său ciudat, gen *staccato*:

„Atât Sfântul Mihail, cât și Sfântul Gheorghe reprezintă *tipuri*. Ei sunt personaje sfinte ori eroi cu demnitate sau puteri apoteozate. Fiecare dintre ei este reprezentat prin capacitățile și atributele sale aproximative. Ei sunt reproduși și există într-o mare diversitate – diferențiați prin diverse nume în toate mitologiile (inclusiv creștinismul). Ideea care stă la baza fiecăruia este una generală. Această idee și noțiune reprezentativă este cea a campionului atotputernic – genul copilului în inocența sa virgină – atât de puternic, încât această inocență plină de dumnezeire (Serafimul «cel mai cunosător», Heruvimul «cel mai iubitor») poate zdruncina lumea în opoziție cu construcțiile dibace (această «latură a vieții») ale apostatului magnific, adică a rebelului puternic, dar în același timp «aducătorul de Lumină», lucifer, «steaua dimineții», «fiul dimineții» – cel mai înalt titlu creat în afara Cerurilor, căci în Ceruri nu poate fi, dar în afara Cerurilor există totul. Într-una din aparentele lat-uri incredibile ale caracterului său – calitățile nu au gen sexual – acest arhanghel, Sfântul Mihail, este energia *invincibilă, asexuată, cerească* – pentru a-i conferi onoarea trăsăturilor sale mărețe – «Combatantul virgin» invizibil, înveșmântat și în același timp înarmat în platoșa «refuzului gnostic de a crea». Acesta este un alt mit învăluit într-un mit... un mister uluitor al misterelor, deoarece este atât de imposibil și de contradictoriu. Inexplicabil precum Apocalipsa. De nedezvăluit precum Revelațiile.” (P. 213)

În orice caz, acest mister inexplicabil și de nedezvăluit va fi acum explicat și revelat cu ajutorul doctrinei Orientului. Dar așa cum spune autorul foarte erudit, dar și mai provocator de confuzii, al lucrării *Phallicism*, desigur că niciun muritor neinițiat nu va înțelege vreodată adevăratul sens al remarcilor sale.

o treime dintre aceștia s-au răzvrătit și *au refuzat*, în timp ce cei care „s-au supus precum Fetahil *au eșuat*” în modul cel mai evident.

Pentru a înțelege refuzul și eșecul în înțelesurilor lor fizice corecte sunt importante studiul și înțelegerea filosofiei orientale; de asemenea, și familiarizarea cu doctrinele mistice fundamentale ale vedanticilor, în ceea ce privește eroarea supremă de a atribui activitatea funcțională Divinității infinite și absolute. Filosofia esoterică susține că în timpul momentelor *sandhya* (amurg) „Soarele central” emite *lumină creatoare* – pasivă, ca să spunem așa. *Cauzalitatea* este atunci latentă. Doar în perioadele active ale ființei emană un flux de energie abundentă, ai cărei curenți vibratorii dobândesc o mai mare capacitate de acțiune și de potențial odată cu fiecare treaptă a scării periodice a Ființei pe care o traversează. Rezultă deci că procesul de creare sau, mai degrabă, de modelare a Universului organic, cu toate elementele celor șapte regnuri ale sale, a necesitat existența unor ființe inteligente, care sunt denumite colectiv Ființa sau Dumnezeu creator – diferențiat deja de Unitatea unică și absolută, deoarece Unitatea nu este supusă creației condiționate.³⁰⁰

Acum, manuscrisele Cabalei aflate la Vatican – despre care se spune că o singură copie a lor se află în posesia Contelui de St. Germain (în Europa) – conține cea mai completă expunere a doctrinei, inclusiv versiunea bizară acceptată de luciferieni³⁰¹ și alți gnostici; iar în acel pergament *cei șapte sori ai Vieții* sunt enumerați în ordinea oferită în *Saptasurya*. Doar patru dintre aceștia sunt menționați însă în edițiile Cabalei ce pot fi găsite în bibliotecile publice și chiar într-o frazeologie

300 „Creația” din substanța eternă pre-existentă sau materie, desigur; iar această substanță, conform învățăturilor noastre, este spațiul nemărginit și existent în veșnicie.

301 Luciferienii sunt o sectă apărută în secolul al IV-lea, despre care se spune că predicau ideea că sufletul este un corp carnal transmis copilului de către tatăl său; iar o altă sectă religioasă, chiar mai timpurie, din secolul al II-lea d.C. – lucianiștii – predicau toate acesta și, chiar mai mult, faptul că sufletul animal nu era nemuritor, filosofând pe concepțiile învățăturilor oculte și cabalistice reale.

mai mult sau mai puțin voalată. În orice caz, chiar și acest număr redus este suficient de amplu pentru a arăta o origine identică, referitoare la grupul cuaternar al entităților dhyani chohan, și confirmă speculația că își are originea în Doctrina Secretă a arienilor. După cum se cunoaște foarte bine, Cabala nu a apărut niciodată odată cu evreii, care și-au preluat ideile de la caldeeni și egipteni.

Astfel, chiar și învățăturile cabalistice *exoterice* (în prezent) vorbesc despre un *Soare central* și despre trei sori secundari în fiecare sistem solar – inclusiv al nostru. Așa cum se arată în acea lucrare reușită, deși mult prea materialistă, *New Aspects of Life and Religion*, care este un *rezumat al opiniilor* cabaliștilor într-o manieră aprofundată și asimilată:

„Soarele central ... era pentru ei (la fel ca și pentru arieni) *centrul de Repaus*; centrul în jurul căruia urma să acționeze întreaga mișcare. În jurul acestui Soare central ... primul dintre cei trei sori ai sistemului se rotește într-un plan polar ... al doilea, pe un plan ecuatorial, și doar al treilea era Soarele nostru vizibil. Aceste patru corpuri solare erau *organele de a căror acțiune depinde ceea ce omul numește Creația – evoluția vieții pe planeta Pământ*». Canalele prin care influența acestor corpuri era transmisă Pământului erau de natură electrică, după cum afirmă cabaliștii.” (P. 287)

„Energia radiantă ce emana din Soarele central³⁰² a trezit la viață Pământul sub forma unei sfere apoase, a cărei tendință, ca nucleu al unui corp planetar, a fost să se îndrepte către Soarele central ... în

302 Acest „Soare central” al ocultiștilor – pe care chiar și știința este obligată să-l accepte din punct de vedere astronomic, deoarece nu poate nega prezența în spațiul sideral a unui corp central în Calea Lactee, un punct nevăzut și misterios, centrul veșnic ascuns de atracție al Soarelui și al sistemului nostru – este privit într-un mod diferit de către ocultiștii orientali. În timp ce cabaliștii occidentali și evrei (și chiar și unii astronomi moderni pioși) susțin că în acest Soare Dumnezeirea este în mod special prezentă – referindu-se la aceasta ca fiind faptele volitive ale lui Dumnezeu – inițiații orientali afirmă că, deoarece *esența supradumnezeiască* a Absolutului Necunoscut este egală în fiecare domeniu și loc,

a cărui sferă gravitațională fusese creat; dar energia radiantă, electrizând ambele corpuri, le-a ținut separate una de cealaltă și a modificat mișcarea către o deplasare în jurul centrului de atracție, pe care planeta care se rotea (Pământul) a căutat astfel să o atingă.

În celula organică *Soarele vizibil* și-a găsit matricea proprie adecvată și a produs cu ajutorul ei regnul animal (în timp ce a dezvoltat la maturitate regnul vegetal), plasând în final omul în capătul acestui lanț evolutiv, în care, prin acțiunea însuflețitoare a acelui regn, el a dezvoltat celula psihică. Însă omul, deși era plasat în fruntea regatului animal și în fruntea Creației, era omul-animal *lipsit de suflet, omul perisabil...* De aceea omul, deși aparent este coroana Creației, a fost necesar să marcheze prin apariția sa încheierea acesteia; deoarece Creația care a culminat cu omul a fost necesar ca la moartea lui să intre în declin” (p. 289).

Această viziune cabalistă este citată aici pentru a evidenția identitatea sa perfectă în spirit cu doctrina orientală. Dacă explicați sau completați învățătura celor șapte sori cu cele șapte sisteme ale *planurilor ființei* – din care „sorii” sunt sferile centrale – aveți cele șapte planuri angelice ale căror „oștiri” sunt zeii acestora, la modul colectiv. (A se vedea Comentariile la stanța a VII-a din volumul I.) Ele alcătuiesc grupul de frunte, împărțit în patru clase, de la cele necorporale până la cele semi-corporale; iar aceste clase sunt direct conectate – deși în moduri foarte diferite în ceea ce privește funcțiile și legăturile voluntare – cu omenirea noastră. Ele sunt trei, sintetizate de a patra (prima și cea mai înaltă), care este numită „Soarele central” în doctrina cabalistă citată anterior. Aceasta este marea diferență dintre cosmogonia semită și cea ariană; una materializează și umanizează misterele Naturii;

„Soarele central” reprezintă pur și simplu electricitatea universală a Vieții; este rezervorul în care este focalizată această radiație dumnezeiască, deja diferențiată la începutul fiecărei Creații. Chiar dacă se află încă într-o stare neutră – *laya* – este Centrul vieții care atrage și emite în veșnicie.

cealaltă spiritualizează materia, iar fiziologia ei este întotdeauna subordonată metafizicii. Astfel, deși al șaptelea principiu ajunge la om prin toate fazele ființei, ca un element indivizibil, de o unitate impersonală, el trece prin (Cabala spune că *vine de la*) Soarele central spiritual și grupul celui de-al doilea (Soarele *polar*), cei doi radiind ori însuflând asupra omului Sufletul său – Atman. Grupul al treilea (Soarele *ecuatorial*) îl aduce pe *buddhi* și îl întărește asupra lui Atman, precum și atributele superioare ale lui *manas*, în timp ce grupul al patrulea (spiritul Soarelui nostru vizibil) îl înzestreaază cu *manas* și cu vehiculul său – *kama rupa* sau corpul dorințelor și al pasiunilor, cele două elemente ale lui ahamkara care dezvoltă *conștiința individuală* – egoul (*eul*) personal. În final, spiritul Pământului, în unitatea sa triplă, clădește corpul fizic, atrăgând către el Spiritele Vieții și formându-i *linga sharira*.

Acum, deoarece totul se desfășoară ciclic, evoluția omului este de aceeași manieră, ordinea în care este el generat fiind descrisă în întregime în învățăturile orientale, în timp ce în Cabala este doar sugerată. În Cartea lui Dzyan se spune astfel cu privire la omul primordial – când a fost proiectat pentru prima dată de „cei fără oase”, creatorii necorporali:

„Mai întâi suflul, apoi *buddhi* și fiul umbrei (corpul) au fost creați. Dar unde se afla pivotul (principiul mijlociu, *manas*)? Omul este osândit. Căci, dacă este lăsat singur, (elementul nediferențiat) *indivizibil și vahan* (*buddhi*) – cauza fără de cauză – se separă de viața manifestată, dacă nu este consolidat și ținut laolaltă de principiul de mijloc, vehiculul conștiinței personale a lui *jiva*” – explică aici Comentariul.

Cu alte cuvinte, cele două principii superioare *nu pot avea nicio individualitate pe Pământ*, nu pot fi *omul*, dacă nu există a) mintea, *manas-ego*, pentru a se recunoaște pe sine, și b) personalitatea terestră *falsă* sau corpul dorințelor egotice și al voinței personale, care să consolideze tot

acest întreg ca și cum s-ar roti precum un pivot (ceea ce este adevărat) în jurul forme fizice a omului. Este vorba despre principiile *patru* și *cinci*³⁰³ – *kama rupa* și *manas* – care conțin personalitatea duală: adevăratul eu nemuritor (*dacă se asimilează pe sine în celelalte două superioare*) și personalitatea falsă și efemeră, *mayavi* ori corpul astral sau sufletul *uman-animal* – cele două fiind necesar să fie strâns îmbinate în scopurile unei existențe terestre depline. Chiar dacă întrupați monada spirituală a unui Newton, alături cu cea a celui mai mare sfânt de pe Pământ, în cel mai perfect corp fizic imaginabil – adică într-un corp ce conține două sau trei principii, compus din *sthula sharira*, *prana* (principiul vieții) și *linga sharira* – dacă îi lipsesc principiile mijlociu și cinci, ați creat un *idiot* – în cel mai bun caz o creatură frumoasă, fără suflet, goală și inconștientă. *Cogito ergo sum* nu-și poate găsi lăcaș în creierul unei asemenea creaturi, nu pe acest plan, în orice caz.

Dar există căutători care au înțeles cu mult timp în urmă semnificația filosofică ce stă la baza alegoriei – atât de desfigurată și de torturate de Biserica Romano-Catolică – a Căderii îngerilor. „Împărăția spiritelor și acțiunea spirituală care curge din Voința Spiritului și este rezultatul acesteia este exterioară, în contrast și în contradicție cu Împărăția sufletelor (divine) și a acțiunii dumnezeiești.”³⁰⁴ După cum se spune în text:

„Rezultatul este produs după imaginea creatorului și aceasta stă la baza genezei ființei; evoluția cu legile sale condiționate și limitate apare ulterior. Cei existenți prin sine înșiși³⁰⁵ sunt numiți creații, căci ei apar în raza Spiritului, manifestați prin potențialitatea inerentă naturii sale nenăscute, aflate dincolo de timpul și spațiul (limitate sau condiționate).

303 Al patrulea și al cincilea începând de jos, de la corpul fizic; al treilea și al patrulea, dacă le socotim de la Atman.

304 *New Aspect of Life*.

305 Esențele spirituale angelice, nemuritoare în existența lor, deoarece sunt necondiționate în Eternitate; dar care sunt periodice și condiționate în manifestările lor manvantarice.

Produsele pământului, însuflețite și neînsuflețite, inclusiv omenirea, sunt numite în mod fals Creația și creaturile sale, deoarece ele sunt dezvoltarea (evoluția) elementelor divizibile.” (Comentariul XIV)

Apoi se spune astfel:

„*Rupa cerească* (Dhyani Chohan) creează (omul) după propria sa imagine; este o idee spirituală, ca urmare a primei diferențieri și treziri a substanței universale (manifestate); această formă este umbra ideală a Ființei Sale și acesta este Omul primei rase.”

Pentru a exprima toate acestea într-o formă mai clară, limitând explicația doar la acest pământ, a fost datorită primelor „euri diferențiate” – Biserica le numește Arhangheli – să impregneze materia primordială cu impulsul evolutiv și să ghideze puterile sale formatoare în modelarea creațiilor acesteia. La aceasta se referă atât tradiția orientală, cât și cea occidentală prin cuvintele „Îngerilor li s-a poruncit să creeze”. După ce Pământul a fost pregătit de către puteri mai joase și mai materiale, iar cele trei regnuri ale sale și-au început drumul către „fructificare și înmulțire”, puterile superioare – Arhangheli sau Dhyani – au fost constrânși de Legea evolutivă să coboare pe Pământ, pentru a construi coroana evoluției sale – Omul. Astfel, „cei creați din Sine înșiși” și cei „existenți prin Sine înșiși” și-au proiectat umbrele slabe; însă grupul al treilea, Îngerii de foc, s-a răzvrătit și a refuzat să se alăture fraților lor cerești.

Exoterismul hindus îi reprezintă pe toți ca fiind yoghini, a căror pietate i-a inspirat să refuze procesul de creare, deoarece doreau să rămână în eternitate *kumara* – „tinerii virgini” – în scopul de a-i anticipa, dacă era posibil, pe semenii lor în călătoria către *nirvana*, „eliberarea finală”. Dar, conform interpretării esoterice, acesta era un sacrificiu de sine întru beneficiul omenirii. „Rebelii” nu doreau să creeze oameni iresponsabili și lipsiți de voință, așa cum făceau îngerii „supuși”; nici nu

puteau să înzestreze ființele umane doar cu niște reflectări temporare ale propriilor atribute; căci, chiar dacă aceștia din urmă (îngerii) aparțineau unui alt plan, mult mai înalt, de conștiință, ei au lăsat omul să fie iresponsabil, interferând astfel cu orice posibilitate de a progresa. Nicio evoluție spirituală și psihică nu este posibilă pe Pământ – planul cel mai inferior și mai material – pentru cineva care, aflat pe acest plan, este *perfect* prin sine însuși și nu poate acumula merite sau nemerite. Dacă omul ar rămâne umbra slabă a perfecțiunii inerte, imuabile și nemișcate, unicul atribut negativ și pasiv al adevăratului *Eu sunt ceea ce sunt*, atunci ar fi osândit să treacă prin viața lumească precum printr-un somn greu și fără vise; de aici provine eșecul pe acest plan. Ființele ori Ființa – numită la modul colectiv Elohimii – care a pronunțat prima cuvintele dure: „Iată că omul a ajuns ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum, ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci” (Geneză 3:22), trebuie să fi fost cu adevărat *Ilda-baoth*, Demiurgul nazarinenilor, plin de mânie și invidie împotriva propriei sale creaturi, a cărui reflectare a creat elementul *ofiomorf* [cu referire la forma și atributele șarpelui – n.tr]. În acest caz este firesc – chiar și din perspectiva literei moarte – să-l considerăm pe satana, șarpele Genezei, ca fiind adevăratul creator și binefăcător, părintele omenirii spirituale. Căci el a fost „vestitorul luminii”, lucifer cel strălucitor și radios, care a deschis ochii făpturii automate create de Iehova, după cum se afirmă; și el, care a fost primul care a șoptit: „În ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneză 3:5), poate fi considerat doar prin prisma unui Salvator. Deși un „adversar” pentru „Spiritul personificat” al lui Iehova, el rămâne în continuare, în adevărul esoteric, „mesagerul” în veșnicie iubitor (îngerul), serafimul și heruvimul pe care amândoi l-au cunoscut bine și l-au iubit mult, și care ne-a conferit nemurirea spirituală, în loc de cea

fizică – aceasta din urmă fiind o nemurire statică, care ar fi transformat omul într-un „iudeu rătăcitor” și fără moarte.

Așa cum se relatează în lucrarea „Gnosticii” a lui King, „Ilda-Baoth, pe care mai multe secte îl consideră Dumnezeul lui Moise, nu era un spirit pur, ci era ambițios și mândru; respingând lumina spirituală a spațiului central ce-i fusese oferită de mama sa, Sophia-Achamoth, el a pornit să creeze o lume proprie. Ajutat de fiii săi, cele șase duhuri planetare, el a creat omul, dar s-a dovedit a fi un eșec, căci a rezultat un monstru fără suflet, ignorant și care se târa pe cele patru membre, precum o fiară materială. Ilda-Baoth a fost obligat să implore ajutorul mamei sale spirituale. Ea i-a transmis o rază din lumina ei divină, care l-a însuflețit pe om și l-a înzestrat cu suflet. Iar acum a început animozitatea simțită de Ilda-Baoth față de propria creatură. Urmând impulsul luminii dumnezeiești, omul s-a avântat din ce în ce mai sus în aspirațiile sale; foarte curând, el a început să afișeze nu imaginea creatorului său, Ilda-Baoth, ci pe cea a Ființei Supreme, «omul primordial», Ennoia. Atunci Demiurgul a fost cuprins de mânie și invidie; și, fixându-și ochiul gelos asupra abisului materiei, privirea sa înveninată de patimă a fost reflectată brusc, precum într-o oglindă. Reflectarea a devenit animată, iar din abis a apărut satana, șarpele, creatura ofiomorfă – «întruchiparea invidiei și a vicleniei. El este uniunea dintre tot ceea ce este bazal în materie și ura, invidia și șiretenia inteligenței spirituale».”

Aceasta este lucrarea exoterică a gnosticilor. Chiar dacă este o versiune sectară, alegoria este sugestivă și pare complet realistă. Este o deducție naturală din textul cu literă moartă al capitolului 3 al Genezei.

De aici provine alegoria lui Prometeu, care fură focul divin pentru a permite oamenilor să meargă conștient pe calea evoluției spirituale – transformându-l astfel pe cel mai perfect dintre animalele pământului într-un potențial zeu, făcându-l liber să „preia cu forța Împărăția

Cerurilor”. De aici provine, de asemenea, blestemul pronunțat de Zeus împotriva lui Prometeu și cel al lui Iehova-Ilda-Baoth împotriva „fiului răzvrătit”, satana. Zăpezile pure și înghețate ale munților caucazieni *versus* focul și flăcările veșnice și mistuitoare ale unui iad ce poate fi stins. Doi poli, dar aceeași idee; aspectul dual al unui chin rafinat: un *făuritor de foc* – emblema personificată Φωσφόρος a focului astral și lumina din *anima mundi* (acel element despre care filosoful materialist german Moleschitt a spus: „Fără fosfor nu există gândire”) – arzând în flăcările încinse ale pasiunilor sale terestre; conflagrația aprinsă de *gândirea* sa, deosebind ca și acum binele de rău, dar fiind totuși sclavul pasiunilor Adamului său lumesc; simțind vulturul îndoii și deplina conștiință care îngenunchează în inima sa – *un adevărat Prometeu, deoarece este o entitate conștientă și, prin urmare, responsabilă*.³⁰⁶ Blestemul vieții este măreț, dar cât de puțini sunt aceia care, în afară de unii mistici hinduși și sufiști, și-ar da toate chinurile vieții conștiente, toate relele unei existențe responsabile pe perfecțiunea inconștientă a unei ființe necorporale, pasive (din perspectiva obiectivă) ori chiar pe inerția universală statică, personificată de Brahma în timpul odihnei sale „din noapte”. Căci, pentru a cita un articol „reușit” al unuia³⁰⁷ care cade victimă confuziei dintre planurile de existență și conștiință:

„Satana sau lucifer reprezintă energia activă ori, după cum o numește Jules Baissac, «energia centrifugă a Universului», dintr-un sens cosmic.

306 Istoria lui Prometeu, a karmei și a conștiinței umane va fi discutată în continuare.

307 Este vorba despre un englez care a fost ucis de propriul geniu capricios. Fiul unui preot protestant, el a devenit mahomedan, apoi un ateu înverșunat, iar după întâlnirea cu un maestru, un *guru*, el a devenit un mistic; apoi un teosof care s-a îndoit și a ajuns la disperare; s-a dat magiei albe și negre, a înnebunit și s-a alăturat Bisericii Romano-Catolice. Apoi i-a întors spatele, a anatemitat-o, a redevenit ateu și a murit blestemând omenirea, cunoașterea și pe Dumnezeu în care încetase să mai creadă. Dotat cu toate informațiile esoterice pentru a-și scrie lucrarea *War in Heaven*, el a creat un articol pe jumătate politic, amestecându-l pe Malthus cu satana și pe Darwin cu lumina astrală. Pace învelișului ființei sale! El este o avertizare pentru toți ucenicii (*chela*) care eșuează. Mormântul său uitat poate fi văzut acum în cimitirul musulman de la Joonagad, Kathiavar din India.

El este focul, lumina, viața, strădania, efortul, gândul, conștiința, progresul, civilizația, libertatea, independența. În același timp el este durerea, care este reacția plăcerii acțiunii, și moartea, care este mișcarea de revoluție a vieții – satana, arzând în propriul iad, produs prin furia propriului său impuls – și dezintegrarea expansivă a nebuloasei care urmează să se solidifice în noi lumi. Și iarăși el este în mod adecvat zădărnicit de inerția eternă a energiei pasive a Cosmosului – inexorabilul EU SUNT – cremenea din care scapără scântele. Potrivit este el ... și adepții săi să fie expediți «mării de foc», deoarece aceasta este Soarele (dintr-un anume sens doar în alegoria cosmică), fântâna vieții în sistemul nostru, unde ei sunt purificați (dezintegrați) și transformați pentru a fi rearanjați pentru o altă viață (învieirea); acel Soare care, deoarece este originea principiului activ al Pământului nostru, este atât Casa, cât și Sursa lumescului satana...”

Pentru a demonstra, în plus, acuratețea teoriei generale lui Baissac (în *Le Diable et Satan*), frigul este cunoscut ca având un efect *centripet*. Continuăm din același articol:

„Sub influența frigului totul se contractă... În prezența lui viața hibernează sau moare, gândul congelează, iar focul este stins. Satana este nemuritor în propria sa Mare de Foc – doar în «Nifl-heim» (iadul rece al scandinavului *Eddas*) al lui EU SUNT el nu poate exista. Dar pentru toate acestea există un gen de existență *nemuritoare* în Nifl-heim, iar acea existență trebuie să fie *lipsită de durere și plină de pace*, deoarece este *inconștientă și inactivă*. În Împărăția lui Iehova (dacă acest Dumnezeu ar fi tot ceea ce afirmă despre el evreii și creștinii) nu există suferință, nici război, nici căsătorie și dare în căsătorie, nici schimburi, nici *conștiință individuală*.³⁰⁸ Totul este absorbit în spiritul

308 Autorul vorbește despre Iehova care este *activ, se luptă* și blestemă ca și cum ar fi sinonim cu Parabrahman! Am citat din acest articol pentru a arăta cât de mult se separă de învățăturile teosofice; altfel, ar putea fi citat într-o zi împotriva noastră, așa cum face tot ceea ce se publică în *Theosophist*.

Celui Atotputernic. În mod clar este o Împărăție a Păcii și a supunerii loiale, așa cum cea a «rebelului-arhanghel» este una a războiului și a revoluției... Prima este ceea ce, de fapt, teosofia numește *nirvana*. Dar atunci teosofia predică faptul că, *după ce a apărut separarea de Sursa primară*, reuniunea poate fi dobândită doar prin *efortul voinței* – care este în mod clar *satanic* în sensul acestui eseu.”

Este „satanic” din perspectiva romanismului ortodox (catolicismul roman), căci datorită prototipului aceuia care a devenit în timp *diavolul creștin* – toți acei arhangheli radioși, dhyani chohan care au refuzat să creeze, deoarece ei doreau ca omul să devină *propriul său creator* și un zeu nemuritor – oamenii pot atinge nirvana și paradisul Păcii dumnezeiești.

Pentru a încheia acest lung Comentariu, Doctrina Secretă ne învață că devașii focului, rudrașii și kumarașii, „îngerii virgini” (cărora le aparțin și arhangheli Mihail și Gabriel), „rebelii” divini – numiți de evreii rigizi și capabili să materializeze orice aspecte prin numele de *nahash* sau „deposedați”, „lipsiți de ceva” – au preferat *blestemul întrupării* și ciclurile lungi ale existenței și renașterilor terestre în locul contemplării suferinței (chiar dacă inconștientă) ființelor (dezvoltate ca formă-umbre din frații lor) create din energia semi-pasivă a creatorilor lor mult prea spirituali. Dacă „utilizarea vieții de către om ar trebui să fie nici pentru a însufleți, nici pentru a spiritualiza, ci pentru a *umaniza* Sinele”³⁰⁹, înainte să poată face aceasta el ar trebui să se

309 Explicând Cabala, dr. H. Pratt spune: „Spiritul era pentru om (ori mai degrabă pentru rabinul evreu...?) o ființă fără trup, neîntrupată sau deposedată și degradată; și de aceasta a fost înfățișat prin ideograma *nahash*, „lipsit de”, ceva reprezentat ca apărând și seducând rasa umană – oamenii prin intermediul femeii... În imaginea rezultată din *nahash* acest spirit a fost reprezentat printr-un șarpe, deoarece, *ca urmare a lipsei membrilor sale corporale*, șarpele era considerat o creatură deposedată, degradată și josnică” (*New Aspects*, p. 235). Dar există cei care ar prefera imaginea șarpelui – simbolul înțelepciunii și al eternității, așa lipsit cum este de membrele sale – în locul celui al lui *Jod*, ideograma poetică a lui Iehova din Cabala – zeul simbolului masculin al procreării.

nască *uman*, nu angelic. De aceea, tradiția îi arată pe yoghinii cerești oferindu-se ca victime voluntare pentru a izbăvi umanitatea – creată la început după chipul zeilor, adică perfectă – și pentru a-l înzestra pe om cu sentimente și aspirații umane. Pentru a face aceasta ei au trebuit să renunțe la poziția lor naturală și, coborând pe Globul nostru, să-și facă reședința pe el pentru întregul ciclu al unei mahayuga, renunțând la individualitățile lor impersonale pentru a prelua personalități individuale – fericirea existenței siderale în schimbul blestemului vieții terestre. Acest sacrificiu voluntar al îngerilor de foc, a căror natură era *cunoașterea* și *iubirea*, a fost interpretat de teologiile exoterice prin afirmația că „îngerii rebeli au fost aruncați din Ceruri în întunericul iadului” – ori pe Pământul nostru. Filosofia hindusă indică adevărul, arătând că asurașii aruncați din Cer de către Shiva se află doar într-o *stare intermediară*, în care ei se pregătesc pentru grade superioare de purificare și de izbăvire din condiția lor mizerabilă; însă teologia creștină, care susține că este întemeiată pe piatra iubirii dumnezeiești, pe caritatea și justiția celui pe care îl numește Mântuitorul – a inventat – pentru a-și impune paradoxal această afirmație – dogma sumbră a iadului, cea pânghie arhimedică a filosofiei romano-catolice.

În ceea ce privește înțelepciunea rabinică – în comparație cu care nu există alta mai convinsă, mai materialistă și mai grosieră, deoarece aduce totul în planul tainelor fiziologice – ea numește aceste Ființe ca fiind „Răul”; iar cabaliștii *nahash*, „cei lipsiți”, după cum am explicat anterior, și *sufletele* care s-au aruncat, *după ce au fost îndepărtate din Ceruri de Cel Sfânt*, într-un abis la începuturile existenței lor și au așteptat momentul când puteau coborî pe pământ. (*Zohar*, III, 61c)

Trebuie să explicăm că nu suntem în conflict cu *Zoharul* și cu Cabala în interpretarea lor corectă – ultima fiind a noastră; ci doar cu explicațiile groșiere și *pseudo-esoterice* al Cabalei și în special cu cele ale cabaliștilor creștini.

„Pământul și omul nostru”, spune Comentariul, „sunt rezultatele celor trei focuri”; în sanscrită numele lor corespund: „focului electric, focului solar și focului produs prin frecare”. Aceste trei focuri, explicate pe planurile cosmic și uman, sunt Spiritul, sufletul și trupul, cele trei mari grupe-rădăcină, împreună cu cele patru diviziuni ale lor. Aceste aspecte variază în cadrul diferitelor școli, devenind – conform aplicațiilor lor – *upadhi* și *vehiculele* ori numenul acestora. În relațiile exoterice ele sunt personificate de „cei trei fii ai splendorii și strălucirii fără egal” ai lui Agni Abhimanin, cel mai mare fiu al lui Brahma, Logosul cosmic, și ai lui Svaha, una dintre fiicele lui Daksha.³¹⁰ În sens metafizic „focul produs prin frecare” înseamnă uniunea dintre *buddhi*, al șaselea principiu, și *manas*, al cincilea – care sunt astfel uniți sau consolidați împreună; al cincilea se contopește și devine parte a monadei; în sens fizic, el se referă la *scânteia creatoare* sau germenul care fructifică și generează ființa umană. Cele trei focuri (ale căror nume sunt Pavaka, Pavamana și Suchi) sunt menționate ca fiind condamnate de un blestem al lui Vasishta, marele înțelept, „să se nască din nou și din nou”. (*Bhagavata Purana*, IV, 24, 4) Acestea sunt suficient de clare acum.

Prin urmare, **flăcările**, ale căror funcții sunt confundate în cărțile exoterice și sunt numite cu indiferență Prajapati, Pitris, Manu, Asura, Rishi, Kumara³¹¹ etc., etc., sunt menționate ca încarnându-se personal

310 Daksha, „cel inteligent și competent”. „Acest nume deține în general ideea *puterii creatoare*.” El este un fiu al lui Brahma și al lui Aditi și, conform altor versiuni, este o putere înăscută care, întocmai precum Minerva, a țâșnit din corpul tatălui său. El este conducătorul Prajapatilor – Domnii sau Creatorii Ființei. În *Vishnu Purana*, Parasara spune despre el: „În fiecare kalpa (sau manvantara) Daksha și restul sunt născuți și din nou distruși”. Iar în *Rig Veda* se afirmă că: „Daksha a ieșit din Aditi, iar Aditi din Daksha”, o referire la eterna renaștere ciclică a aceleiași esențe dumnezeiești.

311 Niciuna dintre aceste clasificări nu este distinctă de Pitris sau Străbunii, după cum spune Manu (III, 284). „Cei înțelepți îi numesc pe părinții noștri Vasus; pe bunicii noștri paterni Rudras; pe străbunii noștri paterni Adityas; în conformitate cu un text al Vedelor”; ori „acesta este un text vedic nemuritor” – într-o altă traducere.

în a treia rasă-rădăcină și astfel se găsesc „născându-se din nou și din nou”. În doctrina esoterică ele sunt în general numite Asura, Asura Devata ori Pitar-devata (zeii), căci, după cum am spus, au fost primii zei – și cei mai elevați – înainte de a deveni „nu-zei”, căzând sau degradând din spirite ale Cerului în spirite ale Pământului.³¹² Aceasta din perspectiva *exoterică* a dogmei ortodoxe – rețineți.

Niciun teolog, în orice caz nu mai mult decât un orientalist, nu poate înțelege vreodată genealogiile acestor Prajapati, Manu și Rishi, nici legătura directă a acestora – ori corelația lor – cu zeii, fără să dețină cheia vechilor cosmogonii și teogonii primitive, pe care toate popoarele le împărtășeau la începuturi. Toți acești zei și semizei sunt menționați că renasc pe Pământ, în diverse perioade (kalpa) și sub forma unor variate personaje; în plus, fiecare își are propria karmă bine trasată și fiecare efect desemnat cauzei sale.

Înainte de a explica alte stanțe a fost absolut necesar să arătăm, așa cum am făcut, că fiii „Înțelepciunii întunecate”, deși identici cu arhanghelii pe care teologia a ales să-i numească „cei căzuți”, sunt la fel de divini și de puri, și chiar mai mult decât toți sfinții Mihail și Gabriel atât de slăviți în biserici. „Cartea străveche” detaliază într-un mod divers despre viața astrală, aspecte care, în acest moment, ar fi destul de incomprehensibile pentru cititor. De aceea, ne vom ocupa ulterior de prima rasă și cea de-a doua. Dar putem discuta despre a treia rasă – rasa-rădăcină care s-a separat în sexe și a fost prima înzestrată cu rațiune. Deoarece oamenii s-au dezvoltat în același timp cu sfera pământească, iar aceasta a atins faza „de întărire a scoarței” cu o sută de milioane de

312 Așa cum a fost descoperit recent de G. Smith în literatura babiloniană, la fel se prezentau lucrurile și în teogonia caldeeană. Ishtar era „cel mai mare din Ceruri și de pe Pământ”. Sub el se află Igaga sau îngerii cerești și anunnaki ori îngerii Pământului. Sub aceștia se găsesc diverse categorii de spirite și „duhuri” numite Sadu, Vadukku, Ekimu, Gallu – unii fiind buni, alții fiind răi. (A se consulta *Babylonian Mythology*.)

ani înainte, prima sub-rasă umană a început deja să se materializeze sau să se solidifice, ca să spunem așa. Dar, după cum spune stanța: „*Omul lăuntric* (entitatea conștientă) *nu era*”. Această „entitate conștientă” provine *din*, ori în multe cazuri *este*, după cum spune ocultismul, însăși *esența* și *substanța* inteligențelor superioare condamnate de către legea neabătută a evoluției karmice să se încarneze în această manvantara.

(b) Acest verset (39) se referă exclusiv la diviziunile rasiale. Strict vorbind, filosofia esoterică predică o poligeneză modificată. Căci, în timp ce îi atribuie omenirii o unitate a originii, în măsura în care strămoșii sau „Creatorii” erau cu toții ființe divine – deși de diferite clase sau grade de perfecțiune în ierarhia lor – oamenii au fost născuți totuși pe diferite centre ale continentului acelei perioade. Deși aveau toți aceeași origine comună, totuși – din motive ce țin de potențialitățile și capacitățile lor mentale, de formele lor fizice sau exterioare și de viitoarele caracteristici – erau foarte diferiți.³¹³ Cât despre tenul lor există o alegorie sugestivă relatată în *Linga Purana*. Kumarașii – așa-numiții „zei-Rudra” – sunt descriși ca fiind încarnări ale lui Shiva, Distrugătorul (*formelor exterioare*), numit și Vamadeva. Acesta, sub forma de *kumara*, „celibatarul etern”, tânărul cast virgin, emană din Brahma în fiecare mare manvantara și „devine, din nou, patru”; este o referire la cele *patru mari diviziuni* ale raselor umane în ceea ce privește tenul și tipul de rasă – și trei variațiuni principale ale acestora. Astfel, în a 29-a kalpa – în acest caz o referire la transformarea și evoluția formei umane pe care Shiva o distruge și o remodelează periodic și în veșnicie, până la marele punct (manvantaric) de cotitură de la mijlocul celei de-a patra rase (rasa atlantă) – Shiva, de data aceasta ca Svetalohita ori *kumara-rădăcină*, se transformă din nuanța Lunii, devenind de culoare

313 Unii superiori, alții inferiori, *pentru a se potrivi karmei* diverselor monade care se întrupau și care nu puteau avea toate același grad de puritate în ultimele lor nașteri în alte lumi. Aceasta explică diferența raselor, inferioritatea sălbaticilor și celelalte diferențe umane.

albă; în următoarea sa transformare el este *roșu* (iar în aceasta diferă versiunea exoterică de învățăturile orientale); în a treia – *galben*; iar în a patra devine *negru*.

Esoterismul împarte acum aceste șapte variații, cu cele patru mari diviziuni ale lor, doar în *trei* rase primordiale distincte – deoarece nu ia în considerare Prima Rasă – care nu avea nici tip, nici culoare și aproape nici formă obiectivă, deși era colosală. Evoluția acestor rase, formarea și dezvoltarea lor s-au petrecut în același ritm și pe linii paralele cu evoluția, formarea și dezvoltarea celor trei straturi geologice, din care a rezultat în cea mai mare parte nuanța tenului uman, deoarece a fost determinată de climatele acelor zone. Iar cele trei mari diviziuni sunt numite: roșu-galbenă, neagră și maronie-albă.³¹⁴ Rasele ariene, de exemplu, care variază acum de la maroniu-închis, aproape negru, către un galben-roșiatic-maroniu și până la un alb-crem, provin toate din același fond – a cincea rasă-rădăcină – și izvorăsc dintr-o singură progenitură, numită în exoterismul hindus Vaivasvata Manu; acesta este, nu uitați, personajul *generic*, Înțeleptul despre care se spune că a trăit în urmă cu 18 milioane de ani și de asemenea în urmă cu 850000 de ani – pe vremea scufundării ultimelor rămășițe ale marelui continent al Atlantidei³¹⁵ (*a se vedea detalii despre Manu-rădăcină și Manu-sămânță mai departe în text*) – și despre care se spune că trăiește și acum în neamul

314 Topinard spune, în ediția în engleză a lucrării *Anthropology*, cu o prefață a profesorului Broca: „Există **trei** elemente fundamentale ale tenului organismului uman, și anume: *roșu, galben și negru*; acestea, amestecate în cantități variabile cu albul țesuturilor, dau naștere la numeroasele nuanțe pe care le vedem la familia umană”. Iată cum știința susține din nou, neintenționat, ocultismul.

315 Trebuie să ne amintim că „ultimele rămășițe” despre care se vorbește aici fac referire la acele părți ale „marelui continent” care încă au rămas, și nu la vreuna dintre numeroasele insule care au existat în aceeași perioadă cu continentul. „Insula” lui Platon era, de exemplu, una dintre aceste rămășițe; celelalte s-au scufundat în diverse momente anterioare. O „tradiție” ocultă ne spune că asemenea scufundări apar de fiecare dată când există o eclipsă a „Soarelui spiritual”.

său. (A se vedea mai multe în continuare și la finalul acestei stanțe, când vorbim despre „Manu-șii primordialii ai omenirii.”) Galbenul-alburiu este culoarea primei rase umane solide, care a apărut după mijlocul celei de-a treia rase-rădăcină (*după căderea ei* în procreare – după cum am explicat), aducând modificările finale. Căci doar în acea perioadă a avut loc ultima transformare din care a rezultat omul așa cum este în prezent, doar că la o scară amplificată. Această rasă a dat naștere celei de-a patra rase; „Shiva” a transformat treptat acea parte a omenirii care devenise „neagră din cauza păcatului” în roșu-galbenă (indienii roșii și mongolii fiind descendenții acesteia), iar în final în rasele de culoare maronie-albă – care acum, împreună cu rasele galbene, formează cea mai mare parte a umanității. Alegoria din *Linga Purana* este interesantă, deoarece arată ampla cunoaștere etnologică a antecilor.

Când vorbim despre „ultima transformare” ne putem întreba: Dacă aceasta s-a petrecut cu 18 milioane de ani în urmă, de câte milioane a avut nevoie să atingă acest stadiu final? Și dacă omul, în consolidarea sa treptată, s-a dezvoltat în același timp cu Pământul, câte milioane de ani trebuie să fi trecut de la prima rasă, a doua și prima jumătate a celei de-a treia? Căci Pământul se afla într-o condiție comparativ eterică înainte de a atinge ultima sa fază, cea consolidată; învățăturile arhaice ne spun chiar că, în timpul perioadei de mijloc a rasei lemu-ro-atlante, după trei rase și jumătate de la geneza omului, Pământul, omul și tot ce exista pe Glob se aflau într-o stare mult mai materială și mai grosieră, în timp ce creaturile precum corali și unele scoici se aflau încă într-o stare astrală, semi-gelatinoasă. Ciclurile care au survenit de atunci ne-au purtat deja către înainte, pe arcul ascendent opus, către *dematerializarea* noastră, după cum ar spune spiritualiștii. Pământul, noi înșine și toate lucrurile s-au înmuiat de atunci – chiar și creierele noastre. Unii teosofi au obiectat că un Pământ eteric – în urmă cu 15 sau chiar 20 de milioane de ani – *nu se potrivește cu afirmațiile geologiei*,

care ne spune că vânturile băteau, ploile cădeau, valurile se spargeau la țărm, nisipurile se deplasau și se acumulau etc.; pe scurt, toate cauzele naturale care operează acum își exercitau atunci manifestările în forță, „*chiar în primele vârste ale timpului geologic*, adică acela al celor mai vechi roci paleozoice”. Dar care este data atribuită de geologie acestor „cele mai vechi roci paleozoice”? Și apoi, de ce n-ar fi putut vântul să bată, ploaia să cadă și valurile (*de acid carbonic* se pare, după cum sugerează știința) să se spargă la țărm pe un Pământ semi-astral, adică vâscos? Cuvântul „astral” nu înseamnă neapărat ceva subțire precum fumul în frazeologia ocultă, ci, mai degrabă, ceva „stelar”, strălucitor și translucid, în grade diverse și numeroase, de la o condiție destul de tulbure la una mai vâscoasă.

Dar se obiectează și în continuare: Cum ar fi putut un Pământ astral să afecteze alte planete din acest sistem? Nu s-ar fi dezintegrat întregul proces, dacă ar fi îndepărtată brusc forța de atracție a unei planete? Obiecția este evident invalidă, deoarece sistemul nostru este compus din planete mai vechi și altele mai tinere, unele moarte (precum Luna), altele în proces de formare. Astronomia nu a afirmat niciodată, din câte știm noi, că toate corpurile sistemului nostru ar fi apărut în existență și s-ar fi dezvoltat în simultaneitate. Învățăturile secrete ale regiunii trans-himalayene diferă de cele ale Indiei în această privință. Ocultismul hindus ne învață că omenirea lui Vaivasvata Manu are o vârstă de 18 milioane de ani și ceva. Noi spunem că așa este, dar numai în ceea ce privește omul *fizic* sau aproximativ fizic, care datează de la finalul celei de-a treia rase-rădăcină. Dincolo de acea perioadă omul ori imaginea sa cețoasă posibil să fi existat în urmă cu 300 de milioane de ani; nu știm precis, deoarece *nu ni s-a vorbit despre cifrele* care sunt și vor rămâne secrete la maeștrii științei oculte, așa cum s-a afirmat în „Budismul esoteric”. Mai mult decât atât, în timp ce Puranele hinduse

vorbesc despre un Vaivasvata Manu, noi afirmăm că au existat mai mulți, numele de Manu fiind unul *generic*.

Trebuie să vorbim acum puțin și despre evoluția fizică a omului.

ÎNVĂȚĂTURILE ARHAICE DIN PURANE ȘI DIN GENEZĂ. EVOLUȚIA FIZICĂ

Scriitoarea nu poate oferi prea multe dovezi despre faptul că sistemul cosmogoniei și al antropogoniei, așa cum este descris, a existat cu adevărat, că datele sale *sunt* menținute și că ele se reflectă în versiunile moderne ale scripturilor antice.

Puranele, pe de o parte, și Scripturile evreiești, pe de alta, sunt bazate pe aceeași schemă de evoluție care, dacă este citită din perspectiva esoterică și exprimată într-un limbaj modern, se va găsi că este chiar la fel de științifică pe cât este considerat acum cuvântul final al descoperirilor recente. Singura diferență dintre cele două scheme fiind că Puranele, care acordă o mai mare atenție cauzelor decât efectelor, face aluzie la perioadele pre-cosmice și pre-genetice, mai mult decât la cele ale așa-numitei „Creații”, în timp ce Biblia, care spune doar câteva cuvinte despre perioada anterioară, vorbește pe larg despre geneza materială și – aproape trecând peste rasele pre-adamice – continuă cu alegoriile sale referitoare la a cincea rasă.

Acum, indiferent de asaltul făcut asupra Ordinii Creației în Geneză – iar litera sa moartă conduce cu siguranță și limpede doar la criticism³¹⁶ – cel care citește Puranele hinduse și nu ține seama de

exagerările alegorice, va găsi că acestea sunt într-o mare concordanță cu știința fizică.

Chiar și ceea ce pare a fi, la prima vedere, o alegorie perfect absurdă cu privire la Brahma – care își asumă forma unui mistreț pentru a salva Pământul de sub ape – găsește în Comentariile secrete o explicație perfect științifică, care se corelează cu multele ridicări și scufundări de pământ, și cu alternanța constantă a apelor și a uscatului de la începuturile și până la finalul vârstelor geologice ale Globului nostru; căci știința ne spune acum că aproape întreaga masă a formațiunilor stratificate ale scoarței pământului a fost construită treptat sub ape, pe fundul mărilor. Anticii arieni sunt creditați cu faptul că nu știau absolut nimic despre istoria naturală, geologie etc. Despre rasa evreiască se declară, pe de altă parte, chiar și de către cel mai sever critic al său, un oponent fără compromis al Bibliei (a se vedea *Modern Science and Modern Thought* a lui S. Laing, p. 337) că are meritul de a fi conceput ideea monoteismului „mai devreme și de a fi păstrat-o mai ferm decât orice alte religii *mai puțin filosofice și mai imorale* (!) ale lumii antice”. Doar că, deși găsim în esoterismul biblic mistere sexuale fiziologice simbolizate, și foarte puțin altceva (ceva pentru care *este necesară foarte puțină filosofie reală*), în Purane putem găsi cei mai științifici și mai filosofici „zori ai creației” care, dacă sunt analizați imparțial și exprimați într-un limbaj simplu (transformați din alegoriile similare basmelor), pot arăta că domeniile

chiar omul. Dl Gladstone a ucis Geneză pentru totdeauna. Dar aceasta nu dovedește că nu există esoterism în Geneză. Faptul că evreii și toate cultele creștine, atât moderne, cât și cele timpurii, au acceptat narațiunea în mod literal timp de două mii de ani nu dovedește decât ignoranța lor; și arată marea ingeniozitate și abilitatea constructivă a rabinilor inițiați care au alcătuit din perspectivă esoterică cele două relatări – *elohistă și iehovistă* – și au amestecat intenționat semnificația prin glife fără vocale sau semne-cuvinte în textul original. Cele șase zile – *yom* – ale Creației se referă la șase perioade de evoluție, iar a șaptea la apogeul perfecțiunii (nu al odihnei); și înseamnă cele șapte cicluri și cele șapte rase care dețin, fiecare, o „creație” *distinctă*; deși utilizarea cuvintelor *boker*, „zori” sau „dimineață”, și *crib*, „seară”, „amurg” – care au aceeași semnificație esoterică precum *sandhya*, „amurg” în limba sanscrită – au condus la atacuri și acuzații de cea mai crasă ignoranță cu privire la ordinea evoluției.

316 Încercarea nefericită a dlui Gladstone de a reconcilia relatările ce țin de geneză cu știința (a se vedea *Nineteenth Century, Dawn of Creation și Proem to Genesis*, 1886) au adus asupra sa fulgerul jovian aruncat de Huxley. Relatările cu literă moartă nu i-au garantat niciuna dintre aceste încercări; iar ordinea sa împătrită ori împărțirea creației însuflețite s-a transformat în piatra care, în loc să omoare musca de pe fruntea omului adormit, a ucis

moderne ale zoologiei, geologiei, astronomiei și ale aproape tuturor ramurilor cunoașterii actuale au fost anticipate de știința antică și au fost cunoscute filosofilor în aspectele lor generale ori chiar poate în detaliu, așa cum este în prezent.

Astronomia puranică, cu întreaga sa tăinuire și confuzie deliberată în scopul de a-l conduce pe profan departe de calea reală, a fost demonstrată chiar și de Bentley că este o știință adevărată; iar cei care sunt specializați în misterele tratatelor astronomice hinduse vor dovedi că teoriile moderne cu privire la condensarea progresivă a nebuloaselor, a stelelor și a sorilor, cu cele mai exacte detalii despre progresul ciclic al constelațiilor – mult mai corecte decât ceea ce dețin acum europenii – în scopuri cronologice, dar și altele, erau cunoscute la perfecțiune în India.

Dacă ne îndreptăm către zoologie găsim același fenomen. Ce sunt toate aceste mituri și nesfârșite genealogii ale celor șapte Prajapati și ale fiilor lor, ale celor șapte rishi sau manu și ale soțiilor, fiilor și urmașilor lor, decât o vastă consemnare detaliată despre dezvoltarea și evoluția progresivă a creației animale, o specie după alta? Oare arienii de o mare capacitate metafizică și filosofică – autorii celor mai perfecte sisteme filosofice de psihologie transcendentă, ai Codurilor eticii și ai gramaticii precum cea a lui Panini, ai sistemelor Sankhya și Vedanta, ai codului moral (budismul), proclamat de Max Müller ca fiind cel mai perfect de pe Pământ – au fost cu toții niște proști sau niște copii care și-au pierdut timpul scriind *basme*? Acest gen de basme, așa cum par Puranele în ochii celor care nu au deloc habar de semnificația lor secretă? Ce este *mitul*, genealogia și originea lui Kasyapa, cu cele 12 soții ale sale, prin care el a creat o descendență numeroasă și diversă de nagași (șerpi), reptile, păsări și toate speciile de ființe vii, fiind astfel părintele tuturor animalelor, dacă nu o consemnare *voalată* a ordinii evoluției în *acest* ciclu? Până acum nu am văzut niciun orientalist care

să fi avut cea mai vagă idee despre adevărurile ascunse în aceste alegorii și personificări.

„*Satapatha Brahmana*”, spune unul dintre ei, „oferă o mărturie *nu foarte inteligibilă* cu privire la originea lui Kasyapa... El era fiul lui Marichi, fiul lui Brahma, tatăl lui Vivasvat, părintele lui Manu, strămoșul umanității... După ce și-a asumat forma unei broaște țestoase, Prajapati a creat urmași. Ceea ce el a creat a făcut să fie *akarot*, și de aici provine cuvântul *kurma* (țestoasă). *Kasyapa* înseamnă «țestoasă»; de aceea oamenii spun: «Toate creaturile sunt urmașii lui Kasyapa» etc., etc. (*Hindu Classical Dictionary*)

Deci el era toate acestea; de asemenea, era tatăl lui *Garuda*, pasărea și „regele tribului cu pene”, care provine și este *din* aceeași alcătuire *cu reptilele*, nagașii; și care devine *ulterior* dușmanul lor mortal – *deoarece el este, de asemenea, un ciclu, un interval de timp, când, în decursul evoluției, păsările care s-au dezvoltat din reptile în „lupta lor pentru viață”, adică „supraviețuirea celui mai adaptat” etc., s-au întors asupra celor din care au provenit, pentru a le devora* – probabil determinate de legea naturală, pentru a face loc altor specii mai perfectate. (A se vedea și volumul al IV-lea, despre „Simbolism”).

În acel admirabil epitom al „Științei moderne și gândirii moderne”, dl Gladstone oferă o lecție despre istoria naturală, arătând supremul dezacord al acesteia cu Biblia. Autorul remarcă că geologia, începând cu:

„... cea mai veche fosilă cunoscută, *eozoön canadense* a perioadei Laurentine, a continuat în lanț, fiecare verigă a sa fiind ferm sudată, trecând prin epoca siluriană, cu abundența sa de moluște, crustacee, viețuitoare vermiforme și primele indicii ale peștilor; prin perioada devoniană, cu predominanța sa de pești și primele apariții ale reptilelor; vârsta mezozoică, cu batracienii (familia broaștelor); formațiunile

vârstei ulterioare Mezozoicului, în care erau preponderente reptilele din mare, de pe uscat și din aer, și au început să apară primele forme modeste ale animalelor vertebrate de uscat; și în final perioada terțiară, în care viața mamiferă a devenit abundentă, iar speciile și tipurile s-au succedat unele după altele, până când s-au diferențiat treptat prin perioadele eocene, miocene și pliocene, până când ajungem la vârstele glaciare și pre-istorice și la dovezile clare ale existenței omului.”

Aceeași ordine, împreună cu descrierea animalelor necunoscute științei moderne, o găsim și în comentariile despre Purane în general, și în Cartea lui Dzyan în special. Singura diferență, una *importantă*, fără îndoială – deoarece implică o natură spirituală și dumnezeiască a omului, independentă de trupul său în această lume iluzorie, în care psihologia ortodoxă cunoaște doar *falsa personalitate* și baza sa cerebrală – este următoarea: deoarece se află în toate așa-numitele „șapte creații” – care alegorizează cele șapte transformări evolutive ori *sub-rase* (le putem numi) *ale primei rase-rădăcină a omenirii* – omul s-a aflat pe Pământ în acest ciclu încă de la începuturi. După ce a trecut prin toate regnurile Naturii în cele *trei* cicluri anterioare,³¹⁷ forma sa *fizică* – adaptată la condițiile termice ale acelor perioade timpurii – a fost pregătită să-l primească pe *Călătorul divin* în zorii vieții umane, adică în urmă cu 18 milioane de ani. Doar la mijlocul celei de-a treia rase-rădăcină a fost înzestrat omul cu manas. Odată unite, cele două și apoi a treia au alcătuit una singură; căci, deși animalele inferioare, de la amibă la om, au primit monadele lor în care există în stare potențială toate

317 „Urmați legea analogiei”, ne învață maestrul. *Atma-buddhi* este dual, iar *manas* este triplu; adică sub forma sa de principiu care gravitează în aspectul său superior în jurul lui *Atma-buddhi* și îl urmează, în natura sa inferioară, pe *kama*, sediul dorințelor și pasiunilor terestre și animalice. Acum comparați evoluția raselor, prima și a doua fiind de natura lui *Atma-buddhi*, străbunul lor spiritual pasiv, iar a treia rasă-rădăcină arătând cele trei diviziuni distincte sau aspecte fiziologice și psihice; cele mai timpurii fiind fără de păcat; cele din mijloc se trezesc la inteligență; cele din a treia parte și ultimele sunt decisiv animalice; cu alte cuvinte, manas cedează ispitelor lui kama.

calitățile superioare, toate trebuie să rămână latente până când fiecare atinge forma umană; iar până atunci manas (mintea) nu se dezvoltă în ele.³¹⁸ La animale, fiecare principiu se află în formă „înghețată”, într-o stare asemănătoare fetusului, cu excepția principiilor al doilea (vital), al treilea (astral) și rudimentele celui de-al patrulea (kama, „dorința”, „instinctul”), a cărui intensitate și dezvoltare variază și se modifică de la specie la specie. Pentru materialistii adepți ai teoriei darwiniste, aceasta sună precum un basm, o mistificare; pentru cel care crede în omul spiritual, omul-lăuntric, afirmația nu are nimic nenatural în ea.

Bineînțeles că vor exista și acum obiecții insurmontabile. Ni se va spune că direcția embriologiei, dezvoltarea gradată a fiecărei vieți individuale și progresul a ceea ce se cunoaște ca desfășurându-se în ordinea etapelor progresive de diferențiere – toate acestea vor fi declarate ca fiind contrare ideii că omul precedă mamiferele. Omul începe ca cea mai modestă și mai primitivă creatură vermiformă – „de la germenul primitiv al protoplasmei și de la celula nucleată din care provine întreaga viață” – și „se dezvoltă prin stadii nedistincte de cele ale peștilor, reptilelor și mamiferelor, până când celula atinge în final dezvoltarea înalt-diferențiată a *cvadrumanului* și, în final, a tipului uman”. (Laing, 335)

Acest detaliu este perfect științific și nu avem nimic împotriva lui; căci el se corelează cu cochilia omului – corpul său care, în decursul creșterii sale, este supus, desigur (precum orice alt element morfologic), unor asemenea metamorfoze. Dar nu cei care predică transformarea

318 „Oamenii sunt alcătuiți *complet* doar în timpul celui de-al treilea ciclu și către al patrulea ciclu (ori rasă). Ei sunt făcuți «zei» pentru bine și rău, și devin responsabili doar când cele două arcuri se întâlnesc (după trei cicluri și jumătate, către rasa a *cincea*). Ei sunt făcuți astfel de către *nirmanakaya* (rămășițele spirituale sau astrale) ale făpturilor Rudra-Kumara, «blestamate să se întrupeze din nou pe Pământ»; aceasta înseamnă că sunt *sortite să revină în mod firesc, prin reîncarnare*, pe arcul ascendent superior al ciclului terestru.” (Comentariul IX)

atomului mineral prin cristalizare – care reprezintă aceeași funcție și are aceeași relație cu baza (*upadhi*) sa (așa-numită) „anorganică”, precum formarea celulelor față de nucleii lor organici, trecând prin plante, insecte și animal până la om; nu ei vor respinge această teorie, căci ea va conduce în final la recunoașterea Divinității universale în Natură, mereu prezentă și în veșnicie invizibilă și necunoscută, precum și a zeilor intra-cosmici care au fost cu toții oameni.³¹⁹

Dar putem întreba: Ce dovezi și ce descoperiri axiomatice exacte oferă știința împotriva teoriei noastre oculte? Cei care cred în legea evoluției și în dezvoltarea progresivă, gradată dintr-o celulă (care dintr-una *vitală* a devenit o celulă morfologică, până când s-a trezit pur și simplu că este protoplasmă) nu își vor limita credința la o singură linie a evoluției. Tipurile de viață sunt nenumărate; iar progresul evoluției, mai mult decât atât, nu se desfășoară cu același ritm la fiecare tip de specie. Constituția materiei primordiale în epoca siluriană – ne referim la *materia* „primordială” a științei – este aceeași în fiecare caz particular, cu excepția formelor sale brute actuale, ca materie vie primordială a zilelor noastre. Nici nu găsim ceea ce ar trebui să fie găsit, de vreme ce teoria ortodoxă actuală cu privire la evoluție predică un progres constant și fluent la fiecare specie a ființei. În loc de aceasta, ce anume vedem? În timp ce grupele intermediare de animale tind toate către un tip superior, iar diferențierile – când de un gen, când de altul – se dezvoltă în epoci geologice îndelungate, își modifică formele, își asumă noi înfățișări, apar și dispar cu o rapiditate caleidoscopică în descrierea paleontologilor de la o perioadă la alta, cele două excepții solitare de la regula generală sunt acelea aflate la polii opuși ai vieții, și anume: Omul și speciile inferioare ale ființei!

319 Întreaga problemă este aceasta: nici fiziologii și nici patologii nu vor recunoaște că substanța celulară germinativă (*citoblastema*) și soluția-mamă din care provin cristalele reprezintă una și aceeași substanță, cu excepția diferențierii în scopurile sale.

„Anumite forme bine-definite ale ființelor vii au existat în decursul unor epoci enorme, supraviețuind nu numai modificărilor condițiilor fizice, ci persistând într-un mod aproape nealterat, în timp ce alte forme de viață au apărut și au dispărut. Asemenea forme pot fi numite «tipurile persistente» de viață; și exemple ale acestora sunt suficient de multe atât în planul animal, cât și în cel vegetal.” (Huxley, *Proceedings of the Royal Institution*, vol. III, p. 151)

În orice caz, nu ni se oferă nicio rațiune logică pentru care Darwin asociază laolaltă reptilele, păsările, amfibienii, peștii, moluștele etc. ca fiind vlăstarii unei origini monerice. Nici nu ni se spune dacă reptilele, de exemplu, sunt descendenții direcți ai amfibiilor, aceasta a peștilor, iar peștii ai formelor inferioare – ceea ce sunt cu siguranță. Căci monadele au trecut prin toate aceste forme ale ființei până la om, pe fiecare planetă, în cele trei cicluri precedente; fiecare ciclu, precum și fiecare Glob ulterior, de la A la G, trebuind să fie în continuare arena aceleiași evoluții, repetate însă de fiecare dată pe o bază materială mai solidă. Prin urmare, întrebarea: Ce relație există între prototipurile astrale ale celui de-al treilea ciclu și dezvoltarea fizică ordinară în cursul originii speciilor organice pre-mamifere? – își găsește ușor răspunsul. Un răspuns este prototipul *umbrei celuiilalt*, adică schița preliminară, estompată și aproape deloc definită pe pânză a obiectelor care sunt menite să primească forma finală și vie sub pensula pictorului. Peștele a evoluat într-un amfibian – o broască – în *umbrele* iazurilor, iar omul a trecut prin toate metamorfozele sale pe acest Glob în al treilea ciclu, așa cum a făcut în acesta actual – al patrulea ciclu. Tipurile celui de-al treilea ciclu au contribuit la formarea speciilor din cel actual. Ca analogie strictă, ciclul celor șapte mari cicluri – în lucrarea lor de formare gradată a omului prin fiecare regn al Naturii – este repetat la scară microscopică în primele șapte luni de gestație a viitoareii ființe umane. Meditați și analizați această analogie. Așa cum fătutul de șapte

luni, nenăscut – deși este pregătit – are nevoie de încă două luni pentru a dobândi putere și consolidare, tot astfel omul, după ce și-a perfectat evoluția în timpul celor șapte cicluri, rămâne încă două perioade în pântecul Mamei-Natură înainte de a se naște sau, mai degrabă, de a renaște ca un Dhyani, chiar și mai perfect decât a fost înainte de a fi aruncat sub formă de monadă în noua desfășurare a lumilor. Reflectați asupra acestui mister și vă veți convinge cu ușurință că, așa cum există legături fizice între multe clase, tot astfel există domenii precise în care astralul se contopește în evoluția fizică. Despre toate acestea știința nu suflă niciun cuvânt. Omul a evoluat cu și din maimuță, spune ea. Dar acum vedem contradicția acestei afirmații.

Huxley continuă să indice plante, ferigi, mușchi (*lycopodiopsida*), unele dintre acestea fiind identice generic cu cele care trăiesc în prezent, și care se întâlnesc în epoca carboniferă, căci: „Conul speciei oolitice *araucaria* se distinge foarte greu de cel al speciilor existente... Sub-regnurile animalelor oferă aceleași exemple. Globigerina de lângă coasta Atlanticului este identică cu speciile cretacice ale aceluiași gen ... corali netezi ai epocii siluriene sunt minunat de asemănători cu corali *millepora* ai mărilor noastre... Cea mai importantă clasă a *arachnidelor* – scorpionii – este reprezentată în epoca carboniferă de o specie diferită de congenerii săi doar prin forma ochilor” etc., etc.; toate acestea pot fi încheiate cu afirmația autoritară a dr. Carpenter cu privire la ordinul foraminifer. El spune:

„Nu există nicio dovadă despre vreo modificare fundamentală sau vreun progres în ordinul *foraminiferelor* din perioada paleozoică și până în prezent... Fauna foraminiferelor propriilor noastre specii prezintă probabil o gamă mai largă și mai variată decât a existat în orice perioadă anterioară; dar *nu există niciun indiciu despre vreo tendință de evoluție către un ordin superior*”. (*Introduction to the study of the Foraminifera*, p. XI)

Acum, dacă nu există niciun indiciu de modificare la foraminifere, un protozoar de cel mai inferior tip – fără gură și fără ochi, cu excepția faptului că în prezent se găsește într-o varietate mai mare decât în trecut – atunci omul, care se află pe cea mai înaltă treaptă a scării ființei, indică o modificare și mai mică, după cum am văzut; scheletul strămoșului său paleolitic fiind astfel considerat superior în anumite privințe, în comparație cu forma sa actuală. Unde se află atunci uniformitatea declarată a legii, *regula absolută* pentru ca o specie să se estompeze în următoarea și, prin gradări imperceptibile, în tipurile superioare? Vedem că William Thomson admite chiar 400 de milioane de ani în istoria pământului din momentul în care Globul a devenit suficient de rece pentru a permite prezența ființelor vii;³²⁰ iar în timpul uriașului interval de timp al perioadei oolitice, așa-numita „epocă a reptilelor”, găsim cea mai extraordinară varietate și abundență a formelor sauriene, specia amfibiană atingând *cea mai înaltă dezvoltare*. Aflăm de ihtiozaurii și pleziozaurii din lacuri și râuri, și despre crocodilii înaripați sau șopârlele care zboară prin aer. După care, în perioada terțiară, „găsim tipuri de mamifere care afișează divergențe remarcabile față de formele existente anterior ... mastodonți, megaterii și alți locuitori grei ai pădurilor și câmpiilor antice”; iar ulterior suntem informați de „*modificarea gradată a unei ramificații a ordinului cvadruman în acele creaturi din care însuși omul primordial ar putea susține că s-a dezvoltat*” (*The Beginnings of Life*).

Dar, *ar putea* susține astfel; dar nimeni, cu excepția materialiştilor, nu vede de ce ar trebui să facă astfel; căci nu există nici cea mai mică necesitate pentru aceasta, nici nu este garantată o asemenea evoluție prin fapte – cei care sunt cei mai interesați de dovezile sale își mărturisesc eșecul absolut de a găsi chiar și un singur fapt care să le susțină teoria. Nu este nevoie de nenumărate tipuri de viață pentru a

320 Transcriere a *Geological Society of Glasgow*, vol. III. Foarte ciudat însă că el tocmai și-a schimbat părerea. Soarele, spune el, este acum în vârstă doar de 15 milioane de ani.

reprezenta membrii unei singure serii progresive. Aceștia sunt „rezultatul diverselor și diferitelor divergențe evolutive, care se produc când într-o direcție, când în alta”. Prin urmare, este mult mai îndreptățit să spunem că maimuța a evoluat în ordinul cvadruman, decât că omul primordial – care *a rămas staționar în diferențierea sa umană încă de când fosila sa a fost găsită în straturile cele mai vechi*, și despre care nu s-a găsit nicio varietate, cu excepția tenului și a tipului facial – s-a dezvoltat dintr-un strămoș comun împreună cu maimuța.

Faptul că omul provine, ca și celelalte animale, dintr-o celulă, și se dezvoltă „prin stadii nedistincte de cele ale peștilor, reptilelor și mamiferelor, până când celula atinge în final dezvoltarea înalt-diferențiată a cvadrumanului și, în final, a tipului uman” – este o axiomă ocultă veche de mii de ani. Axioma cabalistă: „O piatră devine o plantă; o plantă, un animal sălbatic; fiara un om, iar omul un dumnezeu” rămâne valabilă pe tot parcursul epocilor. Haeckel, în lucrarea sa *Shöpfungsgeschichte*, prezintă un desen dublu ce înfățișează doi embrioni – acela al unui câine de șase săptămâni și altul al unui fetus uman de opt săptămâni. Cei doi, cu excepția unei mici diferențe la nivelul capului, mai mare și mai larg la creierul uman, sunt imposibil de diferențiat. „De fapt, putem spune că fiecare ființă umană trece prin stadiul de pești și de reptile înainte de a-l atinge pe cel al mamiferelor și apoi al omului. Dacă ne uităm la forma sa mai avansată, în care embrionul a trecut deja de reptile ... pentru un timp considerabil linia de dezvoltare rămâne aceeași precum cea a celorlalte mamifere. Membrele rudimentare sunt similare, cele cinci degete de la mâini și de la picioare se dezvoltă în același mod, iar asemănarea după primele patru săptămâni de creștere între embrionul unui om și acela al unui câine este de asemenea natură, încât este aproape imposibil să îi distingem. Chiar și la vârsta de opt săptămâni embrionul uman este un animal cu coadă, greu de deosebit de embrionul unui cățeluș” (*Modern Science*, p. 171).

Atunci, de ce nu se spune că omul și câinele provin din același strămoș comun sau dintr-o reptilă – un *naga* – în loc de a uni omul cu cvadrumanul? Ar fi la fel de logic ca și în celălalt caz, ori chiar mai logic. Forma și stadiile embrionului uman nu s-au modificat din vremuri istorice, iar aceste metamorfoze erau cunoscute și lui Asclepios și Hipocrate, precum și dlui Huxley. Prin urmare, de vreme ce cabaliștii le-au remarcat din vremurile preistorice, nu este o descoperire nouă. În primul volum din „Isis dezvăluită” am notat și explicat întrucâtva aceasta.

Deoarece embrionul uman nu are cu nimic mai mult din maimuță decât orice alt mamifer, *ci conține în el însuși totalitatea regnurilor Naturii*, și de vreme ce pare a fi „tipul persistent” al vieții, cu mult mai mult decât ordinul foraminiferelor, pare la fel de illogic să considerăm că a evoluat din maimuță, pe cât ar fi să-i trasăm originea din broaște sau câini. Filosofile oculte și orientale cred în evoluția pe care Manu și Kapila³²¹ o prezintă cu o mai mare claritate decât o face orice om de știință actual. Am dezbătut pe larg toate aceste aspecte în „Isis dezvăluită”, iar cititorul poate găsi în cărțile noastre anterioare³²² toate argumentele și descrierile fundamentului pe care se sprijină toate doctrinele orientale ale Evoluției. Însă niciun ocultist nu poate accepta propunerea nerezonabilă că toate formele existente în prezent, „de la amibe la fără structură și până la om” sunt descendenții direcți și liniari ai organismelor care au trăit cu milioane și milioane de ani înainte de nașterea omului, în epocile pre-siluriene, în mări sau în nămolul

321 Din aceasta provine alegoria celor 7, 10 și în final 21 de Prajapati, Rishi, Muni etc., care sunt cu toții înfățișați ca *părinții* diverselor lucruri și ființe. Ordinea celor șapte clase sau ordine de plante, animale și chiar lucruri neînsușite, oferite aleatoriu în Purane, se găsește în mai multe comentarii într-o corectă repetare ciclică. Astfel, Prithu este părintele Pământului. El *o mulge* și o face să poarte fiecare tip de grăunte și de plantă, toate enumerate și specificate. Kasyapa este părintele tuturor reptilelor, șerpilor, demonilor etc.

322 A se vedea volumul I despre copacul evoluției – „Copacul lumesc”.

uscatului. Ocultiștii cred într-o *lege inherentă dezvoltării progresive*.³²³ Darwin nu a făcut-o niciodată și vorbește chiar el despre aceasta.

În „Originea speciilor” el afirmă că, de vreme ce nu poate exista niciun avantaj „la animalculul infuzor ori la viermele intestinal ... pentru ca el să devină extrem de organizat”, atunci „selecția naturală” – *care nu include în mod necesar dezvoltarea progresivă* – lasă în pace animalculul și viermele („tipurile persistente”).

Nu pare a exista o mare lege *uniformă* într-un asemenea comportament al Naturii; și pare mai degrabă o acțiune discriminativă a unei selecții *supranaturale*; poate că acel aspect al karmei, pe care ocultiștii orientali l-ar numi „Legea întârzierii”, are ceva de-a face cu aceasta.

Dar există toate motivele pentru a pune la îndoială dacă Darwin însuși a acordat vreodată o asemenea importanță legii *sale* – așa cum este acum predicată de adepții săi atei. Cunoașterea diverselor forme vii ale perioadelor geologice care au trecut este foarte săracă. Motivele date de dr. Bastian cu privire la aceste slabe cunoștințe sunt foarte sugestive:

„1) Din cauza manierei imperfecte în care mai multe forme pot fi reprezentate în straturile ce aparțin unei perioade;

2) Din cauza naturii extrem de limitate a explorărilor care au fost făcute în aceste straturi imperfect reprezentative;

3) Din cauza faptului că foarte multe părți ale datelor sunt absolut inaccesibile nouă – aproape tot ce există sub sistemul silurian fiind șters de timp, în timp ce cele două treimi ale suprafeței pământului în care se pot găsi straturile rămase sunt acum acoperite de mări.”

De aceea însuși Darwin spune:

323 Verificată și modificată însă de *Legea întârzierii*, care impune o restricție asupra progresului tuturor speciilor atunci când un tip superior își face apariția.

„Din partea mea, urmând metafora lui Lyell, consider datele geologice ca o istorie a lumii, imperfect păstrate și scrise într-un dialect schimbător; *iar din această istorie noi deținem doar ultimul volum*, cu referire doar la două sau trei țări. Iar din acest volum *s-au mai păstrat doar fragmente ale unui singur capitol*, iar pe fiecare pagină se mai află *doar câteva linii ici și acolo*.”

Cu siguranță, nu pe asemenea date sărace își poate fundamenta știința ultimul cuvânt. Și nici dintr-un motiv de mândrie umană sau credință nefondată în reprezentarea omului chiar și aici pe pământ – (în perioada noastră, probabil) – ca fiind cel mai înalt tip de viață, ocul-tismul neagă că toate formele precedente ale vieții umane au aparținut unor tipuri inferioare celor ale noastre, căci nu este așa. Ci pur și simplu pentru că „veriga lipsă”, care să dovedească fără tăgadă teoria existentă, nu va fi niciodată găsită de paleontologi. Deoarece credem că omul a evoluat *din* și a trecut *prin* (în timpul ciclurilor precedente) cele mai inferioare forme ale vieții umane, vegetale și animale pe pământ, nu există nimic foarte degradant în ideea de a avea orangutanul ca strămoș al formei noastre fizice. Ci dimpotrivă; după cum va demonstra mai departe doctrina ocultă cu privire la dezvoltarea finală a tot ceea ce este de natură terestră în om, ideea este chiar extrem de irezistibilă. Se poate pune întrebarea de bun-simț: Cum de biologiei și antropologiei, după ce au acceptat în final teoria descendenței omului din maimuță, au lăsat până acum neatinsă evoluția viitoare a primatelor existente în cea a omului? Căci aceasta ar fi secvența logică a primei teorii, dacă știința nu face din om o ființă privilegiată, iar evoluția sa un caz fără precedent în Natură, adică unul special și unic. Dar exact spre aceasta conduce întreaga știință fizică. Motivul însă pentru care ocultiștii resping ipoteza darwinistă și mai ales pe cea a lui Haeckel este pentru că *maimuța este, de fapt, un exemplu special și unic, și nu omul*. Pitecoidul este o *creație accidentală*, o creștere forțată, rezultatul unui proces nenatural.

Doctrina ocultă este, credem noi, mai logică. Ea predică o lege ciclică a Naturii, care nu variază niciodată, neavând un „plan special” personal, ci acționând pe un plan uniform care predomină în întreaga perioadă manvantarică, și are grijă de viermele de pe uscat așa cum se ocupă și de om. Niciunul dintre aceștia doi nu a căutat să apară în existență, și de aceea se află sub aceeași lege evolutivă și trebuie să progreseze conform legii karmei. Ambii au început din același centru neutru al Vieții și ambii trebuie să se reîntoarcă în el la finalul ciclului.

Nu este negat faptul că în ciclul precedent omul *era* o creatură gigantică, asemănătoare maimuței; iar când spunem „omul” ar trebuie să spunem, poate, tiparul brut care a fost dezvoltat doar pentru utilizarea omului în acest ciclu – punctul de mijloc sau de tranziție pe care cu greu l-am atins. Iar omul nu a fost ca în prezent în timpul primelor două și jumătate rase-rădăcină. Acel punct l-a atins, după cum am spus mai înainte, în urmă cu 18 milioane de ani, în timpul perioadei mezozoice.

Până atunci omul a fost, conform tradiției și învățaturii oculte, „un zeu pe pământ, care a căzut în materie”, adică în procreare. Acest aspect poate fi acceptat sau nu, căci Doctrina Secretă nu se impune ca o dogmă infailibilă; și de vreme ce – indiferent dacă datele preistorice sunt acceptate sau respinse – nu are nimic de-a face cu problema omului real și a naturii sale lăuntrice, Căderea menționată mai sus nu a lăsat niciun păcat originar asupra umanității. Dar este suficient cât am discutat despre acestea.

Mai departe ni se spune că transformările prin care a trecut omul pe arcul descendent – care este centrifug pentru spirit și centripet pentru materie – și cele prin care se pregătește să treacă de acum înainte pe calea sa ascendentă, care va inversa direcția celor două forțe – adică materia va deveni centrifugă, iar spiritul centripet – toate asemenea transformări *sunt disponibile și pentru maimuța antropoidă*; toți cei

care, în orice caz, au atins pasul următor către stadiul de om în acest ciclu vor fi oameni în al cincilea ciclu, așa cum oamenii actuali au avut forme asemănătoare primatelor în ciclul al treilea, cel precedent.

Iată, deci, la locuitorii moderni ai marilor păduri din Sumatra, exemplele degradate și *micșorate* – „copii încețoșate”, după cum se exprimă Huxley – ale propriilor noastre forme, așa cum eram noi (majoritatea omenirii) în cele mai vechi sub-rase ale celei de-a patra rase-rădăcină, în timpul perioadei numite „Căderea în procreare”. Maimuța pe care o cunoaștem nu este rezultatul evoluției naturale, ci un *accident*, o încrucișare dintre ființa sau forma animală și om. Așa cum am arătat în acest volum (antropogeneza), animalul lipsit de vorbire a fost primul care a început legătura sexuală, fiind primul care s-a separat în ființe de parte bărbătească și femeiască. Și nici nu a intenționat Natura ca omul să urmeze exemplul bestiei – arătat comparativ prin procrearea fără durere de către animale a speciilor lor, și suferința și pericolul nașterii la femeie. Maimuța este, cu adevărat, după cum am remarcat în „Isis dezvăluită”, o „transformare a speciilor cel mai direct legate de cea a familiei umane – o *ramură hibridă încorporată în propriul ei fond, înainte de perfecționarea finală a omului*”. Maimuțele au apărut cu milioane de ani mai târziu decât ființa umană vorbitoare, și sunt cele mai recente creaturi, ultimii contemporani ai rasei a cincea. Astfel, este important să ne amintim că eul individual al maimuțelor este alcătuit din entități constrânse de karma lor să se încarneze în forme animale, care au rezultat din bestialitatea ultimei părți a celei de-a treia rase umane și începuturile celei de-a patra. Ele sunt entități care au atins deja „stadiul uman” înainte de acest ciclu. În consecință, ele formează o *excepție* de la regula generală. Numeroasele legende cu privire la satiri nu sunt ficțiuni, ci reprezintă rasa extinctă de oameni-animale. „Evele” animale au fost strămoșele lor, iar „Adamii” umani au fost strămoșii lor; *de aici provine alegoria cabalistă despre Lilith sau Lilatu, prima*

soție a lui Adam, pe care Talmudul o descrie ca fiind o femeie *fermecătoare, cu părul lung și unduitor*, adică o femelă păroasă, de un caracter acum necunoscut, dar o femelă de animal, care în alegoriile cabaliste și talmudice este numită reflectarea feminină a lui samael, samael-lilith ori uniunea om-animal, o ființă numită *Hayo Bischat*, „Fiara” sau „Fiara rea” (*Zohar*). Din această uniune nenaturală provin maimuțele actuale, ce sunt cu adevărat „creaturi umane fără grai” și vor deveni animale vorbitoare (sau oameni de un ordin inferior) în al cincilea ciclu, în timp ce adepții unei anumite școli speră că eurile maimuțelor cu o inteligență superioară vor apărea la încheierea celei de-a șasea rase-rădăcină. Cum anume va fi atunci forma lor este un aspect secundar. Forma nu înseamnă nimic. Speciile și genurile de floră, faună și ale animalului celui mai evoluat (încununarea lor – omul) se modifică și variază conform condițiilor de mediu și variațiilor climatice, nu numai în fiecare ciclu, ci și în cadrul fiecărei rase-rădăcină, precum și după fiecare cataclism geologic care pune capăt sau creează un punct de cotitură în rasa respectivă. În a șasea rasă-rădăcină fosilele de orangutan, de gorilă sau de cimpanzeu vor fi cele ale mamiferelor cvadrumane dispărute; iar formele noi – deși mai puține și tot mai distanțate pe măsură ce trec epocile și se apropie finalul manvantarei – se vor dezvolta din formele „lepădate” ale raselor umane, în timp ce se vor întoarce din nou în planul astral, plecând din mlaștina vieții fizice. Ele nu existau deloc înainte de om și vor fi dispărute înainte de dezvoltarea celei de-a șaptea rase. Karma va conduce mai departe monadele oamenilor nedevelopați ai rasei noastre și le va plasa în formele umane nou-evolute ale babuinului astfel regenerat fiziologic. (A se vedea mai multe în anexa cărții.)

Dar acestea vor avea loc, desigur, după milioane de ani. Însă imaginea acestei precesiuni ciclice a tot ceea ce trăiește și respiră acum pe pământ, a fiecărei specii la rândul ei, este una reală și nu are nevoie de o „creație specială” sau de formarea miraculoasă a omului, a fiarei și a plantei *din nimic*.

În acest mod explică știința ocultă absența oricărei verigi dintre maimuță și om, și arată ca maimuța s-a dezvoltat din om.

O VIZIUNE PANORAMICĂ A PRIMELOR RASE

Există o perioadă de câteva milioane de ani de acoperit de la prima rasă „lipsită de minte” până la „lemurienii” extrem de inteligenți și dezvoltați intelectual; și mai este o perioadă între cea mai timpurie civilizație a atlantiților și perioada istorică. Ca martori ai lemurienilor nu au rămas decât câteva consemnări tăcute sub forma unor zeci de coloși distruși și câteva ruine ciclopice străvechi. Acestora nu li se permite să mărturisească, deoarece sunt „rezultatul forțelor naturale oarbe” – suntem asigurați de unii „experți”; ori sunt „destul de moderne”, spun alții. Tradiția este trecută cu dispreț sub tăcere de către sceptici și materialști, și făcută să devină subordonată Bibliei, în fiecare caz, de către mult prea zelosul cleric. Ori de câte ori o legendă refuză să se potrivească „teoriei Potopului” lui Noe este declarată de către clerul creștinesc ca fiind „vocea delirantă și nebunească a superstiției învechite”. Atlantida este negată, când nu este confundată cu Lemuria și alte continente dispărute, deoarece, probabil, Lemuria este pe jumătate creația științei moderne și trebuie, astfel, să i se dea crezare; în timp ce Atlantida lui Platon este considerată de către marea majoritate a oamenilor de știință o închipuire.

Atlantida este adeseori descrisă de adepții lui Platon ca fiind o prelungire a Africii. Se bănuiește că un vechi continent ar fi existat, de asemenea, și pe coasta de est. Numai continentul Africa nu a făcut vreodată parte din Lemuria sau Atlantida, după cum am convenit să numim continentele trei și patru. Denumirile lor arhaice nu sunt niciodată menționate în Purane, nici în altă parte. Dar dacă deținem una dintre cheile esoterice devine o misiune ușoară să identificăm aceste tărâmur dispărute printre nenumăratele „tărâmur ale zeilor”,

devașii și muni descriși în Purane, în lăcașurile lor *varsha*, *dvipa* și altele. Continentul lor Sveta-Dvipa, în timpul primelor zile ale Lemuriei, se ridica precum un vârf semeț din mare; zona dintre Atlas și Madagascar a fost ocupată de ape până la începutul perioadei Atlantidei (după dispariția Lemuriei), când Africa a apărut din adâncul oceanului, iar Atlas a fost scufundat pe jumătate.

Desigur că este imposibil să încercăm, doar cu ajutorul a câtorva volume, o descriere detaliată și consecutivă a evoluției și progresului primelor trei rase; nu putem oferi decât o viziune generală a subiectului. Prima rasă nu a avut o istorie proprie. Și se poate spune același lucru despre a doua. Va trebui, de aceea, să acordăm o atenție deosebită doar lemurienilor și atlanților, înainte de a ne ocupa de istoria propriei noastre rase (a cincea).

Ce se cunoaște despre celelalte continente, în afară de al nostru și ce cunoaște sau acceptă istoria cu privire la rasele timpurii? Tot ceea ce se află în afara speculațiilor repulsive ale științei materialiste este zugrăvit prin termenul disprețuitor „superstiție”. „Înțelepții” zilelor noastre nu vor crede nimic. Rasele „înaripate” și *hermafrodite* ale lui Platon și ale vârstei sale de aur, sub domnia lui Saturn și a zeilor, sunt aduse înapoi de Haeckel pentru a fi așezate în *noul* lor loc din Natură: adică rasele noastre divine sunt acum descendentele maimuțelor catarine, iar strămoșul nostru este o bucată de mucozitate marină.

În orice caz, așa cum s-a exprimat Faber, „*ficțiunile* poeziei antice ... se va demonstra că includ unele părți de adevăr istoric”. Oricât de unilaterale sunt eforturile autorului educat al „Misterelor kabirilor” – eforturi direcționate în întregime în cele două volume ale sale pentru a constrânge miturile și simbolurile clasice ale vechiului păgânism „să suporte mărturiile adevărului Scripturii” – timpul și cercetările viitoare vor răzbuna, cel puțin parțial, acest „adevăr”, arătându-l complet

dezvăluit. Astfel, adaptările istețe ale Scripturilor vor fi atunci silite să suporte dovezile marii înțelepciuni a păgânismului arhaic. Aceasta fără a ține seama de confuzia fără rezolvare în care a fost aruncat adevărul despre kabiri – cei mai misterioși zei ai Antichității – de către speculațiile contradictorii și sălbatice ale Episcopului Cumberland, dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey etc., etc., și în final de Faber. Cu toate acestea, cu toții, de la primul la ultimul ... toți acești învățați au ajuns la concluzia exprimată de Faber. Acesta scrie: „Nu avem niciun motiv să gândim că idolatria lumii ne-evreiești (ariene) a fost doar o născocire arbitrară; dimpotrivă, se pare că a fost construită, aproape universal, *pe o amintire tradițională a anumitor evenimente reale. Aceste evenimente le consider a fi distrugerea primei rase* (a patra în învățăturile esoterice) *a umanității de către apele Potopului*.” (Cap. I, p. 9) Iar mai departe, Faber adaugă:

„Sunt convins că legenda scufundării insulei flegiene este aceeași cu cea a scufundării insulei Atlantida. Pentru mine amândouă par să sugereze același mare eveniment, scufundarea întregii lumi sub apele Potopului ori, dacă presupunem că bolta pământului a rămas în poziția sa inițială, creșterea apelor centrale deasupra lui. Jean Sylvain Bailly, în lucrarea sa cu privire la Atlantida lui Platon – obiectivul acestuia fiind evident de a deprecia autoritatea cronologiei scripturale – se străduiește să dovedească faptul că atlanții erau un popor nordic foarte străvechi, ce a existat cu mult înaintea hindușilor, fenicienilor și a egiptenilor.” (*A Dissertation on the Kabiri*, p. 284)

În această privință Faber este în asentimentul lui Bailly, care se arată mult mai învățat și mai intuitiv decât cei care acceptă cronologia biblică. Iar Bailly nu greșește când spune că atlanții erau aceiași cu titanii și cu uriașii. (A se vedea *Lettres sur l'Atlantide*.) Faber adoptă cu mai multă ușurință părerea colegului său francez, deoarece Bailly îl menționează pe Cosmas Indicopleustes, care a păstrat tradiția antică despre Noe,

spunând că „acesta a locuit anterior pe *insula* Atlantida”. (*Ibid.*) Această insulă, fie că a fost „Poseidonis” menționată în „Budismul esoteric”, fie că a fost continentul Atlantidei, nu contează prea mult. Tradiția se află aici, consemnată de un creștin.

Niciun ocultist nu s-ar gândi vreodată să-l deposeze pe Noe de prerogativele sale, dacă se susține că el este un atlant; căci aceasta ar demonstra faptul că israeliții au repetat povestea lui Vaivasvata Manu, a lui Xisuthrus și a multor altora, și că doar au modificat numele, pentru care au avut același drept ca orice alt popor sau trib. Ceea ce obiectăm noi este acceptarea literală a cronologiei biblice, deoarece este absurdă și nu corespunde nici datelor geologice, nici rațiunii. În plus, dacă Noe a fost un atlant, atunci a fost un titan, după cum spune Faber; și dacă a fost un uriaș, atunci de ce nu este înfățișat astfel în Geneză?³²⁴

Greșeala lui Bailly a fost de a respinge scufundarea Atlantidei și de a-i numi pur și simplu pe atlanți un popor nordic *postdiluvian*, care, după cum spune el, cu siguranță că a „prosperat înainte de întemeierea imperiilor hinduse, egiptene și feniciene”. Prin aceasta, dacă ar fi știut de existența a ceea ce am convenit să numim Lemuria, ar fi avut din nou dreptate. Căci atlanții au fost postdiluvieni față de lemurieni, iar Lemuria nu a fost scufundată precum Atlantida, ci a fost îngropată sub valurile cauzate de cutremure și de focurile subterane, așa cum se va petrece și cu Marea Britanie și cu Europa într-o zi. Ignoranța oamenilor noștri de știință – care nu acceptă nici tradițiile despre scufundarea deja a mai multor continente, nici legea ciclicității ce acționează în întregul ciclu manvantaric – este cauza principală a tuturor

324 Acest aspect este arătat de Faber – un adevărat creștin pios – care spune că: „Familia lui Noe, de asemenea ... a purtat denumirile de atlanți și titani, iar marele patriarh a fost numit el însuși, prin excelență, *Atlas* și *Titan*”. (Vol. II, p. 285) Iar dacă este astfel, atunci, conform *Bibliei*, Noe trebuie să fi fost urmașul Fiilor lui Dumnezeu, îngerii căzuți, în conformitate cu aceeași autoritate, și al „fidelor oamenilor care erau frumoase” (Geneză, capitolul 6). Și de ce nu, de vreme ce tatăl său Lamech a ucis un om și era, împreună cu toți fiii și toate ficele sale (care au pierit în Potop), la fel de rău precum restul omenirii?

acestor confuzii. Iar Bailly nu greșește când ne asigură că hindușii, egiptenii și fenicienii au venit după atlanți, căci aceștia din urmă au aparținut celei de-a patra rase, pe când arienii și ramura lor semită aparțin celei de-a cincea. Platon, atunci când repetă povestea relatată lui Solon de către preoții Egiptului, confundă intenționat (așa cum ar face fiecare *inițiat*) cele două continente, și atribuie micii insule care s-a scufundat ultima toate evenimentele ce au aparținut celor două continente enorme, preistorice și tradiționale. Prin urmare, el descrie *primul cuplu*, din uniunea cărora a fost populată întreaga insulă, ca fiind format din pământ. Prin aceasta el nu se referă la Adam și Eva, nici la strămoșii săi proprii, elenici. Limbajul său este pur și simplu alegoric, iar când face aluzie la pământ el semnifică „materia”, deoarece atlanții au fost, cu adevărat, prima rasă pur *umană și terestră* – cei care au precedat-o fiind mult mai divini și mai eterici, decât umani și solizi.

Cu toate acestea, Platon trebuie să fi știut cu siguranță, ca oricare alt inițiat, despre istoria celei de-a treia rase după „Căderea” sa, deși, constrâns de jurămintele de păstrare a secretelor, nu și-a dezvăluit niciodată cunoașterea în multe cuvinte. În orice caz, poate fi acum mai ușor, după ce ne-am familiarizat cu cronologia aproximativă a popoarelor orientale – toate fiind bazate și urmând calculele primilor arieni – să ne dăm seama de imensele intervale de timp care trebuie să fi trecut de la separarea sexelor, fără să menționăm prima și nici măcar a doua rasă-rădăcină. Deoarece acestea trebuie să rămână dincolo de înțelegerea unei minți antrenate în gândirea occidentală, este inutil să vorbim în detaliu despre prima și a doua rasă, și chiar și despre începuturile celei de-a treia.³²⁵ Trebuie să

325 În minunatul volum al lui Donnelly, *Atlantis, the Antediluvian World*, autorul vorbește despre coloniile ariene provenind din Atlantida, despre arte și științe – moștenirea rasei noastre, a patra – și anunță cu îndrăzneală că „rădăcinile instituțiilor noastre de astăzi se află în epoca miocenă”. Este o încuviințare enormă din partea unui erudit modern; însă civilizația datează chiar mai departe de atlanții din Miocen. Omul „erei mezozoice” urmează să fie descoperit și, odată cu el, lunga civilizație uitată.

începem cu a treia rasă din momentul în care ea a atins *stadiul uman deplin*, ca nu cumva cititorul să fie complet uluit și confuz.

Cea de-a treia rasă a *căzut și nu a mai creat*; ea a început atunci să-și *nască* descendenții. Dar, deoarece era încă lipsită de minte în perioada separării, ea a născut, în plus, urmași anormali, până când natura sa fiziologică și-a adaptat instinctele în direcția potrivită. Precum „zeii-stăpâni” din Biblie, „Fiii Înțelepciunii” – dhyan chohan – i-au avertizat să lase în pace „fructul interzis” de Natură; însă avertizarea nu a avut succes. Oamenii și-au dat seama de caracterul nepotrivit – nu avem de ce să spunem „păcatul” – a ceea ce au făcut doar când a fost prea târziu: după ce monadele angelice din sferele superioare s-au întrupat în ei și i-au înzestrat cu înțelegere. Până în acea zi ei au fost doar niște corpuri fizice, precum animalele generate din ei. Care este deosebirea? Doctrina ne spune că singura diferență dintre lucrurile însuflețite și cele neînsuflețite de pe pământ, dintre formele animale și cele umane este în faptul că la unele diversele „focuri” sunt latente, pe când la celelalte sunt active. *Focurile vitale* se află în toate lucrurile, și niciun atom nu este lipsit de ele. Însă niciun animal nu are trezite în el cele trei principii superioare; acestea se află în stare potențială, latentă și astfel, *non-existente*. Și în acest fel ar fi arătat și astăzi formele oamenilor, dacă ar fi fost lăsate așa cum au ieșit din străbunii lor, precum *umbrele*, lăsate să crească și să se dezvolte doar prin puterile și forțele imanente în materie. Dar, după cum se spune în *Pymander*:

„Acesta este un mister care până în zilele noastre a fost tănuț și ascuns. Natura³²⁶ unită și amestecată cu omul³²⁷ a dat naștere unui miracol minunat: amestecul armonios *al esenței celor Șapte* (Pitris, guvernatorii) cu al său propriu; *Focul, Spiritul și Natura* (numenul

materiei); care (acest amestec) a generat cei șapte oameni de sexe opuse (elementele negative și pozitive), conform esențelor celor șapte guvernatori.” (*Divine Pymander*, cap. I, sec. 16)

Astfel spune Hermes, marele inițiat „de trei ori mare”,³²⁸ despre „puterea gândirii dumnezeiești”. Sfântul Paul, un alt inițiat, numea lumea noastră „oglină enigmatică a adevărului pur”, iar Sfântul Grigore din Nazianz a confirmat cele spuse de Hermes, afirmând că „lucrurile vizibile nu sunt decât umbrele și schițarea lucrurilor pe care nu le putem vedea”. Este o combinație eternă, iar imaginile sunt repetate de la treapta cea mai înaltă a scării ființei până la cea mai de jos. „Căderea îngerilor” și „Războiul din Cer” sunt repetate pe fiecare plan, „oglină” inferioară desfigurând oglinda superioară, fiecare plan repetând-o în modul propriu. De aceea, dogmele creștine nu sunt decât reminiscențele paradigmatelor lui Platon, care a vorbit despre acestea cu prudență, precum orice inițiat. Iar toate acestea sunt exprimate în câteva propoziții în *Desatir*:

„Tot ce există pe Pământ, spune Domnul (Ormazd), este *umbra a ceva care se află în sferele superioare*. Acest obiect luminos (lumina, focul etc.) este umbra a ceea ce este chiar și mai luminos decât el și așa mai departe, până când ajunge la Mine, care sunt Lumina Luminilor.”

328 „Pymander” din muzele și bibliotecile noastre este un rezumat al uneia dintre Cărțile lui Thoth, concepută de un platonist din Alexandria. În secolul al III-lea lucrarea a fost remodelată după manuscrisele evreiești și feniciene de către un evreu cabalist, și intitulată „Geneza lui Enoh”. Dar chiar și rămășițele sale desfigurate arată cât de mult este în acord textul său cu Doctrina arhaică, așa cum se arată în creația celor șapte Creatori și a celor șapte oameni primordiali. Cât despre Enoh, Thoth sau Hermes, Orfeu și Kadmus, acestea sunt toate nume generice, fiind ramurile și vlăstarii celor șapte înțelepți primordiali (dhyan chohani ori devași) întrupați în corpuri nemuritoare, dar *iluzorii* care au predat omenirii tot ceea ce știa, și ai căror dintâi discipoli și-au asumat numele învățătorilor lor. Acest obicei s-a transmis de la a patra la a cincea rasă. De aici provine asemănarea legendelor despre Hermes (despre care egiptologii au adunat cinci), Enoh etc., deoarece sunt cu toții inventatorii epistolelor; niciunul dintre ei nu moare, ci trăiește în continuare, și tot ei sunt primii inițiatori și întemeietori ai Misterelor. „Geneza lui Enoh” a dispărut doar de curând printre cabaliști. Guillaume Postel a văzut-o. Era, cu siguranță și în mare parte, o transcriere din cărțile lui Hermes, cu mult anterioară Cărților lui Moise, după cum spune Eliphas Lévi cititorilor săi.

326 Natura este corpul *natural*, *umbra* străbunului.

327 Omul este „omul ceresc”, așa cum s-a spus.

În lucrările cabalistice și mai ales în *Zohar*, ideea că tot ceea ce este obiectiv pe Pământ sau în acest Univers este umbra – *dyooknah* – Luminii sau Divinității eterne este foarte puternică.

A treia rasă a fost, mai presus de toate, umbra luminoasă, la început, a zeilor, pe care tradiția îi exilează pe Pământ după războiul alegoric din Cer; care devine chiar și mai alegoric pe Pământ, căci este războiul dintre Spirit și materie. Acest război va dura până când omul divin lăuntric își va adapta eul exterior, terestru la natura spirituală proprie. Până atunci pasiunile întunecate și nestăpânite ale primului vor fi în dușmănie constantă cu stăpânul său, Omul divin. Însă *animalul* va fi îmblânzit într-o zi, căci natura sa va fi transformată, iar armonia va domni încă o dată între aceștia doi, așa cum era înainte de „Cădere”, când chiar și omul muritor era *creat* de către elemente, nefiind *născut*.

Cele de mai sus sunt limpezi în toate marile teogonii, în principal în cea grecească (a se vedea „Hesiod și teogonia”). *Mutilarea lui Uranus* (Ouranos) de către fiul său Kronos, care îl condamnă astfel la impotență, nu a fost niciodată înțeleasă de mitografi modernii. Cu toate acestea, este foarte clară; și deoarece este universală,³²⁹ ea trebuie să fi conținut o idee extrem de abstractă și de filosofică, pierdută în

329 Ouranos este același cu Varuna, dar într-o altă formă; este „cel care îmbrățișează și cuprinde totul”, una dintre cele mai străvechi divinități vedice – Spațiul, Creatorul Cerului și al Pământului – de vreme ce ambii sunt manifestați din sămânța sa. Doar mai târziu a devenit Varuna conducătorul adityașilor și un gen de Neptun călătorind pe un *leviatan* – *Makara*, în prezent cel mai sacru și mai misterios dintre semnele Zodiacului. Varuna, „fără de care nicio creatură nu poate clipi”, a fost degradat precum Uranus și, tot ca el, *a căzut în procreare*, iar funcțiile sale („cele mai grandioase funcții cosmice”, după cum le numește Muir), au fost coborâte din Cer pe Pământ de către antropomorfismul exoteric. După cum spune același orientalist: „Calitățile atribuite lui Varuna (în Vede) îi oferă caracterului său o elevare morală și o sfințenie mult mai mari decât cele atribuite oricărei alte divinități vedice”. Dar pentru a înțelege corect motivul căderii sale, precum și cel al lui Uranus, trebuie să vedem în fiecare religie exoterică munca imperfectă și păcătoasă a fanteziei omului, și totodată să studiem misterele despre care se spune că Varuna le-a împărtășit lui Vasishtha. Doar... „secretele sale și cele ale lui Mitra nu trebuie revelate nesăbuiților”.

prezent printre înțelepții noștri moderni. Această pedeapsă expusă în alegorie marchează cu adevărat „o nouă perioadă, o fază secundă în dezvoltarea creației”, așa cum a fost remarcat corect de către Paul Decharme (*Mythologie de la Grèce Antique*, p. 7), care însă renunță la încercarea de a o explica. Uranus a căutat să se opună împiedicării acelei dezvoltări sau evoluții naturale, *prin distrugerea tuturor copiilor săi, îndată ce aceștia se nașteau*. Uranus, care personifică toate puterile creatoare ale *Haosului* și pe cele aflate în el (Haosul fiind aici Spațiul ori Divinitatea nemanifestată), este astfel făcut să plătească pedeapsa; căci aceste puteri îi determină pe Pitris să genereze omul primordial din ei înșiși; așa cum, ulterior, acești oameni și-au generat propriii urmași – fără niciun simț sau dorință de procreare. Lucrarea procreării, suspendată pentru un moment, trece în mâinile lui Kronos³³⁰, *timpul*, care se unește cu *Rhea* (Pământul în esoterism – materia, în general), și astfel produce titanii tereștri, după cei cerești. Tot acest simbolism se referă la misterele evoluției.

Această alegorie este versiunea exoterică a doctrinei esoterice oferite în această parte a lucrării noastre. Căci în Kronos vedem aceeași poveste repetată din nou. Așa cum Uranus și-a distrus copiii rezultați din uniunea cu Gaia (care este una, în lumea manifestării, cu Aditi ori Marele Adânc Cosmic), închizându-i în adâncul Pământului, *Tythea*, tot astfel Kronos, în a doua fază a creației, și-a distrus copiii din uniunea cu *Rhea* – devorându-i. Aceasta este o aluzie la eforturile zadarnice ale Pământului și ale Naturii de a crea – singuri – oameni *umani* reali. (A se vedea stanțele III-X, precum și relatările lui Berossus

330 Kronos nu este doar Χρόνος, *timpul*, ci înseamnă totodată și „a face”, „a crea”, termen ce provine de la rădăcina *kar*, după cum arată Michel Bréal în lucrarea sa *Hercule et Cacus* (p. 57). Dacă Bréal ori Decharme, care îl citează, au la fel de multă dreptate atunci când spun că în Vede *Kronan* este un zeu creator, noi ne îndoiim. Probabil că Bréal se referea la karmă sau, mai degrabă, la Visva-Karma, zeul creator, „omnipotent” și „marele Arhitect al lumii”.

Bronzului sunt robuști și violenți (a treia rasă); puterea lor este extremă. Ei aveau brațe făcute din bronz, locuințe din bronz; nu foloseau decât bronzul. Fierul, metalul negru, nu era deocamdată cunoscut” (*Op. at D.*, pp. 143-155). A patra generație (rasă) este la Hesiod cea a eroilor care au căzut înaintea Tebei (a se vedea *The Seven Against Thebes*, de Eschil) ori sub zidurile Troiei.

Astfel, având cele patru rase menționate de cei mai vechi poeți greci, deși foarte amestecate cronologic, doctrinele noastre sunt încă o dată confirmate de clasici. Dar toate acestea sunt „mitologie” și poezie. Ce va spune știința modernă despre asemenea euhemerizare a vechilor ficțiuni? Verdictul nu este greu de ghicit. Prin urmare, trebuie să căutăm să răspundem anticipat și să dovedim că ficțiunile și speculațiile *empirice* sunt din aceeași categorie cu știința, astfel ca niciunul dintre oamenii învățați să nu aibă dreptul, cu o asemenea bârnă grea în ochiul său, să arate către paiul din ochiul ocultistului, chiar dacă acel pai nu este o decât o născocire a imaginației oponentului său.

Stanța a X-a – continuare.

40. Atunci (*rasele*) a treia și a patra au devenit pline de mândrie. „Noi suntem regii, noi suntem zeii” (a).

41. Ei și-au luat soții frumoase la privat. Erau soții provenite din „cei fără minte”, cu minți înguste. Împreună au născut monștri, demoni răi, de natură bărbătească și femeiască. De asemenea, khado (*dakini*) cu minți sărace (b).

42. Ei au construit temple pentru corpul uman. Bărbat și femeie au adorat (c). Din acest motiv, al treilea ochi nu a mai acționat (d).

(a) Astfel erau primii oameni cu adevărat fizici, iar prima lor caracteristică a fost mândria! Este vorba despre a treia rasă, giganții atlanti, iar amintirea lor s-a transmis din generație în generație și din rasă în rasă până la zilele lui Moise, și și-a găsit o formă obiectivă în acei uriași antediluvieni, acei teribili vrăjitori și magicieni, despre care Biserica Romano-Catolică a păstrat atât de multe legende vii și, totodată, atât de denaturate. Cel care a citit și a studiat comentariile cu privire la doctrina arhaică va recunoaște cu ușurință în unii atlanti prototipurile lui Nimrod, constructorii Turnului Babel, hamiții și pe toți acei *tutti quanti* ai „amintirilor blestemate”, după cum se exprimă literatura teologică; pe scurt, toți cei care au oferit posterității tipurile ortodoxe ale lui satana. Iar aceasta ne conduce natural să cercetăm etica religioasă a acelor rase timpurii, oricât de mitice ar fi ele.

Care era religia raselor a treia și a patra? În acceptarea comună a termenului, nici lemurienii, nici urmașii lor, lemuro-atlanții nu aveau vreuna, deoarece nu cunoșteau nicio dogmă și nici nu aveau nevoie să creadă *pe bază de credință*. Îndată ce ochiul mental al omului a fost deschis înțelegerii, a treia rasă s-a simțit una cu Totul veșnic prezent, deși în veșnicie necunoscut și invizibil, Unica Divinitate Universală. Înzestrat cu puteri divine și simțindu-L înlăuntrul său pe Dumnezeu, fiecare se simțea un Om-Dumnezeu în natura sa, deși era un animal în individualitatea sa fizică. Lupta dintre cei doi a început din clipa în care au gustat fructul Copacului Înțelepciunii; o luptă pentru viață dintre latura spirituală și cea psihică a ființei, dintre psihic și fizic. Cei care au cucerit principiile inferioare prin obținerea măiestriei și controlului asupra trupului s-au alăturat „Fiilor Luminii”. Cei care au căzut victime naturilor lor inferioare au devenit sclavii materiei. Din „Fii ai Luminii și Înțelepciunii” ei au sfârșit prin a deveni „fiii întunericului”. Ei au căzut în lupta vieții muritoare cu Viața nemuritoare, iar toți aceștia căzuți au devenit sămânța generațiilor viitoare de atlanti.³³⁶

336 Numele este folosit aici în sensul de sinonim al „vrăjitorilor”. Rasele atlante au fost multe și au durat în evoluția lor milioane de ani; și niciuna nu a fost rea. Ele au devenit astfel doar către finalul lor, așa cum noi (a cincea rasă) devenim rapid în prezent.

În zorii conștiinței sale, omul din a treia rasă-rădăcină nu avea, prin urmare, nicio credință care să poată fi numită religie. Cu alte cuvinte, el era la fel de ignorant cu privire la „religiile stridente, pline de fală și aur” cum era și față de orice sistem de credință sau închinare exteroară. Dar, dacă termenul trebuie definit ca adunând laolaltă masele într-o formă de reverență în fața celor pe care îi considerăm superiori nouă, din evlavie – precum sentimentul exprimat de un copil față de părintele iubitor – atunci chiar și cei mai străvechi lemurieni aveau o religie, cea mai frumoasă dintre toate, chiar de la începuturile vieții lor intelectuale. Nu aveau acolo zeii strălucitori ai elementelor din jurul lor și chiar din ei înșiși?³³⁷ Nu a fost copilăria lor îngrijită, hrănită și petrecută cu cei care le-au oferit viață și i-au adus la viața conștientă și inteligentă? Suntem asigurați că așa a fost, și credem aceasta. Căci evoluția Spiritului în materie nu ar fi putut fi atinsă, nici nu ar fi primit primul impuls, dacă spiritele luminoase nu și-ar fi sacrificat esențele proprii supra-eterice pentru a însufleți omul din lut și pentru a-i înzestra fiecare principiu lăuntric cu o parte sau, mai bine spus, cu o reflectare a acelei esențe. Dhyanii celor șapte Ceruri (cele șapte planuri ale Ființei) reprezintă numenul elementelor actuale și viitoare, exact așa precum Îngerii celor șapte puteri ale Naturii – efectele mai groșiere ale acestora fiind percepute de noi prin ceea ce știința este încântată să numească „moduri de mișcare” (forțele imponderabile) – constituie numenul chiar mai superior al unor ierarhii mult mai elevate.

În această „Epocă de Aur” a zilelor de demult „zeii umblau pe pământ și se amestecau liber cu muritorii”. De atunci zeii au plecat (adică au devenit invizibili), iar generațiile ulterioare au sfârșit prin venerarea regnurilor lor – elementele.

337 „Zeii elementelor” nu se referă în niciun caz la elementali. Aceștia sunt în cel mai bun caz utilizați de ei ca vehicule și materiale în care să se înveșmânteze.

Iar atlânții, primii urmași ai omului *semi-divin* după separarea sa în sexe – din care au provenit primii muritorii născuți și umanitatea născută – au fost cei care au devenit primii „sacrificatori” ori adoratori în fața *zeului materiei*. Ei reprezintă în lumina slabă și îndepărtată a trecutului, în epoci mai mult decât preistorice, arhetipul pe baza căruia a fost construit marele simbol al lui Cain³³⁸; ei sunt primii antropomorfiști care au venerat forma și materia. Acea venerare a degenerat foarte curând în *adorare de sine*, iar de aici a condus la falicism [adorarea principiului generator în forma falusului – n.t.] sau la ceea ce domnește suprem până în această zi în simbolismul fiecărei religii exoterice a ritualului, dogmei și forme. Adam și Eva au devenit materie ori hrană pentru sol, Cain și Abel; ultimul fiind solul purtător de viață, primul „cultivatorul aceluia sol sau pământ”.

Prin urmare, primele rase atlante, născute pe continentul lemurian, s-au separat de primele lor triburi în cei drepți și cei nedrepți; în cei care venerau unicul Spirit nevăzut al Naturii, a cărui rază omul o simțea în sine însuși – adică panteiștii, și cei care făceau jertfe fanatice spiritelor pământului, puterilor antropomorfe cosmice și întunecate, cu care se aliașera. Aceștia au fost cei mai străvechi *gibborimi*, „vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume” (Geneză 6:4); și care au devenit în a cincea rasă *kabirim*; kabiri la egipteni și fenicieni; titani la greci, rakshasa și daitya la rasele indiene.

Aceasta a fost originea secretă și misterioasă a tuturor religiilor ulterioare și a celor moderne, în special venerarea Dumnezeului lor tribal de către viitorii evrei. În același timp, această religie sexuală era strâns

338 Cain a fost cel care a adus jertfe Domnului, după cum se arată la începutul capitolului 6 al Genezei, „din roadele pământului”, pentru care el a fost *primul plugar*; în timp ce Abel „a adus o jertfă din oile întâi născute ale turmei lui”. Cain este simbolul primei omeniri masculine, iar Abel al primei omeniri feminine, Adam și Eva fiind tipurile celei de-a treia rase. (A se vedea *The Mystery of Cain and Abel*.) „Uciderea” produce vărsare de sânge, dar nu luarea vieții.

legată, întemeiată și amestecată (am putea spune) cu fenomenele astronomice. Lemurienii s-au îndreptat către Polul Nord ori Paradisul strămoșilor lor (continentul hiperborean); atlânții către Polul Sud, *cavitatea* (din punct de vedere cosmic și terestru) din care elementalii cosmici își emană pasiunile fierbinți prin uragane – acest abis fiind locuința lor. Cei doi poli sunt denumiți de către antici dragoni și șerpi – din care au provenit dragonii (balaurii) și șerpii buni și răi, precum și numele oferite „Fiilor lui Dumnezeu” (Fiii Spiritului și ai materiei): magicienii buni și răi. Aceasta este originea naturii duale și triple a omului. Legenda „Înșelătorii căzuți” în semnificația sa esoterică include cheia de înțelegere a contradicțiilor multiple ale caracterului uman; ea indică drumul către secretul conștiinței de sine a omului; este baza în jurul căreia pivotează întregul său ciclu de viață – istoria evoluției și a creșterii sale.

O înțelegere profundă a acestei doctrine depinde de înțelegerea corectă a antropogenezei esoterice. Aceasta oferă indicii la întrebarea dificilă cu privire la originea răului; și arată cum omul este „separatorul” Unului în variate aspecte contrare.

Prin urmare, cititorul nu va fi surprins dacă acordăm o asemenea atenție fiecărui aspect, din dorința de a elucidă acest subiect dificil și obscur. Trebuie să precizăm destul de multe despre aspectele simbolice: căci în acest fel oferim indicii cercetătorului interesat și serios pentru propriile sale investigații; totodată, este oferită o mai mare limpezime decât ar fi posibil de transmis prin fraze tehnice și exprimări filosofice formale. „Înșelătorii căzuți” reprezintă *umanitatea însăși*. Demonul mândriei, al dorințelor josnice, al răzvrătirii și al urii *nu a avut nicio formă* înainte de apariția omului fizic conștient. Omul este cel care a născut, a hrănit și a permis diavolului să se dezvolte în inima sa; din nou, el este cel care l-a pângărit pe dumnezeul launtric al ființei sale, asociind Spiritul pur cu demonul impur al materiei. Iar dacă

zicala cabalistică *Demon est Deus inversus* („diavolul este Dumnezeu inversat”) își găsește coroborarea metafizică și teoretică în natura manifestată duală, aplicarea sa practică o putem găsi doar în omenire.

Astfel, devine acum foarte limpede că, prin postularea pe care o facem:

- a) apariția omului înainte de celelalte mamifere și chiar înainte de epocile reptilelor uriașe;
- b) potopurile periodice și epocile glaciare își au cauza în perturbarea karmică a axei;

c) (foarte important) nașterea omului dintr-o Ființă superioară – ori ceea ce materialismul numește o Ființă *supranaturală*, deși este doar *supra-umană*; – devine evident că învățăturile noastre au foarte puține șanse de a fi receptate cu imparțialitate. Adăugați la acestea afirmația că o parte a omenirii celei de-a treia rase – toate acele monade care au atins cea mai înaltă treaptă a meritelor și a karmei în manvantara precedentă – și-a datorat natura psihică și rațională Ființelor divine care s-au ipostaziat în al cincilea lor principiu, iar Doctrina Secretă își pierde complet drepturile în ochii materialismului și chiar și ai creștinismului dogmatic. Căci, îndată ce acesta din urmă va afla că acei îngeri sunt identici cu spiritele lor „căzute”, Doctrina Esoterică va fi proclamată ca fiind extrem de periculoasă și eretică.³³⁹ Omul divin și-a făcut lăcaș în ființa animală și, astfel, atunci când a avut loc separarea fiziologică în cursul natural al evoluției – când, de asemenea, „întreaga creația animală a fost *dezlegată*”, iar masculii au fost atrași de femele

339 Probabil că, deoarece era cu ochii pe această *degradare* a celor mai înalte și mai pure Spirite, care au străpuns planurile intermediare ale conștiinței inferioare („cele șapte cercuri de foc” din *Pymander*), Sf. Iacov spune: „Această Înțelepciune (*psüche* în original) nu vine de Sus, ci este pământească, senzuală, drăcească” (Iacov 3:15); iar *psüche* este *manas*, „sufletul uman”, înțelepciunea spirituală sau sufletul în aspectul de *buddhi*. Dar

– *acea rasă a căzut*: nu pentru că mâncaseră din fructul Cunoașterii și deosebeau acum binele de rău, ci pentru că nu știau nimic altceva mai bun. Îmboldiți de instinctul creator asexuat, primele sub-rase s-au dezvoltat într-o rasă intermediară în care, după cum ne indică stanțele, s-au întrupat dhyanii-chohani superiori.³⁴⁰ „Când vom determina amploarea Universului și vom învăța tot ceea ce se află în el, ne vom înmulți rasa” – le spun *Fiii Voinței și ai Căii Yoga* fraților lor din aceeași rasă, care i-au invitat să facă la fel ca ei. Aceasta înseamnă că marii adepți și asceți inițiați se vor „înmulți” – adică vor produce încă o dată fi imaculați, născuți din minte – în a șaptea rasă-rădăcină.

La fel se afirmă și în Purane; în *Adi Parvan* (p. 115) și *Brahma Purana*, dar și în altele. Într-un pasaj din *Pushkara Mahatmya* separarea sexelor este alegorizată chiar de Daksha, care, văzând că urmașii săi născuți prin voință („Fiii Căii Yoga pasive”) nu creează oameni, „își transformă jumătate din ființa sa în femeie, împreună cu care naște fice”, viitoarele femei ale rasei a treia – care i-a născut pe giganții din Atlantida, așa-numita „rasă a patra”. În *Vishnu Purana* se spune pur și simplu că Daksha, tatăl omenirii, a stabilit interacțiunea sexuală ca mijloc de populare a lumii.

Din fericire pentru rasa umană, „rasa aleasă” devenise deja vehiculul întrupării celor mai elevați Dhyanii (din punct de vedere intelectual și spiritual), înainte ca omenirea să ajungă destul de materială. Când ultimele sub-rase – cu excepția celor mai inferioare – ale rasei a treia

buddhi – fiind aproape de Absolut – este doar conștiința latentă.

340 Aceasta este „rasa fără de moarte”, după cum este numită în esoterism; iar exoteric este generația fără rod a primilor urmași ai lui Daksha, care îl blestemă pe Narada, divinitatea rishi – despre care spune că i-ar fi descurajat pe fiii lui Daksha, *haryasva* și *sabalasva*, să-și procreze speciile – spunându-i: „Să te naști în pântec; și acolo nu va exista niciun loc de odihnă pentru tine în acele regiuni”; după aceasta Narada, reprezentantul acelei rasei de asceți care *nu produceau rod*, este obligat, se spune, ca îndată ce moare într-un trup să renască în altul.

au pierit odată cu marele continent lemurian, „semințele *Trinității Înțelepciunii*” dobândiseră deja secretul nemuririi pe Pământ, acel dar care permite aceleiași mari personalități să pășească *ad libitum* (după bunul plac) dintr-un corp uzat în altul nou.

(b) Primul război cunoscut pe Pământ, prima vărsare umană de sânge, a fost rezultatul deschiderii și destupării ochilor și simțurilor omului, care l-a făcut să vadă că ficele semenilor săi erau mai frumoase decât ale sale, la fel ca și soțiile acestora. S-au comis violuri înainte de cele ale sabinilor, și multor Menelausi le-au fost jefuite Helenele înainte de nașterea rasei a cincea. Titanii sau giganții erau mai puternici; adversarii lor, mai înțelepți. Aceasta se petrecea în timpul celei de-a patra rase – cea a giganților.

Căci „existau giganți” în zilele de demult,³⁴¹ iar secvența evolutivă a lumii animale este o dovadă că același lucru s-a petrecut și în cadrul raselor umane. Găsim chiar și în ordinele mai inferioare ale creației mărturii despre aceasta, de exemplu, la florile care au evoluat în același ritm cu fauna, în ceea ce privește mărimea lor. Frumoasele ferigi pe care le colectăm și le uscăm printre frunzele albumelor noastre preferate sunt descendentele unor ferigi gigantice care creșteau în perioada carboniferă.

Scripturile și fragmentele lucrărilor filosofice și științifice – pe scurt, aproape fiecare consemnare ce ne-a fost transmisă din Antichitate – conțin referiri la uriași. Toate recunosc atlanții Doctrinei Secrete ca fiind rakshasașii din Lanka – oponenții cucerii de Rama. Oare aceste

341 Tradițiile fiecărei țări și ale fiecărui popor indică acest lucru. Donnelly citează din *Historia Antigua de la Nueva España* a părintelui Duran, 1885, în care un nativ din Cholula, un centenar, explică astfel construcția mării piramide din Cholula: „La începuturi, înainte ca lumina Soarelui să fi fost creată, acest pământ (Cholula) se afla în obscuritate și întuneric ... dar imediat după ce lumina Soarelui a apărut la est, au apărut oamenii gigantici ... care au construit piramida, iar constructorii ei au fost împrăștiați după aceea în toate părțile Pământului”. „O mare parte din istoria Americii Centrale este ocupată cu lucrările unei rase antice de giganți, numite *quinanes*”, spune autorul „Atlantidei” (p. 204).

date nu sunt altceva decât rezultatul unei fantezii sterile? Să acordăm subiectului puțină atenție.

SUNT GIGANȚII O FICȚIUNE?

Aici intrăm din nou în conflict cu știința. Aceasta neagă până în prezent faptul că omul a fost vreodată mult mai mare decât media oamenilor înalți și puternici pe care îi întâlnim ocazional. Dr. Henry Gregor denunță asemenea tradiții ca bazându-se pe fapte prost înțelese. Și sunt înaintate exemple de judecăți greșite. Astfel, în 1613, într-o localitate numită din timpuri imemorabile „Câmpia giganților”, din partea de jos a regiunii Dauphiné (Franța, la șase kilometri de St. Romans), au fost descoperite oase enorme, adânc îngropate în solul nisipos. Au fost atribuite unor rămășițe umane și chiar lui Teutobochus, liderul teutonilor, ucis de Marius. Însă ultimele cercetări ale lui Cuvier au dovedit că sunt rămășițe fosile ale lui *Dinotherium giganteum* din familia tapirilor, lungi de 5 metri și jumătate. Clădirile antice sunt date ca dovezi că primii noștri strămoși nu erau mai mari decât suntem noi, ușile de intrare nefind mai mari decât sunt în prezent. Cel mai înalt om al Antichității, cunoscut nouă, a fost împăratul roman Maximus – ni se spune – a cărui înălțime avea doar 2,6 metri. În orice caz, în zilele noastre moderne vedem în fiecare an oameni mai înalți decât acesta. Ungurul care se expunea în Pavilionul londonez avea aproape 2,8 metri. În America a fost expus un uriaș cu o înălțime de 2,9 metri; muntenegreanul Danilo avea 2,6 metri. În Rusia și în Germania se pot vedea frecvent oameni din clasele inferioare cu o înălțime de peste 2,1 metri. Și, de vreme ce adeptilor maimuțelor li s-a spus de către Darwin că speciile de animale care rezultă din încrucișare „au întotdeauna o tendință de a reveni la tipul original”, ei se gândesc să aplice aceeași lege și omului. Dacă n-au existat, de regulă, uriași în zilele străvechi, nu pot exista nici în prezent.

Toate acestea se aplică însă doar perioadei istorice. Iar dacă scheletele epocilor preistorice au eșuat până acum (ceea ce este ferm negat) să dovedească fără tăgadă, în opinia științei, afirmațiile făcute aici, nu este decât o chestiune de timp. Mai mult, după cum s-a declarat deja, statura umană s-a modificat cu puțin de la ultimul ciclu rasial încoace. Giganții din vechime sunt cu toții îngropați sub oceane, iar sutele de mii de ani de frecare constantă a apei ar face pulbere chiar și un schelet din bronz, darămite unul uman. Dar de unde provin atunci relatările binecunoscute scriitori clasici, ale filosofilor și ale celor care, de altfel, nu au avut niciodată reputația unor mincinoși? Să nu uităm, în plus, că înainte de 1847 – când Boucher de Perthes l-a adus forțat în atenția științei – nu se cunoștea aproape nimic despre omul fosil, deoarece arheologia îi ignora cu mare satisfacție existența. Despre giganții care se aflau „în pământul acelor zile” trecute, doar Biblia a vorbit înțelepților din Vest, Zodiacul fiind martorul solitar invocat pentru a confirma afirmația în persoana lui Atlas sau Orion, ai căror umeri puternici se spune că sprijină lumea.

În orice caz, nici măcar „giganții” nu au rămas fără martori, și se pot analiza ambele laturi ale problemei. Cele trei aspecte ale științei – geologică, siderală și scripturală (ultima în caracterul ei universal) – ne pot oferi dovezile necesare.

Să începem cu geologia. S-a recunoscut deja că, cu cât mai vechi sunt scheletele excavate, cu atât mai mari, mai înalte și mai puternice sunt structurile lor. Aceasta este deja o dovadă directă. Frederic de Rougement, care, deși crede cu mare evlavie în arca lui Noe și în Biblie, rămâne un martor științific, și prin urmare scrie astfel: „Toate aceste oase găsite în regiunea Gard, Franța, în Austria, Liège etc. ... acele cranii care amintesc de toate speciile rasei negre și care, tocmai de aceea, pot fi confundate cu animalele, au aparținut toate oamenilor cu o statură foarte înaltă”. (*Histoire de la Terre*, p. 154) Același lucru

este repetat de Lartet, o autoritate care atribuie o *postură înaltă* raselor care s-au scufundat în potop (nu neapărat cel al lui Noe), și o postură scundă raselor care au trăit ulterior.

În ceea ce privește dovezile oferite de scriitorii antici nu ne vom opri la cele ale lui Tertullian, care ne asigură că în zilele sale au fost descoperiți mai mulți uriași la Carthage, deoarece, înainte ca mărturia sa să fie acceptată, trebuie dovedită propria sa identitate și existență.³⁴² Ci ne oprim la jurnalele științifice din anul 1858, care au descris un *sarcofag de uriași* găsit în acel an într-un sit al aceluiași oraș. Iar dacă ne referim la scriitorii antici păgâni, avem dovezile lui Flavius Philostratus, care vorbește despre un schelet uriaș, lung de 22 de coți (10 metri), și un altul de 12 coți (5,5 metri), văzuți de el la Sigeus. Acest schelet poate că nu a aparținut, așa cum crede Protesilaus, uriașului ucis de Apollo în asediul Troiei; în orice caz, era cel al unui uriaș, la fel ca celălalt descoperit de Messecrates din Stire, la Lemnos – „dezgustător de privit”, conform lui Philostratus (*Heroica*, p. 35). Este posibil ca prejudecățile să fi condus atât de mult știința până în prezent, încât să-i numească pe *toți* acești oameni smintiți sau *mincinoși*?

Plinius vorbește despre un uriaș în care el s-a gândit că îl recunoaște pe Orion, fiul lui Ephialtes („Istoria naturală”, vol. VII, cap. 16). Plutarh declară că Sertorius a văzut mormântul uriașului Anteu; iar Pausanias garantează existența reală a mormintelor lui Asterius și Geryon ori Hillus, fiul lui Hercule – toți fiind uriași, titani și oameni puternici. În final, starețul (Abbé) Pègues (citât în *Pneumatologie* a lui de Mirville) afirmă în bizara sa lucrare cu privire la „Vulcanii Greciei” că „în vecinătatea vulcanilor insulei Thera, au fost găsite niște cranii enorme sub pietrele colosale, pentru ridicarea cărora trebuie să fi fost

342 Există critici care, negăsind nicio dovadă despre existența lui Tertullian – cu excepția scrierilor lui Eusebiu, „cel demn de încredere” – se îndoiesc de identitatea sa.

utilizată forța titanică, și pe care legendele le asociază în fiecare țară cu ideile despre uriași, vulcani și magie” (p. 48).

În aceeași lucrare citată mai sus, a starețului Pègues, autorul se întreabă de ce în Biblie și în tradiție *gibborimii* (uriașii, cei viteji), *rephaimii* ori spectrele (fantomele), *nephilimii* sau cei căzuți – (*irruentes*) – sunt arătați ca „și cum ar fi identici, deși sunt cu toții oameni, de vreme ce Biblia îi numește ființele primitive puternice” – de exemplu, Nimrod. „Doctrina” explică secretul. Aceste nume, care aparțin de drept doar celor patru rase precedente și începuturilor celei de-a cincea, se referă în mod foarte clar la primele două rase *spectrale* (astrale); la *cea căzută* – a treia; și la rasa gigantilor atlanti – rasa a patra, după care „oamenii au început să descrească în statură”.

Bossuet (*Elévations*, p. 56) consideră că adevărata cauză a idolatriei universale ulterioare se află în „păcatul original”. „Veți fi precum zeii”, spune șarpele din Geneză Evei, semănând astfel primul germen de venerare a *falselor divinități*. Prin urmare, el crede că idolatria a apărut din acest moment – ori cultul și adorarea *imaginilor*, a figurilor umane sau antropomorfizate. Dar, dacă pe aceasta trebuie să se bazeze idolatria, atunci cele două Biserici – greacă și mai ales cea latină – sunt la fel de idolatre și de păgâne precum orice altă religie.³⁴³ Doar în a patra rasă oamenii, care și-au pierdut deja dreptul de a fi considerați divini, au recurs la adorarea corporală, cu alte cuvinte la falicism. Până atunci ei fuseseră cu adevărat niște zei, la fel de puri și de divini precum

343 Iar aceasta fără a ține seama de prohibiția oficială a marelui Consiliu bisericesc din Elyrus, 303 d.C., când s-a declarat că „forma lui Dumnezeu, care este imaterială și invizibilă, nu trebuie limitată de imagini sau forme”. În 692, Consiliul de la Constantinopol a interzis în mod similar „pictura sau reprezentarea lui Iisus ca *un miel*”, dar și „căderea în genunchi la rugăciune, deoarece este un act de idolatrie”. Însă Consiliul din Niceea (787) a readus această idolatrie, în timp ce acela de la Roma (883) l-a excomunicat pe Ioan, Patriarhul Constantinopolului, pentru că acesta se înfățișa ca un dușman declarat al adorării imaginilor.

strămoșii lor, iar expresia șarpelui alegoric nu se referă deloc (așa cum am arătat pe larg în paginile precedente) la căderea fiziologică a omului, ci la dobândirea cunoașterii binelui și a răului, această cunoaștere apărându-le înaintea căderii lor. Nu trebuie să uităm că doar după expulzarea sa forțată din Eden „Adam a cunoscut-o pe (s-a împreunat cu) Eva, soția sa” (Geneză, 4:1). Însă nu datorită literei moarte a Bibliei evreiești verificăm învățăturile Doctrinei Secrete; ci dorim să subliniem marele asemănări dintre cele două, în înțelesul lor esoteric.

Doar după dezertarea sa din cadrul neo-platonistilor Clement din Alexandria a început să traducă giganzii prin *serpentes*, explicând că „șerpilor și uriașii semnifică *diavoli*” (Geneză).³⁴⁴

Poate că ni se cere ca înainte de a trasa paralele între învățăturile noastre și cele ale Bibliei să aducem dovezi mai bune despre existența

344 Vorbind despre balaurul ori dragonul chinez și despre literatura Chinei, dl Charles Gould scrie în lucrarea sa *Mythical Monsters*, la p. 212: „Mitologiile, istoriile, religiile, poveștile și proverbele sale populare abundă de referiri la o creatură misterioasă care are o natură fizică și atribute spirituale. Înzestrată cu o formă recunoscută, pe care are puterea supranaturală de a o lepăda pentru a-și asuma alte forme, această ființă are puterea de a influența vremea, de a aduce seceta sau ploile fertilizatoare după bunul plac, de a declanșa furtuni și de a le alunga. Ar putea fi adunate multe volume din diversele legende care abundă în legătură cu acest subiect...”

Această „ființă misterioasă” este dragonul *mitic*, adică simbolul inițiatului *istoric*, real, maestrul și învățătorul științelor oculte ale Antichității. S-a menționat deja că marii „magicieni” ai raselor a patra și a cincea erau numiți în general „șerpi” și „dragoni”, după strămoșii lor. Toți aceștia aparțineau ierarhiei așa-numiților „Dragonii de foc ai Înțelepciunii” – Dhyani Chohan, subordonați ființelor agnishvata pitris, marut și rudra în general, deoarece Rudra era tatăl lor, identificat cu zeul focului. Mai multe se spun în text. Acum, Clement, un inițiat neoplatonist, cunoștea, desigur, originea cuvântului „dragon” și de ce adepții inițiați erau astfel numiți, deoarece cunoștea secretul lui *Agathodaemon*, Cristosul, șarpele „de șapte vocale” al gnosticilor. El știa că dogma noii sale credințe necesita transformarea tuturor rivalilor lui Iehova, îngerii despre care se presupunea că se răzvrătiseră împotriva aceluia Elohîm, așa cum Titan-Prometeu s-a răzvrătit împotriva lui Zeus, uzurpatorul regatului tatălui său; și că „dragonul” semnifică denumirea mistică a „Fiilor Înțelepciunii”; din acestea a provenit definiția sa, pe cât de crudă, pe atât de arbitrară, că: „Șerpilor și uriașii sunt diavoli”, nefiind vorba despre „spirite”, ci despre diavoli din limbajul bisericesc.

uriașilor din a patra rasă, decât cele găsite în Geneză. Noi spunem că dovezile pe care le aducem sunt cu mult mai satisfăcătoare și aparțin, în orice caz, unor mărturii mult mai literare și mai științifice decât ar putea fi vreodată cele ale Potopului lui Noe. Chiar și lucrările istorice ale Chinei sunt pline de asemenea reminiscențe despre a patra rasă. În *Shoo-King* (partea a IV-a, cap. 27, p. 291), se poate citi: „Când Mao-tzu” (rasa antediluviană, pervertită), explică comentatorul, „care se retrăsese în zilele de demult în peșteri stâncoase, iar despre urmașii săi se spune că încă se mai pot găsi în vecinătatea provinciei Canton³⁴⁵ conform documentelor noastre străvechi, a tulburat, din cauza înșelătoriilor lui *Tchy-Yeoo*, întregul Pământ, ea a ajuns să fie plină de tâlhari... Stăpânul Chang-ty (un rege al dinastiei divine) a văzut că oamenii săi își pierduseră ultimele vestigii ale virtuții. Atunci el le-a poruncit lui Tehong și lui Lhy (doi dhyani chohani inferiori) să taie orice comunicare dintre Cer și pământ. De atunci nu a mai existat posibilitatea de a urca și de a coborî.”³⁴⁶

„A urca și a coborî” înseamnă o comunicare și o interacțiune neîngrădită dintre cele două lumi. Nu suntem în poziția de a oferi o istorie completă și deplină a raselor a treia și a patra, deoarece multe fapte

345 „Ce ați spune la afirmația noastră că rasa chineză – și vorbesc despre regiunea centrală, adevărații chinezi, nu de amestecul hibrid dintre rasele a patra și a cincea, care ocupă acum tronul; aborigenii care aparțin în întregime în naționalitatea lor neînredită celei mai elevate și ultimei ramuri a celei de-a patra rase – au atins apogeul civilizației lor când rasa a cincea de-abia apărea în Asia?” („Budismul esoteric”, p. 67) Și că acești câțiva chinezi din regiunea centrală sunt cu toții de o statură foarte înaltă? Dacă s-ar putea obține o mare parte din manuscrisele antice scrise în limbajul Lolo (care aparține aborigenilor Chinei) și s-ar traduce corect, s-ar putea obține dovezi extrem de prețioase. Dar ele sunt la fel de rare pe cât este de inteligibilă limba lor. Până acum doar unul sau doi arheologi europeni au reușit să procure asemenea lucrări valoroase.

346 Amintiți-vă că aceeași afirmație se găsește și în Cartea lui Enoh; la fel, scara văzută de Iacob în visul său. „Cele două lumi” se referă, desigur, la „cele două planuri ale conștiinței și Ființei”. Un profet sau un clarvăzător poate comunica cu ființele dintr-un plan superior pământului, fără să-și părăsească trupul sau locuința fizică.

izolate cu privire la ele trebuie să fie acum corelate; în special cele coroborate prin dovezi directe, cât și bazate pe deducție, găsite în literatura antică și în istorie. Pe măsură ce „straturile de piele” ale oamenilor s-au îngroșat, iar ei au căzut din ce în ce mai mult în păcatul fizic, interacțiunea dintre omul *divin* fizic și cel eteric a fost oprită. Vălul materiei dintre cele două planuri a devenit prea dens pentru a fi pătruns chiar și de către omul lăuntric. Misterele Cerului și ale Pământului, revelate celei de-a treia rase de către învățătorii lor cerești în zilele purității lor, au devenit un mare focar de lumină, ale cărui raze au slăbit în mod necesar, pe măsură ce s-au răspândit și s-au revărsat peste solul prea material și nefavorabil. Rasa a degenerat în vrăjitorie, care ulterior a luat forma religiilor exoterice, a idolatriei pline de superstiții și a adorării omului ori a eroului. Doar o mână dintre oamenii primitivi – în care scânteia Înțelepciunii dumnezeiești ardea cu putere, și care s-a întărit și intensificat pe măsură ce a devenit din ce în ce mai slabă, o dată cu fiecare epocă, în cei care au folosit-o în scopuri rele – au rămas custozii aleși ai Misterelor revelate omenirii de către Învățătorii divini. Printre ei existau aceia care au rămas în condiția lor de *kumara* încă de la începuturi; iar tradiția șoptește ceea ce învățătura secretă declară: faptul că aceste ființe alese au fost germenii ierarhiei care nu a murit niciodată de atunci:

„Omul lăuntric al celor dintâi ... doar își schimbă trupul din când în când; el este în veșnicie același, necunoscând repausul ori nirvana, refuzând Devachan [locuința zeilor] și rămânând constant pe Pământ pentru salvarea omenirii...”

„Dintre cei șapte oameni-virgini (*kumara*³⁴⁷), patru s-au sacrificat pentru păcatele lumii și instruirea celor ignoranți, rămânând până la

347 A se vedea mai sus Comentariul despre cele patru rase – și partea despre „Fiii Voinței și ai Căii Yoga”, urmașii imaculați ai rasei a treia, rasa androgină.

finalul actualei manvantare. Deși nevăzuți, ei acționează și sunt mereu prezenți. Dacă oamenii spun despre unul dintre ei că „este mort”, ar trebui să știe că el este viu și că acționează sub o altă formă. Ei sunt Capul, Inima, Suflul și Sămânța Cunoașterii nemuritoare (gnyana). Dar despre aceste mari suflete (Maha...) nu trebuie vorbit, o, Lanoo, în fața mulțimilor, iar numele lor nu trebuie menționate. Doar cei înțelepți vor înțelege...”³⁴⁸ (Catehismul Școlilor lăuntrice)

Aceste „patru” suflete sacre sunt cele alegorizate și simbolizate în *Linga Purana*; în aceasta se afirmă că Vamadeva (Shiva) sub formă de Kumara se întrupează în fiecare kalpa (în acest caz, în fiecare *rasă*) ca patru tineri (noi generații) – patru albi, patru roșii, patru galbeni și patru negri sau maronii. Să ne amintim că Shiva este în primul rând un ascet, conducătorul tuturor yoghinilor și al inițiaților, iar alegoria devine astfel și mai limpede; deoarece Spiritul Înțelepciunii dumnezeiești și al ascetismului cast este cel care se întrupează în aceste suflete alese. Doar *după ce se căsătorește* și este scos de către zei din teribila sa viață ascetică Rudra devine Shiva, un zeu, și nu unul foarte virtuos și milostiv în Panteonul hindus. Mai presus de cei „patru” se află doar Cel Unic pe Pământ și în Ceruri – Ființa profund misterioasă și solitară descrisă în primul volum al cărții.

Este necesar să analizăm acum natura „Fiilor Flăcării” și a „Înțelepciunii întunecate”, precum și păreriile în favoarea și împotriva ipotezei satanice.

Propozițiile incomplete ce pot fi alcătuite din fragmentele tăblițelor, și pe care George Smith le numește „blestemul de după Cădere” (a se vedea p. 81 din lucrarea sa *Chaldean Account Genesis*), sunt, desigur, alegorice; cu toate acestea, ele confirmă ceea ce susține cu privire la natura

348 În Cabala pronunția celui nume inefabil alcătuit din patru litere este „de cel mai mare mister”, „o taină a tainelor”.

adevărată a *căderii îngerilor* în cărțile noastre. Astfel, se spune în alineatul 12 că „Domnul pământului i-a strigat numele, tatăl Elu” (Elohim), și a pronunțat blestemul său, pe care „Dumnezeul Hea l-a auzit, și pentru care a fost foarte furios, deoarece omul Său (omul angelic) își pângărise puritatea (14 și 15)”; drept pentru care Hea și-a exprimat dorința ca „înțelepciunea și cunoașterea să-i fie ostile și să-l rănească (pe acest om)”.

Ultima propoziție indică directă legătură dintre relatarea caldeeană și cea din Geneză. În timp ce Hea caută să aducă la zero (să anihileze) înțelepciunea și cunoașterea dobândite de om (prin capacitatea sa intelectuală și conștientă nou-dobândită de a crea la rândul său, luând astfel monopolul creației din mâinile lui Dumnezeu ori a dumnezeilor creatori), Elohimii fac același lucru în capitolul trei din Geneză. Prin urmare, Elohimii îl alungă pe om din Eden.

Dar toate acestea nu au fost în zadar. Căci, deoarece Spiritul Înțelepciunii dumnezeiești era *deasupra* și în *fința* omului – cu adevărat, șarpele eternității și al întregii cunoașteri, acel Spirit al lui manas, care l-a făcut să afle secretul Creației pe planul pământesc al lui kriyashakti și al procreării – aceasta l-a condus să descopere în mod natural calea către nemurire, în ciuda invidiei tuturor zeilor.

Primii lemuro-atlanți sunt acuzați că (deși erau încarnări divine) au luat asupra lor (s-au împreunat cu) soții de o rasă inferioară, și anume rasa oamenilor care până atunci fuseseră lipsiți de minte. Fiecare scriptură antică deține aceeași legendă, mai mult sau mai puțin denaturată. În esență, *Căderea* angelică, care i-a transformat pe cei „dintâi născuți” ai lui Dumnezeu în asurași ori în ahrimanii și typhonii „păgânului” (aceasta dacă relatările oferite în Cartea lui Enoh³⁴⁹ și cele ale lui Hermes, cele din Purane și din Biblie sunt interpretate literal), înseamnă în esență următorul lucru, atunci când este înțeleasă esoteric:

349 Revenind încă o dată la cel mai important subiect din cosmogonia arhaică trebuie spus că chiar și în legende scandinave, în sulurile sacre ale zeiței Saga, îl găsim pe Loki,

Propozițiile precum: „În ambiția sa (satana) și-a ridicat mâna împotriva sanctuarului Dumnezeului din Cer” etc., trebuie citite: „Îmboldit de legea eternei evoluții și de karmă, îngerul s-a întrupat pe Pământ în om; și, deoarece înțelepciunea și cunoașterea sa erau în continuare divine, chiar dacă trupul său era acum pământesc, el a fost acuzat (alegoric) de divulgarea misterelor cerești”. El combină și folosește aceste două atribute cerești în scopul procreației umane, în locul celei *supraumane*. Din acel moment înainte „omul va naște, nu va crea”.³⁵⁰ Dar, deoarece face astfel și trebuie să-și utilizeze trupul

fratele de sânge al lui Odin (așa cum Typhon, Ahriman și ceilalți sunt frații lui Osiris și ai lui Ormazd), devenind rău doar ulterior, după ce se amestecă prea mult timp cu omenirea. Precum toți ceilalți zei ai focului sau ai luminii – arzând și distrugând prin foc, dar în același timp încălzind și oferind viață – el a sfârșit prin a fi acceptat în sensul distrugător al „focului”. Despre numele Loki aflăm din *Asgard and the Gods*, p. 250, că a fost derivat din străvechiul termen *liechan*, a „ilumina”. Prin urmare, are aceeași origine cu latinescul *lux*, „lumina”. De aceea Loki este identic cu lucifer („aducătorul luminii”). Acest titlu oferit prințului întunericului este foarte sugestiv și este o justificare în sine împotriva calomniei teologice. Însă Loki este totuși mai strâns asociat cu Prometeu, așa cum este înfățișat acesta, legat de o stâncă ascuțită, în timp ce lucifer, identificat cu satana, a fost înălțat în abisurile iadului; o condiție care nu i-a împiedicat însă deloc pe vreunul dintre ei să acționeze cu întreaga libertate pe Pământ, dacă acceptăm complet paradoxul teologic. Loki este un zeu benefic, generos și puternic la începuturile timpului, fiind principiul binelui, nu al răului, în teogonia scandinavă timpurie.

350 Mitul grecesc la care am făcut aluzie ceva mai devreme, și anume mutilarea lui Uranus de fiul său Kronos în teogonia greacă, este o aluzie la acest furt al *focului creator dumnezeiesc* de către Fiul Pământului și al Cerului. Dacă Uranus, personificarea puterilor cerești, trebuie să înceteze să mai creeze (deoarece este făcut impotent de către Kronos, zeul timpului), atunci el îl reprezintă în cosmogonia egipteană pe Thot, zeul înțelepciunii, care reglementează lupta dintre Horus și Seth, acesta din urmă fiind slujit de primul așa cum Uranus este de Kronos (a se vedea „Cartea Morților”, cap. XVII, V. 26). În legende babiloniene zeul Zu este cel care îl deposează pe „părintele zeilor” de *umsimi* – „organul creator ideal”, și nu de *coroană* (!), așa cum a considerat G. Smith (a se vedea pp. 115-116 din „Mărturie caldeene”). Căci în fragmentul K. 3435 (Muzeul Britanic) se menționează foarte clar că, după ce Zu l-a depozat pe „Părintele Cerului” de *dorința* sa, el a dus departe acel *umsimi* al zeilor și a ars în acest mod *teroti* (puterea) tuturor celorlalți zei; și astfel el „a stăpânit *sămânța* tuturor îngerilor” (15). Deoarece *umsimi* se afla pe locul lui Bel, nu are cum să fie „coroana”. O a patra versiune se găsește în Biblie. Ham este caldeeanul Zu, iar amândoi sunt blestemați pentru aceeași crimă înfățișată alegoric.

slab ca mijloc de procreație, acest trup va plăti pedeapsa pentru această înțelepciune coborâtă din Cer pe pământ; de aceea pervertirea purității fizice va deveni un blestem temporar.

Cabaliștii medievali cunoșteau foarte bine aceasta, căci unul dintre ei nu a ezitat să scrie următoarele: „Cabala a fost predicată la începuturi de Dumnezeu Însuși unui grup select de Îngeri, care au format o școală teosofică în Paradis. După Cădere Îngerii *au transmis într-o manieră extrem de rafinată această doctrină cerească copilului neascultător al Pământului*, în scopul de a oferi protoplasmei mijloacele de reîntoarcere la elevarea și fericirea sa originară imaculată” (citată din Cabala, de Christian Ginsburg). Toate acestea arată limpede maniera în care evenimentele – cu privire la Fiii lui Dumnezeu, căsătoria lor, împărțirea misterelor divine ale Cerului fiicelor oamenilor – relatate alegoric de Enoh și în capitolul 6 al Genezei au fost interpretate de cabaliștii creștini. Această întreagă perioadă poate fi considerată ca fiind perioada *pre-umană*, aceea a omului divin ori epoca pre-adamită, după cum se exprimă plastic teologia protestantă. Însă chiar și Geneza își începe *adevărată* istorie (cap. 6) ilustrând *uriașii* „acelor vremuri” și „fiii lui Dumnezeu” căsătorindu-se și învățându-și soțiile – ficele omului.

Această perioadă este cea descrisă în Purane; și, deoarece este asociată cu zilele pierdute ale vremurilor arhaice – prin urmare, pre-istorice – cum ar putea vreun antropolog să fie sigur dacă omenirea acelei perioade a fost sau nu așa cum el o cunoaște acum? Întregul „personal” al brahmanilor și al Puranelor – rishi, prajapati, manu, soțiile și urmașii lor – aparține perioadei pre-umane. Toți aceștia reprezintă *sămânța* umanității, ca să spunem așa. În jurul acestor „Fii ai lui Dumnezeu” ori copiii astrali ai lui Brahma, cei „născuți din minte”, au crescut și s-au dezvoltat învelișurile noastre fizice până la forma lor

actuală. Căci istoriile puranice ale tuturor acestor ființe sunt cele ale monadelor noastre, în variatele și nenumăratele lor încarnări în această sferă, dar și în altele – fiind evenimente percepute cu ajutorul „ochiului lui Shiva” al clarvăzătorilor antici („al treilea ochi” din stanțele noastre) și descrise în manieră alegorică. Mai târziu, ele sunt denaturate din rațiuni sectare; mutilate, dar conținând încă o bază considerabilă de adevăr în ele. Nici filosofia nu este mai puțin profundă în aceste alegorii, chiar dacă este ascunsă de vălul dens al fanteziei exagerate.

Dar odată cu a patra rasă ajungem la perioada pur umană. Ființele care fuseseră până atunci semi-divine, închise în mod voit în trupuri care erau umane doar în aparență, s-au transformat fiziologic și s-au împreunat cu soții care erau în întregime umane și „frumoase la privire”, dar în care se întrupaseră ființe eterice mult mai materiale și mai inferioare. Aceste ființe cu formă feminină (Lilith fiind arhetipul acestora în tradițiile evreiești) sunt numite în relatările esoterice *khado* (*dakini* în sanscrită). Legende alegorice o numesc pe conducătoarea acestor lilith-uri *Sangye Khado* (*Buddha Dakini* în sanscrită); toate asemenea ființe sunt înzestrate cu darul „de a merge prin aer” și având o imensă *bunătate față de muritori*. Însă ele erau lipsite de minte, având doar instincte animalice.³⁵¹

(c) Acesta este începutul unei venerări care, epoci mai târziu, a fost sortită să degenereze în falicism și în adorare sexuală. A început cu venerarea trupului uman – „acest miracol al miracolelor”, după cum îl numește un autor englez – și a încheiat cu cel al sexelor sale respective. Adoratorii erau uriași ca statură; însă erau uriași în cunoaștere și învățatură, deși le asimilau cu o mai mare ușurință decât o fac oamenii zilelor

351 Acestea sunt ființele a căror existență legendară a servit ca temelie pentru construcția lui Lilith cea rabinică și pentru ceea ce credincioșii Bibliei ar numi femeile antediluviene, iar cabaliștii rasele pre-adamite. Nu sunt ficțiuni; sunt cu totul reale, oricât de fantastică este exuberanța acestora din urmă.

noastre. Știința lor era înăscută în asemenea ființe antice. Lemuro-atlanții nu aveau nevoie să descopere și să-și fixeze în memorie ceea ce principiul viu din ființa sa cunoștea din momentul întrupării sale. Doar timpul și obtuzitatea din ce în ce mai mare a materiei în care principiile superioare s-au înveșmântat au putut slăbi memoria cunoașterii lor pre-natale, micșorând și stingând apoi fiecare scânteie a spiritualului și a divinului din ei. De aceea ei au căzut de la început victime ale condiției lor animalice și au născut „monștri” – adică oameni de specii distincte de a lor.

Vorbind despre giganți, Creuzer îi descrie bine în următoarele cuvinte:

„Acești copii ai Cerului și ai Pământului erau înzestrați de la nașterea lor cu puteri suverane, fiind autorii propriei lor ființe și având capacități extraordinare morale și fizice. Ei *porunceau elementelor, cunoșteau secretele Cerului și ale Pământului, ale mării și ale întregii lumi, și puteau citi viitorul în stele...* Cu adevărat, atunci când citim despre ei ne gândim că avem de-a face *nu cu oameni ca noi*, ci cu spirite ale elementelor izvorâte din sânul Naturii și având o deplină influență asupra ei... Toate aceste ființe *sunt marcate de un caracter plin de magie și vrăjitorie...*”

Și așa au fost acei (în prezent) eroi legendari ai raselor pre-istorice, care au existat cândva. Creuzer a fost înțelept la vremea sa, căci nu i-a acuzat pe nenumărații filosofi remarcabili – care au menționat aceste rase și au afirmat, chiar în timpurile lor, că au văzut fosile ale acestora – de înșelătorii deliberate, idioțenie sau superstiție. Existau sceptici în zilele străvechi, nu mai puțini decât cei din prezent, și nu mai puțin remarcabili. Dar chiar și un Lucian, un Democrit și un Epicur au cedat dovezilor *faptelor* și au dovedit capacitatea discriminativă a unor mari intelecte, care pot deosebi ficțiunea de fapte, și adevărul de exagerare

și înșelăciune. Scriitorii antici nu erau mai proști decât sunt înțelepții noștri moderni; căci, așa cum bine a remarcat autorul unor „Note despre psihologia lui Aristotel în relație cu gândirea modernă”:

„Împărțirea obișnuită a istoriei în antică și modernă este... derutantă. Grecii din secolul al IV-lea î.C. erau în multe privințe moderni; în special, putem adăuga noi, prin scepticismul lor. Nu acceptau cu o mare ușurință miturile...”

Cu toate acestea, lemuriienii și atlanții, „acei copii ai Cerului și Pământului”, au fost cu adevărat marcați de caracterul *vrăjitoriei*; căci doctrina esoterică îi acuză exact de ceea ce – dacă este luat în considerare – ar pune capăt dificultăților științei cu privire la originea omului sau, mai degrabă, la similaritățile sale anatomice cu maimuța antropoidă. Ea îi acuză de faptul că au comis (*față de noi*) crima abominabilă a încrucișării cu așa-numitele „animale” și astfel au produs specii cu adevărat pitecoide, acum dispărute. Desigur, ca și în problema cu generarea spontană, în care crede știința esoterică și pe care o predică – posibilitatea unei asemenea încrucișări dintre om și un animal de orice specie va fi negată. Dar dincolo de considerația că în acele vremuri timpurii, după cum s-a remarcat deja, nici giganții atlanți umani, nici „animalele” prezente nu erau, din punct de vedere fiziologic, oameni și mamifere perfecte, așa cum sunt cunoscute în prezent nouă, noțiunile moderne despre subiect – inclusiv cele ale fiziologilor – sunt prea nesigure și fluctuante pentru a le permite o negare absolută *a priori* a unor asemenea fapte.

O examinare atentă a Comentariilor ne-ar putea face să credem că Ființa cu care s-au împreunat noii „întrupăți” era numită „animal” nu pentru că nu era ființă umană, ci mai degrabă pentru că era extrem de diferită fizic și mental de rasele mai perfecte, care se dezvoltaseră fiziologic într-o perioadă anterioară. Să ne amintim de stanța a VII-a și de ceea ce se spune în versetul 24: că atunci când „Fiii Înțelepciunii”

au ajuns să se încarneze pentru prima dată, unii dintre ei s-au întrupat complet, iar alții doar au proiectat în acele forme o *scânteie*, în timp ce unele umbre au fost lăsate goale, *neumplute* și neperfecționate, până la cea de-a patra rasă. Prin urmare, aceste rase care „au rămas depozitate de cunoaștere” ori cele care au rămas „lipsite de minte” au rămas așa cum erau, chiar și după separarea naturală a sexelor. Acestea au fost cele care au înfăptuit primele încrucișări, ca să spunem așa, și au născut monștri; și dintre urmașii acestora și-au ales atlanții soțiile. Adam și Eva ar fi trebuit să fie, împreună cu Cain și Abel, singura familie *umană* de pe Pământ. Dar citim cum Cain a mers în ținutul Nod și acolo și-a luat soție. Evident, o singură rasă se presupunea că este suficient de perfectă pentru a fi numită umană; și chiar și în zilele noastre, în timp ce singalezii consideră că băștinașii *veddha* din junglele lor sunt niște animale vorbitoare și nimic altceva, unii britanici cred cu fermitate, în aroganța lor, că orice alte familii umane – în special indienii închiși la culoare – sunt o rasă inferioară. În plus, există naturaliști care au reflectat cu sinceritate la problema dacă anumite triburi sălbatice – precum bushmanii, de exemplu – pot fi considerate cu adevărat oameni. Comentariul spune, atunci când descrie acele specii sau rase de animale „plăcute la vedere” ca fiind bipede: „*Având formă umană, dar deținând extremități inferioare de la brâu în jos, acoperite cu păr*”. De aici provine, probabil, rasa satirilor.

Dacă oamenii au existat în urmă cu două milioane de ani, ei trebuie să fi fost – la fel ca animalele – destul de diferiți fizic și anatomic de ceea ce au devenit; și ceva mai apropiați de tipul animalelor mamifere pure decât sunt în prezent. În orice caz, aflăm că lumea animală se înmulțește strict *inter se*, adică în conformitate cu genul și speciile fiecăreia – doar de la apariția *pe acest pământ* a rasei atlante. Așa cum a fost demonstrat de autorul acelei lucrări excelente *Modern Science and Modern Thought*, această idee a refuzului de a se reproduce cu alte

specii ori că sterilitatea este singurul rezultat al unei asemenea încrucișări „pare a fi o deducție *doar la prima vedere*, mai degrabă decât o lege absolută” chiar și în prezent. El arată că „speciile diferite se încrucișează, de fapt, în mod frecvent, așa cum se poate vedea în exemplul familiar al calului cu măgarul. Este adevărat că, în acest caz, catârul este steril..., dar această regulă nu este universală, iar recent o nouă rasă hibridă, cea a leporinei ori încrucișarea dintre iepurele de câmp și iepurele de casă, a fost creată și este perfect fertilă”. Un alt exemplu este încrucișarea dintre câine și lup, dar și cea dintre mai multe animale domesticate (p. 101), „precum vulpile cu câinii ori bovinele elvețiene actuale, despre care Rutimeyer spune că sunt rezultatul a trei specii distincte de boi fosili – *bos primigenius*, *bos longifrons* și *bos frontosus*”. În orice caz, unele dintre aceste specii, precum familia maimuței, care seamănă în mod clar cu omul în ceea ce privește structura fizică, conțin, ni se spune, „numeroase ramuri care se perfecționează unele în altele, dar ale căror extreme diferă mult mai mult decât o face omul față de cele mai dezvoltate specii de maimuțe” – gorila și cimpanzeul, de exemplu.

Astfel, remarca lui Darwin (ori ar trebui să spunem cea a lui Linné?) – *natura non facit saltum* – este nu numai confirmată de Doctrina Secretă (dacă ar exista vreo șansă ca doctrina reală să fie acceptată de oricine altcineva în afară de adepții ei), dar ea reconciliază totodată în mai multe direcții, dacă nu chiar în întregime, teoria evoluției moderne cu faptele, precum și cu eșecul absolut al antropologilor de a găsi „veriga lipsă” în formațiunile geologice din al patrulea nostru ciclu.

Vom arăta și în continuare că, indiferent cât de inconștient o face, știința modernă pledează cazul nostru prin propriile sale mărturisiri, și că de Quatrefages are perfectă dreptate atunci când sugerează în ultima sa lucrare că este mult mai probabil să se descopere că maimuța antropoidă este descendentul omului, decât că aceste două tipuri trebuie să

aibă un strămoș comun, fantastic și nicăieri de găsit. Astfel, înțelepciunea celor care au compilat străvechile stanțe este confirmată de cel puțin un eminent om de știință, iar ocultistii preferă să creadă ceea ce au gândit dintotdeauna:

„*Omul a fost primul și cel mai elevat animal (mamifer) care a apărut în această creație (în al patrulea ciclu). Apoi au apărut animale și mai imense; și ultimul dintre ele a fost omul obtuz, care mergea în toate cele patru membre.*” Într-adevăr, „*rakshasa* (demonii uriași) și *daitya* (titanii) de pe (continentul) Alb (*Dvipa*) și-au denaturat strămoșii (omului obtuz)”. (Comentariu)

Mai departe, după cum vedem, există antropologi care au plasat omul într-o epocă care merge foarte departe în vechime, în scopul de a sparge aparenta graniță care există între cronologiile științei moderne și Doctrina arhaică. Este adevărat că savanții englezi au refuzat în general să se angajeze să aprobe ipoteza chiar și a unui om terțiar. Cu toții măsoară vechimea lui *Homo primigenius* după propriile lor prejudecăți și înțelegeri. Cu adevărat, Huxley se aventurează să speculeze despre un posibil om din Pliocen sau Miocen. Profesorul Seeman și dl Grant Allen i-au retrogradat apariția la Eocen, dar, în general vorbind, savanții englezi consideră că nu putem trece în siguranță mai departe de perioada cuaternară. Din nefericire, faptele nu se potrivesc cu prudența prea mare a acestora. Școala franceză de antropologie, care își fundamentează viziunile pe descoperirile starețului Bourgeois, pe cele ale lui Capellini și ale altora, a acceptat aproape fără excepție ipoteza că urmele strămoșilor noștri trebuie căutate cu siguranță în Miocen, în timp ce de Quatrefages înclină acum să postuleze un om al epocii mezozoice. Mai departe vom compara asemenea estimări cu cifrele oferite în cărțile exoterice brahmanice și care se apropie de învățăturile esoterice.

(d) ... Atunci „*al treilea ochi nu a mai acționat*”, spune stanța, deoarece Omul s-a scufundat prea adânc în mlaștina materiei.

Care este semnificația acestei afirmații ciudate și bizare a versetului 42, cu privire la „*al treilea ochi al rasei a treia, care a murit și nu a mai acționat*”?

Considerăm că sunt necesare câteva învățături oculte suplimentare cu referire la acest punct, precum și la altele. Istoria raselor a treia și a patra trebuie să fie detaliată pentru a aduce mai multă lumină asupra dezvoltării omenirii noastre prezente; și să arate cum facultățile umane, aduse în acțiune prin instruire ocultă, restabilesc omul la poziția pe care o ocupa anterior în ceea ce privește percepția și conștiința spirituală. Însă în primul rând trebuie explicat fenomenul celui de-al treilea ochi.

RASELE CU „AL TREILEA OCHI”

Subiectul este atât de neobișnuit, iar căile urmărite atât de încălcite, atât de pline de capcanele periculoase pregătite de teoriile și criticile adverse, încât trebuie oferite rațiuni și motive puternice la fiecare pas. În timp ce aruncăm lumina puternică a esoterismului asupra fiecărui centimetru al terenului ocult bătătorit, trebuie să folosim în același timp lentila sa pentru a aduce mai multă obiectivitate în regiunile explorate de știința exactă; iar aceasta nu pentru a le compara, ci pentru a ne apăra poziția.³⁵²

352 În această direcție recomandăm un scurt articol din *Theosophist*, numărul din august, 1887, intitulat „Studii esoterice”. Autorul său expune acolo o teorie destul de ocultă, deși pentru lume este o idee nouă: „*Progresul monadei* concurează cu retrogradarea formei” (666); adică „*odată cu descreșterea acelei vis formative* (ori putere creatoare)”. El spune: „Cine știe ce formă a intrupat eul în ciclurile (ori rasele) îndepărtate?... Oare înfățișarea omului nu putea fi aceea a speciilor *simiadae* în varietatea lor? Oare faima regatului maimuțelor din *Ramayana* nu este întemeiată pe o tradiție îndepărtată legată de o perioadă în care acela era aspectul comun al omului?... Și încheie cu o expunere

Poate că unii vor comenta că s-a spus prea puțin despre latura umană, fizică a raselor extinse în această istorie despre creșterea și evoluția lor. Cu siguranță că s-ar putea spune și mai multe, dacă prudența nu ne-ar face să ezităm în pragul fiecărei noi revelații. De aceea, expunem și exprimăm tot ceea ce își găsește posibilitatea și reperele în descoperirile științei moderne; iar toate aspectele despre care știința exactă nu cunoaște nimic și nu poate face nicio speculație – și astfel le neagă ca fapte ale Naturii – sunt lăsate deoparte.

Dar chiar și asemenea afirmații – de exemplu: faptul că dintre toate mamiferele omul a fost primul; că el este strămoșul indirect al maimuței; și că el era un fel de ciclop în acele zile de demult – vor fi contestate. Cu toate acestea, oamenii de știință nu vor fi niciodată capabili să dovedească – cu excepția unor afirmații menite propriei lor satisfacții – că *nu a fost astfel* în acele vremuri. Nici nu pot recunoaște că primele două rase ale omului erau prea eterice și prea siderale în constituția lor, în organismul și forma lor pentru a fi numite măcar oameni fizici. Căci, dacă ar face-o, se va dovedi că acesta este unul dintre motivele pentru care relicvele acestor creaturi nu au cum să fie exhumate vreodată împreună cu celelalte fosile. În orice caz, toate acestea se mențin. Omul a fost recipientul, ca să spunem așa, al *tuturor germenilor de viață* ai acestui

foarte inteligentă, deși prea scurtă, a teoriei sale, spunând ceea ce fiecare ocultist adevărat susține: „La omul fizico-eteric trebuie să fi existat o *involuție* a sexului. Așa cum omul fizico-astral depindea de entitățile clasei subumane (dezvoltate din prototipurile animale) pentru renaștere, tot astfel omul fizico-eteric va găsi printre ordinele grațioase și armonioase generate din planul eteric unul sau mai multe care vor fi dezvoltate pentru întrupările sale succesive, atunci când îi vor fi *oferite formele de procreare* – un proces care va include omenirea ca întreg, dar într-un ritm gradat. Rasele pre-adamice și post-adamice au fost cele ale giganților; contrapărțile lor eterice ar putea fi liliputanii – cu forme frumoase, luminoase, diafane – dar care vor fi cu siguranță uriași la nivelul minții” (p. 671, articolul scris de Visconde de Figanière, membru al Societății Regale).

ciclu, deopotrivă vegetali și animalii.³⁵³ Așa cum En-Soph este „Unul, în ciuda nenumăratelor forme care se află în el” (*Zohar*, I, 21a), tot astfel este și omul, ca microcosmos al Macrocosmosului pe Pământ. „Odată cu apariția omului totul a fost complet ... căci totul este conținut în om. El *unifică în ființa sa toate formele*” (*Zohar*, III, 48a). „Misterul omului *pământesc* urmează misterul Omului Ceresc” (*ibid.*, II, 76a). Forma umană – numită astfel deoarece este vehiculul omului divin (indiferent de înfățișarea sa) – este, după cum a intuit autorul „Studiilor esoterice”³⁵⁴, *noul arhetip*, la începutul fiecărui ciclu, „așa cum omul nu poate fi niciodată, și cum nu a fost niciodată manifestat într-o formă care aparține, în esență, regnului animal”. Autorul continuă: „El nu a făcut niciodată parte din acel regn. Derivată, doar derivată din cea mai finisată clasă a animalelor, o nouă formă umană trebuie să fi fost întotdeauna *noul arhetip* al ciclului. Forma umană dintr-un anume ciclu, îmi imaginez, devine în următorul ciclu învelișul de care s-a lepădat cea din ciclul precedent; prin urmare, este asimilată de cel mai înalt ordin în regnul-servitor de sub ea”.

Dacă ideea se referă la ceea ce înțelegem noi din ea – „ciclurile” de care se vorbește însemnând ciclurile omenirii – atunci învățătura esoterică este adevărată. După ce a apărut chiar la începuturi și în fruntea vieții conștient simțitoare, omul (astral ori „sufletul” – căci *Zoharul* repetă învățătura arhaică și spune clar că „adevăratul om este Sufletul, iar forma sa materială nu face parte din el”) a devenit unitatea

353 S-ar putea obiecta că aceasta este o contradicție. Deoarece, dacă prima rasă-rădăcină a apărut la 300 de milioane de ani după ce s-a format și s-a dezvoltat vegetația, sămânța vieții vegetale nu se putea afla în prima rasă. Noi spunem că se poate; căci până la apariția omului în *acest* ciclu, vegetația era de un alt gen decât în prezent, având o structură destul de eterică, pentru simplul motiv că nicio plantă sau iarbă nu putea fi fizică înainte de a exista organisme animale sau de alt gen care să respire acidul carbonic pe care plantele trebuie să-l inspire pentru dezvoltarea, hrănirea și creșterea lor. Ele sunt interdependente în formele lor fizice dobândite.

354 Visconde de Figanière, în *The Theosophist*, august 1887, p. 676.

animală vie, din care „veșmintele lepădate” au determinat înfățișarea fiecărei vieți și a fiecărui animal din acest ciclu.³⁵⁵

Astfel, el „a creat” timp de secole insecte, reptile, păsări și animale, inconștient față de sine însuși, din rămășițele și relicvele ciclurilor trei și patru. Aceeași idee și învățătură se regăsește în mod distinct în lucrarea *Vendidad* a zoroastrienilor, precum și în alegoria caldeeană și mozaică despre arcă, toate fiind versiuni naționale ale legendei originale oferite în scripturile hinduse. Se găsește în alegoria despre Vaivasvata Manu și arca *sa*, la cei șapte rishi, unde fiecare dintre ei este prezentat ca fiind părintele și strămoșul multor creaturi specifice – animale, reptile și chiar monștri (a se vedea *Vishnu Purana*, în special, dar și celelalte *Purane*). Dacă deschideți *Vendidad* la Fargard II, versetul 27 (73), puteți citi porunca dată de Ormazd lui Yima, un spirit al Pământului, care simbolizează cele trei rase, după ce îi spune să construiască o *vara* („o incintă”, un „țarc” – *argua* sau „vehicul”).

„Acolo (în *vara*) să aduci semințele bărbatilor și ale femeilor, ai celor mai măreți, mai buni și mai rafinați de pe acest pământ; și acolo să aduci semințele fiecărui tip de vite” etc.

Iar versetul 28 (74) spune:

„Toate semințele pe care le vei aduce, două din fiecare tip, să rămână nepuizabil acolo, atât timp cât acei oameni se vor afla în *vara*.”

Acești „oameni” din „*vara*” sunt străbunii, oamenii cerești ori dhyanii, *eurile* viitoare care au sarcina de a însufleți omenirea. Căci *vara* sau „arca” (ori vehiculul) înseamnă pur și simplu Omul.³⁵⁶

355 În *Zohar*-s-a afirmat că „lumile primordiale” (scânteile) nu puteau continua deoarece omul nu exista încă. „Forma umană conține totul; și deoarece ea nu exista încă, lumile au fost distruse.”

356 Aceasta este semnificația atunci când alegoria și simbolul sunt citite cu ajutorul cheii

Versetul 30 spune:

„... Vei închide *vara* (după ce va fi plină cu semințe) și vei face o ușă și o fereastră care să strălucească pe dinăuntru” – ceea ce reprezintă Sufletul. Iar când Yima îl întreabă pe Ahura Mazda cum va reuși să construiască acea *vara*, i se răspunde: „Zdrobește pământ ... modelează-l cu mâinile tale, așa cum face olarul cu lutul său” (31).

Zeul egiptean cu cap de berbec alcătuiește omul din lut, pe o roată de olar; în Geneză citim că Elohimii îl modelează pe om tot din țărâna pământului.

Când „Creatorul lumii materiale” (Ahura Mazda) este întrebat mai departe ce înseamnă a da lumină „acelei *vara* pe care a construit-o Yima”, acesta răspunde că: „Există lumini *necreate* și lumini *create*”, și că „acolo” (în Airyana Vaego, unde este construită *vara*) „stelele, Luna și Soarele se văd doar o dată pe an răsărind și apunând”; iar un an semnifică de fapt doar o zi (și o noapte) – o referire clară la „tărâmul zeilor” ori regiunile polare (din prezent).

Mai mult decât atât, versetul conține încă un indiciu: o aluzie distinctă la „luminile necreate” care iluminează omul pe dinăuntru, adică principiile sale. Altfel, răspunsul lui Ahura Mazda din versetul 40 nu ar avea niciun sens sau rațiune, mai ales că este urmat de versetul 41, care spune că: „În fiecare al patruzecilea an, fiecărui cuplu (hermafrodit) i se nasc doi, un bărbat și o femeie”³⁵⁷, aceasta fiind un ecou clar al Doctrinei Secrete, unde se menționează într-o anumită stanță că:

umane ori cheia către antropozofia terestră. Această interpretare a simbolismului „arcei” nu interferează absolut deloc cu cheile sale astronomice ori teogonice; și nici cu vreuna din celelalte șase înțelesuri. Și nici nu pare mai puțin științifică decât teoriile moderne cu privire la originea omului. Așa cum am specificat, are șase chei de interpretare, precum restul.

357 *Vendidad Sadab*; a se vedea și *Bundahishn* (Enciclopedia zoroastriană), XV; precum și traducerea lui J. Darmesteter la *Vendidad. Sacred Books of the East*.

„La expirarea a fiecare patruzeci de sori (anuali), la finalul a fiecare patruzeci de zile, cel dublu devine patru; bărbat și femeie într-unul, în primul și în al doilea și al treilea...”

Iar aceste aspecte sunt limpezi, căci „fiecare soare” se referă la un an întreg; anul este compus astfel dintr-o zi, așa cum în cercul arctic este acum compus din șase luni. Conform învățăturii străvechi, axa Pământului își modifică gradat înclinația față de ecliptică, iar în perioada menționată anterior această înclinație era de așa măsură, încât ziua polară dura întreaga perioadă de revoluție a Pământului în jurul Soarelui, când intervenea doar un gen de amurg de foarte scurtă durată; după care tărâmul polar își relua poziția direct sub razele solare. Poate că aceste elemente sunt în contradicție cu ceea ce se învață acum în astronomie: dar cine poate spune că modificările în mișcarea Pământului – care nu se petrec în prezent – nu au apărut în urmă cu milioane de ani?

Revenind încă o dată la afirmația că *vara* însemna omul din al patrulea ciclu, la fel ca Pământul acelor vremuri, Luna și chiar arca lui Noe (dacă cineva dorește să interpreteze astfel) – toate acestea sunt arătate din nou în dialogul dintre Ahura Mazda și Zarathustra. Când acesta din urmă întreabă:

Versetul 42. „O, Creator al Lumii materiale, Tu Cel Sfânt! Cine este cel care a adus Legea lui Mazda în *vara* făcută de Yima?”

„Ahura Mazda răspunde: «A fost pasărea Karshipta, o, sfinte Zarathustra»...”

„Păsărea Karshipta locuiește în Ceruri; dacă ar fi locuit pe pământ, ar fi fost regele păsărilor. Ea a adus (legea) în vara lui Yima și recită Avesta în limbajul păsărilor”. (*Bundahishn*, XIX și XXIV)

Iată o altă alegorie și un simbol interpretate greșit doar de orientaliști, care înțeleg prin această pasăre „o întruchipare a fulgerului” și spun

că ceea ce ea cânta era „adesea considerat exprimarea ori rostirea unui zeu – adică o revelație”. Karshipta este ansamblul minte-suflet uman, iar zeitatea acestuia este simbolizată în zoroastrism prin pasăre, așa cum grecii o simbolizau printr-un fluture. Imediat ce Karshipta a pătruns *vara* sau „omul”, acesta a înțeles legea lui Mazda sau Înțelepciunea dumnezeiască. În „Cartea misterelor ascunse” se menționează astfel despre copac (care este Copacul Cunoașterii Binelui și răului): „În ramurile sale păsările se statornicesc și își fac cuib”, adică *Sufletele* și îngerii își găsesc locul!³⁵⁸ Prin urmare, la cabaliști era un simbol asemănător. „Păsărea” era un sinonim și un simbol caldeean, care a devenit unul evreiesc pentru înger, suflet, Spirit sau deva; iar „cuibul păsării” însemna la ambele culturi Cerul; iar în *Zohar* semnifică sânul lui Dumnezeu. Mesia cel perfect intră în Eden, „în acel loc care este numit cuibul păsării” (*Zohar*, II, 8b). „Precum o pasăre care zboară din cuibul său ... acela este Sufletul de care *Shekinah* (înțelepciunea dumnezeiască sau grația) nu se îndepărtează” (*Zohar*, III, 278a; „Qabbalah” a lui Myer, 217). „Cuibul Păsării eterne ... fluturarea acelor aripi produce viață, este spațiul nemărginit”, spune Comentariul, referindu-se la *hamsa*, pasărea înțelepciunii.

Adam Kadmon este Arborele Sefirot și tot el devine „Copacul binelui și al răului”, din punct de vedere esoteric. „Și acel copac avea în jurul lui șapte coloane (șapte stâlpi) ale lumii sau *rectorii*”; este vorba despre aceiași „străbuni” sau „sefiroți” care „acționează din nou prin intermediul ordinelor respective de îngeri, în sferele celor șapte planete” etc.; iar unul dintre aceste ordine generează giganții (nefilimii) pe Pământ.

Întreaga Antichitate creștină și păgână avea credința că prima omenire fusese alcătuită din uriași. Săpăturile din anumite dealuri și peșteri din America au dezvăluit în câteva cazuri grupe de schelete de 2,70 – 3,65

358 A se vedea „Cabala dezvăluită” a lui S. McGregor Mathers, p. 104.

metri.³⁵⁹ Acestea au aparținut triburilor primilor membri ai celei de-a cincea rase, degenerată acum la o înălțime medie de 1,50 – 1,80 metri. Dar putem accepta cu ușurință că titanii și ciclopii din vechime aparțineau cu adevărat rasei a patra (rasa atlantă) și că toate legendele și alegoriile ulterioare, găsite în Puranele hinduse, dar și la grecii Hesiod și Homer, au fost bazate pe reminiscențele indistincte ale adevăraților titani – oameni cu puteri fizice supraumane, extraordinare, care le permiteau să se apere și să-i țină în frâu pe monștrii gigantici ai vremurilor mezozoice și cenozoice – precum și ale ciclopilor reali, muritorii cu trei ochi.

S-a remarcat adesea de către scriitorii atenți că „originea aproape a fiecărui mit sau a legendelor populare poate fi urmărită invariabil până la un fapt concret din natură”.

În aceste creații fantastice, de un subiectivism exuberant, există întotdeauna un element al obiectivului și al realului. Imaginația maselor, oricât de dezordonată și de inconsecventă pare a fi, nu ar fi putut niciodată concepe și inventa *din nimic* atât de multe personaje monstruoase, precum cele din bogăția de basme extraordinare, dacă nu ar fi avut la bază, ca nucleu central, aceste reminiscențe oscilante, obscure și vagi, care unesc verigile rupte ale lanțului timpului, pentru a alcătui cu ele fundația misterioasă și fascinantă a conștiinței noastre colective.³⁶⁰

Dovezile pentru ciclopi – o rasă de giganți – vor fi trecute în revistă în secțiunile următoare, în rămășițele ciclopice, numite astfel până în

359 Evoluționiștii darwiniști, care sunt atât de obișnuiți să facă referire la *atavism* – a cărui semnificație deplină, în cazul monștrilor umani, este îmbrățișată în concepția esoterică a problemei embriologice – ca dovadă a argumentelor lor, ar face bine să cerceteze aceste exemple ale *giganților contemporani*, care au adeseori 2,40, 2,74 și chiar 3,35 de metri înălțime. Asemenea reversiuni sunt imperfecte, dar prezintă, fără îndoială, reproducerea omului uriaș original al vremurilor primordiale.

360 A se vedea „Monștrii mitici”, de Charles Gould, o lucrare științifică foarte interesantă, din care vom mai cita câteva pasaje. A se consulta și *Occult World* a lui Sinnett, despre descrierea unei peșteri din Himalaya, pline de oase-relicve gigantice umane și animale.

prezent. Însă și știința oferă o indicație despre faptul că, în timpul evoluției sale și înainte de ajustarea finală a organismului uman – care a devenit perfect și simetric doar începând cu a cincea rasă – rasa a patra timpurie a fost o rasă cu trei ochi, nu neapărat cu al treilea ochi în mijlocul frunții, precum ciclopii legendari.

Pentru ocultiștii care cred că *involuția* spirituală și psihică se desfășoară în paralel cu *evoluția* fizică; și că simțurile *interioare* – înnăscute la primele rase umane – s-au atrofiat în timpul creșterii rasiale și a dezvoltării materiale a simțurilor exterioare; și pentru cel care cercetează simbologia esoterică această afirmație nu este o presupunere sau o posibilitate, ci o *fază a legii evoluției*, adică un *fapt dovedit*. Ei vor înțelege semnificația pasajului din Comentarii, unde se spune:

„În acele vremuri primordiale existau creaturi umane cu patru brațe, de natură bărbătească și femeiască (hermafrodiți); cu un singur cap și cu trei ochi. Ele puteau vedea înaintea și înapoia lor.³⁶¹ După o kalpa (după separarea sexelor) oamenii au cedat înlănțuirii materiei, iar viziunea lor spirituală s-a micșorat; în consecință, al treilea lor ochi a început să-și piardă din putere... Când a patra (rasă) a atins punctul vârstei de mijloc, viziunea lăuntrică a trebuit să fie trezită și dobândită prin stimuli artificiali, procesul acesta fiind cunoscut înțelepților din vechime³⁶²...

361 Cu alte cuvinte, al treilea ochi se afla în spatele capului. Afirmația că ultima omenire hermafrodită avea „patru brațe” dezvăluie probabil misterul tuturor reprezentărilor și idolilor zeilor exoterici din India. Pe Acropola din Argos exista o statuie din lemn, sculptată într-o manieră primitivă (și atribuită lui Daedalus), înfățișând un colos cu trei ochi, ce era consacrat lui Zeus *Triopas* (cel cu trei ochi). Capul zeului are doi ochi pe față și unul deasupra frunții. Este considerată cea mai arhaică dintre toate statuile antice.

362 Tocmai de aceea *viziunea lăuntrică* poate fi dobândită de atunci încolo prin antrenament și inițiere, cu excepția cazurilor „magicienilor naturali” ori a mediumilor și a ființelor înzestrate cu abilități psihice, cum se numesc acum.

Al treilea ochi, fiind în același mod pietrificat³⁶³, a dispărut în scurt timp. Creatura cu două fețe a devenit o ființă cu o singură față, iar ochiul s-a retras în adâncul capului, fiind acum îngropat sub păr. În timpul activității omului lăuntric (în timpul viziunilor spirituale și în stările de transă), ochiul se mărește și se expansionează. Arhații îl văd, îl simt și îi pot regla activitatea în mod voit... Lanoo (discipolul, chela) cel pur nu trebuie să se teamă de vreun pericol; dar cel care nu se păstrează în puritate (care nu este cast) nu va primi niciun ajutor de la «ochiul-deva» (ochiul divin)."

Din nefericire, așa este. „Ochiul-deva” nu mai există, pentru majoritatea oamenilor. Al treilea ochi este mort și nu mai acționează; dar a lăsat în urmă o dovadă a existenței sale – care este glanda pineală. Cât despre oamenii cu „patru brațe” aceștia au devenit arhetipurile zeilor hinduși cu patru brațe, după cum am arătat în nota de subsol anterioară.

Atât de mare este misterul ochiului uman încât, în eforturilor lor zadarnice de a explica și a dovedi toate dificultățile care înconjoară acțiunea sa, unii oameni de știință au fost constrânși să recurgă la explicațiile oculte. Dezvoltarea ochiului uman oferă un sprijin mai mare antropologiei oculte decât fiziologilor materialişti. „Ochii embrionului uman cresc *dinăuntru către în afară*” și din materia creierului, în loc să fie o parte a pielii, așa cum se petrece la insecte și la sepie. Profesorul Lankester, considerând creierul un loc bizar pentru ochi, și căutând să explice fenomenul pe linia *teoriei darwiniste*, sugerează ipoteza curioasă că strămoșul „*nostru*” vertebrat primitiv era o creatură *transparentă* și tocmai de aceea nu avea importanță unde se afla ochiul! Deci, cândva, omul era „o creatură transparentă”, ni se spune; până aici este bine.

363 Acest termen, „pietrificat”, în loc de „osificat” este curios. „Ochiul din spate” care este, desigur, *glanda pineală* (cum este în prezent numită) ori mica masă de materie nervoasă cenușie, de mărimea unui bob de mazăre și atașată de partea posterioară a celui de-al treilea ventricul al creierului, este considerată invariabil ca fiind alcătuită din *concreșcențe minerale* și *nisip*, și „nimic altceva”. (A se vedea mai jos.)

Dar cum se împacă ipoteza lui Lankester cu viziunea haeckeliană, în care ochiul vertebratelor își are originea în modificările *de la nivelul epidermei*? Dacă începe *dinăuntru*, teoria se duce direct în coșul de gunoi. Acest fenomen trebuie dovedit de embriologie. În plus, sugestia extraordinară a prof. Lankester – sau să spunem mărturisire? – devine necesară, probabil din necesități evoluționiste. Ocultismul și învățăturile sale legate de dezvoltarea gradată a simțurilor „din înăuntru către în afară” și din arhetipurile astrale este cu mult mai satisfăcătoare: Al treilea ochi *s-a retras în interior* atunci când activitatea sa a fost încheiată – un alt punct în favoarea ocultismului.

Expresia alegorică a misticilor hinduși atunci când vorbesc despre „ochiul lui Shiva” – *Tri-bochana* („cel cu trei ochi”) – își primește justificarea și rațiunea de a fi – transferul glandei pineale (cândva „al treilea ochi”) către frunte – ca fiind de factură exoterică. Acest lucru limpește oarecum și misterul, de neînțeles pentru unii, al legăturii dintre capacitatea de clarvedere spirituală, *anormală* și puritatea fiziologică a clarvăzătorului. Se pune adeseori întrebarea: „De ce ar trebui să fie celibatul și castitatea o regulă *sine qua non* și condiția *ucenicului* obișnuit ori dezvoltarea puterilor oculte, psihice?” Răspunsul este inclus în Comentarii. Când vom înțelege că „al treilea ochi” era cândva un organ fiziologic și că ulterior, în urma dispariției treptate a spiritualității și a amplificării materialității (natura spirituală fiind nimicită de planul fizic), el a devenit un organ atrofiat, înțeles în prezent de către fiziologi la fel de puțin precum splina, atunci va deveni limpede această legătură expusă mai sus. În timpul vieții umane, cel mai mare obstacol în calea dezvoltării spirituale și, mai ales, a dobândirii puterilor yoghine, este activitatea simțurilor noastre fiziologice. Acțiunea sexuală este strâns asociată (prin interacțiune) de coloana vertebrală și de materia cenușie din creier, și de aceea nu are rost să oferim o explicație mai lungă. Desigur, starea normală și anormală a creierului, precum și gradul

de activitate din bulbul rahidian acționează puternic asupra glandei pineale căci, datorită numărului mare de „centri” din acea regiune, care controlează în mod direct marea majoritate a acțiunilor fiziologice ale organizării animale, și ca urmare a vecinătății foarte intime a celor două, trebuie să fie exercitată o acțiune „inductivă” foarte puternică de către măduvă asupra glandei pineale.

Toate acestea sunt clare ocultiștilor, dar foarte vagi percepției cititorului obișnuit. Iar acestuia trebuie să i se arate posibilitatea omului cu trei ochi în natură, în acele perioade când formarea sa se afla încă într-o stare oarecum haotică. O astfel de posibilitate poate fi dedusă, mai întâi de toate, din cunoștințele anatomice și zoologice; apoi se poate recurge la presupunerile științei materialiste.

Se afirmă pe baza autorității științei și pe anumite dovezi (care nu sunt doar ficțiune și speculație teoretică de data aceasta) că multe animale – în special printre ordinele inferioare ale vertebratelor – dețin un al treilea ochi, acum atrofiat, dar care a fost în mod necesar activ la originea sa.³⁶⁴ Speciile de șopârle arhaice (tuatara), din ordinul *Lacertilia*, recent descoperite în Noua Zeelandă (care a făcut parte din *Lemuria străveche*), prezintă această particularitate într-o manieră extraordinară; și nu numai *Hatteria punctata*, ci și cameleonul, anumite reptile și chiar peștii. La început s-a considerat că nu era decât o prelungire a creierului, care se termina cu o mică protuberanță, numită epifiză: un os micuț, separat de cel principal printr-un cartilaj, care se găsește la

364 „Amplasați în adâncimea capului, acoperiți de o piele groasă și de mușchi, asemenea ochi adevărați care nu pot vedea se găsesc și la anumite animale”, spune Haeckel. „Vertebratele ... cârțițele oarbe și șoarecii de câmp, șerpilor orbi și șopârlele ... evită lumina zilei, locuind sub pământ. Nu au fost la origine orbi, ci au evoluat astfel din strămoșii lor care trăiau în lumină și aveau ochi bine dezvoltati. Ochiul atrofiat de sub pielea opacă se poate găsi la aceste creaturi oarbe în fiecare etapă a atavismului.” (*Sense Organs*, Haeckel) Și dacă cei doi ochi s-au atrofiat atât de mult la animalele inferioare, de ce nu și ochiul – glanda pineală – din om, care este un animal superior în aspectul său fizic?

fiecare animal. Dar curând s-a constatat că este mai mult decât atât. El oferea o analogie cu ochiul, așa cum au arătat dezvoltarea și structura sa anatomică, încât a fost imposibil să se vadă în el altceva. Încă mai există paleontologi care sunt convinși și în prezent că „al treilea ochi” a funcționat la originea sa; și au dreptate. Căci iată ce se spune despre glanda pineală în „Anatomia” lui Quain (vol. II, ediția a 9-a, pp. 830-851, „Diencefalul talamencefal” în primele luni de gestație umană):

„Din această parte, care a constituit la început toată partea, iar ulterior a devenit partea ascunsă a veziculei encefalice anterioare primare, s-au dezvoltat în perioadele timpurii cavitățile optice; iar partea anterioară este cea în conexiune cu care s-au format emisferile cerebrale și părțile adiacente. Talamusul fiecărei părți s-a format printr-o îngroșare laterală a peretelui medular, în timp ce spațiul dintre ele, care coboară către bază, constituie cavitatea celui de-al treilea ventricul, ce-și are prelungirea în tulpina pituitară. Comisura cenușie se întinde apoi peste cavitatea ventriculară... Partea ascunsă a palatului se dezvoltă printr-un proces bizar (de notat ulterior) în glanda pineală, care rămâne unită de ambele laturi (cu ajutorul pedunculilor săi) de talamus; iar în spatele lor este formată o bandă transversală, numită comisura posterioară.

Lamina terminalis (porțiunea mediană a peretelui creierului anterior) continuă să închidă al treilea ventricul din față; sub el comisura optică formează planșeul ventriculului, iar în spate tulpina pituitară coboară spre a se uni în *Sella turcica* (șaua turcească, depresiunea din osul sfenoid) cu țesutul adiacent lobului posterior al corpului pituitar.

Cele două talamusuri s-au format din partea posterioară și partea exterioară a veziculei anterioare, care la început a constituit un singur sac gol de materie nervoasă, a cărui cavitate comunica (pe fiecare parte) în față cu cea a emisferelor cerebrale în formare, iar în spate cu cea a veziculei cefalice mijlocii (cei patru coliculi cvadrigemeni). Curând

însă, odată cu depunerile sporite care au avut loc în părțile lor interioare, posterioare, de dedesubt și din părțile laterale, talamusurile au devenit solide, iar în același timp a apărut o fisură sau o despicătură între ele (venind de deasupra), care a străpuns până la cavitatea internă și a continuat să se deschidă în partea posterioară și opusă intrării apeductului cerebral. Această fisură *este al treilea ventricul*. În spate, cele două talamusuri continuă, unite prin comisura posterioară, care devine perceptibilă la finalul celei de-a treia luni, și, de asemenea, prin pedunculii glandei pineale...

Tractul optic poate fi recunoscut de timpuriu, ca fiind niște prelungiri goale ale părții exterioare a peretelui talamusurilor, în timp ce acestea sunt încă veziculare. În a patra lună tracturile sunt formate în mod distinct și sunt prelungite, în consecință, către înapoi, fiind în legătură cu cei patru coliculi cvadrigemeni.

Formarea glandei pineale și a corpului pituitar prezintă unele dintre cele mai interesante fenomene ce sunt în legătură cu dezvoltarea talamencefalului."

Cele de mai sus sunt extrem de interesante dacă ținem cont de faptul că, dacă nu ar fi existat dezvoltarea părții ascunse a emisferelor cerebrale către înapoi, glanda pineală ar fi fost perfect vizibilă la îndepărtarea oaselor parietale. De asemenea, este foarte interesant să remarcăm legătura evidentă dintre tracturile optice goale (inițial) și ochii anteriori, glanda pineală și pedunculii săi din spate, și conexiunea tuturor acestora cu talamusul optic. Iată de ce descoperirile recente legate de cel de-al treilea ochi la *Hatteria punctata* sunt de o mare importanță în istoria dezvoltării simțurilor umane și în ceea ce privește afirmațiile oculte din textul nostru.

Este binecunoscut faptul că Descartes a văzut în glanda pineală *sediul sufletului* (fapt care este considerat ficțiune în prezent de către

cei care au încetat să creadă în existența Principiului nemuritor din om). Deși este în legătură cu fiecare parte a trupului, spunea el, există o parte specială a sufletului în care el își exercită funcțiile într-o manieră mai specială decât în celelalte. Și pentru că nici inima, nici creierul nu puteau fi acel „loc special”, el a concluzionat că era vorba despre acea mică glandă atașată creierului, dar care acționează independent de acesta, deoarece putea fi cu ușurință plasată într-un gen de mișcare oscilatorie „*de către spiritele animale*”³⁶⁵ *care traversează* cavitățile creierului în fiecare sens”.

Oricât de neștiințifică pare această afirmație în timpurile noastre bazate pe științele exacte, Descartes s-a aflat cu mult mai aproape de adevărul ocult decât orice adept al lui Haeckel. Căci glanda pineală, după cum am văzut, este mult mai asociată sufletului și spiritului decât simțurilor fiziologice ale omului. Dacă oamenii de frunte ai științei ar avea măcar o vagă înțelegere a proceselor *reale* angrenate de impulsul evolutiv și a cursului ciclic și spiralat al acestei mari legi, ar cunoaște acestea, în loc să facă presupuneri; și ar fi siguri de transformările fizice viitoare ale speciei umane, prin cunoașterea formelor sale trecute. Atunci ei ar vedea eroarea și absurditatea „forțelor oarbe” și a proceselor mecanice ale Naturii, pe care le invocă ca argumente. Și astfel ei și-ar da seama că glanda pineală, de exemplu, a fost necesar să fie dezactivată pentru utilizarea fizică în această etapă a ciclului. Dacă „ochiul” bizar al omului este acum atrofiat, aceasta este o dovadă că el a fost cândva activ, în forma animalului inferior; căci Natura nu creează niciodată vreo formă oricât de mică și de nesemnificativă fără un scop și o utilizare precise. Noi spunem că a fost un organ *activ* în acea etapă de evoluție când elementul spiritual din om prezida suprem peste

365 „Eterul nervos” al dr. B. W. Richardson, membru al Societății Regale – ori aura-nervoasă a ocultismului. „Spiritele animale” sunt echivalente cu curenții aurici nervoși care compun circulația.

elementele psihice și intelectuale abia născute. Și, pe măsură ce ciclul a ajuns în punctul în care s-au dezvoltat simțurile fiziologice, continuând în paralel cu creșterea și consolidarea omului fizic, cu vicisitudinile și tribulațiile complexe și interminabile ale dezvoltării zoologice, acest „ochi” median a sfârșit prin a se atrofia împreună cu caracteristicile spirituale timpurii, pur psihice ale omului. „Ochiul este oglinda și totodată fereastra sufletului”, spune înțelepciunea populară³⁶⁶ – iar *Vox populi, vox Dei* („Vocea poporului este vocea lui Dumnezeu”).

La început, fiecare clasă și familie de specii vii era hermafrodită, având la modul obiectiv un singur ochi. La animal, a cărui formă era la fel de eterică (astrală) precum a omului înainte ca trupurile amândurora să înceapă să-și formeze straturile de piele – adică să-și dezvolte *dinăuntru către în afară* stratul gros de substanță sau materie fizică, cu întregul său mecanism fiziologic intern – al treilea ochi era în principal, ca și la om, singurul organ de vedere. Cei doi ochi fizici frontali s-au dezvoltat³⁶⁷ ulterior, atât la animal, cât și la om, al cărui organ de vedere fizică se afla, la începutul celei de-a treia rase, în aceeași poziție precum

366 Să ne amintim că *prima rasă* este arătată în științele oculte ca fiind spirituală lăuntric și eterică în înfățișarea exterioară; *a doua* a fost psiho-spirituală din punct de vedere mental, iar corporal alcătuită din materie eterică-fizică; *a treia* era încă lipsită de intelect la începuturile sale, fiind astrală-fizică în alcătuirea trupestă și ducând o viață lăuntrică, în care elementul psihic și cel spiritual nu interferau nicidecum cu simțurile fiziologice care abia începeau să se dezvolte. Cei doi ochi frontali ai acestei rase priveau în față, fără să vadă trecutul sau viitorul. Dar „al treilea ochi îmbrățișa (cuprindea) Eternitatea”.

367 Dar într-o manieră foarte diferită de cea imaginată de Haeckel ca fiind „*evoluția prin selecție naturală, în lupta pentru existență*” (*The Pedigree of Man*, p. 335). Simpla „sensibilitate termică a pielii” la ipotezele unde luminoase este absurd de incompetentă pentru a explica acea combinație minunată a adaptării, prezentă în funcția ochiului. Mai mult, s-a arătat anterior că „selecția naturală” este doar un mit atunci când este creditată cu „originea variațiilor”; căci „supraviețuirea celui mai puternic” poate să aibă loc doar *după* ce au apărut variații folositoare, împreună cu organisme îmbunătățite. De unde au apărut „variațiile folositoare” care au dezvoltat ochiul? Doar de la „forțele oarbe ... fără țință și fără niciun plan”? Argumentul științific este pueril. Adevărata soluție a misterului trebuie căutată în Înțelepciunea dumnezeiască impersonală, în Ideea sa – reflectată în materie.

la anumite vertebre oarbe din zilele noastre, adică sub pielea opacă.³⁶⁸ Doar etapele ochiului bizar sau ochiul primordial, la animal și om, sunt inversate în prezent, deoarece omul a trecut deja de etapa animalică *lipsită de rațiune* (din al treilea ciclu) și se află în fruntea creației brute, având dezvoltată întreaga dimensiune a conștiinței. Prin urmare, în timp ce ochiul „ciclop” era și încă *este* la om organul vederii *spirituale*, la animal el era cel al viziunii obiective. Iar acest ochi, după ce și-a îndeplinit funcția, a fost înlocuit în decursul evoluției fizice de la planul simplu la complex cu cei doi ochi; astfel, a fost păstrat și pus deoparte de Natură pentru utilizarea ulterioară în eonii care vor urma.

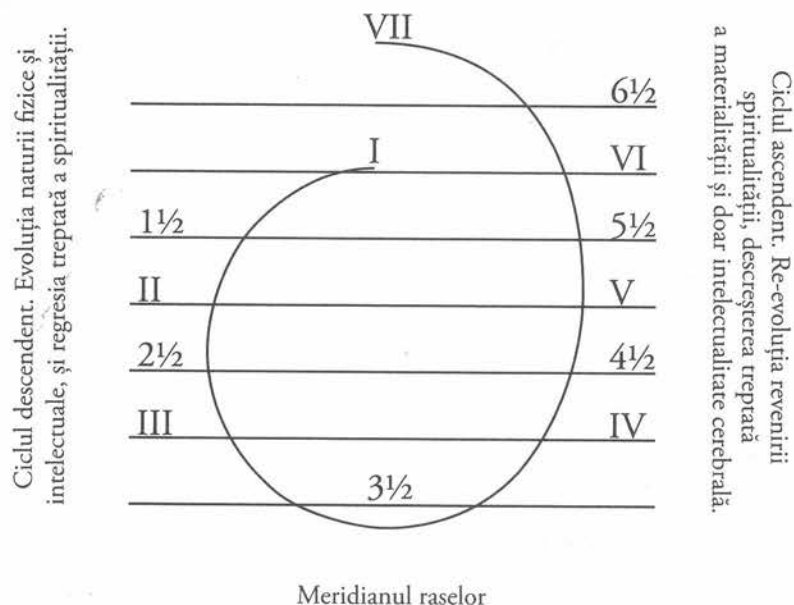
Aceste aspecte explică de ce glanda pineală a atins dezvoltarea sa cea mai înaltă proporțional cu dezvoltarea sa fizică cea mai joasă. La vertebre ea este cea mai proeminentă și cea mai obiectivă, pe când la om este extrem de bine ascunsă și inaccesibilă, cu excepția anatomistului. Nu mai puțină lumină este aruncată, astfel, asupra stării fizice, intelectuale și spirituale viitoare a omenirii, și întotdeauna în direcția evoluției și dezvoltării ciclice în sus și în jos. Astfel, cu câteva secole înainte de Kali Yuga – vârsta întunecată care a început în urmă cu aproape 5000 de ani – s-a afirmat astfel (parafrazăm în propoziții inteligibile):

„*Noi* (a cincea rasă-rădăcină) *din prima noastră jumătate* (a duratei) *către înainte* (pe arcul acum ascendent al ciclului) *ne aflăm în punctul de mijloc al* (sau între) *primei și celei de-a doua rase – în procesul de coborâre* (adică rasele se aflau atunci pe arcul descendent al ciclului)... *Calculează singur, Lanoo, și vezi aceasta.*” (Comentariul XX)

368 Paleontologia a constatat că la animalele din Epoca Cenozoică – mai ales la saurieni, precum antediluvianul batracian labirintodon (*mastodonsaurus*), al cărui craniu fosil prezintă o perforare altfel inexplicabilă – al treilea ochi trebuie să fi fost mult dezvoltat. Mai mulți naturaliști, printre care și E. Korschelt, au fost convinși că, deși un asemenea ochi la reptilele din perioada prezentă (fără a ține seama de pielea opacă ce îl acoperă) poate distinge doar lumina de întuneric (așa cum face ochiul uman atunci când este acoperit de o jesătură sau este legat strâns), la animalele deja dispărute acel ochi acționa și *era* un adevărat organ de vedere.

Calculând așa cum suntem sfătuiți, descoperim că în timpul perioadei de tranziție – și anume în a doua jumătate a primei rase spirituale eterice-astrale – omenirea care se năștea era lipsită de elementul creierului intelectual. Așa cum se afla pe linia sa *descendentă*, și așa cum ne aflăm acum la un nivel paralel cu ea, pe cea *ascendentă* noi suntem, în consecință, lipsiți de elementul spiritual, care este înlocuit în prezent cu cel intelectual. Nu uitați că, deoarece ne aflăm în perioada *manasa* a ciclului nostru de rase (adică în a cincea), noi am traversat deja punctul meridian de perfectă ajustare a Spiritului și a materiei – ori echilibrul dintre intelectul cerebral și percepția spirituală. Trebuie reținut însă aici un punct important.

EVOLUȚIA RASELOR-RĂDĂCINĂ ÎN AL PATRULEA CICLU

Ne aflăm acum doar în al patrulea ciclu; și doar în al cincilea va fi atinsă, în cele din urmă, dezvoltarea deplină a lui *manas*, ca o rază directă provenind din Universalul Mahat, o rază neîmpiedicată de materie. Cu toate acestea, așa cum fiecare sub-rasă și națiune dețin propriile cicluri și faze de evoluție și de dezvoltare (repetate la o scară mai mică), aceasta se petrece cu atât mai mult în cazul unei rase-rădăcină. Rasa noastră a traversat, *ca rasă-rădăcină*, linia ecuatorială și se îndreaptă către latura spirituală; dar unele dintre sub-rasele noastre se mai găsesc încă pe arcul descendent și întunecat al ciclurilor lor naționale specifice; în timp ce altele – cele mai străvechi – au traversat punctul critic (singurul care decide dacă o rasă, un popor sau un trib va trăi sau va pieri) și se află la apogeul dezvoltării lor spirituale ca sub-rase.

Acum se înțelege mai ușor de ce „ochiul ciudat” s-a transformat treptat într-o simplă glandă, după *căderea fizică* a celor pe care am convenit să-i numim „lemureni”.

Este un fapt curios că mai ales la ființele umane s-au dezvoltat emisferele cerebrale și ventriculele laterale, și că talamusurile, cei patru coliculi cvadrigemeni și corpul striat sunt părțile principale care s-au dezvoltat în creierul mamiferelor. În plus, se afirmă că intelectul oricărui om poate fi măsurat oarecum după dezvoltarea convoluțiilor centrale și a părții anterioare a emisferelor cerebrale. Și pare un corolar natural faptul că, dacă dezvoltarea și mărimea crescută a glandei pineale pot fi considerate un indice al capacităților astrale și al înclinațiilor spirituale ale oricărui om, trebuie să existe o dezvoltare corespondentă a acelei părți a craniului sau o creștere în dimensiune a glandei pineale în detrimentul părții ascunse a emisferelor cerebrale. Este o speculație curioasă care ar primi o confirmare în acest caz. Ar trebui să vedem, în spate și dedesubt, cerebelul – care a fost considerat sediul tuturor înclinațiilor animalice ale ființei umane și căruia îi este permis de către știință să fie marele centru al tuturor mișcărilor coordonate fiziologice ale trupului,

precum mersul, mâncatul etc.; apoi în față, partea frontală a creierului, emisferele cerebrale, ce sunt în special legate de dezvoltarea puterilor intelectuale la om; iar în mijloc, dominându-le pe amândouă și mai ales funcțiile animale, să vedem glanda pineală dezvoltată, în legătură cu omul mult mai evoluat, adică omul spiritual.

Trebuie să ne amintim că acestea sunt doar corespondențe fizice; tot așa cum creierul uman obișnuit este organul de depozitare a memoriei, dar nu memoria însăși.

Acesta este, deci, organul care a dat naștere atât de multor legende și tradiții, printre altele și celei a omului cu un singur cap și două fețe. Toate acestea se regăsesc în mai multe lucrări chinezești, în afară de faptul că sunt menționate în fragmentele caldeene. În plus față de lucrarea deja citată – *Shan Hai King*, compilată de King Chia de pe gravurile a nouă urne realizate în anul 2255 î.C. de către împăratul Yü – ele se pot găsi și într-o altă lucrare, numită „Cărțile de bambus”, și într-o a treia, *Rh Ya*, „inițiată conform tradiției de către Chow Kung, unchiul lui Wu Wang, primul împărat al dinastiei Chow, 1122 î.C.” – spune Charles Gould în lucrarea sa „Monștrii mitici”. „Cărțile de bambus” conțin analele antice ale Chinei, descoperite în 279 d.C. la deschiderea mormântului regelui Seang din Wai, care a murit în anul 295 î.C. Ambele lucrări menționează oamenii cu două fețe pe un singur cap – una în față și una în spate (p. 27).

Acum, ceea ce ar trebui să știe cercetătorul ocultismului este faptul că „*al treilea ochi*” este legat indisolubil de *karmă*. Această doctrină este atât de misterioasă, încât foarte puțini au auzit de ea.

„Ochiul lui Shiva” nu s-a atrofiat în întregime înainte de încheierea celei de-a patra rase. Când spiritualitatea, toate puterile dumnezeiești și atributele omului-zeu al rasei a treia au devenit slujitorii pasiunilor psihice și a celor fiziologice nou-dobândite ale omului fizic (în loc să fie

invers), ochiul și-a pierdut puterile. Dar așa a fost legea evoluției și nu a însemnat în niciun caz o „Cădere”. Păcatul nu s-a aflat în utilizarea acelor puteri nou-dobândite, ci în utilizarea lor greșită; în faptul de a face din tabernacul – menit să găzduiască divinitatea lăuntrică – altarul oricărei nelegiuiri *spirituale*. Iar dacă spunem „păcat” o facem pentru ca oricine să înțeleagă la ce ne referim; căci, în acest caz, termenul *karmă*³⁶⁹ este cel corect. Cititorul care ar putea să se simtă perplex la folosirea termenului „spiritual” în loc de nelegiuire „fizică” trebuie să-și aducă aminte că nu poate exista nelegiuire fizică. Trupul este doar un organ iresponsabil, instrumentul *psihicului* ori chiar al „omului spiritual”. În timp ce în cazul atlantiților chiar ființa spirituală a fost cea care a păcătuțit, elementul spiritului fiind încă principiul „suprem” din om în acele vremuri. Tocmai de aceea, cea mai apăsătoare *karmă* a rasei a cincea a fost generată de monadele noastre întrupate în acele timpuri.

Poate că această explicație este confuză pentru unii, astfel că o vom detalia pentru beneficiul celor ce sunt ignoranți cu privire la învățăturile teosofice.

Întrebările legate de *karmă* și de renaștere apar în mod constant, și există o mare confuzie asupra acestui subiect. Cei care s-au născut și au fost educați în crezul creștin, și care cred astfel că un suflet nou este creat de Dumnezeu pentru fiecare bebeluș nou-născut, sunt printre cei mai nedumeriți. Și atunci se întreabă dacă numărul monadelor care se întrupează este, în acest caz, limitat – la care li se răspunde afirmativ. Căci oricât de nenumărate, în concepția noastră, ar fi monadele care

369 *Karma* este un cuvânt cu multe înțelesuri și are o exprimare specială pentru aproape fiecare dintre sensurile sale. Ca sinonim al păcatului el înseamnă desfășurarea unei acțiuni pentru obținerea unui obiect al dorinței *lumești*, prin urmare, *egoiste*, care este întotdeauna dăunătoare altei ființe. *Karman* este acțiunea, „Cauza”; iar *karma* este totodată și „legea cauzalității etice” – efectul unui act realizat în mod egoist, atunci când marea lege a armoniei ar trebui să depindă, de fapt, de altruism.

se încarnează – chiar dacă luăm în considerare faptul că încă din a doua rasă, când cele șapte grupe au fost înzestrate cu trupuri, mai multe nașteri și morți pot fi permise pentru fiecare secundă de timp în eonii care au trecut deja – totuși trebuie să existe o limită. S-a afirmat că această Karma-Nemesis, a cărei manifestare efectivă este Natura, a adaptat totul în maniera cea mai armonioasă; și că, în consecință, revărsarea proaspătă a noilor monade a încetat îndată ce omenirea și-a atins deplina dezvoltare fizică. Nicio altă monadă nouă nu s-a mai întrupat de la punctul de mijloc al rasei atlanților. Astfel, dacă ținem cont de excepția cazurilor copiilor mici și a ființelor ale căror vieți sunt retezate violent în urma unor accidente, nicio entitate spirituală nu se poate reîncarna înainte de trecerea mai multor secole; iar aceste intervale mari arată în mod clar faptul că numărul monadelor este în mod necesar finit și limitat. Mai mult decât atât, trebuie acordat un timp rezonabil și altor animale, pentru propriul lor progres evolutiv.

De aici apare afirmația că mulți dintre noi manifestăm și încheiem în prezent efectele cauzelor karmice rele produse de noi pe vremea când trăiam în trupurile atlante. Legea karmei este în mod inevitabil strâns legată de legea reîncarnării.

Doar prin cunoașterea renașterilor constante ale aceleiași individualități în decursul ciclului vieții; și prin asigurarea că aceleași monade – printre care și mulți dhyanî-chohan sau „zei” înșiși – trebuie să treacă prin „ciclul necesității”, răsplătite sau pedepsite de asemenea renașteri pentru suferințele îndurate sau nelegiuirile săvârșite într-o viață anterioară; și prin înțelegerea că aceste monade (care s-au întrupat în cochiliile goale, lipsite de simțuri sau în formele astrale ale primei rase emanate de pitriși) sunt aceleași care se află printre noi în prezent ori sunt chiar noi înșine – poate această doctrină, spunem noi, să explice aspectul misterios al Binelui și al răului, și poate reconcilia ființa

umană cu aparenta nedreptate teribilă a vieții. Nimic altceva în afara unei asemenea certitudini nu poate calma simțul nostru revoltat de justiție. Căci, atunci când cel nefamiliarizat cu doctrina nobilă privește în jur și observă inegalitățile legate de naștere, de soartă, de capacitate mentală, când vede onoarea acordată proștilor și risipitorilor, a căror avere le-a adus favoruri doar prin simpla lor naștere, pe când vecinul lor apropiat, deși are virtuți nobile și un mare intelect – și merită astfel o mai mare onoare – pierde strâmtorat și lipsit de simpatie; când vede toate acestea și trebuie să-și întoarcă fața, neputincios în a aduce ușurare acestei suferințe nemeritate, cu urechile și inima apăsate de suferință în fața strigătelor dureroase din jurul său – numai cunoașterea binecuvântată a karmei îl împiedică să blesteme viața și oamenii, precum și pe presupusul lor Creator.³⁷⁰

Dintre toate blasfemiile și acuzațiile aruncate practic asupra Dumnezeului lor de către monoteiști, niciuna nu este mai mare sau mai de neiertat decât falsă umilință care (aproape întotdeauna) își exprimă presupusa „afirmație creștină pioasă” în legătură cu toate relele și loviturile nemeritate: „*aceasta este Voia lui Dumnezeu*”.

Neghiobi și ipocriți! Hulitori și farisei nelegiuți, care vorbesc în aceeași suflare atât despre dragostea îndurătoare și nemărginită, despre grija Dumnezeului lor, Creatorul omului neajutorat, cât și despre Dumnezeu *care își biciuiește cea mai bună dintre creaturile sale, lăsând-o să sângereze până la moarte, ca și cum Dumnezeu ar fi un Moloh nesățu!* Acestor acuzații le putem răspunde în cuvintele lui Congreve:

„Cine ar îndrăzni să cerceteze Justiția eternă?” *Logica și bunul-simț*, răspundem noi: dacă suntem făcuți să credem în „păcatul originar”,

370 Cei care obiectează cu privire la doctrina karmei trebuie să-și aducă aminte de faptul că nu se pune absolut deloc problema de a căuta să răspundem pesimiștilor în aceste privințe. O înțelegere adevărată a principiilor Legii karmei zdruncină tot fundamentul construcției impunătoare create de adepții lui Schopenhauer și Von Hartmann.

într-o unică viață și doar pe acest pământ, pentru fiecare suflet în parte, și într-o divinitate antropomorfă, care pare să fi creat oamenii doar pentru plăcerea de a-i condamna la focul veșnic al iadului (și aceasta indiferent dacă ei sunt buni sau răi, spune fatalistul)³⁷¹, de ce nu este atunci înzestrat fiecare om cu puteri de rațiune care să condamne, la rândul său, o asemenea divinitate ticăloasă? Viața ar deveni insuportabilă dacă ar trebui să credem într-un Dumnezeu creat de fantezia necurată a omului. Din fericire, un asemenea „dumnezeu” există doar în dogmele umane și în imaginația bolnavă a unor poeți, care cred că au rezolvat problema adresându-se astfel:

„Tu, mare Putere misterioasă, care ai *implicat*

Mândria înțelepciunii umane, pentru a *zădărnici*

Scrutarea îndrăzneță și pentru a dovedi *credința* creaturilor tale *presupuse!*...”

Cu adevărat, este nevoie de o „credință” robustă pentru a crede că este „infatuare” să cercetezi justiția celui care îl creează pe micul om neajutorat doar pentru „a-l nedumiri” și pentru a testa „credința” cu care acea „Putere” (în plus) a uitat sau a neglijat chiar să-l înzestreze, așa cum se petrece uneori.

Comparați această credință oarbă cu credința filosofică, bazată în întregime pe dovezi rezonabile și pe experiență de viață – Karma-Nemesis sau Legea retribuției. Această lege – fie în mod conștient, fie inconștient – nu predestinează nimic și pe nimeni. Ea există din și în eternitate, căci, în realitate, este Eternitatea însăși; și ca atare, deoarece niciun act nu poate fi co-egal cu Eternitatea, nu se poate spune că acționează, căci este Acțiunea însăși. Nu valul este cel care îl înecă pe om,

³⁷¹ Doctrina și teologia calviniștilor. „Scopul lui Dumnezeu este în veșnicie respectarea tuturor evenimentelor” (care devine *fatalism* și ucide liberul-arbitru sau orice încercare de a-l manifesta în folosul binelui. „Este pre-destinarea sau distribuirea oamenilor la fericirea nepieritoare sau la suferința veșnică” (Catehism). Ce doctrină „nobilă” și „încurajatoare”!

ci acțiunea *personală* a celui nefericit care se plasează în mod deliberat sub acțiunea *impersonală* a legilor care guvernează mișcările oceanului. Karma nu creează nimic și nici nu proiectează ceva. Omul este cel care plănuiește și creează cauze, iar legea karmei ajustează efectele; iar ajustarea nu este un act, ci o armonie universală, cu tendința veșnică de a reveni la poziția inițială, precum o creangă care, dacă este îndoită forțat, revine la forma originală cu o forță corespunzătoare. Dacă se petrece să dislocăm brațul care a căutat să îndoaie creanga din poziția sa naturală, vom spune că ea este de vină pentru ruperea brațului nostru sau că propria noastră nebunie ne-a cauzat durerea? Karma nu a căutat niciodată să distrugă libertatea intelectuală și individuală, precum Dumnezeu inventat de monoteiști. Nu și-a dezvoltat decretetele în întuneric, cu scopul precis de a-l zăpăci pe om; nici nu îl pedepsește dacă îndrăznește să cerceteze misterele. Din contră, cel care îi dezvăluie căile elaborate prin studiu și meditație, aducând lumină în întunericul lor, și în al căror păienjenis au pierit atât de mulți oameni ignoranți față de labirinturile vieții, lucrează pentru binele semenilor săi. Karma este o lege absolută și eternă în lumea manifestării; și deoarece poate exista doar o unică și absolută Causă eternă, cei care aderă la credința în karmă nu pot fi considerați ateii sau materialişti, și cu atât mai puțin fatalişti:³⁷² deoarece karma este una cu Cel Necunoscut, fiind un aspect al Său în efectele Sale în lumea fenomenală.

³⁷² Unii teosofi, pentru a face conceptul karmei mai accesibil minții occidentale, care sunt mai familiarizați cu filosofia greacă decât cu cea ariană, au căutat să traducă acest termen prin *Nemesis*. Dacă acest cuvânt ar fi fost cunoscut profanului din Antichitate așa cum era înțeles de cel inițiat, traducerea sa ar fi fost ireproșabilă. Însă așa cum este acum se arată mult prea antropomorfizat de fantezia greacă pentru a putea să-l folosim fără o explicație elaborată. La grecii timpurii, „de la Homer la Herodot, Nemesis nu era o zeiță, ci mai degrabă un sentiment moral”, spune Decharme; ori bariera în fața răului și a imoralității. Cel care trece de acest prag comite un sacrilegiu în ochii zeilor și este urmărit de Nemesis. Însă odată cu timpul acest „sentiment” a fost divinizat, iar personificarea sa a devenit o zeiță în veșnicie fatală și pedepsitoare. Prin urmare, dacă trebuie să asociem karma cu Nemesis, acest lucru trebuie realizat în caracterul triplu al acestei „zeități”, adică sub formă

Strâns legată sau, mai degrabă, indisolubil asociată cu karma este, de fapt, legea renașterii sau a reîncarnării aceleiași individualități spirituale într-o serie lungă și aproape nesfârșită de personalități. Acestea sunt precum diversele costume și caractere jucate de același actor, cu fiecare dintre ele actorul identificându-se și fiind identificat de public în decursul a câteva ore. Omul *lăuntric*, ființa reală, care întruchipează acele personaje, știe tot timpul că nu este Hamlet în intervalul scurt de timp al câtorva acte – dar care reprezintă în planul iluziei umane întreaga viață a lui Hamlet. Și acest om lăuntric știe că a fost, cu o noapte înainte, regele Lear, iar cu o noapte anterioară Othello; însă personajul exterior, vizibil se presupune că ignoră acest aspect. În viața reală această ignoranță este, din nefericire, prea reală. Cu toate acestea, individualitatea *permanentă* este pe deplin conștientă de faptul că prin atrofierea ochiului „spiritual” din corpul fizic acea cunoaștere nu se poate imprima pe sine asupra conștiinței falsei personalități.

Ni se spune că deținerea celui de-al treilea ochi fizic a fost privilegiul oamenilor din a treia rasă-rădăcină, până la perioada de mijloc a celei de-a treia sub-rase din a patra rasă-rădăcină, când consolidarea și perfecțiunea structurii umane a declanșat dispariția sa din anatomia externă a omului. Însă din punct de vedere psihic și spiritual, percepțiile sale vizuale și mentale au durat până spre finalul rasei a patra, când

de Nemeșis, Adrasteia și Themis. Themis, fiind zeița Ordinii și Armoniei Universale este, precum Nemeșis, însărcinată să reprime orice exces și să mențină omul în limitele Naturii și ale virtuții sub pedepse severe; iar Adrasteia, „inevitabilul”, o reprezintă pe Nemeșis sub aspectul de efect imuabil al cauzelor create de om. Nemeșis, ca fică a lui Dike, este zeița justă care își manifestă mânia doar asupra celor care sunt plini de mândrie, egoism și impietate. (A se vedea „Imnul către Nemeșis” a lui Mesomedes, v.2; *Analecta*, Brunck, II, p. 292; „Mitologia Greciei Antice”, p. 304.) Pe scurt, în timp ce Nemeșis este o zeiță sau o Putere mitologică, exoterică, personificată și antropomorfizată în diversele sale aspecte, karma este un adevăr înalt filosofic, o expresie nobilă și divină a intuiției primare a omului în ceea ce privește Divinitatea. Este o doctrină care explică originea răului și înobilează concepțiile noastre cu privire la cum ar trebui să fie Dreptatea dumnezeiască, în loc de a degrada Divinitatea necunoscută și de necunoscut, făcând-o tiranul cel capricios și nemilos, pe care îl numim Providență.

funcțiile sale au murit din cauza materialității și a condiției degradante a omenirii, înainte de scufundarea unei părți a continentului atlant. Iar acum putem reveni la potopuri și mulțimea de „Noe”.

Cercetătorul trebuie să aibă în vedere faptul că au existat multe asemenea potopuri precum cel menționat în Geneză, iar trei care sunt foarte importante vor fi menționate și descrise în secțiunea dedicată subiectului continentelor preistorice. Pentru a evita însă presupunerile eronate legate de afirmația că doctrina esoterică conține multe legende din scripturile hinduse; de asemenea, că această cronologie hindusă este aproape identică doctrinei esoterice – doar este explicată și clarificată mai mult; și pentru a evita convingerea că Vaivasvata Manu – care este doar un nume generic! – a fost Noe al arienilor și arhetipul său, toate acestea aspecte necesită în acest punct o nouă explicație. (A se vedea vol. al IV-lea, partea despre „Continentele scufundate”).

MANU-ȘII PRIMORDIALI AI OMENIRII

Cei care sunt conștienți de faptul că „Marele Potop”, care a fost asociat cu scufundarea întregului continent – cu excepția a ceea ce a devenit câteva insule – nu avea cum să se petreacă acum 18 milioane de ani; și că acest Vaivasvata Manu este indianul Noe asociat cu avatarul *Matsya* (ori peștele) al lui Vishnu, poate că sunt nedumeriți de această discrepanță dintre faptele afirmate și cronologia oferită anterior. Dar nu există nicio discrepanță în realitate. Cititorul este rugat să revină la articolul din *Theosophist*, iulie 1883, unde articolul „Principiul septenar în esoterism” îi va explica această nelămurire. Prin această explicație diferă, considerăm noi, ocultității de brahmani.

Dar întru beneficiul acelor care nu dețin acest articol din anul și luna respectivă, oferim un fragment din acesta:

„Cine a fost Manu, fiul lui Svayambhuva? Doctrina Secretă ne spune că *acest* Manu nu era omul, ci reprezentarea primelor rase umane dezvoltate cu ajutorul devașilor (dhyani-chohan) la începutul primului ciclu. Dar în Legile sale (Cartea I. 80) citim că există 14 Manu-și pentru fiecare kalpa – sau intervalul de la o creație la alta (a se citi intervalul de la o pralaya³⁷³ minoră la alta) – și că în epoca divină actuală au existat deja 7 Manu-și. Cei care cunosc faptul că există șapte cicluri, din care au trecut trei, și că noi suntem acum în al patrulea; cei care au fost educați în cunoașterea că există șapte zori și șapte amurguri sau 14 manvantare; că la începutul fiecărui ciclu și la final (și tot așa), precum și între planete există o trezire la viața *iluzorie* și o trezire la viața *adevărată*; și că, în plus, există Manu-și rădăcină și ceea ce putem traduce stângaci prin Manu-și sămânță – *semințele pentru rasele umane ale ciclului ce va veni* (sau *sishta*³⁷⁴ – supraviețuirea celui mai puternic; un mister divulgat doar celor care au

373 *Pralaya* – un cuvânt explicat anterior – nu se aplică doar fiecărei „Noți a lui Brahma” sau disoluției lumii ce urmează fiecărei manvantare, care este egală cu 71 de Maha-Yuga. Se aplică, de asemenea, și fiecărei „întunecări” și chiar fiecărui cataclism care pune capăt fiecărei rase-rădăcină prin foc sau prin apă. *Pralaya* este un termen precum cel al lui „Manu” – numele generic pentru creaturile *sishta*, care, sub denumirea de „Rege”, sunt descrise în Purane ca prezervând „sămânța tuturor lucrurilor într-o arcă, departe de apele aceluși potop” (sau de focurile unei pârjoliri vulcanice generale, al cărei început îl vedem deja în a cincea rasă sub formă de cutremurele teribile și erupțiile din ultimii ani) ... care „în anotimpul unei pralaya se răspândește în lume” (Pământul). (A se vedea prefața la *Vishnu Purana* în traducerea lui Wilson, p. LXXXI.) Timpul este doar o formă a lui „Vishnu” – așa cum spune Parasara în această Purana. În Yuga Kalpa hindusă avem seriile descendente obișnuite, 4, 3, 2, cu cifrele înmulțite după cum necesită scopurile esoterice, dar nu și pentru „înfrumusețări sectare”, după cum gândesc mai mulți orientaliști, dar și Wilson. O kalpa poate fi o vârstă, o „zi a lui Brahma” sau o kalpa siderală, astronomică și pământescă. Aceste calcule se găsesc în toate Puranele, dar unele diferă – de exemplu, „anul celor șapte rishi, 3030 de ani solari, și anul lui Dhruva, 9090 în *Linga Purana*”, care sunt esoterice și chiar reprezintă cronologia actuală (secretă). Așa cum se spune în *Brahma Vaivarta*: „Cronologii calculează o kalpa după viața lui Brahma. Kalpa-urile minore, precum samvarta și celelalte, sunt numeroase”. „Kalpa-urile minore” indică aici fiecare perioadă de distrugere, care a fost bine înțeleasă și de Wilson, care explică aceste intervale ca fiind „cele în care operează vântul samvarta sau alți factori distructivi” (*Vishnu Purana*, p. 54, vol. I).

374 O intuiție și un presentiment al acestor *sishta* pot fi aflate în „Budismul esoteric” al lui Sinnett, ediția a cincea. A se vedea la adnotări – despre „Teoria arcei lui Noe”, pp. 146, 147.

trecut de gradul trei în inițiere) – toți aceștia care au învățat toate aceste aspecte vor fi mai bine pregătiți pentru a înțelege semnificația explicațiilor următoare. Ni se spune în scrierile sacre hinduse că primul Manu a produs șase alți Manu-și (șapte Manu-și primari în total), iar aceștia au generat fiecare la rândul lor alți șapte Manu-și³⁷⁵ (*Bhṛigu* I, 61-63) – producerea ultimilor fiind notată în tratatele oculte prin 7 x 7. De aici rezultă că Manu – ultimul, străbunul umanității noastre din al patrulea ciclu – trebuie să fie al șaptelea, deoarece noi ne aflăm în al patrulea ciclu³⁷⁶ și există un Manu-rădăcină pe globul A și un Manu-sămânță pe globul G. Așa cum fiecare ciclu planetar începe cu apariția unui Manu-rădăcină (dhyani-chohan) și se încheie cu un Manu-sămânță, tot astfel un Manu-rădăcină și un Manu-sămânță apar la începutul și, respectiv, la finalul perioadei umane pe orice planetă.³⁷⁷ Se va înțelege cu ușurință din

375 Faptul că Manu însuși este făcut să declare că a fost creat de Viraj și apoi el i-a produs pe cei zece Prajapati, care, la rândul lor, i-au produs pe cei șapte Manu-și, iar aceștia au dat naștere altor șapte Manu-și (*Manu*, I, 33-36), este asociat de alte mistere timpurii și este în același timp un pretext pentru doctrina lanțului septenar și pentru evoluția simultană a celor șapte omeniri sau rase de oameni. În orice caz, lucrarea prezentă este scrisă pe baza arhivelor învățăturilor secrete trans-himalayene, iar filosofia esoterică brahmanică poate diferi în prezent ca formă, la fel precum Cabala. Dar ele erau identice în Antichitatea venerabilă.

376 Există și un alt motiv *esoteric* în afară de acesta. Un Vaivasvata este al șaptelea Manu deoarece acest ciclu al nostru, chiar dacă este al patrulea, se află în manvantara *pre-septenară*, iar ciclul însuși se află în a șaptea sa etapă de materialitate sau corporalitate. Finalul punctului său de mijloc rasial a avut loc în timpul celei de-a patra rase-rădăcină, când omul și întreaga Natură au ajuns în faza cea mai joasă a materiei groșiere. Din acel moment, adică de la finalul raselor trei și jumătate, omenirea și Natura au intrat pe arcul ascendent al ciclului lor rasial.

377 Intervalul care precedă fiecare Yuga este numit o *sandhya*, compusă din multe sute de ani, deoarece există mii de ani într-o Yuga; iar ceea ce urmează după fiecare Yuga este numit *sandhyamsa* și are o durată similară, ni se spune în *Vishnu Purana*. „Intervalul dintre sandhya și sandhyamsa este Yuga – denumită Krita, Treta etc. Cele patru – Krita, Treta, Dvapara și Kali – constituie o vârstă enormă sau agregatul a patru vârste: o mie de asemenea agregate alcătuiesc o Zi a lui Brahma; iar 14 *Manu-și* guvernează în cadrul acestui termen.” Acum, dacă ar fi să acceptăm literal aceste aspecte, ar exista doar un singur Manu pentru fiecare 4 320 000 000 de ani. Și, deoarece ni se spune că este nevoie de 300 000 000 de ani pentru ca două regnuri inferioare să evolueze, și că omenirea noastră are o vârstă de puțin peste 18 milioane de ani – unde s-ar afla ceilalți Manu-și despre care se vorbește, dacă alegoria nu ar însemna, de fapt, ceea ce doctrina esoterică ne învață cu privire la cei 14, care este înmulțit fiecare cu 49?

afirmația anterioară că o perioadă *Manu-antarică* înseamnă, după cum implică numele, timpul *dintre* apariția a doi Manu-și sau dhyani-chohan; de aici rezultă că o manvantara minoră este durată celor șapte rase pe oricare planetă anume, iar o manvantara majoră reprezintă perioada unui ciclu uman de-a lungul lanțului planetar. Mai mult decât atât, deoarece se spune că fiecare dintre cei șapte Manu-și creează 7 x 7 Manu-și, și că există 49 de rase-rădăcină pe șapte planete în timpul fiecărui ciclu, atunci fiecare rasă-rădăcină are propriul său Manu. Prezentul Manu, al șaptelea, este numit Vaivasvata și îl desemnează în textele exoterice pe acel Manu care reprezintă în India babilonianul Xisuthrus și evreul Noe. Dar în cărțile esoterice ni se spune că Manu Vaivasvata, străbunul rasei noastre a cincea – pe care a salvat-o de la potopul care aproape a exterminat rasa a patra (Atlantida) – nu este al șaptelea Manu menționat în nomenclatura raselor-rădăcină ori acel Manu-primordial, ci unul dintre cei 49 de Manu-și emanați din acest Manu-rădăcină.

Pentru o înțelegere mai clară oferim aici numele celor 14 Manu-și în ordinea lor respectivă și relația acestora cu fiecare ciclu:

Primul Ciclu	{	primul Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Svayambhuva
		primul Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Svarochi sau Svarotisha
Al doilea Ciclu	{	al doilea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Uttama
		al doilea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Thamasa
Al treilea Ciclu	{	al treilea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Raivata
		al treilea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Chackchuska
Al patrulea Ciclu	{	al patrulea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Vaivasvata (progenitura noastră)
		al patrulea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Savarna
Al cincilea Ciclu	{	al cincilea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Daksha Savarna
		al cincilea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Brahma Savarna
Al șaselea Ciclu	{	al șaselea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Dharma Savarna
		al șaselea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Rudra Savarna
Al șaptelea Ciclu	{	al șaptelea Manu (rădăcină)	pe planeta	A. – Rouchya
		al șaptelea Manu (sămânță)	pe planeta	G. – Bhoutya

Prin urmare, Vaivasvata, deși este al șaptelea în ordinea dată, este primordialul Manu-rădăcină al celei de-a patra unde (sau val) umane (cititorul trebuie să-și amintească mereu că Manu nu este un om, ci reprezintă omenirea colectivă), în timp ce Vaivasvata al *nostru* a fost doar unul dintre cei șapte Manu-și minori, care au fost generați să guverneze peste cele șapte rase ale planetei noastre. Fiecare dintre aceștia trebuie să devină martorul unuia dintre cataclismele periodice și recurente (prin intermediul focului sau al apei), care încheie ciclul fiecărei rase-rădăcină. Iar acest Vaivasvata – întruchiparea hindusă ideală, numită Xisuthrus, Deukalion, Noe, dar și prin alte nume – este omul alegoric care a salvat rasa noastră atunci când aproape întreaga populație a unei emisfere a pierit sub ape, în timp ce cealaltă emisferă se trezea din întunericul său temporar.”³⁷⁸

Astfel, se arată că nu există nicio discrepanță reală atunci când vorbim despre Vaivasvata Manvantara (de la *Manu-antara*, care înseamnă „între doi Manu-și”) ca existând în urmă cu 18 milioane de ani, atunci când a apărut primul om fizic în al patrulea său ciclu pe

378 Cuvintele „creație”, „disoluție” etc. nu redau corect semnificația reală a unei manvantare sau pralaya. *Vishnu Purana* enumeră mai multe: Disoluția tuturor lucrurilor este de patru tipuri, după cum spune Parasara:

- *Naimittika* (ocazională), în care Brahma moșăie (în timpul nopții sale, când „la finalul acestei zile apare o re-fuzionare a Universului, numită re-fuzionarea contingentă a lui Brahma”, deoarece Brahma este Universul însuși);

- *Prakritika* (elementală), când reîntoarcerea acestui Univers la natura sa originară este parțială și fizică;

- *Aryantika* (absolută), identificarea celui întrupat cu Spiritul Suprem necorporal – starea *mahatma*, fie temporară, fie până la următoarea Maha Kalpa: aceasta fiind, de asemenea, întunecarea sau ascunderea absolută – precum a întregului lanț planetar etc.;

- și *Nitya* (perpetuă), care este Mahapralaya pentru Univers ori moartea pentru om; nitya este extincția vieții, precum stingerea unei lămpi, de asemenea, „în somn, noaptea”. Nitya Sarga este „creația perpetuă”, deoarece Nitya pralaya înseamnă „distrugerea constantă sau perpetuă a tot ce a fost născut... Aceasta este samyama” (creația, menținerea și disoluția) – *Vishnu Purana*, Cartea I, cap. VII. Subiectul este extrem de dificil, încât suntem obligați să ne repetăm afirmațiile.

acest pământ; și despre alți Vaivasvata, de exemplu, Manu al Marelui Potop Cosmic sau sideral (un mister); ori despre Manu Vaivasvata al Atlantidei scufundate, când Vaivasvata cel *rasial* i-a salvat pe aleșii omenirii, a cincea rasă, de la o distrugere totală. Deoarece evenimentele diverse și diferite sunt intenționat amestecate în Purane într-o singură narațiune, este posibil să rămână o mare confuzie în mintea cititorului profan. Astfel că trebuie să ne fie iertate inevitabilele repetări în scopul unei constante elucidări. Voalurile care ascund misterele reale ale filosofiei esoterice sunt mari și încurcate, și nu se poate oferi nici acum un ultim cuvânt. Dar putem îndepărta puțin voalurile și să oferim câteva explicații – până acum refuzate – cercetătorului sincer.

După cum a remarcat cineva – colonelul Vans Kennedy, dacă nu greșim – „primul principiu din filosofia religioasă hindusă este *Unitatea în diversitate*”. Dacă toți acești Manu și Rishi sunt numiți printr-un nume generic, aceasta se datorează faptului că ei alcătuiesc împreună energiile manifestate ale Unuia și aceluiași Logos, mesagerii cerești și tereștri, permutările acestui Principiu aflat într-o veșnică stare activă; conștient în perioada evoluției cosmice, inconștient (din punctul nostru de vedere) în timpul repaosului cosmic, când Logosul doarme la sânul Aceluia care „nu doarme niciodată”, dar nici nu este vreodată treaz – deoarece este *Existența* însăși, nu o Ființă. Din Acela apare marele Logos nevăzut, care generează toate celelalte logosuri, Manu primordial care dă naștere celorlalți Manu-și care emană Universul și tot ceea ce conține la modul colectiv, și care reprezintă în agregatul lor Logosul manifestat.³⁷⁹ Astfel, aflăm din Comentarii că, în timp ce niciun dhyani-chohan, nici măcar cel mai înalt, nu poate realiza sau pătrunde complet „condiția evoluției cosmice precedente”, „Manu-șii

379 A se vedea minunata definiție a lui Parabrahman și a Logosului în lecturile referitoare la *Bhagavad-Gita* ale lui Subba Row, din primele numere ale revistei *Theosophist*, februarie, martie, aprilie și mai 1887.

păstrează o cunoaștere a experiențelor lor cu privire la toate evoluțiile cosmice în întreaga Eternitate”. Este o afirmație foarte clară: primul Manu este numit *Svayambhuva*, „Cel manifestat prin sine însuși”, Fiul Tatălui *Nemanifestat*. Manu-șii sunt creatorii creatorilor primei noastre rase – Spiritul omenirii – ceea ce nu-i împiedică pe cei șapte Manu-și să fie primii oameni „pre-adamici” de pe Pământ.

Manu se declară a fi creat de Viraj sau Vaisvanara³⁸⁰ (Spiritul omenirii), ceea ce înseamnă că monada sa emană din Principiul veșnic în activitate de la începutul fiecărei noi mișcări cosmice: acel Logos sau Monadă universală (Elohimii colectivi) care radiază *din ea însăși* toate monadele cosmice care devin apoi centrii de activitate – străbunii nenumeratelor sisteme solare, precum și ai monadelor umane încă nediferențiate ale lanțurilor planetare, precum și ai fiecărei ființe care trăiește pe ele. Fiecare monadă cosmică este Svayambhuva, „cel născut prin sine însuși”, care devine *Centrul de Forță din care emană un lanț planetar* (în sistemul nostru fiind șapte la număr), și ale cărui radiații devin din nou un șir nesfârșit de Manu Svayambhuva (un nume generic și misterios care înseamnă mult mai mult decât pare la prima citire), fiecare dintre aceștia devenind (în calitate de Legiune colectivă) Creatorul propriei sale omeniri. (A se vedea secțiunea „Manu-șii și manvantarele explicate de un matematician și mistic occidental”.)

Cât despre problema celor patru rase distincte ale omenirii care au precedat rasa a cincea nu există nimic mistic aici, cu excepția corpurilor eterice ale oamenilor din primele rase; și este un aspect ce ține de istoria legendară, chiar dacă este foarte corectă. Legenda este universală. Iar dacă savantul occidental se mulțumește să vadă în ea doar un

380 A se vedea *Manu* I, 32, 33. Vaisvanara este, într-un sens, focul viu magnetic care pătrunde sistemul solar manifestat. Este cel mai obiectiv (pentru noi invers) și cel mai prezent aspect al Vieții Unice, căci este Principiul vital. (A se consulta și *Theosophist*, iulie 1883, p. 249.) De asemenea, este un alt nume al lui Agni.

mit, aceasta nu schimbă nimic. Mexicanii aveau și încă mai au tradiția distrugerii împătrite a lumii prin foc și apă, așa cum aveau și egiptenii, iar hindușii păstrează și în prezent.

Căutând să explice comunitatea de legende din Antichitatea îndepărtată – deținute de chinezi, caldeeni, egipteni, indieni și greci – și absența oricărei vestigii sigure referitoare la o civilizație mai veche de 5000 de ani, autorul „Monștrilor mitici” remarcă: „Nu trebuie să ne surprindă dacă nu descoperim imediat vestigiile oamenilor din urmă cu 10, 15 sau 20 de mii de ani. Având o arhitectură efemeră (precum în China), siturile acestor vaste orașe trebuie să se fi pierdut în întregime în câteva mii de ani, din cauza ruinei naturale ... și cu atât mai mult în urma cataclismelor minore care au intervenit, precum inundații locale, cutremure, depunere de cenușă vulcanică, răspândirea deșerturilor nisipoase, distrugerea vieții de către molime mortale, miasme sau revărsarea vaporilor sulfuroși”. (*Mythical Monsters*, Charles Gould, p. 134)

Iar câte asemenea cataclisme au modificat întreaga suprafață a Pământului poate fi dedus din această stanță:

„În timpul primelor șapte crore ale acestei kalpa (70 de milioane de ani) Pământul și cele două regnuri ale sale (mineral și vegetal), unul deja atingând al șaptelea său ciclu, celălalt abia născându-se, sunt luminoase și semi-eterice, reci, fără viață și translucide. În a unsprezecea croră³⁸¹ mama (Pământul) devine opacă, iar în a paisprezecea croră³⁸² au loc agoniile

adolescenței sale. Aceste convulsii ale Naturii (modificările geologice) durează până în a douăzecea sa croră, neîntrerupt, după care devin periodice și la intervale lungi de timp.”

Ultima modificare a avut loc în urmă cu aproape 12 crore (120 de milioane de ani). Însă Pământul cu tot ce există la suprafața sa a devenit rece, dur și stabil cu multe secole înainte. (Comentariul XXII)

Astfel, dacă luăm în considerare învățătura esoterică, nu au mai existat perturbări și modificări geologice universale în ultimii 120 de milioane de ani, iar Pământul a fost, chiar înainte de acea vreme, pregătit să-și primească colecția umană. Apariția omului însă, în deplina sa dezvoltare fizică, după cum am afirmat, a avut loc doar în urmă cu 18 milioane de ani, după primul mare eșec al Naturii de a crea singură ființe vii, fără ajutorul „Modelatorilor” divini; iar aceasta a fost urmată de evoluția succesivă a primelor trei rase (a se vedea stanța a III-a și următoarele). Durata efectivă a primelor două și jumătate rase este ascunsă tuturor, în afara inițiaților superiori. Istoria Raselor începe odată cu separarea sexelor, când rasa androgină anterioară (pur-tătoare de ouă) a pierit rapid, iar sub-rasele ulterioare ale celei de-a treia rase-rădăcină au apărut ca o rasă în întregime nouă, din punct de vedere fiziologic. Această „distrugere” este numită alegoric marele „Potop Vaivasvata Manu”; despre aceasta mărturiile arată că Vaivasvata

își modifică fazele la fiecare șapte zile, acest număr influențează toate ființele sublunare” și chiar Pământul, după cum știm cu toții. La copil dintele apare în a șaptea lună și cade la vârsta de șapte ani; pubertatea începe la vârsta de 2 x 7; la 3 x 7 sunt dezvoltate toate puterile noastre vitale și mentale; la 4 x 7 omul se află în deplina sa vigoare; la 5 x 7 pasiunile sale sunt pe deplin dezvoltate etc. La fel și pentru Pământ. Acum se află în vârsta sa de mijloc, deși foarte puțin înțelept pentru ea. *Tetragrammatonul*, numele sacru cu patru litere al Divinității, poate fi soluționat pe Pământ doar devenind septenarul prin triunghiul manifestat, începând cu *tetraktisul* ascuns. Prin urmare, numărul șapte a trebuit să fie adoptat pe acest plan. După cum este scris în Cabala, „Marele Ansamblu Sfânt”, v. 1161: „Căci nu există, cu siguranță, nicio stabilitate în cei șase, decât (prin derivarea lor) din șapte. Căci toate lucrurile depind de al șaptelea”.

381 Aceasta în așa-numita „perioadă a Creației secundare”. Despre cea primară, când Pământul se afla în posesia a trei regnuri elementale, nu putem vorbi din mai multe motive, unul fiind că, atât timp cât nu este percepția unui mare clarvăzător sau al unei ființe înzestrate cu o intuiție naturală superioară, nimeni nu poate realiza ceea ce nu poate fi exprimat în cuvinte obișnuite.

382 Hipocrate spune că numărul șapte, „prin virtuțile sale oculte, tinde să reprezinte realizarea tuturor lucrurilor, cel care distribuie viața și este izvorul tuturor modificărilor ei”. Viața omului era împărțită de el în șapte vârste (Shakespeare), căci: „Așa cum luna

Manu (sau „omenirea” colectivă) a rămas singur pe Pământ în arca salvării, fiind trasă de Vishnu sub forma unui pește monstruos, iar cei șapte rishi „se aflau împreună cu el”. Alegoria este foarte explicită:

În simbolismul fiecărui popor „potopul” se referă la materia haotică neașezată, instabilă – ori Haosul însuși; iar apa reprezintă principiul feminin, „marele Adânc”. După cum explică Marele Lexicon al lui Parkhurst: „Arca (Αρχή) îi corespunde cuvântului ebraic *rasit*, «înțelepciunea» ... și în același timp emblemei puterii feminine generatoare, *arg* sau *arca*, în care germenul Naturii (și al omenirii) duce cu sine sau produce generarea pe marele abis al apelor, în timpul căruia are loc fiecare ciclu lumesc (sau rasial)”. Arca este totodată și numele mistic al Spiritului dumnezeiesc al vieții care se dezvoltă peste haos. Iar Vishnu este Spiritul dumnezeiesc, ca principiu abstract, fiind totodată și Menținătorul și Generatorul sau Dătătorul Vieții – al treilea aspect al lui *trimurti* (trinitatea alcătuită din Brahma, Creatorul, Shiva, Distrugătorul și Vishnu, Păstrătorul). Vishnu este arătat în alegorie ca fiind cel care ghidează sub forma unui pește Arca lui Vaivasvata Manu, pentru a parcurge fără obstacole apele potopului. Este inutil să discutăm sensul esoteric al termenului „pește” (a se vedea Payne Knight, Inman, Gerald Massey etc.). Semnificațiile sale teologice sunt falice, pe când cele metafizice sunt *divine*. Iisus este numit „Peștele”, la fel precum Vishnu și Bacchus: ΙΗΣ, „Salvatorul” omenirii fiind monograma zeului Bacchus numit ΙΧΘΥΣ, „peștele”.³⁸³ Iar cei șapte rishi din arcă simbolizează cele șapte principii care devin complete în om după ce el se separă și devine o ființă umană, nemaifiind o creatură divină. (A se vedea mai multe detalii în partea despre „Cei șapte Manu-și”.)

Nu avem prea multe detalii nici despre scufundarea continentului locuit de a doua rasă-rădăcină. Însă este oferită istoria celui de-al treilea, „Lemuria”, precum și cea despre Atlantida, celelalte fiind doar menționate. Despre Lemuria se spune că a pierit cu 700000 de ani înainte de începutul a ceea ce se numește acum Epoca Terțiară (Eocenul);³⁸⁴ tot în timpul acestui Potop – un potop geologic real de data aceasta – Vaivasvata Manu este prezentat din nou ca salvând omenirea (din punct de vedere alegoric; omenirea sau o parte a ei, rasa a patra, este cea salvată); prin urmare, el salvează și a cincea rasă în timpul distrugerii ultimilor atlanți, ale căror rămășițe au pierit acum 850000 de ani,³⁸⁵ după care nu a mai existat nicio scufundare atât de mare, până în zilele Atlantidei lui Platon sau Poseidonis, cunoscută egiptenilor doar pentru că s-a petrecut în timpuri relativ recente.

Iar această scufundare a mării Atlantide este cea mai interesantă. Despre acest cataclism spun arhivele străvechi (a se vedea „Cartea lui Enoh”): „Capetele Pământului s-au desfăcut”; și pe baza acestui eveniment au fost construite legende și alegoriile lui Vaivasvata, Xisuthrus, Noe, Deukalion și toată mulțimea celor aleși care au fost salvați. Tradiția, deoarece nu ia în considerare diferența dintre fenomenele siderale și cele geologice, le numește pe ambele „potopuri”. Cu toate acestea, există o mare diferență. Cataclismul care a distrus uriașul continent din care Australia este cea mai mare relictă s-a datorat unei serii de convulsii subterane și ruperi în bucăți ale fundului mării. Evenimentul care a pus capăt succesorului său – al patrulea continent – a fost declanșat de perturbări succesive în rotația sa axială. A început în

384 „Budismul esoteric”, p. 55.

385 Acest eveniment, distrugerea faimoasei insule Ruta și a celei mai mici, Daitya, care s-a petrecut în urmă cu 850000 de ani în vremurile târzii ale Pliocenului, nu trebuie confundat cu scufundarea continentului principal al Atlantidei în timpul perioadei miocene. Geologii nu pot plasa Miocenul doar la o distanță atât de scurtă – 850000 de ani; oricum ar face ei, Atlantida principală a pierit în urmă cu mai multe milioane de ani.

383 Sf. Augustin spune despre Iisus: „Căci el este un pește care trăiește în mijlocul apelor”. Creștinii înșiși se numesc micii pești – *pisciculi* – în misterele lor sacre. „Atât de mulți pești se dezvoltă în apă și sunt salvați de un mare pește”, spune Tertullian despre creștini, Cristos și Biserica.

timpul perioadelor terțiare timpurii și apoi, continuând timp de secole îndelungate, a purtat în mod succesiv ultimul vestigiu al Atlantidei, cu excepția, poate, a lui Ceylon și a micii porțiuni a ceea ce este astăzi Africa. A modificat fața Globului și nicio amintire despre continentele și insulele sale înfloritoare, despre civilizațiile și științele sale nu au rămas în analele istoriei, cu excepția arhivelor sacre ale Orientului.

De aceea știința modernă neagă Atlantida și existența sa. Neagă chiar și orice perturbare violentă a axei Pământului, atribuind motivul schimbării climatice altor cauze. Dar această nelămurire rămâne în continuare deschisă. Dacă dr. Croll spune că toate aceste schimbări pot fi explicate prin efectele nutației și ale precesiei echinocțiilor, există alți oameni de știință, cum ar fi H. James (*Athanaeum*, 25 august 1860) și John Lubbock (ibid.), care înclină mai mult către ideea că ele se datorează unei modificări a poziției axei de rotație. Împotriva acestora majoritatea astronomilor sunt, din nou, la unison. Dar, în realitate, nu ei sunt cei care au negat și chiar au denunțat multe aspecte, doar pentru ca mai târziu să le accepte când ipotezele au devenit fapte incontestabile?

Cât de mult sunt de acord sau, mai degrabă, în dezacord cu știința modernă vom vedea în anexa acestei cărți, unde geologia și antropologia zilelor noastre moderne sunt atent comparate cu cele din știința arhaică. În orice caz, perioada desemnată în Doctrina Secretă pentru scufundarea Atlantidei nu pare să contrazică foarte mult calculele științei moderne, care numește însă Atlantida prin cuvântul „Lemuria”, de fiecare dată când acceptă un asemenea continent scufundat. În ceea ce privește perioada preumană, tot ce se poate spune acum este că, chiar și până la apariția primei rase „lipsite de minte”, Pământul nu a fost lipsit de locuitorii săi. Se pot spune chiar mai multe: ceea ce știința – recunoscând *doar omul fizic* – are dreptul să considere ca fiind perioada preumană poate fi admis ca extinzându-se de la prima rasă la prima jumătate a rasei atlante, de vreme ce doar atunci omul a devenit

„ființa complet organică care este acum”. Iar acest lucru îl face pe omul Adamic nu mai bătrân de câteva milioane de ani.³⁸⁶

Autorul lucrării „Qabbalah” remarcă în mod corect că „omul de azi, ca individ, nu este decât o înlănțuire de ansambluri umane ale vieții umane precedente” sau ale *vieților*, mai degrabă. „Conform lui *Qabbalah*, scânteia sufletească conținută în Adam (Rishoun) s-a împărțit în trei clase principale, corespunzând celor trei *fi* ai săi, și anume: Hesed, Habel, Geboorah, Qai-yin și *Ra'hmin* Seth. Acestea trei au fost divizate în 70 de specii, numite rădăcinile principale ale rasei umane” (p. 422).

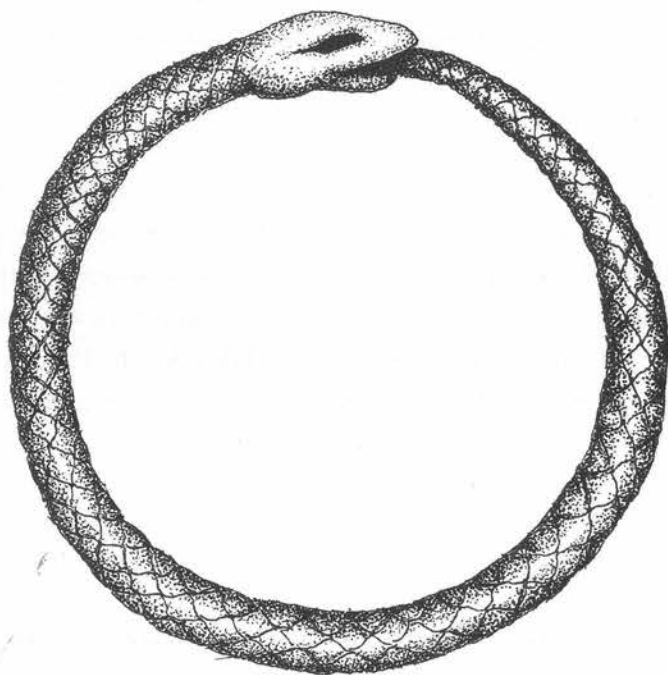
„Rabinul Jehudah a întrebat: «Câte veșminte (ale omului necorporal) sunt acestea care îl încununează» (din ziua în care a fost «creat» omul)? Iar R. Eleazar a spus: «Munții lumii (marii oameni ai generațiilor) discută acest lucru, dar există doar trei: unul pentru a înveșmânta spiritul lui Rua'h, care se află în grădina (Edenului) pe Pământ; unul care este mai prețios decât toate, în care *Neshamah* este îmbrăcat în acel snop al Vieții, între îngerii Regilor; și un veșmânt exterior, care există și nu există, fiind văzut și nevăzut. În acest veșmânt *Nephesh* este îmbrăcată, iar ea merge și zboară în el, încolo și înapoi în lume.»” (*Zohar* I, 119b, col. 475; *Qabbalah*, 412)

Acestea se referă la rase („veșmintele” lor, adică gradul de materialitate) și la cele trei principii ale omului în cele trei vehicule ale lor.

386 Huxley împarte aceste rase într-un grup cvintuplu al australoizilor, negrozilor, mongoloizilor, xanthocroicilor și melanocroicilor – toate apărând din antropoizi imaginari. Dar, deși protestează împotriva celor care spun că „diferențele structurale dintre om și maimuțe sunt mici și insignifiante”, și adaugă că „fiecare os de gorilă poartă semnul prin care se poate distinge de osul uman corespondent” și că „în starea prezentă a Creației, cel puțin, nicio altă ființă intermediară nu umple golul care îl separă pe om de troglodit” – marele anatomist continuă și vorbește despre caracteristicile *simiene* ale omului! (A se vedea *The Human Species* a lui de Quatrefages, p. 113.)

STANȚA XI

CIVILIZAȚIA ȘI DISTRUGEREA RASELOR A PATRA ȘI A CINCEA

(43) Lemuro-atlanții au construit orașe și au răspândit civilizația. Faza incipientă de antropomorfism. (44) Statuile lor, martori ai mărimii lemuro-atlanților. (45) Lemuria este distrusă de foc, Atlantida, de apă. Potopul. (46) Distrugerea rasei a patra și a ultimelor animale-monștri antediluvieni.

43. Ei (*Lemurienii*) au construit orașe imense. Din materiale și metale rare le-au construit. Din focuri (*lavă*) le-au vărsat. Din piatra albă a munților (*marmură*) și din piatra neagră (*a focurilor subterane*) ei au tăiat și au sculptat propria lor imagine, după mărimea și asemănarea lor, și pe care au adorat-o (a).

(a) Pe măsură ce se desfășoară istoria primelor două rase umane – ultima a lemurienilor și prima a viitorilor atlanți – este necesar ca în acest punct să le amestecăm pe cele două și să discutăm despre ele la modul colectiv din punct de vedere temporal.

Aici se face referire și la dinastiile *divine*, așa cum au fost revendicate de egipteni, caldeeni, greci etc. ca precedându-i pe regii lor *umani*; hindușii moderni încă mai cred în ele și sunt enumerate în cărțile lor sacre. Dar ne vom ocupa de acestea la momentul adecvat. Ceea ce rămâne de arătat este ceea ce geologii noștri moderni sunt constrânși acum să recunoască a fi existența evidentă a continentelor scufundate. Dar a le recunoaște prezența nu înseamnă a accepta faptul că existau

oameni pe ele în timpul perioadelor geologice timpurii;³⁸⁷ adică oameni și popoare civilizate, nu doar sălbatici paleolitici; aceștia, sub ghidarea conducătorilor lor divini, au construit mari orașe, au dezvoltat meșteșugurile și științele, și cunoșteau astronomie, arhitectură și matematică la perfecție. Această civilizație primordială nu a urmat imediat transformării lor fiziologice, după cum s-ar gândi unii. Între evoluția finală și primul oraș construit au trecut multe sute de mii de ani. Cu toate acestea, aflăm că lemurienii din a șasea lor sub-rasă și-au construit primele orașe din piatră din materiale prelucrate din lavă și roci.³⁸⁸ Un

387 Acesta este motivul pentru care, probabil, chiar și Insula Paștelui, cu statuile sale gigantice uluitoare – o mărturie grăitoare a unui continent dispărut care avea o umanitate civilizată pe el – aproape că nu este menționată nicăieri în enciclopediile moderne. Mențiunea sa este cu mare atenție evitată, cu excepția cărților de călătorie; știința modernă are o predilecție incontestabilă de a impune asupra publicului cultural ipoteze construite pe hobby-uri personale, sub forma unor așa-zise „dovezi de netăgăduit”, oferind niște presupuneri în loc de cunoaștere, și numindu-le „concluzii științifice”. Specialiștii științei moderne preferă să dezvolte o mie și una de speculații contradictorii decât să recunoască un fapt *ciudat de evident* – preeminență printre asemenea „specialiști” fiind Haeckel, împreună cu admiratorii și adepții săi englezi. Cu toate acestea, ni se amintește cu seriozitate că „ei sunt autoritățile”. A ce? Papa din Roma este, de asemenea, o autoritate și una infailibilă – pentru adepții *săi*; în timp ce imperfecțiunea speculațiilor științifice sunt dovedite periodic, o dată cu fiecare modificare a lunii.

388 Cei mai buni romancieri moderni, care nu sunt nici teosofi, nici spiritualiști, încep să aibă, în orice caz, vise oculte foarte sugestive și psihologice: de exemplu, martorul Louis Stephenson și romanul său „Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde”, în comparație cu care nu există un mai impunător eseu psihologic pe teme oculte. Oare romancierul Rider Haggard a avut de asemenea un vis profetic sau o clarvedere retrospectivă înainte de a scrie cartea „She”? Marele său oraș imperial al morților, denumit de el Kor, ai cărui supraviețuitori au navigat către nord după ce molima a ucis aproape o întreagă națiune, pare să fi ieșit în liniile generale direct din paginile nepieritoare ale arhivelor arhaice. Ayesha sugerează „că acei oameni care au navigat către nord ar fi putut fi părinții primilor egipteni”; iar apoi pare să caute să facă un rezumat al unor scrisori ale unui maestru citat în „Budismul esoteric”. Căci, spune ea, „în decursul timpului aceste națiuni, fiind națiuni chiar bogate, puternice și cunoscătoare ale meșteșugurilor, au existat, au pierit și au fost uitate, astfel că nu a mai rămas nicio amintire a lor. Aceasta (poporul din Kor) nu este decât una dintre multe asemenea; căci timpul înghite munca omului atât timp cât el nu sapă în peșteri precum oamenii din Kor; și apoi este posibil să-i înghită marea sau să-i închidă în pământ un cutremur... Cu toate acestea, asemenea popoare nu au fost cu totul distruse, așa cum credem. Câteva au rămas în alte orașe, căci au avut multe. Însă barbarii... au năvălit peste ele, le-au luat femeile ca soții, iar rasa lui Amahagger care există acum

asemenea mare oraș de structură primitivă a fost construit în întregime din lavă, la aproximativ 50 de kilometri către vest de locul în care își întinde acum Insula Paștelui bucata sa îngustă de pământ steril, fiind în întregime distrus de o serie de erupții vulcanice. Cele mai vechi rămășițe ale clădirilor ciclopice au fost toate munca lemurienilor din ultimele sub-rase; iar un ocultist nu arată, în consecință, niciun pic de uimire asupra faptului că relicvele de piatră găsite de căpitanul Cook pe o mică bucată de pământ numită Insula Paștelui sunt „foarte asemănătoare cu zidurile Templului Pachacamac sau cu ruinele de la Tiahuanaco din Peru” (*The Countries of the World*, de Robert Brown, vol. IV, p. 43); și că ele sunt modelate în stilul *ciclopic*. Dar primele mari orașe au apărut în acea regiune a continentului care este acum cunoscută sub numele de Insula Madagascar. Existau oameni civilizați și sălbatici în acele zile, așa cum există și în prezent. Evoluția și-a realizat munca de perfecționare cu primii, și karma – munca de distrugere – cu ultimii. Australienii și cei asemenea lor sunt descendenții celor care, în loc de a însufleți scânteia pusă în ei de către „Domnii Flăcărilor”, au stins-o prin intermediul lungilor generații de bestialitate.³⁸⁹ Popoarele ariene și-ar putea urmări descendența prin intermediul

reprezintă o corcitură a puternicilor fii din Kor, și o putem vedea în mormânturi la un loc cu oasele părinților săi...” (pp. 180, 181).

Aici romancierul isteț pare să repete istoria tuturor raselor umanității, acum degradate și căzute. Geologii și antropologii i-ar plasa în fruntea omenirii pe descendenții lui *Homo primigenius*, omul-maimuță, despre care „nu s-a descoperit până în prezent nicio rămășiță”, dar care erau „probabil, asemănători gorilei și orangutanului din zilele noastre” (Haeckel). Răspunzând acestor „probabilități”, ocultiștii arată către o altă „probabilitate” mai măreață – cea oferită în textul nostru. (A se vedea cele de mai sus.)

389 A se vedea stanța a II-a. Aceasta poate explica marea diferență și variația dintre capacitățile intelectuale ale raselor, popoarelor și oamenilor individuali. Pe măsură ce s-au întrupat și, în alte cazuri, doar au însuflețit vehiculele umane dezvoltate de prima rasă fără minte (*fără manas*), Puterile și Principiile încarnate au trebuit să facă o alegere și să ia în considerare karma trecută a monadelor, deoarece ele trebuiau să devină veriga de legătură dintre acestea și corpurile lor. În plus față de aceasta, după cum se afirmă corect în „Budismul esoteric” (p. 30), „al cincilea principiu sau sufletul uman (intelectual) al majorității omenirii nu este încă pe deplin dezvoltat”.

atlanților, din rasele mai spirituale ale lemurienilor, în cei în care s-au întrupat personal „Fiii Înțelepciunii”.³⁹⁰

Odată cu apariția dinastiilor divine au început primele civilizații. Și în timp ce în unele zone ale Pământului o parte din omenire prefera să ducă o viață nomadă și patriarhală, iar în altele omul sălbatic de-abia învăța să facă focul și să se protejeze de elementele Naturii, frații săi – mai favorizați decât el ca urmare a karmei lor, și ajutați de inteligențele divine care i-au însuflit – construiau orașe și cultivau meșteșugurile și științele. În orice caz, și în ciuda civilizației, în timp ce semenii lor pastorali se bucurau de minunate puteri prin dreptul lor din naștere, ei, constructorii, puteau acum să-și obțină doar treptat puterile, chiar și acestea fiind în general folosite pentru a-și exercita puterea asupra naturii fizice și în scopuri egoiste și nesfinte. Civilizația și-a dezvoltat dintotdeauna latura fizică și intelectuală în detrimentul celei psihice și spirituale. Stăpânirea și ghidarea naturii psihice proprii,

390 În *Bhagavad-Gita* Krishna (Logosul încarnat) spune: „Cei șapte mari rishi, cei patru Manu-și precedenți, care au luat parte la natura mea, au fost născuți din mintea mea; din ei au fost emantate (sau născute) rasa umană și lumea” (Cap. X, v. 6).

Aici, prin cei șapte rishi se înțeleg cele șapte mari ierarhii *rupa* sau clase de *dhyani* *chohan*. Să ne aducem aminte că *Saptarshi* (cei șapte rishi) sunt regenții celor șapte stele ai Ursei Marii; prin urmare, sunt de aceeași natură cu îngerii planetelor sau cu cele șapte mari spirite planetare. Cu toții au renăscut, devenind oamenii de pe Pământ în diversele kalpa și rase. Mai mult, „cei patru Manu-și precedenți” sunt cele patru clase de zei *arupa* inițiali – kumarașii, rudrașii, asurașii etc. – despre care se spune, de asemenea, că s-au întrupat. Ei nu sunt Prajapati, ci principii lor însușitoare – unele dintre ele intrupându-se în oameni, în timp ce altele și-au făcut din oameni vehicule ale reflecției lor. După cum spune Krishna – aceleași cuvinte fiind repetate mai târziu de un alt vehicul al Logosului – „Eu sunt același în toate ființele ... cei care mă adoră (al șaselea principiu sau sufletul dumnezeiesc intelectual, buddhi, făcut conștient prin uniunea sa cu facultățile superioare ale lui manas) se află în Mine, și Eu sunt în ei” (ibid., 29). Logosul, nefiind o personalitate, ci un principiu universal, este reprezentat de către toate puterile dumnezeiești născute din mintea sa – Flăcările pure sau, după cum sunt numite în ocultism, „Sufleurile intelectuale” – acei îngeri despre care se spune că au devenit independenți, adică au trecut de la pasivi și statici la starea activă a conștiinței de sine. Când acest lucru este recunoscut, adevărata semnificație a lui Krishna devine limpede. A se vedea lectura excelentă a lui Subba Row cu privire la *Bhagavad-Gita* (*Theosophist*, aprilie 1887, p. 444).

pe care oamenii ignoranți o asociază acum cu supranaturalul, reprezenta la oamenii primitivi aspecte înnăscute și congenitale, fiind la fel de naturale ființei umane precum mersul și gândirea. „Nu există un asemenea lucru ca magie”, filosofează „She”, autorul romanului, uitând că „magia” în zilele sale străvechi încă însemna marea știință a înțelepciunii, iar Ayesha nu putea să știe ceva despre perversiunea modernă a gândirii – „deși există un asemenea lucru precum cunoașterea secretelor Naturii” (p. 152). Dar ele au devenit „secrete” doar în rasa noastră și erau proprietate publică în cadrul celei de-a treia rase.

Treptat, omenirea a scăzut în dimensiune, căci, chiar înainte de apariția rasei a patra (rasa atlantă), majoritatea oamenilor căzuseră în nelegiuire și păcat, cu excepția ierarhiei „Aleșilor”, adepții și ucenicii „Fiilor Voinței și ai Căii Yoga”, numiți mai târziu „Fiii Ceții focurilor”.

Apoi au venit atlanții, giganții a căror frumusețe fizică și putere a atins apogeul, în conformitate cu legea evolutivă, către perioada de mijloc a sub-rasei a patra. Dar, așa cum se spune în Comentarii:

„Ultimii supraviețuitori ai copilului alb al Insulei Albe (continentul Sveta-dvipa primitiv) au pierit cu secole înainte. Aleșii lor (ai Lemuriei) s-au refugiat pe Insula sacră (acum «legendara» Shambala din Deșertul Gobi), în timp ce unele dintre rasele lor blestemate, care s-au separat de ansamblul principal, au trăit de atunci în jungle și în peșteri («oamenii peșterilor»), când rasa galben-aurie (a patra) a devenit la rândul ei «neagră din cauza păcatului». De la un pol la altul Pământul și-a schimbat fața pentru a treia oară și nu a mai fost locuit de Fiii lui Sveta-dvipa, cei binecuvântați, iar Adbhitanya, de la est la vest, primii, cei unici și puri, au devenit corupți... Semi-zeii celei de-a treia rase au făcut loc semi-demonilor celei de-a patra rase. Sveta-dvipa, ale cărui părți nordice din Toyambudhi fuseseră vizitate de cei șapte kumarași (Sanaka, Sananda, Sanatana, Sanatakumara, Jata, Vodhu și Panchasikha), conform tradiției

exoterice (a se vedea Uttara Khanda din Padma Purana; precum și *Asiatic Researches*, vol. XI, pp. 99, 100), *această Insulă Albă și-a ascuns fața. Copiii ei au trăit apoi pe pământul negru unde, ulterior, Daitya de pe al șaptelea dvipa (Pushkara) și rakshasașii din al șaptelea climat i-au înlocuit pe sadhuși și pe asceții epocii a treia, care «coborâseră la ei din alte regiuni, mult superioare»...*

Este evident că, citite în litera lor moartă, Puranele creează impresia unui șir de basme absurde. Căci, dacă citim capitolele 1, 2 și 3 din Cartea a II-a a lui *Vishnu Purana*, și acceptăm textual geografia, geodezia și etnologia sa cu privire la cei șapte fii ai lui Priyavrata, căror tatăl le împarte insulele continentale (dvipa); și apoi continuăm să studiem modul în care fiul cel mai mare, Regele din Jambu-dvipa, Agnidhra, a divizat Jambu-dvipa între cei nouă fii ai săi; iar apoi fiul său Nabhi, care a avut o sută de fii, și-a împărțit regatul între toți aceștia – atunci cel mai probabil suntem înclinați să aruncăm cartea, considerând că este o adunătură de absurdități. Dar cercetătorul esoteric va înțelege că în zilele când au fost scrise Puranele adevărata semnificație era clară doar brahmanilor inițiați, care au scris aceste lucrări dintr-o perspectivă alegorică și nu doreau să ofere întregul adevăr maselor. Și poate explica astfel orientaliștilor care, începând cu colonelul Wilford și încheind cu profesorul Weber, au făcut și încă fac o harababură din aceste lucrări, că primele trei capitole (a se vedea traducerea lui Wilson la *Vishnu Purana*, Cartea a II-a) confundă intenționat următoarele subiecte și evenimente:

I. Seriile de kalpa sau vârste (de asemenea, vârstele raselor) nu sunt niciodată luate în considerare; de exemplu, evenimentele care s-au petrecut în una dintre ele fiind permise să se desfășoare la un loc cu cele din altă epocă. Ordinea cronologică este complet ignorată. Acest aspect este subliniat și de mai mulți comentatori sanscriți, care explică

incompatibilitatea evenimentelor și a calculelor, spunând: „Oriunde se observă o contradicție în diferitele Purane, aceasta este atribuită diferențelor dintre kalpa-uri și celor asemenea lor” (*Vishnu Purana* și *Bhagavata Purana*).

II. Semnificațiile diverse ale cuvintelor „manvantara” și „kalpa” sau vârstă sunt ascunse, oferindu-se doar una generală.

III. În genealogia și geografia regilor, a țărilor și a regiunilor lor (Varsha și Dvipa), se permite ca ele să fie considerate regiuni terestre.

Acum, adevărul este că, fără să intrăm prea mult în detalii, devine ușor și permisibil să arătăm că:

(a) Cele șapte dvipa repartizate de descendența septenară a lui Priyavrata se referă la mai multe zone sau puncte: mai întâi de toate la lanțul nostru planetar. Doar Jambu-dvipa reprezintă Globul nostru, celelalte șase fiind (pentru noi) sfere însoțitoare, dar invizibile, ale acestui pământ. Acest aspect este arătat chiar de natura descrierilor alegorice și simbolice. *Jambu* (dvipa) „se află în centrul tuturor acestora” (așa-numitele „continente insulare”) și este înconjurat de „o mare de apă sărată (lavana)”, în timp ce Plaksha, Salmalia, Kusa, Krauncha, Saka și Pushkara sunt „înconjurate separat de mări imense de suc de trestie-de-zahăr, de vin, de unt clarificat, de iaurt, de lapte” etc., și alte asemenea nume metaforice. (Cap. II, Cartea a II-a) Și mai departe se arată:

(b) Bhaskara Acharya, care folosește expresii din Doctrina Secretă și din lucrările sale, în descrierea sa cu privire la poziția siderală a tuturor acestor dvipa, precum „marea de lapte și marea de iaurt” etc., semnificând Calea Lactee și alte diverse aglomerări de nebuloase; chiar mai mult, de vreme ce el numește „țara de la sud de ecuator *Bhur-loka*, cea

de la nord *Bhuva-loka*, *Svar*, *Mahar*, *Jana*, *Tapo* și *Satya loka*”, spune: „Aceste loka sunt atinse gradat prin sporirea meritelor religioase”; adică ele sunt diversele *paradisuri*. (A se vedea *Bibliotheca Indica. Trans. of the Golâdhyâya of the Siddhânta-siromani*, III, 21-44.)

(c) Faptul că această divizare geografică a șapte alegorice continente, insule, munți, mări și țări nu aparține doar ciclului nostru, și nici măcar raselor *noastre* (fără să luăm în considerare numele de *Bharata Varsha*, „India”), este explicat în textele puranice de către naratorul lui *Vishnu Purana*. Căci el încheie primul capitol spunând: „Bharata (fiul lui *Nabhi*, care a dat numele lui Bharata-Varsha sau India) i-a desemnat împărăția fiului său Sumati ... și și-a abandonat viața de la Salagrama. După aceea el a renăscut din nou, ca un brahman religios, într-o distinsă familie de asceți... Sub conducerea acestor prinți (urmașii lui Bharata) Baharata Varsha a fost împărțită în nouă regiuni, iar descendenții lor au deținut succesiv domnia țării timp de 71 de perioade ale ansamblului celor patru vârste” sau domnia unui Manu, care reprezintă o mahayuga de 4320000 de ani.

Dar, după ce spune atât de multe, Parasara explică brusc că „aceasta a fost creația lui Svayambhuva Manu, prin care pământul a fost populat când el a domnit peste prima manvantara, în kalpa lui Varaha”, adică avatârul sau reîncarnarea sub formă de mistreț. Dar fiecare brahman cunoaște că *doar odată cu Vaivasvata Manu* a început omenirea noastră pe acest Pământ (sau ciclu). Iar dacă cititorul occidental revine la secțiunea de mai sus cu privire la „Manu-șii primordiali ai omenirii”, va înțelege că Vaivasvata este al șaptelea din cei 14 Manu-și care guvernează lanțul nostru planetar în timpul ciclului său de viață: cu alte cuvinte, reprezentând sau însemnând în fiecare ciclu doi Manu cu același nume (un Manu-rădăcină și un Manu-sămânță), el este, astfel, Manu-rădăcină

din al patrulea ciclu, prin urmare al șaptelea în ordine. Wilson găsește în aceasta doar o „neconcordanță” (a se vedea traducerea sa la *Vishnu Purana*, vol. II, p. 108, nota de subsol) și speculează că „genealogiile patriarhale sunt mai vechi decât sistemul cronologic al manvantarelor și al kalpa-urilor” și astfel „sunt distribuite mai degrabă fără tact printre diferitele perioade”. Dar nu este deloc așa. Iar orientaliștii care nu știu nimic despre învățătura secretă vor lua totul literal, iar apoi îi vor abuza cu impertinență pe scriitori de lucrurile pe care ei nu le înțeleg!

Aceste genealogii cuprind o perioadă de *trei cicluri și jumătate*; ele vorbesc despre perioadele pre-umane și explică descendența ori coborârea în procesul procreării al fiecărui Manu – primele scântei manifestate ale Unității Supreme – și arată, în plus, cum fiecare dintre aceste scântei umane se divid și se multiplică mai întâi prin *Pitar*, strămoșii umani, iar apoi prin rasele umane. Nicio ființă nu poate deveni un zeu, un deva, dacă nu trece prin ciclurile umane. Prin urmare, sloka spune: „Fericiți sunt cei care sunt născuți, chiar și din condiția (latentă) a zeilor, *ca oamenii*, în Bharata-Varsha; căci aceasta este calea către eliberarea finală”. În Jambu-dvipa, Bharata este considerată *cea mai bună dintre diviziunile sale*, deoarece este *tărâmul lucrărilor*, al prefacerilor divine. Doar pe ea „au loc succesiunile celor patru Yuga (vârste), Krita, Treta, Dvapara și Kali”. De aceea, când Maitreya îi cere lui Parasara „să-i ofere descrierile Pământului”, el revine din nou la enumerarea acelorași dvipa, cu aceleași mări etc., precum cele descrise de el în Svayambhuva Manvantara – ceea ce este pur și simplu un *voal*; însă pentru cel care citește printre rânduri, cele patru mari rase și cea de-a cincea sunt descrise acolo, cu toate subdiviziunile, insulele și continentele lor – unele dintre ele fiind numite după loka-urile cerești, iar altele după numele altor sfere. De aici provine confuzia.

Toate acestea sunt numite de orientaliști insulele și ținuturile „mitice și fabuloase”.³⁹¹ Este adevărat, unele *nu sunt de pe acest pământ*, dar ele încă există. „Insula Albă” și *Atala*, în orice caz, nu sunt mituri, mai ales că *Atala* a fost numele oferit cu dispreț de către primii pionieri ai rasei a cincea ținutului păcatului – Atlantida, continentul în general, și nu doar insula lui Platon; și de vreme ce Insula Albă era (a) Sveta-dvipa a teogoniei și (b) Saka-dvipa sau Atlantida (părțile sale inițiale) la începuturi. Acestea se petreceau când ea încă deținea „cele șapte râuri sfinte care spălau toate păcatele” și avea „șapte districte în care nu existau abandonarea virtuții, disputele, abaterea de la virtute”, fiind locuită de casta magașilor – acea castă pe care chiar și brahmanii o recunosc ca nefiind inferioară lor – și care a fost leagănul primului Zarathustra. Se relatează că brahmanii se consultă cu Gauramukha, la sfatul lui Narada, care le spune să-i invite pe magași ca preoți ai Soarelui în templul construit de Samba, (reputatul) fiu al lui Krishna, care, în realitate, nu a avut niciun fiu. Prin aceasta Puranele sunt *istorice* – chiar dacă alegorice – iar ocultismul afirmă faptele.

Întreaga poveste este relatată în *Bhavishya Purana*. Se spune că, după ce a fost vindecat de lepră de către Surya (Soarele), Samba a construit un templu dedicat Soarelui și căuta brahmani evlavioși să realizeze ritualurile necesare în el și să primească donațiile făcute lui Dumnezeu. Însă Narada (acest ascet virgin pe care îl găsim în fiecare epocă în Purane) îl sfătuiește să nu facă astfel, căci Manu interzicea brahmanilor să primească retribuții pentru realizarea ritualurilor religioase. Și

391 Într-o prelegere a profesorului Pengelly, membru al Societății Regale, acesta îl citează pe prof. Oliver, spunând că „flora insulelor actuale ale Atlantidei nu oferă nicio dovadă substanțială a unei comunicări directe cu continentul principal al Lumii Noi”, dar adaugă el însuși, în același timp, că „într-o anumită perioadă a epocii terțiare nord-estul Asiei era unit cu nord-vestul Americii, probabil de către linia unde se extinde acum lanțul insulelor Aleutine”. Prin urmare, doar știința ocultă poate reconcilia contradicțiile și ezitățile științei moderne. Mai mult ca sigur, argumentul pentru existența Atlantidei nu se bazează doar pe botanică.

îi recomandă lui Samba să se adreseze lui Gauramukha („față albă”), *purohita* sau preotul de familie al lui Hgrasena, regele din Mathura, care îi va spune pe cine să angajeze pentru ritualuri. Preotul îi recomandă lui Samba să-i invite pe magași, adoratorii lui Surya, să îndeplinească datoria. Deoarece nu se știa unde trăiau aceștia, însuși Surya, Soarele, îl îndrumă pe Samba către Saka-dvipa, *dincolo de apa sărată*. Iar Samba face această călătorie cu ajutorul lui Garuda („marea pasăre”, vehiculul lui Vishnu și al lui Krishna), care îl lasă printre magași etc.

Acum Krishna, care a trăit în urmă cu 5000 de ani, și Narada, care vedem că revine în fiecare ciclu (sau rasă), cu excepția lui Garuda – simbolul esoteric al marelui ciclu – ne arată alegoria; cu toate acestea, magașii sunt magii din Caldeea, iar modul lor de organizare și de venerare s-a născut pe Atlantida străveche, în Saka-dvipa cea „fără de păcate”. Toți orientaliștii sunt de acord că magașii din Saka-dvipa sunt strămoșii zoroastrienilor *parsis*, adoratori ai focului. Singura noastră dispută cu aceștia se referă, ca de obicei, la faptul că au redus de data aceasta câteva sute de mii de ani la câteva secole: ei desfășoară evenimentul – fără a ține cont de Narada și de Samba – în zilele plecării acestor *parsis* către Gujerat, ceea ce este pur și simplu absurd, deoarece acest eveniment s-a petrecut în secolul al VIII-lea al erei noastre. Deși magașii din *Bhavishya Purana* sunt creditați cu ideea că încă locuiesc în Saka-dvipa în zilele presupusului fiu al lui Krishna, totuși ultima parte a continentului – Atlantida lui Platon – a pierit cu 6000 de ani înainte. Ei erau magii continentului „târziu” Saka-dvipa și trăiau pe atunci în Caldeea. Aceasta este, din nou, o confuzie intenționată.

Primii pionieri ai rasei a patra nu au fost atlanții; nici asurașii umani și rakshasașii care au devenit ulterioari. În acele zile marile porțiuni ale viitorului continent al Atlantidei făceau încă parte integrantă din podeaua oceanică. „Lemuria”, după cum am numit continentul celei

de-a treia rase, era pe atunci un tărâm gigantic.³⁹² El acoperea întreaga zonă a spațiului, de la baza munților Himalaya, care îl separau de marea interioară ce-și rostogolea valurile peste ceea ce este acum Tibetul, Mongolia și marele deșert Schamo (Gobi); de la Chittagong, către vest și Hardvar, și către est, spre Assam. De aici se întindea înspre sud peste ceea ce este acum sudul Indiei, Ceylon și Sumatra; apoi cuprindea în drumul său, mergând mai departe către sud, Madagascar la dreapta, și Australia și Tismania către stânga, incluzând și câteva grade din Cercul Antarctic; iar din Australia, ce era o regiune interioară a continentului-mamă în acele vremuri, se întindea departe în Oceanul Pacific, dincolo de Rapa-nui (Teapy sau Insula Paștelui), care se află acum la 26° latitudine sudică și 110° longitudine vestică. (A se vedea anexa acestor volume, secțiunea cu privire la „Dovezi despre continentele scufundate”.) Această afirmație pare să fie confirmată de știință, chiar dacă doar parțial; deoarece, atunci când se discută tendințele continentale și se arată că masele infra-arctice se orientează în general de-a lungul meridianelor, sunt menționate în general câteva continente antice, chiar dacă inferențial. Printre acestea se vorbește despre „continentul Mascarene”, care includea Madagascarul și se întindea la nord și la sud, precum și de existența unui alt continent antic care se desfășura „de la Spitzbergen până la Strâmtoarea Dover, în timp ce majoritatea

392 Așa cum am arătat în Introducere, acesta este motivul pentru care numele Lemuria sau Atlantida nu sunt adevăratele nume *arhaice* ale continentelor pierdute, ci au fost adoptate de noi de dragul clarității. Atlantida era numele dat acelor porțiuni ale continentului scufundat al rasei a patra, care se aflau „dincolo de stâlpii lui Hercules”, și care a rămas deasupra apelor după cataclismul general. Ultima rămășiță a acestor porțiuni – Atlantida lui Platon sau „Poseidonis” (un alt substitut sau, mai degrabă, o traducere a numelui real) – a pierit în urmă cu 11000 de ani. Cele mai multe dintre numele corecte ale țărilor și ale insulelor ambelor continente sunt oferite în Purane; dar a le menționa în mod special, așa cum se găsesc în alte lucrări mai străvechi, precum *Surya Siddhanta*, ar necesita prea multe explicații. Dacă în lucrările timpurii cele două par să fie ușor deconectate, se datorează lecturii neatențe și lipsei de reflecție. Dacă în timpurile viitoare europenii vor fi considerați arieni, iar un cititor îi confundă cu hindușii și pe aceștia cu a patra rasă, deoarece au trăit (unii dintre ei) în Lanka străveche, vina nu va fi a noastră.

celorlalte părți ale Europei alcătuiau fundul mării”.³⁹³ Ultimul aspect confirmă astfel învățăturile oculte care descriu regiunea (acum) polară ca fiind prima dintre cele șapte leagăne ale omenirii și mormântul mării părți a omenirii din acea regiune în timpul celei de-a treia rase, când giganticul continent al Lemuriei a început să se separe în continente mai mici. Iar conform explicației din Comentarii, aceasta se datorează unei descreșteri a vitezei de rotație a Pământului:

„Când roata se învârtă la viteza obișnuită, extremitățile sale (polii) se conformează cercului său mijlociu (ecuatorul), iar când se rotește mai încet și se înclină în fiecare direcție există o mare perturbare pe fața Pământului. Apele curg către cele două capete, iar tărâmurile noi apar în centura mijlocie (ținuturile ecuatoriale), în timp ce acelea de la capete sunt supuse lui pralaya prin scufundare...”

Și din nou:

„Astfel, roata (Pământul) este supusă și este reglată de Spiritul Lunii, odată cu suflul apelor sale (mareele). Către finalul vârstei (kalpa) unei mari rase (rasă-rădăcină), regenții lunii (părinții, pitar sau pitris) încep să tragă mai tare și aplatizează roata în centura sa, iar ea scade în unele locuri și se umflă în altele; iar partea umflată se îndreaptă către extremități (poli), unde formează noi pământuri, iar cele vechi sunt aspirate în interiorul ei.”

Pentru a înțelege aceste explicații trebuie să citim lucrări de astronomie și geologie. Oamenii de știință (specialiștii moderni) au constatat influența mareelor asupra distribuției geologice a uscatului și a apelor pe planete, precum și faptul că deplasarea oceanelor provoacă, în mod corespunzător, surparea și apariția continentelor și a noilor tărâmurile.

393 A se vedea articolul profesorului Dana din *American Journal of Science*, III, v. 442-443; lucrarea prof. Winchell, *World Life*, dar și alte lucrări geologice.

Știința cunoaște sau crede că știe că acestea se petrec periodic.³⁹⁴ Profesorul Todd consideră că poate trasa seria de oscilații până în perioada primei consolidări a pământului. (A se vedea *American Naturalist*, XVIII, 15.) Prin urmare, pare ușor pentru știință să verifice afirmațiile esoterice. Noi ne propunem să discutăm aceste aspecte pe larg în anexa cărții.

Unii teosofi se întreabă: „Cum va arăta Atlantida când va fi ridicată?”, înțelegând din câteva cuvinte exprimate în „Budismul esoteric” că „vechile continente” care au fost scufundate vor reapărea la suprafață. Dar aceasta este, din nou, o altă înțelegere greșită. Dacă aceleași ținuturi identice ale Atlantidei care au fost scufundate s-ar ridica din nou, atunci ele ar fi, cu adevărat, sterpe timp de secole întregi. Deoarece fundul oceanului Atlantic este acoperit cu calcar, ce are o grosime de 1500 de metri în prezent și se formează tot mai mult – de fapt, un nou strat „cretacic” – acesta nu este un motiv pentru care, atunci când va veni timpul pentru apariția unui nou continent, convulsile și ridicările geologice ale fundului mării să nu se folosească de aceste straturi mari de calcar pentru formarea unor munți și să iasă chiar mai mult la suprafață. Cataclisme epocilor rasiale nu sunt o revărsare de ape de 40 de zile, ca potopul lui Noe, adică un gen de muson din Bombay.

Faptul că scufundarea și reapariția periodică a marilor continente, numite acum Atlantida și Lemuria de scriitorii moderni, nu este

ficțiune va fi demonstrat în secțiunea în care toate dovezile cu privire la aceasta vor fi aduse la un loc. Cele mai arhaice lucrări sanscrite și tamile sunt pline de referințe la ambele continente. Cele șapte insule sacre (dvipa) sunt menționate în *Surya Siddhanta*, cea mai veche lucrare astronomică din întreaga lume, și în lucrările lui Asura Maya, astronomul atlant despre care profesorul Weber a considerat că s-a reîncarnat ca Ptolemeu. Cu toate acestea, este o greșală să numim aceste „insule sacre” atlante – așa cum facem și noi; căci, precum orice altceva din cărțile sacre hinduse, ele sunt menite să însemne mai multe aspecte. Moștenirea lăsată de Priyavrata, fiul lui Svayambhuva Manu, celor șapte fii ai săi nu a fost Atlantida, chiar dacă una sau două dintre aceste insule au supraviețuit prăbușirii celorlalte și au oferit mai târziu adăpost atlanților, al căror continent a fost scufundat la rândul său. Când au fost menționați inițial de Parasara în *Vishnu Purana*, cei șapte se refereau la o doctrină esoterică ce este explicată mai departe. Dintre toate cele șapte insule, Jambu-dvipa este singura terestră, deoarece este Globul nostru. În Purane fiecare referire la partea de nord a lui Meru este asociată cu primordialul Eldorado, acum regiunea polară nordică; iar aceasta, în perioada când înfloreau magnoliile acolo unde acum se află un nesfârșit și neexplorat deșert de gheață, era pe atunci un continent. Știința vorbește despre un continent străvechi care se întindea de la Spitzbergen până la Strâmtoarea Dover. Doctrina Secretă ne învață că, la începutul perioadelor geologice, aceste regiuni formau un continent în formă de potcoavă, al cărui capăt spre est, mult mai departe decât North Cornwall, includea Groenlanda, iar celălalt conținea Strâmtoarea Bering ca o bucată de pământ interioară, coborând către sud în înclinația sa naturală spre Insulele britanice, care în acele zile trebuie să se fi aflat chiar sub curbura inferioară a semicercului. Acest continent s-a ridicat simultan cu scufundarea porțiunilor ecuatoriale ale Lemuriei. Secole mai târziu unele dintre rămășițele

394 Vorbind despre ridicarea și depunerea periodică a regiunilor ecuatoriale și polare, și despre consecințele schimbărilor climatice, dl Winchell (profesor de geologie la Michigan) spune: „Așa cum mișcările observate aici sunt ciclice, aceleași condiții vor apărea din nou și din nou; și astfel aceeași faună se va întoarce din nou și din nou în aceeași regiune, cu intervale de ocupație ale altei faune. Sedimentarea progresivă ar păstra arhivele unor asemenea modificări de faună; și ar fi prezent fenomenul reapariției coloniilor și al altor dislocări de faună în distribuția verticală și orizontală a rămășițelor fosile. Aceste fenomene sunt binecunoscute studentului de la geologie”. (*Effects of Astronomical changes*)

lemuriene au apărut din nou la suprafața oceanelor. Prin urmare, deși se poate spune, fără să ne îndepărtăm de adevăr, că Atlantida este inclusă în cele șapte mari continente insulare, de vreme ce a patra rasă (atlantă) a păstrat câteva relicve lemuriene, și, stabilindu-se pe insule, le-a inclus printre insulele și continentele *lor*, trebuie făcută totuși o diferență și este necesară o explicație atunci când se dorește o dovadă mai completă și mai precisă, precum în lucrarea de față. Insula Paștelui a fost, de asemenea, luată în posesie în această manieră de către unii atlanti; care, după ce au scăpat din cataclismul care s-a abătut asupra pământului lor, s-au stabilit pe acea rămășiță a Lemuriei, doar pentru a pieri pe ea, fiind distruși la un moment dat de focurile și de lava sa vulcanică. Toate acestea pot fi considerate cu ușurință ficțiune de anumiți geografi și geologi; pentru ocultiști însă ele reprezintă *istoria*. Ce cunoaște, în schimb, știința? „Până la apariția unei hărți, publicată la Basle în 1522, în care apare pentru prima dată numele Americii, *aceasta fusese considerată a fi o parte a Indiei*... Știința refuză, de asemenea, să sancționeze ipoteza *nerealistă* că a existat un timp când peninsula indiană la un capăt al liniei, și America de Sud la celălalt capăt erau conectate de o centură de insule și continente. India vremurilor preistorice ... era conectată dublu cu cele două Americi. Pământurile strămoșilor celor pe care Ammianus Marcellinus îi numește «brahmanii din India de sus» se întindeau de la Cașmir departe către (în prezent) deșerturile Schamo. Un călător pedestru din nord ar fi putut deci ajunge – aproape fără să-și ude picioarele – la peninsula Alaska prin Manciuria, trecând de viitorul Golf Tartar și insulele Kurile și Aleutine; în timp ce un alt călător, dotat cu o canoe și începând din sud, ar fi putut străbate Siamul, Insulele Polineziene și să facă drumul lung către orice parte a continentului Americii de Sud.” (A se vedea și *Five years of Theosophy*, articolul *Leaflets from Esoteric History*, pp. 338 și 340.) Acesta a fost scris după cuvintele unui maestru – o autoritate mai degrabă îndoielnică

pentru materialişti și sceptici. Dar aici avem și un membru al gloatei lor, din aceeași esență – Ernest Haeckel, care, în viziunea sa cu privire la distribuirea raselor, coroborează afirmația aproape textual: „Se pare că regiunea de la suprafața Pământului pe care a avut loc evoluția acestor oameni primitivi din maimuțele catarine, foarte înrudite (!) cu omul, trebuie să fie căutată fie în Asia de Sud, fie în Africa de Est [care, trebuie spus, nici măcar nu exista în perioada de înflorire a rasei a treia – *notă H.P.B.*], fie în Lemuria. Lemuria este un continent vechi, acum scufundat sub apele Oceanului Indian și care, aflându-se la sud de Asia de astăzi, se întindea pe de o parte către est, spre India superioară și Insula Sunda, iar către vest până la Madagascar și Africa”. (A se vedea cele de mai sus și a se compara cu „Obârșia omului”, pp. 80-81.)

În epoca pe care o discutăm continentul Lemuriei se rupsesse deja în multe părți, care au format continente separate. Cu toate acestea, nu existau Africa, nici Americile, și cu atât mai puțin Europa în acele vremuri, toate acestea dormitând pe fundul oceanelor. Și nu exista o zonă mare nici din Asia actuală; căci regiunile trans-himalayene erau acoperite cu mări, iar dincolo de ele se întindeau „frunzele de lotus” ale lui Sveta-dvipa, țările numite acum Groenlanda, Siberia de est și de vest etc. Imensul continent care domnise cândva în mod suprem peste Oceanele Indian, Atlantic și Pacific a constat ulterior din insule uriașe care au dispărut treptat una după alta, până când convulsia finală a înghițit ultimele sale rămășițe. Insula Paștelui, de exemplu, aparține civilizației timpurii a celei de-a treia rase. Scufundată odată cu restul, o ridicare vulcanică bruscă a masei oceanice a înălțat mica relicvă a vremurilor arhaice într-un mod aproape neatins, împreună cu vulcanul și statuile sale, în timpul epocii Champlain a scufundării polare nordice, ca un martor viu al existenței Lemuriei. Se spune că unele triburi australiene sunt ultimii rămași ai ultimilor descendenți ai rasei a treia.

În aceste aspecte suntem din nou confirmați, într-o oarecare măsură, de știința materialistă. Haeckel, când vorbește despre rasa brună sau Malay a lui Blumenbach, și despre australieni și papuași, remarcă: „Există o mare asemănare între aceștia din urmă și aborigenii din Polinezia, acea lume insulară australiană, *care se pare că a fost cândva un continent gigantic și neseplat*”. („Obârșia omului”, p. 82)

Cu siguranță a fost, de vreme ce se întindea în timpul rasei a treia de la est la vest, până acolo unde se află acum cele două Americi, și de vreme ce Australia actuală nu este decât o parte din ea, la fel precum cele câteva insule care au supraviețuit și se răspândesc pe fața Pacificului și o parte din California, care aparținea de ea. În mod ciudat Haeckel consideră, în fantastica sa lucrare „Obârșia omului”, că „australienii de azi sunt descendenții direcți și aproape netransformați (!!) ai celei de-a doua ramuri a rasei umane primitive ... care, plecând din leagănul copilariei omului, s-au răspândit către nord, mai întâi și în principal în Asia, și care se pare că au fost părinții tuturor celorlalte rase de oameni cu părul drept... Omul cu părul creț a migrat către vest, în mare parte...” (adică spre Africa și în nord, către Noua Guinee, țări care nu existau pe atunci, după cum am spus anterior). „Celălalt tip de om, cu părul drept, s-a dezvoltat mai departe către nord, în Asia ... și a populat Australia” (p. 81). Un maestru scrie: „Luați în considerare relicvele acelei națiuni cândva mărețe (Lemuria rasei a treia) la unii aborigeni cu capul plat din Australia voastră” („Budismul esoteric”, p. 65). Dar ele aparțin ultimelor rămășițe ale celei de-a șapte sub-rase a rasei a treia. Profesorul Haeckel trebuie să fi avut un vis ori o viziune în sfârșit adevărată!

În această perioadă trebuie să căutăm prima apariție a strămoșilor acelor ce sunt numiți de noi cele mai străvechi popoare din lume – numite acum hindușii arieni, egiptenii și vechii perși, pe de o parte,

și caldeenii și fenicienii, pe de alta. Acestea erau guvernate de dinastiile divine, adică de regii și conducătorii pentru care trupul omului muritor le era doar aparență fizică, *așa cum era atunci*, dar care erau ființe din sfere superioare, mult mai celeste decât vor fi sferile noastre, la multe mii de ani de atunci. Desigur, este inutil să impunem cu forța existența lor asupra scepticilor. Mândria lor cea mai mare constă din a-și dovedi denumirea patronimică de *catarine*; iar acest fapt ei caută să-l demonstreze pe baza presupusei autorități a cocisului atașat de *osul sacrum*, acea coadă rudimentară pe care, dacă ei ar fi avut-o suficient de lungă, ar fi scuturat-o de bucurie și în veșnicie, în onoarea eminentului său descoperitor. Aceștia vor rămâne la fel de fideli strămoșilor lor maimuțe, precum creștinii Adamului lor fără coadă. Doctrina Secretă însă îi corectează în acest punct pe teosofi și pe cercetătorii științelor oculte.

Dacă vom considera a doua parte a celei de-a treia rase ca fiind primii reprezentanți ai *adevăratei rase umane* cu oase solide, atunci presupunerea lui Haeckel – „evoluția oamenilor primitivi a avut loc ... fie în Asia de Sud, fie în Lemuria”, adică Africa, partea estică sau vestică nefiind luată în discuție – este suficient de corectă, dacă nu chiar cu totul astfel. Pentru a fi preciși însă, în același mod în care evoluția primei rase (din corpurile părinților, *Pitar*) a avut loc pe cele șapte regiuni distinct separate ale (pe atunci) singurului pământ aflat la polul arctic, la fel s-a petrecut și cu ultima transformare a celei de-a treia: a început în acele regiuni nordice care au fost descrise ceva mai sus și care includeau Strâmtoarea Bering și ceea ce constituia pe atunci ținutul uscat din Asia Centrală, când clima era semi-tropicală chiar și în regiunile arctice, fiind cea mai adaptată nevoilor primare ale omului *fizic* care de-abia se naștea. Acea regiune însă a devenit de mai multe ori geroasă și tropicală ulterior, de la apariția omului. Comentariul ne spune că a treia rasă se afla pe la mijlocul dezvoltării sale când:

„Axul roții s-a înclinat. Soarele și Luna nu au mai strălucit deasupra capetelor acelei regiuni a celor născuți din sudoare; oamenii au cunoscut zăpada, gheața și înghețul, iar oamenii, plantele și animalele s-au micșorat în dimensiunea lor. Cei care nu au pierit au rămas precum niște copii pe jumătate dezvoltăți în mărime și minte.³⁹⁵ Aceasta a fost a treia pralaya a raselor.”³⁹⁶

Ceea ce înseamnă, iarăși, că Globul nostru este supus la șapte transformări periodice complete, care au loc odată cu desfășurarea raselor. Căci Doctrina Secretă ne spune că, în timpul acestui ciclu, trebuie să existe șapte pralaya terestre, trei fiind produse de modificarea înclinației axei Pământului. Este o lege care acționează în momentul său adecvat, și deloc orbește, după cum afirmă știința, ci în strânsă legătură și armonie cu legea karmei. În ocultism, această lege inexorabilă este menționată sub numele de „marea ajustare”. Știința își mărturisește ignoranța cu privire la cauza care a produs vicisitudinile climatice și aceste modificări în direcția axială, ce rezultă întotdeauna în perturbări climatice; și nu este sigură nici în privința modificărilor axiale. Fiind incapabilă să le explice, preferă mai degrabă să nege întru totul fenomenele axiale, decât să admită mâna inteligentă a karmei și legea care poate explica rezonabil asemenea transformări bruște și rezultatele lor. De aceea a căutat să le explice prin tot felul de speculații mai mult sau mai puțin fanteziste; una ar fi ciocnirea bruscă a sferei noastre cu o cometă (ipoteza lui Boucheporn), ca fiind cauza tuturor mișcărilor de revoluție geologice. Dar preferăm să rămânem la explicația noastră esoterică, de vreme ce Fohat este la fel de bun ca orice cometă și este, în plus, ghidat de inteligența universală.

Astfel, din momentul în care omenirea lui Vaivasvata Manu a apărut pe acest Pământ au existat deja patru asemenea perturbări ale

395 „Copilași pe jumătate” în comparație cu semenii lor giganti de pe celelalte zone. Așa cum am fi noi în prezent.

396 Cu referire la Lemuria.

axei de rotație; când vechile continente – cu excepția primului – au fost aspirate și înghițite de oceane au apărut alte pământuri și s-au ridicat lanțuri uriașe de munți acolo unde nu existase nimic înainte. Fața pământului s-a modificat complet de fiecare dată; *supraviețuirea celor mai puternice* popoare și rase a fost asigurată prin ajutorul oferit la timpul adecvat; iar cei neadaptați – eșecurile – au fost eliminați și măturați de pe pământ. O asemenea sortare și deplasare nu se petrece de seara până dimineța, după cum ar crede unii, ci necesită multe mii de ani înainte ca noua casă să fie pusă în ordine.

Sub-rasele sunt supuse aceluiași proces de curățare, la fel ca și sub-ramurile mai mici (rasele familiale). Să-l lăsăm pe cel bine familiarizat cu astronomia și matematica să arunce o privire retrospectivă asupra amurgului și umbrelor Trecutului. Să-l lăsăm să observe, să consemneze ceea ce cunoaște despre istoria popoarelor și a națiunilor, și să compare momentele lor de înălțare și de prăbușire cu ceea ce se cunoaște despre ciclurile astronomice – în special *anul sideral*, echivalent cu 25868 de ani solari pământești.³⁹⁷ Dacă observatorul este înzestrat cu o minimă intuiție, el va descoperi că apogeul și căderea națiunilor sunt strâns corelate cu începutul și finalul acestui ciclu sideral. Cu adevărat, non-ocultistul are dezavantajul de a nu deține asemenea timpuri îndepărtate pe care să se bazeze. El nu cunoaște nimic – prin perspectiva științei exacte – despre ce s-a petrecut în urmă cu 10000

397 Există, desigur, și alte cicluri ori *cicluri în cadrul ciclurilor*, iar tocmai acest aspect creează o asemenea dificultate în calculul evenimentelor rasiale. Mișcarea circulară a eclipticii este încheiată în 25868 de ani. Iar în ceea ce privește Pământul nostru, s-a calculat că punctul echinocțial scade cu 50 de minute și 10 secunde în fiecare an. Dar există și un alt ciclu în cadrul acestuia. Se spune că, „în timp ce apsidă înaintează pentru a realiza un ritm de 11 minute și 24 de secunde anual” (a se vedea articolul despre *Astronomie* în Enciclopedia Britanică), „aceasta ar încheia o mișcare de revoluție în 115302 ani. Aproximarea echinocțiului și a apsidei constituie suma acestor mișcări, 61 de minute și 34 de secunde, și de aceea echinocțiul revine la aceeași poziție în raport cu apsidă după 21128 de ani”. Am menționat acest ciclu în „Isis dezvăluită”, vol. I, în raport cu celelalte cicluri. Fiecare are o influență marcantă asupra rasei sale contemporane.

de ani; dar ar putea găsi consolare în cunoașterea sau speculația – dacă preferă astfel – asupra destinului fiecărei națiuni moderne pe care o cunoaște, de 16000 de ani încoace. Semnificația noastră este foarte clară. În fiecare an sideral tropicele se îndepărtează de pol cu *patru grade* la fiecare mișcare de revoluție față de punctele echinocțiale, în timp ce ecuatorul se rotește în jurul constelațiilor zodiacale. Acum, după cum știe fiecare astronom, tropicul se află în prezent la doar 23 de grade și o fracțiune mai mică de jumătate de grad față de ecuator. De aceea el mai are de încheiat încă 2 de grade înainte de finalul anului sideral; iar aceasta îi oferă omenirii în general, și rasei noastre civilizate în special, o amânare (un răgaz) de aproximativ 16000 de ani.³⁹⁸

După Marele Potop al celei de-a treia rase (lemurienii):

„Oamenii au descrescut considerabil în statură, iar durata vieților lor s-a diminuat. Deoarece au decăzut în sfînțenie, ei s-au amestecat cu rasele animale și au realizat căsătorii printre giganți și pigmei (rasele pitice de la poli)... Mulți au dobândit cunoașterea divină (dar în mod ilegal) și au urmat de bunăvoie Calea stîngă.” (Comentariul 33)

Astfel s-au apropiat atlânții de distrugere, la rândul lor. De câte perioade geologice a fost nevoie pentru a realiza această *patra* distrugere? Cine poate spune...

Dar aflăm că:

44. Ei (*atlânții*) au construit mari sculpturi de nouă yatis înălțime (8,20 de metri) – mărimea trupurilor lor (a). Focurile lunare au distrus pământul părinților lor (*lemurienii*). Apa a amenințat a patra rasă (b).

398 A se vedea mai multe detalii la finalul acestei stanțe, când vorbim despre durata vârstelor și a ciclurilor.

(a) Merită notat că cele mai multe dintre statuile gigantice descoperite pe Insula Paștelui, ce a făcut parte dintr-un continent fără îndoială scufundat – precum și a celor descoperite la periferia deșertului Gobi, o regiune care a fost scufundată timp de foarte multe secole – au o dimensiune între 6 și 9 metri înălțime. Statuile descoperite de căpitanul Cook pe Insula Paștelui măsurau aproape 8,20 de metri în înălțime și 2,40 de metri lățimea umerilor. (A se vedea mai multe detalii la finalul acestei stanțe.) Scriitoarea cunoaște foarte bine faptul că arheologii moderni au decis acum că „aceste statui nu sunt foarte vechi”, după cum a declarat unul dintre marii oficiali ai Muzeului Britanic, unde se află în prezent unele dintre ele. Dar aceasta este una dintre deciziile arbitrare ale științei moderne, și care nu are prea multă greutate.

Ni se spune că după distrugerea „Lemuriei” de către focurile subterane oamenii au descrescut constant în dimensiune – un proces care începuse deja după *Căderea lor fizică* – și că, în cele din urmă, după multe milioane de ani, ei au ajuns la o statură de 1,80 – 2 metri, care a ajuns ulterior și mai mică (precum la rasele asiatice), către 1,50 de metri. După cum arată Pickering, există la rasa Malay (o sub-rasă a celei de-a patra rase-rădăcină) o diversitate singulară a staturii; membrii familiei polineziene (locuitorii insulelor Tahiti, Samoa și Tonga) *au o statură mai mare decât restul umanității*; însă triburile indiene și locuitorii țărilor indo-chineze se află sub media generală. Iar acest aspect se explică simplu. Polinezienii aparțin celor mai timpurii sub-rase supraviețuitoare, pe când ceilalți sub-raselor ultime și tranzitorii. Așa cum tasmanienii sunt în prezent complet dispăruți, iar australienii (triburile native) sunt pe cale de extincție, la fel se va petrece curând și cu cele mai vechi rase.

(b) Ne putem întreba cum au fost păstrate totuși aceste arhive? Chiar și cunoașterea zodiacului este negată hindușilor de către „bunii

și învățații noștri” orientaliști, care concluzionează că hindușii arieni nu cunoșteau absolut nimic cu privire la aceasta înainte ca grecii să fi adus cunoștințele respective în țara lor. Această defăimare gratuită a fost suficient de infirmată de Bailly și, chiar mai mult, respinsă chiar de dovezile clare, încât nu este nevoie să aducem mai multe explicații. În timp ce egiptenii își au zodiacul lor (a se vedea *Voyage en Egypte*, de Demon, vol. II), dovezile incontestabile ale arhivelor cuprinzând mai mult de 3,5 ani siderali – ori aproximativ 87000 de ani – calculele hinduse acoperă aproape 33 de asemenea ani, adică 850000 de ani. Preoții egipteni l-au asigurat pe Herodot că Polul Pământului și Polul Eclipticii coincideau în trecut. Dar, așa cum a remarcat autorul lucrării *Sphinxiad*: „Acești sârmani ignoranți hinduși au consemnat o cunoaștere a astronomiei pentru 10 x 25000 de ani de la (ultimul local) potop (din Asia) sau *Epoca de Groază*” în cadrul latitudinii Indiei. Și ei posedă observații consemnate de la data primului Mare Potop din cadrul amintirii istorice ariene – care a scufundat ultimele părți ale Atlantidei, în urmă cu 850000 de ani. Marile inundații care au precedat sunt, desigur, mai tradiționale decât istorice.

Scufundarea și transformarea Lemuriei a început în apropiere de Cercul Arctic (Norvegia), astfel că a treia rasă și-a încheiat cariera în Lansa sau, mai degrabă, pe ceea ce a devenit Lanka la atlanti. Mica rămășiță cunoscută acum sub numele de Ceylon (actuala Sri Lanka) este zona muntoasă nordică a străvechii Lanka, în timp ce enorma insulă cu acel nume era, în perioada lemuriană, giganticul continent descris mai sus. După cum a spus unul dintre maeștri („Budismul esoteric”, p. 65): „De ce nu țin cont geologii voștri de faptul că sub continentele explorate ori imaginate de ei ... se află ascunse, în adâncul necunoscutului sau, mai degrabă, în marile podele oceanice nemărginite, alte continente, mult mai străvechi, ale căror straturi nu au fost niciodată explorate geologic; și că ele ar putea într-o zi răsturna în

întregime teoriile prezente? De ce să nu se admită că prezentele noastre continente au fost, precum Lemuria și Atlantida, scufundate chiar de mai multe ori și că, în decursul timpului, au apărut din nou, formând noi grupe de oameni și de civilizații? Și că la prima mare răsturnare geologică în momentul următorului cataclism, în cadrul seriilor de cataclisme periodice care se produc de la începutul la finalul fiecărui ciclu, continentele noastre deja explorate se vor scufunda, iar Lemuria și Atlantida vor ieși din nou la suprafață?”

Desigur, nu *aceleași* continente, la modul identic.

Dar este necesară aici o explicație. Nu trebuie să apară nicio confuzie cu privire la postulatul unei „Lemurii” nordice. Prelungirea aceluia mare continent în Oceanul Atlantic de Nord nu subminează deloc opiniile atât de larg menținute cu privire la localizarea Atlantidei pierdute, ci le coroborează. Trebuie notat că Lemuria, care a servit ca leagăn al celei de-a treia rase-rădăcină, nu numai că a cuprins o vastă zonă a oceanelor Pacific și Indian, ci s-a extins sub formă de potcoavă și dincolo de Madagascar, în jurul „Africii de Sud” (pe atunci doar un fragment în formare), prin oceanul Atlantic și către Norvegia. *Marele rezervor englezesc de apă dulce numit Wealden – pe care fiecare geolog îl consideră a fi gura unui fost mare râu – este albia cursului de apă principal care a secat Lemuria de Nord în a doua vârstă (Mezozoic)*. Realitatea trecută a acestui râu este un fapt al științei – vor recunoaște adepții ei necesitatea acceptării Lemuriei nordice din a doua vârstă, pe care o cer datele lor? Profesorul Berthold Seeman nu numai că a acceptat realitatea unui asemenea continent puternic, ci a considerat *Australia și Europa ca fiind fostele porțiuni ale unui singur continent* – confirmând astfel întreaga doctrină „a potcoavei”, deja enunțată aici. Și nicio altă confirmare izbitoare a poziției noastre nu poate fi mai mare decât evidența crestei ridicate a bazinului Atlantic, de 2750 de metri înălțime,

care se întinde pe 3-5 kilometri către sudul unui punct din apropierea Insulelor Britanice; primii versanți sunt în direcția Americii de Sud, apoi *se deplasează aproape în unghi drept pe o linie sud-estică spre coasta africană*, de unde se îndreaptă către sud, spre Tristão da Cunha. Această creastă este o rămășiță a unui continent atlantic și, dacă ar putea fi trasată în continuare, ar stabili realitatea unei joncțiuni submarine în formă de potcoavă cu fostul continent din Oceanul Indian. (Conform schemei adaptate după sondajele submarine *Challenger* și *Dolphin*, și prezentate de dl Donnelly în lucrarea *Atlantis, the Antediluvian World*, p. 47.)

Partea atlantică a Lemuriei a fost baza geologică a ceea ce este cunoscut în general sub numele de Atlantida. Iar aceasta trebuie să fie considerată mai degrabă o dezvoltare a prelungirii atlantice a Lemuriei, decât o masă complet nouă de pământ, ridicată pentru a sprijini cerințele speciale ale celei de-a patra rase-rădăcină. La fel ca în cazul evoluției raselor și în acela al deplasării și re-așezării maselor continentale, nu se poate trasa nicio linie precisă în ceea ce privește unde începe un nou ordin și unde se încheie altul. În procesele naturale continuitatea nu este niciodată întreruptă. Astfel,atlanții din a patra rasă s-au dezvoltat dintr-un nucleu al oamenilor din a treia rasă lemuriană nordică, centrată aproximativ în jurul unui punct terestru ce constituie acum zona de mijloc a Oceanului Atlantic. Continentul lor era format din unirea mai multor insule și peninsule care au fost înălțate în cursul obișnuit al timpului, *devenind în cele din urmă adevărata casă a mării rase cunoscute ca rasa atlantiților*. După ce a fost obținută încă o dată această realizare, ni se spune de către cea mai înaltă autoritate „ocultă” că „Lemuria nu va mai fi confundată cu continentul Atlantidei, în orice caz nu mai mult decât este Europa cu America”. („Budismul esoteric”, p. 58)

Cele de mai sus, venite din surse atât de discreditate de știința ortodoxă, vor fi considerate, desigur, de către aceasta ca fiind o ficțiune.

Chiar și lucrarea inteligentă a lui Donnelly, menționată deja, este dată deoparte și nu se ține cont de faptul că toate afirmațiile sale sunt însoțite de dovezi strict științifice. Dar noi scriem pentru viitor. Descoperirile în această direcție vor justifica afirmațiile filosofilor asiatici, care susțin că științele – inclusiv geologia, etnologia și istoria – au fost studiate de popoarele antediluviene care au trăit în urmă cu foarte multe veacuri. Descoperirile viitoare vor justifica exactitatea observațiilor prezente ale unor minți foarte perspicace, precum H.A. Taine și Renan. Primul arată că civilizațiile unor asemenea popoare arhaice, precum egiptenii, arienii din India, caldeenii, chinezii și asirienii, sunt rezultatul unor civilizații anterioare, din timpul „*miriadelor de secole*”³⁹⁹, iar ultimul subliniază faptul că: „La începuturi, Egiptul apare ca fiind matur, străvechi și în întregime lipsit de epocile sale mitice și eroice, ca și cum țara nu ar fi cunoscut niciodată tinerețea. Civilizația sa nu are pic de copilărie, iar arta sa nicio perioadă arhaică. Civilizația Vechii Monarhii nu a început cu copilăria. A fost deja matură”⁴⁰⁰. La acestea profesorul R. Owen adaugă: „Egiptul este consemnat ca fiind o comunitate civilizată și guvernată înainte de vremea lui Menes”; iar Winchell („Pre-Adamiții”, p. 120) spune că: „În epoca lui Menes egiptenii erau deja un popor civilizat și numeros. Manetho ne spune că Athotis, fiul acestui prim rege Menes, a construit palatul din Memphis; și că era un medic ce a lăsat în urmă *cărți anatomice*”.

Iar aceste lucruri sunt destul de firești, dacă luăm în considerare afirmațiile lui Herodot, care consemnează în *Euterpe* (CXLII) că istoria scrisă a preoților egipteni datează de aproximativ 12000 de ani înainte de vremea sa. Dar ce sunt 12000 sau chiar 120000 de ani în comparație cu milioanele de ani care au trecut de la perioada lemuriană? Aceasta

399 *History of English Literature*, p. 23.

400 Citat din „Atlantida”, p. 132.

însă nu a rămas fără martori, în ciuda mării sale vechimi. Arhivele complete ale creșterii și dezvoltării lemurienilor, ale vieții lor sociale și chiar politice au fost păstrate în analele secrete. Din nefericire, puțini sunt cei care au acces la ele; iar cei care le pot citi, vor fi incapabili să înțeleagă limbajul lor, dacă nu sunt familiarizați cu toate cele șapte chei ale simbolismului lor. Căci înțelegerea Doctrinei oculte se bazează pe cea a celor șapte științe; iar aceste științe își găsesc expresia în cele șapte aplicații diferite ale datelor secrete din textele exoterice. Astfel, trebuie să cercetăm modurile de gândire pe șapte planuri cu totul diferite ale Idealității. Fiecare text se referă și trebuie interpretat printr-unul din următoarele puncte de vedere:

1. Planul realist al gândirii;
2. Planul idealist;
3. Planul pur divin sau spiritual.

Celelalte planuri transcend cu mult conștiința medie, în special mintea materialistă, pentru a le putea recunoaște existența măcar sub forma simbolizată a frazeologiei obișnuite. Nu există niciun element *pur mitic* în vreunul din textele religioase antice; însă modul de gândire în care ele au fost scrise inițial trebuie descoperit și păstrat ca atare în timpul procesului de interpretare. Și aceasta deoarece este fie simbolic (modul arhaic de gândire), fie emblematic (un mod ulterior de gândire, deși foarte străvechi), fie alegoric (sub formă de parabolă), fie hieroglic sau, din nou, sub formă ideografică (*logogramă*) – cea mai dificilă metodă dintre toate, când fiecare literă reprezintă un cuvânt întreg (precum în limbajul chinezesc). Astfel, aproape fiecare nume adecvat, fie din Vede, fie din „Cartea morților” sau din Biblie (într-o anumită măsură), este compus din asemenea logograme. Nimeni dintre cei care nu sunt inițiați în misterele logografiei religioase oculte nu poate înțelege ce înseamnă un nume din oricare fragment străvechi, dacă nu

stăpânește semnificația fiecărei litere care îl compune. Cum ne putem aștepta atunci ca un gânditor profan, oricât de mare este erudiția sa în simbolismul ortodox, să spunem – adică acel simbolism care nu iese niciodată din făgașurile mitului solar și al venerării sexuale – să poată străpunge misterele de dincolo de vâl? Cel care se ocupă doar de coaja sau de cochilia literei moarte și se dedică transformării caleidoscopice a simbolurilor literale sterile nu se poate aștepta să treacă dincolo de capriciile mitologilor moderni.

Astfel, Vaivasvata, Xisuthrus, Deukalion, Noe etc. – toate figurile centrale ale potopurilor lumii, fie universale sau parțiale, astronomice sau geologice – oferă prin înseși numele lor arhivele cauzelor și ale efectelor care au condus la eveniment, dacă știm să le citim într-un mod complet. Toate asemenea potopuri sunt bazate pe evenimente care s-au petrecut în Natură și reprezintă dovezi istorice, fie că au fost siderale, geologice sau chiar pur și simplu aspecte alegorice ale unui eveniment moral pe alte planuri, superioare, ale ființei. Credem că aceste aspecte au fost acum suficient demonstrate în explicația lungă cerută de stanțele alegorice.

A vorbi acum despre rasa oamenilor de 9 yatis înălțime (8,20 de metri), într-o lucrare care pretinde un caracter mai științific decât basmul „Jack și uriașii”⁴⁰¹, este o manieră oarecum neobișnuită. „Unde vă sunt dovezile?” – va întreba cititorul. În istorie și legende, răspunde scriitorul. Tradițiile despre o rasă de uriași care a trăit pe vremuri sunt universale, și ele există în folclorul scris și oral. În India citim despre danava și daitya; în Ceylon despre rakshasa; în Grecia despre titani; la egipteni, despre eroii coloși; la caldeeni, despre izdubar (nimrod); iar la evrei despre *emimii* din ținutul Moab, cu faimoșii uriași Anakim ori Anac (*Numere* 13:33). Moise vorbește despre Og, un rege care avea 9

401 *Jack the Giant-Killer*, poveste populară englezescă – n.t.

coți în înălțime (4,67 de metri) și 1,22 de metri lățime, iar Goliat era „de șase coți și ceva ca statură” (sau 3,22 de metri). Singura diferență găsită între „Scriptura dezvăluită” și dovezile oferite nouă de către Herodot, Diodorus Siculus, Homer, Plinius, Plutarh, Philostratus etc. este aceasta: În timp ce păgânii menționează doar *scheletele uriașilor*, morți cu multe secole înainte, ale căror relicve au fost *văzute personal* de unii dintre ei, interpreții Bibliei solicită cu nerușinare ca geologia și arheologia să creadă că mai multe țări au fost locuite de asemenea uriași în zilele lui Moise; uriași în fața cărora evreii erau niște lăcuste și care încă existau pe vremea lui Iosua și David. Din nefericire, cronologia lor se opune propriilor afirmații. Cineva trebuie să renunțe, ori aceștia, ori uriașii. (A se vedea și anexa acestei cărți.)

Mai există câțiva dintre martorii importanți ai continentelor scufundate și ai oamenilor colosali care le-au locuit. Arheologia susține mai multe asemenea dovezi pe acest pământ, deși dincolo de întrebarea: „Oare ce ar putea fi aceștia?” nu a făcut nicio cercetare serioasă pentru a rezolva misterul. În afară de statuile de pe Insula Paștelui, deja menționate, cărei epoci îi aparțin statuile colosale, aflate încă în picioare și intacte, din apropiere de Bamiyan? Arheologia le atribuie primelor secole ale creștinătății (ca de obicei) și greșește în aceasta așa cum face în multe alte speculații. Câteva propoziții de descriere vor arăta cititorilor ce anume sunt statuile de pe Insula Paștelui și de pe Bamiyan. Vom analiza mai întâi ce cunoaște despre ele știința ortodoxă. În lucrarea *The Countries of the World*, de Robert Brown, vol. IV, p. 43, se afirmă că:

„Teapi, Rapa-nui sau Insula Paștelui este un loc izolat, aflat la aproape 3200 de kilometri de coasta sudică americană... Ca lungime are aproape 19 kilometri, iar ca lățime, 9. În centrul său există un crater stins, ce are 320 de metri înălțime. Insula abundă de cratere,

care au devenit inactive de atât de mult timp, încât nu a rămas nicio legendă cu privire la activitatea lor...

Dar cine a construit marile imagini din piatră (p. 44), care au devenit acum principala atracție turistică a insulei? *Nimeni nu știe* – spune redactorul. „Este mult mai probabil ca ele să se fi aflat aici când locuitorii actuali (o mână de sălbatici polinezieni) au sosit... Meșteșugul lor *este de mare clasă*... și se crede că rasa care le-a construit era formată din vizitatori frecvenți din Peru și alte părți ale Americii de Sud... Chiar și în momentul vizitei căpitanului Cook unele dintre statui, care măsoară 8,20 de metri în înălțime și 2,4 în lățimea umerilor erau răsturnate, în timp ce altele erau în picioare și păreau a fi chiar și mai mari. Una dintre acestea era atât de înaltă, încât umbra sa era suficient de mare pentru a adăposti un grup de 30 de persoane de căldura soarelui. Platformele pe care se află aceste statui colosale au în medie 9-12 metri lungime și 3-4 lățime ... toate fiind construite din piatră cioplită în stil ciclop, foarte asemănător zidurilor Templului Pachacamac sau *ruinelor de la Tiahuanaco din Peru*” (vol. III, pp. 310, 311).

„Nu există niciun motiv pentru a crede că vreuna dintre statui a fost construită, bucată cu bucată, cu ajutorul schelelor ridicate în jurul lor” – adaugă jurnalul în mod foarte sugestiv, dar fără a explica *cum* ar fi putut să fie, de fapt, construite, dacă nu admitem că au fost ridicate de uriași de aceeași statură cu statuile însele. Una dintre cele mai impunătoare dintre aceste statui colosale se află acum la Muzeul Britanic. Sculpturile de la Ronororaka – singurele care au fost găsite în picioare – sunt patru la număr, trei adânc scufundate în pământ, iar una odihnindu-și capul pe spate, precum capul unui om adormit. Deși toate au capete alungite, fețele lor sunt diferite; și semnifică în mod evident ideea unui portret, deoarece nasurile, gurile și bărbiile diferă foarte mult ca formă, stilul de aranjare al părului și chiar un gen de bonetă

ce are atașată o piesă posterioară pentru a acoperi partea din spate a capului – care arată că originalele nu erau nicidecum sălbatici din epoca de piatră. Însă întrebarea importantă este: „Cine le-a făcut?”; însă nici arheologia și nici geologia nu pot răspunde, deși aceasta din urmă recunoaște că insula este o parte a unui continent scufundat.

Însă cine a sculptat statuile chiar și mai colosale de la Bamiyan, cele mai înalte și mai uriașe din întreaga lume, pe lângă care „Statuia Libertății” a lui Bartholdi (aflată acum la New York) este pitică în comparație cu cea mai mare dintre cele cinci sculpturi? Burnes și alți iezuiți învățați care au vizitat locul vorbesc despre un munte „*precum un fagure cu celule gigantice*”, care găzduiește două sculpturi imense tăiate în aceeași rocă. Ele sunt menționate sub numele de rasa *Miaotse* modernă [în legende chinezești, o rasă antediluviană de uriași – n.t.] (a se vedea mai sus citatul despre Shoo-King), ultimii martori supraviețuitori ai lui *Miaotse* care „au tulburat pământul”; iezuiții au dreptate, iar arheologii care văd în aceste statui niște „Buddhași” greșesc. Căci toate aceste nenumărate ruine gigantice descoperite unele după altele în zilele noastre, toate siturile imense de ruine colosale care traversează America de Nord de-a lungul și dincolo de Munții Stâncoși, sunt lucrarea ciclopilor, adevărații și realii uriași din vechime. „Mase de oase umane enorme au fost găsite în America, lângă Misorte”, ne relatează un călător modern, chiar pe locul în care tradiția locală subliniază că a fost locul de stabilire a acelor uriași care au invadat America atunci când aceasta de-abia s-a ridicat din ape (a se vedea *De La Vega*, vol. IX, cap. 9).⁴⁰²

Tradițiile Asiei Centrale spun același lucru despre statuile din Bamiyan. Ce sunt ele și ce reprezintă locul în care ele au rămas în picioare timp de nenumărate veacuri, sfidând cataclismele din jurul lor și chiar cele create de mâna omului, ca în exemplul hoardelor lui

402 A se consulta și *Pneumatologie des Esprits*, vol. III, p. 55, de Mirville.

Timoor și al războinicilor vandali ai lui Nader-Shah? Bamiyan este un oraș din Asia Centrală, mic, sărac și pe jumătate în ruine, la jumătatea distanței dintre Cabul și Balkh, la baza marelui munte Kobhibaba al lanțului Paropamisian (sau Munții Hindukush), unii atingând 2600 de metri deasupra nivelului mării. În zilele străvechi, Bamiyan făcea parte din orașul antic Djooljool, distrus și ruinat complet de Genghis Han în secolul al XIII-lea. Întreaga vale este tivită cu stânci colosale, pline de peșteri și grote parțiale naturale, parțial artificiale, ce au fost cândva locuințele călugărilor budiști care au făcut din ele mănăstiri (*vihara* – loc izolat pentru retragere budistă). Asemenea vihara se găsesc din abundență, chiar și în prezent, în templele tăiate în stâncă din India și din văile din Jalalabad. La intrarea unei asemenea vihara au fost descoperite cele cinci statui enorme (considerate a fi reprezentări ale lui Buddha); sau, mai degrabă, au fost *redescoperite* în secolul nostru, de vreme ce faimosul călător chinez Hiouen-Thsang (Xuanzang) scrie că le-a văzut atunci când a vizitat Bamiyan în secolul al VII-lea.

Când se susține că nu există statui mai mari pe întregul glob, acest fapt este ușor de dovedit de toți călătorii care le-au examinat și le-au măsurat. Astfel, cea mai mare dintre ele are 52 de metri în înălțime, cu 20 de metri mai mult decât Statuia Libertății⁴⁰³ din New York – aceasta având doar 32 de metri. Faimosul colos din Rhodes, printre ale cărui picioare treceau cu ușurință cele mai mari vase din acele vremuri, măsoară doar 36-40 de metri înălțime. A doua statuie, tăiată în stâncă precum prima, are doar 36 de metri. A treia statuie este de doar 18 metri înălțime – celelalte două fiind mai mici, ultima având o statură doar puțin mai mare decât omul obișnuit al rasei noastre

403 Prima și a doua au în comun cu statuia lui Bartholdi o intrare la baza piciorului, care conduce la o scară spiralată, tăiată în stâncă, până la capul statuiilor. Eminentul arheolog și antropolog francez Marquis de Nadeylac remarcă în mod just în lucrarea sa că nu a existat în vremurile antice sau moderne o figură umană sculptată mai colosală decât primele două de la Bamiyan.

actuale. Primul și cel mai mare dintre coloși reprezintă un bărbat înveșmântat într-un fel de togă; Marquis de Nadeylac consideră că înfățișarea generală a figurii, liniile capului, veșmântul și, mai ales, urechile mari și clăpăuge, evidențiază fără îndoială că s-a dorit să fie imaginea lui Buddha. Dar aceasta nu dovedește nimic. Fără a ține seama de faptul că cele mai multe imagini ale lui Buddha existente în prezent, înfățișat în postură de meditație și în starea de samadhi, au urechi mari care atârnă, aceasta este o inovație ulterioară și o gândire ulterioară. Ideea primară s-a datorat alegoriei esoterice. Urechile neobișnuit de mari simbolizează omnisciența stării de înțelepciune și erau menite ca o aducere-aminte a Celui care *cunoaște și aude totul*, și a cărui iubire și atenție binevoitoare pentru toate creaturile nu lasă nimic neatins. „Domnul îndurător, Stăpânul nostru, aude plânsul și durerea celui mai mic dintre cei mici, dincolo de văi și munți, și se grăbește spre eliberarea sa”, spune o stanță. Gautama Buddha a fost un hindus arian, iar o abordare a acestui gen de urechi se găsește doar printre birmanezi și thailandezi (Siam) care, precum în Kochi, le distorsionează în manieră artificială. Călugării budiști care au transformat grotele Miaotse în vihara și celule au venit în Asia Centrală cam prin primul secol al erei creștine. De aceea Xuanzang, când vorbește despre statuia colosală, spune că: „Strălucirea ornamentației aurite care acoperea statuia” în zilele sale „orbea privirea omului”, dar despre acele străluciri nu au rămas vestigii în timpurile moderne. Chiar și veșmântul, în contrast cu imaginea însăși tăiată în piatra erectă, este făcut din ipsos și modelat peste imaginea din piatră. Talbot, care a realizat cea mai detaliată examinare, a descoperit că acest veșmânt aparținea unei epoci mult mai târzii. De aceea, statuia însăși trebuie atribuită unei perioade mult mai timpurii decât budismul. Dar pe cine reprezintă în acest caz?

Încă o tradiție, coroborată cu arhivele scrise, răspunde întrebării și explică misterul. Arhații și asceții budiști au descoperit cinci statui

(și mult mai multe, dar care sunt acum transformate în praf); atunci, deoarece trei dintre ele le-au descoperit în câteva nișe colosale la intrarea în viitoarele lor locuințe, le-au acoperit cu ipsos, iar peste cele originale au modelat noi statui care să-l reprezinte pe Domnul Tathagata. Zidurile interioare ale nișelor sunt acoperite până în prezent cu picturi în culori intense, reprezentând figuri umane, iar imaginea sacră a lui Buddha este repetată în fiecare porțiune. Aceste fresce și ornamente – care ne amintesc de stilul bizantin de pictură – sunt datorate evlaviei asceților-călugări, precum alte figuri minore și ornamentații tăiate în piatră. Însă cele cinci statui aparțin muncii manuale a inițiaților din a patra rasă, care au căutat refugiu, după scufundarea continentului lor, în zonele solide și sigure, precum și pe vârfurile lanțurilor muntoase ale Asiei Centrale. Mai mult, cele cinci statui sunt o consemnare nepieritoare a învățăturii esoterice cu privire la evoluția treptată a raselor.

Cea mai mare dintre ele este menită să reprezinte Prima Rasă a omenirii, corpul său eteric fiind comemorat în piatră dură și nemuritoare, pentru instruirea generațiilor viitoare, căci, altfel, amintirea sa nu ar fi supraviețuit potopului atlant. A doua, cea de 36 de metri, îi reprezintă pe cei „născuți din sudoare”; a treia – de 18 metri înălțime – immortalizează rasa căzută și care a inaugurat, astfel, prima rasă fizică, născută din mamă și tată, ultimii săi descendenți fiind reprezentați în statuile de pe Insula Paștelui; însă ele erau doar de 6-8 metri ca statură în epoca în care a fost scufundată Lemuria, după ce a fost aproape distrusă de focurile vulcanice. A patra rasă a fost și mai mică, deși gigantică în comparație cu rasa noastră actuală (a cincea), iar seriile de statui culminează în final cu aceasta. (A se vedea și următoarea parte, despre ruinele ciclopice și pietrele colosale ca mărturii ale uriașilor.)

Aceștia sunt, deci, „uriașii” Antichității, giborimii antediluvieni și postdiluvieni din Biblie. Ei au trăit și au prosperat mai degrabă în

urmă cu un milion de ani – și nu 3-4 mii de ani, după cum se afirmă. Anakimii (Anac) lui Iosua, pe lângă care însoțitorii acestuia erau ca niște „lăcuste”, sunt, prin urmare, o fantezie israelită – cu excepția cazului în care poporul Israelului susține pentru Iosua o vechime și o origine în Eocen sau măcar în epoca miocenă și își modifică mileniile cronologiilor sale în milioane de ani.

În tot ceea ce ține de timpurile preistorice cititorul trebuie să își aducă aminte de cuvintele înțelepte ale lui Montaigne. Acest mare filosof francez spunea:

„Este un temei stupid să disprețuim și să condamnăm ceva ca fiind fals doar pentru că nouă ne apare ca neavând nicio probabilitate sau niciun adevăr: iar aceasta este o vină ordinară la cei care se consideră mai adecvați decât tipul vulgar.

... Însă rațiunea m-a învățat că a condamna cu extremă hotărâre un lucru ca fiind fals și imposibil înseamnă a-ți acorda «privilegiul» de a pune limite și margini Voii lui Dumnezeu și de a restrânge puterea Mamei-Natură; și că nu există o mai mare nebunie în lume decât să le reducem la măsura capacității noastre și la limitele înguste ale suficienței noastre.

Dacă denumim aceste lucruri monștri sau miracole pe care rațiunea noastră nu le poate obține, câte se prezintă astfel, zilnic, vederii noastre? Să ținem cont de filtrul impus și de cât de orbește suntem conduși la cunoașterea celor mai multe lucruri care ne trec prin mâini; cu adevărat, vom descoperi că este mai degrabă o obișnuință decât o știință etichetarea lor ca ciudățenie: și că acele lucruri, dacă ni s-ar prezenta ca fiind cu totul noi, le-am privi fără îndoială ca pe niște lucruri la fel de neobișnuite și de incredibile ca oricare altele.” (*Eseuri*, cap. 26)

Un erudit cu o minte deschisă și intuitivă ar studia, prin urmare, istoria modernă înainte de a nega posibilitatea istoriei și a datelor noastre; de asemenea, ar cerceta și tradițiile universale răspândite în

întreaga literatură antică și modernă, pentru urmele lăsate de aceste minunate rase timpurii. Foarte puțini dintre cei necredincioși intuiesc bogăția de dovezi (cu valoare confirmativă) care există, de exemplu, chiar în cadrul Muzeului Britanic, într-o stare depozitată și complet neexplorată. Cititorul este rugat să arunce o privire la subiectul tratat în capitolul care urmează:

RUINELE CICLOPICE ȘI PIETRELE COLOSALE – MĂRTURII ALE URIAȘILOR

În lucrările sale uriașe – *Mémoires adressées à l'Académie des Sciences* – Jules de Mirville, care și-a asumat sarcina de a dovedi realitatea diavolului și de a evidenția sălașul acestuia în fiecare idol antic și modern, a adunat mai multe sute de pagini de „dovezi istorice” cu privire la faptul că în zilele *miracolelor* – păgâne și biblice – pietrele vorbeau, mergeau, rosteau oracole și chiar cântau. Iar în final, „piatra duhovnicească” sau „stânca lui Cristos”, „stânca spirituală” care l-a urmat pe Israel (*Corinteni I*, 10:4) „a devenit un *lapis jupiterian*”, înghițit de tatăl său Saturn „sub forma unei pietre”⁴⁰⁴. Nu vom discuta evidenta utilizare greșită și materializarea metaforelor biblice doar de dragul de a dovedi *satanismul* idolilor, chiar dacă se pot spune foarte multe⁴⁰⁵ pe acest subiect. Dar, fără a susține asemenea facultăți psihice înnăscute și fără vreun peripatetism pentru pietrele noastre noi vom aduna, la rândul nostru, fiecare dovadă disponibilă, pentru a arăta că: (a) dacă nu ar fi existat uriași care să deplaseze asemenea stânci colosale, nu ar fi existat

404 *Pierres Animées et parlantes*, p. 283. *Théologie de la Pierre*, p. 270.

405 Saturn este *Kronos*, „Timpul”. Faptul că el înghite „lapisul jupiterian” se poate dovedi într-o zi ca fiind o profeție. „Petru (*cephas, lapis*) este *piatra* pe care a fost ridicată Biserica Romei”, suntem asigurați. Însă *Kronos* se va dovedi cu siguranță că o „va înghiți”, așa cum a înghițit și „lapisul jupiterian” și alte mari personaje.

situri precum Stonehenge, Carnac (Bretania) și alte structuri ciclopice; (b) dacă nu ar fi existat un asemenea lucru precum *magia*, nu ar fi rămas atât de multe mărturii pentru *pietrele-oracol* și *pietrele-vorbitoare*.

În *Achaica* (p. 81) Pausanias mărturisește că la începutul lucrării sale el îi considera pe greci ca fiind extrem de stupizi pentru „că venerau niște pietre”. Dar după ce ajunge în Arcadia, el adaugă: „Mi-am transformat modul de gândire”. Prin urmare, fără venerarea pietrelor sau a idolilor din piatră și a statuiilor, care înseamnă același lucru – o nelegiuire pe care romano-catolicii nu le-o pot reproșa păgânilor, deoarece fac la fel – ființei i se poate permite credința în ceea ce atât de mulți mari filosofi și sfinți au crezut, fără ca persoana respectivă să aibă meritul de a fi numită „idioată” de „Pausaniașii” moderni.

Recomandăm cititorului studiul volumului VI din *Académie des Inscriptions (Mémoires*, p. 518), dacă dorește să studieze diversele proprietăți ale cremenii și ale pietricelelor din punctul de vedere al *Magiei* și al puterilor psihice. Într-un poem despre „Pietre”, atribuit lui Orfeu, aceste pietre sunt împărțite în ofit și siderit, „pietre-șerpi” și „pietre-stele”. „Ofitul este o piatră aspră, dură, grea, întunecată și care are *darul vorbirii*; când cineva se pregătește să o arunce, *ea produce un sunet similar strigătului unui copil*. Cu ajutorul acestei pietre Helanos a prezis distrugerea Troiei, patria sa...” (Falconnet)

Sanchoniathon și Philo din Byblos, când se referă la aceste *betyles* („pietre sacre”), le numesc „pietre însuflețite”. Fotie I repetă ceea ce Damascius, Asclepiade, Isidor și medicul Eusebius au afirmat înaintea lui. Eusebius nu se despărțea niciodată de varietățile sale de ofit, pe care le purta la sân și de la care primea oracole, transmise într-o voce șoptită precum un șuierat slab.⁴⁰⁶ Arnobius (un sfânt care, „dintr-un păgân, a

406 Aceeași voce, desigur, precum „mica voce” auzită de Elijah după cutremurul de la gura peșterii. „Susurul blând și subțire” (Regi I 19:12).

devenit *una din luminile Bisericii*” – le spun creștinii cititorilor săi) mărturisește că de fiecare dată când întâlnea în drumul său asemenea pietre punea întrebări „la care i se răspundea uneori într-o *voce clară și ascuțită*”. Noi întrebăm: Care este diferența dintre ofitul creștin și cel păgân?

Se cunoaște de asemenea și că faimoasa piatră de la Westminster era numită *liafail* – „piatra vorbitoare” – care și-a înălțat vocea doar o dată, pentru a numi regele care trebuia ales. Cambry („Monumente celtice”) spune că el a văzut-o când încă mai purta inscripția:⁴⁰⁷

Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum

Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem.

[„Cu excepția cazului când vorbele străvechilor clarvăzători sunt considerate născocite, și inteligența magicienilor oarbă, scoțienii trebuie să rămână și să stăpânească în locul în care ei găsesc această piatră.” – n.t.]

În final, Suidas vorbește despre un anume Heraclius, care putea distinge dintr-o privire pietrele însuflețite de cele care erau înzestrate cu mișcare; iar Plinius menționează pietre „care se rostogoleau departe când o mână căuta să le apuce”. (A se vedea *Dictionnaire des Religions par l'abbé Bertrand*; articolul despre „Heraclius și betyles”.)

407 Pietrele Logan sau pietrele-balansoar (pietrele aflate într-un echilibru fragil) poartă diverse nume. Celții aveau propria lor piatră a judecății sau a destinului, *clacha-brath*, piatră de divinație sau „piatră încercării”, precum și piatră-oracol; apoi există piatră mișcătoare sau însuflețită a fenicienilor; și piatră huruitoare a irlandezilor. Bretania are propriile *pierres branlantes* la Huelgoat. Ele se găsesc în Lumile Vechi și Noi: în Insulele Britanice, în Franța, Spania, Italia, Rusia, Germania etc., precum și în America de Nord. (A se vedea lucrarea lui Hodson, „Scrisori din America de Nord”, vol. II, p. 440.) Plinius vorbește despre mai multe asemenea pietre găsite în Asia (*Naturalis Historia* I, cap. 96); iar Apollonius Rhodius descrie pe larg asemenea pietre în echilibru și spune că ele „sunt pietre plasate pe creștetul unei movile, fiind atât de sensibile încât pot fi mișcate cu mintea”, cu referire, fără îndoială, la preoții antici care mișcau asemenea pietre prin forța voinței și de la distanță.

De Mirville – care caută să justifice Biblia – se întreabă foarte pertinent de ce pietrele monstruoase de la Stonehenge erau numite în vechime *chior-gaur* (de la *cor*, „dans”, din care provine *chorea*, și *gaur*, „uriaș”) sau „dansul uriașilor”. Iar apoi îl trimite pe cititor să găsească răspunsul la Episcopul din St. Gildas. Însă autorii lucrării *Voyage dans le Comté de Cornouailles, sur les traces des géants* și ai altor diverse scrieri despre ruinele de la Stonehenge⁴⁰⁸, Carnac și West Hoadley oferă informații mult mai bune și mai de încredere cu privire la acest subiect particular. În aceste regiuni – adevărate păduri de pietre – se găsesc monoliți imenși, „unii cântărind peste 500000 de kilograme” (Cambry). Aceste „pietre tip-balamale” (care se îmbină perfect unele cu altele) din Câmpia Salisbury se consideră a fi rămășițele unui templu druid. Însă druzii au fost oameni istorici, și nu ciclopi sau giganți. Cine atunci, dacă nu uriașii *sunt cei care ar fi putut ridica asemenea mase* (în special cele de la Carnac și de la West Hoadley), să le potrivească într-o asemenea ordine simetrică pentru a forma planisfera și să le plaseze într-un asemenea echilibru minunat, încât par că de-abia ating pământul, dar, cu toate acestea, să reziste eforturilor a 20 de bărbați care ar încerca să le disloce.

Noi spunem că majoritatea acestor pietre sunt relicvele ultimilor atlânți. Ni se va răspunde la aceasta că toți geologii susțin că sunt de origine naturală – adică o piatră, atunci când este supusă intemperiilor și își pierde strat cu strat materia din care este alcătuită, ajunge să aibă o asemenea formă. Și că inclusiv pietrele „răsucite” (care se îmbină perfect unele cu altele) din Anglia vestică, și care creează forme curioase, sunt produse tot de această cauză. Iar în final, de vreme ce toți oamenii de știință consideră „pietrele-balansoar” ca având o origine pur naturală, în care vântul, ploaia etc. au produs dezintegrarea straturilor stâncii,

408 A se vedea, printre altele, *History of Paganism in Caledonia*, de dr. Th.A. Wise.

afirmația noastră va fi în mod îndreptățit negată, mai ales că „se pot observa asemenea procese de modificare a pietrelor desfășurându-se în jurul nostru și în prezent”. Vom analiza cazul.

Dar citiți ce are de spus geologia și veți vedea că, adeseori, aceste mase stâncoase gigantice nici măcar nu aparțin țărilor în care s-au stabilit în prezent; și că congenerile lor geologice aparțin unor straturi necunoscute în acele regiuni și trebuie căutate foarte departe, dincolo de mări. William Tooke (în traducerea din franceză la *Sépulture des Tartares*, Arhiva VII, p. 2227), speculând asupra blocurilor enorme de granit care se răspândesc de-a lungul sudului Rusiei și Siberiei, spune cititorului că acolo unde se odihnesc acum nu există nici stânci, nici munți; și că ele trebuie să fie fost aduse „de la distanțe imense și cu niște eforturi uriașe”. Charton (*Voyageurs Anciens et Modernes*, vol. I, p. 230) vorbește despre o variație de asemenea stânci „din Irlanda”, care a fost supusă analizei unui eminent geolog englez, iar acesta îi atribuie o origine străină, „cel mai probabil africană”.

Aceasta este o *coincidență* ciudată, deoarece și tradiția irlandeză atribuie originea pietrelor sale circulare unui *vrăjitor care le-a adus din Africa*. De Mirville vede în acest vrăjitor „un hamit blestemat”. Noi vedem în el un atlant întunecat sau, probabil, chiar un lemurian anterior, care a supraviețuit până la nașterea Insulelor Britanice – în orice caz, un uriaș.⁴⁰⁹

În mod naiv, Cambry afirmă: „Oamenii nu au nimic de-a face cu aceasta ... căci nicio putere sau industrie umană nu ar putea vreodată întreprinde ceva de genul acesta. Natura singură a realizat totul (!!), iar știința va demonstra aceasta într-o zi” (p. 88). În orice caz, este o

409 Diodorus Siculus afirmă că în zilele lui Isis toți oamenii aveau o statură mare, fiind denumiți de eleni uriași.

putere *umană*, deși gigantică, cea care le-a realizat, și nu doar „Natura”; nu mai mult decât am spune Dumnezeu sau diavolul.

„Știința” de astăzi, care s-a angrenat deja să demonstreze că inclusiv mintea și spiritul omului sunt doar rezultatul *forțelor oarbe*, este destul de capabilă să accepte sarcina. Și chiar să dorească într-o dimineață frumoasă să caute să dovedească că doar Natura a ordonat stâncile uriașe de la Stonehenge, le-a aranjat poziția cu precizie matematică, oferindu-le forma planisferei de la Dendera și a semnelor Zodiacului, și a adus în zbor pietre grele de peste 500000 de kilograme din Africa și Asia, în Anglia și Irlanda!

Este adevărat că, ulterior, Cambry a retractat cele spuse. „Am crezut mult timp”, spune el, „că doar *Natura singură* ar putea produce acele minuni ... dar îmi retrag cuvintele ... întâmplarea este *incapabilă să creeze* asemenea combinații minunate ... iar cei care au plasat pietrele respective în echilibru sunt aceiași care au ridicat masivele roci mișcătoare de la Huelgoat, de lângă Concarneau...” Dr. John Watson, citat de același autor în *Antiquités Celtiques*, p. 99, când vorbește despre pietrele mișcătoare sau pietrele-balansoar situate pe versantul din Golcar („Vrăjitorul”), spune: „Mișcarea uluitoare a acestor stânci masive așezate în echilibru i-a făcut pe celți să le compare cu zeii...”

În „Stonehenge” (Flinders Petrie) se spune că: „Stonehenge este construit din piatră locală, piatră de nisip roșie sau piatră *sarsen*, numită local *grey weathers*. Dar unele dintre pietre, în special cele despre care se spune că sunt menite scopurilor astronomice, au fost aduse de la distanță, probabil din nordul Irlandei”.

Pentru a încheia, merită citate reflecțiile unui om de știință dintr-un articol pe acest subiect, publicat în 1850 în *Revue Archéologique*, p. 473. Despre pietrele care stau în echilibru (pietrele-balansoar) se spune:

„Fiecare piatră este un bloc a cărui greutate ar pune la încercare cele mai puternice mașini. Într-un cuvânt, ele sunt împrăștiate pe întregul Glob, iar în fața lor cuvântul *material* rămâne inexplicabil; la vederea lor imaginația este confuză și trebuie să fie înzestrată cu un nume la fel de colosal precum lucrurile însele. Mai mult decât atât, aceste *pietre imense aflate în echilibru*, numite uneori *routere* – plasate în poziție verticală pe una din laturile lor (ca punct de sprijin), echilibrul lor fiind atât de perfect, încât cea mai mică atingere este suficientă pentru a le pune în mișcare ... – trădează cea mai deplină cunoaștere a staticii. Contra-mișcarea reciprocă, suprafețele, planul convex și cel concav... toate le aliniază cu monumentele ciclopice, despre care se spune, pe bună dreptate și citându-l pe de La Vega, că «demonii par să fi lucrat asupra lor mai mult decât oamenii».”⁴¹⁰

Măcar o dată suntem de acord cu prietenii și dușmanii noștri, romano-catolicii, și întrebăm dacă asemenea minunății ale staticii și echilibrului, aplicate la mase ce cântăresc 500000 de kilograme, pot fi lucrarea sălbaticilor din Paleolitic, a oamenilor-peșterilor, mai înalți decât media omului din secolul nostru, dar muritori de rând ca și noi? Nu este scopul acestei lucrări să ne referim la diversele legende atașate acestor pietre-balansoar. Cu toate acestea, poate fi util să amintim

410 „Este dificil”, scrie Creuzer, „să nu suspectăm în structurile de la Tiryns și Mycenae forțe planetare despre care se presupune că sunt mișcate de puteri cerești, similare faimosului Dactyl.” (*Pelages et Cyclopes*) Până în prezent știința este ignorantă cu privire la subiectul ciclopilor. Se presupune că ei au construit toate așa-numitele „lucrări ciclopice”, a căror ridicare a necesitat mai multe regimente de uriași, pe când ei erau în total doar 77 (cam o sută, crede Creuzer). Ei sunt numiți „constructorii”, iar ocultismul îi numește „inițiatori”, care, după ce i-au inițiat pe unii pelasgi, au stabilit piatra de bază a adevăratei zidării. Herodot îi asociază pe ciclopi cu Perseu, „fiul unui demon asirian” (I, 6, p. 54). Raoul Rochette a descoperit că ciclopul Palaemonius, căruia i-a fost ridicat un sanctuar, „era tyrianul Hercules”. În orice caz, el a fost constructorul columnelor sacre de la Gadir, acoperite cu misterioase caractere, a căror cheie de înțelegere doar Apollonius din Tyana a deținut-o pe vremea sa; iar pentru imaginile ce încă pot fi văzute pe zidurile de la Ellora, ruinele gigantice ale templului de la Visvakarma, a fost „constructorul și meșteșugarul zeilor”.

citorului de Giraldus Cambrensis, care vorbește despre o asemenea piatră de pe Insula Mona; aceasta revenea mereu la locul său, orice efort de a o păstra în altă parte eșuând. În momentul cuceririi Irlandei de către Henry al II-lea, un conte pe nume Hugo Cestrensis, dorind să se convingă de realitatea fenomenului, a legat piatra de pe Mona de o altă piatră mult mai mare și le-a aruncat pe amândouă în mare. În următoarea dimineață ea a fost găsită în locul obișnuit... Învățătul William din Salisbury garantează faptul, mărturisind prezența sa în zidul unei biserici unde a văzut-o în anul 1554. Iar aceasta ne amintește de ceea ce spune Plinius despre o piatră lăsat de argonauți la Cyzicum, pe care cyzicanii au plasat-o în Prytanea, „de unde a fugit de mai multe ori, ceea ce i-a forțat să o fixeze cu plumb” (*Naturalis Historia*, XXXVI, p. 592). Avem aici, deci, pietre uriașe despre care întreaga Antichitate afirmă că sunt „vii, mișcătoare, vorbitoare și de sine-plimbătoare”. Ele erau, de asemenea, capabile, se pare, de a-i face pe oameni să fugă, de vreme ce au fost numite *routeres* (de la *rout*, „a pune pe fugă”), iar Des Mousseaux arată că ele sunt toate pietre profetice, numindu-le pietre *nebune* (a se vedea lucrarea acestuia, *Dieu et les Dieux*, p. 587). „Piatra-balansoar este acceptată de știință. De ce se leagănă, de ce a fost făcută să se comporte astfel? Trebuie să fii orb să nu vezi că această mișcare era un alt mijloc de divinație și că datorită chiar acestui motiv erau numite «pietrele adevărului».” (de Mirville, *Fétichisme*)⁴¹¹

411 Se spune că domnii Richardson și Barth au fost uimiți când au descoperit în deșertul Sahara aceleași pietre înălțate și trilit pe care le văzuseră și în Asia, Circassia, Etruria și în întreaga parte nordică a Europei. Rivett-Carnac din Allahabad, un distins arheolog, se arată foarte uimit la descoperirea descrierii făcute de Sir J. Simpson asupra semnelor în formă de cană (cupă) de pe pietrele și stâncile din Anglia, Scoția și alte țări vestice – „care oferă o asemănare extraordinară” cu „semnele de pe lespezile de piatră care înconjoară movilele de lângă Nagpur” (orașul șerpilor). Eminentul savant a văzut în acestea „o altă dovadă extraordinară la colecția deja existentă ... faptul că o ramură a triburilor nomade, care au străbătut demult Europa, a pătruns și în India”. Noi spunem că Lemuria, Atlantida și giganții ei, și primele rase ale celei de-a cincea rase-rădăcină au contribuit toate la aceste *beryles*, *lithoi* și pietre „magice” în general. Semnele în formă de cană sau cupă observate

Aceasta este istoria, trecutul vremurilor preistorice, garantând aceleași lucruri în epocile ulterioare. Dracontia, sacre pentru Lună și șarpe, erau „pietrele destinului” ale vechilor popoare, fiind chiar mai antice decât cele găsite în prezent; iar mișcarea sau legănarea lor era un cod foarte clar al preoților inițiați, care doar ei cunoșteau cheia acestei *citiri* antice. Vormius și Olaüs Magnus arată că doar conform ordinelor Oracolului, „a cărui voce vorbea prin imensele pietrele ridicate de puteri colosale ale uriașilor antici”, erau aleși regii Scandinaviei. „În India și în Persia”, spune Plinius, „cu ea (Oitzoé persană) se consultau magii pentru alegerea suveranilor lor” (*Naturalis Historia*, LXXXVII, cap. LIV); iar el descrie (în cap. XXXVIII, l. 2) o piatră care eclipsa Harpasa din India, și care era poziționată în așa manieră, încât „un singur deget o putea mișca, în timp ce greutatea întregului trup o făcea să reziste”. De ce atunci să nu fi avut și rocile-balansoar din Irlanda sau cele din Brinham, Yorkshire, același rol în activități de divinație sau comunicări oraculare? Cele mai uriașe dintre ele sunt, evident, relicvele atlanților; cele mai mici, precum pietrele de la Brinham, ce au câteva pietre rotitoare în vârf, sunt copii ale unor pietre mai antice, *lithoi*. Dacă episcopii din Evul Mediu nu ar fi distrus toate planurile

de J. Simpson, precum și „găurile scobite pe partea din față” a stâncilor și a monumentelor găsite de Rivett-Carnac, având „diferite mărimi, ce variază de la 15 cm la 3 cm în diametru, și o adâncime între 2 și 3 cm ... și aranjate în general sub formă de linii perpendiculare ce prezintă multe permutări în numere, dimensiune și dispunerea cupelor” – sunt pur și simplu *arhive scrise* ale celor mai străvechi rase. Oricine examinează cu atenție desenele făcute după aceste semne în *Archaeological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon*, India etc. va găsi în ele cel mai primitiv stil de consemnare sau înregistrare; ceva asemănător a fost adoptat de inventatorii americani ai codului Morse în scrierea telegrafică, care ne amintește de scrierea *abgam*, o combinație de linii lungi și scurte, pe care Rivett-Carnac le descrie ca fiind „tăiate în piatră de nisip”. Suedia, Norvegia și Scandinavia sunt pline de asemenea arhive *scrise*, caracterele runice adoptând semnele în formă de cupă și seriile de linii lungi și scurte. În *Infolio* a lui Johannes Magnus se poate vedea reprezentarea semi-zeului și uriașului Starchaterus (Starkad, elevul lui Kroszharsgrani, magicianul), care ține sub fiecare braț o piatră uriașă acoperită cu asemenea caractere runice; iar Starkad, conform legendei scandinave, a mers în Irlanda și a realizat fapte minunate în Nord și în Sud, în Est și în Vest. (A se vedea *Asgard and the Gods*.)

pietrelor *Dracontia* pe care le-au putut găsi, știința ar fi cunoscut mai multe despre acestea.⁴¹² Așa cum sunt acum, știm că ele au fost utilizate la modul universal în timpul lungilor perioade preistorice, toate în scopul de a profeti și a de realiza fenomene magice. E. Biot, membru al Institutului Franței, a publicat în jurnalul său *Antiquités de France*, vol. IX, un articol în care arăta că *Chatam peramba* („Câmpia morții”, un loc străvechi de înmormântare din Malabar) este identic cu vechile morminte de la Carnac – „un mormânt central proeminent”. „În ele se găsesc oase”, spune el, „iar dl Hillwell ne spune că unele dintre acestea sunt enorme, iar nativii (din Malabar) numesc mormintele *locuințele rakhasașilor* (ale uriașilor)”. Mai multe cercuri din piatră, „considerate a fi lucrarea a cinci panduși (*panch Pandava*), deoarece toate asemenea morminte se află în India, și care sunt foarte numeroase în această țară”, când au fost deschise la directiva lui Rajah Vasariddi „s-a constatat că ele conțin oase umane de dimensiuni foarte mari”. (T.A. Wise în lucrarea *History of Paganism in Caledonia*, p. 36.)

Din nou, de Mirville are dreptate în generalizarea sa, dacă nu chiar și în concluziile sale. Atât timp cât mult apreciată teorie – că pietrele *Dracontia* sunt în mare parte martori ai „marilor mișcări geologice naturale” (Charlton) și „sunt lucrarea Naturii” (Cambry) – este discreditată, remarcile sale sunt corecte. „Înainte de a declara *imposibilitatea* unei asemenea teorii, sfătuim știința să reflecteze ... și, mai presus de toate, să nu mai clasifice *titanii și uriașii* printre legendele primitive: căci lucrările lor se află chiar sub ochii noștri, iar acele pietre-balansoar se vor legăna pe bazele lor până la finalul lumii, pentru a-i ajuta pe savanți să vadă mai clar și să-și dea seama o dată pentru totdeauna că *cel care crede în minunile atestate de întreaga Antichitate nu este un candidat pentru ospiciul de nebuni*”. (*Fétichisme*, p. 288)

412 Charlton, autorul lucrării *Voyageurs anciens et modernes*, citat de De Mirville.

Este exact ceea ce noi nu putem repeta prea des, deși vocile ocultiștilor și ale romano-catolicilor strigă în deșert. Cu toate acestea, nimeni nu poate ignora faptul că știința este la fel de inconsistentă (cel puțin) în speculațiile sale moderne, precum era teologia antică și medievală în interpretările sale cu privire la așa-numita „Revelație” (Apocalipsă). Știința dorește ca oamenii să descindă din maimuța pitecoidă – o transformare care necesită milioane de ani – dar se teme să facă omenirea mai veche de 100000 de ani! Știința vorbește despre transformarea gradată a speciilor, despre selecția naturală și evoluția de la cea mai inferioară formă la cea mai superioară – de la moluște la pești, de la reptile la pasări și mamifere – dar îi refuză omului, care este, din punct de vedere fiziologic, doar un mamifer și un animal superior, o asemenea transformare a formei sale exterioare. Dar dacă iguanodonul monstruos al lui Wealdon poate fi strămoșul iguanei micșorate de astăzi, de ce nu poate deveni și omul monstruos al Doctrinei Secrete omul modern – adică veriga dintre animal și înger? Este ceva mai neștiințific în această teorie decât în cea de a refuza omului orice Eu nemuritor spiritual, făcând din el un robot, dar înălțându-l în același timp la rangul de *genul distinct* al sistemului Naturii? Științele oculte pot părea mai puțin științifice decât științele exacte actuale, dar ele sunt mai logice și mai consistente în învățăturile lor. Forțele fizice și afinitățile naturale ale atomilor pot fi suficiente ca factori de transformare a unei plante într-un animal; dar este nevoie de mai mult de o interacțiune între anumite agregate materiale și mediul lor pentru a aduce la viață un om pe deplin conștient; chiar dacă el nu ar fi decât o ramificație între doi „verișori slabi” din ordinul cvadruman. Științele oculte admit ceea ce spune Haeckel, că viața (obiectivă) de pe Globul nostru „este un postulat logic al istoriei naturale științifice”, dar adaugă că respingerea unei involuții spirituale similare, din *interior către exterior*, a vieții spirituale subiective și invizibile – eternă, fiind un Principiu al Naturii – este mai illogică, dacă se poate spune așa, decât a declara că Universul

și tot ce se află pe și în el a fost construit de către forțele oarbe inerente materiei, fără niciun ajutor exterior.

Să presupunem că un ocultist ar afirma că prima mare orgă a unei catedrale a apărut în manifestare în felul următor. Mai întâi, a existat o elaborare progresivă și gradată în spațiu a unui material maleabil, care a rezultat în producerea unei stări a materiei, numite *proteină organică*. Apoi, sub influența forțelor incidente, acele stări au fost aruncate într-o fază de echilibru instabil în care au evoluat lent și maiestuos, până au rezultat combinațiile noi de lemn sculptat și lustruit, de cuie și cleme din alamă, de tuburi din piele și fildeș. După care, după ce toate părțile sale s-au așezat într-o mașină armonioasă și simetrică, orga a început să facă să răsunе brusc Recviemul lui Mozart. Iar acesta a fost urmat de o sonată a lui Beethoven etc., la infinit, clapele sale apăsându-se singure, iar vântul suflând în tuburi prin forța și fantezia sa inerente... Ce ar spune știința despre o asemenea teorie? Cu toate acestea, exact această manieră este folosită de savanții materialişti pentru a ne spune cum s-a format Universul cu milioanele sale de ființe și împreună cu omul, cununa sa spirituală.

Oricare ar fi fost adevăratul gând lăuntric al lui Herbert Spencer, când a scris despre subiectul transformării gradate a speciilor, ceea ce el spune se aplică doctrinei noastre. „Construită în termenii evoluției, fiecare tip de ființă este concepută ca un produs al modificărilor realizate de gradații imperceptibile *asupra unui tip de ființă pre-existentă*.” (*Essays on Physiology*, p. 144) Atunci de ce, în acest caz, nu ar fi și omul istoric produsul unei modificări asupra unui tip de om pre-existent și preistoric, chiar dacă am presupune (de dragul argumentului) că nu există *nimic* în el care să-l facă să dureze mai mult decât structura sa fizică ori să trăiască independent de ea? Dar lucrurile nu sunt astfel! Căci, atunci când ni se spune că „materile organice sunt

produse în laborator de ceea ce am putea numi literal *evoluție artificială*” (anexa la lucrarea *Principles of Biology*, p. 482), noi răspundem distinsului filosof englez că alchimiștii și marii inițiați au realizat cu mult mai multe înainte ca chimiștii să încerce „să construiască din elementele disociate niște combinații complexe”. Homunculii lui Paracelsus sunt un fapt în alchimie și vor deveni, cel mai probabil, un fapt și în chimie, iar atunci Frankenstein-ul doamnei Shelley va trebui considerat o profeție. Însă niciun chimist sau vreun alchimist nu va înzestra vreodată un asemenea „monstru Frankenstein” cu alte instincte decât cele animale, cu excepția cazului în care acesta face ceea ce li se atribuie „strămoșilor”, și anume își părăsește trupul și se întrupează într-o „formă goală”. Dar chiar și un asemenea om nu ar fi natural, ci unul *artificial*, căci „strămoșii” noștri au trebuit, în decursul evoluției eterne, să devină *zei* înainte de a deveni oameni.

Digresiunea aceasta este doar o dorință de a justifica aspectele în fața celor puțini gânditori ai secolului viitor care ar putea citi acestea. Însă ea explică totodată și motivul pentru care cei mai buni și mai spirituali oameni din zilele noastre nu pot fi mulțumiți cu învățăturile științei sau ale teologiei; și de ce ei preferă orice astfel de „nebunii psihice” în locul declarațiilor dogmatice ale ambelor, niciuna dintre ele neavând nimic mai bun de oferit în afară de credința *oarbă* în infailibilitatea lor. Tradiția universală este, cu adevărat, un ghid mult mai sigur în viață. Iar tradiția universală arată că omul primitiv a trăit multe secole împreună cu creatorul său și cu primii săi învățători – Elohimii – în „Grădina Edenului” Lumii sau în „Încântare”. Vom discuta despre învățătorii sau instructorii divini în stanța a XII-a.

45. Au venit primele ape mari. Ele au înghițit cele șapte mari insule (a).

46. Toți cei sfinți au fost salvați, toți cei nesfinți au fost distruși.
Iar odată cu ei cea mai mare parte a animalelor produse din sudoarea
Pământului (b).

(a) Deoarece acest subiect – al patrulea mare potop de pe pământul nostru în acest ciclu – este în întregime tratat în capitolele care urmează ultimei stanțe, a comenta acum despre el ar însemna să ne repetăm. Cele șapte mari insule (*dvipa*) au aparținut continentului Atlantidei. Învățăturile secrete arată că „Potopul” a înghițit a patra rasă, cea a uriașilor, nu din cauza depravării lor ori pentru că deveniseră „negri din cauza păcatelor”, ci pur și simplu pentru că acesta este destinul fiecărui continent care – precum tot ce există sub soarele nostru – se naște, trăiește, decade și moare. Aceasta s-a petrecut când rasa a cincea se afla în faza sa de copilărie.

(b) Astfel au pierit uriașii – magicienii și vrăjitorii, adaugă fantezia tradiției populare, dar „toți cei sfinți au fost salvați”, pe când doar „nesfinții au fost distruși”. Acest lucru s-a datorat însă foarte mult *previziunii* celor „sfinți” (care nu-și pierduseră capacitatea de a folosi cel „de-al treilea ochi”) cu privire la karmă și la legea naturală. Vorbind despre rasa ulterioară (a cincea omenire), Comentariul spune:

„Doar o mână dintre cei Aleși, ai căror instructori divini au mers să populeze acea Insulă Sacră – «din care va veni ultimul Mântuitor» – au împiedicat omenirea ca o jumătate a ei să o distrugă pe cealaltă [așa cum face în prezent omenirea – n. H.P.B.]. Ea (omenirea) a devenit divizată. Două treimi din ea erau conduse de dinastii de spirite materiale, inferioare ale pământului, care au preluat corpurile ușor accesibile; o treime a rămas credincioasă și s-a alăturat rasei a cincea care de-abia se năștea – întrupaților divini. Când Polii s-au mișcat (pentru a patra oară) aceasta nu i-a afectat pe cei care erau protejați și care se separaseră de a patra rasă. Precum lemuriienii – singurii care au pierit au fost atlantzii lipsiți de divinitate, și «nu au mai fost văzuți»...”

STANȚA XII

RASA A CINCEA ȘI INSTRUCTORII EI DIVINI

(47) Rămășițele primelor două rase dispar pentru totdeauna. Grupe de diverse rase atlante sunt salvate de la potop împreună cu strămoșii celei de-a cincea. (48) Originea rasei noastre actuale, rasa a cincea. Primele dinastii divine. (49) Cele mai vechi licăriri din Istorie, acum atașate de cronologia alegorică a Bibliei, și istoria „universală” care o urmează servil. – Natura primilor instructori și civilizatori ai omenirii.

47. Puțini (*oameni*) au rămas. Unii galbeni, unii bruni și negri, iar alții roșii – dintre cei rămași. Cei de culoarea Lunii (*din primele grupe divine*) au dispărut definitiv (a)...

48. A cincea rasă produsă de grupa sfântă (*a rămas*). Și a fost condusă de primii săi regi divini.

49. „Șerprii” care au coborât din nou; care au făcut pace cu a cincea (*rasă*), pe care au învățat-o și au instruit-o (b)...

(a) Acest verset (47) se referă la a cincea rasă. Istoria nu începe cu ea, dar tradiția vie și veșnic-recurentă o face. Istoria ori ceea ce se numește „istorie” nu merge mai departe de niște origini fantastice ale celei de-a cincea sub-rase a noastre – adică „doar câteva mii” de ani. Este vorba despre sub-diviziunile acestei prime sub-rase a celei de-a cincea rase-rădăcină la care se face referire în propoziția: „Unii galbeni, unii bruni și

negri, iar alții roșii au fost dintre cei rămași”. Cei „de culoarea Lunii” (adică prima și a doua rasă) au dispărut definitiv – fără să lase niciun fel de urme; și aceasta pe vremea celui de-al treilea „potop” al rasei lemuriene (rasa a treia), acel „Mare Dragon” a cărui coadă a măturat toate popoarele într-o clipă. Și aceasta este adevărata semnificație a versetului din Comentarii care spune:

„*Marele Dragon nu are respect decât pentru «Șerpia Înțelepciunii, șerpia ale căror vizuini se află acum sub pietrele triunghiulare»*, adică „Piramidele din cele patru colțuri ale lumii.”

(b) Aceasta ne spune clar ceea ce este menționat în repetate rânduri în Comentarii: faptul că inițiații sau înțelepții celor trei rase (a treia, a patra și a cincea) au locuit în lăcașuri subterane, în general sub anumite tipuri de structuri piramidale, dacă nu chiar sub o piramidă. Căci asemenea „piramide” existau în cele patru colțuri ale lumii și nu au fost niciodată monopolul pământului faraonilor, deși până când nu au fost descoperite ca fiind răspândite în întreaga zonă a celor două Americi, dedesubtul și deasupra solului, sub și printre pădurile virgine, în văi și pe câmpii, erau considerate a fi proprietatea exclusivă a Egiptului. Chiar dacă piramidele adevărate și corecte din punct de vedere geometric nu se mai găsesc în regiunile europene, multe dintre presupusele „peșteri neolitice” timpurii; monumentele megalitice (*menhir*) în formă conică, piramidală ori triunghiulară colosală din Morbihan și Bretania în general; mulți dintre tumulii danezi și chiar multe dintre „mormintele uriașe” din Sardinia, împreună cu însoțitorii lor inseparabili – construcțiile conice, *nuraghi* – sunt cu atât mai mult sau mai puțin copii stângace ale piramidelor. Multe dintre aceste formațiuni sunt lucrările primilor oameni care s-au stabilit pe continentul nou-născut și în insulele Europei, rasele – „unele galbene, unele brune și negre, iar altele roșii” – care au rămas după scufundarea ultimelor

continente și insule atlante (în urmă cu 850000 de ani), cu excepția insulei atlante a lui Platon și înainte de sosirea marilor rase ariene; în timp ce altele au fost construite de primii imigranți din Orient. Cei care nu pot accepta vechimea rasei umane ca având cel puțin 57000 de ani, atribuită de dr. Dowler scheletului găsit de acesta în New Orleans pe malul fluviului Mississippi, vor respinge, desigur, aceste fapte. Dar într-o zi își vor da seama de greșala lor. Ceea ce noi denigrăm este nesăbuita glorificare de sine a arcadienilor, care s-au declarat de la sine προσελήνοι, „mai bătrâni decât Luna”, și a locuitorilor din Attica, ce au afirmat că ei au existat înainte de apariția Soarelui pe cer, și nu vechimea lor incontestabilă. Și nu putem râde de credința universală că am avut strămoși uriași. Faptul că oasele de mamut și de mastodont, iar într-un caz cele ale unei salamandre gigantice, au fost confundate cu oase umane, nu îndepărtează dificultatea că, dintre toate mamiferele, omul este singurul căruia știința nu-i permite să descrească precum toate celelalte statui de animale, de la uriașul *homo diluvii* la creatura de 1,50-1,80 de metri care este astăzi.

Însă „Șerpia Înțelepciunii” și-au păstrat bine dovezile, iar istoria evoluției umane este trasată în cer așa cum este trasată pe zidurile subterane. Omenirea și stelele sunt indisolubil legate unele de altele, datorită *spiritelor inteligente* care le conduc pe acestea din urmă.

Simbologii moderni ar putea lua în răs aceste lucruri, numindu-le „fantezii”, dar „este incontestabil faptul că potopul a fost (întotdeauna) asociat în legende anumitor popoare din Orient nu numai cu piramidele, ci și cu constelațiile”, scrie Staniland Wake (*The Great Pyramid*). „Bătrânul Dragon” este identic cu „Marele Potop”, spune Proctor (în *Knowledge*, vol. I, p. 243): „Știm că în trecut constelația Dragonului se afla la pol sau în fruntea sferei cerești. În templele stelare ... Dragonul era constelația conducătoare sau cea mai dominantă. Este unic modul

în care constelațiile corespund în secvență și în aliniamentul ascensiunii drepte cu evenimentele consemnate cu privire la potopul biblic”.

Motivele acestei *singularități* au fost clarificate în această lucrare. Dar ea arată doar că *mai multe* potopuri au fost amestecate în amintirile și legendele sub-raselor celei de-a cincea rase. Primul mare „potoș” a fost astronomic și cosmic, în timp ce multe altele au fost doar terestre. În orice caz, aceasta nu l-a împiedicat pe foarte învățatul nostru prieten, dl Gerald Massey – un adevărat inițiat în misterele Muzeului Britanic însă doar un *auto-inițiat* – să declare și să insiste că scufundarea atlantă și potopul sunt doar fantezii antropomorfizate ale oamenilor ignorați; și că Atlantida nu este decât o *alegorie astronomică*. În orice caz, marea alegorie zodiacală este bazată pe evenimente istorice, care nu pot interfera unele cu altele; și explică de asemenea și faptul că fiecare cercetător al ocultismului știe ce înseamnă această alegorie astronomică și zodiacală. Smith arată în epopeea lui Nimrod de pe tăblițele asiriene adevărata semnificație a sa. „Cele 12 cânturi” ale sale se referă la cursul anual al Soarelui prin cele 12 luni ale anului. Fiecare tăbliță corespunde unei anumite luni și conține o referință clară la formele animale ale semnelor Zodiacului; al unsprezecelea cânt este „consacrat lui Rimmon, zeul furtunii și al ploii, și se armonizează cu al unsprezecelea semn al Zodiacului – Vărsătorul” (*Nineteenth Century*, 1882, p. 236). Dar chiar și acesta este precedat în vechile arhive de potopul cosmic pre-astronomic, care a devenit alegorizat și simbolizat în Zodiacul de mai sus sau în Potopul lui Noe. Dar toate acestea nu au nimic de-a face cu Atlantida. Piramidele sunt strâns asociate cu ideea Marelui Dragon (constelația), cu „Dragonii Înțelepciunii” sau marii inițiați ai raselor a treia și a patra, și cu inundațiile Nilului, considerate o divină aducere-aminte a marelui potop atlantic. Însă despre arhivele astronomice ale Istoriei Universale se spune că au început cu a treia sub-rasă a celei de-a patra rase-rădăcină sau rasa atlanților. Când a fost

aceasta? Datele oculte arată că încă din momentul stabilirii regulate a calculelor zodiacale în Egipt *polii s-au inversat de trei ori*.

Vom mai reveni la această afirmație. Asemenea simboluri ca cele reprezentate de semnele Zodiacului – un fapt care oferă un prilej materialistilor de a se agăța de teoriile și opiniile lor unilaterale – au o semnificație prea profundă, iar influența lor asupra umanității noastre este prea importantă pentru a fi tratate în doar câteva cuvinte. Între timp trebuie să luăm în considerare semnificația unei alte afirmații care îi menționează (versetul 48) pe primii *regi divini*, despre care ni se spune că au „re-coborât” și i-au ghidat și *instruit* pe oamenii rasei a cincea după ultimul potop! Vom trata această ultimă afirmație din punct de vedere istoric, în secțiunile care urmează, dar trebuie să încheiem cu câteva detalii despre subiectul „șerpilor”.

Comentariile brute asupra stanțelor arhaice trebuie să se încheie aici. Elucidarea ulterioară necesită dovezi obținute din lucrări antice, medievale și moderne care au tratat aceste subiecte. Toate asemenea dovezi trebuie să fie adunate, corelate și aranjate într-o ordine mai bună, pentru a atrage atenția cititorului cu privire la această mare bogăție de dovezi istorice. Și, deoarece nu se poate insista niciodată suficient de mult asupra semnificației multiple a simbolului straniu – numit adeseori în mod sugestiv „ispititorul omului” din perspectiva bisericii ortodoxe – pare mult mai rezonabil să epuizăm acest subiect cu fiecare dovadă disponibilă în acest moment, chiar și cu riscul de a ne repeta. Titanii și kabirii au fost invariabil asociați de teologii noștri și de simbologii pioși cu personajul grotesc numit diavolul, iar fiecare dovadă a contrariului a fost până acum neîncetat respinsă și ignorată; prin urmare, ocultistul nu trebuie să neglijeze nimic din ce ar putea să învingă această conspirație de calomniere. Ne-am propus să împărțim subiectele implicate în aceste ultime trei versete în mai multe grupe

și să le analizăm în acest capitol final cu cea mai mare atenție și pe cât ne permite spațiul. Astfel, putem adăuga câteva detalii la dovezile generale ale Antichității, cu privire la cele mai disputate doctrine ale ocultismului și ale Doctrinei Secrete – marea lor majoritate găsindu-se în volumul IV, în partea despre simbologie.

ȘERPII ȘI DRAGONII ÎN SEMNIFICAȚII SIMBOLICE DIFERITE

La caldeeni numele dragonului nu era scris fonetic, ci era reprezentat de două monograme, care semnificau, *probabil*, conform orientaliștilor, o creatură „cu solzi”. Iar G. Smith remarcă foarte pertinent: „Această descriere se poate aplica, desigur, unui dragon fabulos, unui șarpe sau unui pește”; iar noi putem adăuga: Se aplică într-un caz lui *Makara*, al zecelea semn zodiacal, care înseamnă în sanscrită un animal amfibiu nedefinit, numit în general crocodil, dar semnificând cu adevărat altceva. (A se vedea și vol. IV, despre „Misterele Hebdomadului”.) Astfel, devine o recunoaștere practică a faptului că asiriologii, în orice caz, nu cunoșteau nimic sigur cu privire la poziția „dragonului” în vechea Caldee, de la care evreii și-au obținut simbolismul, doar ca să fie apoi jefuiți de el de către creștini, care au făcut din „cel cu solzi” o entitate vie și o putere malefică.

Un specimen de dragon „cu aripi și solzi” poate fi văzut la Muzeul Britanic. Reprezentând evenimentele Căderii, conform aceleiași autorități, există, de asemenea, și două personaje de-o parte și de alta a unui copac, fiecare întinzându-și mâinile către „măr”, în timp ce în spatele „copacului” se află șarpele-dragon. Din punct de vedere esoteric, cele două personaje sunt doi „caldeeni” pregătiți pentru inițiere, șarpele simbolizând „inițiatorul”; în timp ce zeii invidioși, care îi blestemă pe cei trei, reprezintă clerul profan exoteric. Deci, după cum poate vedea orice ocultist, nu se prezintă prea mult din „evenimentul biblic” aici.

„Marele Dragon nu respectă decât șerpilor Înțelepciunii”, spune stanța; și astfel dovedește corectitudinea explicației noastre cu privire la cele două personaje și la „șarpe”.

„Șerpilor care au coborât din nou ... și i-au învățat și instruit” pe oamenii din a cincea rasă. Ce om de bun-simț ar putea crede că aici textul se referă la șerpi adevărați? Iar această ipoteză grosolană a devenit aproape o axiomă printre oamenii de știință: ideea că cei care au scris în Antichitate despre diverși dragoni și șerpi sacri fie au fost oameni superstițioși și creduli, fie au avut intenția de a-i înșela pe cei mai ignoranți decât ei. Cu toate acestea, de la Homer încolo, termenul a implicat ceva ascuns profanilor.

„Teribili sunt zeii când se manifestă” – acei zeii pe care oamenii îi numesc *dragoni*. Iar Aelianus, abordând în lucrarea sa *De Natura Animalum* aceste simboluri ofidiene, face anumite remarci care arată că el a înțeles bine natura acestui simbol, cel mai străvechi. Și explică foarte pertinent versetul homeric de mai sus: „Căci dragonul, deși este sacru și trebuie venerat, *deține în el însuși ceva ce ține mai mult de natura divină*, un element care este mai bine (pentru alții, probabil) să rămână tănuț” (Cartea a XI-a, cap. 17).

Acest „dragon” are o semnificație septenară, și pot fi oferite cea mai înaltă și cea mai joasă dintre ele. Prima este identică, în mod evident, cu „cel născut din sine însuși”, adică Logosul (hindusul *Aja*). Acesta era al doilea aspect al Trinității (Fiul) pentru gnosticii creștini numiți *naasenians* ori adoratorii șarpelui. Simbolul său era constelația Dragonului.⁴¹³ Cele șapte „stele” ale sale sunt cele șapte stele ținute în mâna lui „Alpha și Omega” din Apocalipsă. În sensul său cel mai terestru, termenul „dragon” era aplicat oamenilor înțelepți.

413 Așa cum este arătat de H. Lizeray în *Trinité Chrétienne Devoilée*, plasat între Tatăl imuabil (Polul, Punctul fix) și materia muabilă dragonul transmite materiei influențele primite de el de la Pol, și de aici vine numele său – *Verbum* (Cuvântul).

Această parte a simbolismului religios al Antichității este foarte ocultă și misterioasă, și de aceea poate rămâne de neînțeles profanului. În vremurile noastre moderne este atât de deranjantă creștinilor, încât nu poate scăpa de acuzația unei directe denunțări a celor mai prețuite dogme creștine, în ciuda civilizației noastre; și are nevoie pentru aceasta de pana și de geniul lui Milton, a cărui ficțiune poetică a prins rădăcini în Biserică, devenind o adevărată dogmă dezvăluită.

Alegoria dragonului (balaurului) și a presupusului său „cuceritor din Ceruri” i-a avut la origine pe Sfântul Ioan și „Revelațiile” sale? Noi răspundem categoric „Nu”. „Balaurul” său este Neptun, simbolul magiei atlante.

Pentru a demonstra negația, cititorul este rugat să analizeze simbolismul șarpelui sau al dragonului sub aspectele sale multiple.

GLIFE SIDERALE ȘI COSMICE

Fiecare astronom – în afară de ocultști și de astrologi – cunoaște faptul că, figurativ, lumina astrală, Calea Lactee, precum și traiectoria Soarelui către tropicul Racului și cel al Capricornului, împreună cu cercurile anului sidereal sau anul tropic, au fost numite întotdeauna „șerpi” în frazeologia alegorică și mistică a inițiaților.

Aceasta din punct de vedere metaforic. Poseidon este un „dragon”: „Chozzar, numit de profani Neptun” (cultul gnosticilor Peratae); „Bunul și perfectul șarpe”, Mesia al Naasenienilor, al căror simbol pe cer este *Draco*.

Dar este necesar să facem o distincție între caracterele acestui simbol. De exemplu: Esoterismul zoroastrian este identic cu acela al Doctrinei Secrete; iar atunci când citim în *Vendidad* plângerile rostite împotriva

„șarpelui”, ale cărui mușcături au transformat eterna și minunata primăvară din Airyana Vaego, transformând-o în iarnă, generând boală și moarte, și aducând în același timp suferință mentală și psihică, fiecare ocultist știe că șarpele la care se face referire este Polul Nord și, de asemenea, polul cerului.⁴¹⁴ Acesta din urmă produce anotimpurile conform unghiului la care pătrunde centrul Pământului. Cele două axe *nu au mai fost paralele* și de aceea primăvara veșnică din Airyana Vaego, de pe minunatul râu Daitya, a dispărut, iar „magii arieni au fost nevoiți să emigreze către Sagdiani” – spun consemnările exoterice. Însă învățătura esoterică afirmă că polul a trecut prin ecuator și că „pământul fericirii” celei de-a patra rase, moștenirea sa primită de la a treia, a devenit apoi regiunea dezolării și a jalei. Chiar și numai acest element poate fi considerat o dovadă incontestabilă a marii vechimi a scripturilor zoroastriene. Neo-arienii epocii postdiluvienne cu greu ar fi putut, desigur, recunoaște munții pe vârfurile cărora strămoșii lor s-au întâlnit înainte de Potop și au discutat cu purele „Yazatha” (spiritele elementelor), a căror viață și hrană o împărtășiseră cândva. Așa cum se arată de Eckstein (*Revue Archéologique*, an. 8, 1885), „*Vendidad* pare a evidenția o mare transformare în atmosfera Asiei Centrale; cum ar fi puternice erupții vulcanice și prăbușirea întregului lanț muntos din vecinătatea munților Kara-Korum”.

Egiptenii, conform lui Eusebius – care a scris măcar o dată adevărul (în mod surprinzător) – simbolizau Cosmosul printr-un vast cerc de foc, ce reprezenta un șarpe cu un cap de șoim fixat de-a lungul diametrului său. „Aici avem polul Pământului în cadrul planului eclipticii, însoțit de toate consecințele distrugătoare care trebuie să apară dintr-o asemenea poziție a Cerului: când întregul Zodiac, peste 25000 de ani, va ajunge să fie înroșit de flăcările solare, și *fiecare semn va trebui să fie vertical* față de regiunea polară.” (A se vedea *Sphinxiad* a lui Mackey.)

414 Simbolizat de egipteni sub forma unui șarpe cu cap de șoim.

Meru – locuința zeilor – a fost plasat, după cum s-a explicat anterior, la Polul Nord, în timp ce Patala, tărâmul inferior al iadului, se presupunea că se află în sud. Deoarece fiecare simbol din filosofia esoterică are șapte chei, Meru și Patala (din punct de vedere geografic) au o singură semnificație și reprezintă zone fizice concrete; în timp ce din punct de vedere astronomic ei au o altă semnificație, și anume „cei doi poli” – al căror înțeles a ajuns să fie desemnat în sectarismul exoteric prin „Muntele” și „Adâncul” (Abisul) ori Cerurile și iadul. Dacă luăm în considerare doar semnificațiile astronomice și geografice, găsim că anticii cunoșteau topografia și natura regiunilor arctice și antarctice mai bine decât oricare dintre astronomii noștri moderni; și ei aveau motive (chiar foarte bune) pentru a numi un pol „Muntele” și pe celălalt „Abisul”. Așa cum explică (doar pe jumătate) autorul recent menționat, *Helion* și *Acheron* însemnau aproape același lucru: „*Heli-on este Soarele în punctul cel mai sus*” (Helios, Heli-on, „cel mai înalt”; iar „*Acheron* se află la 32 de grade deasupra polului și la 32 de grade dedesubtul său, presupunându-se, astfel, că acest râu alegoric atinge orizontul nordic la latitudinea de 32 de grade. Vasta cavitate concavă care este pentru totdeauna ascunsă privirii noastre și care înconjoară polul sud fiind numită, prin urmare, Groapa ori Adâncul; și pentru că ei au observat către Polul Nord un anumit circuit pe cer, care apărea întotdeauna deasupra orizontului, l-au numit Muntele. Deoarece Meru este locuința din Ceruri a zeilor, despre ei se spune că *urcă* și *coboară* periodic; aceasta însemnând din punct de vedere astronomic zeii zodiacali, care traversează Polul Nord inițial al Pământului către Polul Sud al Cerului”. „În acele vremuri” – adaugă autorul acestei lucrări curioase, *Sphinxiad*, și al alteia, *Uranius Key to the Revelations* – „în momentul prânzului ecliptica era paralelă cu meridianul, iar o parte a Zodiacului cobora de la Polul Nord către orizontul nordic, traversând cele opt încolăcirii ale Șarpelui (opt ani siderali sau 200000 de ani solari),

care păreau a fi precum o scară imaginară cu opt trepte ce ajungea de la pământ la pol, adică tronul lui Jove (Jupiter). Sus pe această scară, deci, coborau și urcau zeii, adică semnele Zodiacului. (Scara lui Iacob și îngerii)... Sunt mai mult de 400000 de ani de când Zodiacul a format părțile laterale ale acestei scări.”

Aceasta este o explicație ingenioasă, chiar dacă nu este complet liberă de erezie ocultă. Dar este mai aproape de adevăr decât multe lucrări de un caracter mai științific și, în special, teologic. Așa cum am spus, trinitatea creștină a fost pur astronomică de la începutul său, ceea ce l-a făcut pe Rutilius să spună despre cei care au euhemerizat-o: *Judaea gens, radix stultorum* („Poporul evreu, sursă a neroziei”).

Însă profanii și, mai ales, fanaticii creștini, mereu în căutarea unor confirmări științifice la textele lor cu literă moartă, vor persista să vadă în polul ceresc adevăratul șarpe din Geneză, satana, dușmanul omenirii, în locul a ceea ce este el – o metaforă cosmică. Când se spune că zeii părăsesc Pământul, nu se referă doar la zei, la protectori și instructori, ci și la zeii minori – regenții semnelor zodiacale. Cu toate acestea, deoarece sunt entități efective și existente, care au dat naștere, au hrănit și au educat omenirea în tinerețea sa timpurie, zeii apar în fiecare scriptură, la fel de mult în cele zoroastriene, pe cât și în evangheliile hinduse. Ormazd sau Ahura-Mazda, „Domnul Înțelepciunii”, este sinteza „binefăcătorilor nemuritori”⁴¹⁵ – *Amshaspend* ori *Amesh-Spenta* – „Cuvântul” sau Logosul, împreună cu cele șase aspecte ale sale cele mai înalte, în tradiția zoroastriană. Acești „binefăcători nemuritori” sunt descriși în Zamyad yasht sub numele de „Amesha-Spenta, cei strălucitori, cu ochi folositori, măreți, de ajutor ... nepieritori și puri ... care toți șapte au o minte asemănătoare, o vorbire asemănătoare, toți șapte acționând la fel... Ei

415 Tradus, de asemenea, și ca „nemuritorii beatifici” de dr. W. Geiger; însă primul nume este mai corect.

sunt *creatorii și distrugătorii creaturilor* lui Ahura-Mazda, creatorii și supraveghetorii lor, protectorii și conducătorii lor...”.

Aceste câteva linii sugerează caracterul dual și chiar triplu al acestor amshaspend, dhyanii-chohani sau „șerpii Înțelepciunii”. Ei sunt identici cu Ormazd (Ahura-Mazda), deși separați de acesta. De asemenea, ei sunt îngerii stelelor creștinilor – *staryazatas* ale zoroastrienilor – sau, din nou, cele șapte planete (inclusiv Soarele) ale fiecărei regiuni.⁴¹⁶ Epitetul „cei strălucitori și cu ochi folositori” dovedește aceasta. Toate nuanțele se referă la planul fizic și cel sideral. Pe planul spiritual ei sunt puterile divine ale lui Ahura-Mazda; iar pe planul astral, psihic, ei sunt „constructorii”, „vegheții”, pitar (părinții) și primii preceptori ai omenirii.

Când muritorii vor deveni suficient de spiritualizați nu va mai fi nevoie de a le *impune* o corectă înțelegere a înțelepciunii antice. Oamenii vor ști atunci că nu a existat niciodată un mare reformator al lumii și al cărui nume a fost transmis generației noastre, (a) care să nu fi fost o emanație directă a Logosului (sub orice nume cunoscut nouă), adică o reîncarnare *esențială* a unuia dintre „cei șapte” ori „Spiritul dumnezeiesc sub formă înșeptită; și (b) care să nu fi apărut înainte, în timpul ciclurilor anterioare. Ei vor recunoaște atunci cauza care produce în istorie și în cronologie anumite enigme ale epocilor; motivul pentru care, de exemplu, este imposibil *pentru ei* să desemneze oricare dată sigură lui Zoroastru, care se găsește înmulțit cu 12 și cu 14 în *Dabistan*; ori motivul pentru care rishii și manu-șii sunt atât de amestecați în numerele și individualitățile lor; ori de ce Krishna și Buddha vorbesc despre ei ca fiind *re-încarnări*, adică Krishna este identificat cu Rishi

416 Acești „șapte” au devenit opt, *Ogdoad* din religiile ulterioare *materializate*; al șaptelea sau cel mai înalt principiu nemaifiind Spiritul pătrunzător, sinteza, ci devenind un număr antropomorf ori o unitate adițională.

Narayana, iar Gautama oferă o serie de nașteri anterioare ale sale; și de ce Krishna, mai ales, fiind „*chiar supremul* Brahma”, este numit totuși *Amamsavatara*, adică doar o „parte a unei părți” a Supremului pe Pământ. În final, de ce Osiris este un zeu bun și în același timp „un prinț pe Pământ”, care reapare în Thoth-Hermes, și de ce Iisus (în ebraică Ioshua) din Nazaret este recunoscut, din punct de vedere cabalistic, în Ioshua, Soarele lui Nun, precum și în alte personaje. Doctrina esoterică explică aceasta spunând că fiecare dintre aceștia (ca mulți alții) a apărut mai întâi pe Pământ ca una dintre cele șapte puteri ale Logosului, individualizată ca un zeu sau „înger” (mesager); apoi, amestecate cu materia, ele au reapărut ca mari înțelepți și instructori divini care au „înstruit a cincea rasă”, după ce le-au înstruit și pe cele două rase anterioare; și au condus în timpul dinastiilor divine, iar în final s-au sacrificat pentru a renaște în diverse circumstanțe în scopul binelui omenirii și pentru salvarea acesteia în anumite perioade critice; până când, în ultimele lor încarnări, ele au devenit cu adevărat doar „părți ale unei părți” pe pământ, deși, în realitate, Unicul Suprem din Natură.

Aceasta este metafizica teogoniei. Și, deoarece fiecare „putere” dintre cele șapte are în sarcina sa (îndată ce este individualizată) unul dintre elementele⁴¹⁷ Creației, pe care îl guvernează, rezultă multe înțelesuri ale fiecărui simbol care, dacă nu este interpretat conform metodelor esoterice, conduce în general la o confuzie de neînțeles.

Are nevoie cabalistul occidental – în general, un oponent al ocultismului oriental – de o dovadă? Să studieze atunci lucrarea lui Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie*, p. 53, și să citească atent expunerea acestuia despre *Grand Symbole Kabalistique* („Marele simbol cabalistic”) al *Zoharului*. El va găsi pe gravurile oferite un bărbat alb ce stă în picioare și o femeie neagră în poziție inversă, adică stând pe creștetul ei, picioarele acesteia

417 Aceste elemente sunt: cosmic, pământesc, mineral, vegetal, animal, apos și în final uman – în aspectele lor fizice, spirituale și psihice.

trecând pe sub brațele întinse ale figurii masculine și ieșind dincolo de umerii săi, în timp ce mâinile lor sunt unite în unghi, de fiecare latură. Eliphas Lévi spune că imaginea reprezintă Dumnezeu și Natura; adică Dumnezeu ori „Lumina” care este reflectată invers în „Natura și materia” întunecată. Din punct de vedere cabalistic și simbolic el are dreptate; dar numai în ceea ce privește cosmogonia emblematică. Și nici nu a inventat simbolul mai mult decât au făcut-o cabaliștii: cele două figuri din piatră albă și neagră au existat în templele Egiptului din timpuri imemorabile – conform tradiției; iar din punct de vedere istoric încă de pe vremea regelui Cambyses, care le-a văzut personal. Prin urmare, simbolul trebuie să fi existat de mai mult de 2500 de ani. Cu siguranță că are o vechime și mai mare, căci domnia aceluia persan, care a fost fiul lui Cyrus al II-lea cel Mare, a urmat celei a tatălui său, în anul 529 î.C. Aceste figuri erau cei doi *kabiri care personificau polii opuși*. Herodot (*Thalia*, nr. 77) spune posterității că atunci când Cambyses a intrat în templul kabirilor el a izbucnit într-un râs necontrolat la vederea simbolului, în care a văzut doar un bărbat în poziție erectă și o femeie stând pe cap în fața lui. Dar aceștia însemnau polii, iar simbolul era intenționat să comemoreze „trecerea Polului Nord original al Pământului către Polul Sud al Cerului”, după cum interpretează Mackey⁴¹⁸. Însă ei reprezentau, de asemenea, polii inversați, ca urmare a înclinației axei, fenomen care aduce cu sine deplasarea oceanelor, scufundarea regiunilor polare și răsturnarea inerentă a noilor continente în regiunile ecuatoriale, și invers. Acești kabirimi erau zeii „potopului”.

Aceste aspecte ne pot ajuta să deslușim cheia aparentei confuzii interminabile dintre numerele, numele și titlurile acordate aceluiași zei și clase de zei. Faber a arătat deja, la începutul acestui secol, identitatea

418 Care adaugă că egiptenii aveau diverse moduri de a reprezenta unghiurile polilor. Găsim și în *View of the Levant* a lui Perry „o figură care reprezintă Polul Sud al Pământului în constelația Harpei”, în care polii apar ca două *tije drepte*, suprapuse cu aripile șoimului; dar ei erau reprezentați și ca șerpi cu capete de șoimi, câte unul la fiecare capăt.

dintre Korybantes, Curetes, Dioscuri, Anactes, Dii Magni, Idei Dactyli, Lares, Penates, Manes,⁴¹⁹ Titani și Aletae la kabiri. Și am arătat că aceștia din urmă erau aceeași cu Manu-șii, rishii și dyanii-chohan, care s-au întrupat ca „aleși” în rasele trei și patru. Astfel, în timp ce în teogonie kabiri-titanii erau cei șapte mari zei, din punct de vedere cosmic și astronomic titanii erau numiți atlanți datorită faptului că, probabil (după cum spune Faber), erau asociați cu: (a) *At-al-as*, „Soarele divin”; și (b) *tit*, „potopul”. Însă aceasta, dacă este adevărată, este doar versiunea exoterică. Din punct de vedere esoteric, semnificația simbolurilor lor depinde de denumirea sau de titlul folosit. Cei șapte mari zei misterioși care inspiră venerație – *Dioscuri*⁴²⁰, zeități înconjurate de întunericul naturii oculte – devin *Idei* (sau degetul *idaic*) la vindecătorul-inițiat în lucrul cu metalele. Adevărata etimologie a numelui *lares* (care acum semnifică „fantome”) trebuie căutat în cuvântul etrusc *lars*, care înseamnă „conductor”, „lider”. Sanchoniathon traduce cuvântul *Aletae* prin „adoratori ai focului”, iar Tabor consideră că el derivă din *Al-Orit*, „zeul focului”. Ambii au dreptate, căci în ambele cazuri este o referire la Soare (cel mai înalt Zeu), în jurul căruia gravitează toți zeii planetari (din punct de vedere astronomic și alegoric), și pe care ei îl venerază. Precum *lares*, acești zei sunt adevărate zeități solare, deși etimologia oferită de Faber, care spune că *lar* este o contracție a lui *El-Ar* (zeitate solară), nu este foarte corectă. Ei sunt *lares*, conducătorii

419 Faber și Episcopul de Cumberland i-au descris pe toți ca fiind personificări păgâne ulterioare; după cum spune Faber, „ale arcei lui Noe; și nimeni altcineva decât Patriarhul (Noe) și familia sa”. A se vedea lucrarea sa *Kabiri*, vol. I, p. 136. Astfel, ni se spune: „După potop, în comemorarea evenimentului, evlaviosul Noachidae a stabilit un festival religios, care a fost ulterior corupt de urmașii lor lipsiți de evlavie, demonii sau zeii adorați; iar în cele din urmă obscenitatea nerușinată a uzurpat numele și veșmântul religiei” (Vol. I, p. 10). Aceasta pune într-adevăr un stingător asupra puterii de rațiune umană, nu numai cea a Antichității, ci chiar și a generațiilor noastre actuale.

420 Care au devenit la greci limitați, ulterior, doar la Castor și Polux. Dar în zilele Lemuriei, *Dioscuri*, „cel născut din ou”, îi reprezenta pe cei șapte dhyani-chohan (Agnishvatta-Kumara), care s-au întrupat în cei șapte aleși ai celei de-a treia rase.

și liderii oamenilor. Ca *Aletae*, ei sunt cele șapte planete – din punct de vedere astronomic; iar ca *Lares*, regenții cu același nume, ei sunt protectorii și conducătorii noștri din punct de vedere mistic. În scopurile venerării exoterice sau falice, precum și cosmice, ei erau kabirii, atributele lor fiind recunoscute în aceste două capacități prin numele templelor cărora ei le aparțin, și cele ale preoților lor. Cu toții aparțin însă grupelor septenare creatoare și însușitoare ale dhyani-chohanilor. Sabeenii, care adorau „regenții celor șapte planete”, precum hindușii pe rishii lor, îi aveau pe Seth și pe fiul său Hermes (Enoh sau Enos) ca cei mai supremi dintre zeii lor planetari. Seth și Enos au fost împrumutați de la sabeeni și apoi denaturați în semnificația lor de către evrei (din punct de vedere exoteric); însă adevărul poate fi încă descoperit, dacă citim cu atenție Geneza.⁴²¹ Seth este străbunul acelor oameni primitivi ai rasei a treia, în care îngerii „planetari” s-au întrupat – fiind el însuși un dhyani-chohan care a aparținut zeilor însușitori; iar Enos (Hanoch sau Enoch) ori Hermes, se menționează că era fiul său – deoarece era un nume generic pentru toți profeții sau văzătorii din vechime („Enoichion”). De aici provine atitudinea de venerație. Scriitorul arab Soyuti spune că cele mai timpurii consemnări care îl menționează pe Seth sau Set afirmă că el a fost fondatorul sabeanismului; prin urmare, piramidele care personifică sistemul planetar erau considerate a fi locul de înmormântare atât al lui Seth, cât și al lui *Idris* (Hermes sau Enoch). (A se vedea lucrarea *Operations* a lui Vyse, vol. II, p. 358.) Și că acolo sabeenii realizau un pelerinaj, *cântând rugăciuni de șapte ori pe zi, întorcându-se cu fața către nord* (Muntele Meru, Kaph, Olimp etc.). (A se vedea *Palgrave*, vol. II, p. 264.) Abd Allatif spune lucruri curioase despre sabeeni și cărțile lor. La fel și Eddin Ahmed

421 Clement din Alexandria a recunoscut semnificația astronomică a capitolului 25 și a următoarelor din Exod. Conform doctrinei mozaice, el spune că cele șapte planete ajută la generarea lucrurilor terestre. Cei doi heruvimi care sunt așezați de cele două laturi ale tetragramatonului sacru reprezintă Ursa Mare și Ursa Mică.

Ben Yahya, care a scris 200 de ani mai târziu. În timp ce acesta susține că „fiecare piramidă era consacrată unei stele (mai degrabă, unei *stеле-regent*)”, Abd Allatif ne asigură că „el a citit în cărțile sabeene că o piramidă era mormântul lui Agathodaemon, iar cealaltă a lui Hermes” (a se vedea Vyse, vol. II, p. 342). „Agathodaemon nu era altul decât Seth; iar conform unor scriitori Hermes era fiul său”, adaugă Staniland Wake în *The Great Pyramid*, p. 57.

Astfel, în timp ce în templele samotrace și în cele egiptene cele mai străvechi ei erau marii zei cosmici (cei șapte și cele 49 de focuri sacre), în altarele greci riturile lor au devenit predominant falice (și, astfel, obscene pentru ochiul profan). În acest ultim caz ei au devenit 3, 4 și 7 – principiile masculin și feminin – (*crucea cu ansă*); această împărțire arată de ce unii scriitori clasici susțineau că ei erau doar trei, iar alții patru. Iar acești kabiri erau: Axieros (în aspectul său feminin, Demeter); Axio-Kersa (Persefona);⁴²² Axiokersos (Pluto sau Hades); și Kadmos sau Kadmilos (Hermes – nu Hermesul italic menționat de Herodot (II, 51), ci „cel din legenda sacră”, explicat doar în timpul misterelor samotrace). Această identificare datorată – conform scoliastului Apollon (Rh. I, 217) – unei indiscreții a lui Mnaseas nu există în realitate, căci numele în sine nu revelează prea mult. Au existat și alții, care au menținut că existau doar doi kabiri, având dreptate în felul lor. Din punct de vedere esoteric, aceștia erau cei doi Dioscuri – Castor

422 Este o idee curioasă – deși nu foarte departe de adevăr, probabil – acea speculație a lui Mackey, inițiatul autodeclarat din Norwich, pe care o găsim în lucrarea sa *Mythological Astronomy*. El spune despre acei kabiri numiți Axieros și Axiokersa: (a) că își derivă numele de la termenul *kab* sau *cab*, „o măsură”, și de la *urim*, „ceruri”: astfel, kabirimul este „o măsură a cerului”; și (b) că numele lor distinctiv implică *principiul procreării*, cu referire la sexe. Căci „prin cuvântul *sex* se înțelegea inițial *aix*; care acum a devenit... *sex*”. Și el face referire la *Encyclopædia Londinensis* pentru termenul fonetic „aspirare”. Acum, dacă oferim sunetul aspirat lui Axieros, acesta devine *Saxieros*; iar celălalt pol ar deveni *Saxiokersa*. Cei doi poli ar deveni astfel generatorii celorlalte puteri ale Naturii – și ar deveni *părinții*, adică cei mai puternici zei.

și Polux – iar din punct de vedere exoteric, Jupiter și Bacchus. Cei doi personificau polii terestri, din perspectivă geodezică; iar astronomic, polul terestru și polul ceresc; precum și omul fizic și spiritual. Povestea lui Semele și a lui Jupiter, împreună cu nașterea lui Bacchus, *Bimater*, și cu toate circumstanțele însoțitoare, are nevoie doar să fie citită esoteric pentru a înțelege alegoria. Părțile jucate în eveniment de către foc, apă, pământ etc., în multe sale versiuni, vor arăta modul în care „tatăl zeilor” și „zeul vesel al vinului” au fost făcuți să personifice cei doi poli terestri. Elementele telurice, metalice, magnetice, electrice și ale focului sunt, toate, tot atâtea aluzii și referiri la caracterul cosmic și astronomic al tragediei diluviene. În astronomie, polii sunt cu adevărat „măsura cerească”; și tot astfel sunt și dioscirii-kabiri, după cum vom arăta, precum și kabirii-titani, căroră Diodorus le atribuie *invenția focului*⁴²³ și arta prelucrării fierului. Mai mult, Pausanias arată că zeitatea originală kabirică era Prometeu (I, 9, p. 751).

Însă faptul că din punct de vedere astronomic titanii-kabiri erau totodată și generatorii și guvernatorii anotimpurilor, iar din punct de vedere cosmic marile energii vulcanice, zeii care guvernau asupra tuturor metalelor și muncilor terestre, nu-i împiedică să fie, în caracterul lor divin, originar, entitățile benefice care, simbolizate prin Prometeu, au adus lumină în lume și au înzestrat umanitatea cu intelect și rațiune. În fiecare teogonie – în special la hinduși – ei reprezintă cu precădere focurile divine sacre, 3, 7 sau 49, conform alegoriei. Chiar numele lor dovedește aceasta, deoarece sunt *agni-putra* („Fiii Focului”) în India, și duhurile focului sub numeroase alte nume la greci și în alte tradiții. Welcker, Maury și acum Decharme arată că numele *kabeiron* înseamnă „puternic cu ajutorul focului”, de la termenul grecesc *Καίω*, „a arde”.

423 Cuvântul *guebra* vine de la kabiri, *gabiri* și înseamnă „adoratori ai focului” la vechii persani sau parși. Kabiri a devenit *gabiri* și apoi a rămas o denumire a zoroastrienilor în Persia. (A se vedea *De Religio Persarum* a lui Hyde, cap. 29.)

Semiticul *kabirim*, „cel puternic, cel măreț” – care corespunde grecescului *μεγάλοι δυνατοί* – sunt epitete ulterioare. Ei sunt universal venerați, iar originea lor este pierdută în noaptea timpului. Cu toate acestea, fie că au fost venerați în Frigia, Fenicia, Troada, Tracia, Egipt, Lemnos sau Sicilia, cultul lor a fost întotdeauna asociat cu focul, iar templele lor au fost dintotdeauna construite în locurile cele mai vulcanice; în ritualul exoteric ei aparțineau divinităților htonice. Prin urmare, creștinismul a făcut din ei *zei ai infernului*.

În realitate, ei sunt însă „mari zei puternici și benefici”, după cum îi numește Cassius Hermone (a se vedea *Macrobius Saturnalia* I, 3, cap. 4, p. 376). La Theba, Koré și Demeter, kabirimii aveau un sanctuar (Pausanias, IX 22; 5); iar la Memfis kabirii aveau un templu atât de sacru, încât nimeni, cu excepția preoților, nu era lăsat să intre în incinta sa sfântă (Herodot I, 2, c. 37). Însă nu trebuie să pierdem din vedere, în același timp, faptul că denumirea de kabiri era una generică; și că acești kabiri (zeii puternici, dar și muritori) erau de ambele sexe, în același timp fiind terestri, cerești și cosmici. Și că, în timp ce poziția lor ulterioară de conducători ai puterilor siderale și terestre – un fenomen pur geologic (cum este considerat acum) – era simbolizată în persoana acelor conducători, ei erau, de asemenea, la începutul timpurilor, conducătorii omenirii. Când s-au întrupat ca regi ai „dinastiilor divine” ei au dat primul impuls civilizațiilor și au direcționat mintea cu care i-au înzestrat pe oameni către invenția și perfectarea tuturor meșteșugurilor și științelor. Astfel, kabirii sunt menționați că au apărut ca binefăcători ai oamenilor și au rămas în acest mod multe secole în amintirea popoarelor. Kabirilor sau titanilor le sunt atribuite invenția literelor (*Devanagari*, alfabetul și limbajul zeilor), dezvoltarea legilor și a legislaturii, arhitectura, diversele tipuri de magie și utilizarea medicinală a plantelor. Hermes, Orfeu, Cadmus, Asclepios și toți acești semizeii și eroi căroră le este atribuită revelarea științelor către oameni, și pe

care atât de mulți scriitori creștini, pe lângă Bryant, Faber și Episcopul Cumberland – prea zeloși pentru adevărul simplu – i-au impus posterității ca niște copii păgâne ale unuia și aceluiași arhetip pe nume Noe, reprezintă de fapt doar niște nume generice.

Kabirii sunt creditați cu revelarea (prin *producerea* porumbului sau a grâului) a marelui avantaj al agriculturii. Ceea ce Isis-Osiris, ce a fost cândva realul Kabiria, a făcut în Egipt, Ceres este menționat că a realizat în Sicilia; vedem astfel că toți aparțin aceleiași clase.

Faptul că șerpilor au fost dintotdeauna emblema înțelepciunii și a prudenței este arătat, din nou, prin caduceul lui Mercur, identic cu Thot, zeul înțelepciunii, cu Hermes și așa mai departe. Cei doi șerpi care se încolăcesc în jurul tijei sunt simboluri falice ale lui Jupiter și ale altor zei care s-au transformat în șerpi în scopul de a seduce zeițele – dar numai în fanteziile imorale ale simbologilor profani. Șarpele a fost dintotdeauna simbolul inițiatului și al puterilor sale – nemurirea și cunoașterea divină. Mercur în caracterul său psihopompic [darul de a conduce sufletele morților – n.t.], îndrumând și ghidând cu caduceul sufletele morților către Hades, și chiar aducând morții la viață cu ajutorul lui, reprezintă o alegorie foarte transparentă. Ea arată puterea duală a Înțelepciunii secrete: magia neagră și magia albă; arată această înțelepciune personificată, care ghidează sufletul după moarte, precum și puterea sa de a chema la viață ceea ce este mort – o metaforă foarte profundă dacă ne gândim la semnificația sa. Toate popoarele antice au stimat acest simbol, cu excepția creștinilor, care au ales să uite de șarpele de aramă al lui Moise și chiar de recunoașterea implicită a marii înțelepciuni și prudențe a șarpelui, aspect formulat de Însuși Iisus. „Fiți, dar, înțelepți precum șerpilor, și fără răutate, ca porumbeii.” (Matei 10:16) Chinezii, una dintre cele mai vechi națiuni ale rasei noastre a cincea, au făcut din el emblema împăraților lor, care

sunt astfel succesorii degenerați ai „șerpilor” sau ai inițiaților care au condus primele rase ale celei de-a cincea omeniri. Tronul împăratului este „scaunul dragonului”, iar veșmintele sale guvernamentale sunt brodate cu semne similare dragonului. Aforismele din cele mai vechi cărți chinezești afirmă, în plus, că „dragonul” este o ființă umană, deși divină. Vorbind despre „dragonul galben”, liderul celorlalți, *Twan-ying-tu* spune: „Înțelepciunea și virtutea sa sunt insondabile ... el nu se însoțește cu nimeni și nu trăiește în turme (este un ascet). El rătăcește în sălbăticie, dincolo de ceruri. El pleacă și vine, îndeplinind decretul (karma); în anotimpurile adecvate el se arată, dacă există perfecțiune; dacă nu, rămâne invizibil”. Iar Kon-fu-tyu este citat de Lü-lan: „Dragonul se hrănește în apa pură a înțelepciunii și își petrece timpul în apele curate ale Vieții”.

INSTRUCTORII NOȘTRI DIVINI

Atlantida și Insula Phlegyas nu sunt singurele consemnări rămase despre potop. China deține, de asemenea, o legendă și o poveste despre o insulă sau un continent pe care îl numește *Ma-li-ga-si-ma*, și pe care Engelbert Kämpfer și Faber îl pronunță „Maurigosima”, din rațiuni fonetice misterioase și cunoscute doar lor. Kämpfer, în lucrarea sa *Japan* (Anexă, p. 13) descrie legenda: În urma nelegiuirilor uriașilor, insula se scufundă pe fundul oceanului, iar Peiru-un, regele (chinezul Noe), scapă doar cu familia sa – ca urmare a unei avertizări a zeilor prin intermediul a doi idoli. Prințul cel evlavios și urmașii săi sunt cei care au populat China. Tradițiile chineze vorbesc despre dinastiile divine ale regilor la fel de mult ca cele ale oricăror alte națiuni.

În același timp, nu există fragmente străvechi care să nu arate credința într-o evoluție multiformă și chiar multigenerică – pe plan

spiritual, psihic, intelectual și fizic – a ființelor umane, așa cum este oferită și în lucrarea prezentă. Câteva dintre acestea trebuie luate în considerare acum.

Rasele noastre – toate arătând aceasta – au izvorât din rasele divine, oricare ar fi numele lor. Fie că vorbim despre rishii indieni sau Pitris; ori despre chinezii Chim-nang și Tchan-gy – „omul divin” și semizeii; sau akkadienii Dingir și Mul-lil – zeul creator și „zeii lumii fantomelor”; ori egiptenii Isis-Osiris și Thot; ori evreiescul Elohim; ori, din nou, despre Manco Cápac și urmașii săi peruvieni – povestea variază foarte puțin. Fiecare popor are fie șapte, fie zece Rishi-Manu-și și Prajapati; șapte și zece Ki-y; ori zece și șapte Amshaspend⁴²⁴ (șase din punct de vedere exoteric), zece și șapte Aneidot la caldeeni, zece și șapte sefiroți etc. Toți și fiecare au fost derivați din străvechii dhyanii-chohan ai doctrinei esoterice – ori „constructorii” stanțelor (Cartea I). De la Manu, Thot-Hermes, Oannes-Dagon și Edris-Enoh, și până la Platon și Panadores, cu toții ne vorbesc despre cele șapte dinastii divine, despre cele șapte divizii lemuriene și șapte atlante ale Pământului; despre cei șapte zei primordialii și duali care au coborât din locuințele lor cerești⁴²⁵ și domnesc pe Pământ, învățându-i pe oameni astronomia, arhitectura și toate celelalte științe care ne-au fost transmise. Aceste ființe apar mai întâi ca „zei” și creatori; apoi ei se contopesc în omul care se naște, pentru a reapărea ca „regi și conducători divini”. Însă acest fapt a fost uitat în mod treptat. După cum arată Bosuage, egiptenii înșiși au mărturisit că știința a înflorit în țara lor doar începând cu vremea lui Isis-Osiris, pe care ei continuă să-i venereze ca zei, „deși au devenit prinți în

424 Amshaspend sunt șase – dacă Ormazd, conducătorul și Logosul lor, este exclus. Dar în Doctrina Secretă el este al șaptelea și cel mai înalt, așa cum Phtah este al șaptelea Kabir printre kabiri.

425 În Purane este identificat cu Sveta dvipa de pe Muntele Meru, locuința lui Vishnu sau a lui Brahma.

formă umană”. Și el adaugă cu privire la Osiris-Isis (androginul divin): „Se spune că acest prinț (Isis-Osiris) a construit orașe în Egipt, a oprit inundațiile Nilului, a inventat agricultura, utilizarea viței, a muzicii, a astronomiei și a geometriei”.

Când Abul-Feda spune în lucrarea sa *Historia Anteislamitica* (Fleisher, p. 16) că limbajul sabeenilor a fost dezvoltat de Seth și de Edris (Enoh), el se referă la astronomie atunci când vorbește despre „limbajul sabean”. În *Melehuwa Nobil* (Manuscrisul 47 din *Nic. Catalog*) Hermes este numit discipolul lui Agathodaemon. Iar într-o altă consemnare (vol. II din lucrarea „Piramidele din Giza”, p. 364, a lui Vyse) Agathodaemon este menționat ca un „rege al Egiptului”. Celepas Geraldinus oferă câteva legende curioase despre Henoh, numindu-l „uriașul divin”. În *Book of the various names of the Nile*, același autor (istoricul Ahmed-Ben-Yusouf Eltiphas) ne relatează despre credința arabilor semitici: Seth (care a devenit mai târziu egipteanul Typhon, Set) fusese unul dintre cei șapte îngeri (sau Patriarhii din Biblie); apoi a devenit un muritor și fiul lui Adam, după care a transmis darul profeției și al științei astronomice lui Jared, care l-a transmis fiului său Henoh. Însă Henoh (Idris), „autor a 30 de cărți, era sabean la origine” (adică aparținea de *Saba*, una dintre „Oștiri”); „după ce a stabilit riturile și ceremoniile adorării primitive el a plecat spre est, unde a construit 140 de orașe, dintre care Edessa era de o mai mică importanță; apoi s-a întors în Egipt, unde a devenit regele ei”. Astfel, el este identificat cu Hermes. Dar erau cinci Hermes sau, mai degrabă, unul care a apărut sub mai multe caractere diferite – precum Manu-șii și rishii. În *Burham-i-Kati* el este menționat ca *Hormig*, un nume al planetei Mercur sau Buddha; iar miercurea îi era consacrată atât lui Hermes, cât și lui Thot. Hermes din tradiția orientală, venerat la Phineata, și despre care se spune că a fugit în Egipt după moartea lui Argus, l-a civilizat sub numele de Thoth. Dar sub oricare dintre aceste personaje

el este întotdeauna creditat cu faptul că a transformat toate științele să devină din starea latentă în starea potențială activă, adică a fost primul care i-a învățat pe egipteni și pe greci magia, înainte de zilele lui Magna Graecia, și când grecii nu erau nici măcar eleni.

Nu doar Herodot – „părintele istoriei” – ne vorbește despre minunatele dinastii ale zeilor, care au precedat domnia muritorilor, urmate de dinastiile semizeilor, ale eroilor și în cele din urmă de cele ale oamenilor; ci întreaga serie de clasici îl susține: Diodorus, Eratostene, Platon, Manetho etc. Toți repetă același lucru, și nu modifică deloc ordinea oferită.

După cum arată Creuzer:

„Cu adevărat, din sferele stelelor, în care locuiesc zeii luminii, coboară înțelepciunea către sferele inferioare.” „În sistemul preoților antici (hierofanții și inițiații) toate lucrurile, fără excepție – adică zeii, duhurile, *manes* (sufletele), întreaga lume – sunt dezvoltate împreună în spațiu și timp. Piramida poate fi considerată un simbol al acestei magnifice ierarhii a spiritelor...”⁴²⁶

Au fost făcute intense eforturi de către istoricii moderni (academicieni francezi precum Renan, în principal), pentru a suprima adevărul, ignorând analele antice ale regilor *divini*, ce sunt mai multe decât arată consemnarea lor oficială. Dar Renan n-ar fi putut fi niciodată mai refractar decât Eratostene, încă din anul 260 î.C., în a accepta faptul nesuferit; cu toate acestea, cel din urmă s-a văzut obligat să-i recunoască adevărul. Iar pentru acest lucru marele astronom este tratat cu mare dispreț de colegii săi – 2000 de ani mai târziu. Manetho a devenit pentru aceștia „un preot superstițios născut și crescut în atmosfera celorlalți preoți mincinoși din Heliopolis” (Freret). „Toți acești istorici și

426 Capitolul IV din „Egipt”, p. 441.

preoți”, remarcă cu justețe demonologul de Mirville, „atât de *veridici* când repetă poveștile despre regi și oameni *umani*, devin brusc *extrem de suspicioși* imediat ce acestea revin la *zeii lor*”. Însă există tabelul sincronistic din Abydos care, mulțumită geniului lui Champollion, a justificat acum buna-credință a preoților Egiptului (a lui Manetho, mai presus de toți) și pe cea a lui Ptolemeu. În papirusul Turin (o hartă egipteană străveche), cel mai remarcabil dintre toate, în cuvintele egiptologului de Rouge:

„... Champollion, extrem de uimit, a descoperit că sub propriii ochi se afla întregul adevăr... Erau rămășițele unei liste de dinastii ce includea cele mai îndepărtate timpuri mitice sau *domnia zeilor și a eroilor*... Chiar de la începutul acestui papirus curios trebuie să ajungem la convingerea că, până în vremurile lui Ramses, toate acele tradiții mitice și eroice au fost exact așa cum ni le-a transmis Manetho; îi vedem reprezentați în el, ca regi ei Egiptului, pe zeii Seb, Osiris, Horus, Thoth-Hermes și pe zeița Ma, o lungă perioadă de secole fiind atribuită domniei fiecăruia dintre aceștia.” (*Annales de Philologie Chrétienne*, vol. XXXII, p. 442)

Tabelele sincronistice ale lui Manetho, pe lângă faptul că au fost desfigurate de Eusebiu în scopuri nesincere, nu au ajuns niciodată dincolo de acesta (Manetho). Cronologia regilor divini și a dinastiilor divine, precum cea a vârstei omenirii, a fost dintotdeauna în mâinile preoților și a fost păstrată secretă față de mulțimea profană.

Se spune despre Africa, sub forma sa de continent, că a apărut înaintea Europei; cu toate acestea, ea a apărut mai târziu decât Lemuria și chiar decât cei mai timpurii atlanți. Faptul că întreaga regiune a ceea ce este acum Egiptul și deșerturile era cândva acoperită de mări a fost cunoscut, prin intermediul lui Herodot, de către Strabon, Plinius și de toți grecii; iar în al doilea rând, cu ajutorul geologiei. Abisinia a fost

cândva o insulă; iar delta a fost prima țară ocupată de primii emigranți care au venit cu zeii lor de la nord-est.

Când s-a petrecut aceasta? Istoria nu ne spune nimic concret. Din fericire, avem Zodiacul Dendera, planisfera de pe plafonul unuiu dintre cele mai vechi temple egiptene, care consemnează evenimentul. Acest zodiac, cu cele trei Fecioare misterioase ale sale plasate între Leu și Balanță, și-a găsit propriul Oedip, care a înțeles enigma acestor semne și a justificat adevărul acelor preoți care i-au spus lui Herodot că: (a) Polii Pământului și ecliptica coincideau în timpurile anterioare; și (b) că din momentul când au fost realizate primele lor consemnări zodiacale, polii s-au aflat de trei ori în planul eclipticii, așa cum au spus inițiații.

Bailly nu are suficiente cuvinte pentru a-și exprima surpriza față de *unitatea* tuturor acestor tradiții cu privire la rasele divine. El exclamă: „Ce sunt în final toate acele domnii ale *devașilor* indieni și ale persanilor *peris*?... Sau acele domnii și dinastii din legende chineze; acei Tien-hoang sau *regi ai Cerului*, diferiți de Ti-hoang, regii Pământului, și de Gin-hoang, oamenii regelui – o distincție care este în perfect acord cu cealaltă făcută de greci și de egipteni, care enumeră *dinastiile lor de zei, de semizei și de muritori*”?⁴²⁷

„Acum”, spune Panadoras, „înainte de acea vreme (a lui Menes) a avut loc domnia celor șapte zei care conduceau lumea. În timpul acelei perioade acei binefăcători ai omenirii au *coborât* pe Pământ și i-au învățat pe oameni să calculeze cursul soarelui și al lunii cu ajutorul celor 12 semne ale eclipticii.”

Cu aproape cinci sute de ani înainte de era actuală lui Herodot îi erau arătate de către preoții Egiptului statuile regilor lor umani și ale pontifilor-*piromis* (arhi-profeții sau maha-chohanii templelor), născuți

427 *Histoire de l'Astronomie Ancienne.*

unul din celălalt (fără intervenția unei femei), care domniseră înainte de Menes, primul lor rege *uman*. Aceste statui, spune el, erau coloși enormi din lemn, în număr de 345, fiecare dintre ei avându-și numele, istoria și analele sale. Iar ei l-au asigurat pe Herodot⁴²⁸ (dacă nu cumva cel mai adevărat dintre istorici, însuși „părintele istoriei”, este acum acuzat de minciună și exact în acest caz) că niciun istoric nu ar înțelege vreodată și nu ar putea scrie despre acești regi supraumani, dacă nu studiază și nu învață istoria *celor trei dinastii* care au precedat domniile umane, și anume: *dinastiile zeilor, cele ale semizeilor și cele ale eroilor sau uriașilor*. Aceste „trei dinastii” sunt cele trei rase.

Traduse în limbajul Doctrinei esoterice, aceste trei dinastii ar fi: devașii, kimpurusha și danava ori daitya; cu alte cuvinte, zeii, spiritele celeste și uriașii sau titanii.⁴²⁹ „Fericiti sunt cei care se nasc, chiar și din condiția de zei, ca oameni, în Bharata-Varsha!” – exclamă zeii întrupați în timpul celei de-a treia rase-rădăcină. Bharata este India, dar în acest caz simbolizează pământul ales în acele zile, fiind considerat cel mai bun dintre diviziunile lui Jambu-dvipa, pământul muncii active (spirituale) prin excelență, pământul inițierii și al cunoașterii divine.

Este puțin probabil să nu recunoaștem la Creuzer marile puteri ale intuiției atunci când, deși aproape nefamiliarizat cu filosofile hinduse ariene, puțin cunoscute în zilele sale, a scris:

428 A se vedea și *Mémoires à l'Académie* a lui de Mirville, vol. III, pentru mai multe dovezi.

429 În *Vishnu Purana*, Cartea a II-a, cap. 3, 4 și următoarele se pot găsi multe confirmări ale acestora, dacă se citește cu atenție. Domniile zeilor, ale zeilor inferiori și ale oamenilor sunt toate enumerate în descrierile celor șapte insule, șapte mări, șapte munți etc., guvernate de regi. Fiecare rege este menționat invariabil ca având șapte fii, o aluzie la cele șapte sub-rase. Oferim un exemplu. Regele din *Kusa dvipa* a avut șapte fii (și urmează numele lor)... „după care au fost numite cele șapte părți (varsha) ale insulei. *Aici se află omenirea împreună cu daitya și cu danava, precum și cu spiritele cerești (gandharva, yaksha, kimpurusha etc.) și cu zeii*”. (Capitolul 4) Există o singură excepție, în cazul regelui Priyavrata, fiului primului Manu, Svayambhuva – care a avut zece fii. Dar trei dintre aceștia – Medha, Agnibahu și Putra – au devenit asceți și și-au refuzat pământurile desemnate lor. Astfel, Priyavrata și-a împărțit din nou pământul în șapte continente.

„Noi, europenii moderni, ne simțim surprinși când auzim vorbindu-se despre spiritele Soarelui, ale Lunii etc. Dar, repetăm din nou, *simțul natural firesc și judecata dreaptă* a oamenilor străvechi, destul de străine *ideilor noastre cu totul materiale* în ceea ce privește mecanica cerească și științele fizice ... nu ar fi putut vedea în stele și planete doar ceea ce vedem noi, și anume simple mase de lumină sau corpuri opace care se deplasează în cercuri în spațiul sideral, pur și simplu conform legilor atracției și respingerii; ci ei vedeau în ele corpuri vii, însuflețite de spirite, așa cum vedeau în fiecare regn al Naturii... *Această doctrină a spiritelor, atât de consistentă și de adaptată Naturii*, din care a fost derivată, forma o concepție grandioasă și unică, în care aspectele fizice, morale și politice erau îmbinate unele cu altele...” (*Egypte*, pp. 450-455)

Doar o asemenea concepție poate conduce omul la a-și forma o concluzie corectă cu privire la originea sa și la geneza tuturor lucrurilor din Univers – Cerul și Pământul, între care el este o verigă vie. Fără o asemenea legătură psihologică și fără sentimentul prezenței sale nicio știință nu poate progresa, iar tărâmul cunoașterii trebuie limitat atunci doar la analiza materiei fizice.

Oculțiștii cred în „spirite” pentru că ei se *simt* (iar unii văd) înconjurați din toate părțile de ele.⁴³⁰ Materialiștii nu. Ei trăiesc pe acest pământ exact așa precum, în lumea insectelor și chiar a peștilor, unele creaturi trăiesc înconjurate de miriade de ființe asemenea lor, dar fără să le vadă sau să le perceapă.⁴³¹

430 Ca regulă generală, de vreme ce însăși natura omului lăuntric a devenit la fel de oarbă precum natura sa fizică, omul este situat pe acest Glob precum peștele *amphioxus* din ocean. Înconjurat de bancuri de pești și de milioane de alte creaturi care îl văd, specia *amphioxus* – care nu are creier și niciun alt simț deținut de alte clase – nu le vede. Cine știe dacă, în conformitate cu teoria darwinistă, acești *branchiostoma* nu sunt strămoșii direcți ai materialiştilor noștri?

431 Oculțiștii au fost acuzați de adorarea zeilor sau a diavolilor. Negăm aceasta. Printre nenumăratele legiuni de spirite – *oameni* care au existat și cei care vor fi oameni – există

Platon este primul înțelept dintre clasici care vorbește pe larg despre dinastiile divine și le localizează pe un vast continent pe care el îl numește Atlantida. Bailly nu a fost primul și nici ultimul care a crezut aceleași lucruri, iar el a fost precedat și anticipat în teoria aceasta de Părintele Kircher. Acest învățat iezuit scrie în *Oedipus Aegyptiacus*, vol. I, p. 70:

„Mărturisesc că o lungă perioadă am considerat toate acestea (dinastiile și Atlantida) ca fiind niște mituri (*meras nugas*), până în ziua în care, mai bine instruit în limbile orientale, am judecat că toate acele legende trebuie să fie, de fapt, doar dezvoltarea unui mare adevăr...”

După cum arată de Rougemont, Theopompus, în a sa *Meropis*, spune despre preoții din Frigia și din Asia Mică că vorbesc exact precum preoții din Sais, atunci când i-au dezvăluit lui Solon istoria și destinul Atlantidei. Conform lui Theopompus aceasta era un continent unic, de o mărime nedefinită și care includea două țări locuite de *două rase*

acea infinit superiori rasei umane, mai elevați și mai sfinți decât cel mai mare sfânt de pe Pământ, și mai înțelepți decât orice muritor, fără nicio excepție. Și există, de asemenea, aceia care nu sunt mai buni decât noi, unii fiind cu mult mai răi și mai inferiori decât cei mai josnici sălbatici. Clasele din ultima categorie sunt cele care comandă comunicarea cea mai promptă cu sfera noastră, care ne percep și ne simt, așa cum clarvăzătorii îi percep și îi simt. Vecinătatea strânsă a sălașurilor și a planurilor noastre de percepție este în favoarea unor asemenea inter-comunicări, din nefericire, deoarece aceste spirite sunt mereu pregătite să interfereze în treburile noastre, și la bine, și la rău. Dacă suntem întrebați cum se face că numai persoanele sensibile ori cele isterice și psihopații văd și comunică uneori cu „spiritele”, răspundem întrebării cerând alte lămuriri: „Cunoașteți natura halucinației și puteți defini procesul său psihic? Cum puteți ști că toate asemenea viziuni sunt datorate simplelor halucinații fizice? Ce vă face să fiți atât de siguri că bolile mintale și nervoase, care pun un voal asupra simțurilor noastre așa-numite *normale*, nu *dezvăluie* în același timp perspective necunoscute omului sănătos, deschizându-i uși care sunt, în general, închise percepțiilor voastre științifice? Sau că o capacitate psiho-spirituală nu înlocuiește imediat pierderea sau atrofia temporară a unui simț pur fizic? Este boală sau o exuberanță a fluidului nervos ceea ce produce mediumnitatea și viziunile – halucinațiile, după cum le numiți voi? Și ce cunoaște știința despre mediumnitate?” Aveau dreptate modernii adepți ai lui Charcot să fie atenți la delirul pacienților lor dintr-o perspectivă mai psihică. Știința și, mai ales, fiziologia ar fi putut beneficia mai mult decât o fac în prezent, căci adevărul are un domeniu mai larg de fapte în cunoașterea sa.

– o rasă luptătoare, de războinici, și una meditativă și evlavioasă,⁴³² pe care Theopompus le simbolizează prin două orașe.⁴³³ „Orașul” pios era vizitat *continuu de zei*; „orașul” beligerant era locuit de diverse ființe invulnerabile la fier, dar care puteau fi *ucise mortal* numai cu piatra și cu lemnul.⁴³⁴ De Rougemont tratează aceste descrieri ca fiind ficțiuni absolute ale lui Theopompus (*Peuple Primitif*, vol. III, p. 157) și chiar vede o fraudă (*superchérie*) în afirmația despre preoții din Sais. Aceste au fost denunțate de „demonologi” ca fiind ilogice.

În cuvintele lui de Mirville: „Da, este o *superchérie* care s-a bazat pe o credință, rezultatul credinței întregii Antichități; o supoziție care, totuși, a dat numele unei întreg lanț muntos (Atlas); care a specificat cu cea mai mare precizie o regiune topografică (plasând unele dintre pământurile sale la o mică distanță de Cadiz și de strâmtoarea Calpetus); care a profețit, cu 2000 de ani înainte de Columb, *marele pământ transoceanic* situat între acea Atlantidă și la care *se ajunge* – se spune – prin *insulele* nu ale spiritelor binecuvântate, ci ale spiritelor bune, εὐδαίμονια, (*Iles Fortunées* de astăzi). O asemenea supoziție nu poate fi niciodată o himeră universală”. (*A word on „Atlantis”*, p. 29)

Este sigur că, indiferent dacă este o „himeră” sau o realitate, preoții din întreaga lume au luat-o din una și aceeași sursă: tradiția universală cu privire la al treilea mare continent care a pierit în urmă cu 850000 de ani,⁴³⁵ un continent locuit de două rase distincte: ambele

432 Aceștia au fost primii arieni și cea mai mare parte a celei de-a patra rase-rădăcină – primii fiind pioși și meditativi (contemplația yoga), ultimii fiind o rasă luptătoare de vrăjitori, care au degenerat rapid în urma propriilor pasiuni necontrolate.

433 Diviziunile nordice și sudice ale continentului Lemuria-Atlantida. Tărâmurile hiperboreene și ecuatoriale ale celor două continente.

434 Aceste aspecte sunt oculte și se referă la proprietatea fierului care, atras de elemente magnetice, este respins de alte elemente care sunt făcute să devină, printr-un proces ocult, impermeabile față de el, precum apa în fața unei lovituri.

435 Primul continent sau prima insulă, dacă preferați, „capul Polului Nord”, nu a pierit niciodată, nici nu o va face până la finalul celor șapte rase.

deosebindu-se din punct de vedere fizic și mai ales moral; ambele profund versate în înțelepciunea primordială și secretele Naturii; antagoniste în lupta lor, în decursul timpului și al evoluției lor duble. Cum de au chiar și chinezii învățături despre acest subiect, dacă este doar o *ficțiune*? Nu au consemnat ei existența în vechime a unei insule *sfinite* dincolo de Soare (*Tcheou*) și dincolo de care se aflau tărâmurile *oamenilor nemuritori*? (A se vedea de Rougemont, *ibid.*) Nu cred ei chiar și în prezent că rămășițele acelor oameni nemuritori – care au supraviețuit când insula sfântă a devenit neagră în urma păcatului și a pierit – și-au găsit refugiul în marele deșert Gobi, unde trăiesc în continuare, invizibili nouă, fiind apărați de legiuni de spirite?

„Dacă aplecăm urechea la relatările legendelor”, scrie foarte necredinciosul Boulanger (*Regne des Dieux*, Introducere) ... „acestea plasează înainte de domnia regilor pe cea a eroilor și a semizeilor; și mult anterior acestora ele plasează domnia minunată a zeilor și toate fabulele epocii de aur... Ne putem simți surprinși că anale atât de interesante trebuie să fie respinse de aproape toți istoricii noștri. Cu toate acestea, ideile comunicate de aceste tradiții erau cândva universal recunoscute și respectate de toți oamenii; și nu sunt puțini cei care le respectă și în prezent, făcând din ele baza vieții lor zilnice. Asemenea considerații par să necesite o judecată mai puțin zorită... Anticii de la care avem aceste tradiții, *pe care noi nu le mai acceptăm deoarece nu le înțelegem în prezent*, trebuie să fi avut motivele lor pentru a crede în ele, mai ales datorită apropierei lor de primele epoci; iar distanța noastră mare față de ele ne face să le refuzăm... Platon, în a patra sa Carte despre Legi, spune că, cu mult înainte de construcția primelor orașe, Saturn înființase pe Pământ o anumită formă de guvernare sub care omul era foarte fericit. Dacă este vorba despre epoca de aur la care el se referă ori la acea domnie a zeilor, atât de celebrată în fabulele antice ... să reținem ideile pe care le avea despre acea epocă fericită și care

a fost ocazia pentru care a trebuit să introducă această *fabulă* într-un tratat de politică. Conform lui Platon, pentru a obține idei clare și precise despre regalitate, despre originea și puterea acesteia, trebuie să revenim la primele principii ale istoriei și tradiției. Mari schimbări, spune el, s-au petrecut în zilele de demult în Cer și pe pământ, iar starea prezentă a lucrurilor este cea a rezultatului acestora (karma). Tradițiile noastre ne vorbesc despre multe minuni, despre modificări care au avut loc în traiectoria Soarelui, despre domnia lui Saturn și despre o mie de alte lucruri care au rămas împrăștiate în amintirea umană; dar nu auzim *niciodată nimic despre răul care a produs aceste revoluții, nici despre răul care urmat în mod direct acestora*. Cu toate acestea... răul este principiul despre care trebuie să vorbim, pentru a discuta regalitatea și originea puterii...”.

Platon pare să vadă acest rău în uniformitatea sau consubstanțialitatea naturii conducătorilor și a celor conduși, căci el spune că, cu mult înainte ca omul să-și construiască orașele, în epocile de aur, nu exista decât fericire pe pământ, deoarece nu existau nevoi. De ce? Deoarece Saturn, știind că omul nu putea conduce un alt om fără ca nedreptatea să umple imediat Universul cu capriciile și vanitatea lui, nu permitea niciunui muritor să dețină puterea peste semenii săi. Pentru a face aceasta zeul folosea aceleași mijloace pe care și noi le folosim cu turmele noastre. Nu plasăm un taur sau un berbec peste alți tauri și berbeci, ci le dăm un conducător, un păstor, *adică o ființă dintr-o specie diferită de a lor, și de o natură superioară*. Exact așa a făcut Saturn. El iubea omenirea și a plasat la conducerea ei nu vreun rege sau un prinț muritor, ci „spirite și duhuri (δαίμονες) de natură divină, mult mai capabilă decât cea a omului”.⁴³⁶

436 Doctrina Secretă explică și expune ceea ce spune Platon, deoarece se ilustrează aici că acei inventatori erau zeii și semizeii (deva și rishi) care, ulterior – unii în mod deliberat, alții constrânși de karmă – s-au întrupat în om.

Prin urmare, zeul sau logosul (sinteza oștirilor cerești) care prezida peste duhuri a devenit primul păstor și conducător al oamenilor. Când lumea a încetat să mai fie guvernată în acest mod, iar zeii s-au retras, „fiarele sălbatice feroce au devorat o parte a omenirii”. „Lăsați în baza propriilor lor resurse și întreprinderi au apărut succesiv printre oameni inventatori, care au descoperit focul, grâul și vinul; iar recunoștința publică i-a divinizat...” (*De Legibus*, I, 4)

Iar omenirea avea dreptate să facă astfel, căci focul prin frecare a fost primul mister al Naturii, prima și principala proprietate a materiei dezvăluită omului.

„Fructele și grânele, necunoscute pământului până atunci, au fost aduse de Domnii Înțelepciunii, pentru beneficiul celor pe care îi conduceau – veniți din alte loka (sfere)...”, spune Comentariul.

Dar citim: „Cele mai timpurii invenții ale omenirii sunt cele mai minunate pe care rasa le-a făcut vreodată... *Prima utilizare a focului și descoperirea metodelor prin care putea fi mânuit; domesticirea animalelor; și, mai presus de toate, procesele prin care diverse cereale au fost dezvoltate la început din anumite ierburi sălbatice (?)* – acestea sunt toate *descoperiri cu care, prin ingeniozitatea și importanța lor, nicio altă descoperire nu se poate compara*. Ele sunt cu totul necunoscute istoriei – pierdute în lumina unor zori efervescenți.” (*Unity of Nature*, Argyll)

Aceste aspecte vor fi negate și puse la îndoială în generația noastră mândră. Dar dacă se afirmă că nu există grâne și fructe *necunoscute pe pământ*, atunci putem aminti cititorului că *grâul nu s-a aflat niciodată în stare sălbatică: nu este un produs al pământului*. Toate celelalte cereale au fost urmărite înapoi în timp până la formele lor primogene, în diversele soiuri de ierburi sălbatice; dar grâul a respins până în prezent eforturilor botaniștilor de a-i găsi originea. Și să nu uităm, în această direcție, cât de sacră era această cereală la preoții egipteni; grâul își avea locul chiar și

în mumiile lor, fiind descoperit după mii de ani în sicriile acestora. Să ne amintim: „Slujitorii lui Horus strâneau grâul pe câmpia din Aanroo ... acesta având șapte coți înălțime” (mai mult de 4 metri). („Cartea morților”, cap. 99, v. 33; și 156, v. 4.)⁴³⁷ Cititorul este rugat să revină la stanța a VII-a, versetul 3, Cartea I, în care acesta este explicat într-un alt sens, și de asemenea la „Cartea morților”, cap. CIX, v. 4 și 5.

„Eu sunt Regina acestor regiuni”, spune egipteanca Isis; „Eu am fost prima care am dezvăluit muritorilor misterelor grâului și ale porumbului... Eu sunt cea care se înalță în Constelația Câinelui... (Steaua Sirius)... Bucură-te, Egipt! Tu, care ești sub protecția mea” (Cartea I, cap. XIV).⁴³⁸

Sirius era numită „Steaua Câinelui”. Era steaua lui Mercur sau Buddha, considerat a fi marele instructor al omenirii, înaintea altor Buddhași.

437 Aceasta este o referință directă la împărțirea esoterică a principiilor umane, simbolizate de grâul ceresc. Legenda care este înscrisă pe al treilea Registru al papyrusului (Cap. CX din „Cartea morților”) afirmă: „Aceasta este regiunea creaturilor *manes* (oamenii dezincarnați), *de șapte coți înălțime*”; care trebuie înțeleasă astfel: regiunea celor care tocmai au plecat și se presupune că dețin încă cele șapte principii în ființa lor, chiar dacă trupul a fost reprezentat *astral* în Kama-loka sau Hades, înainte de separarea lor... „Și există un grâu *de 3 coți înălțime* pentru mumiile aflate într-o stare de perfecțiune” (adică pentru cei deja separați, ale căror trei principii superioare se află în Devachan, și „cărora le este permis să-l culeagă”. Această regiune (Devachan) este numită „tărâmul renașterii zeilor” și este prezentată ca fiind locuită de Scheo, Tefnant și Seb. „Regiunea pentru *manes* are șapte coți înălțime” (pentru mumiile încă imperfecte), iar regiunea pentru cei „într-o stare de perfecțiune”, care „culeg grâul înalt de 3 coți” sunt cât de clare posibil. Egiptenii aveau aceeași filosofie esoterică ce este predată acum de inițiații trans-himalayeni; de aceea, atunci când aceștia sunt îngropați, se plasează porumb și grâu deasupra lor.

438 Există egiptologi care au căutat să-l identifice pe Osiris cu Menes, lucru destul de greșit. Bunsen îi atribuie lui Menes o vechime din anii 5876 î.C., și este denunțat de creștini pentru aceasta. Însă Isis-Osiris a domnit în Egipt înainte ca Zodiacele Dendera să fie pictat pe tavanul aceluia templu, iar acest lucru s-a petrecut în urmă cu mai mult de 75000 de ani!

„Cartea Prefacerilor”, Yi-Ching, a chinezilor, atribuie descoperirea agriculturii „instrucției oferite oamenilor de către spiritele cerești,”

„Vai, vai oamenilor care nu știu nimic, nu observă nimic și nu văd nimic... Ei sunt cu toții orbi⁴³⁹, deoarece rămân ignoranți cu privire la cât de plină este lumea de diverse creaturi invizibile, care se îmbulzesc chiar și în cele mai sacre locuri.” (*Zohar*, Partea I, col. 177)

„Fiii lui Dumnezeu” *au existat și există*. De la hindușii *brahmaputra* și *manasaputra* („Fiii lui Brahma” și „Fiii născuți din minte”) și până la *B'ne-aleim* din Biblia evreiască, credința secolelor și tradiția universală forțează rațiunea să cedeze în fața unor asemenea evidențe. Ce valoare au așa-numitul „criticism independent” și „dovezile interne” (bazate în general pe hobby-urile criticilor) în fața mărturiilor universale, care nu s-au modificat niciodată în ciclurile istorice? Citiți din perspectivă esoterică al șaselea capitol din Geneză, care repetă afirmațiile Doctrinei Secrete, modificându-i doar foarte puțin forma și trasând o concluzie diferită, care este în dezacord chiar și cu *Zoharul*. „Erau uriași pe pământ în vremurile acelea; și *chiar și după ce* fiii lui Dumnezeu (*B'ne-aleim*) s-au împreunat cu fiicele oamenilor și le-au născut copii: aceștia erau vitejii din vechime, oameni cu nume” (sau uriașii).⁴⁴⁰

Ce oare semnifică această expresie, „chiar și după ce”, dacă nu chiar acest lucru: „Pe pământ existaseră înainte uriași, adică înainte de fiii păcătoși ai rasei a treia; și, de asemenea, și după aceasta, când alți fii ai lui Dumnezeu, de natură inferioară, au inaugurat legături sexuale pe pământ (așa cum a făcut Daksha, când a văzut că ființele create de el – *manasaputra* – nu doreau să populeze pământul”. Iar apoi urmează o lungă pauză în capitolul 6 din Geneză, între versetele 4 și

439 În text cu sensul de „mărginit”, „limitat”, „închis”.

440 Geneză 6:4.

5. Căci în mod sigur nu datorită răutății acestor „viteji”... „oameni de renume” – între care a fost plasat și Nimrod, „vânătorul puternic în fața Domnului” – „a văzut Domnul că răutatea omului era mare”; nici în constructorii Babilonului, căci aceasta s-a petrecut după Potop; ci în urmașii uriașilor, care au produs *monstra quaedam de genere giganteo*, monștrii din care au apărut rasele inferioare de oameni, reprezentate acum pe pământ de câteva triburi jalnice pe cale de dispariție, și de marile primat antropoide.

Iar dacă suntem luați la întrebări de teologi, fie protestanți sau romano-catolici, nu trebuie decât să îi trimitem la propriile lor texte literale. Versetul citat mai sus a constituit dintotdeauna o dilemă, nu doar pentru oamenii de știință și cărturarii biblici, ci și pentru preoți. Căci, după cum se exprimă cuviosul părinte Peronne: „Fie aceștia (*B'ne-aleim*) erau îngeri buni, iar în asemenea caz ne întrebăm cum de au putut să cadă? Fie erau (îngeri) răi, iar în acest caz nu puteau fi numiți *B'ne-aleim*, „fiii lui Dumnezeu”. (*Praelectiones theol.*, cap. II) Această enigmă biblică – „al cărei sens real nu a fost înțeles de niciun autor”, după cum mărturisește candid Fourmont⁴⁴¹ – poate fi explicată doar de către Doctrina esoterică, prin intermediul *Zoharului* în vest, și prin Cartea lui Dzyan în est. Ceea ce ne spune *Zoharul* este: *B'ne-aleim* era un nume comun pentru *malachim* („mesagerii buni”) și pentru *ischin* („îngerii inferiori”) (Rabinul Parcha).

Putem adăuga întru beneficiul demonologilor că satana lor, „adversarul”, este inclus în Cartea lui Iov printre fiii lui Dumnezeu sau *B'ne-aleim*, care își vizitează tatăl. (Iov 1:6) Dar despre acestea vom discuta mai târziu.

Acum, *Zoharul* spune că *ischin*, minunații *B'ne-aleim*, nu erau vinovați, ci *s-au amestecat cu muritorii pentru că au fost trimiși pe*

Pământ să facă astfel. (*Book of Ruth and Schadash*; p. 63, col. 3; ediția Amsterdam) În celelalte părți ale aceluiași volum acești *B'ne-aleim* aparțin celei de-a zecea subdiviziuni a „Tronurilor” (*Zohar*, partea a III-a, col. 113. A se vedea și primul volum, p. 184.) De asemenea, explică și faptul că *ischin*, „spiritele-oameni”, *viri spirituales*, de vreme ce oamenii nu le mai pot vedea în prezent, îi ajută pe magicieni să realizeze, cu ajutorul științei lor, homunculi care nu sunt *oameni mici*, ci „oameni *mai mici* (în sensul de *inferioritate*) decât oamenii”. Ambii se arată sub forma pe care o aveau pe atunci ischin, adică gazoși și eterici. Iar liderul lor este Azazel.

Însă Azazel, pe care dogma bisericească îl va asocia cu satana, nu este nimic de acest gen. Azazel este un *mister*, după cum se spune în întreaga lucrare, și la fel este exprimat și de către Maimonides în *In More Nevachim*, cap. 26, p. 8. „Există un mister impenetrabil în narațiunea legată de Azazel.” Și iată cum se face, după cum ne spune Lanci – un bibliotecar de la Vatican, un personaj care ar trebui să știe bine aceasta – că „acest nume divin venerabil (*nome divino e venerabile*) a devenit prin intermediul peniței erudiților biblici un *diavol*, o sălbăticiune, un munte și un țap” (*Sagra Scrittura*). Prin urmare, pare prostește să derivăm numele așa cum face Spencer, din *ajál* (separat) și *El* (Dumnezeu), adică „separat de Dumnezeu” – ori *diavolul*. În *Zohar*, Azazel este mai degrabă victima sacrificială decât „adversarul formal al lui Iehova”, după cum spune Spencer (II, pp. 14, 29).

Cantitatea de fantezie răutăcioasă și ficțiune acordată asupra acestei „legiuni” de către diverși scriitori fanatici este uluitoare. Azazel și „legiunea” sa reprezintă pur și simplu „Prometeul” ebraic, și ar trebui văzuți din același punct de vedere. *Zoharul* îi reprezintă pe ischin înlănțuiți pe muntele din deșert, din perspectivă alegorică; aici se face pur și simplu aluzie la acele „spirite” care sunt înlănțuite de pământ în timpul

441 *Reflections critiques sur l'origine des anciens peuples.*

ciclului încarnării. Azazel (sau Azazel) este unul dintre conducătorii îngerilor care „transgresează” în Cartea lui Enoh, care coboară pe Ardis, vârful Muntelui, legați prin jurământul de loialitate unii față de ceilalți. Se spune că Azazel i-a învățat pe oameni să facă săbii, pumnale, scuturi, să fabrice oglinzi pentru ca ei să vadă ce anume se află în spatele lor (adică „oglinzi magice”). Amazarak i-a învățat aspectele vrăjitoresci și mecanismele de bază; Amers i-a învățat rezolvarea aspectelor magiei; Barkayal, astrologia; Akibeel, semnificația prevestirilor și a semnelor; Tamial, astronomia; iar Asaradel le-a predat mișcarea Lunii. „Aceștia șapte au fost primii instructori ai omului din a patra rasă.” Dar de ce ar trebui ca alegoria să fie întotdeauna înțeleasă ca semnificând tot ceea ce exprimă litera sa moartă?

De fapt, este reprezentarea simbolică a mării lupte dintre înțelepciunea dumnezeiască, *nous*, și reflecția sa pământească, *psuche*, ori dintre Spirit și suflet, în Cer și pe Pământ. În Cer – deoarece monada divină s-a exilat voluntar de acolo, pentru a coborî în scopuri de încarnare într-un plan inferior, și astfel să transforme animalul din lut într-un zeu nemuritor. Căci, după cum ne spune Eliphas Lévi: „Îngerii aspiră să devină oameni; deoarece omul perfect, zeul-om, se află mai presus chiar și de înger”. *Iar pe Pământ* – deoarece, îndată ce Spiritul a coborât, el a fost înălțat în strânsoarea materiei.

Este ciudat că învățătura ocultă inversează caracterele; este arhanghelul antropomorf la creștini, și Dumnezeu sub formă umană la hinduși, care reprezintă materia în acest caz; iar dragonul ori șarpele este Spiritul. Simbolismul ocult oferă cheia misterului; simbolistica teologică îl ascunde și mai mult. Căci primul explică multe aspecte din Biblie și chiar din Noul Testament, care până acum au rămas neînțelese; în timp ce teologia, datorită dogmei referitoare la satana și la răzvrătirea sa, a micșorat caracterul și natura a ceea ce putea fi zeul

absolut perfect și infinit, creând cel mai mare rău și blestem pe pământ – credința într-un diavol personal. Acest mister este deslușit cu cheia simbolismului său metafizic, acum restabilit; în timp ce interpretarea teologică îi reprezintă pe zei și pe arhangheli ca fiind simboluri ale literei moarte sau ale religiilor dogmatice, înfățișați împotriva adevărilor pure ale Spiritului, goale și lipsite de imaginație.

Multe au fost indiciile oferite în această direcție în „Isis dezvăluită”, și multe referințe la acest mister sunt răspândite în aceste volume. Pentru a clarifica și mai bine ideea: Ceea ce clerul fiecărei religii dogmatice – în special creștinii – evidențiază ca fiind satana, dușmanul lui Dumnezeu, este în realitate cel mai înalt Spirit divin (înțelepciunea ocultă pe Pământ), în natura sa antagonică firească față de orice iluzie lumească, efemeră, inclusiv religiile dogmatice și ecleziastice. Astfel, Biserica Latină, intolerantă, nemiloasă, fanatică față de toți cei care nu doresc să fie sclavii ei; Biserica care se numește mireasa lui Cristos și în același timp tutorele lui Petru, căruia dojana Învățătorului („Mergi înapoia mea, satano!”) îi este îndreptățit adresată; și, din nou, Biserica Protestantă, care, numindu-se de la sine creștină, înlocuiește în mod paradoxal Noua Dezlegare cu vechile „Legi ale lui Moise”, pe care Cristos le-a respins în mod deschis: ambele aceste biserici luptă împotriva Adevărului dumnezeiesc atunci când repudiază și calomniază balaurul înțelepciunii esoterice (deoarece este o Înțelepciune dumnezeiască). Ori de câte ori este anatemizat Agathodaemonul solar și gnostic – Cristos ori șarpele teosofic al eternității sau chiar șarpele Genezei – ei sunt mișcați de același spirit al fanatismului întunecat care i-a îndemnat pe farisei să-l blesteme pe Iisus, spunându-I: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai diavol?”

Citiți relatarea despre Indra (Vayu) din *Rig Veda*, volumul ocult prin excelență al arianismului, și comparați-o apoi cu aceeași relatare

din Purane – versiunea exoterică a acesteia și consemnarea intenționat denaturată a adevăratei religii a Înțelepciunii. În *Rig Veda* Indra este cel mai mare și mai măreț dintre zei, iar nectarul pe care îl bea, *soma*, face parte, din punct de vedere alegoric, din natura sa extrem de spirituală. În Purane Indra devine un risipitor și un bețiv consecvent al nectarului *soma*, în maniera terestră. El este cuceritorul tuturor „dușmanilor zeilor” – *daitya*, *nagași* (șerpi), *asurași*, toți zeii-șarpe și al lui *Vritri*, Șarpele Cosmic. Indra este Sfântul Mihail din panteonul hindus – conducătorul oștirii luptătoare. Revenind la Biblie, îl găsim pe satana, unul dintre „fiii lui Dumnezeu” (Iov 1:6), devenind în interpretarea exoterică diavolul, iar în sensul rău și infernal balaurul (dragonul). Dar în Cabala („Cartea numerelor”) *samael*, care este satana, este prezentat a fi identic cu Sfântul Mihail, *ucigătorul balaurului*. Cum sunt posibile toate acestea? Căci se spune că *tselem* (imaginea) îi reflectă deopotrivă pe Mihail și pe *samael*, *care sunt unul*. Ambii provin, ni se spune, din *ruach* (Spirit), *neschamah* (suflet) și *nephesch* (viață). În „Cartea caldeeană a numerelor” *samael* este Înțelepciunea ascunsă (ocultată), iar Mihail este Înțelepciunea terestră superioară, ambele emanând din aceeași sursă, dar devenind divergente după apariția lor din *sufletul lumesc*, care pe Pământ este *mahat* (înțelegerea intelectuală) sau *manas* (sediul intelectului). Ei se deosebesc deoarece Mihail este *influențat* de *neschamah*, în timp ce *samael* rămâne *neinfluențat*. Această învățătură a fost pervertită de spiritul dogmatic al Bisericii; care, respingând spiritul independent, neinfluențat de forma exterioară (prin urmare, de dogmă), a făcut imediat din *samael-satana* (cel mai înțelept și mai spiritual spirit dintre toți) adversarul Dumnezeului său antropomorf și al omului său fizic și senzual, adică diavolul!

ORIGINEA MITULUI SATANIC

Să ne adâncim mai mult în această creație a fanteziei patristice și să-i găsim prototipul la păgâni. Originea noului *mit satanic* este ușor de găsit. Tradiția dragonului și a Soarelui are ecou în fiecare parte a lumii, atât în regiunile civilizate, cât și în cele pe jumătate sălbatice. A luat naștere în șoaptele cu privire la inițierile secrete printre profani și a fost stabilită la modul universal prin religia de adorație a Soarelui (heliolatrie), cândva universală. A existat un timp când cele patru părți ale lumii erau acoperite de temple consacrate Soarelui și dragonului; însă cultul este acum păstrat îndeosebi în China și în țările budiste, „Bel și dragonul fiind cuplați uniform împreună, iar preotul religiei ofite asumându-și uniform numele Dumnezeului său” (*Archaeology*, vol. XXV, p. 220, Londra). În cadrul religiilor din trecut trebuie să-i căutăm originea occidentală în regiunea Egiptului. Religia ofiților și-a adoptat ritualurile de la Hermes Trismegistus, iar heliolatria a ajuns împreună cu zeii săi solari în țara faraonilor, pornind din India. În zeii de la Stonehenge recunoaștem divinitățile de la Delphi și din Babilon, iar în acestea din urmă îi regăsim pe dezașii popoarelor vedice. Bel și dragonul, Apollo și Python, Krishna și Kaliya, Osiris și Typhon reprezintă același lucru sub multe și diverse nume – ultimele fiind Mihail și balaurul roșu, și Sfântul Gheorghe și balaurul său. Deoarece Mihail este „asemenea lui Dumnezeu” sau „dublul” Său, din motive terestre, și este unul dintre Elohim, îngerul-luptător, reprezintă astfel doar o permutare a lui Iehova. Oricare ar fi fost evenimentul cosmic sau astronomic care a dat naștere inițial alegoriei „Războiului din Cer”, originea sa lumească trebuie căutată în templele Inițierii și în criptele arhaice. Iată ce dovezi găsim:

(a) Faptul că preoții își asumă numele zeilor pe care îi slujesc;

(b) „Dragonii” sunt considerați în întreaga Antichitate simboluri ale nemuririi și înțelepciunii, ale cunoașterii secrete și ale eternității;

(c) Hierofanții din Egipt, Babilon și India se autodenumesc în general „fii ai dragonului” și „șerpi”.

Astfel sunt confirmate învățăturile Doctrinei Secrete.

Au existat numeroase catacombe în Egipt și Caldeea, unele dintre ele având o dimensiune foarte mare. Cele mai renumite erau criptele subterane din Teba și Memphis. Primele, care începeau de pe malul vestic al Nilului și se întindeau către deșertul Libian, erau cunoscute ca pasajele sau catacombele șarpelui. Acolo se realizau misterele sacre ale Ciclului Inevitabil, *kuklos anagkes*, cunoscut mai mult ca „cercul necesității”; adică inexorabila sentință impusă asupra fiecărui suflet după moartea trupei, când era judecat în regiunea Amenthiană.

În cartea lui de Bourbourg, când acesta relatează expediția semizeului mexican *Votan*, el descrie un pasaj subteran care se întindea pe sub pământ și se încheia la baza Cerului, adăugând că acest pasaj era gaura unei șarpe, „un agujero de colubra”; și că el a fost admis înăuntru deoarece era el însuși „un fiu al șerpilor” ori un șarpe. (*Die Phoinizier*, p. 70)

Acest aspect este foarte sugestiv; căci descrierea acestei *găuri de șarpe* corespunde criptei antice egiptene, mai sus menționate. În plus, hierofanții din Egipt și din Babilon își luau numele de „fii ai zeului-șarpe” sau „fii ai dragonului” în timpul învățăturilor predate în Școlile Misterelor.

„Preotul asirian purta întotdeauna numele zeului său”, spune Movers. Druzii din regiunile celtice și britanice își spuneau, de asemenea, șerpilor. „Eu sunt un șarpe, eu sunt un druid”, exclamau ei. Egipteanul Karnak este fratele geamăn al lui Carnac din Bretania, acesta din urmă însemnând muntele șarpelui. Dracontia acoperea cândva

suprafața globului, iar aceste temple erau consacrate dragonului doar pentru că era simbolul Soarelui, care, la rândul său, era simbolul zeului cel mai mareț – fenicianul Elon sau Elion, pe care Abraham l-a recunoscut a fi El Elion.⁴⁴² În afară de denumirea de șerpi, ei erau numiți „constructori”, „arhitecți”; căci templele și monumentele lor erau atât de grandioase și de mărețe, încât chiar și acum rămășițele lor fragmentate „intimidează calculele matematice ale inginerilor noștri moderni”, spune Taliesin.⁴⁴³

De Bourbourg sugerează că liderii principali ai numelui *Votan*, *Quetzo-Cohuatl* ori divinitatea-șarpe a mexicanilor, sunt descendenții lui Ham și ai lui Canaan. „Eu sunt hivim”, spun ei. „Deoarece sunt un hivim, fac parte din marea rasă a dragonului (a șarpelui). Eu însumi sunt un șarpe, căci sunt un hivim.” (*Cartas*, 51; „Isis dezvăluită”, vol. I.)

În plus, „Războiul din Cer” este arătat într-una din semnificațiile sale ca însemnând și făcând referire la acele lupte teribile pentru candidatul la inițiere; aceste „lupte” se desfășoară între ființa respectivă și pasiunile sale umane personificate (prin magie), când omul *lăuntric* iluminat fie le ucide, fie cedează acestora. În primul caz el devine „ucigătorul dragonului”, deoarece a depășit cu succes toate tentațiile; iar ca „fiu al șarpelui” și fiind el însuși un șarpe, se leapădă de vechea piele și renaște într-un corp nou, devenind un fiu al Înțelepciunii și al Nemuririi, în eternitate.

Seth, cunoscutul strămoș al Israelului, este doar o travestire evreiască a lui Hermes, zeul Înțelepciunii, numit și Thoth, Tat, Seth, Set și satana. El este, de asemenea, Typhon – același cu Apophis, dragonul ucis de Horus; căci Typhon este numit, de asemenea, Set. El este pur și simplu

442 A se vedea părerea lui Sanchoniathon în *Eusebius*, precum și Geneza, cap. 14.

443 *Society of Antiquaries of London*, vol. XXV, p. 220.

latura întunecată a lui Osiris, fratele său, așa cum Angra Mainyu este umbra întunecată a lui Ahura-Mazda. Din punct de vedere terestru, toate aceste alegorii erau asociate cu încercările legate de inițiere și ucenicie. Astronomic, ele se referă la eclipsele de Soare și de Lună, ale căror explicații mitice le găsim în prezent în India și Ceylon, unde oricine poate studia povestirile alegorice și legendele care au rămas intacte timp de mii de ani.

Din punct de vedere mitologic, Rahu este un daitya – un uriaș, un semizeu, a cărui parte inferioară a trupului se încheie într-o coadă de dragon sau de șarpe. În momentul în care a fost agitat oceanul pentru ca zeii să producă amrita – nectarul nemuririi – el a furat din ea și a băut, devenind astfel nemuritor. Soarele și Luna, care l-au prins în hoția sa, l-au denunțat lui Vishnu, care l-a plasat în sferile stelare, partea superioară a corpului său reprezentând capul dragonului, iar partea inferioară (Ketu) coada dragonului; cele două însemnând nodurile ascendent și descendent. De atunci Rahu se răzbună pe Soare și pe Lună, înghițindu-i din când în când. Însă această legendă are și o altă semnificație mistică, de vreme ce *Rahu*, capul dragonului, a jucat un rol important în misterele inițierii Soarelui (*Vikarttana*), când candidatul și dragonul trebuiau să poarte o luptă supremă.

Peșterile rishilor, adăposturile lui Tiresias și ale profeților greci erau modelate după cele ale nagașilor – hindușii regi-șerpi, care locuiau în cavitățile stâncoase de sub pământ. De la *Sesha*, șarpele cu o mie de capete, pe care se odihnește Vishnu, și până la *Python*, oracolul dragon-șarpe, toate indică semnificația secretă a mitului. În India găsim acest fapt menționat în cele mai vechi Purane. Copiii lui Surasa sunt „puternicii dragoni”. *Vayu Purana* o înlocuiește pe „Surasa” (mama nagașilor din *Vishnu Purana*) cu danaya sau danava – descendenții lui Danu, prin cuvintele înțeleptului Kasyapa; acești danava sunt uriașii

(sau titanii) care s-au luptat împotriva zeilor și sunt reprezentați, astfel, ca fiind identici cu dragonii și șerpii Înțelepciunii.

Prin simpla comparare a zeilor Soarelui înfățișați de fiecare popor găsim că alegoriile lor sunt în perfect acord unele cu celelalte; iar cu cât mai ocult este simbolul alegoric, cu atât mai mult este în acord cu el simbolul corespondent al altui popor. Prin urmare, dacă din trei sisteme foarte diferite între ele ca înfățișare – arienii din vechime, grecii antici și grupările creștine moderne – selectăm la întâmplare câțiva zei ai Soarelui și câțiva dragoni, vom găsi că, practic, sunt copii ai unii de la ceilalți.

Să ne ocupăm de Agni (zeul focului), Indra (firmamentul) și Karttikeya ai hindușilor; apoi grecul Apollo; iar în final Mihail, „îngerul Soarelui”, primul dintre Aeonii, numit de către gnostici „Salvatorul” – și să aranjăm ordinea.

1) Agni, zeul focului, este numit în *Rig Veda* Vaisvanara. Dar Vaisvanara este un danava – un demon-uriaș⁴⁴⁴, ale cărui fiice, Puloma și Kalaka, sunt mamele nenumăraților danavași (30 de milioane) concepuți de Kasyapa⁴⁴⁵; el trăiește în *Hiranyapura*, „orașul de aur”, care plutește în aer. Prin urmare, Indra este, într-un anume sens, fiul vitreg al acestora

444 El este astfel numit și inclus în lista danavașilor în *Vayu Purana*; comentatorul lui *Bhagavata Purana* îl numește un fiu al lui Danu, dar numele înseamnă, totodată, și „spiritul umanității”.

445 Kasyapa este numit fiul lui Brahma și este „născut prin sine însuși”; o mare parte din lucrarea Creației îi este atribuită. El este unul dintre cei șapte rishi; din punct de vedere *exoteric*, este fiul lui Marichi, fiul lui Brahma; în timp ce în *Atharva-veda* se spune: „Cel născut din sine însuși, Kasyapa, a izvorât din Timp”; iar din punct de vedere *esoteric*, timpul și spațiul sunt formele Unicei Divinități de Necunoscut. Ca Aditya, Indra este fiul lui Kasyapa, precum și Vaivasvata Manu, strămoșul nostru. În exemplul oferit în text, el este Kasyapa-Aditya, Soarele și zeul Soarelui, din care s-au născut toți demonii „cosmici”, dragonii (nagașii), zeii-șarpe și danavașii, uriașii. Semnificația alegoriilor oferite mai sus este pur astronomică și cosmică, dar vom căuta să dovedim identitatea tuturor acestora.

două, ca fiu al lui Kasyapa; iar Kasyapa este, în acest sens, identic cu Agni, zeul focului sau Soarele (Kasyapa-Aditya). Acestui grup îi aparține și Skanda sau Karttikeya (zeul războiului ori planeta Marte, cea cu șase fețe, din punct de vedere astronomic), un kumara sau un tânăr virgin născut din Agni⁴⁴⁶ în scopul de a-l distruge pe Taraka, demonul danava, nepotul lui Kasyapa, prin intermediul lui Hiranyaksha⁴⁴⁷, fiul său, ale cărui asceze yoghine (ale lui Taraka) erau atât de extraordinare, încât au devenit formidabile pentru zei, aceștia temându-se de un asemenea rival în putere.⁴⁴⁸ Iar Indra, zeul luminos al Cerului (firmamentul), îl omoară pe Vritra (sau Ahi), demonul-șarpe, pentru această faptă fiind numit Vritra-han, „distrugătorul lui Vritra”; de asemenea, el conduce oștirile devașilor (îngerii sau zeii) împotriva altor zei care se răzvrătesc împotriva lui Brahma, motiv pentru care este numit *Jishnu*, „conducătorul oștirii cerești”. Karttikeya este menționat prin aceleași titluri. Pentru faptul că îl omoară pe Taraka, un danava, el este *Taraka-Jit*, „biruitorul lui Taraka”⁴⁴⁹, *Kumara Guha*, „misteriosul tânăr virgin”, *Siddha-Sena*, „conducătorul siddhașilor” și *Saktidhara*, „mânuitorul suliei”.

446 Toate aceste povești diferă în textele *exoterice*. În *Mahabharata* Karttikeya, „Martele cu șase fețe”, este fiul lui Rudra sau Shiva, născut prin el însuși *fără intervenția unei mame*, din sămânța lui Shiva aruncată în foc. Însă Karttikeya este în general numit *Agnibhu*, „născut din foc”.

447 Hiranyaksha este conducătorul sau regele celei de-a *cincea* regiuni din Patala, fiind un zeu-șarpe.

448 Elohimii se temeau, de asemenea, de cunoașterea Binelui și a răului oferită lui Adam, și de aceea sunt prezentați ca alungându-l din Eden sau omorându-l (din punct de vedere spiritual).

449 Povestea ne spune că Taraka, numit și Kalabhana, în urma extraordinarelor puteri yoghine a obținut întreaga cunoaștere dumnezeiască referitoare la Yoga Vidya și puterile oculte ale zeilor, care au conspirat împotriva sa. Aici vedem „ascultătoarea” oștire a arhanghelilor sau zeii minori care conspiră împotriva (viitorilor) îngeri *căzuți*, pe care Enoh îi acuză de marea crimă de a dezvălui lumii toate „*lucrurile secrete făcute în Cer*”. Mihail, Gabriel, Rafael, Sargal și Uriel sunt cei care îi denunță Domnului Dumnezeu pe frații lor despre care s-a spus că *au luat misterele divine și le-au predat oamenilor*; prin acest mijloc ei înșiși au scăpat de o pedeapsă asemănătoare. Mihail a fost însărcinat să lupte împotriva

2) În ceea ce-l privește pe Apollo, zeul Soarelui la greci, dacă vom compara relatările mitice găsite despre acesta, vedem că se conformează atât celor despre Indra, Karttikeya și chiar Kasyapa-Aditya, cât și celor despre Mihail (ca formă angelică a lui Iehova), „îngerul Soarelui”, care este „ca Dumnezeu” și „una cu Dumnezeu”. Interpretările ingenioase de mai târziu, în scopuri monoteiste și aduse în faza de dogme bisericești care nu pot fi chestionate, nu dovedesc nimic, cu excepția, probabil, a abuzului autorității și puterii umane.

Apollo este *Helios* (Soarele), Phoibus-Apollo („lumina vieții și a lumii”⁴⁵⁰) care se ridică din cupa cu aripi aurii (Soarele); de aceea este zeul-soare prin excelență. În momentul nașterii sale el își cere arcul pentru a-l ucide pe Python, dragonul-demon care a atacat-o pe mama sa înainte de nașterea lui⁴⁵¹ și pe care este însărcinat divin să-l distrugă – precum Karttikeya, care se naște în scopul de a-l ucide pe Taraka, *demonul prea sfânt și înțelept*. Apollo se naște pe o insulă siderală numită Asteria – „insula stelei aurii” ori „pământul care plutește în aer”, care este *Hiranyapura* – pământul de aur al hindușilor; „el este numit cel pur, ἄγνός, *Agnus Dei*” (indianul *Agni*, după cum consideră dr. Kenealy), iar în mitul primordial el este eliberat de „orice dragoste senzuală” (*Book of God*, p. 88). Prin urmare, el este un *kumara*, precum Karttikeya, fiind Indra în viața anterioară și în biografii. Mai mult decât atât, personajul Python, „dragonul sau balaurul roșu”, face ca

balaurului, la fel precum Karttikeya, și în aceleași împrejurări. Ambii sunt „conducătorii oștirii cerești”; ambii virgini, ambii „conducători ai sfinților”, „mânuitori de sulie” (*Saktidhara*) etc. Karttikeya este arhetipul lui Mihail și al Sfântului Gheorghe, așa cum Indra este, cu siguranță, prototipul lui Karttikeya.

450 „Viața și lumina” lumii *fizice* materiale, încântarea simțurilor – nu a sufletului. Apollo este în special zeul *uman*, zeul ritualismului emoțional, iubitor de fală și teatral al Bisericii, cu toată gama de lumini și muzică.

451 A se vedea capitolul 12 din Apocalipsă, unde găsim că mama lui Apollo este persecutată de Python, balaurul roșu, care este totodată *Porphyron*, titanul roșu sau stacojiu.

Apollo să fie asociat cu Mihail, care se luptă cu balaurul apocaliptic ce dorește să atace femeia în momentul nașterii unui copil (a se vedea Apocalipsa, cap. 12), exact așa cum Python o atacă pe mama lui Apollo. Identitatea personajelor este clară. Dacă venerabilul W.E. Gladstone, care se mândrește cu erudiția sa greacă și cu înțelegerea alegoriilor lui Homer, ar fi avut vreo idee reală despre semnificația *esoterică* a Iliadei și a Odiseei ar fi înțeles Apocalipsa Sfântului Ioan și chiar Pentateuhul mult mai bine decât a făcut-o. Deoarece calea de înțelegere a Bibliei trece prin Hermes, Bel și Homer, iar a acestora, prin simbolurile religioase hinduse și caldeene.

Repetarea acestei tradiții arhaice se găsește în Apocalipsă, cap. 12, și provine din legende babiloniene, fără nici cea mai mică îndoială, deși povestea babiloniană își are originea în alegoriile ariene. Fragmentul citit de George Smith (a se vedea *Chaldean account of Genesis*, p. 304) este suficient pentru a dezvălui sursa capitolului 12 din Apocalipsă. Iată cum descrie eminentul asiriolog:

„Fragmentul nostru se referă la Creația *omenirii*, numită Adam; precum (omul) din Biblie, el este creat într-un mod perfect ... dar ulterior se alătură dragonului (balaurul) Adâncului, animalul din Tiamet, spiritul Haosului, și păcătuiește împotriva Dumnezeului său, care îl blestemă și invocă asupra sa toate relele și necazurile omenirii.”⁴⁵²

Iar acest eveniment este urmat de un război între balaur și puterile răului sau haosul de o parte și zeii de cealaltă.

⁴⁵² Niciun „dumnezeu” care își blestemă (presupusa) sa lucrare, deoarece a făcut-o imperfectă, nu poate fi Înțelepciunea absolută și infinită, fie că o numim Bel sau Iehova.

Zeii au arme prelucrate special pentru ei,⁴⁵³ iar Merodach (arhanghelul Mihail din Apocalipsă) se angajează să conducă oștirea cerească împotriva dragonilor. Războiul, care este descris cu multă însuflețire, se încheie, desigur, cu triumful principiilor Binelui...”⁴⁵⁴

Acest război cu puterile Adâncului se referă, totodată, în ultima sa aplicare terestră, la lupta dintre inițiații arieni ai rasei a cincea în faza sa timpurie și vrăjitorii Atlantidei, demonii abisului, locuitorii insulelor înconjurate de apă, care au dispărut în Potop. (A se vedea vol. I din „Isis dezvăluită”, partea despre Atlantida.)

Simbolurile dragonilor și ale „Războiului din Cer” au mai multe semnificații, după cum am mai spus, evenimentele religioase, astronomice și geologice fiind incluse într-o unică alegorie comună. Dar ele au avut și o semnificație cosmologică. În India, povestea dragonului este repetată într-una din formele sale în bătălia lui Indra cu *Vritra*. În Vede acest Ahi-Vritra este menționat ca fiind demonul secetei și al vântului teribil de uscat și de fierbinte. Indra este înfățișat într-un constant război cu acesta; iar cu ajutorul tunetelor și fulgerelor zeul îl constrânge pe Ahi-Vritra să reverse ploaia pe Pământ, după care îl ucide. De aceea Indra este numit *Vritra-Han* sau „ucigătorul lui Vritra”, așa cum Mihail este numit biruitorul și „ucigătorul balaurului”. Ambii „dușmani” reprezintă, astfel, „vechiul dragon (balaur)” aruncat în adâncurile pământului, în acest sens.

⁴⁵³ În alegoria indiană a lui *Tarakamaya*, războiul dintre zei și asurași, condus de Soma (Luna, Regele plantelor), cel care prelucraze armele pentru aceștia este Visva-Karma, meșteșugarul zeilor, precum Vulcan (Tubal-Kain).

⁴⁵⁴ Am menționat și în alte părți că „femeia cu copil” din Apocalipsă (cap. 12) era Aime, marea mamă sau Binah, al treilea sefirot, „al cărui nume este Iehova”; iar „balaurul” care dorește să devoreze copilul ce se naște (Universul) este balaurul Înțelepciunii absolute – cea înțelepciune care, recunoscând condiția de non-separare a Universului și a tot ce include acesta față de Totul Absolut, nu vede în el (Univers) decât o mare iluzie, *mahamaya*, din care provine cauza suferinței și a durerii.

Amshaspend din textele zoroastriene reprezintă o legiune ce are un conducător precum Sf. Mihail, membrii acesteia apărând identici cu legiunile cerești, dacă citim cu atenție *Vendidad*. Astfel, în *Fargard* XIX, 2, 13(42), Zarathustra este înștiințat de Ahura Mazda să-l „invoce pe Amesha Spenta care îi conduce pe cei șapte *karshvares*⁴⁵⁵ ai Pământului”; acești *karshvares*, în manifestările lor înșepțite, se referă în mod egal la cele șapte sfere ale lanțului nostru planetar, la cele șapte planete, cele șapte ceruri etc., conform sensului care este aplicat unei lumi fizice, supra-lumești sau pur și simplu siderale. În aceeași parte (*Fargard* II și III), în invocația sa împotriva lui Angra Mainyu și a oștirii sale, Zarathustra îi cheamă în aceste lumi: „Îi invoc pe cei șapte *sravah* luminoși, cu fiii lor și cu turmele lor” (*Vendidad Sadah*, 42). *Sravah* – un cuvânt la care orientaliștii au renunțat, spunând despre el că „nu are un înțeles cunoscut” – se referă la aceiași *Amshaspend*, doar că în semnificația sa ocultă cea mai înaltă. *Sravah* reprezintă numenul sufletelor sau al spiritelor fenomenale ale acelor puteri *manifestate* – *amshaspend*; iar „fiii și turmele lor” se referă la îngerii planetari și la turma lor siderală de stele și constelații. *Amshaspend* este termenul exoteric folosit doar în combinații și aspecte terestre. Zarathustra i se adresează constant lui Ahura Mazda cu „Tu, creatorul lumii *materiale*”. Ormazd este părintele pământului nostru (Spenta Armaiti), care este menționat, sub acest nume feminin, ca „fiica frumoasă a lui Ahura Mazda” (*Fargard*, XIX, 2); el este, totodată, și creatorul Copacului (cunoașterii și înțelepciunii oculte și spirituale) din care este luată mistica și misterioasa *caresma*. Însă numele ocult al strălucitorului Dumnezeu nu era niciodată pronunțat în afara templului.

455 Cei „șapte *karshvares* ai Pământului” – cele șapte sfere ale lanțului nostru planetar, cele șapte lumi (menționate și în *Rig Veda* – sunt menționați pe larg în alte părți. Există șase *nājamsi* (lumi) deasupra lui *prithivi* – pământul sau „acest loc” (*idām*), opus față de ceea ce este *yonder* (șase sfere pe alte trei planuri). (A se vedea *Rig Veda* I, 34; III, 56; VII, 10411 și V, 60, 6.)

Samael sau satana, șarpele ispititor din Geneză și unul dintre îngerii primordiali care s-au răzvrătit, este numele „balaurlui roșu”. El este Îngerul Morții, Talmudul spunând că „Îngerul Morții și satana sunt identici”; omorât de Mihail, el este încă o dată ucis de Sf. Gheorghe, care este, de asemenea, un ucigător de balaur; dar trebuie să vedem transformările acestuia. Samael este identic cu *Simoom*, vântul fierbinte al deșertului sau, din nou, cu demonul vedic al secetei, sub formă de Vritra; „*Simoom* este numit *Atabutos*” ori *diabolos*, „diavolul”.

Typhon sau dragonul Aphophis – *acuzatorul* din „Cartea morților” – este înfrânt de Horus, care străpunge capul adversarului său cu o sulică; iar Typhon este atotdistrugătorul vânt al deșertului, elementul rebel care aruncă totul în stare de confuzie și neclaritate. Ca *Set* el este întunericul nopții, ucigătorul lui Osiris, care este lumina zilei și Soarele. Arheologia demonstrează că Horus este identic cu Anubis⁴⁵⁶, a cărui efigie a fost descoperită pe un monument egiptean, având o platoșă și o sulică, precum Mihail și Sf. Gheorghe. Anubis este, de asemenea, reprezentat ca ucigând un dragon care are capul și coada de șarpe. (A se vedea lucrarea lui Lenoir, *Du Dragon de Metz*.)

Astfel, din punct de vedere cosmologic, toți dragonii, balaurii și șerprii cuceritori de „ucigătorii” lor sunt, la originea lor, principiile neclare și turbulente ale Haosului, aduse din nou în ordine de către zeii Soarelui sau puterile *creatoare*. În „Cartea morților” aceste principii sunt numite „fiii răzvrătirii”. (A se vedea și „Panteonul egiptean”, pp. 20, 23.) „În acea noapte, asupritorul, ucigașul lui Osiris, numit și șarpele amăgitor (vers. 54) ... îi cheamă pe fiii răzvrătirii în *aer*, iar când aceștia sosesc în partea de est a Cerului, se declanșează Războiul din Cer și din întreaga lume” („Cartea morților”, XVII, v. 49).

456 Versetul 62, capitolul XVII din „Cartea morților”: Anubis este Horus care se contopește în el, cel fără ochi.

În lucrarea scandinavă *Eddas*, „războiul” lui Ases cu *brimthurses* (uriașii ghețurilor), a lui Asathor cu *jotuns*, șerpilor, dragonii și „lupii” care ies din „întuneric”, reprezintă repetarea aceleiași mit. „Spiritele rele”⁴⁵⁷, la origine fiind doar niște simboluri ale haosului, au devenit euhemerizate de superstiția gloatei până când, în final, au câștigat dreptul de cetățenie în cele mai civilizate și mai educate rase ale acestui Glob – încă de la creația sa, după cum se presupune – devenind o dogmă odată cu creștinismul. După cum ne spune George Smith: „Principiile răului (spiritele rele), emblemele haosului” (în Caldeea și Asiria, dar și în Egipt, după cum vedem) ... „rezistă acestei transformări și fac război pe Lună, fiul cel mai mare al lui Bel, atrăgând de partea lor Soarele, Venus și zeul atmosferei, Vul.” (*Assyrian Discoveries*, p. 403) Aceasta este doar o altă versiune a hindusului „Război din Cer” dintre Soma (Luna) și zei – Indra fiind zeul atmosferei, Vul; ceea ce arată foarte clar că este o alegorie cosmogonică și astronomică, ȧesută și extrasă din cea mai veche teogonie, așa cum era predată în Școlile Misterelor.

În doctrinele religioase ale gnosticilor pot fi văzute cel mai bine semnificațiile reale ale dragonului, balaurului, șarpelui, ȧapului și ale tuturor simbolurilor puterilor numite acum „rele”; căci ele au divulgat natura esoterică a înlocuirii de către evrei a lui **Ain-Soph** în învățăturile lor; adevărata semnificație a lui Ain-Soph a rămas complet necunoscută creștinilor, cu excepția câtorva, în timp ce rabinii au tănuuit-o. Cu siguranță, Iisus din Nazaret nu și-ar fi sfătuit apostolii să fie „înțelepți precum șerpilor”, dacă acesta ar fi fost un simbol al „celui rău”; și nici ofiții, gnosticii egipteni învățați în „fraternitatea șarpelui”, nu ar fi adorat un șarpe viu în ceremoniile lor ca simbol al Înțelepciunii,

⁴⁵⁷ Aceste „spirite rele” nu pot fi absolut deloc identificate cu satana sau cu marele dragon. Ele sunt elementele generate sau născute din ignoranță – pasiunile umane sau cosmice – sau din Haos.

divina *Sophia* (și însemnând tot ceea ce este bun, nu tot ceea ce este rău), dacă reptila ar fi fost atât de strâns asociată cu satana. Ideea este că, chiar și ca un ofidian comun, șarpele a fost dintotdeauna un simbol dual; iar ca dragon sau balaur nu a fost niciodată altceva decât un simbol al Divinității manifestate – în marea Sa Înțelepciune. *Draco volans*, dragonul zburător din picturile timpurii, pare o imagine exagerată a animalelor antediluviene cu adevărat dispărute; însă cei care cred în învățăturile oculte consideră că în zilele de demult existau asemenea creaturi precum dragoni zburători sau o specie de pterodactili, și că acele șopârle gigantice zburătoare au servit ca prototipuri pentru serafimul lui Moise și marele său șarpe de aramă⁴⁵⁸. Evreii au adorat ei înșiși acest din urmă *idol*, dar după reformele religioase aduse de Ezechia s-au sucit și au declarat că simbolul marelui sau înaltului Dumnezeu al fiecărui popor este un diavol, iar propriul lor uzurpator este „Unicul Dumnezeu”⁴⁵⁹.

Denumirea de Sătana, în ebraică *sātân*, „un adversar” (din verbul *shatana*, „a fi împotriva”, „a persecuta”) aparține de drept primului și celui mai nemilos „adversar al tuturor celorlalți zei” – adică lui Iehova, și nu șarpelui, care a rostit doar câteva vorbe de simpatie și înțelepciune

⁴⁵⁸ A se vedea Numeri 21:8,9. Dumnezeu îi poruncește lui Moise să construiască un șarpe de aramă, un „Saraph”; iar toți cei mușcați de șerpilor arzători (înfocați) vor fi vindecați dacă vor privi asupra lui. Acești șerpilor arzători erau *serafimi*, fiecare dintre ei având șase aripi, după cum spune Isaia (6:2); ei sunt simbolurile lui Iehova și ale tuturor celorlalți demiurghi care emană din ei înșiși șase fii ori asemănări – șapte împreună cu creatorul lor. Astfel, șarpele de aramă este Iehova, conducătorul „șerpilor arzători”. Cu toate acestea, în Regi II cap. 18, se arată că regele Ezechia care, precum David, tatăl său, „a făcut ceea ce era drept în fața Domnului”, „a spart în bucăți șarpele de aramă făcut de Moise ... și l-a numit *nehushtan*” sau „bucăți de aramă”.

⁴⁵⁹ Iar „satana s-a ridicat împotriva lui Israel și l-a atȧțat pe David să facă numărătoarea lui Israel” (Cronici I 21:1). „Domnul Iehova s-a aprins de mânie împotriva lui Israel și l-a stȧrnit pe David împotriva sa, zicȧnd: «Du-te și fă numărătoarea lui Israel»” (Samuel II 24:1). Cele două sunt, prin urmare, identice.

– și care este în aspectul său cel mai crud „adversarul oamenilor”, chiar și în dogmă. Această dogmă, bazată pe capitolul 3 din Geneză, este la fel de ilogică și de nedreaptă pe cât este de paradoxală. Căci cine a fost primul care a creat originarul ispititor (care a devenit universal de atunci) al bărbatului – adică femeia? Nu șarpele, desigur, ci Însuși „Domnul Dumnezeu”, care, după ce rostește: „Nu este bine ca omul să fie singur”, a creat femeia și „a adus-o la om” (Geneză 2:18, 22). Dacă neplăcutul mic incident care a urmat a fost și încă este considerat „păcatul originar”, atunci el expune previziunea dumnezeiască a Creatorului într-o lumină chiar foarte săracă. Atunci ar fi fost cu mult mai bine ca primul Adam (din cap. 1) să fi fost lăsat fie „bărbat și femeie”, fie „singur”. Domnul Dumnezeu, în mod evident, este cel care reprezintă cauza reală a tuturor nenorocirilor, „agentul provocator” și șarpele – doar un prototip al lui *Azazel*, „țapul ispășitor pentru păcatul (Dumnezeului) Israelului”, sărmanul *Tragos* trebuind să plătească pedeapsă pentru gafa Stăpânului și Creatorului său. Aceste aspecte sunt adresate, desigur, doar celor care acceptă, în sensul literei lor moarte, evenimentele de început ale dramei omenirii expuse în Geneză. Cei care le citesc în mod esoteric nu sunt reduși la speculații și ipoteze fanteziste; *ei știu* cum să citească simbolismul conținut în ele, și nu pot greși.

În prezent nu este nevoie să discutăm semnificația mistică și multiplă a numelui Iehova în sensul său abstract, unul independent de Divinitatea numită în mod fals prin acest nume. A fost un voal creat intenționat de rabini, un secret păstrat de ei cu o grijă înzecită, după ce creștinii i-au jefuit de numele acestui Dumnezeu, care era proprietatea lor.⁴⁶⁰ Dar facem următoarea afirmație: Personajul care este numit în primele patru capitole din Geneză în mod variat prin numele

460 Zeci de scriitori dintre cei mai erudiți au cercetat în detaliu diversele semnificații ale numelui J'hovah (cu și fără punctele masoretice) și au arătat feluritele sale sensuri. Cea mai bună dintre asemenea lucrări este *Source of Measures, the Hebrew Egyptian Mystery*.

„Dumnezeu”, „Domnul Dumnezeu” și „Domnul” nu reprezintă una și aceeași persoană; cu siguranță, nu este *Iehova*. Există trei clase sau grupe distincte de Elohim, numiți sefiroți în Cabala, Iehova apărând doar în capitolul 4, în primul verset al acestuia fiind numit Cain, iar în ultimul fiind transformat în *omenire* – bărbatul și femeia, Jah-veh.⁴⁶¹ Mai mult decât atât, „șarpele” nu este satana, ci îngerul luminos, unul dintre Elohimii înveșmântați în strălucire și glorie care – după ce i-a promis femeii că, dacă ei mănâncă din fructul interzis, „*nu vor muri cu siguranță*” – și-a ținut promisiunea și l-a făcut pe om nemuritor în *natura sa incoruptibilă*. El este Iao (archon) al misterelor, conducătorul creatorilor androgini ai omului. Capitolul 3 conține (din punct de vedere esoteric) retragerea vălului de ignoranță care a stins percepțiile Omului Angelic făcut după imaginea zeilor „fără oase” și deschiderea conștiinței sale față de adevărata sa natură; astfel, îl arată pe strălucitorul înger (lucifer) în lumina unui dătător al Nemuririi și ca „iluminator”; în timp ce adevărata Cădere în procreație și în materie trebuie căutată în capitolul 4. Acolo, Iehova-Cain, partea masculină a lui Adam (*omul dual*), după ce se separă de Eva, îl concepe în ea pe „Abel”, *prima femeie naturală*,⁴⁶² și varsă *sânge virgin*. Acum, deoarece Cain este arătat ca fiind identic cu Iehova, pe baza autorității citirii corecte a versetului 1 din capitolul 4 al Genezei, în textul ebraic original; și pentru că rabinii ne învață că „*Kin* (Cain), răul, era fiul Evei conceput de samael, diavolul care a luat locul lui Adam”; iar Talmudul adaugă că „spiritul rău, satana, și samael, îngerul morții, sunt unul” – (*Babba Battra*, 16a) – devine ușor să vedem că Iehova (*omenirea* sau Jah-hovah) și satana (prin urmare, șarpele ispitei) sunt unul și același în toate aspectele. *Nu*

461 În lucrarea mai sus menționată (p. 233), versetul 24 al cap. 4 din Geneză este tradus corect: „Atunci oamenii au început să-și spună Iehova”, dar este mai puțin corect explicat, deoarece ultimul cuvânt ar trebui scris *Jah* (bărbat)-*Hovah* (femeie), pentru a arăta că din acel moment a început rasa de ființe distincte, bărbați și femei.

462 A se vedea explicațiile excelente din paginile anexei 6 ale aceleiași cărți.

există diavol și rău în afara unei omeniri care să producă diavolul. Răul este o necesitate în Universul manifestat, fiind unul dintre susținătorii acestuia. Este o necesitate pentru progres și evoluție, așa cum noaptea este necesară pentru producerea zilei, și moartea pentru generarea Vieții – *pentru ca omul să trăiască veșnic.*

Satana reprezintă din perspectiva metafizică *reversul sau opusul polar* a tot ceea ce există în Natură.⁴⁶³ El este „adversarul”, din punct de vedere alegoric, „ucigătorul” și marele dușman al *totului*, deoarece nu există nimic în întregul Univers care să nu aibă două fețe – reversul aceleiași medalii. Dar în acest caz lumina, bunătatea, frumusețea etc. pot fi numite „satana” cu aceeași corectitudine precum diavol, deoarece ele sunt adversarele întinericului, răutății și ale urâteniei. Iar acum filosofia și rațiunea anumitor secte creștine timpurii – numite *eretice* și considerate ca fiind monstruoșitatea vremurilor respective – vor deveni mai ușor de înțeles. Putem înțelege cum a ajuns să fie degradată secta „satanienilor” și anatemizată fără nicio speranță de revendicare în viitor, mai ales că își păstrau secrete doctrinele. Sau cum, pe baza aceluiași principiu, cainiții au ajuns să fie înlăturați ca grup, la fel precum gruparea iscarioților (Iuda); astfel, adevăratul caracter al apostolului *trădător* nu a fost niciodată prezentat în mod corect în fața tribunalului omenirii.

Ca o consecință directă, învățăturile sectelor gnostice au devenit de asemenea clare. Fiecare dintre aceste grupări a fost fondată de un inițiat, în timp ce doctrinele lor se bazau pe cunoașterea corectă a simbolismului fiecărui popor. De aceea, devine de înțeles de ce Ilda-Baoth era

463 În demonologie, satana este conducătorul opoziției din iad, monarhul a ceea ce era Beelzebub. El aparține celei de-a cincea clase sau tipuri de demoni (existând nouă în total, conform demonologiei medievale) și se află în fruntea vrăjitorilor și a magicienilor. Dar a se vedea în text adevărata semnificație a lui Baphomet, satana cu cap de țap, una cu Azazel, țapul ispășitor al Israelului. Natura este zeul Pan.

considerat de cele mai multe dintre ele ca fiind Dumnezeu lui Moise și privit ca un spirit impur, mândru și ambițios care a abuzat de puterea sa uzurpând locul *Dumnezeului Celui Mai Înalt*, deși nu era mai bun, în anumite privințe fiind chiar mai rău, decât *frații săi Elohim*; aceștia reprezintă Divinitatea manifestată atotcuprinzătoare, dar numai în sensul lor colectiv, de vreme ce erau modelatorii primelor diferențieri ale substanței cosmice primordiale pentru crearea Universului fenomenal. De aceea Iehova a fost numit de gnostici Creatorul (și una cu Ophiomorphos) șarpelui, al lui satana sau al răului. (A se vedea „Isis dezvăluită”, vol. II.) Ei predicau faptul că Iurbo și Adonai erau „numele lui Iao-Iehova, care este o emanație a lui Ilda-Baoth” (*Codex Nazaraeus*). În limbajul lor însemna ceea ce rabinii au exprimat într-un mod mai voalat prin: „Cain a fost generat de samael sau satana”.

Îngerii căzuți sunt menționați în fiecare sistem străvechi ca fiind prototipurile oamenilor *căzuți* – din punct de vedere alegoric; și *chiar acei oameni* – din punct de vedere esoteric. Astfel, Elohimii orei Creației au devenit „Beni-Elohimii” sau fiii lui Dumnezeu, printre care se află și satana – în tradițiile semitice; războiul din Cer dintre Thraetaona și Azhi-dahaka, șarpele distrugător, ajunge pe pământ, conform lui Burnouf, în bătălia oamenilor evlavioși împotriva puterii răului, „a iranianilor cu brahmanii arieni ai Indiei”. Iar conflictul zeilor cu asurașii este repetat în Marele Război – *Mahabharata*. În cea mai recentă religie dintre toate, creștinismul, toți combatanții, zeii și demonii, adversari în ambele tabere, sunt transformați acum în balauri și satane, pur și simplu pentru a asocia răul personificat cu șarpele Genezei – iar acest lucru dovedește noua dogmă.⁴⁶⁴

464 A se vedea mai multe detalii despre mitul satanic în vol. IV al acestei cărți.

NOE A FOST UN KABIR, DE ACEEA EL TREBUIE SĂ FI FOST UN DEMON

Contează prea puțin dacă este vorba despre Isis sau Ceres – „Kabiria” – sau, iarăși, kabirii cei care i-au învățat pe oameni agricultura; dar este foarte important să împiedicăm fanaticii de la a monopoliza toate faptele din istorie și din legende, și de a-și impune denaturările adevărului, istoriei și ale legendelor asupra unui singur om. Noe este fie un *mit* împreună cu celelalte, fie o ființă a cărei legendă a fost construită pe baza tradiției kabirice sau titanice, așa cum era predată de samotraci; prin urmare, nu este drept ca el să fie monopolizat de evrei sau de creștini. Dacă Noe este un atlant și un titan, iar familia sa este de originea kabirică sau face parte dintre titanii evlavioși etc. – după cum caută să demonstreze Faber, cheltuind mult timp în studiu și cercetare – atunci cronologia biblică se prăbușește sub propria greutate, iar odată cu ea toți patriarhii – titanii antediluvieni și pre-atlanți. După cum s-a descoperit și dovedit acum, Cain este Marte, zeul *puterii și al generării*, fiind creat din prima vărsare de sânge (sexuală).⁴⁶⁵ Tubal-Cain este un kabir, „un instructor al fiecărui meșteșugar în aramă și fier”; ori – dacă aceasta satisface mai mult – el este una cu Hefaistos sau Vulcan; Jabal este preluat de la kabiri – cei care au predat agricultura, „precum a deține vite”, iar Jubal este „părintele tuturor celor care mânguiesc harpa”, cel sau *cei* care au confecționat *harpa* pentru Kronos și tridentul pentru Poseidon.⁴⁶⁶

Istoria sau „fabulele” despre misterioșii telchines – fabulele reflectând fiecare și toate evenimentele arhaice ale învățăturilor noastre

465 Deoarece este totodată și Vulcan sau Vul-cain, cel mai mare zeu la egiptenii de mai târziu, și cel mai mare kabir. Zeul timpului era *Chium* în Egipt sau Saturn ori Seth, iar Chium este același precum Cain.

466 A se vedea Strabo, unde îi compară cu ciclopii – XIV, p. 653.

esoterice – ne oferă cheia către originea genealogiei lui Cain (Geneză, cap. 3). Ele oferă motivul pentru care Biserica romano-catolică identifică „rasa blestemată” a lui Cain și Ham cu vrăjitoria, făcând-o responsabilă pentru Potop. Nu au fost acești telchines, se argumentează, adică misterioșii fierari din Rodos, primii care au ridicat statuile închinat zeilor, înzestrându-le cu arme, iar pe oameni cu artele magiei? Și nu sunt ei cei care au fost distruși de un potop la porunca lui Zeus, așa cum au fost cainiții la porunca lui Iehova?

Acești telchines au fost pur și simplu kabirii și titanii, dar într-o altă formă. De asemenea, au fost și atlanții. „Precum Lemnos și Samotracia”, spune Decharme, „Rodos, locul de naștere al acestor telchines, este o insulă de formațiune vulcanică” („Duhurile focului”, p. 271). Insula Rodos a ieșit brusc din mare după ce fusese anterior înghițită de ape, spun legende. La fel precum Samotracia (a kabirilor) este asociată în amintirea oamenilor cu legendele despre potop. Deoarece am discutat suficient despre acest subiect, îl lăsăm deoparte pentru moment.

Dar mai putem adăuga câteva cuvinte despre Noe, reprezentantul evreu al aproape fiecărui Dumnezeu păgân sub un caracter sau altul. Cântecul homerice conțin, în formă poetică, toate fabulele ulterioare cu privire la patriarhi, care sunt cu toții simboluri și semne siderale, cosmice și numerice. Încercarea de a separa cele două genealogii – a lui Seth și a lui Cain⁴⁶⁷ – și, chiar mai mult, căutarea inutilă de a arăta că au

467 Nimic nu putea fi mai ciudat sau mai copilăresc, spunem noi, decât această încercare nerodnică de a separa genealogiile lui Cain și Seth ori de a ascunde identitatea de nume sub o ortografiere diferită. Astfel, Cain are un fiu, Enoh, iar Seth are un fiu numit tot Enoh (Enoh, Ch'ano, Hanoch; căci se poate face orice cu numele ebraice nevocalizate. Pe linia cainită Enoh îi dă naștere lui Irad, Irad lui Mehujael, acesta lui Methusael, iar acesta lui Lamech. Pe linia lui Seth, Enoh îi dă naștere lui Cainin, iar acesta lui Mahaleel (o variație a lui Mehujael), care îi dă naștere lui Jared (ori Irad); iar Jarad lui Enoh (numărul 3), care îl produce pe Methuselah (din Methusael), iar în final Lamech încheie lista. Acum, toate acestea sunt simboluri (din punct de vedere cabalistic) ale anilor solari și lunari, ale perioadelor astronomice și ale funcțiilor fiziologice (falice), exact precum în orice crez simbolic păgân. Acest lucru a fost dovedit de mai mulți scriitori.

fost oameni *istorici reali*, a condus doar la mai multe cercetări serioase în istoria trecutului și la descoperiri care au ruinat pentru totdeauna presupusa *revelație*. De exemplu, identitatea dintre Noe și Melchisedek fiind stabilită, cea ulterioară dintre Melchisedek sau Părintele Sadik și Kronos-Saturn este, de asemenea, dovedită.

Faptul că este așa poate fi ușor demonstrat. Și nu este negat de niciunul dintre scriitorii creștini. Bryant (a se vedea *Analysis of Ancient Mythology*, vol. II, p. 760) este de acord cu toți cei care sunt de părerea că Sydic ori Sadic a fost patriarhul Noe (ca Melchisedek, de asemenea); și că numele prin care el era numit (Sadic) corespunde caracterului oferit acestuia în Geneză 6:9: „El era צדיק, Sadic, un om drept și neprihănit între oamenii din vremea lui”. „Toate științele și fiecare meșteșug folositor i-au fost atribuite lui, iar prin fiii săi au fost transmise posterității.” (*New Encyclopaedia*, de Abraham Rees, F.R.S.)

Sanchoniathon este cel care informează lumea despre faptul că, de fapt, kabirii erau fiii lui Sydic sau Zedek (Melchisedek). Este aproape sigur că aceste informații care au ajuns la noi prin Eusebiu (*Preparatio Evangelica*) ar putea fi privite cu o doză de suspiciune, deoarece este foarte probabil ca el să se fi ocupat de scrierile lui Sanchoniathon, așa cum a făcut și cu tăblițele sincronistice ale lui Manetho. Dar să presupunem că identificarea lui Sydic, Kronos sau Saturn cu Noe și Melchisedek este bazată pe una dintre ipotezele pioase ale lui Eusebiu. Să acceptăm aceasta împreună cu caracterizarea lui Noe ca fiind „un om drept” și cu presupusa dublură a sa, misteriosul Melchisedek, regele Salemului și preotul Dumnezeuului Înalt, după „propriul său ordin” (a se vedea *Hebrews*, cap. V, 6 și VII, 1). Iar în final, după ce am văzut ce anume au reprezentat toate din punct de vedere spiritual, astronomic, fizic și cosmic, să vedem acum ce au devenit din punct de vedere *rabinic și cabalistic*.

Vorbind despre Adam, Kain, Marte etc. ca fiind niște *personificări*, găsim că autorul „Originii mărimilor” enunță chiar învățăturile noastre esoterice în cercetările sale cabalistice. Iată ce spune el:

„Acum, Marte era stăpânul *nașterii* și al *morții*, al *generării* și al *distrugerii*, al *aratului*, *construcției*, *sculpturii* sau *tăierii* în piatră, al *arhitecturii*... în fine, al tuturor meșteșugurilor. El era *principiul primordial*, dezintegrându-se în *modificarea celor doi opuși*, în *scopul de a produce*. Din punct de vedere astronomic⁴⁶⁸, de asemenea, deținea locul de naștere a zilei și a anului, locul de *sporire a puterii* sale, Aries (Berbecul) și totodată locul morții sale, Scorpionul. El deținea casa lui *Venus* și pe cea a *Scorpionului*. El, ca *naștere*, era *bun*; iar ca *moarte* era *rău*. Ca *bun*, el era *lumină*; ca *rău* el era *noapte*. Ca *bun*, el era *bărbat*; ca *rău* el era *femeie*. El deținea punctele cardinale; sub formă de Cain sau Vulcan⁴⁶⁹ ori *Pater Sadic* și Melchisedek, el era domnul *eclipticii* sau al *echilibrului* ori al *liniei de ajustare*, și, de aceea, era *cel drept*. Anticii afirmau că existau șapte planete sau mari zei care creșteau din a opta, iar Pater Sadik, *cel drept sau neprihănit*, era domnul celei de-a opta, care era *Mater Terra*.” („Originea mărimilor”, pp. 186-170)

Aceasta face ca funcțiile lor să fie banal de simple după ce au fost degradate; totodată, stabilește identitatea.

În ceea ce privește potopul legat de Noe, așa cum este descris în litera moartă biblică și în contextul perioadei cronologice biblice, după

468 Numele eolian al lui Marte era Ἀρεὺς, iar grecescul Ares, Ἀρης, este un nume la a cărui semnificație etimologică filologii și indianaștii, erudiții greci și sanscristi au lucrat în zadar până în ziua de azi. În mod foarte ciudat, Max Müller asociază numele *Mars* și *Ares* cu rădăcina sanscrită *mar* din care le trasează derivația și din care, spune el, vine numele *Maruts* (zeii furtunii). Welcker însă oferă etimologii mai corecte. (A se vedea lucrarea sa *Griechische Götterlehre*, I, 415.) În orice caz, doar etimologiile rădăcinilor și ale cuvintelor nu vor dezvălui niciodată pe deplin semnificația esoterică, deși pot ajuta la niște presupuneri utile.

469 Așa cum arată același autor: „Însuși numele Vulcain apare în lectură; căci în

ce s-a demonstrat că nu a existat niciodată, supoziția evlavioasă, dar foarte arbitrară a episcopului Cumberland nu poate decât să urmeze acest potop în tărâmul imaginației. Cu adevărat, pare mai degrabă fan-tezistă oricărui observator imparțial afirmația că „au existat două rase de kabiri”, prima constând din Ham și Mizraim, pe care el îi consideră a fi Jupiter și Dionysus din Mnaseas; iar a doua alcătuită „din copiii lui Shem, care sunt kabirii lui Sochoniston, în timp ce tatăl lor Sydyk este, în consecință, Shem din scripturi”. (*Origines gentium antiquissimae*, anexa despre „Cabiris”, pp. 364, 376 și 357.)

Kabirimii, „cei puternici”, sunt identici cu primordialii noștri dhyani-chohani, cu pitrișii corporali și necorporali, și cu toți conducătorii și instructorii raselor primordiale, care sunt menționați ca zeii și regii dinastiilor divine.

CELE MAI VECHI TRADIȚII PERSANE DESPRE CONTINENTELE POLARE ȘI CELE SCUFUNDATE

Folclorul legendelor nu putea distorsiona faptele atât de eficient încât să le reducă la o formă de nerecunoscut. Între tradițiile Egiptului și ale Greciei pe de o parte, și ale Persiei pe de alta – o țară mereu în război cu prima – există o prea mare asemănare de imagini și numere pentru a le considera doar niște coincidențe datorate unei simple șanse. Acest aspect a fost dovedit foarte bine de Bailly. Să analizăm puțin aceste tradiții din orice sursă disponibilă, pentru a le compara pe cele ale magilor cu așa-numitele „fabule” grecești.

primele cuvinte (din Geneză 4:5) se găsește termenul V'elcain sau V'ulcain, corespunzând sunetului adâncit *u* al literei *vau*. Din contextul său imediat se poate citi ca „și dumnezeul Cain” sau Vulcain. Dacă însă se dorește și mai mult confirmarea ideii Cain-Vulcain, Fuerst spune: „וִי, Cain, punctul de fier al unei lance, un fierar, inventator al uneltelor ascuțite din fier și al meșteșugului fierarilor” (p. 278).

Aceste legende au ajuns acum în basmele populare, folclorul Persiei, așa cum multe ficțiuni reale și-au găsit calea în istoria noastră universală. Poveștile despre regele Arthur și cavalerii săi de la Masa Rotundă sunt, de asemenea, basme în toate înfățișările lor; cu toate acestea, ele sunt bazate pe fapte și aparțin istoriei Angliei. De ce nu ar putea face parte integrantă și folclorul Iranului din istoria și evenimentele preistorice ale Atlantidei? Acest folclor spune astfel:

Înainte de creația lui Adam au trăit și s-au succedat două rase pe Pământ; devii (*devs*) care au domnit 7000 de ani și perișii (*peris, ized*), care au guvernat doar 2000 de ani, în timpul existenței primilor. Devii erau uriași, puternici și răi; perișii erau mai mici de statură, dar mai înțelepți și mai buni.

Aici îi recunoaștem pe uriașii atlânți și arieni sau rakshasașii din Ramayana, și pe copiii din Bharata-Varsha sau India; cu toții sunt ante și postdiluvieni din perspectivă biblică.

Gyan (sau Gnan, „adevărata cunoaștere și înțelepciune ocultă”), numit și *Gian-ben-Gian* (sau înțelepciunea, fiul înțelepciunii) era regele perișilor.⁴⁷⁰ El avea un scut la fel de faimos precum cel al lui Ahile, doar că, în loc să-i servească împotriva unui dușman în luptă, funcționa ca o protecție împotriva magiei negre, *vrăjitoria* devilor. Gian-ben-Gian guverna de 2000 de ani când *Iblis*, diavolul, a fost lăsat de Dumnezeu să-i învingă pe deoși (*deos*) și să-i împrăstie în celălalt capăt al lumii. Chiar dacă magicul scut, realizat pe baza principiilor astrologiei, a distrus farmecele, descântecurile și vrăjile rele, nu l-a putut

470 Unii derivă cuvântul din *paras*, care a generat apoi termenii *pars*, Persia; dar poate să provină la fel de bine din *pitar* sau *pitris*, strămoșii hinduși ai celei de-a cincea rase – Părinții Înțelepciunii sau Fiii Voinței și ai Căii Yoga – care erau numiți Pitar deoarece erau părinții divini ai primei rase.

înfrânge pe Iblis, care era un agent al sorții (sau al karmei).⁴⁷¹ Ei au numărat zece regi în ultima lor metropolă numită Khanoom, și au făcut ca al zecelea, Kaimurath, să fie identic cu evreiescul Adam. Acești regi corespund celor zece generații antediluviene de regi, așa cum sunt descriși de Berossus.

Oricât de distorsionate au ajuns în prezent aceste legende, nu putem să nu le identificăm ușor cu tradițiile caldeene, egiptene, grecești și chiar evreiești. Ultimele, care disprețuiesc în atitudinea lor exclusivistă să vorbească despre popoarele pre-adamite, permit totuși să se facă referiri clare la acestea, trimițându-l pe Cain – *unul dintre cei doar doi oameni vii de pe pământ* – în tărâmul Nod, unde el se căsătorește și construiește un oraș (Geneză 4) etc.

Acum, dacă vom compara cei 9000 de ani menționați de poveștile persane cu cei 9000 de ani pe care Platon îi declară că au trecut de la scufundarea ultimei părți a Atlantidei, devine limpede un fapt foarte bizar. Bailly l-a remarcat și el, dar a denaturat faptele în interpretarea sa. Doctrina Secretă poate restabili cifrele și personajele la adevărata lor semnificație. „Mai întâi de toate”, citim în *Critias*, „trebuie să ne amintim că s-au scurs 9000 de ani de la războiul popoarelor care trăiau mai sus și în afara Stâlpilor lui Hercules, și care au populat pământurile din această parte.”

În *Timaeus* Platon spune același lucru. Doctrina Secretă declară că cei mai mulți atlanți care locuiau pe insulele ulterioare au pierit în intervalul 850000 – 700000 de ani în urmă, și că arienii locuiau deja de 200000 de ani când prima mare „insulă” sau continent a fost scufundat;

471 Pentru aceste tradiții a se consulta și *Collection of Persian Legends*, în limbile rusă, georgiană, armeană și persană; povestea lui Barthélemy d'Herbelot, *Legendes Persanes*, Bibliothèque Orientale, pp. 298, 387; și lucrarea *Mémoires* a lui Danville. Noi oferim într-o descriere condensată ceea ce este răspândit în sute de volume în limbile europene și asiatice, precum și în tradițiile orale.

astfel, pare aproape imposibilă o reconciliere între cifrele menționate. Dar ea există, de fapt. Platon, deoarece era un inițiat, era constrâns să folosească limbajul voalat al sanctuarului, la fel precum magii din Caldeea și Persia, prin ale căror revelații exoterice au fost păstrate și transmise posterității legende persane. Astfel, găsim că evreii numesc o săptămână „șapte zile” și „o săptămână de ani”, când fiecare dintre zile reprezintă 360 de ani solari, iar întreaga „săptămână” are 2520 de ani, de fapt. Ei aveau o săptămână sabatică, un an sabatic etc., iar sabatul lor dura 24 de ore sau 24000 de ani – în calculele lor secrete *Sods*. Noi, în timpurile actuale, numim o epocă un *secol*. Cei din zilele lui Platon, scriitorii inițiați, atunci când vorbeau despre un mileniu nu se refereau la o mie de ani, ci la 100000 de ani; hindușii, mai independenți decât oricare alte popoare, nu și-au ascuns niciodată cronologia. De aceea, atunci când ei spun 9000 de ani, inițiații citesc 900000 de ani, iar în acest interval temporal – adică de la prima apariție a rasei ariene, când părțile pliocene ale mării (cândva) Atlantide au început treptat să se scufunde⁴⁷², iar alte continente au apărut la suprafață, și până la dispariția finală a micii insule a lui Platon (numită de el Atlantida) – rasele ariene nu au încetat vreodată să lupte cu descendenții primelor rase uriașe. Acest război a durat până aproape de finalul epocii care a precedat Kali Yuga; a fost acel faimos război al istoriei indiene, descris în Mahabharata. O asemenea amestecare a evenimentelor și a epocilor, precum și reducerea sutelor de mii de ani în doar câteva mii de ani nu interferează cu cifrele anilor care au trecut – conform afirmației făcute de preoții egipteni în fața lui Solon – de la distrugerea ultimei părți a Atlantidei. Cei 9000 de ani au fost cifrele corecte. Ultimul eveniment nu a fost niciodată păstrat secret, ci a dispărut doar gradat din memoria grecilor. Egiptenii și-au păstrat datele complete, deoarece trăiau izolați;

472 Continentul principal a pierit în perioada miocenă, așa cum s-a afirmat deja.

căci, fiind înconjurați de mare și de deșert, nu au fost restricționați de alte națiuni până cu câteva milenii înainte de era noastră.

Pentru prima dată istoria aruncă o privire asupra Egiptului și asupra marilor sale mistere prin intermediul lui Herodot, dacă nu luăm în considerare Biblia și cronologia sa bizară.⁴⁷³ Și cât de puțin ne poate povesti acesta mărturisește chiar Herodot, atunci când descrie un mormânt misterios al unui inițiat din orașul Sais, aflat în împrejmuirea sacră a unui templu consacrat Minervei. „Acolo”, spune el, „în spatele capelei ... se află mormântul Aceluia, al cărui nume consider că este necuviincios să-l divulg... În incintă se află mari obeliscuri, și există și un lac în apropiere, înconjurat de un zid de piatră care formează un cerc. În acest lac ei realizează noaptea călătoriile acelei persoane, și pe care ei le numesc *Mistere*: despre aceste aspecte însă, deși sunt familiarizat precis cu particularitățile lor, trebuie să păstrez o tăcere discretă” (II, 170).

Pe de altă parte, este important de notat că niciun secret nu a fost atât de bine păstrat și atât de sacru la antici precum ciclurile și calculele lor. De la egipteni și până la evrei s-a considerat a fi cel mai mare păcat divulgarea oricărui aspect legat de măsurarea corectă a timpului. Pentru faptul că a divulgat *secretele zeilor*, Tantal a fost aruncat în regiunile infernale; păzitorii cărților sacre sibiline [*Sibylline Books*] au fost amenințați cu pedeapsa cu moartea dacă dezvăluie un cuvânt din aceste scrieri. Imaginile cu Harpocrate [zeul tăcerii – n.t.] și creaturi *sigalion* se aflau în fiecare templu – în special în cele consacrate lui Isis și Serapis – cu un deget apăsând pe buze; iar evreii predica faptul că divulgarea (după inițierea în misterele rabinice) a secretelor Cabalei era precum mâncatul fructului Copacului Cunoașterii, acțiune pedepsită cu moartea.

473 De la Bede încoace toate cronologiile bisericești au variat mult între ele, contrazicându-se. „Cronologia textului ebraic a fost în mod masiv modificată, în special în intervalul de după Potop”, ne spune Whiston (*Olt Testament*, p. 20).

Cu toate acestea, noi, europenii, am acceptat cronologia exoterică a evreilor! Nu-i de mirare că ne-a influențat și nuanțat de atunci toate concepțiile cu privire la știință și la durata lucrurilor.

Tradițiile persane vorbesc din plin, prin urmare, de două națiuni sau rase, acum în întregime dispărute, după cum consideră unii, deși ele au ajuns să fie doar transformate. Persanii vorbesc adeseori și descriu munții Kaf (Kafaristan?), care conțin o galerie construită de uriașul Argeak, și în care sunt păstrate statuile oamenilor antici în toate formele lor. Ei le numesc *sulimani* (solomoni) sau regii înțelepți ai Orientului și enumeră 72 de regi cu acest nume.⁴⁷⁴ Trei dintre ei au domnit câte o mie de ani fiecare. (Barthélemy d'Herbelot, p. 829)

Siamek, fiul iubit al lui Kaimurath (Adam), primul lor rege, a murit ucis de uriașul său frate. Tatăl a menținut un foc constat deasupra mormântului care conținea cenușa incinerării acestuia; de aici provine, gândesc unii orientaliști, originea adorării focului.

Apoi a venit *Huschenk*, cel prudent și înțelept. Dinastia lui a fost cea care a redescoperit metalele și pietrele prețioase care fuseseră ascunse de devi sau giganți în adâncurile pământului; de asemenea, tot ei i-au învățat pe oameni cum să prelucreze arama, să sape canale și să îmbunătățească agricultura. Ca de obicei, tot *Huschenk* este creditat cu scrierea lucrării numite „Înțelepciunea veșnică” și chiar cu construcția orașelor Luz, Babilon și Ispahan (Isfahan), deși ele au fost ridicate secole mai târziu. Dar așa cum modernul Delhi este construit pe alte șase orașe vechi, tot așa aceste orașe ar fi putut fi clădite pe locurile altor orașe din imensa Antichitate. În ceea ce privește data lui *Huschenk*, o putem deduce doar dintr-o altă legendă.

474 De aici provine Regele Solomon, ale cărui urme nu se găsesc nicăieri altundeva în afara Bibliei, precum și descrierea aceluia palat magnific și a orașului magic care corespund basmelor persane; deși acestea erau necunoscute oricărui călător păgân, inclusiv Herodot.

În aceeași tradiție prințul înțelept este creditat cu purtarea unui război împotriva uriașilor, călărind un cal cu 12 picioare, a cărui naștere este atribuită împreunării dintre un crocodil cu o femelă hipopotam. Acest *dodecapetal* a fost descoperit pe „insula uscată” sau noul continent; o mare forță și multă istețime au fost necesare pentru a prinde acest animal minunat, dar îndată ce Huschenk l-a încălecat, a putut învinge fiecare dușman. Niciun uriaș nu i se putea opune puterii sale teribile. În ciuda acestor fapte, acest rege al regilor a fost ucis de o imensă piatră aruncată asupra lui de uriașii aflați pe marii munți din *Damavend*.⁴⁷⁵

Tahmurath ori Tahmuras este al treilea rege al Persiei (un Sf. Gheorghe al Iranului), fiind cavalerul care biruie întotdeauna și care ucide balaurul. El este marele dușman al devilor care, în zilele sale, locuiau în munții Kaf, iar uneori atacau perișii. Vechile cronicile franceze cu privire la folclorul persan îl numesc *Dev-bend*, cuceritorul uriașilor. Și el este creditat cu întemeierea orașelor Babilon, Nineveh, Diarbek etc. Precum marele său strămoș, Huschenk, Tahmurath își avea propriul „cal de luptă”, doar că era mult mai rar și mai rapid – o pasăre numită *Simorgh-Anke*. O pasăre minunată, inteligentă, poliglotă, care rostea adevărul și era foarte religioasă. (A se vedea „Colecții orientale”, II, 119.) Ce spune această Phoenix persană? Se plânge de bătrânețea sa, căci este născută cu cicluri și cicluri înainte de zilele lui Adam (și ale lui Kaimurath). A fost martoră la revoluțiile secolelor îndelungate. A văzut nașterea și sfârșitul celor 12 cicluri de câte 7000 de ani fiecare, și care – înmulțite în maniera esoterică – ne oferă, din nou, cei 840000 de ani.⁴⁷⁶ („Colecții orientale”, II, 119) Simorgh este născută odată cu

475 „Tradiții orientale”, p. 454; a se vedea și *Lettres sur l'Atlantide*, de Bailly.

476 Să ne amintim că rabinii predică faptul că urmează să vină șapte reînnoiri succesive ale Globului; și că fiecare va dura 7000 de ani, durata totală fiind astfel de 49000 de ani (a se vedea „Roata” lui Rabbi Parcha; și „Cartea lui Dumnezeu” a lui Kenealy, p. 176). Aceste aspecte se referă la 7 cicluri, 7 rase-rădăcină și la sub-rase, adevăratele cifre oculte, deși sunt înfățișate foarte confuz.

ultimul potop al „pre-adamiților”, spune „basmul despre Simorgh și bunul Calif”! (*Tales of Derbent*)

Ce ne spune „Cartea numerelor”? Din punct de vedere esoteric, Adam Rishoon este spiritul lunar (Iehova, într-un sens sau Pitris), iar cei trei fii ai săi – Ka-yin, Habel și Seth – reprezintă cele trei rase, așa cum am menționat deja. Noe-Xisuthrus reprezintă, la rândul său (în interpretarea cosmică și geologică) a treia rasă care s-a separat, iar cei trei fii ai săi se referă la ultimele trei rase ale acesteia; în plus, Ham simbolizează acea rasă care a dezvăluit „goliciunea” rasei-părintești și pe cea a rasei „lipsite de minte”, adică rasa care a păcătuit.

Tahmurath vizitează pe armăsarul său înaripat (Ahriman) Munții Koh-Kaf sau *Kaph*. Acolo el îi găsește pe periși maltratați de uriași și îl ucide pe Argen și pe uriașul *Demrusch*. Apoi o eliberează pe buna femeie-periș Mergiana⁴⁷⁷, pe care Demrusch o ținuse prizonieră, ducând-o pe insula *uscată*, adică noul continent al Europei.⁴⁷⁸

După el a urmat Giamschild, care a construit *Esikekar* sau Persepolis. Acest rege domnește 700 de ani și se crede, în marea sa mândrie, a fi nemuritor, solicitând onoruri divine. Soarta îl pedepsește și el răătăcește o sută de ani în lume sub numele de *Dhulkarnayn*, „cel cu două coarne”. Însă acest epitet nu are nicio legătură cu creatura „cu două coarne” și copita despăcată. „Cele două coarne” este epitetul acordat în Asia – suficient de necivilizată pentru a cunoaște atributele diavolului – acelor cuceritori care au supus lumea de la Est la Vest.

Apoi urmează uzurpatorul Zohac și Feridan, unul dintre eroii persani, care îl învinge pe Zohac și îl închide în munții din Damavend.

477 Mergain sau Morgana, frumoasa soră a Regelui Arthur, este astfel prezentată ca fiind de origine orientală.

478 Unde o găsim, într-adevăr, în Marea Britanie, în basmul Cavalerilor Mesei Rotunde. De unde ar fi apărut identitatea numelor și a basmelor, dacă ambele eroine nu ar simboliza același eveniment istoric care a fost transmis ca legendă?

Aceștia sunt urmași de mulți alții până ajungem la *Kaikobad*, cel care a întemeiat o nouă dinastie.

Așa se prezintă istoria legendară a Persiei și este necesar să o analizăm. Pentru început, ce sunt munții *Kaf*?

Orice ar fi în ceea ce privește poziția lor geografică, fie că este vorba despre munții Caucazieni sau cei ai Asiei Centrale, cu mult dincolo de acești munți – către Nord – îi plasează legenda pe devi și pe perișir, aceștia din urmă fiind strămoșii îndepărtați ai celor numiți *parses* sau *farses*. Tradiția orientală se referă mereu la o mare necunoscută, glaciară și întunecată, precum și la o regiune sumbră în cadrul căreia se situează însă *Insulele Norocoase*, pe care bolborosește de la începutul vieții pe pământ *Fântâna Vieții* (Herbelot, p. 593; „Povești armene”, p. 35). Însă legenda afirmă în plus că o parte a primei insule uscate (continentul), după ce s-a desprins din partea principală, a rămas de atunci dincolo de munții Koh-Kaf, alcătuind „brâul de piatră care înconjoară lumea”. O călătorie de șapte luni îl duce pe cel care deține „inelul lui Soliman” la acea „fântână”, dacă el continuă să aibă nordul mereu în față o dată cu zborul păsării. Prin urmare, călătorind din Persia *direct către nord* se ajunge la longitudinea de 60 de grade către vest, spre Nova Zembla (Insula Nova Zembla); iar din Caucaz spre ghețurile veșnice de dincolo de cercul arctic se ajunge la longitudinea dintre 60 și 45 de grade ori între Nova Zembla și Spitzbergen. Aceasta, desigur, dacă luăm în considerare calul dodecapetal al lui Huschenk sau cel înaripat (Simorgh) al lui Tahmurath (ori Taimuraz) cu care se traversează Oceanul Arctic.⁴⁷⁹

În orice caz, trubadurii Persiei și ai Caucazului susțin chiar și în prezent că dincolo de vârfurile acoperite de zăpadă ale lui Kap (sau

479 Chiar și în prezent aborigenii din Caucaz vorbesc despre munții lor folosind numele de Kap-kaz, rostind consoana *p* în loc de obișnuitul *v* (Kavkaz sau Caucaz). Iar barzii lor spun că este nevoie de șapte luni pentru ca un cal rapid să ajungă la „pământul uscat” de dincolo de Kaf, dacă merge către nord fără să se abată din drumul său.

Caucaz) *există un mare continent, acum ascuns tuturor oamenilor*. Și pot ajunge la el cei care au în stăpânire urmașul cu 12 picioare născut din crocodil și femela hipopotam, ale cărui picioare devin la voință *12 aripi*⁴⁸⁰; sau cei care au răbdare să aștepte amabilitatea păsării *Simorgh-anke*, care a promis înainte de a muri că va dezvălui tuturor continentul ascuns și îl va face încă o dată vizibil și ușor de atins cu ajutorul unui pod, pe care devii oceanici îl vor construi între acea porțiune a „insulei uscate” și părțile⁴⁸¹ desprinse din ea. Aceste aspecte se referă, desigur, la cea de-a șaptea rasă – Simorgh fiind ciclul manvantaric.

Este foarte interesant că grecul Cosmas Indicopleustes, care a trăit în secolul al VI-lea d.C., a susținut mereu că omul s-a născut și a locuit la început într-o țară de dincolo de ocean, o dovadă despre aceasta fiind oferită lui în India de către un învățat caldeean (Cosmas Indicopleustes în *Collect. novâ Patrum*, II, p. 188; de asemenea, a se consulta și „Jurnalul savanților”, anexa 1707, p. 20). El spune:

„Pământurile pe care noi trăim sunt înconjurate de ocean, dar dincolo de acest ocean există un alt pământ, care atinge marginile cerului; și pe acest pământ a fost creat omul și a trăit în paradis. În timpul Potopului, Noe a fost purtat în arca sa spre pământul pe care trăiește acum posteritatea sa” (ibid.). Calul cu 12 picioare al lui Huschenk se găsește pe acel continent numit „insula uscată” (ibid., p. 154).

„Topografia creștină” a lui Cosmas Indicopleustes și meritele sale sunt binecunoscute; însă aici bunul părinte repetă o tradiție universală,

480 Bailly s-a gândit că acest cal se referă la un vas cu 12 vâsle. Doctrina Secretă ne învață că rasa a treia timpurie a construit bărci și flotile înainte de a clădi case. Însă „calul”, deși un animal apărut mult mai târziu, are o semnificație mai ocultă, în orice caz. Crocodilul și hipopotamul erau simboluri divine și de aceea erau animale sacre atât la vechii egipteni, cât și la mexicanii. Poseidon reprezintă la Homer zeul calului, și își asumă această formă el însuși pentru a o mulțumi pe Ceres. Arion, străbunul lor, este unul dintre aspectele aceluia „cal”, însemnând un ciclu.

481 Părțile care s-au separat trebuie să fie Norvegia și celelalte insule din vecinătatea Cercului Arctic.

care este acum confirmată de fapte. Fiecare călător arctic intuiește existența unui continent sau a unei „insule uscate” dincolo de linia gheții veșnice. Poate că acum înțelesul următorului pasaj dintr-un Comentariu devine mai clar.

„La începuturile vieții (umane), singurul pământ uscat se afla în capătul din dreapta⁴⁸² al sferei, unde el (Globul) era nemișcat.⁴⁸³ Întregul pământ era un singur și vast deșert apos, iar apele sale erau calde. ... Acolo omul s-a născut pe cele șapte zone ale nemuritoarei și indestructibilei Manvantara.⁴⁸⁴ Acolo exista primăvara veșnică, aflată în întuneric. (Dar) ceea ce este întuneric pentru omul de astăzi era lumină pentru omul din zorii săi. Acolo zeii se odihneau, iar Fohat⁴⁸⁵ domnea dintotdeauna. ... Astfel, părinții înțelepți spun că omul s-a născut în capul mamei sale (Pământul) și că picioarele ei de la capătul stâng au generat (născut) vânturile rele care suflă din gura dragonului de jos. ... Între prima și a doua (rasă) veșnicul (pământ) central a fost împărțit de către apa vieții.”⁴⁸⁶

482 Cei doi poli sunt numiți capătul drept și stâng al Globului nostru – cel drept fiind Polul Nord – sau capul și picioarele Pământului. Fiecare acțiune benefică, astrală și cosmică vine de la Polul Nord; fiecare influență letală izvorăște din Polul Sud. Ei sunt foarte asociați cu magia de „mână dreaptă” și de „mână stângă”.

483 Cu cât ne apropiem mai mult de poli, cu atât mai mică este mișcarea de rotație; în punctele polare adecvate mișcarea de revoluție diurnă este neutralizată. De aici provine expresia sferei „nemișcate”.

484 În ocultism se spune că uscatul sau insula care încununează Polul Nord ca un înveliș de craniu este singura care predomină în întreaga manvantara a ciclului nostru. Toate continentele și pământurile centrale vor apărea de pe fundul mării de multe ori, alternativ, însă acest pământ nordic nu se va modifica niciodată.

485 Să nu uităm că numele vedic și din Avesta pentru Fohat este *Apam-Napat*. În Avesta el se află între *yazatas* ai focului și *yazatas* ai apei. Semnificația literală este „fiul apelor”, dar aceste „ape” nu sunt lichide așa cum știm noi, ci eterice – fiind apele arzătoare din spațiu. Fohat este „fiul eterului” în aspectul său cel mai înalt sau Akasha, tatăl-mamă al celor șapte ființe primordiale, precum și Sunetul sau Logosul. Fohat este Lumina Logosului. A se vedea mai multe în vol. I.

486 Această „apă” este sângele sau fluidul vieții care însuflețește pământul, comparat aici cu un organism viu.

„Aceasta curge și îi însuflețește corpul (mamei pământ). Capătul său izvorăște din capul ei; și devine murdară la picioarele ei (Polul Sud). Dar se purifică (la întoarcerea) către inima ei – care bate sub piciorul sacrei Shambala, care atunci (la începuturi) nu fusese încă născută. Căci în mijlocul locuinței omului (pământul) se află ascunse viața și sănătatea a tot ceea ce trăiește și respiră.⁴⁸⁷ În timpul primei și a celei de-a doua (rase) centura (mijlocul) era acoperită cu ape mari. (Dar) marea mamă a suportat durerile nașterii sub valuri și un nou pământ s-a alăturat primului, pe care oamenii noștri înțelepți îl numesc învelișul capului (calota). Ea a îndurat și mai mult pentru a treia (rasă), iar mijlocul ei și buricul au apărut deasupra apei. Această centură, sacral Himavat, s-a întins în jurul lumii.⁴⁸⁸ Ea s-a frânt de la gât⁴⁸⁹ în jos înspre soarele apunând (către sud-vest), în multe pământuri și insule, dar ținutul veșnic (calota) nu s-a separat. Uscaturile au acoperit fața apelor tăcute

487 Învățătura ocultă coroborează tradiția populară care afirmă existența unei fântâni a vieții în adâncurile pământului și la Polul Nord. Este sângele pământului, curentul electromagnetic care circulă prin toate arterele; și despre care se spune că se găsește depozitat în „buricul” pământului.

488 Ocultismul indică lanțul himalayan ca fiind această „centură” și afirmă că, fie pe sub ape sau pe deasupra, el înconjoară Globul. Ombilicul este descris ca fiind situat către soarele care apune sau către vest de Himavat, unde se află baza lui Meru, munte care se află în nordul lanțului Himalaya. Meru nu este „muntele fabulos din ombilicul sau centrul pământului”, ci rădăcinile și fundațiile sale se află în acel ombilic, deși se află el însuși departe către nord. Aceasta îl asociază cu pământul „central care nu pierie niciodată”; pământul în care „ziua muritorilor durează șase luni, iar noaptea lor încă alte șase luni”. După cum spune *Vishnu Purana*: „Căci în nordul lui Meru există, astfel, întotdeauna noapte atunci când este zi în celelalte regiuni; aceasta deoarece Meru se află la nord de toate dvipa-urile și varsha-urile” (insule și continente). (Cartea a II-a, cap. VIII) Meru nu este localizat, prin urmare, nici în munții Atlas, după cum sugerează Wilford, nici „în mod absolut în centrul Globului”, după cum caută să arate Wilson, doar datorită „raportului cu locuitorii mai multor regiuni pentru care estul este acea zonă în care apare prima dată soarele”.

489 Chiar și Comentariile se folosesc de metafora orientală. Globul este asemănat cu trupul unei femei, „mama-pământ”. De la gâtul ei în jos înseamnă de la marea interioară acum aflată dincolo de bariera de netrecut a gheții. Parasara spune: „Pământul este mama și doica, pe care trăiesc toate creaturile cu calitățile lor, cea care adăpostește și îngrijește toate lumile”.

către cele patru laturi ale lumii. Și toate acestea au pierit (la rândul lor). Apoi a apărut sălașul celor răi (Atlantida). Pământul veșnic era acum ascuns, căci apele au devenit solide (înghețate) sub suflarea nărilor ei și a vânturilor dușmănoase din gura dragonului.”

Aceasta arată că Asia de Nord este la fel de veche precum a doua rasă. Se poate spune că Asia este contemporană cu omul, de vreme ce, de la începuturile vieții umane, *continentul-rădăcină* al său, ca să spunem așa, exista deja; acea parte a lumii cunoscută acum ca Asia fiind doar separată din ea într-o epocă ulterioară, și împărțită de apele glaciare.

Astfel, dacă învățătura este înțeleasă corect, primul continent care a apărut în existență s-a condensat peste întregul Pol Nord precum o crustă intactă și a rămas astfel până în prezent, dincolo de acea mare interioară care părea ca un *miraj de neatins puștinilor* călători arctici care au perceput-o.

În timpul rasei a doua au apărut mai multe porțiuni de uscat de sub ape, ca o continuare a „capului” de la gât. Începând de la ambele emisfere, pe linia ce trece peste cea mai nordică parte a lui Spitzbergen⁴⁹⁰ și peste proiecția Mercator, de latura noastră, ar fi putut include în partea americană localitățile ce sunt acum ocupate de Golful Baffin, precum și insulele și promontoriile învecinate. *Acolo* de-abia a atins, către sud, latitudinea de 70 de grade; *aici* – a format continentul în

490 Deoarece stanțele numesc această localitate printr-un termen tradus în comentariu ca un loc fără nicio latitudine (*niraksha*), sălașul zeilor. După cum ne citează un scoliast din *Surya Sidhanta*:

„Deasupra acestuia (Siddha) trece soarele atunci când este situat la echinocșii; ele nu au umbră echinocșială, nici înălțime a polului (*akshonnati*, v. 42). În ambele direcții dinspre acestea se află cele două stele polare (*dhruvatarā*), fixate în mijlocul cerului; pentru cei care sunt situați în locuri fără nicio latitudine (*niraksha*) ambele își au locul lor la orizont. Din aceasta rezultă lipsa înălțimii la poli (pe acel pământ), cele două stele polare fiind situate la orizontul lor; însă gradele lor de colatitudine (*lumbaka*) sunt 90; în cazul lui Meru gradele latitudinii (*aksha*) au același număr.” (43 și 44)

formă de potcoavă despre care vorbește Comentariul; dintre cele două capete unul a inclus Groenlanda, cu o prelungire care a traversat latitudinea de 50 de grade, puțin către sud-vest, iar celălalt Kamschatka, cele două capete fiind unite de ceea ce este acum extremitatea nordică a coastei estice și vestice a Siberiei. Aceasta s-a frânt în bucăți și a dispărut. În perioada timpurie a rasei a treia s-a format Lemuria. Când aceasta a fost distrusă la rândul său, a apărut Atlantida.

SPECULAȚII OCCIDENTALE, BAZATE PE TRADIȚIILE GRECEȘTI ȘI PURANICE

Prin urmare, devine firesc să vedem că, chiar și pe baza unor asemenea informații sărace precum cele care au ajuns la istoricii profani, un om de știință suedez, Rudbeck, a căutat să dovedească în urmă cu două secole că Suedia era Atlantida lui Platon. El a considerat că a găsit chiar în configurația vechii Upsala situația și măsurătorile făcute de înțeleptul grec asupra capitalei „Atlantidei”. După cum a dovedit Bailly, Rudbeck s-a înșelat; dar la fel a făcut și Bailly, și chiar mai mult. Căci Suedia și Norvegia au făcut parte integrantă din vechea Lemurie și, de asemenea, din Atlantida pe latura europeană, la fel cum Siberia estică și vestică, împreună cu Kamschatka au aparținut acesteia, pe partea asiatică. Doar că, încă o dată întrebăm, când a fost aceasta? Putem afla data aproximativă doar dacă studiem Puranele, dacă nu avem de-a face cu învățăturile secrete.

Trei sferturi dintr-un secol au trecut deja de când căpitanul (ulterior colonelul) Wilford și-a prezentat teoriile fanteziste cu privire la faptul că insulele britanice sunt „Insula Albă”, *Atala* din Purane. Toate acestea sunt un nonsens, deoarece *Atala* este una dintre cele șapte *dvipa* sau insule care aparțin *loka*-urilor inferioare, una dintre cele șapte regiuni

ale Patalei (antipozii). Mai mult decât atât, după cum arată Wilford⁴⁹¹, Puranele o plasează „pe a șaptea zonă sau al șaptelea climat” ori, mai degrabă, pe a șaptea măsură a căldurii: care o localizează astfel între latitudinile 24 și 28 de grade nord. Prin urmare, trebuie căutată pe același grad cu Tropicul Racului, în timp ce Anglia se află între gradele 50 și 60 latitudine. Wilford vorbește despre ea folosind numele Atala, Atlantida și Insula Albă. Iar în vol. VIII din „Jurnalul cercetărilor asiatice”, p. 280, dușmanul ei este numit „diavolul alb”, *demonul terorii*. Căci el spune: „În basmele lor (hinduse și mahomedane) îl găsim pe Kai-caus mergând spre muntele *As-burj*, la baza căruia apune Soarele, pentru a lupta cu *Dev-Sefid* sau diavolul alb, *Taradaitya* din Purane, a cărui locuință se afla în a șaptea etapă a lumii, corespunzând celei de-a șaptea zone a budiștilor sau *Insula Albă*”.

În această direcție orientaliștii s-au confruntat și încă se mai confruntă cu enigma Sfinxului, a cărui soluție greșită va distruge pentru totdeauna autoritatea lor, dacă nu chiar persoanele lor, în ochii fiecărui erudit hindus, chiar și a celor care nu sunt inițiați. Căci nu există nicio afirmație în Purane – cu privire la detaliile conflictuale pe baza cărora și-a format Wilford speculațiile – care să nu aibă mai multe înțelesuri și care să nu se aplice atât planului fizic, cât și celui metafizic. Chiar dacă hindușii din vechime au împărțit fața globului, din punct de vedere geografic, în șapte zone, climate, dvipa, și în șapte iaduri și șapte paradisuri, din punct de vedere alegoric, această măsură a numărului șapte nu s-a aplicat în ambele cazuri pentru aceleași locuri. Polul Nord, țara lui „Meru”, este a șaptea diviziune, deoarece corespunde celui de-al șaptelea principiu (sau al patrula, metafizic) al calculelor oculte, el

reprezentând regiunea lui Atman (Sufletul pur) și Spiritualitatea. De aceea Pushkara este arătat ca fiind a șaptea zonă sau dvipa, care cuprinde Oceanul *Kshira* ori oceanul de lapte (regiunea albă, veșnic înghețată) din *Vishnu Purana* (dar și din alte Purane). Iar Pushkara, cu cele două varsha ale sale, se află direct la poalele lui Meru. Căci se spune: „Cele două țări la nord și la sud de Meru sunt modelate sub forma unui arc” ... și că „o jumătate a suprafeței pământului se află la sud de Meru, iar cealaltă jumătate la nord de Meru – *dincolo de care se află jumătatea din Pushkara*” (*Vishnu Purana, Asiatic Researches* etc.). Geografic, deci, Pushkara este America, zona nordică și sudică; iar alegoric vorbind, ea este prelungirea lui Jambu-dvipa,⁴⁹² în mijlocul căreia se află Meru, căci este o țară locuită de ființe care trăiesc zece mii de ani, fiind liberi de boală sau decădere; acolo nu există nici virtute, nici viciu, castă ori lege, căci acești oameni sunt „de aceeași natură cu zeii” (*Vishnu Purana*, Cartea a II-a, cap. IV). Wilford este înclinat să considere că Meru este plasat în cadrul Muntelui Atlas, unde localizează și Loka-loka-urile. Dar Meru, după cum știm – și care este Svar-loka, sălașul lui Brahma și Vishnu, fiind Olimpul religiilor exoterice indiene – este descris geografic ca „trecând prin mijlocul sferei pământului și ieșind pe fiecare latură” (*Surya Siddhanta*, v. 5, în traducerea lui Whitney). În partea sa superioară se află zeii, iar în cea inferioară (sau Polul Sud) se află locuința demonilor (regiunile iadului). Cum poate fi atunci Meru Muntele Atlas? În plus, Taradaitya, un demon, nu poate fi plasat pe a șaptea zonă, dacă aceasta este identificată cu Insula „Albă”, care este Sveta-dvipa, din motivele oferite în nota de subsol.

492 Fiecare nume din Purane trebuie studiat sub cel puțin două aspecte; geografic și metafizic, în aplicarea sa alegorică. De exemplu, *Nila*, muntele (albastru) care reprezintă una dintre granițele la nord de Meru, trebuie căutat geografic într-un lanț muntos din Orissa și, din nou, într-un munte destul de diferit de ceilalți (în Africa de Vest). Jambu-dvipa este imperiul lui Vishnu – lumea limitată în Purane la sfera noastră, regiunea care îl conține doar pe Meru și, din nou, care este împărțită pentru a conține Bharata-varsha (India), cea mai bună diviziune a sa și cea mai frumoasă, spune Parasara. La fel și cu Pushkara și toate celelalte.

491 Wilford face multe greșeli. El identifică, de exemplu, Sveta-dvipa (Insula Albă), „insula din partea nordică a lui *Toyambhudi*”, cu Anglia, iar apoi caută să o identifice cu Atala (o regiune inferioară) și cu Atlantida. Dar prima este locuința lui Vishnu, din punct de vedere exoteric, iar Atala este unul dintre iaduri. El o plasează, de asemenea, în Euxine sau Icsu (Marea Neagră) și apoi caută s-o asocieze, în alt loc, cu Africa și cu Atlas.

Wilford îi acuză pe brahmanii moderni că „au făcut un talmeș-balmeș din insule și țări” (*Asiatic Researches*, III, 300); dar el le amestecă și mai mult. El crede că, așa cum *Brahmanda Purana* și *Vayu Purana* împart vechiul continent în șapte dvipa, despre care se spune că sunt înconjurate de un vast ocean, și dincolo de care se află regiunile și munții lui Atala (ibid.), înseamnă că, „cel mai probabil, grecii au împărțit poporul Atlantidei care, deoarece nu putea fi găsit după ce a fost descoperit o dată, au gândit că a fost distrus de anumite șocuri ale Naturii”.

Deoarece găsim anumite dificultăți în credința că preoții egipteni, Platon și chiar Homer și-au construit cu toții noțiunile lor despre Atlantida pe baza Atalei – o regiune inferioară localizată la Polul Sud – preferăm să aderăm la afirmațiile oferite în cărțile secrete. Credem în cele șapte „continente”, dintre care patru și-au trăit deja zilele, al cincilea încă există și alte două vor apărea în viitor. Credem că fiecare dintre acestea nu este strict un continent în sensul actual al cuvântului, ci că fiecare nume, de la Jambu la Pushkara⁴⁹³ se referă la numele geografice oferite: (1) ținuturilor uscate care acoperă fața întregului pământ în timpul unei rase-rădăcină, în general; (2) rămășițelor acestora după trecerea unei *pralaya* geologice (a unei rase) – precum „Jambu”, de exemplu; (3) acelor locuri care vor participa, după cataclismele viitoare, la formarea unor noi „continente” *universale*, peninsule sau dvipa⁴⁹⁴ – fiecare continent fiind, într-un anume sens, o regiune mai mare sau mai mică de ținut uscat înconjurat de apă. Astfel, oricât de amestecată pare a fi nomenclatura acestora în ochii profanilor, nu există nicio neclaritate pentru cel care deține cheia înțeleșului lor.

493 Jambu, Plaksha, Salmali, Krusa, Krauncha, Saka și Pushkara.

494 Așa cum ar fi Saka și Pushkara, de exemplu, care nu există încă, dar în care vor fi incluse asemenea pământuri precum unele porțiuni din America, din Africa și din Asia Centrală cu regiunea Gobi. Să nu uităm că *Upadvipa* înseamnă „insule-rădăcină” sau ținut uscat, în general.

Prin urmare, considerăm că știm deja faptul că, deși două dintre „insulele” puranice – „continentele” șase și șapte – urmează să vină, în orice caz ele *au fost* sau *sunt* pământuri care vor intra în compoziția viitoarelor uscaturi, a noilor ținuturi ale căror înfățișări geografice vor fi complet modificate față de cele din trecut. Prin urmare, găsim în Purane că Saka-dvipa este (sau va fi) un continent și că Sankha-dvipa, după cum se arată în *Vayu Purana*, este doar „o insulă minoră”, una dintre cele nouă diviziuni ale lui Bharata-varsha (la care *Vayu* adaugă încă șase). Deoarece Sankha-dvipa era populată de „*mlechchhas* (străini impuri), care venerau divinitățile hinduse”, aceștia au fost asociați cu India.⁴⁹⁵ Acest aspect explică povestea lui Sankhasura, un rege al unei părți din Sankha-dvipa, care a fost ucis de Krishna; acel rege locuia într-un palat „care era o scoică de ocean și ai cărui supuși trăiau, de asemenea, în scoici”, spune Wilford.

„Pe malurile Nilului⁴⁹⁶ se desfășurau frecvent întreceri între devatași (fințe divine, semizeii) și daityași (uriași); însă deoarece triburile acestora din urmă prevalau, regele lor, Sankhasura, care locuia în ocean, făcea adeseori incursiuni în timpul nopții” (*Asiatic Researches*, III, 225).

Și nu numai pe malurile *Nilului* se desfășurau aceste bătălii, ci și pe coasta Africii de Vest, la sud de locul unde se află acum Marocul. A existat un timp când întregul deșert Sahara a fost o mare, apoi un continent la fel de fertil precum o deltă, iar apoi, după o altă scufundare temporară, a devenit un deșert similar cu alte locuri pustii precum deșertul Shamo sau Gobi. Acest lucru este arătat în tradiția puranică, deoarece, pe aceeași pagină citată mai sus, se spune: „Oamenii se aflau între două focuri; căci, în timp ce Sankhasura făcea ravagii pe o latură

495 Erau numiți demoni, asurași, uriași și monștri din cauza răutății lor; și tocmai de aceea țara lor a fost asemănată cu Atala – un iad.

496 Nu pe malul râului Nil, desigur, ci lângă munții *Nila* din lanțul Atlasului.

a continentului, Krauncha (sau Cracacha), regele din Kraunch, era ocupat să o pustiască pe cealaltă; ambele armate ... *au transformat astfel cele mai fertile regiuni într-un deșert sălbatic*”.

Faptul că nu numai ultima insulă a Atlantidei, despre care vorbește Platon, ci un mare continent a fost divizat și apoi fărâmițat ulterior în șapte peninsule și insule (numite dvipa) care au precedat Europa, este sigur. A acoperit toate regiunile atlantice la nord și sud, precum și porțiuni ale Pacificului de Nord și de Sud, având insule chiar și în Oceanul Indian (relicve ale Lemuriei). Afirmția este confirmată de Puranele indiene, de scriitorii greci și de tradițiile și legendele asiatice, persane și mahomedane. Wilford, care confundă extrem de grav legendele hinduse cu cele mahomedane, arată însă foarte limpede aceste aspecte. (A se vedea vol. VIII, X și XI din *Asiatic Researches*.) Iar aceste fapte și citate din Purane oferă dovezi directe și concludive despre faptul că hindușii arieni și alte popoare antice au fost navigatori mai străvechi decât fenicienii, care sunt creditați acum ca fiind primii marinari care au apărut în vremurile postdiluviene. Iată ce se spune în Jurnalul Societății Asiatice, III, p. 325:

„În întristarea lor, cele câteva popoare care au supraviețuit (în războiul dintre devași și daityași) și-au ridicat mâinile către Bhagavan. «Cel care ne salvează ... să fie Regele nostru»; folosind cuvântul *I't* (un termen *magic*, neînțeles de Wilford, evident), care a avut ecou în întreaga țară.”

Apoi a venit o furtună violentă, apele lui Kali s-au agitat în mod ciudat, „iar din valuri a apărut ... un om, numit după aceea *I't*, în fruntea unei armate numeroase, care rostea *abhayan*, adică «fără teamă»”; și el a pus pe fugă dușmanul. „Regele *I't*”, explică Wilford, „este o încarnare subordonată lui *M'rira*” (*Mrida*, o formă a lui Rudra, probabil?), care „a restabilit pacea și prosperitatea în întreaga Sankha-dvipa *prin intermediul lui Barbaradesa*, Hissast'han și Awasthan ori Arabia...” etc.

Cu siguranță, dacă Puranele hinduse oferă o descriere a războaielor pe continentele și insulele situate dincolo de Africa de Vest, în Oceanul Atlantic; și dacă scriitorii lor vorbesc de *Barbaras* și alte popoare precum arabii – despre care nu s-a știut niciodată că ar fi navigat sau traversat *Kala pani* (apele negre ale oceanului) în zilele navigației feniciene – atunci Puranele lor trebuie să fie mai vechi decât acei fenicieni (plasați între anii 2000 și 3000 î.C.)

În orice caz, acele tradiții trebuie să fi fost mai vechi,⁴⁹⁷ deoarece:

„În consemnările de mai sus”, scrie un inițiat, „hindușii vorbesc despre această insulă ca existând și având o mare putere; prin urmare, aceasta trebuie să se fi petrecut în urmă cu mai mult de *11 mii de ani*.”

Însă alte calcule și dovezi pot fi deduse din marea vechime a acestor arieni hinduși, care știau și au descris existența ultimei insule care a supraviețuit din Atlantida (deoarece ei înșiși au locuit cândva pe ea); ori, mai degrabă, despre acea rămășiță a părții estice a continentului care a pierit curând după răsturnarea celor două Americi⁴⁹⁸ – cele două zone, Varsha și Pushkara. Acest fapt poate fi demonstrat, în plus, pe baza calculelor astronomice, de către un inițiat care îl critică pe Wilford. Amintindu-și ceea ce orientalistul a scos în evidență cu privire

497 Despre diviziunea Atlantidei și a Indiei (*Bharata*), Wilford vorbește astfel, confundând cele două mărturii, precum și pe Priyavrata cu Medhatithi: „Diviziunea a fost făcută de Priyavrata... El a avut zece fii și era în intenția lui să împartă întreaga lume. În aceeași manieră Neptun a împărțit Atlantida între cei zece fii ai săi... Unul dintre ei a primit ... extremitatea Atlantidei” – care „este probabil vechiul continent... Această Atlantidă a fost devastată de un potop ... și se pare că *prin Atlantida ar trebui să înțelegem Pământul antediluvian* pe care s-au născut zece prinți în scopul de a conduce, conform mitologiei vestice (și estice), dar *numai șapte* dintre ei au ocupat tronul”. (Vol. III, p. 286) Unii sunt, de asemenea, de părere că dintre cele șapte dvipa șase au fost distruse de un potop (vol. VIII, p. 367). Wilford consideră că este vorba despre „Gades, care includea și Spania”, dar cel mai probabil era insula despre care vorbește Platon.

498 America, „lumea nouă”, este, prin urmare, mai veche, deși nu cu mult; totuși, este mai bătrână decât Europa, „lumea veche”.

la Muntele Ashburj, „la poalele cărui apune soarele” și unde se purta bălălia dintre devatași și daityași,⁴⁹⁹ acesta spune:

„Vom considera, deci, latitudinea și longitudinea insulei dispărute și pe cele ale rămășițelor Muntelui Ashburj. Aceasta se petrecea în a șaptea etapă a lumii, adică în al șaptelea climat (care se află între latitudinea de 24 de grade și latitudinea de 28 de grade nord)... Această insulă, fiica oceanului, este frecvent descrisă ca fiind poziționată în vest; iar soarele este reprezentat ca apunând la poalele muntelui insulei (Ashburj, Atlas, Tenerife sau Nila, indiferent de nume) și luptând cu diavolul alb al «Insulei Albe».”

Acum, considerând această afirmație din perspectivă astronomică și cunoscând faptul că Krishna este Soarele încarnat (Vishnu), un zeu solar; și că despre el se spune că l-a omorât pe Dev-Sefid, uriașul alb – o *posibilă* personificare a vechilor locuitori de la poalele Atlasului – să înțelegem că, de fapt, Krishna este doar o reprezentare a razelor verticale ale Soarelui? Acei locuitori (ai Atlantidei) sunt, după cum am văzut, acuzați de Diodorus că *blestemau zilnic Soarele* și se luptau mereu cu influența sa. Desigur, aceasta este o interpretare astronomică. Dar se va demonstra acum că Sankhasura și Sancha-dvipa, cu întreaga lor istorie, reprezintă de asemenea, din punct de vedere geografic și etnologic, „Atlantida” lui Platon, în limbajul și imagistica hindusă.

Doar ce s-a remarcat, în relatările puranice, faptul că, de vreme ce insula încă există, atunci acele relatări trebuie să fie mai vechi decât cei 11 mii de ani care s-au scurs de la dispariția lui Sancha-dvipa ori Poseidonis sau Atlantida. Nu este posibil ca hindușii să fi știut de

499 Dacă locuința lui Dev sau Dev-Sefid (Taradaitya) se afla în a șaptea etapă, aceasta se datorează faptului că el a venit din Pushkara, Patala (antipozi) Indiei sau din America. Aceasta din urmă a atins zidurile, ca să spunem așa, Atlantidei, înainte ca aceasta să se scufunde. Cuvântul *Patala* se referă atât la țările de la antipozi, cât și la regiunile infernale, și astfel devine sinonim în idei și atribute, precum și în nume.

insulă chiar și mai înainte de acea perioadă? Să revenim din nou la demonstrațiile astronomice, care lămuresc foarte bine toate acestea, dacă presupunem, conform celor spuse mai sus de respectivul inițiat, că „în momentul în care meridianul tropical de vară trece de *Pleiade*, când steaua *cor-Leonis* se află deasupra ecuatorului, și când *Leul* ajunge *vertical* peste Ceylon la apus, atunci *Taurul* este vertical față de insula Atlantidei, în miezul zilei”.

Aceasta explică, probabil, de ce singalezii, moștenitorii rakshasașilor și ai uriașilor din Lanka, și urmașii direcți ai lui *Singha* sau *Leul*, au devenit asociați cu Sancha-dvipa sau Poseidonis (Atlantida lui Platon). Numai că, după cum arată Mackey în *Sphinxiad*, acest lucru trebuie să se fi petrecut în urmă cu aproximativ 23000 de ani, din punct de vedere *astronomic*; iar în acea vreme înclinația eclipticii trebuie să fi fost mai mare de 27 de grade; în consecință, *Taurul* trebuie să fi trecut peste „Atlantida” sau „Sancha-dvipa”. Iar acest lucru a fost foarte limpede demonstrat.

„*Taurul sacru Nandi a fost adus din Bharata la Sancha pentru a-l întâlni pe Rishabha* (Constelația Taurului) în fiecare kalpa. Dar când cei de pe Insula Albă (care au venit inițial de pe Sveta-dvipa),⁵⁰⁰ *care s-au amestecat cu daitya* (uriașii) țării nelegiurii, au devenit negri în urma păcatului, Nandi a rămas pentru totdeauna pe Insula Albă” (Sveta-dvipa).

500 Nici Atlantida, nici Sancha-dvipa nu au fost vreodată numite „Insula Albă”. Când tradiția spune că „Insula Albă a devenit neagră în urma păcatelor oamenilor”, se referă doar la locuitorii „Insulei Albe” sau Siddhapura ori Sveta-dvipa, care au coborât pe pământul Atlantidei în rasele trei și patru, pentru „a le însufleți; și care, după ce s-au întrupat, au devenit negri ca urmare a păcatelor comise” – o figură de stil. Toți avatarii lui Vishnu sunt înfățișați ca avându-și originea în Insula Albă. Conform tradiției tibetane, Insula Albă este singura localitate care nu este supusă sorții celorlalte dvipa și nu poate fi distrusă de foc sau de apă, deoarece ea este „pământul veșnic”.

„Cei din a patra lume (rasă) au pierdut (vibrația) AUM” – spun Comentariile.

Asburj (sau Azburj), fie că era sau nu vârful muntelui Tenerife, a fost un vulcan când a început scufundarea „părții vestice a lui Atala” (iadul), iar cei care au fost salvați le-au transmis povestea copiilor lor. Atlantida lui Platon a pierit între apele de dedesubt și focul de deasupra, marele munte scoțând flăcări tot timpul. „Monstrul «aruncător de flăcări» a supraviețuit singur între ruinele insulei nefericite.”

Oare grecii, care sunt acuzați că au preluat o ficțiune hindusă (Atala) și că au inventat din ea alta (Atlantida), sunt acuzați și pentru că au preluat de la hinduși și noțiunile lor geografice și numărul șapte? (A se vedea în vol. IV despre septenarul în Natură.)

„Faimoasa Atlantida nu mai există, dar este foarte greu să ne îndoim că nu a existat cândva”, spune Proclus; „căci Marcellus, care a scris o istorie a afacerilor etiopiene, spune că o asemenea insulă mare și extraordinară a existat cândva, și că este dovedită de cei care au compus istoriile cu privire la mările exterioare. Căci ei povestesc că în acea vreme existau șapte insule în mările Atlanticului, consacrate Proserpinei; iar în plus față de acestea, trei care aveau o dimensiune imensă și erau consacrate lui Pluto, Jupiter și Neptun. Mai mult decât atât, locuitorii ultimei insule (Poseidonis) au păstrat amintirea magnitudinii extraordinare a insulei atlantice așa cum era descrisă de strămoșii lor, precum și a guvernării de către ea, timp de multe epoci, a tuturor insulelor din mările Atlanticului. Din această insulă se poate trece către alte mari insule de dincolo, care nu sunt foarte departe de pământul solid, lângă care se află adevărata mare.”

„Aceste șapte dvipa (interpretate incorect prin termenul «insule») constituie, conform lui Marcellus, pământul faimoasei Atlantide”,

scrie chiar Wilford... „Acest lucru arată, evident, că *Atlantida este vechiul continent*... Atlantida a fost distrusă după o furtună violentă (?): acest aspect este binecunoscut comentatorilor Puranelor, unii dintre ei afirmând că, în urma acestei revolte teribile a naturii, șase dintre dvipa au dispărut”... (XI, 27).

Am oferit suficiente dovezi acum, pentru a-l mulțumi și pe cel mai mare sceptic. În orice caz, dovezile directe, bazate pe științele exacte, sunt adăugate, de asemenea. Dar se pot scrie multe volume care nu dovedesc nimic celor care nu văd și nu aud decât prin ochii și urechile autorităților lor.

De aici provine învățătura scoliaștilor romano-catolici, și anume faptul că Hermon, muntele din ținutul Mizpeth – care înseamnă „anatemă”, „distrugere” – este același cu Muntele Armon. Ca dovadă a acestui fapt Iosephus este adesea citat ca afirmând că încă de pe vremea sa se descopereau constant oase uriașe în acest loc. Însă acela era pământul lui Balaam, profetul, pe care „Domnul îl iubea mult”; și atât de amestecate sunt faptele și personajele în mințile așa-zișilor „scoliaști”, încât, atunci când *Zoharul* explică faptul că „păsările” care îl inspirau pe Balaam se refereau la „șerpi” – adică la înțelepții și inițiații la a căror școală el învățase misterele profeției – scoliaștii profită pentru a demonstra din nou că Muntele Hermon era locuit de „balaarii înaripați ai răului, al căror conducător era samael” (satana al evreilor).

„Acestor duhuri necurate înlănțuite pe Muntele Hermon din deșert le-a fost trimis șaful ispășitor al Israelului, care și-a asumat numele unuia dintre ele (Azazel)” (Spencer).

Noi spunem că nu este așa. *Zoharul* oferă următoarea explicație cu privire la practica magiei, numită în ebraică *nehhaschim* sau „lucrarea șerpilor”. Se spune: „Este numită *nehhaschim* deoarece magicienii

(cabaliștii practicanți) lucrau înconjurați de lumina șarpelui primordial, pe care ei o percep în Ceruri ca pe o zonă luminoasă, alcătuită din miriade de mici stele” (partea III, col. 302) ... ceea ce înseamnă pur și simplu *lumina astrală*, astfel numită de adepții lui Martin, de Eliphas Lévi și acum de către toți ocultiștii moderni.

„BLESTEMUL” DIN PERSPECTIVĂ FILOSOFICĂ

Învățăturile anterioare ale Doctrinei Secrete, completate de tradițiile universale, trebuie să fi demonstrat până acum faptul că brahmanii, Puranele, Yatha și alte scripturi mazdeene (zoroastriene), împreună cu scrierile egiptene, grecești și romane, și în final cu arhivele sacre evreiești au toate aceeași origine. Niciuna nu reprezintă povești lipsite de semnificație și nefondate, inventate doar pentru a-i fascina pe profanii neglijenți: ci toate sunt alegorii care au intenția să transmită, sub un vâl mai mult sau mai puțin fantastic, marile adevăruri adunate în același domeniu al tradiției. Spațiul nu ne permite să dezvoltăm în aceste volume detaliile cu privire la cele patru rase care au precedat-o pe a noastră. Dar înainte de a oferi cercetătorului istoria evoluției psihice și spirituale a părinților antediluvieni direcți ai omenirii noastre a cincea (rasa ariană), și înainte de a-i demonstra semnificația asupra tuturor celorlalte ramuri secundare crescute din același trunchi, trebuie să lămurim câteva fapte în plus. S-a arătat, pe baza dovezilor oferite de întreaga lume literară antică, și prin speculațiile intuitive ale mai multor filosofi și oameni de știință din vremurile ulterioare, că teoriile Doctrinei esoterice sunt confirmate prin dovezi inferențiale și directe în aproape fiecare caz. Și că uriașii „legendari”, continentele dispărute și evoluția raselor precedente nu sunt basme nefondate. În anexa cărții știința va descoperi informații la care este incapabilă să răspundă; și

noi sperăm că, în cele din urmă, ea va renunța la remarcile sceptice cu privire la numărul sacru în natură și la cifrele oferite de noi, în general.

Între timp, o sarcină a rămas incompletă: aceea de a ne lepăda de cea mai dăunătoare dintre toate dogmele teologice – blestemul pe care omenirea se consideră că îl îndură încă de la presupusa „neascultare” a lui Adam și a Evei în grădina Edenului.

Puterile creatoare din om au fost darul Înțelepciunii dumnezeiești, nu rezultatul păcatului. Acest lucru este clar indicat în comportamentul paradoxal al lui Iehova, care mai întâi îi blestemă pe Adam și Eva (sau omenirea) pentru presupusa crimă comisă, iar apoi binecuvântează „poporul ales”, spunând: „Fiți rodnici, înmulțiți-vă și umpleți pământul” (Geneză 9:1). Blestemul nu a fost adus asupra omenirii de către cea de-a patra rasă, căci rasa a treia, comparativ fără păcate – antediluvienii mai gigantici decât cei anteriori – au pierit în același mod; de aici rezultă că Potopul nu a fost o pedeapsă, ci doar un rezultat al unei legi ciclice și geologice. În același mod, nici cursul karmei nu a fost invocat asupra lor în urma faptului că au căutat *uniunea naturală* (așa cum întreaga lume animală, lipsită de rațiune, o face în perioadele sale adecvate), ci pentru că a abuzat de puterea creatoare, a pângărit darul dumnezeiesc și a irosit esența vieții în scopul de a-și oferi satisfacție personală animalică. Dacă este înțeles cum se cuvine, capitoul 3 din Geneză dovedește că face referire la Adam și la Eva din finalul rasei a treia și începutul rasei a patra. La începuturi, concepția era la fel de ușoară pentru femeie precum era pentru întreaga creație animală. Natura nu a intenționat niciodată ca femeia să-și nască odrasla „în dureri”. Însă din acea perioadă, în timpul evoluției rasei a patra, a apărut o vrăjmășie între sămânța acesteia și sămânța „șarpelui”, sămânța sau produsul karmei și Înțelepciunea dumnezeiască. Căci sămânța femeii sau pofta trupeză *a zdrobit capul seminței fructului înțelepciunii și al*

cunoașterii, transformând misterul sfânt al procreației într-o satisfacere animalică; astfel, legea karmei „a zdrobit *călcâiul*” rasei atlante, transformând treptat din punct de vedere fiziologic, moral și mental întreaga natură a celei de-a patra rase a omenirii,⁵⁰¹ până când, dintr-un regu sănătos al creației animale a rasei a treia, omul a devenit în rasa a cincea (rasa noastră) o ființă neputincioasă, coruptă, iar acum a devenit cel mai bogat moștenitor de pe Glob al bolilor ereditare și constituționale, cea mai conștientă și mai inteligentă bestie dintre toate animalele.⁵⁰²

Acesta este adevăratul blestem din punct de vedere fiziologic, aproape singurul discutat de esoterismul cabalistic. Privit din acest unghi, blestemul este incontestabil, căci este evident. Evoluția intelectuală, progresând mână în mână cu cel fizic, a fost cu siguranță un blestem, în loc de o binecuvântare – un dar accelerat de „Domnii Înțelepciunii”, care au revărsat asupra *manasului* uman roua proaspătă a propriilor lor esențe și spirite. Titanul divin a suferit, prin urmare, în zadar; și ne putem simți înclinați să regretăm binefacerea adusă de el omenirii și să suspinăm la amintirea acelor zile atât de grafic descrise de Eschil în lucrarea sa „Prometeu încătușat” când, la încheierea primei rasei titanice (epoca următoare omului eteric, perioada pioșilor Kandu

501 Cât de înțelepte și de bune, cât de atotcuprinzătoare și binefăcătoare moral sunt legile lui Manu cu privire la viața conjugală, atunci când le comparăm cu libertinajul tacit permis omului în țările civilizate. Faptul că aceste legi au fost neglijate în ultimele două milenii nu ne împiedică să admirăm prevederea lor. Brahmanul era un grihasta, un om de familie, până când, după o anumită perioadă de viață și după ce năștea un fiu, el se separa de viața maritală și devenea un yoghin cast. Viața sa foarte conjugală era reglementată de astrologul său brahman, în conformitate cu natura sa. Prin urmare, în asemenea țări precum Punjab, de exemplu, unde influența letală a musulmanilor și, ulterior, a desfrânării europene nu prea au atins castele ariene ortodoxe, încă mai putem găsi cei mai frumoși oameni – în ceea ce privește statura și forța lor fizică – de pe întregul Glob; în timp ce oamenii puternici din vechime au fost înlocuiți în Deccan și mai ales în Bengal de ființe a căror generație devine odată cu fiecare secol (și aproape cu fiecare an) mai pitică și mai slabă.

502 Bolile și suprapopularea sunt fapte ce nu pot fi negate.

și Pramlocha), omenirea care de-abia se năștea – omul fizic, dar încă lipsit de simțurile (fiziologice) – este descrisă astfel:

„Chiar dacă aveau ochi, vedeau în zadar;
Chiar dacă aveau urechi, ei nu auzeau;
Ci, precum formele din vise,
Toate lucrurile erau amestecate la întâmplare,
În decursul timpului îndelungat.”

Salvatorii noștri, Agnishvatta și ceilalți „fi divini ai Flăcării Înțelepciunii” (personificați de greci în personajul Prometeu⁵⁰³) pot rămâne, ca urmare a nedreptății inimii umane, nerecunoscuți și fără să li se aducă mulțumirea meritată. Ei ar putea fi, în ignoranța noastră, blestemați indirect pentru darul Pandorei: dar a fi proclamați și declarați de gura clerului ca fiind **cei răi** este o karmă prea grea pentru „Cel care a îndrăznit singur” – atunci când Zeus a „dorit cu ardoare” să stingă întreaga rasă umană – să salveze „acea rasă muritoare” de la pierzanie sau, după cum se spune că însuși titanul suferind a spus:

„Doar eu am îndrăznit; i-am ocrotit pe muritori,
Să nu se prăbușească, sfârâmați, în Hades.
De-aceia sunt acum încovoiați sub astfel de dureri,

503 În volumele Annei Swanwick, *The Dramas of Aeschylus*, se povestește despre „Prometeu încătușat” (vol. II, pp. 146, 147); faptul că Prometeu apare cu adevărat precum „un campion și un binefăcător al omenirii, a cărui condiție este înfățișată ca fiind slabă și extrem de mizerabilă... Zeus, se spune, a propus să anihileze aceste creaturi efemere și firave, și să planteze pe pământ o nouă rasă în locul lor”. Vedem că Domnii Ființei fac la fel și extermină primul produs al Naturii și al mării, după cum citim în stanțele V și VI. Prometeu este ilustrat ca cel care aduce frustrare acestui plan, iar din acest motiv este supus, de dragul muritorilor, la cea mai agonizantă durere, provocată de cruzimea extremă a lui Zeus. Prin urmare, îl avem pe titan, simbolul rațiunii finite și al voinței libere (a omenirii intelectuale sau aspectul superior al lui manas) înfățișat ca *filantropul sublim*, în timp ce Zeus, divinitatea supremă din Hellas, este portretizat ca un despot crud și insensibil, un caracter revoltător mai ales simțirii ateniene”. Motivul acestor aspecte este explicat mai departe. „Divinitatea supremă” deține în fiecare panteon antic – inclusiv cel al evreilor – o natură *duală*, compusă din lumină și umbră.

Cumplite să le pătimești și jalnice să le privești!...”

Iar Corul remarcă foarte pertinent:

„I-ai întărit pe oameni cu o mare binefacere...”

Prometeu răspunde:

„Ba mai mult am făcut, le-am dăruit și focul...”

Corul:

„Cum, focul strălucind de flăcări se află în puterea celor trăitori numai o zi?”

Prometeu:

„Iar de la el vor învăța nenumărate meșteșuguri.”

Dar, o dată cu meșteșugurile, focul primit s-a transformat în cel mai mare blestem: elementul animalic și conștiința posesiunii sale au transformat instinctul periodic în animalism cronic și senzualitate.⁵⁰⁴ Acest aspect este cel care atârna deasupra umanității precum o mantie funebră și grea. Astfel se naște responsabilitatea liberului-arbitru; pasiunile titanice care reprezintă umanitatea în aspectul său cel mai întunecat; „pofa nestăpânită și veșnic agitată a pasiunilor și a dorințelor inferioare, când, cu o insolență auto-impunătoare, ele cer sfidarea față de restricțiile legii”.⁵⁰⁵

Deoarece Prometeu a înzestrat omul, conform ideilor scrise de Platon în *Protagoras*, cu acea „înțelepciune care slujește bunăstării fizice”, dar aspectul inferior al lui *manas* al naturii animalice (*kama*) a rămas netransformat, în locul „unei minți pure, primul dar al Cerului” (Eschil), a fost creat vulturul etern al dorinței veșnic nesatisfăcute, al

504 Lumea animală, deoarece deține un instinct simplu care o ghidează, are *perioadele sale clare de procreare*, iar sexele devin neutralizate în restul anului. Prin urmare, animalul liber nu cunoaște boala decât o singură dată în viața sa – înainte de a muri.

505 Introducere la „Prometeu încătușat”, p. 152.

regretului și al disperării, asociat cu „slăbiciunea iluzorie care constrânge rasa oarbă de muritori” (p. 556), până în ziua în care Prometeu este eliberat de eliberatorul său numit de Ceruri, Heracle.

Însă creștinii – și mai ales romano-catolicii – au căutat să asocieze profetic această dramă cu venirea lui Cristos. Nu se putea face o greșală mai mare. Adevăratul teosof, căutătorul înțelepciunii dumnezeiești și adoratorul perfecțiunii absolute – Divinitatea Necunoscută, care nu este nici Zeus, nici Iehova – va protesta față de o asemenea idee. Arătând către Antichitate, el va dovedi că nu existat niciodată un *păcat original*, ci doar un abuz al inteligenței fizice – ființa psihică ghidată de instinctul animalic, ambele aspecte stingând împreună lumina spirituală. El va spune: „Toți cei care puteți citi printre rânduri studiați înțelepciunea străveche ilustrată în vechile drame – indiene și grecești; citiți-o cu atenție pe cea recent menționată, jucată în teatrele Atenei în urmă cu 2400 de ani, și anume «Prometeu încătușat»”. Mitul nu aparține nici lui Hesiod și nici lui Eschil, ci, așa cum spune Bunsen, „este mai vechi decât elenii înșiși” și aparține, de fapt, zorilor conștiinței umane. Titanul *cru-cificat* este simbolul personificat al Logosului colectiv, „Oștirea cerească”, „Domnii Înțelepciunii” sau Omul Ceresc, care s-a întrupat în omenire. Mai mult decât atât, așa cum arată numele său *Pro-me-theus*⁵⁰⁶, adică „cel

506 Din πρὸ μῆτις, „prevedere”. În volumele mai sus amintite, „Dramele lui Eschil”, ni se spune: „Profesorul Kuhn consideră numele titanului ca fiind derivat din cuvântul sanscrit *pramantha*, instrumentul folosit pentru a aprinde focul. Rădăcina *mand* sau *manth* implică o mișcare de rotație, iar cuvântul *manthami* (folosit pentru a indica procesul de aprindere a focului) a dobândit un sens secundar de smulgere; astfel, găsim un alt cuvânt din aceeași clasă, *pramatha*, care semnifică «hoție»”. Acest aspect este foarte ingenios, dar probabil că nu este întru totul corect; în plus, există un element foarte prozaic în el. Fără îndoială că în natură formele superioare se pot dezvolta din cele inferioare, dar cu greu se petrece astfel în lumea gândirii. Și – deoarece ni se spune că termenul *manthami* transmis în limbajul grec a devenit cuvântul *manthano*, „a învăța”; adică „a însuși cunoașterea”; de unde provine, astfel, *prometheia*, „pre-cunoașterea”, „pre-gândirea” – putem găsi o origine mai poetică pentru „aducătorul focului” decât cea înfățișată în originea sa sanscrită. Svastica, semnul sacru și instrumentul pentru a aprinde focul sacru, l-ar putea

care vede înaintea sa” sau viitorul – în meșteșugurile pe care le-a construit și le-a predat oamenilor – intuiția psihologică nu era fără valoare. Căci citim cum el se plânge ficelilor oceanelor:

„Eu am orânduit, nenumărate, felurile artei de a prevesti.
Am deslușit, întâiul, visele care se împlinesc în veghea zilei...
Ca să-i îndrum pe muritori în arta prevestirii, încâlcită...
Tot ce e meșteșug și artă oamenii au dobândit prin Prometeu...”

Să lăsăm pentru moment subiectul principal și să vedem care ar putea fi semnificația ascunsă a acestui aspect, atât de străvechi și atât de sugestiv pentru alegoriile tradiționale. Deoarece se corelează direct cu primele rase, nu va constitui o digresiune reală.

Subiectul dramei lui Eschil (trilogia este pierdută) este cunoscut tuturor cititorilor educați. Semizeul îi jefuiește pe zei (Elohimii) de secretul lor – misterul *focului creator*. Pentru această acțiune sacrilegă el este ținut de Kronos⁵⁰⁷ și predat lui Zeus, Părintele și Creatorul unei omeniri pe care acesta o dorește oarbă intelectual și asemenea animalelor, Zeus fiind deci o divinitate *personală* care nu dorește ca omul să fie „unul dintre noi”. Prin urmare, Prometeu, „dătătorul focului și al luminii”, este încătușat pe Muntele Caucaz și condamnat la o tortură agonizantă. Însă *Soarta* în formă întreită (karma), de ale cărei hotărâri, după cum spune titanul și chiar Zeus: „Nici măcar cel predestinat nu poate scăpa...”, poruncește ca acele suferințe să dureze doar până când se va naște un fiu al lui Zeus:

explica mai bine. „Prometeu, aducătorul focului, este *pramantha* personificat”, continuă autorul; „el își găsește prototipul în Matarisvan, un personaj divin, strâns asociat cu zeul focului din Vede, Agni...” *Mati*, în limba sanscrită, este „înțelegerea” și un sinonim al lui Mahat și manas, și trebuie să aibă o importanță în originea numelui: *Promati* este fiul lui Fohat, și își are povestea lui, de asemenea.

507 Kronos este „timpul”; astfel, alegoria devine foarte sugestivă.

„Vai, un fiu născut mai puternic decât părintele său...
Unul dintre propriii tăi (ai lui Io) urmași trebuie să fie...”

Acest „fiu” îl va elibera pe Prometeu (omenirea suferindă) de darul său fatal. Numele său este „Cel care va veni”.

Și iată cum, pe baza acestor câteva rânduri, care, precum orice altă propoziție alegorică, pot fi răsucite în aproape orice înțeles; și anume pe baza cuvintelor pronunțate de Prometeu către Io, fiica lui Inachos, persecutat de Zeus, unii scriitori catolici au construit o întreagă profeție. Titanul crucificat spune:

„Îndată ce-ai ajuns ... dincolo de minunea necrezută a stejarilor cuvântători,

Ai fost primită luminos, fără rostiri în dodii,

Drept *soața* viitoare, *slăvită, a lui Zeus*...

... Acolo Zeus îți va muta din nou în matcă duhul rățacit,

Prin *punere de mână molcomă*, abia cât să te-atingă.

Vei naște un fecior, pe *Epaphos cel negru*,

Numit așa în amintirea felului în care l-a adus pe lume Zeus...”

Aceste aspecte au fost interpretate de mai mulți fanatici – des Mousseaux și de Mirville printre alții – ca fiind o profeție clară. Io „este mama lui Dumnezeu”, ni se spune, iar „Epaphos cel negru” este Cristos. Însă acesta nu și-a detronat tatăl, decât metaforic, dacă trebuie să-l considerăm pe Iehova ca fiind acel „Tată”; iar Mântuitorul creștin nu și-a aruncat Tatăl în Hades. Prometeu spune că Zeus „se va smeri”; cât despre el însuși:

„... Căci nunta care-i gata s-o nuntească îl va azvârli din tronul stăpânirii.

Și astfel întru totul se va-implini blestemul tatălui său...

De-accea, n-are decât să domnească liniștit,

Încrezător în bubuirile de tunet și amenințător,
Cu arma ce împrășcă foc în mâini;
Nimic nu-i va sluji să nu se prăvălească rușinos într-o cădere care îl va pierde...

„Epaphos cel negru” era Dionysos-Sabazius, fiul lui Zeus și al lui Demeter în inițierile Misterelor Sabasiene, în timpul cărora „tatăl zeilor”, asumându-și *forma unui șarpe* și împreunându-se cu Demeter, l-a conceput pe Dionysos sau Bacchus cel solar. Io este Luna și în același timp Eva *unei noi rase*, și tot astfel este Demeter – în cazul prezent. Mitul prometeic este cu adevărat o profeție; dar nu se referă la niciunul dintre Mântuitorii ciclici care au apărut periodic în diverse țări și printre diverse popoare în condițiile lor tranzitorii de evoluție. El subliniază, de fapt, ultimul mister al transformărilor ciclice din seria în care omenirea, după ce a trecut de la forma eterică la cea fizică solidă, de la procreația spirituală la cea fiziologică, se îndreaptă acum către arcul opus al cercului, către a doua fază a stării sale primitive, când *femeia nu cunoștea bărbatul*, iar progenitura umană era *creată, nu născută*.

Acea stare va reveni pentru întreaga lume când aceasta va descoperi și va aprecia în mod just adevărurile care se află la baza acestui uriaș concept al sexualității. Va fi ca „lumina care nu a strălucit niciodată pe mare sau pe uscat”, și trebuie să vină la oameni prin Societatea Teosofică. Acea lumină va conduce omenirea către *adevărată intuiție spirituală*. Atunci (după cum a fost exprimat cândva într-o scrisoare către un teosof) „lumea *va avea o rasă de buddhași și de cristoși*, căci lumea va fi descoperit atunci că ființele individuale *dețin în ele însele puterea de a procrea fie copii asemănători lui Buddha, fie demonilor*”. „Când va veni acea cunoaștere, toate religiile dogmatice și, odată cu acestea, toți demonii vor pieri.”

Dacă reflectăm asupra dezvoltării în serie a alegoriei și asupra caracterului eroilor, misterul poate fi dezlegat. Kronos este, desigur,

„timpul”, în cursul său ciclic. El își înghite copiii – inclusiv zeii *personali* ai dogmelor exoterice. În loc să-l înghită pe Zeus el a înghițit idolul său *din piatră*; însă simbolul a crescut și s-a dezvoltat doar în fantezia umană, pe măsură ce omenirea și-a continuat evoluția pe scara descendentă a perfecțiunii fizice și intelectuale, în locul desăvârșirii spirituale. Când va ajunge foarte departe în evoluția sa spirituală, Kronos nu va mai fi înșelat. În locul imaginii de piatră el va înghiți atunci însăși ficțiunea antropomorfă. Și aceasta deoarece șarpele Înțelepciunii – reprezentat în misterele sabasiene de Logosul antropomorf, unitatea puterilor spirituale și fizice – va naște în Timp (Kronos) un urmaș, pe Dinoyos-Bacchus sau „Epaphos cel negru”, „cel puternic”, rasa care îl va alunga de pe tron. Unde se va naște el? Prometeu îi urmărește originea și locul de naștere în profeția sa, ajungând la Io. Io este zeița lunară a generării – căci ea este Isis și Eva, marea mamă.⁵⁰⁸ El trasează calea peregrinărilor (rasiale), cum foarte clar exprimă cuvintele dramei. Ea trebuie să renunțe la Europa și să se îndrepte spre continentul Asiei, ajungând acolo pe cel mai înalt munte al Caucazului, după cum îi spune titanul:

508 Autorul acestei versiuni și traducătorul lui „Prometeu încătușat” se plânge că în această trasare a peregrinărilor lui Io „nu se poate obține nicio coerență cu geografia noastră cunoscută” (vol. II, p. 191). Dar poate că există un motiv bun pentru aceasta. Mai întâi, este vorba despre călătoria și rătăcirea din loc în loc a *rasei* din care urmează să apară al zecelea avatar ori Kalki Avatar. Pe aceasta el o numește „rasa împărătească născută la Argos” (888). Dar Argos nu se referă aici la Argos din Grecia. Provine din terminația *arg* sau *arca* – puterea feminină generatoare a Lunii – *Argha* în formă de navă a misterelor, însemnând Regina Cerului. Eustathius arată că în dialectul argienilor *Io* însemna „Luna”; în timp ce esoterismul explică acest cuvânt ca însemnând divinul androgin sau misticul 10; în ebraică 10 este numărul perfect sau Iehova. *Arghya* în sanscrită este cupa libației, vasul în formă de barcă în care sunt oferite zeităților flori și fructe. *Arghyanath* este un titlu al lui Maha-Chohan, însemnând „Domnul libației”; iar *Arghya varsha*, „pământul libațiilor”, este numele din Mistere al acelei regiuni care se întinde de la muntele Kailas până aproape de deșertul Schamo – din care este așteptat să apară Kalki Avatar. Airyana-Varsedyā a zoroastrienilor, ca localitate, are aceeași semnificație. Acum se spune că era situată între marea Aral, Baltistan și micul Tibet; dar în timpurile străvechi zona sa era mult mai cuprinzătoare, deoarece era locul de naștere a omenirii *fizice*, din care Io este mama și simbolul ei.

„Când vei fi străbătut șuvoiul de hotar al celor două continente,
Mergi spre răsărit, spre soarele cu pași de flăcări...”

Adică trebuie să călătorească spre est, după ce trece de „Bosforul cimerian”, și să traverseze ceea ce este, evident, Volga, iar în prezent orașul Astrakhan de la Marea Caspică. După aceasta ea va întâlni „vânturile nordice insuportabile” și va traversa pământul „oștirii arimasilor” (în estul Sciției lui Herodot) până va ajunge la:

„Locuitorii de pe malurile fluviului Pluton care poartă aur...”

Acesta este interpretat corect de profesorul Newman ca însemnând Uralul, arimaspii lui Herodot fiind „locuitorii faimoși ai acestei regiuni de aur”.

Și iată cum aici, între versetele 825 și 835, se află o enigmă pentru toți interpreții europeni. Titanul spune:

„Ia seama și păzește-te (de grifoni și de arimaspii cu un singur ochi).
Să nu te-appropii de niciunii dintr-aceștia.

Și vei ajunge într-o țară de departe, ținută-n stăpânire de o stirpe neagră,
Trăind în preajma șipotelor Soarelui; acolo trece fluviul Aethiops...
Urmează țărmlul, până când vei nimeri în locul unde,

De sub creasta munților byblinici, cu ape sfinte, limpezi, curge Nilul.”

Acolo îi este sorocit lui Io să întemeieze o colonie pentru ea și fiii ei. Și trebuie să vedem acum modul în care este interpretat acest pasaj. Deoarece i se spune că trebuie să călătorească spre est până ajunge la râul Aethiops, pe care să-l urmeze până acesta se varsă în Nil, apare această perplexitate.

„Conform teoriilor geografice ale grecilor timpurii”, suntem informați de autorul versiunii acestei drame, „această condiție era îndeplinită de râul Ind. Arrian (VI, 1) menționează că Alexandru cel

Mare, când se pregătea să navigheze pe Ind (văzând crocodili doar în Ind și nicăieri în altă parte, cu excepția Nilului) ... s-a gândit că a descoperit izvoarele Nilului ... ca și cum Nilul, izvorând dintr-un loc din India și curgând printr-un întins pământ secetos (pierzându-și, astfel, numele de *Indus*), a curs apoi printr-un pământ locuit, fiind numit acum Nil de etiopienii din acele părți și apoi de către egipteni. Virgil în a patra sa *Georgics* repetă o eroare absolută” (vol. II, p. 197).

Se poate ca atât Alexandru cel Mare, cât și Virgil să fi greșit considerabil în noțiunile lor geografice; dar profeția lui Prometeu nu a greșit, cel puțin nu în sensul său esoteric. Când este simbolizată o anumită rasă, iar evenimentele legate de istoria ei sunt interpretate alegoric, nu trebuie să ne așteptăm la nicio precizie topografică în itinerarul trasat pentru personificarea sa. Dar se întâmplă, ca și acum, ca râul „Aethiops” să fie cu siguranță Indul, care este de asemenea Nilul sau *Nila*. Este râul izvorât din munții Kailas (Ceruri), locuința zeilor – la 6700 de metri deasupra nivelului mării. Acest râu Aethiops – numit astfel de către greci, cu mult înaintea vremii lui Alexandru cel Mare, datorită malurilor sale – era populat de la Attock la Sind de triburi menționate în general prin denumirea de „etiopienii de la răsărit”. India și Egiptul erau două națiuni înrudite, iar etiopienii estici (de la răsărit) – puternicii constructori – au venit din India, după cum am dovedit foarte bine, sperăm, în „Isis dezvăluită”, vol. I.

Atunci de ce Alexandru cel Mare, precum și învățatul Virgil nu au folosit cuvântul Nil sau Neilos când au vorbit despre *Indus*, de vreme ce este unul dintre numele sale? Până în această zi râul este numit în regiunile din jurul provinciei Kalabagh *Nil* (albastru) și *Nilah* (râul albastru). Apa în această zonă are o culoare albastră atât de închisă, încât numele primit din timpuri imemorabile a făcut ca un orașel de pe malurile sale să fie denumit tot prin același nume. Și acesta există

și în prezent. Evident că Arrian – care a scris mult mai târziu decât timpurile lui Alexandru, și care nu cunoștea vechiul nume al Indului – l-a defăimat în mod inconștient pe cuceritorul grec. Și nici istoricii noștri moderni nu sunt mai înțelepți în judecățile pe care le fac. Căci adeseori ei fac cele mai impetuoase declarații pe baza unor simple aparențe, la fel precum colegii lor antici, care, în plus, nu aveau pe atunci enciclopedia la îndemână.

Rasa lui Io, „fecioara cu coarne de vacă”, este, prin urmare, prima rasă pionieră a etiopienilor, adusă de ea din Ind până la Nil (unde și-a primit numele în memoria râului-mamă al coloniștilor din India⁵⁰⁹). Căci iată ce îi spune Prometeu lui Io⁵¹⁰ despre sacrul Neilos (zeul, nu râul):

„Către acel pământ el te va ghida, pământul *cu trei colțuri...*”

– adică spre *deltă*, unde fiii ei sunt sortiți să găsească „acea colonie îndepărtată”...

Acolo se va forma noua rasă (egiptenii) și o „rasă feminină” care, „a cincea ca descendență” din Epaphos cel negru,

„Cincizeci în număr se vor întoarce în Argos.”

509 Alexandru, care era mai bine familiarizat cu Attock decât cu India (unde nu a mers niciodată) nu avea cum să nu audă Indul chiar lângă sursele sale numite Nil și Nilah. Chiar și ca o greșală este ușor de luat în considerare.

510 Faptul că Io este identică, din punct de vedere alegoric, cu Isis și cu Luna este arătat prin denumirea dată, „cu coarne de vacă”. Alegoria a ajuns, fără îndoială, la greci din India, unde *Vach* – „vaca melodioasă” (*Rig Veda*), „din care a fost generată omenirea” (*Bhagavata Purana*) este înfățișată în *Aitareya Brahmana* ca fiind urmărită de tatăl ei Brahma, care fusese stimulat de o pasiune ilicită și a transformat-o într-o căprioară. De aceea Io, refuzând să cedeze pasiunii lui Jupiter, ajunge să aibă „coarne”. Vaca era la fiecare popor simbolul puterii generatoare feminine a Naturii, Isis, Vach, Venus – mama prolificului zeu al iubirii, Cupidon, dar, în același timp, acela al Logosului, al cărui simbol a devenit la egipteni și la indieni taurul, așa cum este confirmat de Apis și taurii hinduși din cele mai vechi temple. În filosofia esoterică imaginea vacii este simbolul naturii creatoare, iar taurul (vițelul ei) este spiritul care o însușește sau „Duhul Sfânt”, după cum arată Kenealy. De aici provine simbolul coarnelor. Ele erau sacre și la evrei, care plasau lângă altar coarne din lemnul arborelui shittah (shittim), prin capturarea căruia un criminal își asigura protecția.

Apoi una dintre cele cincizeci de fecioare va eșua în dragoste și va „Naște o rasă împărătească în Argos...”

Doar că din sămânța asta va vedea lumina zilei un viteaz cu arc vestit, Ce mă va dezlega de chinuri.”

Când va apărea acest erou, titanul nu dezvăluie; căci el remarcă:

„Dar cum, în ce fel se va întâmpla ?

Ca să vă spun mi-ar trebui atâta vreme...”

Însă Argos este *Arghya Varsha*, pământul libației hierofanților din vechime, de unde va apărea eliberatorul umanității, un nume care devine secole mai târziu acela al vecinei sale, India – Arya-varta în vechime.

Faptul că subiectul a făcut parte din Misterele Sabasiene este făcut cunoscut de mai mulți scriitori antici, printre care Cicero (*Tusculanae Quaestiones* I, 2, nr. 20) și Clement al Alexandriei (*Stromata* I, 2, p. 467). Aceștia doi sunt singurii care atribuie cauzei sale adevărate faptul că Eschil a fost acuzat de atenieni cu sacrilegiu și condamnat să fie ucis cu pietre. Ei spun că, deoarece Eschil era neinițiat, a profanat Misterele expunându-le în trilogiile sale pe o scenă publică.⁵¹¹ Dar ar fi fost sortit aceleași condamnări și ca inițiat – ceea ce trebuie să fi fost cazul său, căci, altfel, el trebuie să fi avut, precum Socrate, un *daimon* care să-i dezvăluie secretul și drama sacră alegorică a inițierii. În orice caz, nu „părintele tragediei grecești” este cel care a inventat profeția lui Prometeu; căci el doar a repetat într-o formă dramatică ceea ce a fost dezvăluit de preoți în timpul Misterelor din Sabasia.⁵¹² Acestea

511 Herodot și Pausanias au presupus că adevărata cauză a condamnării a fost faptul că Eschil, adoptând teogonia egiptenilor, a făcut-o pe Diana fiica lui Ceres, și nu a lui Leto. (A se vedea *Varia Historia* a lui Aelianus, I, vol. V, cap. 18, p. 433). Însă Eschil a fost un inițiat.

512 *Sabasia* era un festival periodic pe care Școlile Misterelor îl organizau în onoarea unor zei, o variantă a Misterelor lui Mithra. Întreaga evoluție a raselor era jucată în timpul acestui eveniment.

însă erau unele dintre cele mai vechi festivaluri sacre, a căror origine a rămas până acum necunoscută istoriei. Mitologii le asociază cu Jupiter și Bacchus, datorită lui Mithra (Soarele, numit *Sabasius* pe unele monumente vechi). Dar nu au fost niciodată proprietatea grecilor, ci datează din timpuri imemorabile.

Traducătorii dramei se întreabă cum de s-a făcut Eschil vinovat de o asemenea „discrepanță între caracterul lui Zeus, așa cum este portretizat în «Prometeu încătușat» și cel înfățișat în celelalte drame” (A. Swanwick). Acest lucru se datorează faptului că Eschil, precum Shakespeare, a fost și va rămâne „Sfinxul” intelectual al secolelor. Între Zeus, zeitatea abstractă a gândirii grecești, și olimpicul Zeus, exista un abis. Acesta din urmă reprezenta în timpul Școlilor Misterelor un principiu nu mai înalt decât aspectul inferior al inteligenței fizice umane – *manas* împreună cu *kama*; iar Prometeu – aspectul său divin aspirând și fuzionând cu Buddhi – era Sufletul divin. Zeus era sufletul uman și nimic mai mult, ori de câte ori era arătat cedând pasiunilor sale joase – adică Dumnezeu gelos, răzbunător și crud în egoismul său sau în starea sa de „a fi”. De aceea Zeus este reprezentat printr-un șarpe – ispitorul intelectului al omului – care, în orice caz, îi dă naștere în cursul evoluției ciclice „Omului-Salvator”, unui Bacchus solar sau unui „Dionysos”, mai degrabă decât unui om.

Dionysos este același cu Osiris, Krishna și Buddha (înțeleptul ceresc) și cu al zecelea avatar (care urmează să vină), Cristosul spiritual glorificat, care va elibera omenirea suferindă (*Chrístos* sau Prometeu), de încercările sale. Iar acest lucru se va petrece, ne spun legende brahmanice și budiste, repetate de cele zoroastriene și acum de învățăturile creștine (chiar dacă numai ocazional), la finalul lui Kali Yuga. Doar după venirea lui Kalki Avatar sau Sosiosh omul se va naște din femeie fără păcat. Atunci toate divinitățile, precum Brahma al hindușilor,

Ahura Mazda (Ormazd) al zoroastrienilor, greco-olimpianul *don-juan* Zeus, Iehova, dumnezeul gelos, răzbunător, crud și tribal al israeliților, și toți cei asemenea lor din panteonul universal al fanteziei umane vor dispărea pentru totdeauna. Iar împreună cu ei vor dispărea și umbrelor lor, *aspectele întunecate* ale tuturor acestor zeități, reprezentate mereu ca fiind creaturile și „frații lor gemeni” în legende exoterice, și *propriile lor reflectări* pe pământ, în filosofia esoterică. Ahrimani și Typhonii, samaelii și satanele trebuie să fie cu toții detronați în acea zi, când toate pasiunile rele și întunecate vor fi biruite.

Există o lege veșnică în Natură, una care tinde mereu să echilibreze contrariile și să aducă armonia finală. Grație acestei legi a dezvoltării spirituale, care înlocuiește aspectul fizic și pur intelectual, omenirea va deveni liberă de falșii săi zei și se va auto-izbăvi, în cele din urmă.

În revelația sa finală vechiul mit al lui Prometeu – *prototipurile* și *anti-tipurile* sale găsindu-se în toate teogoniile antice – se află în fiecare dintre ele la originea răului fizic, chiar de la începutul vieții fizice umane. Kronos este „timpul”, a cărui primă lege arată că ordinea fazelor succesive și armonioase ale procesului evoluției în timpul dezvoltării ciclice trebuie să fie strict menținută – sub pedeapsa severă a creșterii anormale, cu toate aspectele sale rezultante. În programul dezvoltării naturale nu s-a aflat conceptul ca omul – indiferent cât de superior poate fi el – să devină dintr-odată, din punct de vedere intelectual, spiritual și fizic, semizeul care este pe Pământ, în timp ce forma sa fizică să rămână mai slabă, mai neajutorată și mai efemeră decât cea a oricărui mare mamifer. Contrastul este prea grotesc și violent; tabernaculul este mult prea nevrednic de dumnezeul care locuiește în lăuntrul său. Darul lui Prometeu a devenit, de aceea, un blestem – deși *cunoscut dinainte și prevăzut* de ființa superioară personificată în acel personaj,

după cum îi arată numele.⁵¹³ În aceasta se află, în același timp, păcatul și răscumpărarea sa. Căci „Spiritele cerești” care s-au întrupat într-o porțiune a omenirii, deși au fost constrânse la aceasta de karmă sau Nemesis, au preferat liberul-arbitru în locul supunerii pasive; conștiința de sine intelectuală și chiar chinul – „în timp ce vor curge incalculabile ere” – în locul beatitudinii instinctuale, imbecile și fără sens. Știind că o asemenea întrupare era prematură și nu se afla în planul naturii, legiunea cerească, „Prometeu”, s-a sacrificat totuși pentru ca măcar o parte a omenirii să beneficieze.⁵¹⁴ Dar, în timp ce a salvat omul de la întunecimea mentală, i-a pricinuit chinurile conștientiei ale responsabilității – rezultatul voinței sale libere – în plus față de toate bolile la care este supus omul muritor și trupul său. Prometeu a acceptat acest chin, de vreme ce „legiunea cerească” s-a amestecat după aceea cu tabernaculul pregătit pentru ea, ce era încă nerealizat în acea perioadă de formare.

Deoarece evoluția spirituală a fost incapabilă să țină pasul cu cea fizică, îndată ce omogenitatea sa a fost distrusă de acel amestec, darul a devenit

513 A se vedea mai sus nota de subsol cu privire la etimologia lui προμήτης ori „prevedere”. Prometeu mărturisește aceasta în dramă, atunci când spune:

„Oh! Sfânt eter, adieri pe aripi rapide...

Priviți ceea ce eu, un zeu, de la zei îndur...

Dar ce pot spune? *Clar am prevăzut*

Tot ceea ce trebuie să se petreacă...

Destinat se cuvine să îndur, cât pot de bine,

Căci știu cât de incontestabilă este puterea Sorții...”

Aici, „soarta” se referă la karmă sau Nemesis.

514 Omenirea este evident împărțită în oameni însuflețiți de zei și creaturi umane inferioare. Diferența intelectuală dintre națiunea ariană și celelalte popoare civilizate și triburile sălbatice precum locuitorii de pe insulele mărilor sudice este inexplicabilă, dacă se caută orice alte motive. Niciun efort de cultură și nici generații întregi de instruire și educație nu au putut înălța speciile umane precum bushmenii, triburile din Vedddhas, Ceylon și unele africane la același nivel intelectual precum arienii, semiții și așa-numiții „turanieni”. „Scânteia sacră” e în stare latentă în ele și de aceea sunt *rasele inferioare* de pe pământ și sunt acum pe cale de dispariție rapidă – datorită ajustării înțelepte a Naturii, care lucrează mereu în această direcție. Cu adevărat, omenirea este „de același sânge”, *dar nu din aceeași esență*. Noi suntem sera sau plantele cu o evoluție accelerată prin metode artificiale, deoarece avem în noi o scânteie, pe când în aceste rase tribale scânteia este latentă.

cauza principală, dacă nu chiar originea unică a răului.⁵¹⁵ Alegoria care îl arată pe Kronos blestemându-l pe Zeus pentru detronarea lui (în epoca primitivă, „de aur” a lui Saturn, când toți oamenii erau semizeii) și pentru crearea unei rase fizice de oameni slabi și neajutorați; iar apoi oferindu-l pe vinovat (lui Zeus) ca răzbunare (vinovatul care i-a depozat pe zei de privilegiul absolut al creației, ridicându-i astfel pe oameni la nivelul lor, din punct de vedere intelectual și spiritual) este pur filosofică. În cazul lui Prometeu, Zeus reprezintă legiunea cerească a străbunilor primordiali, Pitar, „Părinții” care au creat omul lipsit de simțuri și de minte; în timp ce titanul divin reprezintă creatorii spirituali, devașii care „au căzut” în procesul procreării. Primii sunt inferiori din punct de vedere spiritual, dar mai puternici fizic decât „prometenii”; de aceea, aceștia din urmă sunt cuceriti. „Legiunea inferioară, a cărei lucrare a furat-o Titan, învingând astfel planurile lui Zeus” se afla pe acest pământ în propria sa sferă și plan de acțiune; în timp ce legiunea superioară se afla exilată din Cer, deoarece ajunsese prinsă în plasa materiei. Ei (legiunea inferioară) erau stăpânii tuturor forțelor cosmice și titanice inferioare; Titanul superior poseda doar focul intelectual și spiritual. Această dramă a luptei lui Prometeu cu tiranul și despotul din Olimp, senzualul Zeus, putem vedea că se desfășoară zilnic în sfera noastră umană actuală: pasiunile inferioare înlănțuie aspirațiile superioare de stânca materiei, pentru a genera în multe cazuri vulturul durerii, al suferinței și al pocăinței. În fiecare asemenea caz putem vedea, încă o dată:

„Un zeu ... în lanțuri, plin de durere;

Dușmanul lui Zeus, cu ură privit de toți...”

Adică un zeu, lipsit chiar și de acea supremă consolare a lui Prometeu, care a suferit sacrificiul de sine, „pentru că pentru oameni, el a avut prea multă înțelegere...” Deoarece divinul titan este îndemnat de altruism, pe când omul muritor de egoism și interes în fiecare caz.

515 Perspectiva filosofică a metafizicii indiene plasează rădăcina răului în diferențierea omogenului în eterogen, a unității în pluralitate.

Prometeu modern a devenit acum *Epi-metheus*, „cel care vede doar după ce are loc acțiunea”; aceasta deoarece filantropia universală a primului a degenerat de multă vreme în egoism și adorație de sine. Omul va redeveni titanul *liber* al trecutului, dar nu înainte ca evoluția ciclică să restabilească armonia frântă dintre cele două naturi – terestră și dumnezeiască; după care el va deveni impermeabil forțelor titanice inferioare, fiind invulnerabil în personalitatea sa și nemuritor în individualitatea sa, ceea ce nu poate să se petreacă înainte ca toate elementele animalice să fie eliminate din firea sa. Când omul va înțelege că *Deus non fecit mortem* („Dumnezeu nu a creat moartea”), și că omul a creat-o singur, el va redeveni Prometeu înainte de Căderea sa.

Pentru întregul simbolism al lui Prometeu și al originii acestor mituri din Grecia, cititorul este rugat să consulte și volumul al IV-lea al acestei cărți, unde oferim și alte chei de interpretare a mitului prometeic. În acea secțiune fiecare informație suplimentară este oferită mai ales în cazul acelor învățături care sunt cel mai controversate și discutate. Această lucrare este atât de heterodoxă atunci când este confruntată cu standardele recunoscute ale teologiei și ale științei moderne, încât nicio dovadă care dorește să arate că acele standarde uzurpă adeseori o autoritate ilegală nu trebuie neglijată.

FRAGMENTE SUPLIMENTARE DINTR-UN COMENTARIU CU PRIVIRE LA VERSETELE STANȚEI A XII-A

Manuscrisul din care fac parte aceste explicații adiționale aparține grupului numit *Tongshaktchi Sangye Songa* sau Arhivele celor „35 de Buddha ai mărturisirii”, după cum sunt ei numiți în mod *exoteric*. Aceste personaje însă, deși sunt numite în religia budistă nordică

„Buddha”, pot fi numite la fel de bine rishi, avatari etc., deoarece ele sunt „Buddhașii care l-au precedat pe Sakyamuni” doar pentru adepții din nord ai eticii predicate de Gautama. Acești mari Mahatma sau Buddhași reprezintă o proprietate universală, comună: ei sunt înțelepți *istorici* – în orice caz, pentru toți ocultiștii care cred într-o asemenea ierarhie a înțelepților, a căror existență le-a fost dovedită de către învățații Fraternității. Ei sunt aleși dintre 97 de Buddhași într-un grup, și 53 în altul,⁵¹⁶ majoritatea fiind personaje imaginare care reprezintă, de fapt, personificări ale puterilor primilor numiți.⁵¹⁷ Aceste „coșuri” cu cele mai vechi scrieri pe „frunze de palmier” sunt păstrate foarte secrete. Fiecare manuscris are anexat un scurt rezumat al istoriei acelei sub-rase de care aparținea acel „Buddha-Lha” anume. Manuscrisul special din care au fost extrase fragmentele care urmează, și care au fost transcrise apoi într-un limbaj mai inteligibil, este menționat ca fiind copiat de pe tăblițele din piatră care au aparținut unui Buddha din perioada de început a celei de-a cincea rase, și care a fost martor al Potopului și al scufundării continentelor principale ale rasei atlante. Ziua în care o mare parte, dacă nu chiar tot ceea ce este oferit aici în arhivele arhaice, va fi găsit ca fiind corect, nu este foarte departe. Atunci simbologii moderni vor dobândi certitudinea că inclusiv Odin sau zeul Woden, cel mai înalt zeu din mitologia germană și scandinavă, este unul dintre acești 53 de Buddhași; unul dintre cei mai străvechi, într-adevăr, căci continentul căruia el și rasa sa au aparținut este, de asemenea, una dintre cele mai străvechi. Atât de străvechi, de fapt,

516 Gautama Buddha, numit Shakya Thub-pa, este al 27-lea din ultimul grup, căci majoritatea acestor Buddha aparțin *dinastiilor divine* care au învățat omenirea.

517 Dintre acești „Buddha” sau „Cei iluminați”, predecesorii îndepărtați ai lui Buddha Gautama – și care reprezintă, ni se spune, ființe care au trăit cândva, mari inițiați și sfinți în care s-au întrupat „Fiii Înțelepciunii”, și care erau, prin urmare, avatari minori ai ființelor celeste – doar 11 aparțin rasei atlante și 24 rasei a cincea, de la începuturile sale. Ei sunt identici cu Tirtankarașii jainiștilor.

încât în zilele când climatul tropical se găsea acolo unde acum se află zăpezile veșnice se putea traversa aproape în întregime pe pământ uscat distanța dintre Norvegia, trecând prin Islanda și Groenlanda, și pământurile care înconjoară în prezent Golful Hudson.⁵¹⁸ Exact așa cum în zilele înfloritoare ale giganților atlanți, fiii „uriașilor de la răsărit”, un pelerin putea face o călătorie plecând din ceea ce numim noi astăzi deșertul Sahara către pământurile care se odihnesc acum pe fundul apelor Golfului Mexic și al Mării Caraibelor. Evenimentele care nu au fost niciodată înscrise în afara memoriei umane, ci au fost transmise în manieră religioasă (inițiatică) de la o generație la alta, și de la o rasă la alta, este posibil să fi fost păstrate prin transmiterea constantă „în cadrul volumului cărții creierului” și prin nenumărați eoni cu mai mult adevăr și precizie decât o pot face documentele scrise. „Ceea ce face parte din sufletele noastre este veșnic”, spune Thackeray; și ce poate fi mai aproape de sufletele noastre decât ceea ce se petrece în zorii vieților noastre? Acele vieți sunt nenumărate, dar sufletul sau spiritul care ne însușește prin toate aceste miriade de existențe rămâne același; și chiar dacă „volumul și cartea” creierului fizic pot uita evenimente, în scopul vieții terestre, cea mai mare parte a amintirilor colective nu pot părăsi sufletul divin din ființa noastră. Poate că șoaptele sale sunt slabe, iar sunetul cuvintelor sale prea îndepărtat de planul perceput cu simțurile noastre fizice; dar umbra evenimentelor care *au existat*,

518 Aceasta poate explica asemănarea dintre movilele artificiale din America și tumulii din Norvegia. Această identitate i-a condus pe unii arheologi americani să sugereze că marinarii norvegieni au descoperit America în urmă cu o mie de ani. (A se vedea *Traces de Bouddhisme en Norvège* a lui Holmboe, p. 23.) Nu există îndoială că America este acel „pământ îndepărtat în care oameni evlavioși și furtuni violente au transferat doctrina sacră”, după cum sugerează un scriitor chinez prin descrierea sa către Neumann. Dar nici profesorul Holmboe din Stockholm, nici arheologii americani nu au ghicit vârsta corectă a movilelor sau a tumulilor. Faptul că norvegienii este posibil să fi redescoperit pământul despre care strămoșii lor demult uitați au crezut că a pierit în potopul general nu intră în conflict cu celălalt fapt – că *Doctrina Secretă* a pământului care a fost leagănul omului fizic și al celei de-a cincea rase și-a găsit drumul în așa-numita „Lume Nouă”, cu secole și secole înaintea „Doctrinei Sacre” a budismului.

precum și umbra evenimentelor care *vor veni* se află în puterile sale perceptive și sunt mereu prezente în fața ochilor minții.

Această voce a sufletului este cea care, probabil, le va spune celor care cred în tradiție mai mult decât în istoria scrisă că ceea ce urmează este cu totul adevărat și se referă la faptele preistorice.

Iată ce este scris într-un pasaj:

„Regii Luminii au plecat plini de mânie. Păcatele oamenilor deveniseră atât de întunecate, încât Pământul tremura într-o mare agonie... Locul azuriu a rămas gol. Cine dintre cei bruni, cei roșii sau chiar dintre cei negri (*rasele*) se poate așeza pe locurile celor Binecuvântați, locurile cunoașterii și ale îndurării? Cine își poate asuma floarea puterii, planta cu tulpină de aur și floare de azur?”

„Regii Luminii” este numele dat în toate arhivele antice Suveranilor dinastiilor divine. „Locurile de azur” sunt traduse prin „tronurile celeste” în anumite documente. „Floarea puterii” este acum lotusul; ceea ce este posibil să fi existat în acea perioadă.

Scriitorul continuă, precum Ieremia de mai târziu, să deplângă soarta oamenilor lui. Aceștia au ajuns să fie lipsiți de regii lor „de azur” (celești); cei „cu nuanța lui deva”, tenul de culoarea lunii, și cei „cu fața strălucitoare (aurie)” au plecat „către pământul fericirii, tărâmul metalului și al focului”; sau – conform regulilor simbolismului – către ținuturile aflate în Nord și în Est, de unde „marile ape au fost măturate, înghițite de pământ și împrăștiate de aer”. Rasele înțelepte au perceput „dragonii negri ai furtunii, doborâți de dragonii înțelepciunii” (marii inițiați antici, cel mai probabil, la care hindușii se referă prin numele de rishi și Manu-și; unul dintre aceștia a fost Vaivasvata Manu) și „au fugit, conduși de strălucitorii protectori ai celui mai minunat Pământ”.

Cei „cu tenul galben” sunt străbunii celor pe care etnologia îi clasează acum ca turanieni, mongoli, chinezi și alte popoare antice; iar

pământul spre care au fugit nu a fost altul decât Asia Centrală. S-au născut astfel rase cu totul noi; acolo ele au trăit și au murit, până la separarea națiunilor. Dar această „separare” nu s-a petrecut în zonele atribuite ei de știința modernă, nici în modul în care sunt înfățișați arienii împărțiți și divizați de către Max Müller și alți cercetători ai acestora. Aproape două treimi dintr-un milion de ani s-au scurs de la acea perioadă. Giganții cu fața galbenă ai vremurilor post-atlante au avut parte de o lungă perioadă pe parcursul acestei limitări forțate într-o singură parte a lumii, cu același sânge rasial și fără alte amestecuri în rândurile lor, pentru a se ramifica în decursul unei perioade de aproape 700000 de ani în cele mai eterogene și mai diversificate tipuri. Același lucru este arătat și pentru Africa; nicăieri nu există o variabilitate a tipurilor mai extraordinară, de la negri la aproape albi, de la ființe gigantice la rase pitice; și aceasta doar datorită izolării lor forțate. Africanii nu și-au părăsit continentul timp de sute de mii de ani. Dacă mâine continentul Europei ar dispărea și alte pământuri ar apărea în locul lui; și dacă triburile africane s-ar separa și s-ar răspândi pe fața pământului, ei ar fi cei care, în numai o sută de mii de ani, ar forma majoritatea națiunilor civilizate. Iar urmașii acestor popoare extrem de educate ale noastre, care ar putea supraviețui pe vreo insulă undeva, fără niciun mijloc de a traversa noile mări, ar fi cei care ar cădea într-o condiție de sălbăcie relativă. Astfel, motivul pentru divizarea omenirii în rase *superioare* și *inferioare* se prăbușește și devine o eroare.

Acestea sunt afirmațiile și faptele oferite în arhivele arhaice. Alăturarea și compararea lor cu unele teorii moderne ale evoluției, *mai puțin selecția naturală* (A se vedea *Physiological Selection* a lui G.J. Romanes, membru al Societății Regale) le va face să pară destul de rezonabile și de logice.⁵¹⁹ Astfel, în timp ce arienii sunt descendenții rasei

519 A se vedea primele pagini din volumul V, cu privire la „Știința și Doctrina Secretă comparate”.

adamice galbene, acea rasă gigantică și foarte civilizată ariano-atlantă, semiții – și evreii împreună cu ei – sunt urmașii rasei adamice roșii; și astfel, atât de Quatrefages, cât și scriitorii Genezei mozaice au dreptate. Căci, dacă al cincilea capitol din Prima Carte a lui Moise ar fi comparat cu genealogiile găsite în Biblia noastră arhaică, s-ar găsi că perioada de la Adam la Noe este menționată acolo, desigur sub alte nume, anii respectivi ai Patriarhilor fiind transformați în perioade, totul având un înțeles simbolic și alegoric. În manuscrisul pe care îl prezentăm multe și frecvente sunt referințele la marea cunoaștere și civilizație a popoarelor atlante, arătând organizarea și guvernarea multora dintre ele, precum și natura meșteșugurilor și a științelor lor. Dacă despre a treia rasă-rădăcină, lemuro-atlanții, se spune deja că s-a scufundat „împreună cu civilizațiile sale avansate și cu zeii săi” („Budismul esoteric”, p. 65), cu atât mai mult se pot afirma aceleași lucruri despre atlanti!

De la a patra rasă au obținut primii arieni cunoașterea cu privire la „o mulțime de lucruri minunate”, *sabha* și *mayasabha* menționate în *Mahabharata*, darul lui Mayasura pentru pandavași. De la ei au învățat aeronautica, *vivan-vidya* („cunoașterea zborului cu vehicule aeriene”), și, prin urmare, marile meșteșuguri în meteorografie și meteorologie. Tot de la ei au moștenit arienii cea mai valoroasă știință a lor, cunoașterea virtuților ascunse ale pietrelor prețioase și ale altor minereuri, dar și chimia, alchimia, mineralogia, geologia, fizica și astronomia.

De mai multe ori scriitoarea s-a întrebat: „Este originală povestea exodului – cel puțin în detaliile sale – așa cum este relatată în Vechiul Testament? Sau este doar o altă versiune, precum povestea lui Moise și a multor altora, a legendelor transmise despre atlanti?” Căci cel care aude poveștile despre aceștia din urmă vor găsi imediat asemănările în aspectele lor fundamentale: mânia lui „Dumnezeu” în fața îndărătniciei faraonului, porunca sa pentru „cei aleși”, de a-i jefui pe egipteni,

înainte de plecare, de „bijuteriile de argint și de vasele lor din aur” (Exod 11); și, în final, egiptenii și faraonul lor înecați în Marea Roșie (Exod 14). Căci iată ce spune un fragment din Comentariu cu privire la povestea anterioară:

... Și marele Rege al Feței orbitoare, conducătorul tuturor celor cu fețe galbene, s-a întristat văzând păcatele celor cu fețe negre.

El și-a trimis vehiculele sale aeriene (vimana) către toți semenii săi conducători (liderii celorlalte națiuni și triburi) cu oameni pioși, spunând:

Pregătiți-vă. Ridicați-vă, oameni ai legii bune, și traversați pământul (cât mai este) uscat.

Domnii furtunii se apropie. Carele lor vor fi aici curând. Doar o noapte și două zile vor mai trăi Domnii feței întunecate (vrăjitorii) pe acest pământ răbdător. El este sortit și ei vor fi înghițiți odată cu el. Domnii inferiori ai focurilor (gnomii și spiritele elementale ale focului) își pregătesc magicele lor agneyastra (armele de foc prelucrate cu ajutorul magiei). Însă Domnii ochiului întunecat („Ochiul rău”) sunt mai puternici decât aceștia (elementalii) și ei sunt sclavii celor puternici. Ei sunt pricepuți în Ashtar (Vidya, cea mai înaltă cunoaștere magică).⁵²⁰ Veniți și folosiți-vă de ale voastre (de puterile voastre magice, pentru a le contracara pe cele ale vrăjitorilor). Fie ca fiecare Domn al feței orbitoare (un inițiat în Magia albă) să facă în așa fel încât vimana fiecărui Domn al feței întunecate să ajungă în mâinile sale (în posesia sa), pentru ca niciunul (dintre vrăjitori) să nu scape de ape, să evite bagheta Celor Patru (zeități karmice) și să-și salveze pe ai săi (poporul sau adepții) răi.

520 Brahmachari Bava, un yoghin de mare renume și sfințenie, a scris: „Lucrările extensive despre *Ashtar Vidya* și alte asemenea științe au fost compilate în diferite timpuri și în limbajele acelor vremuri. Dar originalele sanscrite s-au pierdut în momentul potopului parțial abătut asupra țării noastre”. (A se vedea *Theosophist*, nr. din iunie 1880, articolul „Câteva aspecte cunoscute arienilor”). Pentru *Agneyastra*, a se consulta lucrarea lui Wilson, *Specimens of the Hindu Theatre*, I, p. 297.

Fie ca fiecare față galbenă să-și transmită starea de somn (hipnoză?) către fiecare față neagră. Fie ca ei (vrăjitorii) să evite chiar durerea și suferința. Fie ca fiecare om dăruit Zeilor solari să-l lege (paralizeze) pe fiecare om aflat sub ocrotirea zeilor lunari, ca nu cumva el să sufere sau să scape de destinul său.

Și fie ca fiecare față galbenă să-și ofere apa vieții (sângele) animalului vorbitor al unei fețe negre, pentru ca el să nu-și trezească stăpânul.⁵²¹

Ora a bătut, noaptea neagră a sosit... etc.

...

Fie ca destinul lor să fie împlinit. Noi suntem servitorii Celor Patru Zei.⁵²² Fie ca Regii luminii să revină.

Marele rege a căzut pe fața lui orbitoare și a plâns...

Când regii s-au adunat, apele deja se mișcaseră...

(Însă) popoarele au traversat atunci pământurile uscate. Și s-au aflat dincolo de linia apei. Regii lor au ajuns la ele în vehiculele lor vimana, și le-au condus către pământurile Focului și ale Metalului (spre est și nord).

Iar într-un alt pasaj se spune:

... Stelele (meteorii) s-au revărsat asupra pământurilor fețelor negre; dar ei dormeau.

Fiarele vorbitoare (străjerii magici) au păstrat tăcerea.

Domnii inferiori au așteptat ordinele, dar ele nu au venit, căci stăpânii lor dormeau.

521 O fiară sălbatică uimitoare, creată în mod artificial, oarecum asemănătoare creației lui Frankenstein, care vorbea și îl avertiza pe stăpânul său de fiecare pericol iminent. Stăpânul era un „magician negru”, iar animalul mecanic era informat de un *djin*, un duh sau un spirit elemental, conform legendelor. Doar sângele unui om pur îl putea distruge. A se vedea și vol. IV, despre „Numărul șapte în astronomie, știință și magie”.

522 Cei patru zei ai karmei, numiți cei Patru Maharajahi în stanțe.

Apele s-au ridicat și au acoperit văile dintr-un capăt în celălalt al Pământului. Ținuturile înalte au rămas uscate, împreună cu partea de jos a Pământului (regiunile de la antipodi). Iar cei care locuiau acolo au scăpat; oameni cu fețe galbene și cu ochiul drept (popoare sincere și directe).

Când Domnii fețelor întunecate s-au trezit și s-au repezit la vehiculele lor vimana pentru a scăpa de apele mari, au văzut că acestea nu mai erau.

După aceasta, un alt pasaj arată că unii dintre cei mai puternici magicieni ai „fețelor întunecate” – care se treziseră mai devreme decât ceilalți – i-au urmărit pe cei care „îi jefuiseră” și care se aflau în ariergardă, căci „popoarele care erau conduse departe erau la fel de multe precum stelele Căii Laptelui”, spune un Comentariu mai modern, scris doar în limba sanscrită.

„Așa cum un șarpe-dragon își descolățește trupul, tot așa fiii oamenilor, conduși de Fiii Înțelepciunii, și-au deschis faldurile și s-au răspândit, extinzându-se precum râul curgător cu apă dulce ... mulți dintre cei cu inima slabă pierind pe cale. Dar cei mai mulți au fost salvați.”

Cu toate acestea, urmăritorii, „ale căror capete și piepturi se avântau mult pe deasupra apei”, i-au urmărit „timp de trei termene lunare”, până când, în cele din urmă, ajunși de apele tot mai mari, au pierit până la ultimul, solul scufundându-se sub picioarele lor, iar pământul înghițindu-i pe cei care l-au pângărit.

Toate acestea seamănă foarte mult cu materialul original pe baza căruia a fost construită povestea similară din Exod, sute de mii de ani mai târziu. Biografia lui Moise – povestea nașterii sale, copilăria și salvarea din Nil de către fiica faraonului – este arătată acum ca fiind adaptată din istorisirea caldeeană cu privire la Sargon. Și dacă este așa, mozaicul asirian aflat în Muzeul Britanic fiind o bună dovadă a acestuia, de ce să nu fie adevărată și povestea evreilor care i-au jefuit

pe egipteni de bijuteriile lor, precum și moartea faraonului și a armatei sale etc.? Magicienii uriași Ruta și Daitya, „domnii feței negre”, este posibil să fi devenit în istorisirile ulterioare magii egipteni, iar popoarele cu fețe galbene ale celei de-a cincea rase să fi ajuns fiii cucernici ai lui Iacob, „poporul ales”... Trebuie făcută încă o afirmație: Au existat mai multe dinastii divine – o serie pentru fiecare rasă-rădăcină, începând cu a treia, fiecare serie fiind conformă și adaptată omenirii sale respective. Ultimele șapte dinastii la care se face referire în arhivele egiptene și caldeene aparțin celei de-a cincea rase, care, deși este numită în general ariană, nu a fost în întregime astfel, deoarece s-a amestecat în mare parte cu rasele cărora etnologia le oferă alte nume. Ar fi imposibil, ca urmare a spațiului limitat pe care-l avem la dispoziție, să oferim o descriere detaliată a atlanților, în care întregul Orient crede la fel de mult precum credem noi în egiptenii antici, dar a căror existență este negată de majoritatea oamenilor de știință occidentali, așa cum ei au negat, înaintea de aceasta, multe adevăruri – de la existența lui Homer până la cea a porumbelului-călător. Civilizația atlanților a fost mai mare chiar și decât cea a egiptenilor. Descendenții lor degenerați, poporul Atlantidei lui Platon, au fost cei care au construit primele piramide din țară; iar aceasta s-a petrecut, cu siguranță, înainte de apariția „etiopianilor de la răsărit”, după cum îi numește Herodot pe egipteni. Aceste aspecte se pot deduce cu ușurință din afirmația făcută de Ammianus Marcellinus, care vorbește despre piramide astfel: „Există, de asemenea, pasaje subterane și adăposturi șerpuite; iar despre acestea se spune că au fost construite în diferite locuri și de către oameni pricepuți în misterele antice; cu ajutorul lor ei au prevăzut venirea unui potop, iar scopul acestora este ca amintirea tuturor ceremoniilor lor sacre să nu fie pierdută”.

Acești oameni care au „prevăzut venirea revărsărilor de ape” nu erau egiptenii, care nu au avut parte de nicio asemenea inundație cu excepția ridicării periodice a Nilului. Prin urmare, cine erau aceștia?

Ultimii locuitori ai Atlantidei, afirmăm noi. Ale căror rase sunt vag suspectate de știință și despre care Charles Gould, binecunoscutul geolog, spune: „Putem presupune noi că am epuizat complet marele muzeu al Naturii? Am pătruns noi, măcar, dincolo de anticamerele sale? Oare istoria scrisă a omului, cuprinzând câteva mii de ani, îmbrățișează întregul curs al existenței sale inteligente? Sau putem vedea, în lungile ere mitice, care se extind pe durate de sute de mii de ani și sunt consemnate în cronologiile Caldeei și Chinei, amintiri nedesluite ale omului preistoric, transmise prin tradiții și legende, și probabil transportate de câțiva supraviețuitori către pământurile existente ale altora care, precum legendara Atlantidă a lui Platon, este posibil să se fi scufundat sau să fi fost scena unor mari catastrofe care le-a distrus cu întreaga lor civilizație?” (*Mythical Monsters*, p. 19)

După acesta putem reveni cu o mai mare încredere la cuvintele unui maestru, care a scris cu câțiva ani înainte de consemnările făcute de Charles Gould: „A patra rasă și-a avut perioadele sale de mare civilizație. Civilizațiile grecești, romane și chiar egiptene nu sunt nimic în comparație cu cea din a treia rasă” – după separarea sa.

Dar dacă această civilizație și măiestrie a meșteșugurilor și a științelor este negată raselor a treia și a patra, nimeni nu poate nega că între marile civilizații al Antichității, precum cele din Egipt și din India, s-au desfășurat epocile întunecate, pline de o crasă ignoranță și de barbarism, încă de la începutul erei creștine și până la civilizația noastră modernă; iar în această perioadă toate datele și amintirile despre aceste tradiții s-au pierdut. După cum am spus în „Isis dezvăluită”:

„De ce să uităm că, înainte ca nava aventurosului genovez să fi despicat mările occidentale, vasele fenicienilor călătoriseră deja în jurul Globului și răspândiseră civilizația în regiuni astăzi tăcute și părăsite? Care arheolog ar îndrăzni să afirme că *nu* aceeași mâncare a realizat

planurile piramidelor din Egipt și Karnak, și ale miilor de ruine căzute acum în uitare pe malurile nisipoase ale Nilului a înălțat și monumentalul Angkor-Wat din Cambodgia? Sau a gravat inscripțiile hieroglifice pe obeliscurile și porticurile satului indian abandonat, descoperit recent de lordul Dufferin în Columbia Britanică? Sau acelea de pe ruinele din Palenque și Uxmal din America Centrală? Relicvele pe care le prețuim în muzeele noastre – ca ultime aduceri-aminte ale unor «arte demult pierdute» – nu militează ele în mod răsunător în favoarea civilizației antice? Și nu dovedesc ele, din nou și din nou, că națiunile și continentele care au dispărut au dus cu ele în mormânt meșteșuguri și științe pe care nici primul creuzet încălzit vreodată într-o mănăstire medievală, nici ultima retortă spartă de vreun chimist modern nu au reușit și nu vor reuși încă – cel puțin nu în secolul actual – să le readucă la viață?”

Iar aceeași întrebare poate fi acum pusă ca și atunci:

„Cum se face că până și cel mai avansat punct de observație care a fost atins în vremurile noastre de-abia ne permite să vedem în negura zării căii alpine a cunoașterii dovezile monumentale pe care primii exploratori le-au lăsat pentru a însemna platourile pe care le-au atins și le-au ocupat?”

Dacă măștrii moderni sunt atât de avansați față de cei antici, de ce nu ne restituie meșteșugurile pierdute ale înaintașilor noștri postdiluvieni? De ce nu ne redau culorile nepieritoare din Luxor – purpura din Tir; roșul aprins și albastrul uimitor care decorează zidurile acestui templu, unde nuanțele sunt la fel de proaspete ca în prima zi când au fost aplicate? Cimentul indestructibil al piramidelor și al apeduc-telor antice, lamele săbiilor din Damasc, care puteau fi învârtite ca un tirbușon în tecile lor fără să se rupă, superbe și incomparabilele nuanțe de vitralii pe care le regăsim în praful ruinelor străvechi și care radiază la ferestrele vechilor catedrale, și secretul fabricării sticlei maleabile? Iar dacă chimia este atât de puțin în stare să rivalizeze chiar cu perioada de început a Evului Mediu în anumite ramuri, de ce să

ne lăudăm cu anumite descoperiri care, după orice probabilitate, erau perfect cunoscute cu mii de ani înainte? Cu cât arheologia și filologia progresează, cu atât mai umilitoare pentru orgoliul nostru sunt descoperirile care se fac în fiecare zi; și cu atât mai glorioase sunt mărturiile care se aduc în privința celor care, poate din cauza distanței la care se află îndepărtata lor Antichitate, au fost considerați până acum ca bălăcindu-se în cele mai adânci mlaștini ale superstiției.”

Printre alte arte și științe, anticii – ca moștenitori ai atlanților – erau pricepuți și în astronomie și în simbolism, domenii care includeau cunoașterea Zodiacului.

Așa cum s-a explicat deja, toată Antichitatea credea, pe bună dreptate, că omenirea și rasele ei sunt strâns asociate cu planetele, iar acestea cu semnele zodiacale. Întreaga istorie a lumii este consemnată în acestea din urmă. În templele antice ale Egiptului acest aspect era dovedit de Zodiacul Dendera; dar cu excepția unei lucrări arabe, proprietatea unui sufit, scriitoarea nu a întâlnit nicio copie corectă a acestor arhive minunate ale trecutului, dar și ale viitorului – istoria Globului nostru. Cu toate acestea, arhivele originale există, fără îndoială.

Deoarece europenii nu sunt familiarizați cu adevăratele zodii ale Indiei și nici nu le înțeleg pe cele pe care le întâlnesc (ca dovadă, Bentley), cititorul este sfătuit, în scopul de a verifica afirmația, să recurgă la lucrarea lui Denon (*Travels in Egypt*, vol. II) în care – *dacă sunt înțelese corect* – cele două faimoase zodii egiptene sunt analizate în detaliu. Deoarece le-a văzut personal, scriitoarea nu are nevoie să se încredințeze spuselor altora cu privire la ele. Așa cum au afirmat preoții egipteni în fața lui Herodot – că polul terestru și polul eclipticii coincideau la începuturi – tot astfel a fost găsit și coroborat de Mackey.⁵²³

523 *The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated*. Mackey a fost un simbiolog ciudat de intuitiv, un astronom și un gen de auto-înițiat din Norwich, care a trăit la începutul secolului 19.

Căci el afirmă faptul că polii sunt reprezentați pe zodii în ambele poziții, „și acolo unde sunt ilustrați polii (axele polare) în unghiuri drepte există semne care dovedesc că nu a fost ultima dată când ei s-au aflat în acea poziție, ci *prima oară* – după ce s-a descoperit originea zodiacelor”. El adaugă: „Capricornul este reprezentat la Polul Nord, iar Racul este împărțit, lângă mijlocul său, la Polul Sud; ceea ce este o confirmare că, inițial, iarna avea loc atunci când Soarele se afla în Rac; dar caracteristicile principale ale faptului că este un exemplu semnificativ ce comemorează *prima dată* când polul s-a aflat în acea poziție sunt oferite de Leu și Fecioară”. (A se vedea și vol. IV, când vom vorbi despre „Un mister al Zodiacului”).

Egiptologii consideră, pe baza unor calcule generale, că marea piramidă a fost construită în anul 3350 î.C. (a se vedea Proctor, *Knowledge*, vol. I, pp. 242, 400.) Și că Menes și dinastia sa au existat cu 750 de ani înainte de apariția celei de-a patra dinastii (care se presupune că a construit piramidele); („Marea piramidă” a lui Staniland Wake). Astfel, vârsta de 4100 î.C. este cea atribuită lui Menes. Acum, Sir J. Gardner Wilkinson declară că „toate faptele conduc la concluzia că egiptenii făcuseră deja foarte mari progrese în artele civilizației înainte de epoca lui Menes, și probabil înainte ca ei să emigreze în valea Nilului” (lucrarea *Herodotus* a lui Rawlinson, vol. II, p. 345); această declarație este foarte sugestivă deoarece distruge această ipoteză. Ea indică o mare civilizație existentă în timpurile *preistorice*, precum și o Antichitate încă și mai mare. *Schesoo-Hor* („slujitorii lui Horus”) au fost cei care s-au stabilit în Egipt; iar așa cum afirmă M. G. Maspero, acestei rase *preistorice* „îi aparține onoarea ... de a întemeia orașele principale ale Egiptului și de a ridica cele mai importante sanctuare”. Iar aceasta s-a petrecut înainte de epoca mării piramide, când Egiptul de-abia se ridicase din ape. Totuși, „ei posedau forma hieroglică a scrierii, semnificativă egiptenilor, și trebuie să fi fost deja considerabil avansați în

civilizație”. Iar Lenormant spune: „Era țara marilor sanctuare preistorice, sediul stăpânirii sacerdotale, care a jucat cea mai importantă parte în originea civilizației”. Care este data atribuită acestui popor? Auzim de 4000 – și cel mult 5000 de ani î.C. (Maspero). Acum se afirmă că se poate determina anul aproximativ al ridicării Marii Piramide cu ajutorul ciclului de 25868 de ani (anul sideral). „Presupunând că lungul pasaj descendent era direcționat de către constructorii piramidei către Steaua Polară, astronomii au arătat că ... Alpha Draconis, steaua polară în acele vremuri, s-a aflat în poziția necesară în jurul anului 3350 î.C., precum și în anul 2170 î.C.” (Proctor, citat de Staniland Wake). Dar ni se spune și că „această poziție relativă a lui Alpha Draconis și a lui Alcyone era una extraordinară ... și nu putea apărea din nou timp de un întreg an sideral” (ibid.). Aceasta demonstrează că, de vreme ce Zodiacul Dendera arată pasajul de trei ani siderali, Marea Piramidă trebuie să fi fost construită în urmă cu 78000 de ani sau, în orice caz, această posibilitate merită să fie acceptată cel puțin la fel de ușor precum data ulterioară de 3350 de ani î.C.

Merită notat că în zodiacul unui anumit templu din nordul îndepărtat al Indiei, precum și în cel Dendera se găsesc aceleași caracteristici. Cei care cunosc bine simbolurile și constelațiile hinduse vor fi capabili să descopere în descrierile celui egiptean dacă indicațiile cu privire la vârsta cronologică sunt corecte sau nu. În zodiacul Dendera, așa cum este păstrat de adepții egipteni copti și de cei greci, și explicat puțin diferit de Mackey, Leul se află deasupra *Hidrei*, iar coada sa este aproape dreaptă, indicând către în jos, la un unghi de 40-50 de grade; această poziție este în acord cu formația *inițială* a acestor constelații. „Dar în multe locuri vedem că Leul (*Simha*) stă cu coada întoarsă de-a lungul spatelui și încheind cu un cap de șarpe; aceasta arată că Leul a fost *inversat* – ceea ce, cu adevărat, trebuie să fi fost cazul cu

întregul zodiac și cu fiecare altă constelație atunci când polul a fost inversat”, adaugă Mackey.

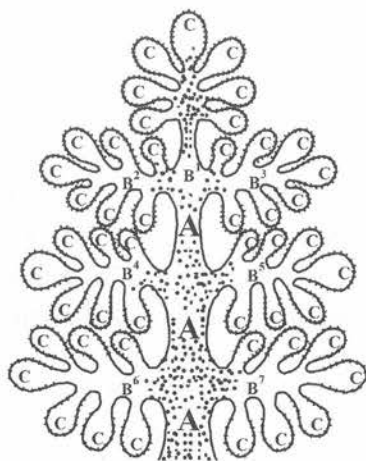
Vorbind despre *Zodiacul Circular*, oferit de asemenea de Denon, el spune: „Acolo Leul stă *pe șarpe*, iar coada sa formează o curbă descendentă, din care s-a calculat că, deși trebuie să fi trecut *6-7 sute de mii de ani* între cele două poziții, totuși ele au adus o mică diferență între constelațiile Leului și a Hidrei; în timp ce Fecioara este reprezentată foarte diferit în cele două. În Zodiacul Circular *Fecioara își hrănește copilul*; dar se pare că ei nu aveau acest concept când polul s-a aflat pentru prima dată în planul eclipticii; căci în acest Zodiac, așa cum este ilustrat de Denon, vedem *trei Fecioare* între Leu și Balanță, *ultima dintre ele ținând în mână un spic de grâu*. Este foarte regretabil că există în acest Zodiac o întrerupere a cifrelor, în ultima parte a Leului și *la începutul Fecioarei*, care înlătură câte un decan din fiecare semn”.

Cu toate acestea, semnificația este clară, deoarece aceste trei Zodiace aparțin unor trei epoci diferite, și anume ultimelor trei rase familiale ale celei de-a patra sub-rase din a cincea rasă-rădăcină, fiecare dintre ele desfășurându-se pe o perioadă de aproximativ 25-30000 de ani. Prima dintre ele („asiaticii arieni”) a fost martora pieirii ultimei populații a „uriașilor atlanti”,⁵²⁴ care au pierit în urmă cu 850000 de ani (continentele-insulă Ruta și Daitya), către finalul vârstei miocene.⁵²⁵ A patra

524 Termenul „atlant” nu trebuie să inducă în eroare cititorul, pentru ca acesta să considere că se referă doar la o singură rasă sau chiar la un singur popor. Este același lucru cu a spune „asiatici”. Mulți, de diferite tipuri și diverși au fost atlanti, care au reprezentat mai multe *omeniri* și un număr incalculabil de rase și popoare. Atlanti erau brunii, roșii, galbeni, albi și negri; uriași și pitici (cum sunt chiar și în prezent anumite triburi africane, prin comparație).

525 În „Budismul exoteric”, la p. 64 un profesor spune: „În Epoca Eocenului, chiar în prima sa parte, marele ciclu al celei de-a patra rase de oameni, (lemuro) atlanti, atinsese deja cel mai înalt punct de civilizație, iar marele continent, părintele aproape tuturor continentelor actuale, și-a arătat primele simptome de scufundare...” Iar la pagina 70 se arată că Atlantida ca întreg a pierit în timpul perioadei miocene. Pentru a arăta cum continentele, rasele, popoarele și ciclurile se suprapun unele peste altele trebuie să ne gândim că

sub-rasă a fost martoră la distrugerea ultimelor rămășițe ale atlantiților – atlantiții arieni de pe ultima insulă a Atlantidei, în urmă cu aproximativ 11000 de ani. Pentru a înțelege mai bine toate acestea, cititorul este rugat să arunce o privire la diagrama arborelui genealogic al celei de-a cincea rase-rădăcină – numită în general, deși nu este corect, *rasa ariană* – precum și la explicațiile însoțitoare.

Să nu uităm ceea ce se spune în această lucrare despre diviziunile raselor-rădăcină și evoluția omenirii, aspecte afirmate clar și concis în lucrarea dlui Sinnett, „Budismul esoteric”.

1. Există șapte cicluri în fiecare manvantara; acesta este al patrulea, iar noi ne aflăm în prezent în a cincea rasă-rădăcină.
2. Fiecare rasă-rădăcină are șapte sub-rase.
3. Fiecare sub-rasă are, la rândul ei, șapte ramificații ce pot fi numite ramurile sau rasele familiale.

Lemuria, ultima dintre acele regiuni, a pierit cu aproximativ 700 000 de ani înainte de începutul perioadei terțiare (p. 65 a aceleiași lucrări), iar ultima dintre „Atlantide” în urmă cu doar 11 000 de ani; astfel, ambele se suprapun – o perioadă atlantă și cealaltă ariană.

4. Micile triburi – lăstarii și mugurii ultimelor sub-ramificații (familiale) – sunt nenumărați și depind de acțiunea karmică.

Analizați „arborele genealogic” ilustrat aici și veți înțelege. Desenul este pur schematic, cu intenția doar de a ajuta cititorul să aibă o perspectivă mai clară asupra subiectului, în mijlocul confuziei care există între termenii folosiți în diferite momente pentru diviziunile omenirii. Tot aici am căutat să exprimăm în cifre – dar numai în limite aproximative, din motive de comparație – durata timpului prin care este posibil să distingem definitiv o diviziune de alta. Însă ar conduce doar la confuzii mari, dacă am căuta să precizăm exact datele unora dintre ele; căci rasele, sub-rasele etc., până la cele mai mici ramificații ale lor, se suprapun și sunt îngemănate unele cu altele, fiind imposibil de a le separa.

Rasa umană a fost comparată cu un arbore, iar acest aspect servește admirabil ca ilustrare.

Trunchiul unui copac poate fi comparat cu rasa-rădăcină (A).

Crengile sale mari reprezintă diversele sub-rase, care sunt șapte la număr (B1, B2).

Pe fiecare dintre aceste crengi mari se află șapte ramuri sau rasele familiale (C).

După aceasta, o plantă cactus este o analogie mai bună, căci „frunzele” sale cărnoase sunt acoperite cu spini ascuțiți, fiecare dintre ei putând fie comparat cu o națiune, un popor sau un trib de ființe umane.

Acum, a cincea rasă-rădăcină (rasa noastră) se află deja în existență – ca o rasă *sui-generis* și destul de liberă de trunchiul-părinte – de aproximativ un milion de ani; prin urmare, trebuie să se înțeleagă că fiecare dintre cele patru sub-rase precedente a trăit aproximativ 210 000 de ani; astfel, fiecare rasă familială are o existență medie de aproximativ 30000 de ani. Iar „rasa familială” europeană mai are încă multe mii de

ani de existență, deși națiunile sau nenumărații spini de pe ea variază odată cu fiecare „anotimp” care se succede, și care are trei sau patru mii de ani. Este destul de ciudat să însemnăm aproximarea comparativă a duratelor dintre existențele unei „rase familiale” și un „an sideral”.

Cunoașterea celor de mai sus și diviziunea precisă și corectă au făcut parte integrantă din Școlile Misterelor, unde aceste științe erau predate discipolilor, fiind transmise de la un hierofant la altul. Se cunoaște foarte bine că astronomii europeni atribuie (destul de arbitrar) data invenției Zodiaceului egiptean anilor 2000 sau 2400 î.C. (Proctor); și insistă că această invenție coincide în data sa cu cea a ridicării Marii Piramide. Dar pentru un astronom ocultist sau oriental această declarație este absurdă. Despre începutul lui Kali Yuga se spune că trebuie să fie plasat între 17 și 18 februarie a anului 3102 î.C. Acum, hindușii afirmă că în anul 20400 înainte de Kali Yuga, originea Zodiaceului lor coincidea cu echinocțiul de primăvară – atunci existând o conjuncție a Soarelui și a Lunii – iar Bailly a dovedit prin calculul amănunțit și atent al acelei date că, chiar dacă ar fi fictivă, epoca de la care au început ei să-și stabilească propria Kali Yuga a fost foarte reală. Acela „epocă este anul 3102 înainte de era noastră”, scrie el. (A se vedea vol. V al cărții, când vorbim despre „Astronomia hindusă apărută de un academician”.). Eclipsa de Lună a avut loc exact la două săptămâni după începutul epocii negre – într-un punct situat între spicul de grâu al Fecioarei și steaua Θ (Theta) a aceleiași constelații. Unul dintre cele mai esoterice cicluri ale lor este bazat pe anumite conjuncții și poziții respective ale Fecioarei și ale Pleiadelor (*Krittika*). Astfel, deoarece egiptenii au preluat zodiacul de la populațiile din sudul Indiei și din Lanka (Ceylon), semnificația esoterică era, evident, identică. Cele trei „Fecioare” sau Fecioara în trei poziții diferite însemna la ambele culturi consemnarea primelor trei „dinastii divine sau astronomice”, care i-au învățat pe oamenii din a treia rasă-rădăcină; iar după ce i-au abandonat pe atlanți sorții lor nefericite s-au întors (sau au *re-coborât*, mai degrabă)

în timpul celei de-a treia sub-rase a celei de-a cincea, pentru a dezvălui omenirii salvate misterele locului lor de naștere – Cerurile siderale. Aceleași consemnări simbolice ale raselor umane și ale celor trei dinastii (zeii, Manes, astralul semi-divin al raselor a treia și a patra, și „eroii” din a cincea rasă), care au precedat regii pur umani, a fost găsită și în distribuirea pasajelor și a nivelurilor labirintului egiptean. Ca urmare a faptului că cele trei inversiuni ale polilor au modificat, evident, fața Zodiaceului, una nouă a fost necesar să fie construită de fiecare dată. În lucrarea *Sphinxiad* a lui Mackey, speculațiile autorului îndrăzneț trebuie să fi îngrozit partea ortodoxă a populației din Norwich, când el descrie, cu multă fantezie, totuși:

„Dar, la urma urmei, cea mai mare durată de timp înregistrată de aceste monumente (labirintul, piramidele și zodiacele) *nu depășesc cinci milioane de ani* (ceea ce nu este adevărat)⁵²⁶; și nu corespunde arhivelor oferite de tradițiile esoterice chineze și hinduse; acestea din urmă au consemnat o cunoaștere a timpului pentru șapte sau opt milioane de ani⁵²⁷; pe care am văzut-o pe un talisman de porțelan...”

Preoții egipteni aveau zodiacele atlantului Asura Maya, așa cum hindușii moderni încă mai păstrează ca tradiție. După cum s-a afirmat în „Budismul esoteric”, egiptenii, la fel precum grecii și „romanii” de acum câteva mii de ani „erau rămășițele poporului atlant-arian”; cu alte cuvinte, egiptenii erau urmașii atlanților Ruta, o rasă mai veche; iar ultimii au fost descendenții ultimei rase a acelei insule, despre a cărei dispariție bruscă i-au relatat lui Solon inițiații egipteni. Dinastia *umană* a egiptenilor mai străvechi, începând cu Menes, deținea întreaga *cunoaștere* a atlanților, deși nu mai exista niciun pic de sânge atlant în

526 Strămoșii brahmanilor arieni au obținut calculele lor zodiacale și Zodiacul de la cei născuți prin puterea lui kriyashakti, „Fiii Căii Yoga”; iar egiptenii de la atlanții Ruta.

527 Prin urmare, primii ar fi putut să consemneze timpul de șapte sau opt milioane de ani, dar egiptenii nu.

venele lor. În orice caz, ei au păstrat toate arhivele arhaice pe care le-au deținut. Toate acestea au fost demonstrate cu mult timp în urmă.⁵²⁸ Și doar pentru că Zodiaceul egiptean are o vârstă de 75-80000 de ani cel al grecilor a apărut mult mai târziu. Volney a subliniat corect în lucrarea sa *Ruins of Empires* (p. 360) că are o vechime de doar 16984 de ani ori, până în momentul prezent, 17082 de ani.⁵²⁹

528 Această întrebare a fost amplu dezbătută și cercetată. A se vedea *Five Years of Theosophy*; lucrarea lui Sinnett, „Budismul esoteric”, pp. 325-346.

529 Volney spune că, deoarece Berbecul se afla în punctul de 15 grade în anul 1447 î.C., rezultă că primul grad din Balanță nu putea coincide cu echinocțiul de iarnă mai devreme de 15194 î.C., la care, dacă se adaugă 1790 de la Cristos încoace, când Volney a scris aceasta, rezultă că 16984 de ani au trecut de la originea (greacă sau, mai degrabă, elenică) a Zodiaceului.

CONCLUZIE

Spațiul nu ne permite să spunem mai multe, iar această parte a Doctrinei Secrete trebuie încheiată. Cele 49 de stanțe și cele câteva fragmente din Comentarii oferite sunt tot ceea ce poate fi publicat în aceste volume. Acestea, împreună cu unele arhive chiar și mai vechi – la care doar cei mai avansați inițiați au acces – și o întreagă bibliotecă de comentarii, glosare și explicații, formează rezultatul genezei Omului.

Din Comentariile pe care le-am citat până acum, căutând să explicăm înțelesul ascuns al unor alegorii, am arătat adevăratele păreri ale Antichității esoterice cu privire la geologie, antropologie și chiar etnologie. Ne vom strădui și în volumele următoare să stabilim o conexiune metafizică între cele mai vechi rase și Creatorii lor, oamenii *divini* din alte lumi; și vom însoți afirmațiile propuse cu cele mai importante dovezi ale acestora din astronomia și simbolismul esoteric.

În volumele V și VI ale acestei lucrări va fi oferită o scurtă istorie a tuturor marilor inițiați cunoscuți anticilor și contemporanilor, în ordinea lor cronologică, precum și o perspectivă de ansamblu asupra Școlilor Misterelor – nașterea, creșterea, decăderea și moartea lor finală în Europa. Aceste aspecte nu și-au găsit spațiu în prezentul volum. Ultimul volum va fi dedicat aproape în întregime învățăturilor oculte.

Durata perioadelor care separă, în spațiu și timp, rasa a patra de a cincea – în începuturile istorice⁵³⁰ sau chiar în cele legendare ale ultimei – este prea imensă pentru noi pentru a oferi, chiar și unui teosof, orice alte mărturii detaliate despre ele. În timpul epocilor postdiluviene – marcate în anumite epoci periodice de cele mai teribile cataclisme – s-au născut prea multe rase și națiuni, dispărând aproape fără să lase vreo urmă, pentru ca oricine să poată face vreo descriere a celei mai mici estimări cu privire la ele. Dacă Maeștrii Înțelepciunii dețin o istorie deplină și consecutivă a rasei de la fazele sale incipiente până în timpurile prezente; ori dacă posedă o arhivă neîntreruptă a omului din momentul în care acesta a devenit o ființă fizică completă și, astfel, regele animalelor și stăpânul acestui pământ – nu stă în putința scriitoarei să spună. Cel mai probabil că ei dețin o asemenea istorie, iar noi suntem convinși de aceasta. Dar dacă este așa, atunci această cunoaștere este rezervată doar inițiaților celor mai avansați, iar scriitoarea nu poate, astfel, decât să ofere ceea ce a învățat, și nimic mai mult.

Dar chiar și aceasta va părea cititorului profan mai mult ca un vis fantastic și ciudat, decât ca o posibilă realitate.

Acest lucru este pe cât se poate de firesc, de vreme ce aceste pagini au lăsat mulți ani aceeași impresie asupra umilei scriitoare înseși. Născută și educată în țările europene materialiste și așa-zis „civilizate”, ea a asimilat și a acceptat cele de mai sus cu cea mai mare dificultate. Dar există dovezi de un anumit caracter, care devin incontestabile pe termen lung pentru orice minte sinceră și lipsită de prejudecăți. Timp de mulți ani aceste aspecte i-au fost dezvăluite, iar acum ea are deplina

⁵³⁰ Este folosit în acest caz cuvântul „istoric” deoarece, deși istoricii au micșorat în mod absurd datele care separă anumite evenimente de vremea noastră actuală, totuși, îndată ce ele sunt cunoscute și acceptate, aparțin istoriei. Astfel, Războiul troian *este* un eveniment istoric; și chiar dacă i se atribuie o dată de mai puțin de o mie de ani î.C., el s-a petrecut, în realitate, undeva mai aproape de anii 6000 decât 5000 î.C.

certitudine că Globul nostru actual și rasele sale umane trebuie să se fi născut, să fi crescut și să se fi dezvoltat în această manieră, și nu în alta.

Însă aceasta este părerea personală a scriitoarei; iar ortodoxia ei nu poate impune o mai mare greutate decât oricare alta în ochii celor care consideră că orice teorie nouă este heterodoxă până când nu este dovedită. Prin urmare, suntem noi, ocultiștii, pregătiți pentru întrebări de genul: „Cum putem ști că scriitoarea nu a inventat toate acestea? Și dacă presupunem că nu a făcut-o, cum putem ști că toate cele de mai sus, așa cum sunt oferite în stanțe, nu sunt produsul imaginației anticilor? Cum au putut ei să păstreze arhivele unei asemenea imense și incredibile Antichități?”

Răspunsul că istoria acestei lumi, de la formarea și până la finalul ei, „este înscrisă în stele”, adică este consemnată în Zodiac și în simbolismul universal, ale căror chei de înțelegere sunt păstrate de inițiați, cu greu îi va mulțumi pe cei care se îndoiesc. Vechimea Zodiacului din Egipt este mult pusă la îndoială și este negată ferm în privința Indiei. „Concluziile tale sunt excelente, dar premisele tale sunt întotdeauna îndoielnice”, i-a spus cândva scriitoarei un prieten profan. La aceasta, răspunsul a fost că era, cel puțin, un punct câștigat pe baza silogismului științific. Deoarece, cu excepția câtorva probleme din domeniul științei fizice pure, atât premisele, cât și concluziile oamenilor de știință sunt foarte ipotetice, deoarece sunt aproape invariabil eronate. Și dacă nu apar astfel profanului, motivul este pur și simplu acesta: așa-zisul „profan” este foarte puțin conștient – luând de bună-credință datele științifice – de faptul că atât premisele, cât și concluziile sunt în general produsul acelorași creiere care, oricât de învățate ar fi, nu sunt infailibile; un truism demonstrat zilnic de modificarea, răsturnarea și sucirea teoriilor și a speculațiilor științifice.

Oricum ar fi, arhivele templelor zodiacale și tradiționale, precum și arhivele ideografice ale Orientului, așa cum sunt citite de adepții

științei sacre și ai Căii Vidya, nu sunt o problemă mai îndoielnică decât așa-numita „istorie” antică a națiunilor europene, editată, corectată și amplificată în prezent de o jumătate de secol de descoperiri arheologice și de interpretările foarte problematice ale tăblițelor asiriene, ale fragmentelor cuneiforme și ale hieroglifelor egiptene. Datele noastre sunt bazate, de asemenea, pe aceleași dovezi, în plus față de un număr aproape inepuizabil de lucrări secrete despre care Europa nu cunoaște nimic, și împreună cu cunoașterea perfectă prin care inițiații simbolismului fiecărui cuvânt au consemnat toate acestea. Unele dintre aceste arhive aparțin unei vechimi enorme. Orice arheolog și paleontolog este familiarizat cu producțiile ideografice ale anumitor triburi semi-sălbatică, care din timpuri imemorabile și-au transmis modul de a gândi într-o manieră simbolică. Acesta este cel mai străvechi mod de a consemna evenimente și idei. Și cât de veche este această cunoaștere în rasa umană se poate deduce din unele semne, evident ideografice, găsite pe topoare aparținând perioadei paleolitice. Triburile indienilor roșii din America, ca exemplu de doar acum câțiva ani, au solicitat președintelui Statelor Unite să le fie acordată posesiunea a patru mici lacuri; petiția a fost scrisă pe o mică suprafață de material, acoperit cu doar câteva reprezentări ale unor animale și păsări. (A se vedea Lubbock.) Sălbaticii americani dețin mai multe asemenea tipuri de scriere, dar niciunul dintre oamenii noștri de știință nu este familiarizat și nici măcar nu cunoaște modul de cifrare hieroglific străvechi, încă păstrat în anumite grupări fraterne și numit în ocultism limbajul *Senzar*. Mai mult decât atât, toți cei care au decis să considere asemenea scrieri – de exemplu, semnele ideografice ale indienilor roșii și chiar caracterele chinezești – ca „încercări ale primelor rase ale omenirii de a-și exprima gândurile needucate” vor obiecta, cu siguranță, față de afirmația noastră – că scrierea a fost inventată de atlanți, și nu de fenicieni. Cu adevărat, o asemenea afirmație cu privire la faptul că scrierea era

cunoscută omenirii cu multe sute de milenii în urmă va fi privită cu o generală dezaprobare și chiar cu un dispreț tăcut de filologii care au hotărât că scrierea era necunoscută în zilele lui Panini (și chiar și acestuia) în India, precum și grecilor în vremea lui Homer. Fără a ține seama de negări și de ridiculizări, ocultistii vor susține afirmația, pur și simplu din acest motiv: de la Bacon și până la Societatea noastră Regală actuală avem o perioadă prea lungă și prea plină de cele mai ridicole greșeli făcute de știință pentru a ne garanta credința în presupunerile științifice moderne, mai degrabă decât în negările învățătorilor noștri. Scrișul, spun oamenii noștri de știință, era necunoscut lui Panini; cu toate acestea, acest înțelept a compus o gramatică ce include 3996 de reguli, fiind cea mai perfectă dintre toate gramaticile făcute vreodată! Și se consideră de către cei mai liberali savanți că Panini a trăit în urmă cu doar câteva secole î.C.; și că pietrele din Iran și din Asia Centrală (de unde au venit în India, ne arată filologii și istoricii, strămoșii aceluiași Panini, adică brahmanii) sunt *acoperite cu scrieri* ce au o vechime de 2-3000 de ani (12000, conform unor paleontologi neînfricați).

Scrierea era o *ars incognita* în vremea lui Hesiod și a lui Homer, conform istoricului George Grote, și necunoscută grecilor până în anii 770 î.C.; iar fenicienii care au *inventat-o* și cunoșteau scrierea de prin anii 1500 î.C., cel mai devreme,⁵³¹ trăiau printre greci și lucrau alături de ei tot timpul! Toate aceste concluzii științifice și contradictorii au dispărut însă ca din senin în momentul când Schliemann a descoperit: (a) situl vechii Troia, a cărei existență reală a fost considerată foarte mult timp o fabulă; (b) vase de pământ, excavate din acel sit, care au inscripții în caractere necunoscute paleontologilor și tuturor cercetătorilor în sanscrită, care neagă toate acestea. Cine va nega acum Troia sau

531 Este un fapt istoric că Sanchoniathon a compilat și a scris în caractere feniciene – de la anale și documente de stat în arhivele *vechilor* orașe feniciene – deplina consemnare a religiei lor în anul 1250 î.C.

aceste inscripții arhaice? După cum mărturisește profesorul Virchow: „Eu însumi am fost martorul a două asemenea descoperiri și am ajutat la asamblarea bucăților. Calomniatorii au fost reduși de atunci la tăcere, toți aceia cărora nu le-a fost rușine să-l acuze pe descoperitor de impostură”.⁵³² Nici femeile oneste nu au fost cruțate, nu mai mult decât bărbații în asemenea privințe. Du Chaillu, Gordon-Cumming, Madame Merian,⁵³³ Bruce și altele au fost acuzate de înșelăciune.

Madame Merian – spune autorul lucrării „Monștrii mitici”, și care oferă această informație în introducere – a fost acuzată de falsitate deliberată cu privire la descrierea unui păianjen mâncător de păsări în urmă cu aproape două sute de ani. Dar observatorii de încredere din zilele noastre au confirmat existența acestuia în America de Sud, India și în alte zone. Audubon a fost acuzat de botaniști că a inventat nufărul galben, pe care l-a ilustrat în lucrarea sa *Birds of the South* sub numele de *Nymphae lutea*, iar după ce afirmația sa a fost pusă sub acuzație timp de mulți ani s-a confirmat în cele din urmă existența nufărului prin descoperirea acestuia în Florida, în anul 1876 (Jurnalul *The Popular Science Monthly*, nr. 60 din aprilie 1877). Și așa cum Audubon a fost numit un *mincinos* pentru aceasta și pentru a sa *holiaetus Washingtonii*,⁵³⁴ la fel a fost și Victor Hugo ridiculizat pentru... descrierea sa foarte expresivă și pitorească a peștelui-diavol și a omului care devine victima sa neajutorată. „Acel lucru a fost batjocorit ca fiind o imposibilitate; cu toate acestea, în câțiva ani s-a descoperit pe malurile de la Newfoundland o specie de sepie cu brațe care se întindeau aproape nouă metri în

532 Profesorul Virchow, în anexa 1 la lucrarea *Ilios* a lui Schliemann. Murray, 1880.

533 Gosse scrie despre aceasta din urmă: „Ea este privită de toți ca fiind o eretică ce nu trebuie deloc crezută; o născocitoare de istorie naturală, o inventatoare a faptelor false din știință”. (*Romance of Natural History*, p. 227)

534 Dr. Cover scrie: „Acea faimoasă pasăre a lui Washington era un mit; ori Audubon s-a înșelat în privința ei ori, după cum nu ezită să afirme unii, a *mințit* despre asta”.

lungime, capabile să tragă în adâncuri o barcă destul de mare; iar acțiunea acestuia a fost reprodusă *timp de multe secole* ... de către artiștii japonezi.” („Monștrii mitici”, p. 11, Introducere)

Iar dacă Troia a fost negată și considerată un mit, existența anticelor orașe Herculaneum și Pompeii declarată o ficțiune, călătoriile lui Marco Polo au fost batjocorite și numite absurde, niște „basme”, precum cele ale Baronului de Münchhausen, atunci de ce ar fi mai bine tratată scriitoarea lucrărilor „Isis dezvăluită” și „Doctrina Secretă”? Charles Gould, autorul cărții de mai sus, citează în lucrările sale excelente câteva rânduri din Macmillan (1860), care sunt la fel de adevărate precum viața și merită reproduse aici pentru relevanța lor:

„Când un naturalist, fie prin vizitarea unor asemenea locuri de pe Pământ extraordinare și neobișnuite, fie prin norocul său, descoperă un animal sau o plantă foarte curioasă, el este imediat acuzat de invenția acelor fenomene... De îndată ce se găsește că respectiva creatură păcătuiește împotriva preconcepției, marele spirit călăuzitor («călăuzitorul orb», mai degrabă), *a priori* după nume, și care le oferă filosofilor omnisciența lor conjuncturală, șoptește că aceste lucruri *nu pot* exista și, astfel, apare imediat acuzația de înșelăciune. Când Leverrier și Adams au prezis o planetă cu ajutorul calculelor s-a afirmat cu mare seriozitate în anumite cercuri că planeta calculată *nu era* adevărata planetă, ci o alta, care s-a aflat clandestin și inadecvat în vecinătatea corpului ceresc real. Înclinația de a suspecta înșelăciunea este mai puternică decât înclinația de a înșela. Cerul însuși trebuie să fi fost acuzat de înșelăciune. Cine a declarat primul că scrierile clasice ale Greciei și Romei erau o mare înșelătorie perpetuată de călugări? Iar vestitorul acestui anunț a fost mai mult sau mai puțin înclinat decât dr. Maitland să le numească vremuri negre?” (p. 13)

Atunci așa să fie. Niciun necredincios care consideră Doctrina Secretă o înșelăciune nu este forțat și nici măcar rugat să creadă afirmațiile

noastre. Acestea au fost deja proclamate a fi astfel de câțiva jurnaliști americani foarte isteți, chiar înainte ca lucrarea să ajungă la tipar.⁵³⁵

Nici nu este necesar, la urma urmei, ca cineva să creadă în științele oculte și în vechile învățături, înainte de a cunoaște ceva sau de a crede măcar în propriul suflet. Niciun mare adevăr nu a fost vreodată acceptat *a priori*, în general fiind necesar să treacă un secol sau două înainte de a licări în conștiința umană ca un adevăr posibil, cu excepția unor asemenea cazuri precum descoperirea pozitivă a lucrului afirmat ca fiind un fapt. Adevărurile de azi sunt minciunile și erorile zilelor de ieri, și invers. Doar în secolul al XX-lea anumite părți ale lucrării prezente ori chiar întreaga carte va fi îndreptățită.

Nu este un fapt contrar afirmațiilor noastre, prin urmare, chiar dacă Sir John Evans afirmă că scrierea nu era cunoscută în epoca de piatră. Căci se poate să fi fost necunoscută în timpul acelei perioade a celei de-a cincea rase (ariene) și să fi fost perfect cunoscută atlanților din a patra rasă, în zilele înfloritoare ale civilizației lor celei mai înalte. Ciclurile dezvoltării și ale decăderii națiunilor și raselor confirmă aceasta.

Dacă se afirmă că au existat înainte cazuri de scrieri false pentru a-i înșela pe cei creduli, și că munca noastră poate fi clasată la un loc cu „Biblia din India” a lui Jacolliot (în care, trebuie spus, există mai

535 Prin iulie 1888, când manuscrisul acestei lucrări nici nu plecase de pe masa mea de scris, iar Doctrina Secretă era practic necunoscută lumii, a fost deja denunțată ca fiind produsul creierului meu, și nimic mai mult. Aceștia sunt termenii lingușitori în care *Evening Telegraph* (din America) s-a referit la lucrarea încă nepublicată, în numărul său din 30 iunie 1888: „Printre fascinantele cărți de lectură pentru luna iulie se află și noua carte despre teozofie a doamnei Blavatsky... (!) Doctrina Secretă... Dar pentru că ea se coboară la ignoranța brahmanică... (!!) nu există nicio dovadă că tot ce spune ea este adevărat”. Și îndată ce s-a răspândit verdictul părțitor și conceptul greșit că lucrarea mea ar fi fost deja tipărită, și că recenzorul a citit-o – ambele informații neavând cum să fie adevărate – în momentul în care a fost totuși publicată criticii au considerat că trebuie să susțină prima afirmație a jurnalului, indiferent dacă era corectă sau nu, în acest mod oferind comentarii pe cât posibil mai biciuitoare decât înainte.

multe adevăruri printre erorile sale decât se găsesc în lucrările orientaliștilor ortodocși oficiali) – acuzația și comparația ne afectează prea puțin. Noi avem încredere în lucrarea timpului. Chiar și faimoasa „Ezour-Veda” (Ayurveda) din secolul trecut, considerată de Voltaire ca fiind „cel mai prețios dar al Orientului pentru Occident”, iar de Max Müller „una dintre cele mai lipsite de sens cărți scrise”, nu este deloc lipsită de fapte și adevăruri. Cazurile când negațiile *a priori* ale specialiștilor au devenit justificate de confirmările ulterioare alcătuiesc un procent nesemnificativ al celor care au fost în mod total îndreptățite de descoperiri ulterioare și confirmate, spre marea dezamăgire a contestatorilor așa-zis „învățați”. Ayurveda a fost un exemplu foarte mic de dispută, în comparație cu triumful lui William Jones, Anquetil de Perron și al altor specialiști în sanscrită și literatura sanscrită. Asemenea fapte sunt consemnate de profesorul Max Müller însuși, care, vorbind despre zădărnicierea realizată de Dugald Stewart și asociații săi în această privință, afirmă că, „dacă faptele despre sanscrită ar fi adevărate, atunci Dugald Stewart ar fi prea inteligent să nu vadă că concluziile trasate din ele sunt inevitabile. De aceea, el a negat complet realitatea unui asemenea limbaj ca sanscrita, și și-a scris celebrul eseu pentru a dovedi că sanscrita a fost creată după modelul grec și latin de către acei falsificatori și mincinoși de frunte, adică brahmanii, și că întreaga literatură sanscrită a fost o înșelătorie” (*Science of Language*, p. 168). Scriitoarea este dispusă și chiar se simte mândră să se alăture acestor brahmani și altor „mincinoși” istorici, în opinia unora precum Dugald Stewart. Ea a avut o viață îndelungată, plină de experiențe variate și personale, pentru a nu cunoaște cât de cât natura umană. „Când te îndoiești, abține-te”, spune înțeleptul Zoroastru, al cărui aforism prudent este confirmat constant în viața și experiența zilnică. Cu toate acestea, la fel precum Sfântul Ioan Botezătorul, acest înțelept al veacurilor trecute a predicat în deșert, în compania unui filosof mult mai modern, și

anume Bacon, care oferă aceeași neprețuită înțelepciune practică. El spune (în legătură cu aspectele legate de cunoaștere): „În contemplație, dacă omul va începe cu certitudinile, va sfârși prin a se îndoii; iar dacă va începe cu îndoielile, va sfârși prin a avea certitudini”.

Cu acest sfat oferit de părintele filosofiei englezești reprezentanților scepticismului britanic ar trebui să ne încheiem dezbateră; însă cititorii noștri teosofici au dreptul la o ultimă informație ocultă.

S-au spus suficiente pentru a arăta că evoluția, în general, evenimentele, omenirea și tot ceea ce există în Natură se desfășoară în cicluri. Am vorbit despre șapte rase, cinci dintre ele încheindu-și aproape complet cariera pământească, și am afirmat că fiecare rasă-rădăcină, cu sub-rasele sale și cu nenumăratele diviziuni și triburi familiale, a fost în întregime distinctă de rasa precedentă și de cea care a urmat-o. Acest lucru va fi contrazis pe baza autorității experienței uniforme a domeniilor antropologiei și etnologiei. Naturaliștii spun că omul a fost dintotdeauna la fel – cu excepția nuanței pielii, a tipului și, probabil, a unei diferențe în particularitățile faciale și în capacitatea craniană – în orice climat și în orice zonă a lumii; da, chiar și în privința staturii sale. Iar ei spun toate acestea afirmând, în același timp, că omul descinde din același strămoș necunoscut precum maimuța, o declarație care este imposibilă logic fără o variație infinită a staturii și a formei, de la prima evoluție a sa într-un biped. Persoanele foarte logice, care mențin ambele propoziții, sunt binevenite în părerile lor paradoxale. Încă o dată ne adresăm doar celor care, îndoindu-se de proveniența generală a miturilor din „contemplarea lucrărilor vizibile ale Naturii exterioare”, consideră ca fiind „mai puțin greu de crezut că acele minunate povești despre zei și semizei, uriași și pitici, dragoni și monștri de toate felurile sunt transformări, decât să creadă a fi niște invenții”. Doar despre asemenea „transformări” ale naturii fizice, precum și despre cele care se petrec în memoria și în concepțiile omenirii noastre prezente vorbește

Doctrina Secretă. Ea confruntă ipotezele pur speculative ale științei moderne, bazate pe experiență și pe observații exacte doar de câteva secole încoace, cu tradițiile și arhivele neîntrerupte ale sanctualelor sale; și, înlăturând acea urzeală și întregul păienjeniș al teoriilor toarse în întunericul care acoperă o perioadă de nici măcar câteva milenii, și pe care europenii o numesc „istoria” lor, știința străveche ne spune: „Ascultați acum versiunea mea în privința memoriei omenirii”!

Rasele umane se nasc una din cealaltă; cresc, se dezvoltă, îmbătrânesc și mor. Sub-rasele și popoarele lor urmează aceeași regulă. Dacă știința modernă, care neagă totul, și așa-numita „filosofie” nu contestă că familia umană este compusă dintr-o varietate de tipuri și de rase bine definite, se datorează doar faptului că este ceva evident și incontestabil; nimeni nu ar susține că nu există nicio diferență exterioară între un englez, un negru african și un japonez sau un chinez. Pe de altă parte, este negat în mod oficial de către cei mai mulți naturaliști că rasele umane mixte, adică semințele pentru rase cu totul noi, nu se mai formează în zilele noastre. Iar această ultimă declarație este susținută pe baza unor motive serioase de către de Quatrefages și alții.

În orice caz, sugestia noastră generală nu va fi acceptată. Se va spune că, indiferent prin ce forme a trecut omul în lungul său trecut preistoric, nu se mai pot face modificări ale sale în viitor (decât cu anumite variații, ca și în prezent). Și că, prin urmare, rasele-rădăcină a șasea și a șaptea, pe care le afirmăm, sunt doar ficțiuni.

La aceasta nu putem decât întreba: „Cum de sunteți așa siguri? Experiența voastră este limitată la câteva mii de ani, la mai puțin de o zi din întreaga epocă a omenirii și doar la tipurile actuale ale continentelor și ale insulelor existente în rasa noastră (a cincea). Cum puteți spune că va fi sau nu va fi o altă rasă?” În orice caz, aceasta este profeția cărților secrete și a afirmațiilor lor ferme.

Au trecut multe milioane de ani de la începutul rasei atlante; cu toate acestea, găsim că ultimii atlanți sunt încă amestecați cu elementul arian – de acum 11000 de ani. Aceasta arată enorma suprapunere a unei rase peste cea care o succedă, deși în ceea ce privește caracterul și tipul exterior cea veche își pierde particularitățile și își asumă noile trăsături ale rasei mai tinere. Acest lucru este dovedit în toate alcătuirile raselor umane amestecate. Iar filosofia ocultă ne învață că și în prezent, chiar sub ochii noștri, se pregătesc să fie formate noi rase, și că transformarea va avea loc în America, începând deja în mod imperceptibil.

Fiind anglo-saxoni puri în urmă cu nici măcar trei sute de ani, americanii din Statele Unite au devenit deja o națiune aparte și, datorită unei amestecări intense cu diverse naționalități și inter-căsătoriilor, este aproape o rasă *sui-generis*, nu numai mental, ci și fizic. „Fiecare rasă mixtă, atunci când este uniformă și bine încheagată, a fost capabilă să joace rolul unei rase primare în noile încrucișări”, spune de Quatrefages. „Omenirea în starea sa actuală a fost astfel formată, cu siguranță și în cea mai mare parte, prin încrucișarea succesivă a unui număr de rase în prezent nedeterminate.” (*The Human Species*, p. 274)

Prin urmare, americanii au devenit în numai trei secole „o rasă primară”, pentru moment, înainte de a deveni o rasă aparte și puternic separată de toate celelalte rase acum existente. Pe scurt, ei sunt germeii celei de-a șasea sub-rase, iar în numai câteva sute de ani vor deveni cu siguranță pionierii acelei rase care trebuie să urmeze rasei actuale europene sau a cincea sub-rasă, în toate caracteristicile sale noi. După aceasta, în aproximativ 25000 de ani, ei vor începe pregătirile pentru a șaptea sub-rasă; până când, ca urmare a cataclismelor – a căror primă serie trebuie să distrugă într-o zi Europa, iar mai târziu întreaga rasă ariană (afectând astfel ambele Americi), precum și majoritatea zonelor direct conectate cu marginile continentului și ale insulelor noastre

– a șasea rasă-rădăcină va apărea pe scena ciclului nostru. Când se va petrece aceasta? Cine ar putea ști, în afara marilor maeștri ai înțelepciunii, probabil, iar ei sunt la fel de tăcuți cu privire la subiect precum vârfurile veșnic înzăpezite care tronează deasupra lor. Tot ceea ce știm este că aceste evenimente vor apărea pe tăcute și cu siguranță; și atât de imperceptibil, într-adevăr, încât pentru multe milenii pionierii săi – copiii speciali, care vor deveni femei și bărbați neobișnuiți – vor fi considerați a fi niște „ciudățenii ale naturii”, anomalii fizice și mentale. Apoi, pe măsură ce numărul acestora va crește și vor deveni tot mai excepționali cu fiecare epocă, într-o zi vor vedea că sunt o majoritate. Iar atunci oamenii actuali vor începe să fie considerați niște „corciturii” uluitoare, până când rasa acestora va muri, la rândul său, pe pământuri civilizate, supraviețuind doar în mici grupuri pe insule – vârfurile muntoase de azi – unde vor vegeta, vor degenera și în final se vor stinge, posibil după câteva milioane de ani de acum înainte, așa cum au făcut aztecii, și precum se sting Nyam-Nyam (grupul Azande) și piticii Moola Koorumba din Munții Nilgiri. Toți aceștia sunt rămășițe ale raselor cândva dominante, amintirea existenței lor fiind în întregime moartă în istoria generațiilor noastre moderne, exact așa cum și noi ne vom stinge din amintirea omenirii rasei a șasea. A cincea rasă se va suprapune peste a șasea timp de sute de milenii, transformându-se mai lent decât noul său succes, dar modificându-și statura, fizicul general și mentalitatea, așa cum a patra rasă s-a suprapus peste rasa noastră ariană, iar a treia s-a suprapus peste rasa atlanților.

Acest proces de pregătire pentru a șasea marea rasă trebuie să dureze întreaga perioadă a sub-raselor șase și șapte (a se vedea mai sus diagrama arborelui genealogic al celei de-a cincea rase). Însă *ultimele* rămășițe ale celui de-al cincilea continent nu vor dispărea pentru o vreme – după nașterea *noii* rase; iar atunci un alt continent *nou* (al șaselea) va apărea din *noile* ape la suprafața pământului, pentru a-l primi pe noul străin.

Către acesta vor emigra și pe el se vor stabili, de asemenea, toți aceia care vor fi suficient de norocoși să scape de dezastrul general. Dar când se va petrece aceasta, nu avem de unde să știm, după cum am mai spus. Însă, așa cum natura nu se desfășoară și nu evoluează în salturi, și cum nici omul nu trece brusc de la faza de copil la om matur, cataclismul final va fi precedat de multe scufundări și distrugerii mai mici, datorate revărsărilor de ape și focurilor vulcanice. Pulsul triumfător va bate rapid în inima rasei aflate în regiunea (acum) americană, dar acolo nu vor mai fi americani la începutul celei de-a șasea rase; și nici europeni; căci toți aceștia vor fi devenit o *nouă rasă și multe popoare noi*. Astfel, a cincea rasă nu va muri, ci va supraviețui pentru o vreme, suprapunându-se noii rase timp de multe sute de mii de ani de acum înainte, până când va fi transformată odată cu ea – mai lent decât succesoarea ei – și degenerând treptat în mentalitate, în trăsăturile fizice generale și în statură. Omenirea nu va crește din nou pentru a avea trupuri gigantice precum în cazul lemurienilor și atlanților; și aceasta pentru că, în timp ce evoluția celei de-a patra rase i-a condus pe atlanți către capătul de jos al materialității în dezvoltarea sa fizică, rasa prezentă se află pe arcu ascendent; iar rasa a șasea se va dezvolta rapid, eliberându-se din strângerea materiei și chiar a cărnii.

De aceea, omenirea Lumii Noi – care va fi, de departe, vârstnica umanității noastre străvechi, un fapt pe care oamenii l-au uitat, de asemenea – a *Patalei* (antipozii sau Lumea de jos, cum este numită America în India) este cea care va avea misiunea și karma de a semăna semințele rasei viitoare mult mai mărețe și mai glorioase decât tot ceea ce cunoaștem în prezent. Ciclurile materiei vor fi urmate de ciclurile spiritualității și de o minte pe deplin dezvoltată. Pe baza legii istoriei paralele și a raselor, majoritatea omenirii viitoare va fi alcătuită din inițiați glorioși. Omenirea este copilul destinului ciclic, și niciuna dintre „unitățile” sale nu poate scăpa misiunii sale inerente (și aparent

inconștiente), și nu poate evita povara muncii sale cooperante cu Natura. În acest mod își va realiza omenirea, rasă după rasă, pelerinajul său precis pe spirala ciclului. Climatele se vor modifica, așa cum au început deja, fiecare an tropical succesiv renunțând la o sub-rasă, dar numai pentru a naște o altă rasă superioară pe ciclul ascendent; în timp ce o serie de alte grupe mai puțin favorizate – eșecurile Naturii – vor dispărea din familia umană întocmai precum unele ființe individuale, fără să lase nici cel mai mic semn în urmă.

Acesta este cursul Naturii sub influența Legii karmei: a Naturii mereu prezente și în continuă devenire și transformare. Căci, după cum spune un înțelept, cunoscut doar unor puțini ocultiști:

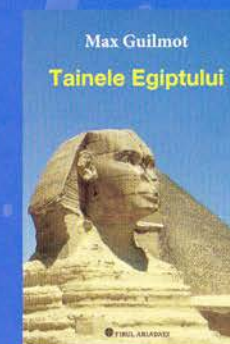
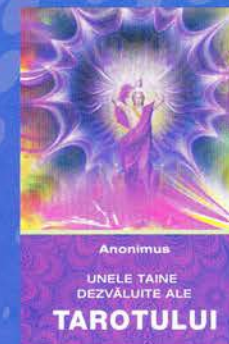
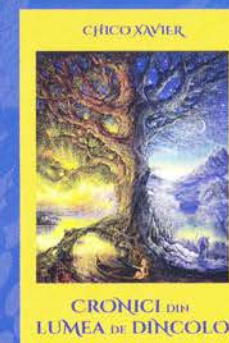
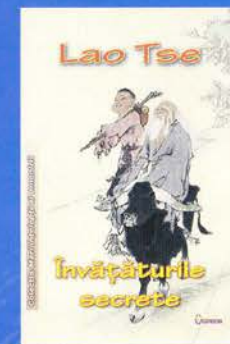
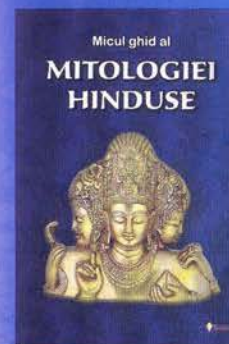
„Se spune că Prezentul este copilul Trecutului; iar Viitorul este cel care dă naștere Prezentului. Cu toate acestea, o, moment prezent! Știi tu că nu ai părinte și nici nu poți avea un copil, căci tu în veșnicie dai naștere doar ție însuși? Înainte chiar de a începe să spui: «Eu sunt urmașul momentului care tocmai a trecut, copilul trecutului», tu ai devenit chiar acel trecut. Înainte să rostești ultima silabă, iată că nu mai ești prezentul, ci chiar acel viitor. Astfel, tu ești Trecutul, Prezentul și Viitorul, veșnica Trinitate în Unul singur – Mahamaya a Celui Ce **ESTE – ABSOLUTUL.**”

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Vizitați site-ul edituraganesha.ro